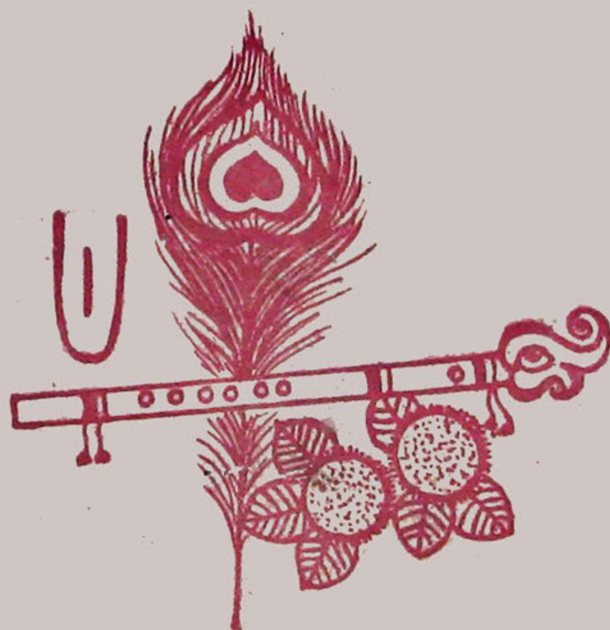
ବୈଷ୍ଣବ କବି ଦାଶରଥିଦାସଙ୍କ ବିରଚିତ

ବ୍ରଜବିହାର

ପ୍ରକାଶକ
ଶ୍ରୀହରିସଂକୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରକାଶନୀ
ଓଡ଼ିଆ ବଜାର, କଟକ-୧
୧୯୮୨

ଶ୍ରୀହରିସଂକୀର୍ତ୍ତନ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା-୧୪

ବୈଷ୍ଣବ କବି ଦାଶରଥିଦାସଙ୍କ ବିରଚିତ

ବ୍ରଜବିହାର

ପ୍ରକାଶକ
ଶ୍ରୀହରିସଂକୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରକାଶନୀ
ଓଡ଼ିଆ ବଜାର, କଟକ-୧
୧୯୮୨

ନୂତନ ସଂସ୍କରଣ

କବିପରିଚୟ

ଓଡ଼ିଶାର ପୁରପଲ୍ଲୀରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭକ୍ତଙ୍କ କଣ୍ଠରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଛି ଦାଶରଥି ଦାସଙ୍କ 'ବ୍ରଜବିହାର' କାବ୍ୟ । କବି ରଣପୁରରେ ଶିଷ୍ଟି କରଣ କୁଳରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ବିଷୟ ସେ ନିଜେ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି । ଯଥା—

କାଶ୍ୟପ ଗୋତ୍ରେ ହୋଇଜାତ । ଶିଷ୍ଟି କରଣ କୁଳେ ଖ୍ୟାତ ॥

ରଣପୁର ମଣ୍ଡଳେ ମୋର ବାସ । ନାମ ବିଦିତ ଦାଶରଥି ଦାସ ॥

ଦାଶରଥି ଦାସ ଗଜପତି ଗୋପୀନାଥ ଦେବ (ଖ୍ରୀ ୧୭୨୦-୨୭) ଓ ଗଜପତି ଦ୍ୱିତୀୟ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦେବ (ଖ୍ରୀ୧୭୨୭-୩୬) ଙ୍କ ସମସାମୟିକ କବି ଥିବାବିଷୟ ସେ ନିଜ କାବ୍ୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି । କବି ବ୍ରଜବିହାର କାବ୍ୟ ଗୋପୀନାଥ ଦେବଙ୍କ ତିନି ଅଙ୍କ ଅର୍ଥାତ ଖ୍ରୀ ୧୭୨୦ରେ ଆରମ୍ଭ କରି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦେବଙ୍କ ଆଠ ଅଙ୍କ ବା ଖ୍ରୀ୧୭୩୧ରେ ସମାପ୍ତ କରିଥିଲେ ବୋଲି କାବ୍ୟର ତୃତୀୟ ଓ ଶେଷ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି ।

"ଗୋପୀନାଥ ଦେବ ତିଅଙ୍କ ମାର୍ଗଶୀର ।
ପାଇ ଭଗବାନପଦଭ୍ରମରବର ॥
ସଦାବର୍ତ୍ତି ସଦାମତି ହରି ଭଗତି ।
ଭୋଗମଣ୍ଡପଗୁଣ୍ଡିଚାମୋହନ କୀର୍ତ୍ତି ॥
ଏହି ସମୟେ ଏ ବୋଲି ହୋଇଲା ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତି ।"

"ଚଉସହସ୍ର ଆଠଶତ ବତିଶ । କଳିଯୁଗ ଭୋଗ ଏତେ ଦିବସ ॥
ଶକ ଅବଦ ଷୋଳଶ ତେପନ । ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦେବ ମହାରାଜନ ॥
ଆଠ ଅଙ୍କ କୁମାର ପୌର୍ଣ୍ଣମୀରେ । ବ୍ରଜ ବିହାର ଗ୍ରନ୍ଥ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ॥"

କବିଙ୍କୁ ବ୍ରଜରସିକ ଭକ୍ତ ଶିରୋମଣି ରୂପେ ଓ ଏକ ଆଦର୍ଶ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ପନ୍ଥୀ ବୈଷ୍ଣବ ରୂପେ ଗଢ଼ିବାରେ ମୂଳ ପୁରୁଷ—ଗୁରୁକୃଷ୍ଣ ଦାସ । ତେଣୁ କାବ୍ୟର ବହୁ ସ୍ଥାନରେ ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତି ଅର୍ଘ୍ୟ ଅର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି । ଯଥା "ଗୁରୁଦେବ କୃଷ୍ଣଦାସ ପଦେ ସେବି" (୨ୟବୋଲି) "କୃଷ୍ଣଦାସ ଗୋସାଇଁ ଚରଣ ଆଶ୍ରୟେ । ଦାଶରଥି ଦାସ ସେ ସ୍ଫୁରିତ ହୃଦୟେ ॥" (୪ର୍ଥବୋଲି) "ଶ୍ରୀଗୁରୁ କୃଷ୍ଣ ଗୋସାଇଁ ଚରଣ ପ୍ରସାଦୁଁ । ଏହି ପ୍ରେମଲତା ବିସ୍ତାର କରି ହୃଦୟ-କନ୍ଦୁ ॥ ଦୟାକରି ମୋତେ କର୍ଣ୍ଣରନ୍ଧ୍ରେ ହୃଦୟ ସ୍ଥଳରେ । କୃଷ୍ଣ ନାମବୀଜ ରୋପି ମୋତେ କରୁଣା ଜଳରେ" ॥ ଇତ୍ୟାଦି···କବିଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ଗୁରୁ ପ୍ରଣାଳୀରୁ ସେ ବକ୍ରେଶ୍ୱର ପରିବାର ଓ ରାଧାକାନ୍ତ ମଠ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧାନ୍ୱିତ ବୋଲି ଜଣାଯାଏ । ରାଧାକାନ୍ତ ମଠର ମହନ୍ତ ପରମ୍ପରାରେ ବକ୍ରେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତ>ଗୋପାଳ ଗୁରୁ ଗୋସ୍ୱାମୀ>ଧ୍ୟାନଚନ୍ଦ୍ର ଗୋସ୍ୱାମୀ>ବଳଭଦ୍ର ଗୋସ୍ୱାମୀ ଥିବା ବେଳେ କବିଙ୍କ ପରମ ଗୁରୁଦେବ ହୋଇଛନ୍ତି ଧ୍ୟାନଚନ୍ଦ୍ର ଗୋସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଦାସ ଗୋସ୍ୱାମୀ । କବି ଏହି ଗୁରୁ ପ୍ରଣାଳୀ ବର୍ଣ୍ଣନା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଦେବଙ୍କ ସମସାମୟିକ ଓ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଚୈତନ୍ୟ ପନ୍ଥୀ ନିଜସ୍ୱ ଗୁରୁବର୍ଗଙ୍କର ମହିମା ଆଖ୍ୟାନରେ ବହୁ ଐତିହାସିକ ଉପାଦାନ ଭରି ଦେଇଛନ୍ତି । ଯଥା—

"ସଦା ଶରଣ ଚରଣ ତଳେ ତାହାର । ବକ୍ରେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତ ସେବକ ଯାହାର ॥
ସେହୁ ସଖୀ ଭାବରେ ଗାନ୍ଧାର ରସରେ । ନାମେ ନୃତ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶେ ବିହାର କରେ ॥
ମୁଁ ଆଶ୍ରିତ ଅବଲମ୍ବ ତାଙ୍କ ଚରଣେ । ଗୁରୁ ଗୋପାଳ ଗୋସାଇଁ ଜୀବ କାରଣେ ॥
ଏହୁ ଗୋସାଇଁ କ୍ଷଣ ଭଙ୍ଗୁର ବସ୍ତୁରେ । ମହାପ୍ରଭୁ ନାମ ରଚେ ପ୍ରଚାର କରେ ॥
ଭାଲେ ହରି ପାଦାକୃତି ତିଳକ ରଚେ । ଅଭିରାମ ଦଣ୍ଡବତ ମରଣ୍ଡ ବନ୍ଧେ ॥
ଏହି ପସ୍ତାବକୁ ନିତ୍ୟେ ମୋ ସୁମରଣ । ଧ୍ୟାନାନନ୍ଦ ଆଶ୍ରସ୍ତ ଯେଣେ ଚରଣ ॥
ଏହାଙ୍କର ମହିମା ଜଗତେ ବିହିତ । କୃଷ୍ଣ ଚରଣ ଧ୍ୟାନ ସଦା ପ୍ରମୋଦିତ ॥
ପରମ୍ପର ଗୁରୁ ଏହୁ ଶରଣ ମୁହିଁ । ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଦାସ ଯାର ଅନୁଗାମୀ ॥
ଏହୁ ହରି ଭକତି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବକ୍ତା । ପ୍ରାଣୀ ନିସ୍ତାରଣେ କୃଷ୍ଣରସେ କ୍ଷମତା ॥
ଗୁରୁ ପରମଗୁରୁ ପାଦେ ମୋ ବିଶ୍ୱାସ । ଏହାଙ୍କର କୃପାପାତ୍ର ଶ୍ରୀକଣ୍ଠ ଦାସ ॥
ରାଧାଗୋବିନ୍ଦ ସେବାପାଠୀ ଦଣ୍ଡବତେ । ସାଧୁସେବା କୃଷ୍ଣଯାତ୍ରା ମହାଉତ୍ସବେ ॥
ସବ ଗୋଷ୍ଠୀ ରଚନ ମୋ ପିଣ୍ଡ କାରଣ । ସଦା ଗୁରୁ ଗୋସାଇଁ ଚରଣେ ଶରଣ ॥"

ଦାସରଥି ଦାସଙ୍କ 'ବ୍ରଜବିହାର' ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାଲ୍ୟଲୀଳା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବରେ ଏବଂ ଶ୍ରୀରାଧା ଓ ଗୋପୀମାନଙ୍କ ସହିତ କୁଞ୍ଜଲୀଳାଦି ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ କାବ୍ୟର ମଙ୍ଗଳାଚରଣରେ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଓ ଶ୍ରୀନିତ୍ୟାନନ୍ଦଙ୍କୁ ବନ୍ଦନା କରିଛନ୍ତି ଏହି ବନ୍ଦନାରେ ସେ ସାକ୍ଷାତ୍ ରୂପ କୃଷ୍ଣଦାସ କବିରାଜ ଗୋସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିଛନ୍ତି । କବିରାଜ ଗୋସ୍ୱାମୀ ଚରଣାମୃତରେ ମଙ୍ଗଳାଚରଣରେ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଓ ଶ୍ରୀନିତ୍ୟାନନ୍ଦଙ୍କୁ ଯୁଗପତ୍ ଉଦୟମାନ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ରୂପ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଶ୍ଳୋକ ରଚନା କରି ତାହାର ପଦ୍ୟାର ଅନୁବାଦ ମଧ୍ୟ ନିଜେ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଯଥା—

"ବ୍ରଜେ ଯେ ବିହରେ ପୂର୍ବେ କୃଷ୍ଣ ବଳରାମ । କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଜିଣି ଦୋହାର ନିଜଧାମ ॥
ସେଇ ଦୁଇ ଜଗତରେ ହଇଲେ ଉଦୟ । ଗୌଡ଼ ଦେଶେ ପୂର୍ବ ଶୈଳେ କଇଲ ଉଦୟ ॥
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚୈତନ୍ୟ ଆର ପ୍ରଭୁ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ । ଯାହାର ପ୍ରକାଶେ ସର୍ବ ଜଗତ ଆନନ୍ଦ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ହରେ ଯୈଛେ ସବ ଅନ୍ଧକାର । ବସ୍ତୁ ପ୍ରକାଶିୟା କରେ ଧର୍ମେର ପ୍ରଚାର ॥
ଏଇ ମତ ଦୁଇ ଭାଇ ଜୀବେର ଅଜ୍ଞାନ । ତମୋ ନାଶ କରି କରେ ବସ୍ତୁ ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ ॥"

ଏଇ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କବିରାଜ ଗୋସ୍ୱାମୀ ଭାଗବତ ଧର୍ମପ୍ରୋଜ୍‌ଝିତ କୈତବୋଽତ୍ର ଶ୍ଳୋକ ଉଦ୍ଧାର କରି ଭାଗବତ ଧର୍ମ ହେଉଛି ଅକୈତବ ଶୁଦ୍ଧ କୃଷ୍ଣଭକ୍ତି ଧର୍ମ ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦନ କରିଛନ୍ତି । କବି ଦାସରଥି ଦାସ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱକୀୟ ଦୃଷ୍ଟି କୋଣରୁ ଏଇ ବିଷୟକୁ ରୂପଦାନ କରିଛନ୍ତି । ଯଥା—

"ଭାଗବତ ଭକ୍ତିଯୋଗ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ କରାଏ ।
କ୍ଷୁଦ୍ର ବାଞ୍ଛା ଖଦ୍ୟୋତକ ପାଷାଣ୍ଡ ପଳାଏ ॥
ଉଦେ ଦ୍ୱିଜରୂପେ ନବଦ୍ୱୀପେ ନଦିଆ ନଗରେ ।
ନିଜ ପାର୍ଷଦ ଦେବଗଣ ଯେନ ସଙ୍ଗରେ ॥
ଶାସ୍ତ୍ର ଅନୁସାରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେଣ ଜାଣିବା ॥
ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ-ଚୈତନ୍ୟ ଜିଣି ତପନ ଚନ୍ଦ୍ରମା ।
ନିଜ ମଣ୍ଡଳରେ ସ୍ଥିତ ପାର୍ଷଦ ସଙ୍ଗରେ ॥
କେତେବେଳେ ପ୍ରାଚୀ କେତେବେଳେ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ॥
ଲୋକ ପାବନ ନିମନ୍ତେ କରି ପୃଥ୍ୱୀ ପର୍ଯ୍ୟଟନ ।
କଲି ପୂର୍ବ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଶ ପୁଷ୍ପବନ୍ତ ଦରଶନ ॥"

ଏହାପରେ କବି ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଦେବଙ୍କୁ ଏକ ନଦୀ ଓ ବୋଇତାଳ ବା ନାବିକ ରୂପେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । ଏହି ଦୁଇଟି କଳ୍ପନାର ମୂଳ ଉତ୍ସ ହେଉଛି ଲୋଚନ ଦାସ ଓ ନରୋତ୍ତମ ଦାସଙ୍କ ପଦ୍ୟାବଳୀ । ଶ୍ରୀଲୋଚନ ଦାସ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦଙ୍କ ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପଦ୍ୟାବଳୀରେ ଲେଖିଛନ୍ତି—

ନିତାଇ ଗୁନମନ ଆମାର ନିତାଇ ଗୁନମନ । ଆନିୟା ପ୍ରେମେର ବନ୍ୟା ଭସାଲ ଅବନୀ ॥
ପ୍ରେମେର ବନ୍ୟା ଲୟା ନିତାଇ ଆଇଲା ଗୌଡ଼ଦେଶେ । ଡୁବିଲେ ଭକତ ଜନ ଦୀନ ହୀନ ଭାସେ ॥

ନୀଳାଚଳରୁ ପ୍ରେମବନ୍ୟା ଧରି ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ଗୌଡ଼ଦେଶକୁ ଆସିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀଲୋଚନ ଦାସ ନୀଳାଚଳରେ ପ୍ରବାହିତ ସେହି ନଦୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କବିତାରେ କିଛି ଉଲ୍ଲେଖ ନଥିଲେ ବି ଦାଶରଥି ଦାସଙ୍କ ରଚନାରେ ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣଚିତ୍ର ମିଳିଥାଏ ।

"ସ୍ୱନାମରେ ନଦୀ ହୋଇ କାନ୍ତି ବଶରେ ॥

ଲୋକ ପାବନୀ ଅବନୀ-ସାଗର ଭେଦ । ବହେ ଭକ୍ତି ବଇଷ୍ଣବ ଚନ୍ଦ୍ର ସଂପାଦ ॥
ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ପୁଣ୍ଡ୍ର ପୁଳିନ ଚନ୍ଦନାଦି ପଙ୍କେ । ନଳିନାକ୍ଷ ମାଳା ମୋହେ ହୃଦୟ ଅଙ୍କେ ॥
ମତ୍ସ୍ୟ କଚ୍ଛପାଦି ରୂପ ଅନନ୍ତ ଧରଇ । ସ୍ରୋତ ଅବଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁ କୀର୍ତ୍ତନ କରଇ ॥
ସ୍ତମ୍ଭ ସ୍ୱେଦ ରୋମାଞ୍ଚ ସ୍ୱରଭଙ୍ଗ କମ୍ପ । ବିବର୍ଣ୍ଣ ଅଶ୍ରୁ ଲୟ ସାତ୍ତ୍ୱିକ ରୂପ ॥
ନଦୀର ହିଳଣିରେ ସ୍ତମ୍ଭ ଧରଣେ ସ୍ୱେଦ । ବରଷାରେ ପୁଲକ ସ୍ୱରଭଙ୍ଗେ ନାଦ ॥
କମ୍ପ ତରଙ୍ଗ ଅଶ୍ରୁ ପୂର ଧାର ବହେ । ସିନ୍ଧୁ ସଙ୍ଗମେ ପ୍ରଳୟ ଦେହ ହଜାଏ ॥
ହରି ଭାବରେ ଅଷ୍ଟ ସାତ୍ତ୍ୱିକ ବିକାର । ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ନଦୀ ବଇଷ୍ଣବ ଆକାର ॥

ଏହିପରି ଭାବରେ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଦେବଙ୍କୁ ଏକ ନଦୀ ସହିତ ତୁଳନା କରିବା ପରେ କବି ତାଙ୍କୁ ଏକ ବୋଇତାଳ ବା ନାବିକ ରୂପେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀନରୋତ୍ତମ ଠାକୁର ତାଙ୍କ ହାଟ ପତ୍ତନରେ ନାବିକ ହରିଦାସ ନବଦ୍ୱୀପରୁ କ୍ରମେ ନୀଳାଚଳରେ ନାମହାଟ ବସାଇବା ବର୍ଣ୍ଣନା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଦେବଙ୍କୁ ସାଗର, ହରିନାମକୁ ନୌକା ଓ ଭକ୍ତ ମାନଙ୍କୁ ମଗର ସହିତ ତୁଳନା କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପଣ୍ଡିତ ଦାଶରଥି ଦାସଙ୍କ କବିତାରେ ତାହାର ହୋଇଛି ବ୍ୟତିକ୍ରମ । ଯଥା—

"ସେହିରୂପେ କୃଷ୍ଣ ଚଇତନ୍ୟ ସଂସାର ସାଗରେ । ନିଜ ମଣ୍ଡଳେ ବୋଇତ ପାରିଷଦଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ॥
ଫେଡ଼ି ଭକତି ଭଣ୍ଡାର ଭାବ ଭକତି ଧନ ଦେଇଣ ଦିଏ । ନିର୍ଧନକୁ ହରି ନାମଧନ ନିରନ୍ତର ଦିଏ ॥
କଳିଯୁଗ ଜନ ଭକ୍ତି ସାଧନ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ । ଚଇତନ୍ୟ ବୋଇତାଳ ସାଧବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣହେଲେ ॥
ପ୍ରଥମେଣ ନବଦ୍ୱୀପେ ସଞ୍ଚରିଣ ନଦିଆ ନବଦ୍ୱୀପେ । ତହୁଁ ଚଳେ ନୀଳାଚଳ ଭକତ କଳାପେ ॥
ପୁଣି ଦକ୍ଷିଣ ଗମନ ସେତୁବନ୍ଧ ପରିଯନ୍ତେ । ଦୀନଜନ ତାରେ କୃଷ୍ଣନାମାମୃତ ସଦାବ୍ରତେ ॥
ତହୁଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମେ ଆସି ଚଳେ ବୃନ୍ଦାବନ । ସେହୁ ବ୍ରଜବାସୀ ଜନେ ଦେଲା ବହୁ ଭକ୍ତି ଧନ ॥
ନୀଳାଚଳେ ନିଶ୍ଚଳେ ରହେ ଜନନୀ ବଚନେ । ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ କଳିଯୁଗ ଜନେ ଦେଖିଲ ନୟନେ ॥

ନରୋତ୍ତମ ଦାସଙ୍କ କବିତାରେ ହାଟ ବର୍ଣ୍ଣନା ମୁଖ୍ୟସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲାବେଳେ କବି ଦାଶରଥିଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନାରେ ବୋଇତ ଓ ବୋଇତାଳଙ୍କ କଳ୍ପନା ଏକ ବିଶେଷ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରି ଓଡ଼ିଆ ନୌବାଣିଜ୍ୟ ସଂସ୍କୃତିକୁ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ଜୀବନ୍ତ କରିଛି ।

———*———

ଭୂମିକା

ଶ୍ରୀ ରାଧାକୃଷ୍ଣାଭ୍ୟାଂ ନମଃ

ଶ୍ରୀରାଧାଗୋବିନ୍ଦଙ୍କର ବ୍ରଜବିହାର ହିଁ ପ୍ରେମଭକ୍ତିର ନିଗଢ଼ତତ୍ତ୍ୱ । ସ୍ୱୟଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ବିମୁଗ୍‌ଧ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ଋଣୀ ମନେ କରି ଉକ୍ତ ଋଣ ପରିଶୋଧ ଏବଂ କଳିପ୍ରପୀଡ଼ିତ ମାନବମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ଏହି ଉଭୟ କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚୈତନ୍ୟରୂପେ ନବଦ୍ୱୀପ ଧାମରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲେ । ସ୍ୱୟଂ ଆଚରଣ କରି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଧର୍ମଶିକ୍ଷା ଦେବା ତାହାଙ୍କର ଏକ ଗୌଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ ସେ ସେହିପରି ଭାବରେ ଆଚଣ୍ଡାଳକୁ ହରିନାମ ମହାରତ୍ନ ପ୍ରଦାନ କରି ପଶୁପକ୍ଷୀ ସହିତ ସମସ୍ତ ଭାରତକୁ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତି ରସରେ ପ୍ଲାବିତ କରିଥିଲେ । ନବଦ୍ୱୀପଧାମରେ ଶ୍ରୀମାନ୍ ଗୌରାଙ୍ଗ ମହାପ୍ରଭୁ ପ୍ରଥମ ଚତୁର୍ବିଂଶ ବର୍ଷ ବାଲ୍ୟଲୀଳା ଓ ଗାର୍ହସ୍ଥ୍ୟ ଲୀଳାରେ ଅତିବାହିତ କରି ପରେ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଗ୍ରହଣପୂର୍ବକ ତୀର୍ଥରାଜ ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଧାମରେ ପ୍ରକଟଲୀଳାର ଶେଷ ଚବିଶ ବର୍ଷ କଟାଇ ଥିଲେ ଏବଂ ସେଥିମଧ୍ୟରେ ଛ'ବର୍ଷ ନାନା ତୀର୍ଥ ଭ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ଅତଏବ ସମସ୍ତ ଉତ୍କଳରେ ଯେ ତାଙ୍କ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ବିଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମଭକ୍ତିମାର୍ଗ ବିସ୍ତୃତ ହୋଇଥିଲା ଏଥିରେ ଅଣୁମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହାର ଚିହ୍ନ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ରହିଅଛି, କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖର ବିଷୟ ଏହି ଯେ ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ତାଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣତମ ଅବତାର କାଳରେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିଣତ କରିଥିଲେ ସେହି ଉତ୍କଳର ସନ୍ତାନମାନେ କାଳର ପ୍ରବଳ ସ୍ରୋତରେ ଭାସି ଯାଇ ତାଙ୍କ ନିରୂପିତ ସ୍ଥାନରୁ ବହୁଦୂରରେ ନିକ୍ଷିପ୍ତ ହେଉଅଛନ୍ତି । ନିଜ ଘରର ପୈତୃକ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନରାଶି ତାଙ୍କ ହସ୍ତଗତ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । କାହାରି କାହାରି ହସ୍ତଗତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଚିହ୍ନି ନ ପାରି ସ୍ପର୍ଶମଣିକୁ କାଚ ମଣି ଦୂରରେ ନିକ୍ଷେପ କରୁଅଛନ୍ତି । ଅସ୍ମଦ୍ ଦେଶରେ ଅନେକେ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ କରନ୍ତି ଏବଂ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରାରମ୍ଭରେ "ସଂକୀର୍ତ୍ତନୈକପିତରୌ" ବୋଲି ଗୌର ନିତାଇଙ୍କୁ ଉଦ୍ଦେଶ କରିଥାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପଚାରିଲେ ଗୌର ନିତାଇ କିଏ ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ନାମ କିପାଁଇ ପ୍ରଥମରେ ନେଉଅଛ, ଏହାର ଉତ୍ତର କିଛି ଦେଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଅତଏବ ଏହା କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ ଯେ ନିଜ ପିତାର ନାମ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅଜଣା । ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ଶୋଚନୀୟ ବିଷୟ କଣ ହୋଇପାରେ ? ଉତ୍କଳର ଶତକରା ୯୦ କି ୯୫ ଜଣ ଶ୍ରୀ ଗୌରପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ବୈଷ୍ଣବଧର୍ମରେ ଦୀକ୍ଷିତ, ସେହି ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ମନ୍ତ୍ରାଦି ଗ୍ରହଣ କରି ଥାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କି ଗୁରୁ କି ଶିଷ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପ୍ରକୃତ ତତ୍ତ୍ୱର କିଛିମାତ୍ର ଆଲୋଚନା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହା କହିବାଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେ ଆପଣାକୁ ଜଣେ ଅଭିଜ୍ଞ ବୋଲି ମଣୁଅଛୁଁ, ଏହା ଯେପରି କେହି ମନେ ନ କରନ୍ତି । ଆମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଜଣେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏହି ଅଧୋଗତି ହୋଇଥିଲେହେଁ ଆମ୍ଭର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ ଭଗବତ୍ କୃପାରୁ ସେ ବିଷୟରେ ବହୁ ଅଭିଜ୍ଞତା ଲାଭ କରିଥିଲେ, ସେଥିର ପ୍ରମାଣ ଭୂରି ଭୂରି ରହିଅଛି । ପ୍ରାଚୀନ କବି-ମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗୀତ ଏବଂ ଅପ୍ରକାଶିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ଗ୍ରନ୍ଥାବଳୀ ତାହାର ଉତ୍ତମ ପ୍ରମାଣ ଦେଉଅଛି । ସେମାନେ ଶ୍ରୀରୂପସନାତନାଦି ଛ ଗୋସ୍ୱାମିଙ୍କ କୃତ ବୈଷ୍ଣବଗ୍ରନ୍ଥରାଶି ଏବଂ ଶ୍ରୀବୃନ୍ଦାବନ ଦାସ, ଶ୍ରୀ ଲୋଚନ ଦାସ ଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦାସ କବିରାଜଙ୍କ କୃତ ଚୈତନ୍ୟ ଭାଗବତାଦି ଉତ୍ତମରୂପେ ଅବଗାହନ କରି ନିଜଭାଷାରେ ଉକ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରାନୁମୋଦିତ ଗ୍ରନ୍ଥାଦି ପ୍ରଣୟନ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଉକ୍ତ ଗ୍ରନ୍ଥମାନ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ଦ୍ଦୈବବଶତଃ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ହୋଇ ନ ଥିବାରୁ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପଡ଼ୁନାହିଁ । ସେ ସମସ୍ତ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ହେଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଉତ୍କଳର ଧର୍ମୋନ୍ନତି ସାଧିତ ହେବ ଏହାହିଁ ମୋହର ଅଳ୍ପବୁଦ୍ଧିରେ ଦୃଢ଼ ଧାରଣା ।

ସେହି ସକଳ ଗ୍ରନ୍ଥ ମଧ୍ୟରୁ ଏହି ବ୍ରଜବିହାର ଗୋଟିଏ ପରମ ଉପାଦେୟ ଗ୍ରନ୍ଥ । ଏହାର ପ୍ରଣେତା ଭକ୍ତକବି ଶ୍ରୀ ଦାଶରଥି ଦାସ ଅଟନ୍ତି । ତାହାଙ୍କର ବାସସ୍ଥାନ ରଣପୁର, ସେ ପରେ ଶ୍ରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବାସ କରିଥିବାର ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । କବି ଯେ ଜଣେ ଉଚ୍ଚଦରର ଭକ୍ତ ଥିଲେ ଏହା ତାହାଙ୍କ ରଚିତ ଗ୍ରନ୍ଥହିଁ କହି ଦେଉଅଛି । ସେ ମାଧ୍ୱାଚାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ବକ୍ରେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ପରିବାରଭୁକ୍ତ ଥିଲେ, ଏଠାରେ ବକ୍ରେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତ ଯେ କିଏ ଥିଲେ ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପାଇଁ ମୁଁ ଦୁଇ ଧାଡ଼ି ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟଚରିତାମୃତରୁ ଉଦ୍ଧୃତ କରି ଦେଖାଉ ଅଛି । କାରଣ ମାଦୃଶ ଜନ ପକ୍ଷରେ ବକ୍ରେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନକରିବା ବିଡ଼ମ୍ବନା ମାତ୍ର ।

ପ୍ରଭୁ କହିଲେନ "ତୁମି ମୋର ପକ୍ଷେ ଏକ ପାଖା,
ଆକାଶେ ଉଡ଼ିୟା ଯାଙ୍ଁ ପାଇଲେ ଆର ପାଖା ।"

ଶ୍ରୀଭଗବାନଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖନିଃସୃତ ଏହି ପଂକ୍ତିଦ୍ୱୟ ମହାନୁଭବ ବକ୍ରେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତଙ୍କର ମହିମା ଅତି ଉଚ୍ଚରେ ଘୋଷଣା କରୁଅଛି । ବକ୍ରେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତ ୩ ଦିନ ୩ ରାତି ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ କୀର୍ତ୍ତନରେ ନର୍ତ୍ତନ କରି ପାରୁଥିଲେ । ପରମାର୍ଥତଃ ଗ୍ରନ୍ଥକର୍ତ୍ତା ଉକ୍ତ ପରିବାରଭୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ଅତଏବ ତାଙ୍କର ଗ୍ରନ୍ଥ ମଧ୍ୟ ବଂଶାନୁରୂପ ହୋଇଅଛି ।

ମୁଁ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥର ଖଣ୍ଡିଏ ତାଳପତ୍ରଲେଖା ପୁସ୍ତକ ଢେଙ୍କାନାଳ ରାଜବଂଶର ରାଜଗୁରୁଙ୍କ କନ୍ଥ ଓ ମଠରୁ ପ୍ରାପ୍ତହୋଇ ପାଠ କରି ଦେଖିଲି ଯେ ଗ୍ରନ୍ଥର ରଚନାପ୍ରଣାଳୀ ଅତି ସରସ ଓ ସରଳପଦାବଳୀରେ ବିମଣ୍ଡିତ, ଅତଏବ ଏହାର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ କରାଇବାକୁ ମୋର ବାସନା ହେଲା । ଏଥିରେ ଲିପିଗତପ୍ରମାଦ ସନ୍ଦର୍ଶନ କରି ଅନ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ଅନ୍ୱେଷଣ କରନ୍ତେ ଆଉ ଦୁଇଖଣ୍ଡି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତହେଲା । ଉକ୍ତ ତିନଖଣ୍ଡି ପୁସ୍ତକ ମିଳାଇ ଅସଙ୍ଗତ ଓ ବର୍ଣ୍ଣାଶୁଦ୍ଧି ସଂଶୋଧନ ବିଷୟରେ ଯଥାସାଧ୍ୟ ଯତ୍ନ କରିବାକୁ ତ୍ରୁଟି କରିନାହିଁ । ତଥାପି ଯେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ହୋଇଅଛି ଏହା ମୁଁ କହି ନ ପାରେ । ଆଉ ମୁଁ ବୋଧ କରେଁ ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ଗୋସ୍ୱାମୀକୃତ ଗ୍ରନ୍ଥମାନଙ୍କର ଭାବାନୁମୋଦିତ କିନ୍ତୁ ଗୋସ୍ୱାମୀ ଗ୍ରନ୍ଥମାନଙ୍କରେ ମୋର ସବିଶେଷ ପାରଦର୍ଶିତା ନ ଥିବାରୁ ଏହା ଗୋସ୍ୱାମିମାନଙ୍କ କୃତ ବୈଷ୍ଣବଗ୍ରନ୍ଥର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଭାବାନୁମୋଦିତ କି ନା ଦୃଢ଼କରି କହି ନ ପାରେ ।

ଏହି ପୁସ୍ତକର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ବ୍ୟୟଭାର ପରମମାନନୀୟା ଢେଙ୍କାନାଳ ରାଜମାତା ମହୋଦୟା ବହନ କରିଥିବାରୁ ତାହାଙ୍କଠାରେ କୃତଜ୍ଞତା ପାଶରେ ଚିରକାଳ ଆବଦ୍ଧ ରହିଲି ଏବଂ ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱନାଥ ନନ୍ଦ, ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ନନ୍ଦ ଓ ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀ ଭଜନାନନ୍ଦ ସାହୁ ଏମାନେ ଏ ପୁସ୍ତକ ସଂଶୋଧନାଦି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯଥାସାଧ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରି ମୋହର ଚିରସ୍ମରଣୀୟ ହୋଇଅଛନ୍ତି ।

ପରିଶେଷରେ ବକ୍ତବ୍ୟ ଏହି ଯେ—ମହାନଦୀ ଓ କାଠଯୋଡ଼ୀର ବନ୍ଧ ଯେପରି ବହୁଜନସଂଗୃହୀତ କେତେକ ପ୍ରସ୍ତରଖଣ୍ଡର ସମଷ୍ଟିରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇ କଟକ ନଗରୀକୁ ରକ୍ଷା କରିବାହାରା ମହଦୁପକାର ସାଧନ କରିଅଛି, ତଦ୍ରୂପ ମୁଁ ଜନସାଧାରଣର ଉପକାରାର୍ଥେ ପ୍ରାଚୀନ ଉପାଦେୟ ଗ୍ରନ୍ଥମାନ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ମହାନୁଭବ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ପଥାନୁସରଣପୂର୍ବକ ଖଣ୍ଡିଏ ଖଣ୍ଡିଏ ପ୍ରସ୍ତରର ନ୍ୟାୟ ଏହା ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲି; କିନ୍ତୁ ଏହା ଜନସାଧାରଣରେ ଆଦୃତହୋଇ କେତେଦୂର କାର୍ଯ୍ୟକାରକ ହେବ କହି ନ ପାରେ ।

ପ୍ରକାଶଥାଉକି—ଏହି ପୁସ୍ତକ ବିକ୍ରୀତ ହୋଇ ଯେଉଁ ଅର୍ଥ ଲାଭ ହେବ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଅପରାପର ପ୍ରାଚୀନ ବୈଷ୍ଣବଗ୍ରନ୍ଥମାନ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ବାସନା ରହିଲା ।

ଢେଙ୍କାନାଳ,
୧୩-୯-୧୯୦୯ } ଶ୍ରୀ ପାର୍ବଣ୍ଣଚରଣ ଦାସ

ଶ୍ରୀବ୍ରଜେନ୍ଦ୍ରନନ୍ଦନୋ ଜୟତି ।

ବ୍ରଜ ବିହାର

ପ୍ରଥମ ବୋଲି

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାୟ ନମଃ

କିଂ ତାତ ବେଦାଗମଶାସ୍ତ୍ରବିସ୍ତରୈସ୍ତୀର୍ଥୈରନେକୈରପି କିଂ ପ୍ରୟୋଜନମ୍ ।
ଯଦ୍ୟାତ୍ମନୋ ବାଞ୍ଛସି ମୁକ୍ତିକାରଣଂ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦ ଇତି ସ୍ଫୁଟଂ ରଟ ॥

ରାଗ-ଚକ୍ରକେଳି

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ କାରଣ ।
ଜନନିସ୍ତାରଣ ଭବତାରଣ ॥
ତିନି ଶକ୍ତି ହେତୁ ଲୀଳା ବିଧାନ ।
ତହିଁ ମଧ୍ୟେ ନର ଲୀଳା ପ୍ରଧାନ ॥
ବ୍ରଜବିହାରେ ଗୋବିନ୍ଦ ଚରିତ ।
ବିଷ୍ଣୁପ୍ରଦସଙ୍ଗୀ ଗଙ୍ଗା ସରିତ ॥
ସ୍ନାନେ ପାନେ ଦରଶନେ ପବିତ୍ର ।
କର୍ଣ୍ଣେ ଆସ୍ୱାଦେ ନିସ୍ତାରେ ଜଗତ ॥
ରସ ପରମହଂସ ସହିତାରେ ।
ବେଦେ ବିଦିତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭିତରେ ॥
ପରୀକ୍ଷିତ ଭଗୀରଥେ ବୁହାଇ ।
ବ୍ରହ୍ମଶାପେ ଲୋକେ କାର୍ତ୍ତି ତୁହାଇ ॥
ପ୍ରଶ୍ନଦାୟିନୀ ଗଜେନ୍ଦ୍ର ଦଶନେ ।
ମେରୁକ୍ଷୋଟ ଶୁକମୁଖବଚନେ ॥
ବ୍ୟାସକୃତ ପ୍ରବାହେଣ ବାହାର ॥
ନାମ ମହିମା ଅଗାଧ ତାହାର ॥
ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଅବାଧେ ବହଇ ।
କାଳ ଅନଳ ଲୀଳା ନିବାରଇ ॥
ସଚ୍ଚିଦ୍ ଆନନ୍ଦ ମୂଳ ଆଧାର ।
ସାଙ୍ଗୋପାଙ୍ଗ ଗିରି ନଦୀ ଅପାର ॥
ଚଉଷଠିରେ ଅଗାଧ ସରୁଛି ।
କେନ୍ଦ୍ର କେତେଦୂରେ ମିଶି ପୂରୁଛି ॥
ନାମ ରୂପ ଗୁଣ ଲୀଳା ସଲିଳ ।
ବର୍ଣ୍ଣିତରଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗୀ କଲ୍ଲୋଳ ॥

ମତ୍ସ୍ୟ କଚ୍ଛପଗଣ ପାରିଷଦ ।
ବ୍ରଜବାସିଜନ ପଦ୍ମ କୁମୁଦ ॥
ଭୃଙ୍ଗ ସାତ୍ତ୍ୱିକ ଭାବକୁ ବିକାର ।
ହଂସ ବକ ଚକ୍ରବାକ ଆକାର ॥
ଶ୍ଳୋକ-ଛନ୍ଦ-ବୃତ୍ତ-ସ୍ରୋତ ଭଜାଣି ।
ରାଗ ସ୍ୱର ଏ ଫେଣ ବିମ୍ବ ଜାଣି ॥
କୁଳ ଧର୍ମ କର୍ମ ବେନି ସ୍ଥାବର ।
ଶ୍ରୁତି ସ୍ମୃତି ପୁରାଣ ଏ ଆବର ॥
କର୍ଣ୍ଣ ଜିହ୍ୱା ଏ ରସ ଆସ୍ୱାଦନେ ।
ତୃଷ୍ଣା ହରଇ ଏ ନାମ ଗାୟନେ ॥
ସତ୍ତ୍ୱ ରଜ ତମ ଘାଟ ଯହିଁରେ ।
ମନ୍ତ୍ରଯନ୍ତ୍ରାଦି ପାବନ୍ତି ତହିଁରେ ॥
ଯାତ୍ରା ମହୋତ୍ସବ ଯୋଗ ମହତି ।
ସ୍ନାନ କୀର୍ତ୍ତନେ ପାଇ ଫଳ ଏଥି ॥
ସାଧୁଗୋଷ୍ଠୀରେ ସପ୍ରୀତି ବଢ଼ଇ ।
ଧର୍ମ କର୍ମ ବେନି କୂଳ ବୁଡ଼ଇ ॥
ପାପ-ପାଦପ ମୂଳ ଉପୁଡ଼ଇ ।
ମନ୍ଦ ଆଶାତୃଷ୍ଣା ପକ୍ଷୀ ଉଡ଼ାଇ ॥
ମୋହଜାଲ ମାୟାଲତା ଛିଡ଼ଇ ।
ଭବବନ୍ଧ ଭାଙ୍ଗି ସୁଖେ ମାଡ଼ଇ ॥
କାଳସର୍ପ ପାଷଣ୍ଡ ଦେଶ ଗ୍ରାସେ ।
ଯମ ଯାତନା-ଦାବ ତାପ ନାଶେ ॥
ସନ୍ଥ ଦେହେଁ ପଞ୍ଚରସ ଉପୁଜେ ।
ଏଣୁ ସୁଜନ ଜନ ନିତ୍ୟ ଭଜେ ॥

ଗୁରୁ ପାଦାଶ୍ରୟ ଅବଲମ୍ବନରେ ।
ଧୀର ସ୍ୱରୂପ ସାଧୁଜନ ବନ୍ଦନରେ ॥
ସିଦ୍ଧ ବଚନ ଲୋଚନେ ଦେଖଇ ।
ଅନ୍ୟ ପୁଣ୍ୟ ନଦୀ ତୁଚ୍ଛ ଲେଖଇ ॥
ଭବସଙ୍ଗମ ସାଗରେ ପୂରଇ ।
ଏଣେ ସଂସାର ପ୍ରଳୟ କରଇ ॥
ବ୍ରଜେ ମାନସିକ ସେବାବଲମ୍ବେ ।
ଅନ୍ତେ ରାଧାଗୋବିନ୍ଦ ପାଦ ଲଭେ ॥
ସାଧୁଜନେ ଏ ନଦୀ ଜଳେ ବୁଡ଼ି ।
ଯେତେ ସଞ୍ଚିଲା ବୀଜ କୂଟ ଏଡ଼ି ॥
କୃଷ୍ଣଚରିତ ଗଙ୍ଗା ଏକମତେ ।
ସାଧୁଜନେ ବିସ୍ତରି ଏକଚିତ୍ତେ ॥
ହରି ଲୀଳା କାରୁଣ୍ୟ ଜଳବନ୍ତ ।
କୁଶାଗ୍ରରେ ମୁନି ମୁଖେ ବର୍ଦ୍ଧିତ ॥
ହେତୁ ନ ପାଇ ଅଳପ ବୁଦ୍ଧିରେ ।
କେତେ ଜାଣନ୍ତି ବିସ୍ତରି ସୁଧୀରେ ॥
ବ୍ୟାସ ନାରଦ ଆଦି ଅଗୋଚର ।
ମୋର ହୋଇବ କାହୁଁ ସେ ଗୋଚର ॥
ମୋର ବଚନ ପବିତ୍ର ନିମନ୍ତେ ।
ଭବସାଗର ତରଣ ଏମନ୍ତେ ॥
ଏଣୁ ନରଙ୍କ ହିତ କରେ ମନ ।
ହସ୍ତେ କରାଇ ଜଳଧି ମନ୍ଥନ ॥
ଗୁନ୍ଥି ତୁଳସୀ କୋଇଲି ସୂତାରେ ।
ଦେବେ ଘେନନ୍ତି ଯେସନ ମଥାରେ ॥
ସେହି ପ୍ରକାରେ ଗୁନ୍ଥି ବ୍ରଜଲୀଳା ।
ସାଧୁଜନେ କରିବେ ଗଳେ ମାଳା ॥
ମୋର ବଚନ ଦୋଷ ନ ବିସ୍ତରି ।
କୃଷ୍ଣକଥା ବୋଲି ଥିବ ଆଦରି ॥
ଜନ ପରିତ୍ରାଣେ ଯେହୁ ରତ ।
ଏହି ଲକ୍ଷଣେ ଜାଣିବା ମହତ ॥
ଯତନରେ ଆତ୍ମଯାତ୍ର ଜଗତେ ।
ଗୃହୀଜନ ଚେତାଇବା ନିମନ୍ତେ ॥
ଅନ୍ୟ କଳ୍ପନା ମନରେ ନ ଧରି ।
ଜନେଶ୍ରୟ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପରିହରି ॥

ଏଣୁ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣେ ବନ୍ଦଇ ।
ଦେଶଭାଷାରେଣ ପଦ ଛନ୍ଦଇ ॥
ବନ୍ଧୁରାଜ ହୋଇବେ ପରସନ୍ନ ।
ବ୍ରଜଚରିତ ପାପ ଦରଶନ ॥
ନଳକୁବର ନାରଦ ସମ୍ବାଦ ।
କୃଷ୍ଣ ଅମୃତ ମହାରସସ୍ୱାଦ ॥
ଏକଦିନେ ନାରଦ ତପୋବନ୍ତ ।
ନଳକୁବର ପୁରେ ଉପଗତ ॥
ପୂର୍ବେ ଅପଦ ଅଙ୍ଗ ତାର ଗୃହଁ ।
ଗୋପେ ଯାମଳାତରୁ ଶାପ ପାଇ ॥
କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ଲାଗି ହେଲେ ମୁକତ ।
ଏବେ ଜାଣିବା କେମନ୍ତ ଚରିତ ॥
ଭଜେ କଲେ ଏହା ମୁନି ବିସ୍ତରି ।
ବୀଣାବାଦ୍ୟେ ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାରି ॥
କୃଷ୍ଣ ଗୁଣଭୂଷଣ କଣ୍ଠତଟେ ।
ଭକ୍ତିଭାବରେ ଜଗତ ଉଚ୍ଚାଟେ ॥
ହରିରସରେ ରସି ଗରଗର ।
ତନୁ ପୁଲକ ଅଶ୍ରୁ ଜରଜର ॥
ଭାବବିକାରେ ମନର ପ୍ରମୋଦେ ।
ଲୟ ଲଗାଇ ପ୍ରେମ ଗଦଗଦେ ॥
ଆସି ପ୍ରବେଶ ଅଳକା ଭୁବନେ ।
ଅତି ମନୋହର ନଦୀ କାନନେ ॥
ବନ ଭ୍ରମନ୍ତେଣ ନଳକୁବର ।
ଦେଖି ନମିଲେ ମୁନିଙ୍କ ପୟର ॥
'ନିସ୍ତରିଲି ନିସ୍ତରିଲି' ବୋଲନ୍ତି ।
ପାଦଧୂଳି କପୋଳରେ ବୋଳନ୍ତି ॥
ପୁଣି ପୁଣି ଉଠି ବନ୍ଦେ ଚରଣ ।
ପାଦେ ପଡ଼ି ଫୁକାରଇ ଶରଣ ॥
ତନୁ କଦମ୍ବ କୁସୁମ ସଂଜାତ ।
ପ୍ରେମ ଆନନ୍ଦ ଲୋତକ ପୂରିତ ॥
ମନ ବୁଦ୍ଧି ଏକଲୟେ ମିଶାଇ।
ପୂଜା କଲେ ଦିବ୍ୟାସନେ ବସାଇ ।
ପାଦ ଉଦକ କ୍ଷେପି ଶିରେ ସିଞ୍ଚି ।
କର ଯୋଡ଼ି ରହିଲେ ପଛ ଘୁଞ୍ଚି ॥

ଧନ୍ୟ ଦିବସ ଆଜ ଏ ମୋହର ।
ବହୁପୁଣ୍ୟ ଦରଶନ ମନୋହର ॥
ମୁନି ନିର୍ମଳଭାବ ତାର ଦେଖି ।
କୋଳେ ଲଗାଇ ଆଲିଙ୍ଗନେ ସୁଖୀ ॥
ବହୁ ପ୍ରଶଂସି କଲ୍ୟାଣ ବଚନେ ।
ବ୍ରଜବାସୀ ତୁ ଯାମଳା ଅର୍ଜୁନେ ॥
ଭକ୍ତଜନ ଇଚ୍ଛନ୍ତି ଯା ସୁଖରେ ।
ଭାଗ୍ୟେ ଲଭିଲୁ ତୁ ଦୁଃଖ ଦଶାରେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ଲାଗି ହେଲୁ ପବିତ୍ର ।
ଏବେ ଦୁର୍ଲଭ ଏ ତୋର ଚରିତ୍ର ॥
ବ୍ରଜମଣ୍ଡଳେ ଯେ ଦିନେ ରହଇ ।
ଫଳ ଅଶେଷ କହି ତ ନ ହୁଇ ॥
ମୋକ୍ଷ ହେବେ ପାପୀ ତୋର ଦର୍ଶନେ ।
ବର ମାଗ ତୁ ବୋଲୁଛୁଁ ପ୍ରସନ୍ନେ ॥
ଶୁଣି ନଳକୁବର ଲମ୍ବେ ପାଦେ ।
ବୋଲେ ସବୁ ତୋ ଚରଣ ପ୍ରସାଦେ ॥
ସାଧୁଜନଙ୍କ ପ୍ରସାଦ ଅମୂଲ୍ୟ ।
ଶାପ ଦେଲେ ହୋଇଲା ବର ତୁଲ୍ୟ ॥
ଜଳକ୍ରୀଡ଼ାରେ ଯେମନ୍ତ ଯୁବତୀ ।
ତୋର ସମୁଖେ ଦେଖି ଏହୁ ଗତି ॥
ବ୍ରହ୍ମା ଶଙ୍କର ଭାବନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ।
ଅଙ୍ଗ ସ୍ପରଶେ ଲଭିଲୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ॥
ଏଣୁ ସାଧୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଉତ୍ତମ ।
ଏହି ହେତୁ ଲଭେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ॥
ଏବେ ପ୍ରସନ୍ନେ ବର ଯାଚୁ ଯେବେ ।
ମୁହିଁ କଥାଏ ମାଗୁଅଛି ତେବେ ॥
ବ୍ରଜବିହାର ଚରିତ କହିବ ।
ଯେଉଁରୂପେ ମୋର ମନେ ରହିବ ॥
ହରି ଚରିତ ତୋ ମୁଖୁଁ ଶୁଣିବି ।
ନିଶି ଦିବସେ ହୃଦରେ ଗୁଣିବି ॥
କିଛି ଜାଣିଲି ନାହିଁ ଗୋପେ ରହି ।
ଅଣହେତୁରେ ବୃକ୍ଷତନୁ ବହି ॥
ଲୀଳା ଦେଖି ନୋହିଲି ସାମରଥ ।
ଏବେ ପୂରାଅ ମୋର ମନୋରଥ ॥

କେସନ୍ତ ବ୍ରଜପୁରୀ ସୀମା ଯେମନ୍ତ ।
ନରନାରୀମାନେ ତହିଁ କେମନ୍ତ ॥
ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା କି ପୁଣ୍ୟ ଆଚରି ।
ପୁତ୍ର କରି ପାଇଲେ ରାମହରି ॥
କାଳି ପୂତନା ଆଦି କେଶୀଯାଏ ।
କଂସ ହେତୁ ଏ କେବଣ ଉପାଏ ॥
ବ୍ରଜକାମିନୀ ବିହାର ଲାଳସେ ।
ଅତି ଅଶକତ କାମ ଲାଳସେ ॥
ରାଧାଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଙ୍ଗେ ରମଇ ।
ଏଥି ମଧ୍ୟେ ଉତ୍ତମ କେ ଯେନଇ ॥
କାହା ଭାବେ ହୁଅଇ ହରି ବଶ ।
କେଉଁରୂପ କଂସ ତତ୍ତ୍ୱ ନିର୍ଯାସ ॥
କଂସ କଂସ ରସେ ହରି ଆରାଧି ।
ଲୀଳା ମାନୁଷ ଭାବେ କଂସ ବୁଦ୍ଧି ॥
ତାତ ଜନନୀଙ୍କ ସ୍ନେହ କେମନ୍ତ ।
କୁଳବତୀ କେବଣ ଭାବ ଚିତ୍ତ ॥
ମିତ୍ର ସୁହୃଦ ସଖା ଭାବେ କେହୁ ।
ଦାସ ଭାବେଣ ସେବିଛନ୍ତି କେହୁ ॥
ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି କି ଜାଣନ୍ତି ।
କିବା ନନ୍ଦସୁତ ବୋଲି ମଣନ୍ତି ॥
ମୋତେ ସଂଶୟ ନ ରଖି କହିବ ।
ଶୁଣି ଚିତ୍ତ ବିଚଳିତ ନୋହିବ ।
ଯେବେ ହୋଇଲ ମୁନି ମୋର ସେବା ।
ଏହି ବର ମାଗୁଛି ମୋତେ ଦେବା ॥
ଶୁଣି ନାରଦ ପ୍ରସନ୍ନ ବଦନ ।
ଶୁଣ କହିବା କୁବେର ନନ୍ଦନ ॥
ଆମ୍ଭ ଶରଧା କହି ଲୋଡ଼ୁ ଯାହା ।
ବର କରି ମାଗିଲୁ ତୁହି ତାହା ॥
ଧନ୍ୟ ଦିବସ ଆଜ ଏ ଆମ୍ଭରେ ।
ବ୍ରଜ ଚରିତ କହିବା ତୁମ୍ଭରେ ॥
ଦେବେ ଅଗୋଚର ଯେଉଁ ଚରିତ ।
କହି ପାରିବ କେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିତ ॥
ଠିକଠିକ କରି ତୋତେ କହିବା ।
ଶ୍ରୋତା ବକତା ପବିତ୍ର ହୋଇବା ॥

ବ୍ରଜମଣ୍ଡଳ ଚଉରାଶି କୋଶ ।
ଶୁଦ୍ଧ ନଦୀ ଅବନୀ ବନ ଦେଶ ॥
ନବ୍ରଜବନ ମଧ୍ୟରେ ବିଶେଷ ।
ସ୍ୱର୍ଗ ବାରସ୍ୱର୍ଗ ପୁର କନିଷ୍ଠ ॥
ରତି ମନସିଜ ନାରୀ ପୁରୁଷ ।
ସଦା ସମ୍ପଦ ଉଚ୍ଛବ ହରଷ ॥
ଦୟାଶୀଳ ଶାନ୍ତ ଧୀର ଧାର୍ମିକ ।
ସଦଗୋଷ୍ଠୀ ସଦାଗୃହରେ ବିବେକ ॥
ଅତି ଗହନ ମଥୁରା କଟକ ।
କଂସରାଜାର ନବର ଛଟକ ॥
ନନ୍ଦଗ୍ରାମ ଦଧିଗ୍ରାମ ଯାବଟ ।
ଅତି ଉତ୍ତମ ଯମୁନାର ତଟ ॥
ନନ୍ଦନବର ବେଢି ଗୋପପୁର ।
ଦଧିଗ୍ରାମେ ବୃଷଭାନୁ ନବର ॥
ଯାବଟେଣ ଚନ୍ଦ୍ରସେଣ ଉଆସ ।
ଠାବେ ଠାବେ ଲଗି ନିତି ସୁଆଁସ ।
ନବଲକ୍ଷ ଅଷ୍ଟାଦଶ ପାଟକ ।
ଶହ ବିଶହ ମଧ୍ୟରେ ହାଟକ ॥
ମଣିମୟ ମୁକୁଟ ରତ୍ନହାର ।
ମୋତି ସୀମନ୍ତୀ ରତ୍ନଝୁମ୍ପାସାର ॥
ହେମ କଟକ କର୍ଣ୍ଣ ଅବତଂସ ।
ନାନା ରତ୍ନନିର୍ମିତ ଶଶିଅଂଶ ॥
ଗୃପସରି ଦୋସରି ମୋତିମାଳା ।
ନାନା ପଦକ କଟୀରେ ମେଖଳା ॥
ତାଡ଼ ଚୂଡ଼ୀ ବିଦ ମୁଦି କଙ୍କଣ ।
ପାଦେ ନୂପୁର ବାଜେ ରୁଣଝୁଣ ॥
ରୂପ ଉପମେ ଶୋଭା ଅଳଙ୍କାର ।
ଚୂଆ ଚନ୍ଦନ ସୁଗନ୍ଧ କର୍ପୂର ॥
ପରିଧାପନ ଦେବାଙ୍ଗ ବସନ ।
ପୁଷ୍ପ ତାମ୍ବୂଳ ଅମିୟ ଅଶନ ॥
ଶୟନଶାଳେ ଶୟନକମ ପିଢୁଳ ।
ଗଜଦନ୍ତ ପଲଙ୍କ ଖଟଦୋଳା ॥
ଅଗୁରୁ ଧୂପ ଧୂଆଁ ଗନ୍ଧ ଆମୋଦେ ।
ସଦା ବସନ୍ତ ମଳୟ ପ୍ରମୋଦେ ॥

ଚୂନ ଚିକଣ ଧବଳ ସଦନେ ।
ପୁର ନିର୍ମିତ ଅଗୁରଚନ୍ଦନେ ॥
ଝରା ବଉଳା କମ କଣ୍ଡ କତ ।
ହେମ କଳସ ବସେ ପନ୍ତ ପନ୍ତ ॥
ନେତପତାକା ବାତେ ବାଙ୍କ ବାଙ୍କ ।
ଶ୍ୱେତପାରୁଆଗଣ ଝାଙ୍କ ଝାଙ୍କ ॥
ଘସାବାଡ଼ ପୁଷ୍ପରାଗ ଗବାକ୍ଷ ।
ଲୀଳାପ୍ରାଙ୍ଗଣ ସ୍ଫଟିକ ପାବଚ୍ଛ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ଶତପଟ ମଶାରି ।
ଝୁମ୍ପାସାର ମୁକୁତା କେଶ କେଶ ॥
ପୁଷ୍ପମାଳା କୁରୁବେଲ ଭ୍ରମର ।
ନାନା ମଣ୍ଡଣୀ ଉତ୍ସବ ସମ୍ଭାର ॥
ରାଜ ନବର ଦାଣ୍ଡ ସିଂହାସନ ।
ପାତ୍ର ମନ୍ତ୍ରୀ ଅମାତ୍ୟଙ୍କ ସଦନ ॥
ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ଶୋଭା ପୁରପଙ୍କତି ।
ମେଢ଼ ମଣ୍ଡପ ଅଟାଳି ଜଗତି ॥
ପୀଢ଼ ପହଣ୍ଡ ପ୍ରାସାଦ ପ୍ରାକାର ।
ନଦୀ ସରୋବର କୂପ ଅପାର ॥
ନାନା ଉପବନ ପୁଷ୍ପକାନନ ।
ଦେଖି ସବୁରି ପ୍ରସନ୍ନ ଆନନ ॥
ଗୋପେ ଷୋଳସହସ୍ର ଘର ଆହିର ।
ସୁଖ ସମ୍ପଦେ ଧନରେ କୁବେର ॥
ଦାଣ୍ଡ ପରିମଳ ଛରାଚନ୍ଦନ ।
ବ୍ରହ୍ମା କରେ ଯେଉଁ ପୁର ବନ୍ଦନ ॥
ତହିଁ ମହିମା କେ ଅବା କହିବ ।
ଯହିଁ ଦେହ ଧରି ହରି ରହିବ ॥
ନନ୍ଦବନରେ ବେଢିଣ ନଗର ।
କାଠ କରିଣ ଜାଳନ୍ତି ଅଗୁର ।
ଘନସାର ପୂର୍ଣ୍ଣଦୀପ ଦିହୁଡ଼ି ।
ତରୁମୂଳେ ପଦ୍ମରାଗର ଏଡ଼ି ॥
ସୁନା ରୁପା ଚରଣେ ମଡ଼ାମଡ଼ି ।
ହୀରା ମାଣିକ୍ୟ ଯାଇ ଗଡ଼ାଗଡ଼ି ॥
ଧୂଳି ହୋଇ ମିଳଇ ପୁଷ୍ପରଜ ।
ପଙ୍କ ତହିଁରେ ଗନ୍ଧ ମଳୟଜ ॥

ଅତିଶୋଭା ସୁକୁମାରୀ ଆଭୀରୀ ।
ଅତିଗନ୍ଧେ ନବ ତନୁ ଶାମଳୀ ।
ସୁବାସିତ ଜଳେ ଅଙ୍ଗ ପଖାଳି ।
ଜଗତମୋହିନୀ ମଦନ ସଖାଳି ॥
ମୁଖ ଶୋଭାବନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଇନ୍ଦୁଆ ।
ପରିଧାନ ଗୃହୁ ସବୁ ସିନ୍ଧୁଆ ॥
ହାସ ବିଳାସେ ଅଚିନ୍ତା ଅଦକ ।
ହେମହାରେ ରତ୍ନମୟ ପଦକ ॥
ଅଙ୍ଗ ଅନୁରୂପେ ଆୟୁ ଅନେକ ।
କାନ୍ତି ଉପମେ ବସନ କନକ ॥
ଫୁଲବନ ଲାଗି ପାଦ ଥକାଇ ।
ଥିଥି କରଣ ଅମିୟ ପକାଇ ॥
ଝିନବସନେ ଫୁଟି ଅଙ୍ଗ ଦିଶେ ।
ଲୋଭୀ ମଧୁପ ତନୁପ୍ରନ୍ତ ବାସେ ।
ସମ ନୁହେଁ କୋମଳାଙ୍ଗେ ଶିରୀଷ ।
ରୂପ ଦେଖିଲେ ଟଳିବେ ଗିରିଶ ॥
ତିନିପୁରେ ଅପୂର୍ବ ଯେ ଦୁର୍ଲଭ ।
ଗୋପ ଭବନେ ସେ ଅତିସୁଲଭ ॥
ରୂପ ଗୁଣ ଶୋଭା ଦ୍ରବ୍ୟ ଧନାଢ୍ୟ ।
ଲତା ପୁଷ୍ପ ବନତରୁ ଫଳାଢ୍ୟ ॥
ସ୍ୱାଦ ସଉରଭ ରସ ପୂରିତ ।
ନାନା ବିଳାସେ ଗାନ୍ଧାର ଚରିତ ॥
ଚିନ୍ତାମଣି ଖଣ୍ଡି ଆଣି ଯହିଁରେ ।
କିସ ଅପୂର୍ବ ଅବା ସେ ତହିଁରେ ॥
କାମଧେନୁ ଯହିଁରେ ପଲ ପଲ ।
ବତ୍ସ କାତର ଗୃହେଁ ଜଳ ଜଳ ॥
ନାହିଁ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବାତ ଉତପାତ ।
କାହିଁ ଅକାଳବୃଷ୍ଟି ବଜ୍ରଘାତ ॥
ନାହିଁ ଅନ୍ୟମରଣ ସମଦର୍ପ ।
ନାହିଁ ଅଗ୍ନି ପ୍ରବଳ ଭୂମିକମ୍ପ ॥
ନାହିଁ ବ୍ୟାଘ୍ର ଭଲ୍ଲୁକ ଦର୍ପ ଭୟ ।
ନାହିଁ ଦାନବ ଧାଡ଼ି ଅପଚୟ ।
ନାହିଁ ଦୁଃଖ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ବ୍ୟାଧିକର ।
ନାହିଁ ମିଥ୍ୟା ଛଦ୍ମ ଅନ୍ୟାୟର ॥

ନାହିଁ ଦୁଷ୍ଟ ପାଷଣ୍ଡ ପାପକର୍ମ ।
ନାହିଁ ପରଧନରେ ଲୋଭଭ୍ରମ ॥
ନାହିଁ ମୋହ ଅଜ୍ଞାନ ଅହଙ୍କାର ।
ନାହିଁ ରାଗ ଶୋକ କ୍ରୋଧ ବିକାର ॥
ନାହିଁ ହାନି ବିୟୋଗ ଅପଯଶ ।
ନାହିଁ ଅଧର୍ମ ଅନ୍ୟାୟ ବିରସ ॥
ସର୍ବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସର୍ବ ଅଇଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ।
ସର୍ବ ଶୁଭ ସୁନ୍ଦର କୃଷ୍ଣତେଜ ॥
ସର୍ବସାର ସର୍ବପୂର ବରଣୀ ।
ଶୋଭା ପାଉଅଛି ବହି ଧରଣୀ ॥
ଜାତି ପଦ୍ମିନୀ ଯହିଁ ପରବାରୀ ।
ବ୍ରହ୍ମା ବାସବ ସେବେ ଅନୁସରି ।
ତହିଁ ନାୟିକା ନାୟକ ମହିମା ।
କିସ କହିବା କେ ଦେବା ଉପମା ॥
ଯେଉଁ ଭୁବନେ କୁବେର ଭଣ୍ଡାରୀ ।
କିସ ଲୋଡ଼ିବା ଧନେ ଗରସୁସୀ ॥
ଶୋଭା ସୁକୁମାରପଣେ ଗଛନ୍ତ ।
କାମ ଅସୁନ୍ଦର ବୋଲି ବାଛନ୍ତ ॥
ଯହିଁ ସ୍ଥାବରମାନେ କଳ୍ପତରୁ ।
ଫଳପୁଷ୍ପ ଗୁଣ କେ କହିପାରୁ ॥
ଯହିଁ କପଟପତଙ୍ଗ ବ୍ରହ୍ମାଦି ।
ବେଦଉପାଧି ଶେଷ ସେ ସମ୍ବାଦି ॥
ଯହିଁ ଭୁବନ ଜ୍ୟୋତି ଆହ୍ଲାଦେ ।
ଶଶୀ ତପନ ଗଗନରେ ଦେଉ ।
ଯହିଁ ବିହାରେ ଗୋଲୋକନାୟକ ।
ତହିଁ ସର୍ବସୁଖ ରସଦାୟକ ॥
ଗାଈ ଗୋଟିକରେ ପାଇ ଗୋରସ ।
ଏକଆରକେ ଅଧିକ ସରସ ।
ଶରଗୋଟିକର କ୍ଷୀର କୁଞ୍ଚାଏ ।
ଦୁଧ ଅଞ୍ଜଳିରୁ ସର ମେଞ୍ଚାଏ ॥
ଛେନା ଗୋଟିକା ଅଧାମ ଭେଟଇ ।
ଘୋଳଦଧି ହୋଇ କାଟୁ ଭୁଟଇ ॥
ଯେତେ ଦଧି ଲବଣିହିଁ ତେତିକ ।
ଘୃତ ହୁଅଇ ପୁଣ ସେ ତେତିକ ॥

ପୁର ଅନାଦି ଗୋଚର ଯେ କୁହଇ ।
କାଟ କୋଟି ବଣିଜରେ ସରଇ ॥
ଯେଉଁ ଭୁବନକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆଶ୍ରିତ ।
ଅଣିମାଦି ଅଷ୍ଟନିଧି ସେବିତ ।
ତହିଁ ମହିମା କେ କହି ପାରଇ ।
ଯହିଁ ଶିଶୁରୂପ ନଦୀ ଧରଇ ।
ଗଙ୍ଗା ପ୍ରଥମ ଶିର ଦୁହିଁ ମଝି ।
ନଦୀ ହୋଇ କାଳିନ୍ଦୀ ମିଶି ବହି ॥
ସ୍ନାନ କରନ୍ତି ଗୋକୁଳ ଅଙ୍ଗନା ।
କୁଚକୁଙ୍କୁମ ନୀରଜମଣ୍ଡନା ॥
ଗଙ୍ଗା ସରସ୍ୱତୀ ମିଶି ବହିଲେ ।
କୃଷ୍ଣ ପାଦପଦ୍ମ ଆଶ୍ରେ ରହିଲେ ॥
ବୃନ୍ଦାବନ ଆଦି ନାମ ନନ୍ଦନ ।
ପୁଷ୍ପ ବାଟିକା ଶୋଭା ଉପବନ ॥
ଧନ୍ୱନ୍ତରିଙ୍କ ସର୍ବଦା ସଦନ ।
ଫୁଲଧନୁ ଧରି ଜଗି ମଦନ ॥
ବସନ୍ତ ଆଦିକ ହୋଇଲେ ଷଡ଼ଇ ।
ନିଜ ମରମେ ବଶିଷ୍ଠ ଛନ୍ଦଇ ॥
ଯେତେ ଜୀବର ତହିଁରେ ନିବାସ ।
ନ ଲାଗଇ କ୍ଷୁଧା ତହିଁ ପିପାସ ॥
ଦୁଷ୍ଟଦାନବ ଧାଡ଼ି ନ ପଡ଼ଇ ।
ମନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ରକୋଣ କନ୍ଧ ଛୁଡ଼ଇ ॥
ବ୍ରହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ର ଲଘୁ ହୋଇଲେ ଯହିଁରେ ।
ଆଉ କାହାର ଗରବ ତହିଁରେ ॥
କୂଟ ଚାଣୂର କଂସବଂଶ ନାଶ ।
ଯମଦୂତ ଡରନ୍ତି ଯହୁଁ ପାଶ ॥
ଯେତେକ ଅଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଅଶେଷ ।
ତହିଁ ମଧ୍ୟରେ ଏ ପୁର ବିଶେଷ ॥
ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ନାମେ ରାଜା ରାଣୀ ॥
ଧର୍ମପରାୟଣ ବେନି ପରାଣୀ ।
ଦେବ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚରଣେ ଭକତ ।
ପୁତ୍ରବିହୂନେ ହୋଇଛନ୍ତି ଅଗତି ॥
ତୀର୍ଥବ୍ରତ ଚାନ୍ଦ୍ରାୟଣ କୃଚ୍ଛନ ।
ବିଷ୍ଣୁସେବନ ଅତିଥିଅର୍ଚ୍ଚନ ॥

ସେବା ଦୟା ଶାନ୍ତି ଗୁଣ ବହଇ ।
ଦୁଃଖୀ ଦୁଃଖ ଦେଖି ସୁଖୀ ନୁହଇ ॥
ଶମ୍ଭୁ ଶିରେ ଗୋଦୋହନ କରାଇ ।
ମଧୁ ଘୃତରେ ମଣ୍ଡଳ କୁରାଇ ॥
ଲକ୍ଷ କୋଟି କୋଟି ଚମ୍ପା ଚଢ଼ାଇ ।
ଦିବ୍ୟ ଦେଉଳ ମଣ୍ଡପ ଗଢ଼ାଇ ॥
ନାନାଭୋଗ ନିଯୋଗରେ ସେବାଇ ।
ଦେବେ ପୁତ୍ର ହୋଇ ଲୋଡ଼େ ଲୋଭାଇ ॥
ବ୍ରତପରାୟଣ ହରିଶରଣ ।
ଯଜ୍ଞ ଦେବେ ଋଷି ବସ୍ତ୍ରବରଣ ॥
ଅନ୍ନ ବସନ ପାଣି ପଣା ଛତ୍ର ।
ଜପ କରେ ମନନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀମନ୍ତ୍ର ॥
ହରି ଚରିତ ବାଞ୍ଚି ଶୁଣି ଦେବା ।
ଶତ ଶତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବ୍ରତ ଦିଅ ॥
ନିତ୍ୟ ପୁରାଣ ଶ୍ରବଣ କରଇ ।
ଅନେକ ବୈଷ୍ଣବ ଚିହ୍ନ ବହଇ ॥
କୂପ ପୋଖରୀ ଅନେକ ଖୋଳାଇ ।
ରାଜଦାଣ୍ଡରେ ମଣ୍ଡପ ତୋଳାଇ ॥
ଉପଭୋଗ୍ୟ ତରୁ ମୋଟା ଲଗାଇ ।
ଭୋଗୀ ଯୋଗିଙ୍କି ମଞ୍ଜଣ ଯୋଗାଇ ॥
ନିତ୍ୟ ପୁଛଇ ଶୁଣି ଧର୍ମ କଥା ।
ପରଦୁଃଖ ଶୁଣିଲେ ପାଇ ବ୍ୟଥା ॥
ତିନି ବେଳ ସ୍ନାନ ଏକ ଭୋଜନ ।
ନିଶି ଉଜାଗର ନାମ କୀର୍ତ୍ତନ ॥
ଘନସାରରେ ଜାଳନ୍ତି ଜାଗର ।
ସିଂହାସନେ ଶାଳଗ୍ରାମ ଆଗର ॥
ଶୁଚିମନ୍ତ ତପଗୃହ-ଆଗ୍ରହ ।
ଧୀର ଧାର୍ମିକ ମହତ ବଗୁର ॥
ଋଷିମାନେ ହୁଅନ୍ତି ଉପଗତ ।
ଦେଖି ନନ୍ଦର ଭକତି ବହୁତ ॥
ଶୁଦ୍ଧ ମନରେ କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛନ୍ତି ।
ବିଷ୍ଣୁ ପୁତ୍ର ଦେଉ ବୋଲି ଇଚ୍ଛନ୍ତି ॥
ବେଳୁ ବେଳୁଁ ଭାଗ୍ୟ ଆସି ଭେଟଇ ।
ପୂର୍ବେ ସଞ୍ଚିଥିଲା ପୁଣ୍ୟ ଖଟଇ ॥

ଶ୍ୟାମ କୃଷ୍ଣ ବେନି ପୁତ୍ର ହୋଇଲେ ।
ଦେଖି ଜଗଜନ ମୋହିତ ହେଲେ ॥
ବିପଦରେ ବସୁଦେବ ଘରଣୀ ।
ନନ୍ଦପୁରେ ଥିଲା ନାମ ରୋହିଣୀ ॥
ନିତି ଆରତେ ଜଣାଏ ତରୁଣୀ ।
ରଖ ଦୁର୍ଗା ଗୋ ଦୁର୍ଗତିନାଶିଣୀ ॥
ଏହିମତି ନିରନ୍ତରେ ଜଣାଇ ।
ମହାମାୟା ଗୁଣକୀର୍ତ୍ତି ଭଣାଇ ॥
ଏକଦିନେ ରଜନୀ ନିଦ୍ରାଗତେ ।
ସ୍ୱପନରେ ଦେଖେ ଦେବୀ ଅଗ୍ରତେ ॥
ସିଂହବାହିନୀ ସିଦ୍ଧନାରାୟଣୀ ।
ତନୁ ତପତକାଞ୍ଚନକୁ ଜିଣି ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣଶରଦଚନ୍ଦ୍ରମା ବଦନ ।
ହୀରା କୁନ୍ଦକଳୀ ପନ୍ତି ରଦନ ॥
ନୀଳ ନଳିନ ଲୋଚନେ ଅଞ୍ଜନ ।
ଚତୁର ଚଞ୍ଚଳ ଚାହାଣି ଖଞ୍ଜନ ॥
ଗଣ୍ଡେ ମକରକୁଣ୍ଡଳ ନାଚଇ ।
ଶଶି-ଚାରଣ ଦୁଲ ଚତୁର ପାଞ୍ଚଇ ॥
ଚତୁର ଚିକୁର କୁସୁମେ ସାଜଇ ।
ମୋତିସିମନ୍ତ ଜାଲି ବିରାଜଇ ॥
ତହିଁ କେତକୀ ପାଖୁଡ଼ା ବେଟାଇ ।
ହେମପାଟି ଚନ୍ଦ୍ରଝୁମ୍ପା ଚଢ଼ାଇ ॥
ତିଳଫୁଲ ନାସେ ମୋତି ଝଲକେ ।
ବିମ୍ବଅଧରେ ତାମ୍ବୂଳ ବଳକେ ॥
କମ୍ବୁକଣ୍ଠେ ତ୍ରିପସରି ଶୋଭିତ ।
ହୀରାମାଳ ପଦକହିଁ ଲମ୍ବିତ ॥
ତାଡ଼ ଚୂଡ଼ି ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଚଉଭୁଜେ ।
ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ବିରାଜେ ॥
ଅଙ୍ଗ ସୁରଙ୍ଗ ପଟ୍ଟ ଝଟ ଝଟ ।
ହେମମେଖଳା କସେ କଟୀତଟ ॥
ପାଦେ ରୁଚିର ନୂପୁର ବିରାଜେ ।
ସିଂହ ଚଳନ୍ତେ ରୁଣୁ ଝୁଣୁ ବାଜେ ॥
ସିଦ୍ଧଯୋଗିନୀ ଜଗତବନ୍ଦିନୀ ।
ନନ୍ଦପୁରେ ବିଜେ ଗିରିନନ୍ଦିନୀ ॥

ଦଶଦିଗରେ ସୁଗନ୍ଧ ଚହଟ ।
ହସି କହନ୍ତି ରୋହିଣୀ ନିକଟ ॥
କୋଳେ ଘେନିଣ ଅଛନ୍ତି କୁମର ।
ଅତି ବିଚକ୍ଷଣ ରୂପେ ସୁନ୍ଦର ॥
ତୁ ଯେ କରୁ ମୋ ଚରଣେ ବନ୍ଦନ ।
ଏହୁ ହେଉ ତୋର ନିଜ ନନ୍ଦନ ॥
ପୂର୍ବେ ବସୁଦେବର ବୀର୍ଯ୍ୟେ ଜାତ ।
ଦେବକୀର ଗର୍ଭେ ହେଲା ସମ୍ଭୂତ ॥
ଏବେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ତୋତେ ଦେଲି ।
ପୁତ୍ର କରି ଏହାକୁ ପାଳ ବୋଲି ॥
ଏତେ ବୋଲି କୋଳେ ଦେଲେ ନନ୍ଦନ ।
ତହୁଁ ଚଳିଲେ ନନ୍ଦ ସନ୍ନିଧାନ ॥
ରତ୍ନ ପଲଙ୍କ ଧବଳ ମନ୍ଦିରେ ।
ମନ୍ଦ ପବନ ବୋହି ମନ୍ଦିରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ଉପରେ ଅଛି ଖଞ୍ଜି ।
ହୀରା ମାଣିକ୍ୟ ମାଳା ପୁଞ୍ଜି ପୁଞ୍ଜି ॥
ନେତ ତୁଳୀ ଅପସର ଆଉଜ ।
ଜାଗି ବସି ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ ଭଜ ॥
ମାଣିକ୍ୟର ଦୀପାବଳୀ ଜଳଇ ।
ନାନା ସୁଗନ୍ଧେ ଆମୋଦ କରଇ ॥
ଉଠ ଉଠ ନନ୍ଦ ଦେବୀ ବୋଲଇ ।
ନନ୍ଦ ଦେଖି ପାଦେ ଗଡ଼ ଘାଲଇ ॥
ଏବେ ପୁତ୍ର ତୋର ପୁରେ ଜନମ ।
ସଙ୍କର୍ଷଣ ବୋଲିଣ ଦେବୁ ନାମ ॥
ରୋହିଣୀର କୋଳରେ ପୁତ୍ର ଅଛି ।
ଅଚେତରେ ସେ ସୁନ୍ଦରୀ ଶୋଇଛି ॥
ଏବେ ପୁତ୍ରକୁ ଯାଇଣ ସମ୍ଭାଳ ।
ମନ ହରଷରେ କିଛି ନ ଭାଳ ॥
ଉଠି ନନ୍ଦ ଦେଖି ମୁଖ ଅନାଇ ।
କରଯୋଡ଼ି ବିନୟରେ ଜଣାଇ ॥
ଏବେ ହୋଇଲା ରୋହିଣୀ ସୌଭାଗ୍ୟ ।
ଯଶୋଦାର କି ହୋଇଛି ଅଭାଗ୍ୟ ॥
ଓଷା ବାର କରି ତୋତେ ଜୁହାରି ।
ଶୁଣୁ ନାହୁଁ କି ତାହାର ଗୁହାରି ॥

ଦେବୀ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ମୋର ପିତା ।
ମୁହିଁ ହୋଇବି ତାର ନିଜ ସୁତା ॥
ଆଉଁ ବରଷେ ସାତଦିନ ଅନ୍ତେ ।
ବସ୍ତୁ ସମାନ ଜାତ ହେବ ପୁତେ ॥
ଏତେ କହିଣ ଅନ୍ତର ହୋଇଲେ ।
ନନ୍ଦ ଯଶୋଦାଙ୍କୁ ରାଇ କହିଲେ ॥
ନିଦ୍ରା ଅଳସ ତୁମ୍ଭର କାଳକ ।
ଏବେ ରୋହିଣୀର ହେଲା ବାଳକ ॥
ବେଗେ ଯାଇ ସୁଷ୍ଠ କର କୁମର ।
ଯାଇଁ ବୋଲନ୍ତି କି କଥା ଭ୍ରମର ॥
ଷଷ୍ଠ ବରଷ ହେଲା ପୁରେ ଛନ୍ତି ।
ସୁଖଦୋଳା ଷଷ୍ଠାଦେର ନେଉଛନ୍ତି ॥
ନ ଦିଶଇ ଗର୍ଭ ହେବା ମଞ୍ଜାର ।
ମୋତେ ପରିହାସ କର ପଚୁର ॥
ଅସମ୍ଭବ ନ ଆସଇ ମନକୁ ।
ଏହା ନ କହି ମହତ ଜନକୁ ॥
ନନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତି ନୁହଇ ଏମନ୍ତ ।
ଆମ୍ଭ ଭାଗ୍ୟେ ପ୍ରାପତ ହେଲା ପୁତ ॥
ତୁମ୍ଭ ଗର୍ଭେ ହୋଇବେ ଆଜ ସୁତ ।
ଦୁର୍ଗା କହିଗଲେ ମୋତେ ଗୁପତେ ॥
ଏହି ସମୟେ ବାଳକ କାନ୍ଦିଲା ।
ପୁରଜନଙ୍କ ଶ୍ରବଣେ ଭେଦିଲା ॥
ଚେତି ସ୍ୱପନେ ଉଠିଲା ରୋହିଣୀ ।
ସତେ ଦେଖିଲା କୋଳେ ପୁତ୍ରମଣି ॥
ତନୁ ଧବଳ କୋମଳ ସୁନ୍ଦର ।
ରୂପ କାମଜିଣି କି ମନୋହର ॥
ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ଘୂମିତ ଲୋଚନ ।
କୁଆଁ କୁଆଁ ଉଚ୍ଚରଇ ବଚନ ॥
ପୁରଜନ ସେ ଉବୁଡ଼ା ଉବୁଡ଼ ।
ଲହି କାଟି ଉଞ୍ଚାଇଲେ ଅନୁଡ଼ ॥
ପୁର ସାନନ୍ଦ ବହୁତ ଉତ୍ସବେ ।
ନନ୍ଦ ନନ୍ଦନ ପାଇଲେ ଅକ୍ଷୋଭେ ॥
କଂସ ଭୟେ ଗୁପତ କଲେ ତହିଁ ।
କେତେ ଦିନ ଏମନ୍ତେ ଗଲା ବହି ॥

ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟୁ ପଶିଲେ ନନ୍ଦ ଆଗେ ।
ପ୍ରଭୁ କାମିନୀ ବୃତ୍ତୁଭୋଗ ସଙ୍ଗେ ॥
ଗର୍ଭ ହୋଇଲା ଦେବୀ ଯଶୋବନ୍ତୀ ।
ଦିନୁ ଦିନୁ ତନୁ ଶୋଭା ଦିଶନ୍ତି ॥
ମାସ ଭାଦ୍ରବ କୃଷ୍ଣଅଷ୍ଟମୀରେ ।
ଗର୍ଭ ପ୍ରସବ ଅର୍ଦ୍ଧ ରଜନୀରେ ।
ନନ୍ଦ ଦେଖିଲେ ଶୟନେ ସ୍ୱପନ ।
ନବଘନ ନୀଳମଣି ଲପନ ॥
ପିତା ପିତା ବୋଲି କୋଳେ ପଶିଲେ ।
ଦାଢ଼ି ଧରିଣ ଗେଲ ଆଉଁସିଲେ ॥
କଂସ ଭୟେ ମୁଁ ଅଇଲି ପଳାଇ ।
ତୋର ମିତ୍ର ନେଲା ଝିଅ ବଦଳାଇ ।
ପୁଅ ଗୋଟିଏ ଘେନି ଆସୁଥିଲା ।
ବାଡ଼ି ଯମୁନା ଛଡ଼ାଇ ରଖିଲା ॥
କଂସ କଚାଡ଼ିଲା ଝିଅ ଶିଳାରେ ।
ବିଦ୍ୟୁ ଜିଣି ଗଲା ଶୂନ୍ୟ ହେଲାରେ ।
ପୁଣି କହିଗଲା ସତ୍ୟ ବଚନ ।
ତୋର ଶତ୍ରୁ ଜାତ ଗୋପଭୁବନ ॥
ନନ୍ଦ ଉଠିଲା ସ୍ୱପନ ତତକ୍ଷଣେ ।
ଯଶୋଦାର କୋଳେ ଦେଖେ ନଂଦନ ॥
ଦେଖିଥିଲା ସ୍ୱପନ ଯେଉଁ ରୂପେ ।
ତକ୍ଷଣେ ଦେଖିଲା ସେହି ସ୍ୱରୂପେ ॥
ବାଳପୁଅ କୁଆଁ କୁଆଁ ଡାକଇ ।
ପରିଜନ ନାମେ ନଂଦ ହାଁକଇ ॥
ଚେତି ଉଠିଣ ଦେବୀ ଯଶୋବନ୍ତୀ ।
ପୁତ୍ର ମୁଖ ଚୁମ୍ବି ଦୁଃଖ ଲେଉଛନ୍ତି ॥
ପରିଜନ ପୁରେ ହେଲେ ଗହଳ ।
ଧାଇ ଦହିଡ଼ି ଜଳଇ ବହଳ ॥
ହେମ ଶାମୁକାରେ ଲମ୍ବ ଛେଦିଲେ ।
ନାନା ସୁଗନ୍ଧରେ ଅଙ୍ଗ ଶୋଧିଲେ ॥
ତୀର୍ଥ ଜଳରେ କରାଇ ସ୍ନାହାନ ।
ଅଙ୍ଗ ପୋଛି ସରୁ ଝିନ ବସନ ॥
ଅଗ୍ନି ଆରାଧି ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ତାପିଲେ ।
କର ପଲ୍ଲବ ହୃଦରେ ଚାପିଲେ ॥

ମଙ୍ଗଳପାଠ ନାରୀପୁଣ ଗାଇଲେ ।
କରେ ବୋଲଣି ତନୁ ଉଚାଇଲେ ॥
ଗୋଖଣ୍ଡଙ୍କ ସମ୍ଭାଳଣି ବସାଇ ।
ଅଗ୍ନି ସ୍ଥାପିଣ ଅଙ୍ଗରେ ଘଷାଇ ॥
ବୃଦ୍ଧ ଗୋଖଣ୍ଡା ଧାତ୍ରୀଙ୍କ ଲୋଡ଼ାଇ ।
ଦୁଧ ଦିଅନ୍ତି ଭୁଲାରେ ବୁଡ଼ାଇ ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଧରିବ ଜନ୍ମପାଣି ।
କେହୁ ଘୋରନ୍ତି ଘୋରସଜ ଆଣି ॥
ବିଧିମତେ ରସାୟନ ଦିଅନ୍ତି ।
ଦୁଧ ସଙ୍ଗତେ ଗୋଳଣି ପିଆନ୍ତି ॥
ମହାଜାଲ ଗୁଣିଆଁ ମୁଦ୍ରା ବାନ୍ଧ ।
ଭୂତ ପ୍ରେତ ଡାକିନୀଙ୍କ ନିରୋଧ ॥
ପୁର ନଗର ଉତ୍ସବେ ହରଷ ।
ଏକ ଆରେକ ଶରଧା ସରମ ॥
ଦିଗ ମଙ୍ଗଳ ଆନନ୍ଦ ଅବନୀ ।
ଶୁଭେ ଆକାଶୁଁ ଦୁନ୍ଦୁଭିର ଧ୍ୱନି ॥
ଘୋର ତମ ନାଶି ଉଦେ ତପନ ।
ବିକଶିତ ପଦ୍ମିନୀ ଲପନ ॥
ଯହୁଁ ଗୋପୀଏ ବାରତା ପାଇଲେ ।
ଅସମ୍ଭାଳେ ଶରଧାରେ ଧାଇଁଲେ ॥
ଯେହୁ କହିଲା ପାଇଲା ବଧାଇ ।
ଏକ ଆରେକେ ଦିଅନ୍ତି ସଧାଇ ॥
ହାତେ କଙ୍କଣ ମଥାରେ ବସନ ।
ହାର କୁଣ୍ଡଳ ପଦକ ଭୂଷଣ ॥
କେହୁ କରାଇ କନକ ସ୍ନାହନ ।
କେହୁ ଦେଲା ଧନରତ୍ନ ବାହାନ ॥
ବୃଦ୍ଧକାଳେ ନନ୍ଦ ପୁଅ ପାଇଛି ।
ତେଣୁ ସବୁର ଆନନ୍ଦ ହୋଇଛି ॥
ନନ୍ଦ ଆସ୍ଥାନ କରନ୍ତି ବାହାରେ ।
ଘନ ଘନ ଲୋକ ପୂରେ ତହିଁରେ ॥
ଏକ ଆରେକ କରନ୍ତି ପ୍ରଶଂସା ।
ଏତେକାଳେ ହୋଇଲା ଶୁଭଦଶା ॥
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ ବିକଶିଲା ।
ଗୋପପୁରେ ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରକାଶିଲା ॥

ଶୁଣି ନନ୍ଦର ତନୁ ପୁଲକଇ ।
ଅଶ୍ରୁଜଳ ନୟନୁ ଝଲକଇ ॥
ଅନ୍ତଃପୁରେ ବାହାର ପରିଜନ ।
କର ଯୋଡ଼ି ଜଣାଏଁ ହେ ରାଜନ ॥
ବିଧିମତେ ବିଧାନ ହେଲା ସର୍ବ ।
ପୁଅ ଗୋଖଣ୍ଡାଙ୍କର ସର୍ବଶୁଭ ॥
ହେମଘଟରେ ଅମୃତ ପୂରାଇ ।
ଶିରେ ନଉଡ଼ ସ୍ନାହାନ କରାଇ ॥
ଭୃତଜନମାନେ ଧନ ପାଇଲେ ।
ଯେତେ ଭଣ୍ଡାରେ ସଞ୍ଚିତ ବହିଲେ ॥
ଜୁର କଲେକ ଘାଟ ବାଟ ତୋଠ ।
ସର୍ବଚତ୍ୱରେ ଆନନ୍ଦ ଉଚ୍ଚାଟ ॥
ଗୋପସ୍ତ୍ରୀବର୍ଗ ଆସନ୍ତି ହରଷେ ।
ଅର୍ଘ୍ୟ ସ୍ଥାଳୀ କରେ ଅଙ୍ଗ ସୁବାସେ ॥
ଦେଖି ଅନ୍ତୁଡ଼ିଶାଳରେ ନନ୍ଦନ ।
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଜାତ କି ଏ ମଦନ ॥
ନୈନ ନିଶ୍ଚଳ କରଣ ନରୋପେ ॥
ପ୍ରାଣମରକତ ଲିଙ୍ଗ ସ୍ୱରୂପେ ॥
ତନୁ ଅତସିକୁସୁମ କୋମଳ ।
ନୀଳ ଉତ୍ପଳ ନୟନଯୁଗଳ ॥
ନୀଳମଣି ଦର୍ପଣ ବିଧୁମୁଖ ।
ଦେଉଅଛି ନୟନେ ସୁଧା ସୁଖ ॥
ତିଳପୁଷ୍ପ ନାଶା ଗଣ୍ଡ ମୁକୁର ।
ଘନଭ୍ରୂକୁଟୀ କୁଟିଳ ଚିକୁର ॥
ସୌମ୍ୟ କପୋଳ ସୁରେଖ ଭ୍ରୂଲତା ।
କର୍ଣ୍ଣ କମଳସୁଧାର ସଂରଚା ॥
କମ୍ବୁକଣ୍ଠ ହୃଦୟ ଯେ ବିଶାଳ ।
କରପଦ୍ମ ଦୁଇବାହୁ ମୃଣାଳ ॥
କଟୀ ଡମ୍ବରୁ ପାଦ କୋକନଦ ।
ଗୋପୀ ଦେଖିଣ ବହନ୍ତି ଆନନ୍ଦ ॥
ଶୋଇଛନ୍ତି ଉତ୍ତାନଶାୟୀ ହୋଇ ।
ଚାହିଁ ନୟନ ଫିଟୁ ନ ଚଳଇ ॥
ବାଳ ଲୋଚନେ ଅଳପ ଅନାଇ ।
ବ୍ରଜନାରୀଙ୍କ ମନକୁ ମଜାଇ ॥

କର ଏକତାଳି କର ମଙ୍ଗାଳେ ।
ପୁଣ ଚରଣ ସଙ୍ଗାଡ଼ି ପ୍ରଚାଳେ ॥
ଲେଣପ ଚହଟି ଖଣେକେ କାନ୍ଦନ୍ତି ।
ସ୍ତନ ବଦନେ ଯଶୋଦା ଦିଅନ୍ତି ॥
କୋଳେ ଧରି ମାଏ ଦୁଧ ପିଆନ୍ତି ।
ଗୋପୀ ମାନଙ୍କୁ ବଧାଇ ଦିଅନ୍ତି ॥
ହାର ଅଳଙ୍କାର ଧନ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ।
ଅତି ଉତ୍ସବ ନନ୍ଦର ଭୁବନ ॥
ଜଗି ପାଳନ୍ତି ସେ ପୁଅ ଚୋଖଣ୍ଡ ।
ଯେତେବେଳେ ଯେ ବାଞ୍ଛେ ଉକତ ॥
ତାଳୁମଳେ ତଇଲ ଦେଇ ଘଷି ।
ଅଙ୍ଗେ କୁଙ୍କୁମ ନାନାଗନ୍ଧେ ପିଷି ॥
ଅତି କୋମଳ କନ୍ଦୁଳ ମୂରତି ।
ଟୋପୀ ଡେକଲେ ମଦନ ପୀରତି ॥
ଧାଈ ପରିବାସୀଗଣେ ଅଣାଇ ।
ନିତି କୁମର ଚରନ୍ତୁ ବେପାର ॥
ନିଶି ଦିବସେ ଜଗିଣ ପାଳନ୍ତି ।
ଅଗ୍ରଧୂପେ ଶୀକର୍ପୂର ଜାଳନ୍ତି ॥
ନାନା ମଣ୍ଡଣି ସଉକା ମନ୍ଦିରେ ।
ବାତଭେଦ ନାହିଁ ସୂତିସନ୍ଧିରେ ॥
ରୁଣଝୁଣ ଝୁମୁକା ରଙ୍ଗଝୁମା ।
ହେମ କମ କମଳ ଥୋପା ଥୋପା ॥
ପାଟସୂତାରେ ଗୁନ୍ଥାଇ କେଣ୍ଡୁଆ ।
ଦୁଇ ପାଶେ ପହଞ୍ଚାଇ ମେଣ୍ଢୁଆ ॥
ପେଣ୍ଡି ପେଣ୍ଡି ସେ ହେଙ୍ଗୁଳ କଉଡ଼ି ।
ଲେନ୍ଥି ଲେନ୍ଥି ଉହଲେ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ॥
ଗୁହିଁ ଖେଳନ୍ତି ପଦ ପାଣି ଗୁଳି
କରକରି ହସନ୍ତି ନେନ ତାଳି ॥
ଦିନୁଦିନ ଅନୁଆନ କୁମର ।
ହେତୁ କର ଶୁଣ ନଳକୁବର ॥
ଲୋହଶେଷଖଣ୍ଡି ଝଡ଼ ପଡ଼ିଲା ।
ସେକବାରେ ଘାଏ ଶୁଖି ଝଡ଼ିଲା ॥
ମୂଳେ ଦରଜ ବ୍ୟଥା ଥିଲା ରହି ।
ତହିଁ ମକ୍ଷିକା ପାଦ ଦେଲା ନେଇ ॥

ଚମକିବା ଯାନେ ମହୀ ଅସ୍ଥିର ।
ଟଳଟଳ ବନଗିରି କନ୍ଦର ॥
ଉପସର୍ଗ ବୋଲି ଲୋକେ କଳେଲ ।
ଭୂମିକମ୍ପ ବୋଲି କେହୁ ଭାଳେଲ ॥
କେହୁ ବୋଲନ୍ତି କୁମର ଦମକେ ।
ମହୀହାନ୍ଦୋଳ ହୋଇଲା ଚମକେ ॥
ଶୁଣି ଉପହାସ କଲେ ବଚନ ।
ବିପ୍ରବରଣ ଦେବତା ଅର୍ଚ୍ଚନ ॥
ଗୋପେ ଅଛଲା ଏମନ୍ତ ପୁତନା ।
ପୁତ୍ରବନ୍ଧନେ କ୍ଷୀରପୀନସ୍ତନା ॥
ରୂପେ ସୁନ୍ଦର ଅଖିଳ ମୋହନା ।
ରୂପ ଦେଖି ଭୁଲେବ ସୁରମୁନି ॥
ଲୋକେ ପଚୁରିଲେ ରହି କହଇ ।
ପୁତ୍ର ମଲା ସ୍ତନ ସହି ନହଇ ।
ବହି ଦେଇ ହରିଲା ମୋ ବତ୍ସକ ।
ତୁମ୍ଭ କାହାର ବାଳକ ଅଛୁକ ॥
ଧାଇ ହୋଇଣ ସ୍ତନ ପିଆଇବ ।
ବଳ ପ୍ରାକର୍ମ ଯଶ ଦିଆଇବ ॥
ଶୁଣି ଆଗସରି ଗୋପୀ ଧାଇଁଲେ ।
ଯାଇଁ ଯଶୋଦା ଆଗରେ କହିଲେ ॥
ମାଏ ଲୋଡ଼ୁ ଯେ ଥିଲା ଦୁଧଧାଈ ।
ଯୋଗେ ଦୁଆରେ ଜଣେ ଅଛି ରହି ॥
ଆଜ୍ଞା ହୋଇଲେ ଗୃହକୁ ଆସିବ ।
ଦେଖନ୍ତେଣ ତୁମ୍ଭ ମନ ତୋଷିବ ॥
ଶୁଣି ଦେବୀ ବୋଇଲେ ଆସ ଘେନ ।
ଆଗସରି ଧାଇଁଲେ ଜଣ ତିନ ॥
ମାୟାତରୁଣୀ ବେଗେ ଘେନାଗଲେ ।
ଯଶୋଦାଙ୍କ ଗୃହରେ ନେଇ କଲେ ॥
ଦେବୀ ଚରଣ ତଳେ ଗଡ଼ିଗଲା ।
ସ୍ତନ ଧରି ବୋଲଇ ମଲି ମଲି ।
ସ୍ତ୍ରୀ ଖାଲି ଜାଣଇ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବେଦନା ।
ପୁଅ ପିଆଇ ଏ ଦୁଃଖ ଛେଦନା ॥
ସ୍ତନପିଆରେ ଲୋଡ଼ଇ ମରି ତ ।
ପଛେ ଜାଣିବ ତ ସବୁ ଚରିତ ॥

ଏତେ କହି ପୁଅକୁ କୋଳ୍‌କୁ ନେଲା ।
କୋଳେ ବସାଇ ମୁଖେ ସ୍ତନ ଦେଲା ॥
ମାୟାରୂପେ ମାରି ତ ଅଛୁ ଆସି ।
ଜାଣି ଧଇଲେ ସ୍ତନ ତା ଆନ୍ଦୋଳି ॥
ବିଷ କ୍ଷୀର ସଙ୍ଗେ ପ୍ରାଣ ଶୋଷିଲେ ।
ଦଇତ୍ତୁଣୀ ନାଶି ଗୋପୀ ତୋଷିଲେ ॥
ଗୁଡ଼ ଗୁଡ ବୋଲି ରଡ଼ ଛାଡ଼ିଲା ।
ଚିଣ୍ଡି ଗୋପପୁର ମାଡି ପଡ଼ିଲା ॥
ଦଇତ୍ତୁଣୀଜନ୍ମ ହେଲା ନିସ୍ତାର ।
ଦେତୋଯୋଜନ ତନୁ ତା ବିସ୍ତାର ॥
ଖଣ୍ଡପର୍ବତ ପ୍ରାୟେ ସ୍ତନ ଦୁଇ ।
ବୋଲଶିଖୀ ମଧ୍ୟେ କି ବିହରଇ ॥
ଜଳବିହୀନ ହ୍ରଦ ତା ଉଦର ।
ଜାନୁଯୁଗଳ କି ବୃକ୍ଷ ଆକାର ॥
ପାଦ ଦିଶଇ ଉପୁଡ଼ା ସ୍ଥାବର ।
ଲମ୍ବି ଅଛଇ ପୃଷ୍ଠ ଦୁଇ କର ॥
ଖଳଶିଳାକୁ ଜିଣି ତନୁ ଖଳ ।
ତାଳତରୁପରାଏ ରୋମାବଳୀ ॥
ଗିରି ଗୁହାପ୍ରାୟେ ନାଶାବିବର ।
କେଶ ଖାଙ୍କର ଦିଶଇ ଭୟଙ୍କର ॥
ଦେଖି ଗୋପୀ ଗୋପାଳ ଯେ ଡରିଲେ ।
ଭୟେ ଘୁଞ୍ଚି ଅପସରି ରହିଲେ ॥
ଦେଖି ଯଶୋଦା ଦେହେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ।
ତରଛରେ ପଡ଼ିଲା ମୋହ ଯାଇଁ ॥
ଚେତ ଲୋଡ଼ି ଉଠେ ହିଜକୁମରେ ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଭଗବତୀ ସୁମରେ ॥
ଜୟ ସିଦ୍ଧଯୋଗିନୀ ଯୋଗମାୟା ।
ସଦାକାଳେ ତୁ କରୁ ମୋତେ ଦୟା ॥
ପାଦେ କରୁଅଛୁ ତୋର ବନ୍ଦନ ।
ତୋର ଦେଲାର ଏ ମୋର ନନ୍ଦନ ॥
ମହା ବିପଦ କଷଣୁ ତାରିବୁ ।
ଶୋକ ସମୁଦ୍ରରୁ ପାରି କରିବୁ ॥
ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତରେ ଦେଖି ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ।
ଯଶୋଦାକୁ ସେ ବଚନେ ଆଶ୍ୱାସି ॥
ଦେଖି ଖିରିକୁ ସାଇ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।
ପୁନି ଲୋଡ଼ି ଆଣ ବୋଲି ବୋଇଲେ ॥
ଗୋପ ଭଲ ମନ୍ଦ ତୋତେ ଲାଗଇ ।
ସେହିକହୁ ଖିରି ଗୋପେ ଜଗଇ ॥
ତିନିକୋଶ ଅନ୍ତରେ ନନ୍ଦବଳା ।
ପୂତନାର ହୃଦରେ କରେ ଖେଳା ॥
ଶିଶୁସିଂହ ବିହରେ ବନ ମଧ୍ୟେ ।
କରି-କୁମ୍ଭ ବସେ କି ଜିଣି ଯୁଦ୍ଧେ ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ କୋଳରେ ଖିରି ଦେଲେ ।
ଯଶୋବନ୍ତୀକି ପୁନି ସମର୍ପିଲେ ॥
କୋଳେ ଧରି ମାଏ ମନେ ଅଗ୍ରତେ ।
ପୁନି ପାଇଲେ ନ ଯାଇ ପରତେ ॥
ମୁଖେ ଚୁମ୍ବି ଦେଇଣ ଆଉଁସିଲେ ।
ଭୟମନେଣ ମନ୍ଦିରେ ପଶିଲେ ॥
ନିଜରୂପ ଧରି ମଲା ପୂତନା ।
ଦେଶ ବିଦେଶ ଭାଜି ହେଲା ଚୂନା ॥
ପୀଡ଼ ପ୍ରାସାଦ ଅଟ୍ଟାଳ ଭାଜିଲା ।
ଯେତେଠାରେ ତନୁ ତାର ବାଜିଲା ॥
ଦେଖିବିସ୍ମୟ ଚିତ୍ତ ନନ୍ଦରାଏ ।
ଦଇତ୍ତୁଣୀକୁ ଦହନ କରାଏ ॥
ଅଙ୍ଗ ସଉରଭେ ଦିଗ ପୂରିଲା ।
ମାୟାଜାଲ ପଟଳୁ ତରିଗଲା ॥
ସାତ ପାଞ୍ଚ କରନ୍ତି ଅନୁମାନ ।
ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏ ନନ୍ଦ ନନ୍ଦନ ॥
ଅଦଭୁତେ ମଲା ମାୟା-ରାକ୍ଷସୀ ।
କେହୁ ବୋଲଇ କଂସ ଥିଲା ପେଷି ॥
ସ୍ତନେ ବିଷ ଭରି ମାରେ ବାଳକ ।
ଧର୍ମ ସହିବଇଁ କେତେ କାଳକ ॥
ସେହି ସ୍ତନ ବିଷ ଦେହେ ପଶିଲା ।
ତେଣୁକରି ଏ ଅସୁଖି ମରିଲା ॥
ନନ୍ଦ କରିଅଛୁ ଯେତେ ଶୁକୃତ ।
ପୁନିଠାରେ ସେ ହୋଇଲା ଉଦ୍ଧତ ॥
ଯାକୁ ଦେବାସୁର ନଜରେ ଡ଼ରନ୍ତି ।
ନାମ ଶୁଣି ଖିରମାନେ ଥରନ୍ତି ॥

ଘୋନ ଦେଖନ ଏଷ ଯମସ୍ଥ ହୋଇଲା ।
ଏକାଜଣେ ଥାଇ ପୁଣ ବୋଇଲ ॥
ମୋର ଦଶ୍ଚରେ ଏମନ୍ତ ଦିଶୁଛି ।
ଏହା ଦିନରୁ ଅରିଷ୍ଟି ପଡ଼ୁଛି ॥
କଂସ ଗୋପଙ୍କୁ ଅହନ୍ତା କରିବ ।
ଆମ୍ଭ ଧନ ସମ୍ପଦହିଁ ହରିବ ॥
ଗୁପତରେଣ ଅସୁର ପେଷିବ ।
ଗୋପପୁରେ ଜନସବୁ ନାଶିବ ॥
ଶୁଣି ଆନସଖି ବୋଲେ ଆରେକ ।
ଯେହ୍ନ ରଖିଲେ ବିପଦୁଁ ବାରେକ ॥
ଶଏ ଥର ହୋଇଲେ ସେ ରଖିବେ ।
ପ୍ରତି ପାଳବାକୁ ଜଣେ ଯୋଖିବେ ॥
ଏବେ ଏହାକୁ କେହ୍ନ ଥିଲ ଜାଣି ।
ମଲ ଜନ୍ମରୁ ଗିନା ପରମାଣି ॥
ଏହ ରୂପେଟି ଧର୍ମ ହେବେ ସାହା ।
କସ ହୋଇବ ଚିନ୍ତା କଲେ ତାହା ॥
ଯଶୋଦାର ଶୋକ ଦେଖି ଥୋକାଏ ।
ପ୍ରବୋଧନ୍ତି କୁହନ୍ତି ଶୁଣ ମାଏ ॥
ତୋର ଶିତଳ ଅଟଇ ଉଦର ।
ଏତେ ଆପଦୁଁ ତରିଲ କୁମର ॥
ଧର୍ମେ ଥିଲାକୁ ଯେ କଷ୍ଟ ନୋହିଲା ।
ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତା ପ୍ରାଣେ ନାଶ ଲଭିଲା ॥
ଶୋକଭର ହୋଇ ଦେବୀ ଯଶୋଦା ।
ଉରପର ବସନ ଲୁହେ ଓଦା ।
ଦମଦମ ହୁଅ ଭୟେ କାତର ।
ଛନଛନ ମନ ବୁଦ୍ଧି ପାତଳ ॥
ମୁହିଁ କେମନ୍ତ ମାଏ ଗୋ ଜାଣିବ ।
ଦଇତୁଣୀ ମାୟା ବୋଲି ମଣିବ ॥
ତାର ପୁତ୍ର ମଲା ବୋଲି କହିଲା ।
ସ୍ତନଭାର ମୋର ସହି ନୋହିଲା ॥
ଯହିଁ ବାଳକ ଥିବ ମୁଁ ରହିବ ।
ଧାଈ ହୋଇଣ ସ୍ତନ ପିଆଇବ ॥
ତାର ବଚନେ ମୋହିତ ହୋଇଲ ।
କୋଳୁଁ ପୁତ୍ର ନେଲା କଷ୍ଟ ନୋହିଲ ॥

ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ ଅନ୍ଧକୂପେ ପଡ଼ିଲା ।
ବଧ ସୁହସ୍ତେ ଖାଇଣ ଲୋଡ଼ିଲ ॥
ମୁହିଁ ବଡ ଅଭାଗିନୀ ମଞ୍ଚରେ ।
କହ୍ନିଁ କହ୍ନିଁ ଲୁହ ନେତ୍ର ସଞ୍ଚାରେ ॥
ଅପୁତ୍ରିକ ହୋଇଣ ଦିନ ଗଲା ।
ପୁଅ ଗୋଟିଏ ବୃଦ୍ଧକାଳେ ହେଲା ॥
ତାକୁ ଅନୁଡ଼ଶାଳରୁ ଅରିଷ୍ଟି ।
ଭଲା ଘଟଣା କଲା ପରମେଷ୍ଠୀ ॥
ଜଇଥିବାର ମୋର ଅକାରଣ ।
ବେଗ ହୋଇ ହେଉ ମୋର ମରଣ ॥
ବସ୍ତ୍ରାଲାଞ୍ଚିରେ ପୁତ୍ର ଦେହ ଝାଡ଼ ।
ଶାନ୍ତ କରାଇ ଗ୍ରହପୁତ୍ର ଲୋଡ଼ ॥
ଯଶୋଦାର ବୋଲେ ଯୁଅ ନରପତି ।
ଏକ ଆରକେ କୁହା କୁହି ଗୋପୀ ॥
ତୁମ୍ଭେ କ ବୋଲ ସଖି ଗୋ ବୋଲୁଛ ।
ବାଳପୁଅ ସଙ୍ଗରେ କ ଗଣୁଛ ॥
ତିନଭୁବନ ବାଳକର ଏ ଚିତ ।
ଅଭିନବ ମନସିଜ ମୂରତି ॥
ନେତ୍ର ଫୁଲଶର ଭ୍ରୂରୁ କୋଦଣ୍ଡ ।
ଅଙ୍ଗେ ଭେଦଣ କଲା ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ॥
ମୋର ମର୍ମ ହେଉଅଛି ଯେମନ୍ତ ।
କହି ନୋହିବ ବଚନ ତେମନ୍ତ ॥
ତୁମ୍ଭ ମନକୁ ତୁମ୍ଭେ ପରମାଣ ।
ମୁଁ ତ ଧରି ନ ପାରଇ ପରାଣ ।
ବାଳପୁଅ ବୋଲି କରି ସଂଶୟେ ।
କ୍ଷୀର ସଙ୍ଗତେ ପରାଣ ଶୋଷେ ଏ ॥
ଧାପ ଅନଳ ପବନେ ସମାନ ॥
ସମିଧର ବଳେ ଦହେ ଭୁବନ ।
ଅନଙ୍ଗର ଅଙ୍ଗ ଯେବେ ନ ଥିଲା ।
ତପିଗଣ ମନସିଦ୍ଧି ମନ୍ଥିଲା ॥
ଅଙ୍ଗ ବହୁଛି ଅନଙ୍ଗ ବିଚିତ୍ର ।
ଯୁବା ଯୁବତୀ ମୋହିବା କଞ୍ଚିତ ॥
ଏକ ଯୁବତୀଏ ଥାଇ ବୋଇଲା ।
ତୋର କଥା ଏ ମନକୁ ନଇଲା ॥

ଏ ତ ଅପୂର୍ବ ମଦନମୋହନ ।
ସେ ତ ହରି ନେତ୍ରାନଳେ ଦହନ ॥
ଏ ତ ଚାହିଁଲେ ହରି ହେବ ଦଗ୍ଧ ।
ଜଗଜ୍ଜନ ମନକୁ ଅଛି ମୋହି ॥
କାମ ସମାନେ କରୂପେ କରୁଛି ।
ମରକତ ବୋଲି କାଚ ଧରୁଛି ॥
ଏକ ଗୋପୀଏ ବୋଇଲି ମିତଣୀ ।
ଏବେ ଚେତିଲି ତୁମ୍ଭ ତହୁଁ ଶୁଣି ॥
ଦନାଗ୍ରର ତଳରେ ନଦୀକୂଳେ ।
ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ସଖୀଗଣ ମେଳେ ॥
ମୁନିଗଣ ଆସନ୍ତେଣ ଚାହିଁଲୁଁ ।
ଭୟେ ସଲଜ୍ଜଭାବରେ ରହିଲୁଁ ॥
ଶୋଭା ସୁନ୍ଦର ଆମ୍ଭ ରୂପ ଦେଖି ।
ଜଣେ ପଚାରିଲେ ତହିଁ ନିରେଖି ॥
ଋଷିଗଣଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସି କହନ୍ତି ।
ଦେଖ ସୁନ୍ଦରୀ ରୂପେ ରୂପବନ୍ତୀ ॥
ତିନିପୁରରେ ନାହିଁ ରୂପ ସମାନେ ।
ଶୁଣି ବୋଇଲେ ସଙ୍ଗ ମୁନିମାନେ ॥
ହରି ଅଙ୍ଗସଙ୍ଗ ହେବ ଯହିଁରେ ।
ରୂପ ସୁନ୍ଦର ଲୋଡ଼ା କି ତହିଁରେ ॥
ଏତେ ବୋଲି ନ ଚାହିଁ ଗଲେ ଫେରି ।
ପଛେ ଥିଲା ଜଣଙ୍କୁ ପଚାରିଲି ॥
କାହୁଁ ଅଇଲ କାହିଁକି ଯାଉଛ ।
କିସ କିସ ପ୍ରଶଂସିଣ କହୁଛ ॥
ଋଷି ରହି ମୁଖ ଫୋଡି କହିଲେ ।
ଆଜ ହରି ଜନ୍ମ ହେବେ ବୋଇଲେ ॥
ତେଣୁ ଅବନୀକି ଚାହିଁ ପ୍ରଶଂସୁ ।
ତୁମ୍ଭ ଚରଣପରାଗ ଲାଳସୁଁ ॥
ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ତୁମ୍ଭର ।
ନେତ୍ର ସଫଳ କରିବୁ ଆମ୍ଭର ॥
ମୁହିଁ ନମସ୍କାର କରି ରହିଲି ।
ଅସମ୍ଭବ ଶୁଣି ଭୟ ପାଇଲି ॥
ସେହି ଦିନରୁ ମନେ ମନେ ଗୁଣି ।
ଫେଡ଼ି କହିଲି ତୁମ୍ଭ ତହୁଁ ଶୁଣି ॥

ଆଗସରି କହେ ଏକ ଗୁଆଳୀ ।
ନବ ଲହରି ବୟସ ପୁଆଳୀ ॥
କାଲି ଗ୍ରଡ଼ି ପରଦିନ ରାତିରେ ।
ଧ୍ୱନି ଶୁଭୁଥିଲା ନାନା ଜାତିରେ ॥
ନିଦ୍ରା ତେଜି ମୁଁ ବାହାର ହୋଇଲି ।
ଦେବଗଣ ଚାହିଁ ଭୟ ପାଇଲି ॥
ସ୍ତୁତି କରିଣ ଅବନୀ ପ୍ରଶଂସି ।
ପାରିଜାତକ କୁସୁମ ବରଷି ॥
ଗନ୍ଧ ଚହଟଇ ଦିଗ ଅବନୀ ॥
ଫୁଲ ସାଉଁଟି ଅଛି ଗୋଟି ତିନି ॥
ଏତେ ବୋଲି ଗଣ୍ଠି ଫେଡ଼ି ଦେଖାଇ ।
ପୁଣ ଯତନ କରିଣ ରଖାଇ ॥
ଏକ ସଖୀଏ ଥାଇଁଣ ବୋଇଲା ।
ପୁଣି ଆଉରି କଥାଏ ହୋଇଲା ॥
ଗୋପଭୁବନେ ହେଲା ହେମବୃଷ୍ଟି ।
ନାନା ରତ୍ନ ସହିତେଣ ସାଉଁଟି ॥
ରାଜଭୟେ ଗୁପତ କଲେ ଲୋକେ ।
ଏତେବେଳେହିଁ ପାଉଛନ୍ତି ଥୋକେ ॥
ସଖୀ ଯାହା କହିଲି ଏ ପ୍ରମାଣ ।
ନନ୍ଦ ମନ୍ଦିରେ ଆସି ଦେବଗଣ ॥
ନିଶି ଅର୍ଦ୍ଧରୁ ଯାଇଥିଲା ବଳ ।
ଯୋଗେ ବାହାର ହୋଇ ମୁଁ ଚାହିଁଲି ॥
ହଂସବାହନେ କମଳଆସନ ।
ଗଜ ଆରୋହଣ ପାକଶାସନ ॥
ଶିବ ବୃଷଭ ପିଠିରେ ବିଜୟେ ।
ଯେଝା ଯାନ ଆରୋହି ଦେବତାଏ ॥
ଗୋପଭୁବନେ ଆସିଣ ପଶିଲେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରତୁଲାପ୍ରାୟେ ଜ୍ୟୋତି ଦିଶିଲେ ॥
ଦେଖି ଅପସରି ମୁହିଁ ରହିଲି ।
କାହିଁ ନ କହିଣ ତୁନି ହୋଇଲି ॥
ଏବେ ତୁମ୍ଭ ତହୁଁ ଶୁଣି କହିଲି ।
ପ୍ରାଣନାଥ ଜନ୍ମ ହେଲେ ବୋଇଲି ॥
ଯୁବା କାଳେ କାନ୍ତ ଦୁଃଖୀ ହେଲାଇଁ ।
ଯେତେ ଓଷା ବାରବ୍ରତ କଲାଇଁ ॥

ଆମ୍ଭ ବେଦନା ଏହି ଗୋ ନାଶିବେ ।
ନାନା ସୁଖ ଦେଇ ମନ ତୋଷିବେ ॥
ସବେ ଏକା ନାବରେ ଥାଇଁ ବସି ।
ବଡ଼ି ନଦୀରେ ଯାଉଁଥାଇ ଭାସି ॥
ପାର କରିବା ନାବିକଟି ଏହି ।
ଆଜ ପୂତନା ମାଇଲେଟି ସେହି ॥
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବଳ କରାଇଲା ।
ବଳ ପ୍ରାକର୍ମ ଯଶ ଦେଖାଇଲା ॥
ଯାନ ବୋଲ ବାମନରେ ବିସ୍ତର ।
ମୋତେ ସେହି କଥା ପୁଣ ପଚ୍ଚର ॥
ଶିବସୁତ କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ହେଲେ ।
ଜନ୍ମ ହୋଇ ତାରକାକୁ ମାଇଲେ ॥
ଏକ ସଜଣାଏ ପୁଣି ବୋଇଲା ।
ଯାହା ଭବିଷ୍ୟ ପୁରାଣେ କହିଲା ॥
ରତି ମନସିଜଙ୍କୁ ପ୍ରତିପାଳ ।
କାନ୍ତ କଲେ ଯେ ଭଲ ସେହି ବାଳୀ ॥
ଏବେ ଆମ୍ଭର ସେରୂପେ ହୋଇବ ।
ଘଟସୂତ୍ର କରି ଅଛି ଦଇବ ॥
ଦେଖି ବାଳ ପୁଅ ଯୁବା ନୁହଇ ।
କାମବିକାରେ ହୃଦୟ ଦହଇ ॥
ଭୁଞ୍ଜ କରାଇ କହେ ଏକ ନାରୀ ।
ଏହୁ ବଲ୍ଲଭ ହୋଇବେ ଆମ୍ଭର ॥
ଯେତେ ଓଷା ବାରବ୍ରତ କଲୁଇଁ ।
ଉଜାଗରେ ଜାଗର ଜାଳିଲୁଇଁ ॥
ସେହି ପୁଣ୍ୟ ଆସିଣ ବିକାଶିଲା ।
ଗୋପଭୁବନ ମଙ୍ଗଳ ଦିଶିଲା ॥
ଏହୁ କଥା ଜାଣିଲେ ନନ୍ଦରାଣୀ ।
ହାସ ଧିକ୍କାର କରବେଟି ପୁଣି ॥
ମାତାଗଣ ସ୍ତନୁ କ୍ଷୀର ସ୍ରବଇ ।
ନାନା ରସେ ସବ ମନ ଦ୍ରବଇ ॥
ବିଚକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଗୋ ଏହାର ।
ନାନା ରସରେ କରିବ ବିହାର ॥
କେହି ଯଶୋଦାଙ୍କୁ କହେ ହତାଇ ।
ପୁଅ ନାମ ଦେବ ମାଏ ପିତାଇ ॥
ତୁମ୍ଭ ଅପୁଆ ଘରର ନନ୍ଦନ ।
ନାସା ଶ୍ରବଣ କର ଗୋ ବନ୍ଧନ ॥
ଘେନ ବନ୍ଧ ସରୁ ସୁନାଫାସିଆ ।
ଛନ୍ଦାଭଲଆ କଟିରେ ବସିଆ ॥
କ୍ଷଣେ ମୁଁ ରୁଛୁ ନ ପାରନ୍ତ ଗୋଣ୍ଡ ।
ଅତି ସ୍ନେହ ଶରଧା ନ ସରଇ ॥
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ବତ୍ୟ ଅଛି ପୀରତି ।
ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ସବୁର କାରତ ॥
ପଞ୍ଚୁଆତି ଯେ ଷଠିଘର କରି ।
ସାତଦିନେ ହୋଇଲା ଉଠିଆର ॥
ପୁରମାର୍ଜନା ଅର୍ଚ୍ଚନା ଆଚରି ।
ନାନା ଚକ୍ରଧାରେ ଜଳ ସଞ୍ଚାରି
ମାତା ପୁତ୍ରଙ୍କ ସ୍ନାହାନ ନିମନ୍ତେ ।
ହେମଘଟ ତୀର୍ଥଜଳ ସହିତେ ॥
ନାନାସୁଗନ୍ଧ ଔଷଧ ପୂରାଇ ।
ପୁତ୍ର ଜନନୀ ସ୍ନାହାନ କରାଇ ॥
ଧାତ୍ରୀ ପରିବାର କୁଳ ଆଗରେ ।
ବୃଦ୍ଧବାଳୀମାନଙ୍କର ବିଗୁରେ ॥
ଦଧି ଦୁଧ ଘୃତଭାଣ୍ଡ ଧୂଆଇ ।
ପୁଅ ଶକଟ ତଳରେ ଶୁଆଇ ॥
ଦାସୀ କରନ୍ତି ମଙ୍ଗଳ ବେଭାର ।
ପୁରେ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ସବ ଅପାର ॥
ଗୋପେ ପୂତନା ନାଶ କଲା ଶୁଣି ।
ଶକଟାକୁ ପେଷିଲେ ଆଉ ପୁଣି ।
ଆଜ୍ଞା ଘେନଣ ଶକଟା ଅଇଲା ।
ଗୁପତରେ ଶକଟରେ ରହିଲା ॥
ହରି କାନ୍ଦନ୍ତେଣ ପାଦ ସିଞ୍ଚାଡ଼ ।
ବାଜ ଶକଟ ଖଞ୍ଜା ଭାଜପଡ଼ ॥
କ୍ଷୀରଭାଣ୍ଡମାନେ ଭାଜ ଭାଷିଲେ ।
କ୍ଷୀରଶାୟୀ ପ୍ରାୟେ ହରି ଦିଶିଲେ ॥
ଘୋର ଭୟଙ୍କର ଧ୍ୱନି ଶୁଭଇ ।
ଶୁଣି ଯଶୋଦା ବିଷାଦ ଲଭଇ ॥
ପୂତନାର ବେଳରୁ ଦକ ଦକ ।
ଲୋଚନରୁ ଲୋତକ ଥକଥକ ॥

ଏବେ କି ଦଣ୍ଡ ମୋତେ ଲୋ ପଡ଼ିଲା ।
ପୁଅ କାହିଁ ବୋଲି ମୁଣ୍ଡ କୋଡ଼ିଲା ॥
ପୁଅ ପୁଅ ବୋଲି ଢଳନ୍ତି ପଡ଼ଇ ।
କାହିଁ କାହିଁ ବୋଲି ପୁଅ ଲୋଡ଼ଇ ॥
କଳାମାଣିକ ଗୋଟି ମୋର କାହିଁ ।
ଛନଛନ ହୋଇଣ ମୂର୍ଚ୍ଛା ଯାଇ ॥
ଧାଈ ମୁଦୁସୁଲି ଧାଇଁ ଆସିଲେ ।
ପୁଅ ଶକଟ ତଳରେ ଦେଖିଲେ ॥
ବେଗେ କୋଳ କରି ତୋଳି ଧଇଲେ ।
କଛୁ କ୍ଷତ ନାହିଁ ଅଙ୍ଗେ ବୋଇଲେ ॥
ଝୀନବସନେ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ପୋଛଇ ।
ନିଜ ଜନନୀ କୋଳେ ଦେଲେ ନେଇ ॥
ହାହାକାର ହୋଇଣ ଯେନ ବସି ।
ସ୍ତନ ପିଆଇ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଆଉଁସି ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ଏ ଆର ଶକଟ ।
ଅଦଭୁତରେ ଭାଜିଲା ଶକଟ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ଏ ବଡ଼ ଅରିଷ୍ଟ ।
ଦଧି ଘୃତ ହୋଇଲା ସବୁ ନଷ୍ଟ ॥
କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ସବୁ ନଷ୍ଟ ଯାଉ ।
ପୁଅ ଆମ୍ଭର ସର୍ବଶୁଭେ ଥାଉ ॥
କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ଭାଗ୍ୟେ ଉବୁରିଲା ।
ଉଣା ଅରିଷ୍ଟି ଶକଟରେ ଗଲା ॥
କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ଭାଙ୍ଗିଲା କିରୂପେ ।
ବାଳପୁଅ ଥିଲେ ତାର ସମୀପେ ॥
ଭୟଙ୍କର ମୂରତିଏ ଦିଶିଲା ।
ଯଶୋଦାର ପୁଅ ଦେହେଁ ପଶିଲା ।
ଶୁଣି ହସିଲେ ବାଳକ ବଚନେ ।
ମାଏ କହନ୍ତି ଲୋତକ ଲୋଚନେ ॥
ପୁଅ ପାଇଲେହେଁ ଦୁଃଖ ନ ସରେ ।
ରିଷ୍ଟ ହେନେହେଁ ଆଉ ନ ହଯୋରେ ॥
ନିତି ଦକଦକ ମନୁଁ ନ ଗଲା ।
ପ୍ରତିଆଶା ତ ଏହାକୁ ନୋହିଲା ॥
ନନ୍ଦ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବରଣ କରାଇ ।
ଦାନ ଦେଲେ ହୋମପାକେ ପୂରାଇ ॥
ନବ ଗ୍ରହସ୍ତୋତ୍ରମାନ ଶୁଣାଇ ।
ଚଣ୍ଡୀ ସହସ୍ରନାମକୁ ଗୁଣାଇଁ ॥
ଏକବଂଶଦିନେ ଦୋଳିଶୁଆଣି ।
ଆସି ମିଳିଲେ ଗର୍ଗ ମହାମୁନି ॥
ଜ୍ୟେଷ୍ଠ କୁମର ଗୋଟି କୋଳେ ଧରି ।
କର୍ଣ୍ଣେ କହି ନାମ ମୁଖେ ଉଚ୍ଚାରି ॥
ରାମଶଙ୍କରଷଣ କାମପାଳ ।
ବଳଭଦ୍ର ନାମ ହେବ ଏହାର ॥
ସାନ କୁମର ପୁଣି କୋଳେ ଘେନି ।
କର୍ଣ୍ଣେ କହିଣ ନାମ ଦେଲେ ମୁନି ॥
କୃଷ୍ଣ କେଶବ ମାଧବ ଗୋବିନ୍ଦ ।
ହରି ଶ୍ରୀଧର ଅଚ୍ୟୁତ ମୁକୁନ୍ଦ ॥
ରୂପେ ଗୁଣେ ଅନେକ ନାମ ହେବ ।
ଯେଉଁ ନାମ ବୋଇଲେହେଁ ଶୋହିବ ॥
ଅତି ଆନନ୍ଦ ନନ୍ଦରାଏ ଶୁଣି ।
ମୁନି କଲ୍ୟାଣ କରି ଗଲେ ପୁଣି ॥
ହିନୁହିନୁ ଆନୁଆନ କୁମରେ ।
ତାତ ଜନନୀଙ୍କ ସ୍ନେହ ନ ସରେ ॥
ଦୋଳି ପଲଙ୍କେ ଶୋଇଣ ଖେଳନ୍ତି ।
କର ଚରଣ ସିଙ୍ଘାଡ଼ି ଗୁଳନ୍ତି ॥
ରଙ୍ଗଝୁମ୍ପା ଝୁମୁକା ଖରଖର ।
କୃଷ୍ଣ ଚାହିଁ ହସନ୍ତି କରକର ॥
ଦନ୍ତ ବିହୁନେ ନାଳ ଜରଜର ।
ଦେହେ ପଡ଼ିଣ ହୋଏ ସରସର ॥
ଆଣ୍ଠି ପରିହାସେ ଚାହିଁ ମୁଖକୁ ।
ଝିଅ କାହୁଁ ପାଇବା ଏ ପୁଅକୁ ॥
ମୁଖ ପାକୁଆ ଦେହ ତ ନାକୁଆ ।
କାହିଁ ଥିଲା ଏ ବିପଣ୍ଡକାଳିଆ ॥
କଳାମେଘ ଖଣ୍ଡ ପ୍ରାୟେ ଦିଶଇ
ଦେଖି ମୋର ମୁଖ ଚାହିଁ ହସଇ ॥
ସ୍ଥିର କରିଣ ନୟନେ ଚାହିଁଇ ।
ମୋର କଥାକୁ ଲୋ କର୍ଣ୍ଣ ଡେରଇ ॥
ଶୁଣି ଏକ ଗୁଆଳୀ ଯେ କହଇ ।
ଆଣ୍ଠି କି ବୋଲୁଛନ୍ତି ହେ କହ୍ନାଇ ॥

ତୋତେ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଆନ୍ନା କାଳିଆ ।
କଳାମାଣିକ ମକରନ୍ଦିରଥ ॥
କଳା କାଳିଆ ହୋଇ ଜାଇଁଥାଉ ।
ମାଏ ତୁମ୍ଭ ଆୟୁଷ ବୋଲି ପାଉ ॥
ଏହି ପୁଅଟି ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପୋଷିବ ।
ଯେତେ ଗୋପର ଅରିଷ୍ଟ ନାଶିବ ॥
ରାମ ଗୁରୁଣି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଧରନ୍ତି ।
କର ଧରିଣ କୋଳେ ଓଟାରନ୍ତି ॥
ଆ ଆ ଆ ଆ ବୋଲି କରି ଭାଷନ୍ତି ।
ବେନି ଜନନୀ ଦେଖିଣ ହସନ୍ତି ॥
କସ କରଇ ବୋଲି ଆଉ ହୋଇ ।
ଉହାଡ଼ରେ ସ୍ଥିର କରି ଅନାଇ ॥
ରାମ ସନ୍ନିଧିରେ ବସି ଆଉଁସି ।
ଗେଲ କରିଣ ଧରନ୍ତେ ସାହସୀ ॥
ଆଖି ଭିତରେ ଆଙ୍ଗୁଳି ପୂରାଇ ।
କୃଷ୍ଣ କାନ୍ଦନ୍ତେଣ ତୁନି କରାଇ ॥
ଦୁଇ ମାଏ ଧାଇଁ ଯାଇଁ ଧଇଲେ ।
'କରେ କି କର୍ମ କଲୁ ତୁ' ବୋଇଲେ ॥
ତୋର ମାନ ଭାଇ ଗୋଟି କହ୍ନାଇ ।
ତୋତେ ଶରଧାରେ ଥିଲା ଅନାଇ ॥
ତାର ନୟନେ ଅଙ୍ଗୁଳି ପୂରାଇ
କୃଷ୍ଣ ଆଖି ଏବେ ଦେଲୁ ଲୁହାଇ ॥
ଦୁଇ ପୁଅଙ୍କୁ ଧରି ଦୁଧ ଦେଇ ।
ନିଦ୍ରା କଲେ ପଲଙ୍କରେ ଶୁଆଇ ॥
ଜାଗି ବସିଣ ଥାନ୍ତି ଧାଙ୍ଗା ବ୍ରଜ ।
ମଲମୂତ୍ରରେ ନଥା ନଥା ଶେଯ ॥
ନିଶି ଶେଷରେ ଜଳ ଉଷୁମାଇଁ ।
ନାନା ସୁଗନ୍ଧ ଚହ୍ନାଁରେ ମିଶାଇ ॥
ଲେମ୍ବୁ ରସରେ ହଳଦ୍ଧ ଗୋଳନ୍ତି ।
ତିନବେଳ ଅଙ୍ଗେ ନିତି ବୋଳନ୍ତି ॥
ତନୁ ଦିଶଇ ରସାଣ ମର୍କତ ।
ମୁଖ ନିର୍ମଳ ଦର୍ପଣ ସଞ୍ଜାତ ॥
ପୁରପ୍ରତିବନ୍ଧ ଅଙ୍ଗେ ଛନ୍ଦାଦେ ।
ମାୟେ ଦେଖି ଭୟେ ବାସ ଆଚ୍ଛାଦେ ॥

କାଞ୍ଚି ଶ୍ୟାମଳା ସୁବଚ୍ଛା ପୂରାଇ ।
ନାନା ସୁଗନ୍ଧ ଚର୍ଚ୍ଚିତ କରଇ ॥
ହେମପାତେ ଯଥାକାଳେ ଦୁହାଁଇ ।
ଅଗ୍ନି ଆବୃତ୍ତେ ଯତନେ ଥୁଆଇ ॥
କୃଷ୍ଣଉତ୍ତାନଶାୟୀ ଜାନୁପରେ ।
ଦୁଧପିଆନ୍ତି ହେମଶାମୁକାରେ ॥
ତୁଣ୍ଡେ ପୂରାନ୍ତେ ଉଚ୍ଛୁଳା ହୁଅଇ ।
କଣ୍ଠେ ଅଧରୁ ବଳକ ବହଇ ॥
କ୍ଷୀର ବହିଯିବା ଶୋଭା ଦିଶଇ ।
ଶଶୀଅଙ୍ଗୁ ସୁଧାଧାର ଖସଇ ॥
ନ ପିଅନ୍ତେଣ ମାଏ ନାସା ଧରେ ।
ବେଗେ ପିଆନ୍ତି ନିଶ୍ୱାସ ବନ୍ଧରେ ॥
ପାଞ୍ଚବେଳ ଏରୂପରେ ପିଆନ୍ତି ।
ତିନବେଳ କୁଙ୍କୁମାଦ୍ଦି ଦିଅନ୍ତି ॥
ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ସନ୍ନିଧେ ବସିଣ ।
ପୁତ୍ର ମୁଖ ଚାହିଁ ଚିତ୍ତ ତୋଷିଣ ॥
ନିଦ୍ରା ତେଜି ହରି ଦିଠ ନିରେପେ ॥
ନାନା କଉତୁକ କରି ସମୀପେ ।
ବାଳ ଦରୋଟି ବାଣୀ ଅଧାକ୍ଷରେ ॥
କର୍ଣ୍ଣେ ପଡନ୍ତେ ଆନନ୍ଦ ହୃଦରେ ।
ନିଘ୍ନ ଚୁମ୍ବ ଦେଇ ହୃଦେ ଭିଡ଼ଇ ।
ପୁଣି ପୁଣି ସ୍ନେହଭରେ ପୀଡ଼ଇ ॥
ଗଲେ ହାର କରି ଧରେ ଲମ୍ବାଇ ।
ତାପ ଅନଳ ହୃଦରୁ ଲିଭାଇ ॥
ତନୁପୁଲକ ବିସ୍ତାଳ ବଚନେ ।
ଆନନ୍ଦରେ ଅଶ୍ରୁଜଳ ସିଞ୍ଚନେ ॥
ପୁଣି ପୁଣି ନିରେଖଇ ମୁଖକୁ ।
ବହି ଦେଇଅଛି ମହାସୁଖକୁ ॥
ମାଏ ବୋଲନ୍ତି ମୋପୁଅ ଉଠିବ ।
ତୁମ୍ଭ ଦାଢ଼ି ଦେଖି ଭୟ କରିବ ॥
ଏତେ ବୋଲିଣ ନିଜ କରେ ଧରି ।
ସ୍ତନ ପିଆନ୍ତି ମନେ ମୋଦ ଭରି ॥
ମାତା କୋଳରେ କଲେ ମଳ ମୂତ୍ର ।
ନନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତି ଭଲ ଏ ଚରିତ୍ର ॥

ମାଏ ବୋଲନ୍ତି ମୋତେ ଲାଗି ଯାଉ ।
ଏହି ଜଞ୍ଜାଳେ ମୋର ଦିନ ଯାଉ ॥
ଧୃଷ୍ଟ ହୋଇ ପୁଣ ଧରି ବସିଲେ ।
ତାତ ଜନନୀଙ୍କ ମନ ତୋଷିଲେ ॥
ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ବାତ୍ସଲ୍ୟ ରସରେ ।
ଦିନୁ ଦିନୁ ଅନୁରାଗ ରସରେ ॥
ସୁରକାମିନୀ ଏମନ୍ତ ବଚ୍ଛରେ ।
ଏକ ଆରେକକୁ ଚହିଁ ପଚ୍ଛରେ ॥
କୃଷ୍ଣ ବାଳମୂରତିକି ଦେଖିବା ।
ଆମ୍ଭ ନୟନ ସଫଳ କରିବା ॥
ଏତେ କହି ବିମାନରେ ଆରୋହି ।
ଗୋପଭୁବନ ସୀମା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱେ ରହି ॥
ଏକ ଦିନେ ଯଶୋଦା କୃଷ୍ଣ ଘେନି ।
ଦଶ ବିଂଶ ଛନ୍ତି ଗୋପ ତରୁଣୀ ॥
ଗେଲ କରି ଭାଷୁଥାନ୍ତି ସୁସ୍ୱରେ ।
ନାନା କଉତୁକ ସ୍ନେହବଶରେ ॥
ଦେଖି ଗୋପୀଙ୍କ ଆଗରେ କହନ୍ତି ।
ଗତ ଦିନ ଚରିତ ମନେ ଚିନ୍ତି ॥
ଏହା କଥା ଅଗୋଚର ଲାଗଇ ।
ଯେତେବେଳେ ନିଦ୍ରା ତେଜି ଜାଗଇ ॥
ପେଟିଆଇ ପଡ଼ିଣ ହେମଗାଳି ।
ଶେଯ ଛାଡ଼ି ଭୂମିରେ ଲୋଟଗାଳି ॥
ଧରି ଆଣି ଶୁଆଇଲେ କାନ୍ଦଇ ।
ମୋର ବସନେ ଚରଣ ଛନ୍ଦଇ ॥
ପାଶ ଛାଡ଼ିଗଲେ ଛାଡ଼େ ବୋବାଳି ।
ତଳେ ନପାରେ ଯାଇଁ ପାଦଚାଳି ॥
କୋଳେ ଥାଇ ପିତା ଯେବେ ଦେଖଇ ।
ମୋର ଅଞ୍ଚଳେ ବଦନ ଢାଙ୍କଇ ॥
ପୁଣ ବଦନ ଟେକିଣ ଅନାଇଁ ।
ହସି ପୁଣିହିଁ ନୟନ ଢାଙ୍କଇ ॥
ପିତା ଡାକିଲେ ବଦନ ଲୁଆଇଁ ।
ଭୁନ ହୋଇ ସ୍ତନ ମୁଖୁଁ ମୁଞ୍ଜଇ ॥
ପିତା ଧରି ପୁଣି କୋଳେ ନିଅନ୍ତି ।
ଗେଲ କରି ମୁଖେ ଚୁମ୍ବ ଦିଅନ୍ତି ॥
କରକର ହୋଇ ଚହିଁ ହସଇ ।
ଦାଢ଼ି ଧରିଣ ପୁଣ ଆଉଁସଇ ॥
ମୋର କୋଳକୁ ନିଉଡ଼ି ପଡ଼ଇ ।
ଦଣ୍ଡେ ମୋତେ ଗୋ ଆଉ ନ ଛାଡ଼ଇ ॥
ଗୋପୀ ଶୁଣି ଆନନ୍ଦ ଏକୁ ଆରେ ।
ବେଢ଼ି ଖେଳାନ୍ତି ଅଗଣା ବାହାରେ ॥
ପୁତ୍ର ସନ୍ନିଧେ ଗୋପୀଙ୍କି ରଖାଇ ।
ଲୁଚି ମାଏ ଗଲେ ଦଧି ମୁହାଁଇ ॥
କଂସ ଆଦେଶେ ତୃଣାବର୍ତ୍ତ ବୀର ।
ଶୂନ୍ୟେ ରହିଣ କରଇ ବିଚାର ॥
ଗୋପୀମାନେ ସେ ଗଲେ ଯେଝା ଘରେ ।
ଏକା ଦେଖିଲା କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବାହାରେ ॥
ଗଗନରୁ ଖସି ପାଶେ ଅଇଲା ।
ଭୂତ ବାତଚକ୍ରରୂପ ଧଇଲା ॥
ଭୂତ ଉଡ଼ାଇ ଘରଦ୍ୱାର ଭାଞ୍ଜି ।
ମହା ବତାସରେ ଭୟ ଉପୁଜି ॥
କାଷ୍ଠ ପାଷାଣ ଗଗନେ ଉଡ଼ିଲେ ।
ପାଞ୍ଚ ସାତ କୋଶେ ଯାଇ ପଡ଼ିଲେ ॥
ରେଣୁ ଉଡ଼ିଣ କୁହୁକ ଆକାଶ ।
ରବି କିରଣ ନୋହିଲା ପ୍ରକାଶ ॥
ଘୋରତମ ଅନ୍ଧକାର ଘୋଟିଲା ।
ଚକ୍ରବାକର ହରଷ ଛୁଟିଲା ॥
ଅନ୍ଧକାରେ ଜୀବଜନ୍ତୁ ବ୍ୟଥିତ ।
ପଥ ନ ଜାଣି ପଥିକ ସ୍ତକିତ ॥
ପାଡ଼ଶେ ଶ୍ୱେତବୃଷଭ ନ ଦିଶଇ ।
ମହା ଅରିଷ୍ଟି ଗୋପେ ପ୍ରକାଶଇ ॥
ଦୈତ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳ ପରାପ୍ତେ ଖସିଲା ।
କୃଷ୍ଣ ଘେନିଣ ଆକାଶେ ପଶିଲା ॥
କଳାମେଘରେ ଇନ୍ଦ୍ରନୀଳମଣି ।
ଦେଖି ସଫଳ ଅମର ତରୁଣୀ ॥
ଏକ ଆରକେ ଦିଅନ୍ତି ଚହ୍ଲାଇ ।
କଂସ ଅସୁର ଆସୁଛି ଘେନାଇଁ ॥
ନୀଳମହୀଧର ପ୍ରାପ୍ତେ ଅସୁର ।
ନୀଳମଣି ଶୃଙ୍ଗ ନନ୍ଦକୁମର ॥

ମନବାଞ୍ଛିତ-ଦର୍ଶନ ହୋଇଲା ।
ଏଣେ ସୁଖ ତ ଆମ୍ଭର ନୋହିଲା ॥
ଆମ୍ଭ ଧର୍ମେ ଅସୁର ନାଶ ଯାଉ ।
ନିଜ ପୁତ୍ରକୁ ଯଶୋବନ୍ତୀ ପାଉ ॥
ସୁରଯୂଥ ଦକ୍ଷ କହନ୍ତି ବଚନେ ।
କୃଷ୍ଣ ନିରେଖି କମଳ ଲୋଚନେ ॥
ଏମନ୍ତରେ ଦୈତ୍ୟ ନେଲା ଉଡ଼ାଇ ।
ଗୋପପୁର ଦେଶସୀମା ଛଡ଼ାଇ ॥
ବାତଚକ୍ର ପଡ଼ିଲା ବଳ ହାନି ।
ମେରୁ ସମାନ ଗରୁ ହେଲେ ଜାଣି ॥
ତଳେ ପଡ଼ିଲା ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରି ।
ଶିଳା ବାଜନ୍ତେ ଦୈତ୍ୟ ପ୍ରାଣ ହାରି ॥
କଣ୍ଠୁ ରୁନ୍ଧିଛନ୍ତି ନନ୍ଦକୁମର
ଦୈତ୍ୟ ମୁଖରୁ ରୁଧିର ବାହାର ॥
ସିନ୍ଧୁ ଉଚ୍ଛୁଳି ମହୀ ଦମକିଲା ।
ସୁର ଇନ୍ଦ୍ର ଆସନ ଚମକିଲା ॥
କିବା ପ୍ରଳୟକାଳ କି ହୋଇଲା ।
କିବା ମହୀ ଲେଉଟି ଉପୁଡ଼ିଲା ॥
ଗୋପଭୁବନରେ ମହା ଆରତ ।
ନ ଜାଣନ୍ତି ଏକ ଆର ବାରତ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ପୁଅ ମୋର କାହିଁ ।
କେଣେ ଗଲା ଭଣଜା ମୋର ନାହିଁ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ଝିଅ ଖେଳୁଥିଲା ।
ଖୋଜ କଲା ଲୋ କେଣେ ଉଡ଼ିଗଲା ॥
ବୋହୂ ଯାଇଥିଲା ମୋର ପାଣିକି ।
ଶାଶୁ ବୋଲଇ କେ ଅଛ ଜାଣିକି ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ଆମ୍ଭ ଘର ବୁଢ଼ୀ ।
ଖୋଜ କଲା ଲୋ କେଣେ ଗଲା ଉଡ଼ି ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ଭାଇ କେଣେ ଗଲା ।
କେ ବୋଲଇ ଭଣେଇ ବଣା ହେଲା ॥
କାହି କହଇ କେବଣ ଗଉଡ଼ ।
ଉଠିଗଲା ମୋ ଦକ୍ଷିଣ ମଉଡ଼ ॥
ମହାଅଚଳ ପଥର ଉଡ଼ିଲା ।
ଘର ଭିତରେ ମୋହର ପଡ଼ିଲା ॥

ଯୋଗ ଥିଲେ ତହିଁ କିସ କରନ୍ତୁ ।
ଆଜ କୃଷ୍ଣମ୍ବ ନାକ ମରିଥାନ୍ତୁ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ଆଲୋ ନାନି ନାନି ।
ଘର ଭିତରେ ପଶ ଧୂଅ ଘେନି ॥
ଦେଖ ଆକାଶୁଁ ପଥର ପଡ଼ଇ ।
କେହୁ ବେନିକର ହୃଦେ ତାଡ଼ଇ ॥
ଧାଇଁ ଧରଇ ଖେଳନ୍ତା ପୁଅକୁ ।
ଚହ୍ନି ନ ପାରି ଗୁହିଁଇ ମୁଖକୁ ॥
ବୋହୂ ଓହାରୁ ଅଛଇ ଶାଶୁକୁ ।
ମାଏ ନିଷ୍ଠୁରେ ବଳାଇଁ ନାଶକୁ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ।
ଯୋଗ ଥିଲା ଏକାବେଳେ ମରିବା ॥
ମହା ଆତଙ୍କ ଅରିଷ୍ଟି ଧୂମରେ ।
ଇଷ୍ଟଦେବତାଙ୍କୁ କେହୁ ସୁମରେ ॥
ଘଡ଼ିକରେ ସ୍ତମ୍ଭିତ ଗୋପଲୋକେ ।
ଲୋଡ଼ାଲୋଡ଼ି କରି ଏକ ଆରକେ ॥
ଯେଝା ବାଳକ କରନ୍ତି ଶଙ୍ଖୁଳା ।
ଜେଠା ଖୁଡ଼ୁତା ପିଉସା ମଉଳା ॥
ଯହୁଁ ନ ଦେଖିଲେ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ।
ତହୁଁ ଶୁଭିଲା ଉଚ୍ଚରେ ରୋଦନ ॥
ପୁରପ୍ରାଙ୍ଗଣ ଅଗଣା ଖୋଜନ୍ତି ।
ସାହି ପଡ଼ିଶୁଣୀ ଘରେ ଲୋଡ଼ନ୍ତି ॥
ହାହା ପୁତ୍ର ଆମ୍ଭ ନେତ୍ରପିତୁଳୀ ।
ଜୀବଧନ ମର୍କତ ଗଳାମାଳି ॥
ନନ୍ଦ ବସୁନନ୍ଦ ଯେ ଉପନନ୍ଦ ।
ଭଦ୍ରସେନ ଆଦି ଯେ ଗୋପବୃନ୍ଦ ॥
ମାତା ଯଶୋବନ୍ତୀ ଉଚ୍ଚେ ରୋଦଇ ।
କେଶ ବସନ ଭଲେ ନ ବାନ୍ଧଇ ॥
ଦୁଇ ହେମବାହୁ ଉରେ ତାଡ଼ଇ ।
ଧୂଳି ସାଉଁଟି ଅବନୀ ଗଡ଼ଇ ॥
ଆହା ବାପ ଭାଇ ଧନ ମୋହର ।
ମୁହିଁ ନଉଛୁଳି ଯାଇଁ ତୋହର ॥
କେଣେ ଗଲୁ ମୋତେ ବାଟେ ବସାଇ
ଶୋକସମୁଦ୍ରେ ଦେଲୁ ତ ଭସାଇ ॥

ବାରେ ଦେଖାଜନା ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ।
ଶୁଣି ବାହୁନି କରଇ ରୋଦନ ॥
ଆଉ ଏବେ ମୁଁ ସେତ କି ପାଇବ ।
ନୀଳବଦନ ନିକି ମୁଁ ଦେଖିବ ॥
ମୋର ଗଳାରେ କେହୁ ଦେଲା ଖୁର ।
ପିଣ୍ଡ ରଖି ପ୍ରାଣକୁ ନେଲା ମୋର ॥
ଖୋଜ ନେଲା କେ ନୟନପିତୁଳୀ ।
ଛଡ଼ାଇଣ ନେଲା ରଙ୍କ ସଙ୍ଗାଳି ।
କ୍ଷଣ କ୍ଷଣକେ ମୂର୍ଚ୍ଛିତେ ପଡ଼ଇ ।
ପୁଣ ପୁଣ ଉଠି ପୁରେ ଲୋଡ଼ଇ ॥
ଗ୍ରାମ ପାଟଣା ବନ ନଦୀତଟ ।
ଆଉ ଉହାଡ ଗୁପତ ପ୍ରଘଟ ॥
ଅନୁସରି ଲୋଡ଼ନ୍ତି ଯେତେ ଘରେ ।
ପୁର ଗମ୍ଭୀର ଅଗଣା ବାହାରେ ॥
କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ବତାସ ବହିଲା ।
ଦେଖ ପାଷାଣ ଦ୍ୱାରେ ନ ରହିଲା ॥
ତରୁମାନେ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଉପୁଡ଼ି ।
ବାଳପୁଅ ସିନା ସେ ଗଲା ଉଡ଼ି ॥
କେଉଁ ଅସୁର ଅବା ମାୟା କଲା ।
ଚକ୍ରବାତ ଅଦଭୁତେ ବହିଲା ॥
ବୃଦ୍ଧକାଳେ ହେଲା ନନ୍ଦ ସନ୍ତତି ।
ଦେଖ ପଡ଼ି ଅଛୁ କେତେ ବିପତ୍ତି ॥
ଯଶୋଦାର ବିକଳ କେ ସହିବ ।
ଦେଖି ଧଇର୍ଯ୍ୟ କାହାର ରହିବ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ବଡ଼ମ୍ବଣ ଏହା ।
ଧରିଅଛୁ ଜୀବନ ଜାଣି ଯାହା ॥
ଆମ୍ଭେମାନେ ହେଉଥାଉଁ କେମନ୍ତ ।
ସେତ ଅନ୍ତରୁ କରିଅଛୁ ଜାତ ॥
ଗଚ୍ଛେ ଗଚ୍ଛେ ପଡ଼ି ପୁଣ ଉଠଇ ।
କୂପ ଭିତରେ ପଶି ତ ଲୋଡ଼ଇ ॥
ଅପସ୍ମାର ହୋଇ ଗୋପୀ ଧରନ୍ତି ।
ନାନା ମତେଣ ପ୍ରବୋଧ କରନ୍ତି ॥
କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ମୋର ବୋଲି ଲୋଡ଼ଇ ।
ବେନି ବାହୁ ଶିରେ ନେଇ ତାଡ଼ଇ ॥
ପ୍ରଭୁ କର ଚରଣ ଧରି କହି ।
ମୋତେ ଦେଖାଅ କେଣେ ଲୋ କହ୍ନାଇ ॥
ଏହା ଗଣିଥିଲା କେଉଁ ଗଣକ ।
ଆଜ ହରାଇଲ କଳାମାଣିକ ॥
ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଖଣ୍ଡାରେ ଭୂଷିତ ଲୋଡ଼ଇ ।
ଗୋପୀ ଛଡ଼ାଇ ଲୋଡ଼ନ୍ତେ ଗଡ଼ଇ ॥
କାଳକୂଟ ବିଷ ଖାଇ ମରିବ ।
ଆଉ ଜୀଇଥାଇ କିସ କରିବ ॥
କାହିଁ ଅଛୁ ନନ୍ଦନ ମୋ ଦେଖାଅ ।
ମୋର ଉଡ଼ିଲା ଜୀବନ ରଖାଅ ॥
ମୋତେ କି ଦଣ୍ଡ ଆଜ ଲୋ ହୋଇଲା ।
କାହିଁ ମରଣ ମୋର ନୋ ହୋଇଲା ॥
ମୋତେ ସହିଁ ଲୋ ଅଛ କାହିଁପାଇଁ ।
କୃଷ୍ଣ ନ ଦେଖି ପ୍ରାଣ ରହୁ ନାହିଁ ॥
ଧରୁ ଧରୁ ଶିର ମଞ୍ଚି ମାରଇ ।
ଗଳା କାଟିବାକୁ କାତି ଧରଇ ॥
ମୋତେ ଛାଡ଼ି ଗଲୁରେ ବାପ ଭାଇ ।
ତୋତେ ନ ଦେଖି ଜୀବ ନ ରହଇ ॥
ମୁହିଁ ମନ୍ଦ ଅଭାଗୀ କୁଲକ୍ଷଣୀ ।
ପୁତ୍ରବତୀ ହୋଇବ କାହିଁ ପୁଣି ॥
ଗୋପେ ହେଲାଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଜନନୀ ।
ପୂର୍ବେ ରବି ଉଦେ ଯେହ୍ନେ ନଳିନୀ ॥
ତନୁ ପୁଲକୁ ଥାଇ ତୋତେ ଦେଖି ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଚକୋର ଯେସନେ ନିରେଖି ॥
କେତେ ଦିନକୁ ସୁଖ ବଢ଼ାଇଲୁ ।
ଶୋକ ସାଗରେ ଭେଳା ବୁଡ଼ାଇଲୁ ॥
କେତେ ଅନା ଯେ ହେଉଥାଉ କୋଳେ ।
ପିତା ଦେଖିଲେ ପଶୁ ଯେ ଅଞ୍ଚଳେ ॥
ସ୍ନେହିଁ ପୁଣ ପୁଣ ମୁଖ ଘୋଡ଼ାଉ ।
ହସି ଅମୃତ ସୁଖ ନିଉଡ଼ାଉ ॥
କର ପ୍ରସାରି ଡାକନ୍ତେ ନ ଯାଉ ॥
ଅଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗି ତରଙ୍ଗରେ ମଜାଉ ॥
ବଳେ ଧେନୁଗଲେ ଥୋଡ଼ ଉପାଡ଼ୁ ।
ଛାଡ଼ ଛାଡ଼ ବୋଇଲେଣ ନ ଛାଡ଼ୁ ॥

ବୃଦ୍ଧା ବାପଟି ତୋର ଜୀବ ମରି ।
କର କର ଯେ ହସ୍ତୁ ଦାନ୍ତି ଧରି ॥
କୋଳେ ନ ରହୁ ମୋର କୋଳେ ଆସୁ ।
ସ୍ତନ ପିଇ ପଣନ୍ତେ ଲୁଚି ପଶୁ ॥
ତୋର କେଉଁ ଗୁଣ ମୁହିଁ ଗାଇବି ।
ଆଜ ତୋତେ ସତେ ନକ ପାଇବି ॥
ଇଷ୍ଟ ଦେବଙ୍କୁ ଗୁହାରି ଜଣାଇ ।
ଧର୍ମଦେବ ତପନକୁ ମନାଇ ॥
ଲୋକପାଳେ ଦେବୀ ବଳ ଯାଚଇ ।
ବେଗେ କହ୍ନାଇ ପାଇବା ପାଞ୍ଚଇ ॥
ଲେଉଡ଼ ନ ପାଇବା ଜାଣି ଲୋଟଇ ।
ସବୁ ଅଙ୍ଗେ ଶୋକ ପୂରି ଘୋଟଇ ॥
ଲୁହ ବୋହି ଯାଉଅଛି ନୟନୁ ।
ହରି ନେଲା କେହୁ ହରି ଶୟନୁ ॥
କୃଷ୍ଣବିଚ୍ଛେଦ ଧଇର୍ଯ୍ୟ କାହାର ।
ଅତି ଅବସ୍ଥା ଜନନୀ ତାହାର ॥
ଚିନ୍ତା ବିଳାପ ବିଷାଦରେ ପୁଣି ।
ଅତି ଆଣ୍ଠୁ ପାଷାଣ ହେଲେ ପାଣି ॥
ବେଢ଼ି ଅଛନ୍ତି ଗୋପୀ ଚଉକତି ।
ଲୁହେ ସକଳ ତନୁ ଅଛି ତିନ୍ତି ॥
ଏକ ଆରେକ ଶୋକ ଅସମ୍ଭାଳ ।
ହା ହା ଗୋବିନ୍ଦ ମଦନ ଗୋପାଳ ॥
ଆଜ କୋଳେ ହୋଇଲୁ ମୋର ଗରୁ ।
ମୋର ମନେ ମଣିଲି କିଏ ମେରୁ ॥
ଭୟ ପାଇ ତୋତେ କୋଳୁ ଥୋଇଲି ।
ଆପଣାର ମନେ ମୁହିଁ ବୋଇଲି ॥
ଏହୁ ବାଳକ କପାଇଁ ଏମନ୍ତ ।
ଭ୍ରମେ ଭ୍ରମ ହୋଇଲା କି ମୋ ଚିତ୍ତ ॥
ମନେ ରଖି କାହାକୁ ନ କହିଲି ।
ପୂରେ ପଶି ବେଗ ହୋଇ ଅଇଲି ॥
ଏତେକର ସମୟେ ଯେ ଏ ଦଣ୍ଡ ।
ମୁହିଁ ପାମରୀ ବଜ୍ର ପଡ଼ୁ ମୁଣ୍ଡ ॥
ଗୋପେ ନାହାନ୍ତି ଅବା କେତେ ଜନ ।
କେତେ ନାହାନ୍ତି କାହାର ନନ୍ଦନ ॥
ମୋର ଏକଇ ବଳାକୁ କେ ନେଲା ।
ସେହୁ ସ୍ତ୍ରୀହତ୍ୟା ଦୋଷକୁ ବହିଲା ॥
ଏତେ ବୋଲି ପାଷାଣେ ମାରେ ଶିର ।
ସେହୁ ଧରିବ ମରିବ ତା ପର ॥
ନୋହିଲେଣ ମୋ ପୁତ୍ର ଲେଉଡ଼ଆଣ ।
ନ ପାଇଲେ ନ ରଖଇ ପରାଣ ॥
ଗୋପୀ ଧାଇଁ ବୋଧ କରି କହନ୍ତି ॥
କୃଷ୍ଣ ଲେଉଡ଼ଆଣି ଦେବା କହନ୍ତି ॥
ବଳଦେବଙ୍କୁ ଆଣି କୋଳେ ଦେଲେ ।
ରାମ ମୁଖ ଚୁହିଁ ଦେବୀ ବୋଇଲେ ॥
ଲେଉଟୁଥାଇ ରେ ଧବଳବଦନ ।
ଧରି ଚିବୁକ କରଇ ରୋଦନ ॥
ଭାଇ ଅଛୁ ତୋ ସାନ ଭାଇ କାହିଁ ।
ମୋତେ ଅଇଲୁ ମୁହାଁସ ଲଗାଇ ॥
କେଉଁ ଗଲା ମୋର କଳା ବଦନ ।
ଉଚ୍ଚେ ଅଧିକ କରନ୍ତି ରୋଦନ ॥
ଗୋପୀ ସମ୍ଭାଳି ଧରିଣ ନପାରେ ।
ରୋହିଣୀର ଶୋକ କେ କହିପାରେ ॥
ବେଗରେଣ ପୃଥୁଳ ନନ୍ଦରାଣୀ
ଫୁଟି ମୂର୍ଚ୍ଛିତେ ପଡ଼ଇ ଧରଣୀ ॥
ମୁଖେ ଶୀତଳ ଜଳ କେ ସିଞ୍ଚଇ ।
ଅଗ୍ରେ ବିଞ୍ଚଣୀ ଧରି କେ ବିଞ୍ଚଇ ॥
କେହୁ ଶ୍ରବଣ ମୂଳରେ ଫୁଙ୍କଇ ।
କୃଷ୍ଣ ପାଇଲେଣି ବୋଲି ବୋଲଇ ॥
ଚେତା ପାଇ ନେତ୍ର ମେଲ ଅନାଇ ।
କାହିଁ ଅଗ୍ରେ ଦେଖାଅ ଲୋ କହ୍ନାଇ ॥
ଏହିକ୍ଷଣି ଦେଖିବ କେ ବୋଧଇ ।
ଉଚ୍ଚ ବଚନେ ଗୋପୀଙ୍କି ଶୋଧଇ ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀଙ୍କୁ କରଇ ଗୁହାରି ।
ବିରାଦେବୀ ବଦନକୁ ନିହାରି ॥
ତୁହି ଅଟୁ ଗୋକୁଳ ଆଦ୍ୟମାତା ।
ରକ୍ଷାପାଳନ ଚଉବର୍ଗଦାତା ॥
ପୁତ୍ର ଦାନ ଦେଇ ମୋତେ ରଖିବା ।
ମହା ଭୟ ସଙ୍କଟ ଉପେକ୍ଷିବା ॥

ଦେଖି ବୋଲନ୍ତି ଶୋକ ତୁ ସମ୍ଭାଳ ।
ପୁତ୍ର ପାଇବୁ କିଛି ତୁ ନ ଭାଳ ॥
ପୁତ୍ର ବାହାରେ ତୋର ଶୋଇଥିଲା ॥
ତୃଣାବର୍ତ୍ତ ଉଡ଼ାଇ ଘେନି ଗଲା ॥
ଉଡ଼ି ନ ପାରି ତଳେ ପଡ଼ି ମଲା ।
ଧର୍ମ ଥିଲାକୁ ପୁତ୍ର ଉବୁରିଲା ॥
ଯେତେବେଳରେ ଦୈତ୍ୟ ପଡ଼ି ମଲା ।
ଘୋର ରଡ଼ି ଗୋଟାଏକ ଛାଡ଼ିଲା ॥
ଛନ ଛନ ହୋଇ ଦିଗ କମ୍ପଇ ।
ଭୟେ ଗଗନ ତପନ ଛପଇ ॥
ମହୀ ଦମକ ଦିଗ ନ ଦିଶିଲା ।
ଅମଙ୍ଗଳ ଗୋପପୁରେ ପଶିଲା ॥
ତଳେ ଦୈତ୍ୟ ଉପରେ ଶିଶୁରଙ୍ଗ ।
ଗିରି ପରେ ଯେସନେ ଛୁଆ ସିଂହ ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ବେଗରେ ଘେନିଗଲେ ।
ଯଶୋଦାର କୋଳେ ନେଇଣ ଦେଲେ ॥
ଦେଖି ନନ୍ଦରାଣୀ ମହାସନ୍ତୋଷ ।
କୋଳେ ଧରି ଆଘ୍ରାଣ କଲେ କେଶ ॥
ଯମଘରୁ ଆଇଲୁ ପରି ମଣି ।
ତନୁ କାତର ନ ଆସଇ ବାଣୀ ॥
ଝମ ଝମ ହୋଇଣ ଝାଇମାରି ।
ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇଣ ଚକିତେ ନିହାରି ॥
କୋହ କୋହ ହୋଇ ଶୋକ ଉଠଇ ।
ରହି ରହି ହୋଇ ଶ୍ୱାସ ଫିଟଇ ।
ଆଶକତରେ ଚଳି ନ ପାରଇ ।
କୋଳେ ଧରି ହରି ସ୍ତନ ପିଆଇ ॥
ଗୋପୀ ସମ୍ଭାଳି ବସନ ପିନ୍ଧାଇ ।
କେଶ ସଜାଡ଼ି ଯତନେ ବାନ୍ଧାଇ ॥
ନିଦାମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶ କରାଇ ।
ପୁତ୍ର ଜନନୀ ପଲଙ୍କେ ଶୁଆଇ ॥
ଏକ ଗୃହିଁଣି ଆରେକ ପଚ୍ଛୁରେ ।
ଦୈତ୍ୟ ମଲା ଏ କେବଣ ବିଚ୍ଛୁରେ ॥
କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ଦେବତା ମାଇଲେ ।
ନନ୍ଦସୁତ ପାଇ ପରିଘାଇଲେ ॥

କେହୁ ପଟାନ୍ତରର କଥା କହଇ ।
ହରି ଦଇତ୍ୟାରି ନାମ ବହଇ ॥
ଯେଣୁ ବାଳକେ ମଲା ବିଚାରିଲା ।
ତେଣୁ ଗଗନେ ହରି ନିବାରିଲା ॥
ଧର୍ମ ଦେଖ କେମନ୍ତେ କଲା ପାର ।
ଧର୍ମ ଠାରୁ କେ ନାହିଁ ବଳଆର ॥
ଦୁଇବେଳ ଆପଦରୁ ବଞ୍ଚିଲା ।
ବଡ଼ ଜଣେ କରି ବିଧି ସଞ୍ଚିଲା ॥
ଆଗୁସାରି ହୋଇଁ ଜଣେ ବାହାର ।
ରାଜ ଲକ୍ଷଣ ଅଛି ଗୋ ଏହାର ॥
କଂସ ନାଶି ହୋଇବ ନୃପବର ।
ଏଣୁ ମାରଣ ଲୋଡ଼ଇ ଅସୁର ॥
ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ରଖିବେ ଯାହାକୁ ।
ଦୈତ୍ୟ ମାରିକି ପାରିବ ତାହାକୁ ॥
ଧୀର ବହଇ ମଳୟ ମରୁତ ॥
ଚଉଦିଗରେ ମଙ୍ଗଳ ପୂରିତ ॥
ନନ୍ଦ ଅନେକ ବିପ୍ର ଅଣାଇଲେ ।
ପୂଜା କରି ଚରଣେ ଜଣାଇଲେ ॥
ମୋର ପୁତ୍ରକୁ କଲ୍ୟାଣ କରିବ ।
ଯକ୍ଷ ରାକ୍ଷସ ପିଶାଚୁ ତାରିବ ॥
ନନ୍ଦ ବଚନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବିଶେଷ ।
କୃଷ୍ଣ ଶିରରେ ଦିଅନ୍ତି ଆଶିଷ ॥
ପାଦଧୂଳି ମୂର୍ଦ୍ଧନରେ ସିଞ୍ଚନ୍ତି ।
'ଶତ୍ରୁ ନାଶ ଯାଉ ତୋର' ଇଛନ୍ତି ॥
ବଳ ପ୍ରାକର୍ମେ କେହି ନ ଜିଣନ୍ତୁ ।
ତୋର ଆଶ୍ରୟେ ଜଗତ ଜିଅନ୍ତୁ ॥
ମିଷ୍ଟ ଅନ୍ନରେ ଭୋଜନ କରାଇ ।
ଦେଲା ବିପୁଳ ମନ୍ଦିର ପୂରାଇ ॥
ଏହିମତେ କେତେହେଁ ଦିନ ଗଲା ।
ଦିନୁ ଦିନୁ ଅଧିକ ନନ୍ଦବଳା ॥
ଏମନ୍ତରେ ବିତିଗଲା ବରଷେ ।
ନାନା ଉତ୍ସବ ଜନମ ଦିବସେ ॥
ନନ୍ଦ ମନ୍ଦିରେ ଜଗତ ଜୀବନ ।
ତୁଣ୍ଡେ ଦୁଇ ଦୁଇ ନବ ରଦନ ॥

ନାନାରଙ୍ଗେ ଖେଳନ୍ତି ଘୁଲୁଘୁଷ୍ଟ ।
ଖଣ୍ଡମୂର ରଦ୍ଧନ ପଲ୍ଲବମ୍ବା ॥
ଝୁଣ୍ଟ ଅଙ୍ଗୁଳି ନାଚେ ଜରଜର ।
ଚଣ୍ଡକେଶ ଡଇଲେ ସରସର ॥
ଭାଲୁ ଚୂଳ ଅଲକା ବେଢ଼ିବେଣୀ ।
ପଦ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ରେ କି ଶିଶୁଅଳିଶ୍ରେଣୀ ॥
ନୟନେ ଅଞ୍ଜନ ନାସେ ସ୍ୱଚ୍ଛମୋତି ।
ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ରେ ଅମୃତ ବିନ୍ଦୁ ଜ୍ୟୋତି ॥
କର୍ଣ୍ଣେ ହେମଗୁଣଗୁଞ୍ଜା ପ୍ରବାଳ ।
ଗଳେ ପଦକ ହେମକଣ୍ଠି ମାଳ ॥
ବାହେ ବାହୁଟି କରରେ କଙ୍କଣ ।
ଷୁଦ୍ରମୋତି ଅଙ୍ଗୁଳିରେ ଭୂଷଣ ॥
ନବ ନୀରଦ ନିରମଳ ଗାତ୍ର ।
ମଣିବନ୍ଧନ କଟି ହେମସୂତ୍ର ॥
ପାଦେ ନେପୁର ରୁଣଝୁଣ ବାଜେ ।
ଛୁଆସିଂହ ବିକ୍ରମ ଠାଣି ସାଜେ ॥
କରେ ଲବଣୀ ଆଣୁଥାଇ ଗୁଲେ ।
‘ମାଆ ମାଆ’ ବୋଲିଣ ହେମାଗାନେଲ ॥
ମାଏ ଧୂଳି ଝାଡ଼ି କୋଳେ ଧରନ୍ତି ।
ମୁଖେ ଚୁମ୍ବ ଦେଇ ଖେଳ କରନ୍ତି ।
କୋଳେ ବସାଇ ଜାନୁ ଆଉଜାଇ ।
ସ୍ନେହଲାଳସେ ମନକୁ ମନାଇ ॥
ମୁଖେ ନିରେଖି ହସା ଉଲୁସଇ ।
ସୁଖ ବାତ୍ସଲ୍ୟ ରସେ ବିଳାସଇ ॥
ବେଢ଼ି ବରଜକାମିନୀ ହରଷେ ।
କଉତୁକରେ ମଜନ୍ତି ବିଶେଷେ ॥
କାହା ସ୍ତନରୁ କ୍ଷୀର ଲସିଆଇ ।
ମୁଖେ ଦେଇ କେ କଥା ଭାଷିଆଇ ॥
କେହୁ କର ପ୍ରସାରଣ ଦେଖଇ ।
ଧାଙ୍କିଖିଆଛି ଏହୁ ଟୋ ଚାହାଁଇ ॥
କେହୁ ଶରଧାରେ କର ବଢ଼ାଇ ।
ଏକ ଆରକେ ଘେନନ୍ତି ଛଡ଼ାଇ ॥
ତରୁ ମଳୟ ଲଗିଣ ଯେସନେ ।
ଗୋପୀ କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ଲାଗି ତେସନେ ॥

ନିଜ ସହଜ ବିକାର ଦେଖିଲେ ।
କୃଷ୍ଣ ଅନୁରାଗରେ ଯେ ବଞ୍ଚିଲେ ॥
କାହା କୁଚମଣ୍ଡଳକୁ ବାସ ଗୁଲେ ।
କରକମଳରେ ଅଗ୍ର ମଞ୍ଚାଲେ ॥
କାଖ କରି ଘେନ କେହୁ କାମିନୀ ।
ହସା ପରେ ନଚାଇ କରେ ଘେନ ॥
ଘନକଠିନ କୁଚ ପରେ ନାଚ ।
ବ୍ୟଥା ପାଇ କୋମଳ ପାଦ ପାଞ୍ଚ ॥
ହେମଗିରି ଶିଖରେ କି ଶିଖିନ ।
ନୃତ୍ୟ କରଇ ରମଣୀମୋହନ ॥
କେହୁ ବସାଇଣ ତାଳ ଧରାଇ ।
‘ହାଣ୍ଡା ଝୁଲୁଝୁଲୁ’ ବୋଲି ବୋଲଇ ॥
ତଉପାଦେ ରହି ହରି ଝୁଲନ୍ତି ।
ଦେହେ ଫୁଟିବ ବୋଲି କେ ବୋଲନ୍ତି ॥
ହାଣ୍ଡି ଝୁଲଇରେ ହାଣ୍ଡି ଝୁଲଇ ।
ହାଣ୍ଡି ଦୁଧ ଦହି ଖାଇ ଫୁଲଇ ॥
ହାଣ୍ଡି କପୋଳେ ସିନ୍ଦୂର ଶୋହୁଛି ।
ହାଣ୍ଡି ତାଳୁରେ ଚୂଳକୁ ବହୁଛି ॥
ହାଣ୍ଡି ପୁଲସି ଗୁଲବା ସାଜଇ ।
ହାଣ୍ଡି ବଳୟ ନୂପୁର ବଜାଇ ॥
କାହୁଁ ହାଣ୍ଡି ଏ ଗୋପକୁ ଅଇଲା ।
ସବୁ ଘର ଲବଣୀ ଏ ଖାଇଲା ॥
ହାଣ୍ଡି ଗୋପରେ ପ୍ରମାଦ କରିବ ।
କେହୁ ଅବା ଏ ହାଣ୍ଡିକୁ ଧରିବ ॥
ହାଣ୍ଡି ବହିବ କନ୍ଧରେ କାହାକୁ ।
କେହୁ ବୋଲେ ଯୋଗ ଥିବ ଯାହାକୁ ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଛୁଆସିଂହ କହ୍ନାଇ ।
ଆଗେ ଗୁଲିଣ ପଛକୁ ଅନାଇଁ ॥
କେହୁ ବୋଲେ କସ୍ତୁରୀ ଜୀବ ଗୋଟି ।
ଅଙ୍ଗ ସଉରଭ ଗନ୍ଧ ଚହଟି ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ନିଧନଧନଆ ।
ଦୁଃଖୀ ସଙ୍ଗାଳି ରୁକ୍ମିଣୀସୁନଆଁ ॥
ଏକ ଆରକେ ଗୁଣ ବାହୁନାଇଁ ।
ଏଥୁଁ ସୁଖ ସଂସାରେ ଆଉ ନାହିଁ ॥

ଯେତେ ଅଛନ୍ତି ବ୍ରଜପୁର ବାସୀ ।
ସର୍ବଜନ ମନ ମୋହି ଆକର୍ଷି ॥
ଦଣ୍ଡେ ମୂରୁଛି ନ ପାରନ୍ତି ମନେ ।
କାନ୍ତ ବଚ୍ଛେଦେ କାମିନୀ ଯେସନେ ॥
ଦାଣ୍ଡ ପହଣ୍ଡ ପାଭାଗ ପ୍ରାଙ୍ଗଣେ ।
ମେଲି କଢ ବକଢ ଏଣେ ତେଣେ ॥
ଧୂଳି ଧୂସରେ ପଡ଼ିଣ ଖେଳନ୍ତି ।
ପଙ୍କଭୂମିରେଣ ଲୋଟଗୋଲନ୍ତି ॥
ମାଏ ଧରି ଆଣିଣ ଦ୍ୟନ୍ତି ଗାଳି ।
ସୁବାସିତ ଜଳେ ତନୁ ପଖାଳି ॥
ଦୁଧ ପିଆଇ ଶୁଆଇ ଯାଆନ୍ତି ।
ଏହୁ ନ ଯାଉଁ ସେ ଆଗ ହୁଅନ୍ତି ॥
କାନ୍ଥ ବାଡ଼ ଧରିଣ ଛିଡ଼ା ହୁଏ ।
କର ପ୍ରସାରି ଡାକନ୍ତି ଗୋପୀଏ ।
ଲଗି ଲଗି ଘୁଞ୍ଚ ଘୁଞ୍ଚ ଯାଆନ୍ତି ।
କୃଷ୍ଣ ଟଳଟଳ ହୋଇ ସୁହାନ୍ତି ॥
ଧଡ଼ପଡ଼ ହୋଇ କୋଳେ ପଶନ୍ତି ।
ଗୋପୀ ଚୁମ୍ବ ଦେଇଣ ଆଉଁସନ୍ତି ॥
ଆଉ ଗୋପୀ ଯେବେ କର ବଢ଼ାଇ ।
ଗେଲ କଉତୁକ ଭାଷା ବଢ଼ାଇ ॥
ରଙ୍ଗ ବାଡ଼ି ଖଣ୍ଡିଏ ହାତେ ଦେଇ ।
ଦୁଇ ଭାଇ ରଖ ଯା ବନେ ଗାଈ ॥
ମାଣ ଦୁଇ ଗୋଟିକ ଭାର କରି ।
କାନ୍ଧେ ହିଅନ୍ତି କଚ୍ଛି କଚ୍ଛି ଭରି ॥
ବ୍ୟଥା ପାଇବ ବୋଲି କେ ଛଡ଼ାଇ ।
ଶୁଆ ପରିଏ କରି କେ ପଢ଼ାଇ ॥
ଉଭା କରି ତାଳି ମାରି ନଚାଇ ।
ନାନାରସେ ତାଳମାନ ବଜାଇ ॥
ତାଇ ଧନ ତାଇ ଧନ ନାଚୁଆ ।
ତାତା ଥେଇ ଥେଇ ପୀତପଟିଆ ॥
କୃଷ୍ଣ ନାଚନ୍ତି ଗୋପୀଙ୍କ ତାଳରେ ।
ଅଙ୍ଗ ସୁଭଙ୍ଗ ସୁହାଣୀ ସ୍ଥଳରେ ॥
କର ଚରଣେ ତାଳମାନ ଦେଇ ।
ଲାଞ୍ଚ ସର ଲବଣୀ ଦ୍ୟନ୍ତି ନେଇ ॥
ଭୁଞ୍ଜି ପଶନ୍ତି ବଦନ ପୋଛନ୍ତି ।
ସେହୁ ଗୋପିକା ସନ୍ଧିଧ୍ୟଁ ଲେଛନ୍ତି ॥
ଅତି ଅବାରଣ ଏ ଜଗୁଁ ଜଗୁଁ ।
କାଢ ଉଠନ୍ତି ପଡ଼ିଣ ଅଢ଼ଙ୍ଗୁ ॥
ଓଷ୍ଠ ଛିଡ଼ିଣ ରୁଧିର ଗଳଇ ।
ମଲି ମଲି ବୋଲି ମାଏ ଧରଇ ॥
କୋଳେ ଧରି ଆଉଁସି ଝୁଟିଆନ୍ତି ।
ଗୀତ ଗାଇ ଶୁଆଇଣ ଯାଆନ୍ତି ॥
ଏଣେ ମୁଖ ଆଡ଼ଆନ୍ତେ ବାହାରେ ।
ତେଣେ ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତି ଦୁଆରେ ॥
ଧାଇଁ ଧରି ଦୁଇ ମାଏ ପଟନ୍ତି ।
କେଶ ଅସମ୍ଭାଳ ହୋଇ ଲୋଟନ୍ତି ॥
ପୁଣି ଗୁଡ଼ଦେଲେ ଦାଣ୍ଡେ ବୁଲନ୍ତି ।
ସମ କୁମରଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଖେଳନ୍ତି ॥
ଧୂଳିଘର ଧୂଳିଭାତ ତିଅଣ ।
ଯେତେ ସମ୍ଭାର ଧୂଳିରେ ଭିଆଣ ॥
କେହୁ ସାଆନ୍ତି ସେବକ ଭଷାଣୀ ।
ରାଜା ପରଜା ସାଧୁ ଦଣ୍ଡୁଆସି ॥
ରାତ୍ର ଦିବସ ଭୋଜନ ଶୟନ ।
ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ସବୁରି ଜୀବନ ॥
କେତେବେଳେ ଘୋଳ କରି ରୁଷନ୍ତି ।
ପାଦେ ଭାଣ୍ଡ ଭାଙ୍ଗି ପୁରେ ପଶନ୍ତି ॥
ହନୁ ହନୁ ବଢ଼େ ବାଳ ଚରିତ ।
ଯାଇ ଆସି ପାରିଲେ ନନ୍ଦସୁତ ॥
ଘରେ ଘରେ ପଡ଼େ ଡକା ବୋବାଳି ।
ସହି ନ ପାରନ୍ତି ତହିଁ ଗୁଆଳୀ ॥
ଅତି ବିରକତ ହୋଇ ଆଭୀରି ।
ଯଶୋଦାର ଆଗେ କଲେ ଗୁହାରି ॥
ଏକ ଗୋପୀଏ ବୋଲଇ ଭୋ ଦେବି ।
ତୋର କୁମରେ ହେଲୁଁ ପରାଭବ ॥
ଆଜ ପୁଅ ଗୋଡ଼ାଏ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ।
ଘରେ ପଶି ଖାଏ ସର ଲବଣୀ ॥
ଦଧି ଦୁଧ ଦେଲା ସବୁ ଉଡ଼ାଇ ।
ମୋର ସମ୍ପଦ ଅଇଲା ବୁଡ଼ାଇ ॥

ଶାଶୁ ଅନେକ ଗାଳି ମୋତେ ଦେଲେ ।
ଘରେ ଥାଇ ତୁ ନ ଜାଣିଲୁ ତା'ଲେ ॥
ଆଉ ଗୋପୀ ଯଶୋଦା ପାଦେ ପଡ଼ି ।
ଶୋକେ କହଇ ବେନକର ଯୋଡ଼ି ॥
ମୋର ପୁର ଯାଇଥିଲା କହ୍ନାଇ ।
ଅନ୍ତେଚରେ ଶୋଇଥିବା ଅନାଇଁ ॥
ସିକା ପରେ ହାଣ୍ଡି ଅଛି ଗୃହିଁଲା ।
ବେଳେ ଚଢ଼ି ସର ସବୁ ଖାଇଲା ॥
ସିକା ଛିଡ଼ି ନଉନ୍ତ ଗଲା ଭାଙ୍ଗି ।
ଚେତା ପାଇ ଗୃହିଁଲି ନିଦ୍ରା ଭାଙ୍ଗି ॥
ଧଡ଼ପଡ଼େ ଉଠନ୍ତେ ମୁଁ ଅନାଇଁ ।
ଧାଇଁ ଧରନ୍ତେ ଆଇଲା ପଳାଇ ॥
ଶାଶୁ ଆଗେ ଆସି ମୋର କହିଲା ।
ବୋହୂ ସର ହାଣ୍ଡିଏ ତୋ ଖାଇଲା ॥
ଦେଖି ବୋଇଲେ କି କଲୁ ଗୁଆଳୀ ।
ମୋତେ ମାର ଗୋଡ଼ାଇ ଦେଲା ଗାଳି ॥
ସତ ପରାଏ ମଣି ମୋର ଶାଶୁ ।
ନାନା ଭର୍ତ୍ସିଲେ ମନରେ ନ ପଶୁଁ ॥
ମୁଁ ତ ନ ଖାଇ ଓଳଇ ହୋଇଲି ।
ସତ ନ କଲେ ମୁଁ ଯେତେ କହିଲି ॥
ଏକ ଗୋପୀଏ ବୋଲଇ ଶୁଣିମା ।
ତୁମ୍ଭ କୁମରର ଯେତେ ମହିମା ॥
ଲୁଚି ଘରର ଭିତରେ ପଶିଲା ।
ଅଙ୍ଗ ଲୁଚାଇ ମଞ୍ଚାରେ ବସିଲା ॥
ଯେତେ ଥିଲା ଗୋ ସର ତା ଖାଇଲା ।
କୁଳ ଦେବତା ବୋଲିଣ ରହିଲା ॥
ମୁହିଁ ଅଟଇ ନଳି ବଡ଼ବଡ଼ଆ ।
ମୋତେ ଭୋଗ କର ନନ୍ଦ ପଡ଼ିଆ ॥
ନାନା ଦ୍ରବ୍ୟରେ ଗର୍ଭ ମୋ ପୂରଅ ।
ମୋର ଉଦର ସନ୍ତୋଷ କରଅ ॥
ନୋହିଲେଣ ନାଶ ହେବ ସମସ୍ତେ ।
ଭୟେ ଶୁଣି ପାଦେ ହେଲୁ ନମସ୍ତେ
ନାନା ଦ୍ରବ୍ୟ ତ ଆଣିଲୁ ଲୋଡ଼ାଇ ।
ସବୁ ଦେଲୁଁ ତାହାରିକୁ ବଢ଼ାଇ ॥
କର ବଢ଼ାଇ ସମସ୍ତ ଖାଇଲା ।
ଆଖି ବେନି କରେ ବୁଜ ବୋଇଲା ॥
ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ନୟନ ବୁଜିଲୁଁ ।
ନେତ୍ର ଅଳପ ଫିଟାଇ ଦେଖିଲୁ ॥
ଏତେ ବୁଦ୍ଧି ତାକୁ କାହିଁ ଦିଶିଲା ।
ଏକ ଗୋପୀ ଆଗସର ଭାଷିଲା ॥
କାଲି ଯାଇଥିଲା ମୋର ମନ୍ଦିରେ ।
ପୁଅ ପଡ଼ିଥିଲା ତୋର ବନ୍ଧରେ ॥
ଶାଶୁବୁଢ଼ୀ ମୋର ଯାଇଁ ଧଇଲା ।
ରଜ୍ଜୁ ଆଣି ବାନ୍ଧ ମୋତେ ବୋଇଲା ॥
ଶୁଣି ମୋର ମୁଖ ଗୃହିଁ ହସିଲା ।
ଦେଖି ହୃଦେ ଦୟା ମୋର ବସିଲା ॥
ପେଲି ପକାଇ ଦେଇଣ ଅଇଲା ।
ଶାଶୁ ଗାଳି ଦେଇ ଚଳ ହୋଇଲା ॥
ନନ୍ଦନନ ଏ ରୂପେ ଭଣ୍ଡା କଲା ।
ଆଜ ଯୋଗେଣ ବନ୍ଧ ପଡ଼ିଥିଲା ॥
ରଜ୍ଜୁ ମାଗନ୍ତେ ନ ଦେଲୁଁ ବଢ଼ାଇ ।
ପେଲି ପକାଇଣ ଗଲା ଛଡ଼ାଇ ॥
ତୋର ହେତୁ ମୋର ନାଶ ହେଉଛି ।
ଏଡ଼େ ସାହାସ କାହିଁ ନନ୍ଦବଛି ॥
ଏକ ଗୋପୀ କହଇ କୋପ ଭରେ ।
ତୋର କୁମର ଯାଇ ମୋର ପୁରେ ॥
ଜଗିଥିଲା ବାଳକକୁ ଡରାଇ ।
ଦହି ଦୁଧ ସବୁ ନେଲା ଚୋରାଇ ॥
ଖାଇ ଦୁଆରେ ପିତୁଳ ଭାଙ୍ଗିଲା ।
ନନ୍ଦ ଏରୂପ କରିବୁ ଚଞ୍ଚଳା ॥
ଆଗସର ଏକ ଗୋପୀ ବୋଇଲା ।
ଟୋକା ଗୋଟି ହୋଇ ଏତେ ଛଇଲା ॥
ଦହି ମୋହୁଁଥିଲି ଆସି ଜଗିଲା ।
ମୋତେ ଲବଣୀ ମେଞ୍ଚାଏ ମାଗିଲା ॥
ମୁହିଁ ବୋଇଲି ଦଣ୍ଡେ ଥାଅ ରହି ।
ଖୁଆ କାଢ଼ିଲେ ଲବଣୀ ଦେବଇଁ ॥
ଏତିକରେ ଖଙ୍ଗୁ ସେ ପାଇଲା ।
ଦଧିଭାଣ୍ଡେ ଶିଳପଡ଼ା ମାଇଲା ।

ନାରଖାର ହୋଇଗଲା ଗୋରସ ।
ସବୁ ଦୁଷ୍ଟରୁ ତୋ ପୁଅ ସରସ ॥
ମୋର ଗୋଡ଼ାନ୍ତେ ଅଇଲା ପଳାଇ ।
ନାନା ମତେ ଗାଳି ଦେଲା ଚଳାଇ ॥
ପେଟକାବୁସା ଆଲୋ ହାଣ୍ଡି ଖାଇ ।
ହନେ ମାଗିଲେ ଲବଣୀ ନ ପାଇ ॥
ସବୁ ଖାଇ ଧୂଳି ମାଖି ମୁହଁରେ ।
ଲୋକେ ଛି ଛି କରୁଛନ୍ତି ତୋହରେ ॥
କେତେ ଧିକ୍କାରେ ବଚନ ବୋଇଲା ।
ଶୁଣି ସହି ତ ମୋହର ନୋହିଲା ॥
ରହି ନ ପାରିବ ତୋହ ପୁଅରେ ।
ଡେଇଁ ପଡ଼ିବ ନୋହିଲେ କୂଅରେ ॥
ଏକ ଗୋପୀ ବୋଇଲା ଆଗସରି ।
ମାଏ ଶୁଣିବା ମୋହର ଗୁହାରି ॥
ଖେଳୁଥିଲା କାହ୍ନୁ ବାଳ ସଙ୍ଗରେ ।
ଧାଇଁ କହିଲା ମୋହୋର ଆଗରେ ॥
ତୋର ପୁଅକୁ ସୁବଳ ମାଇଲା ।
ନାନାମତେ ଗାଳି ଦେଇ ବୋଇଲା ॥
କାହ୍ନ ଭୂମିରେ ପଡ଼ି ଲୋଟଗାଳି ।
ଶୁଣି ସତ ପରି ମଣି ଧାଇଁଲି ॥
ଯାଇଁ ଦେଖିଲି ବାଳକ ମେଳରେ ।
ରଙ୍ଗେ ଖେଳନ୍ତି ଶରଧା ଗେଲରେ ॥
ମୁଁ ଯେ ତର୍ଜ୍ଜନା କରି ଯାଉଥିଲି ।
ମିଛ ଜାଣି ଲାଜ ପାଇ ଅଇଲି ॥
ଏଣେ ଦେଖିଲି କୃଷ୍ଣ ଘରେ ନାହିଁ ।
ସର ଲବଣୀ ସବୁ ଗଲା ଖାଇ ॥
କାହ୍ନ କହଇ ଏକଇ ଗୁଆଳୀ ।
କାଲି ମଥୁରା ବିକି ଯାଇଥିଲି ॥
ଝିଅ ଥିଲା ମୋର ଘରେ ଜଗିଆ ।
ଯାଇଁ ପଶିଲା ତୋ ନବରଙ୍ଗିଆ ॥
ତାକୁ କିକ କହିଣ ଭୁଲାଇଲା ।
ଦହି ଦୁଧ ସର ସବୁ ଖାଇଲା ॥
ତୋର ମୋର ହୋଇବା ଆଜ ହିଂସା ।
ମୋତେ କରି ପାରିବୁ ଟିକି ସେବା ॥
ଝଟ ପୂରାଇଣ ମୋତେ ଖୁଆଅ ।
ଖେଖେ ଜୀବନ ଯାଉଛି ରଖାଅ ॥
ତୋର ପୁଅ ବୋଲେ ମୋହି ହୋଇଲା ।
ଯେତେ ଥିଲା ସେ ସବୁ ଖୁଆଇଲା ॥
ଖସିଗଲା ମୋ ଆସିଲା ବେଳକୁ ।
ଲୁଚି ପଳାଇ ବାଳକ ମେଳକୁ ॥
ଛନ୍ନ ହୋଇଲା ମୋହର ବାଳିକା ।
କୃଷ୍ଣ ଲଗାଇଲା କିସ ଭେଳିକା ॥
ଘରେ ନପଶଇ ସୁଖ ଏଡ଼ଇ ।
ବାଇ ପରାଏ ବଚନ ହୁଡ଼ଇ ॥
କିସ ଖୁଆଇଲା ଅବା ତାହାକୁ ।
ଆଉ ଗୁହାରି କରିବ କାହାକୁ ॥
ମାଏ ଶୁଣି ଶୁଣି ଗୋପ ଗୁହାରି ।
ପୁତ୍ର ବୋଲଣା ଶୁଣି ତାପ ପୂରି ॥
ସତ ଜାଣିଲି ସବୁରି ବଚନ ।
କେତେ କାହାର ନାଶ କଲା ଧନ ॥
ଏତେ ବୋଲଣା କଲା ମୋର ପୁଅ ।
ଧନ ଦେବଇଁ ଏହି କ୍ଷଣି ନିଅ ॥
ସର ଗୋଟିକା ଗୁଞ୍ଜିଲେ ନ ଖାଇ ।
ମୋତେ ସତ କରି କହ ଦେଖାଇ ॥
ନାନା ଗତ କରି ମୋତେ ଲଗାଅ ।
ମିଛ କଥା କହି ମୋତେ ଭଙ୍ଗାଅ ॥
ଏବେ ସବୁରି ଗୁହାରି ଶୁଣିଲି ।
ମୋର ପୁଅ ଦୁଷ୍ଟ ପରମାଣିଲି ॥
ନାଶ କରିଛି ଯାହାର ଯେତିକ ।
ବୁଝି ଧନ ଘେନ ଯାଅ ତେତିକ ॥
ତୁମ୍ଭ କହିଲା କଥା ନୁହ ମିଛ ।
ଖାଇଥିବ ରଙ୍କୁଣୀ ଘର ବଛ ॥
ଶୁଣି ଗୋପୀ ଅତି ଲାଜ ପାଇଲେ ।
ବଳରାମ ଯଶୋଦାଙ୍କୁ କହିଲେ ॥
ମାଏ ତୋର ପୁଅ ମାଟି ଖାଇଲା ॥
ଧରି ଛଡ଼ାବନ୍ତେ ମୋତେ ମାଇଲା ॥
ଶୁଣି ଘୁଟ ଘେନ ମାଏ ଧାଇଁଲେ ।
କୃଷ୍ଣ ଖେଳିବା ଠାବରେ ମିଳିଲେ ॥

ଲୁଚି ଧଇଲେ ପଛ କାନ୍ଧ ଯାଇଁ ।
ମାଟି ଫକାବୋଲି ଓଠ ଉଞ୍ଚାଇ ॥
ନନ୍ଦ ଗୋପାଙ୍କ ଘରେ କରୁ ଡକା ।
ଓଠ ନଖାଉଁ ବେଗେ ମାଟି ଫକା ॥
ଭୟେ ଆତଙ୍କେ ବୋଲନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ ।
ମିଛ କହୁଅଛନ୍ତି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ॥
ତୋର କରରୁ ବେଗେ ଓଠ ଫକା ।
ମାଏ ବୋଲନ୍ତି ତୋର ତୁଣ୍ଡ ଦେଖା ॥
ଶୁଣି ବଦନ ବିସ୍ତାରେ କହ୍ନାଇ ।
ମାଏ ନିରେଖି କରିଣ ଅନାଇଁ ॥
ଗର୍ଭେ ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଦେଖିଲେ ।
ମୂର୍ଚ୍ଛା ଯାଇ ପୁଣି ଚେତ ବସିଲେ ॥
ଯେତେ ରେଣୁ ତେତେ ଦିଶେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
ନଦୀ ପର୍ବତ ଭୂମି ଦ୍ୱୀପଖଣ୍ଡ ॥
ବନ ଉପବନ ନଗ୍ର ପାଟଣା ।
ଜନ ପରଜା ସଂସାର ଘଟଣା ॥
ଭୟ କାତରେଣ ଚିତ୍ତ ଭ୍ରମଇ ।
ସତ ସ୍ୱପନ ବୋଲିଣ ଦକାଇ ॥
ବାଇ ହେଲି କି ପିତ୍ତର ବିକାର ।
ମାୟା କଲା ଅବା କେଉଁ ଅସୁର ॥
ଖେଦଜଳଧିରେ ଚିତ୍ତ ବୁଡ଼ାଇ ।
କାଖ କରିଣ ପଣନ୍ତି ଯୋଡ଼ାଇ ॥
ପୁତ୍ର ଘେନିଣ ମନ୍ଦିରେ ପଶିଲେ ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ପାଦ ତଳେ ବନ୍ଦିଲେ ॥
ମୁନି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ସ୍ଥିରମନେ ।
ଦିନୁଦିନୁ ଆନୁଆନ ବଚନେ ॥
ଅଛି ଅବାରଣ ହୋଇ ବୁଲନ୍ତି ।
ଦଶବଂଶ ମେଳ ହୋଇ ଖେଳନ୍ତି ॥
ନିତି ପଡ଼ଇ ଗୋପରେ ବୋବାଳି ।
ନପାରନ୍ତି ମାଏ ରଖି ସମ୍ଭାଳି ॥
ଧାପ ଧାଉଡ଼ ବାଡ଼ ତଳେ ତଳେ ।
ଲୁଚି ଚୋରି କରନ୍ତି କାହା ଘରେ ॥
କାହା ଖେଳିଲା ପୁଅକୁ କନ୍ଦାଇ ।
ଶୋଇଥିଲା ବାଳକକୁ ଉଠାଇ ॥
ମଳମୂତ୍ର କରନ୍ତି କାହା ଘରେ ।
ଟେକା ପଥର ମାରି କାହା ପୁରେ ॥
ମାଏ ଗୁହାରି ଶୁଣି ବିରକତ ।
ଧାଇଁ ଧରି ବାନ୍ଧିଲେ ବେଗେ ପୁତ୍ର ॥
କ୍ରୋଧ ହୋଇଣ ନାନା ଗାଳି ଦେଲେ ।
ଓଠ ଉଞ୍ଚାଇଣ ଚକ୍ର ବୋଇଲେ ॥
ଏହିରୂପେ ଥିବ ନିତି ଖଟାଇ ।
ଗୋପୀମାନଙ୍କ ଗୁହାରି ମେଣ୍ଟାଇ ॥
ତୋହ ଘେନ ନ ବୋଇଲା ବୋଲନ୍ତି ।
ନାନା ମତେ କହି ମୋତେ ଚଳାନ୍ତି ॥
ଦାମ ଉଦରେ ଦେଖି ଗୋପବାଳୀ ।
ନାମ ଦେଲେ ସେ ଦାମୋଦର ବୋଲି ॥
ଦହି ମୋହିଁବାକୁ ଗଲେ ଯଶୋଦା ।
କୃଷ୍ଣ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ରୋଳ ବନ୍ଧା ॥
ହରି ତୋର ବୃକ୍ଷତଳୁ ଗୁହିଁଲେ ।
ମନେ ବହୁ ଚିନ୍ତା ଖେଦ ପାଇଲେ ॥
ରୋଳ ଘୋଷାରି ଗୁଲୁଗୁଲୁଗାଳି ।
ତୋର ବେନି ସନ୍ଧିରେ ଗଲେ ଗଳି ॥
ରୋଳ ହାବୁଡ଼ନ୍ତେ ଆଣ୍ଟେ ଉଛୁଡ଼ ।
ଭିଡ଼ ପାଇଣ ପଡ଼ିଲା ଉପୁଡ଼ ॥
ନିଜ ଦେହରେ ସ୍ତୁତି କଲୁ ଯେତେ ।
ହେତୁ କରି ସୁମର ଏବେ ଚିତ୍ତେ ॥
ନିଜପୁରେ ଆଜ୍ଞା ପାଇଁ ଅଇଲୁ ।
ସେହି ଦିନୁ ତୁ ପବିତ୍ର ହୋଇଲୁ ॥
ଚୋର ଆସନ୍ତେ ଗୋପରେ ଜାଣିଲେ ।
ପୁରି ଭାଙ୍ଗିଲା ଚୋର ଚରୁଡାଳେ ॥
ଗୋପେ ଅରିଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ହେଜିଲେ ।
କୃଷ୍ଣ ଲୋଡ଼ି ବୃକ୍ଷ ତଳେ ଖୋଜିଲେ ॥
ପୁତ୍ର ଘୋଡ଼ି ପଡ଼ିଥିଲା ପାଇଲେ ।
ଧାଇଁ ଜନନୀ ସେ କୋଳ ଧଇଲେ ॥
କାଖ କରିଣ ଭିତରକୁ ନେଇ ।
ଛନଛନ ମନ ଖେଦ ଲଭଇ ॥
ଅଦଭୁତେ ବୃକ୍ଷ ମାଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ।
ଧର୍ମସହାୟତାରୁ ଜିବୁରିଲା ॥

ବେଙ୍କୁଁ ବେଙ୍କୁଁ ବଢ଼ି ପଡ଼େ ଅଶୃଷ୍ଟି ।
ଏଥି ଥିଲେ ନ ବଞ୍ଚେ ପୃଷଗୋଷ୍ଠି ॥
ଉତପାତ ଏ ବହୁତ ଦିଶିଲା ।
ଆଦ୍ୟେ ପତନା ପିଣ୍ଡ ନାଶଗଲା ॥
ଏକଗୋଷ୍ଠି ହୋଇ ସର୍ବେ ମିଳିଲେ ।
ବୃଦ୍ଧମାନେ ବସି ମନେ ଭାଳିଲେ ॥
ଶିଷ୍ଟ କେତେ ଏଥିରେ ବଞ୍ଚାଇବା ।
ବୃନ୍ଦାବନେ ଘର କରି ରହିବା ॥
ବନ ଯିବାକୁ ମଥୁରା ନିକଟ ।
ଗାଈ ଚରିବେ କାଳିନ୍ଦୀର ତଟ ॥
ଜଳ ତୃଣ ବହୁତ ଖୁଆଇବା ।
ବାଳ କୁନ୍ଦରେ ଗୋଷ୍ଠ ବୁହାଇବା ॥
ଅତି ପବସ ଉତ୍ତମ ସେ ବନ ।
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ରହିବାକୁ ସ୍ଥାନ ॥
ଫଳ ପୁଷ୍ପ ପଲ୍ଲବ ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ।
କରେ ମିଳଇ ମନେ କଲେ ବାଞ୍ଛା ॥
ନନ୍ଦ ଘେନିଣ ଗୋକୁଳେ ବିଚାରି ।
ବୃଦ୍ଧ ଜ୍ଞାତି ବାନ୍ଧବଙ୍କୁ ପଚାରି ॥
ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ ହେଲେ ବାହାର ।
ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯାହାର ॥
ଭାର ଶକଟ ବଳଦ ପୂରାଇ ।
ରାମ ଗୋବିନ୍ଦ ଘେନିଣ ଚଳାଇ ॥
ଗାଇ ମହିଷ ସେ ମେଷ ଛାଗଳ ।
ଆଗେ ଚଳାଇଛନ୍ତି ପଲପଲ ॥
ନାନା ରଙ୍ଗେଣ ଗୋପାଳେ ନାଚନ୍ତି ।
ବାଡ଼ି ଧରି ଉଡ଼ା ମାରି ଉଅନ୍ତି ॥
ଟାହି ଟାପରା କୁସଳ କୁହାଟି ।
ଛଗତମାଳଆ ବାଦ ମୁଁହାଟି ॥
ଧାପ ଧାଉଡ଼ ଛେପା ଆଡ଼ଶରା ।
ଉଆଁ ଉକୁଷା ବାଙ୍କ ଫେରାଫେରା ॥
ଟାଣ ମାନ ଧରି ଅଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗିରେ ।
ମାଲ ବନ୍ଧାଣୀ କାଛେଣି ଜଙ୍ଘରେ ॥
ନିଶ ମୋଡ଼ି କେହୁ ନାସା ଫୁଲାଇ ।
ଚନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ୟେ ବେନବାଡ଼ି ବୁଲାଇ ॥

କାଛ କାଞ୍ଚଲା ସେ ଘଣ୍ଟି ଘାଗୁଡ଼ି ।
ଅବତଂଶ କର୍ଣ୍ଣେ କିଂଶୁକ କଡ଼ି ॥
ତାଡ଼ କଙ୍କଣ ମୟୂରର ପକ୍ଷୀ ।
ଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ ରଙ୍ଗମାଟି ମାଖି ।
ରଙ୍ଗ ଗୁଞ୍ଜୁରି ଗୁଞ୍ଜମୁଣ୍ଡମାଳୀ ॥
ନାନାକୁସୁମ ରଙ୍ଗ ଜାମୁଡାଳ ॥
ଠେକା ଚଉତନା ରଙ୍ଗପାଗିଆ ।
ଟୋପି ଟୋପର କେ ନବରଙ୍ଗିଆ ॥
ଫରହର ବାହେ ନେତ ଉଡ଼ଇ ।
ଚୂଳଚନ୍ଦ୍ରିକା ଶୃମରେ ମଣ୍ଡାଇ ॥
ବାଘ ଲଞ୍ଜି ଆଗେ କାଇ-କାଛୁଆ ।
ମହା ବଳଆର ଗୋଟି ବାଛୁଆ ॥
ଧନ କୁଟୁମ୍ବ ଘେନିଣ ସଙ୍ଗରେ ।
ବୃନ୍ଦାବନେ ମିଳି ନାନାରଙ୍ଗରେ ॥
ସ୍ଥାନ ମାଡ଼ିଣ ଆବୋରି ରହିଲେ ।
ବିଶ୍ୱକର୍ମା ପୁର ନିର୍ମାଣ କଲେ ॥
ପଦ୍ମ ଆକାରେ ନବର ବସିଲା ।
ସ୍ୱୟଂ ଗୋଲକ ମଣ୍ଡଳ ଖସିଲା ॥
ଶତ ପାଖୁଡ଼ାରେ ପୁର ବସେଲ ।
ଗ୍ରାମ ମଧ୍ୟରେ ନନ୍ଦର ମନ୍ଦର ॥
କିସ ପଟାନ୍ତର ଦେବା ତହିଁକ ।
ବାରସ୍ୱତ ସମ ନୁହେ ଯହିଁକ ॥
ନଦୀ କାଳିନ୍ଦୀ ବହଇ ଉତ୍ତରେ ।
କୂପ ସରୋବର ଗ୍ରାମ ଭିତରେ ॥
ପୂର୍ବେ ଅଟାଳ ଦକ୍ଷିଣେ ନବର ।
ମେଢ଼ ପଶ୍ଚିମେ ଜଗତି ଭିତର ॥
ପୁରେ ପୁରେ ଅଛି ପୁଷ୍ପବନିକା ।
ଚୂନ ଶିକ୍‌କଣରେ ଚୂଆ ଚଉକା ॥
ଜଳଯନ୍ତ୍ର ମଣ୍ଡପ ଶସରେଖ ।
ସାରି ଶୁକ ପଢ଼ନ୍ତି ରଖି ରଖି ॥
ଲେମ୍ବୁ କମଳା ଟେଭ ତରୁଗଣ ।
ଫଳଭରେ ଲମ୍ବେ ପୁର ପ୍ରାଙ୍ଗଣ ॥
ଅତି ଗହଳ ଚଟୂଳ ସୁରଙ୍ଗ ।
କରମଙ୍ଗା କରୁଣା ସେ ନାରଙ୍ଗ ॥

ଫଳ ଓହ୍ଲାଳିଆ ଝାମ୍ପି ପଡ଼ିଲ ।
ଶିର ଲମ୍ବାଇ ଅବନୀ ଗଢ଼ାଇ ॥
ପୀତ ଅଙ୍ଗ ବୃକ୍ଷରେ ଲଗିଛି ।
ନାଗେଶ୍ବର ପୁନ୍ନାଗ ଖଞ୍ଜି ଗଛି ॥
ଗୁଆ ନଡ଼ିଆ ତରୁ ଧାଡ଼ିଧାଡ଼ି ।
ଜାଇଫଳ ଲବଙ୍ଗ ବାଡ଼ ବାଡ଼ ॥
ତେଜପତ୍ର ଡାଳ ଲାଗେ ବୃକ୍ଷକୁ ।
ଚମ୍ପା ଫୁଟି ପଡ଼ିଅଛି ତଳକୁ ॥
ମଲ୍ଲି ଲଗିଛି ଗବାକ୍ଷ ସଳଖେ ।
ଯାଇ ପାଖୁଡ଼ା ପଡ଼ୁଛି ପଲଙ୍କେ ॥
ନମତ ତଳରେ ମଣ୍ଡିତ ମନ୍ଦାର ।
କୁଞ୍ଜ କୁଟୀର ଗମ୍ଭୀର ଅନ୍ଧାର ॥
ରମ୍ଭାତରୁ ଆଚ୍ଛାଦନ ଦୁଆରେ ।
ମନ୍ଦା ଆବୃତ ହୋଇଛି ଗୁଆରେ ॥
ପାଚି ଫାଟି ପଡ଼ିଅଛି ଦାଡ଼ିମ ।
ପୁଷ୍ପ ନକଟି ଦରଶ ମନୋରମ ॥
ପୀତ ଚିକ୍କଣ ମାଧବୀ ମଣ୍ଡପ ।
ତେଙ୍ଗ ଖଜୁରି ଲବଙ୍ଗ ମଣ୍ଡପ ॥
ଚିତ୍ର ଲେଖନ ସବୁରି ମନ୍ଦରେ ।
ବାତ ମଳୟ ଗବାକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ॥
ଏକ ପୁରକୁ ଆରେକ ଅଧିକ ।
ଦେଖି ଅମରାବତୀ ଧିକ ଧିକ ॥
ଯେଝା ଆତ୍ମରୂପେ ପୁର ନିର୍ମାଣେ ।
ସୁଖେ ରହିଲେ ନନ୍ଦ ପରିଜନେ ॥
ଗାଈ ମହିଷ ମନ୍ଦୁର ଘଣାଳ ।
ପଶୁ ବିହଗ ଅଶ୍ଵ ଗଜବଳ ॥
ଗରୁଁ ଶତଗୁଣେ ପୁର ଶୋଭଇ ।
ସ୍ଵୟଂ ସ୍ଵୟମ୍ଭୁ ବାସବ ଲୋଭଇ ॥
ବୃନ୍ଦାବନେ ଚେନୁ ଗାଈ ଚରନ୍ତି ।
ଯମୁନାରେ ଜଳ ପାନ କରନ୍ତି ॥
ନିତ ନିତ ଛନ୍ଦବେଳ ଦୁହାଁଇ ।
ନିଶାକାଳେ ଗୋଷ୍ଠ ସୁଖେ ରୁହାଇ ॥
ଦିନୁ ଦିନୁ ସୁଖ ହୁଏ ବହୁତ ।
ସମ ନ ଥିବ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଆଉତ ॥

ସ୍ଵମ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନର ଲୀଳା ଚରିତ ।
କଟିକାଛ ପୀତ, ... ଧରିତ ॥
ତୁଲ୍ୟବୟସ ବାଳ ଧେନୁ ସଙ୍ଗେ ।
ଖେଳ ବିବିଧ କଉତୁକ ରଙ୍ଗେ ॥
ନଟବର ବେଶ ହୋଇ ନାଚନ୍ତି ।
ବଳେ ଆଲିଙ୍ଗନ ଗୋପୀ ଯାଚନ୍ତି ॥
ନବକିଶୋର ଅବସ୍ଥା ପ୍ରବେଶ ।
ଗୋପୀମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ପରିହାସ ॥
ହାସରସ କରି କଥା କହାଇ ।
ଗୃହରୁ ଚିବୁକକୁ କର ବଢ଼ାଇ ॥
କେହୁ ଯୁବତୀ ଗଣ୍ଡରେ ମଣ୍ଡଇ ।
କାହା ମଦନ ବେଦନା ଖଣ୍ଡଇ ॥
କର ଧରି କେ ନିରେଖେ ମୁଖକୁ ।
କୁଚକଳସେ କସ୍ତୁରି ରେଖକୁ ॥
ଯାହା ଜାନୁ ଯଉବନ ଚଳିବ ।
ତେତେବେଳେ ସୁନ୍ଦରୀ କି କରିବ ॥
ଉରେ ଲଗାଇ ଉଡ଼ିବ ଆତୁରେ ।
ଛନଛନ ମନ ବାଇ ବାତୁଳେ ॥
ତେତେବେଳକୁ ନ ପୁଣ ନ ସହ ।
କୃଷ୍ଣ ହସି ବୋଲନ୍ତି ସତ କହ ॥
ଏକ ଚତୁରୀ ସଜନୀ ସଙ୍ଗତେ ।
ବହ ଉକତ ଗୃହୀଁ ଇଙ୍ଗିତରେ ॥
ନବଘନ ଉଦେ ଦେଖି ଗୃତକେ ।
ରଙ୍ଗ, ବସ୍ତ୍ରାଶନ ତୃଷା ଆତଙ୍କେ ॥
ଜାଣି ଘନରସ ଯେବେ ନ ଦେଲା ।
ପଛେ ବରଷିଲେ ସେ କିସ ହେଲା ॥
ଏକ ପରିହାସୀ ବୋଲେ ଆଗର ।
ମୋର ତହୁଁ ଶୁଣ ନବନାଗର ॥
କାଲି ଯାହା ପଛେ ଗଲ ଗୋଡ଼ାଇ ।
କାମସାଗରେ ଥାଆନ୍ତା ବୁଡ଼ାଇ ॥
ତହୁଁ କେମନ୍ତେ ଯାଆନ୍ତ ଉବୁରି ।
ବାଳକାଙ୍କୁ ମନ ମୋହ ମବୁରି ॥
ଗୃହୀଁ ଚତୁରୀଏ ପୁଣି ଭାଷଇ ।
ଆମ୍ଭ ସନ୍ନିଧିକୁ କମ୍ପା ଆସଇ ॥

ବଳେ ନେଲା ମୋ ମାନସ ସାରିକି ।
ପୁଣି ଚକ୍ଷୀଖ ପେଷିଣ ମାରିକି ॥
ହସି ବୋଲଇ ଏକଇ ନାୟିକା ।
କାହ୍ନୁ ହୋଇବ ରତିରସରଙ୍କା ॥
ଯୁବା ଯୁବତୀଙ୍କ ଦର୍ପ ଦଳିବ ।
ଦେଖି କୁଳବତୀ ବ୍ରତ ଟଳିବ ॥
ନେତ୍ରଅନ୍ତେ ଗଞ୍ଜିକରି କହଇ ।
ସଖି କୃଷ୍ଣ ଏମନ୍ତ ନୁହଇ ॥
ଅତି ଦାରୁଣ ଏ ଜାଣ ନାହିଁ କି ।
କ୍ଷୀର ଖାଇ ଯେ ମାଇଲା ଧାଈକି ॥
ହସି ନବଯଉବନୀ ବୋଇଲା ।
କାମକଳା ଗୁଣ ଏବେ ବହିଲା ॥
ଛବି ଛଇଳୀ ଗୃତୁସି ଦେଖାଇ ।
କୁଳକୁମାରୀଙ୍କି କି କି ଶିଖାଇ ॥
ଯାହା ମାଗୁଁ ତାହା ସତେ ଜାଣୁ କି ।
ମିଛେ ମିଛେ କଥା କହି କଣୁକି ॥
କୃଷ୍ଣ ମନ୍ଦେ ହସି ବଙ୍କି ଅପାଙ୍ଗ ।
ସବୁ ଜାଣିବା ହେତୁ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗ ॥
ନ ଜାଣିଲେ ତୁମ୍ଭ ତହୁଁ ଜାଣିମା ।
ରସବତୀ ଗୁଣ ପରମାଣିମା ॥
ଶୁଣି ମନ୍ଦେ ହସି ଭଙ୍ଗେ ଅଳସ ।
ହରିଷେ ଘନ ପୀନ କୁଚକଳସ ॥
ଶମ୍ଭୁ ଶିରେ ଯହୁଁ ଶଶୀ ଭୂଷଣ ।
ଏଣୁ ହେଉଅଛୁ ଏହୁ ଦୂଷଣ ॥
ପାଣିପଦ୍ମ ଲାଗି ବେଗ କରଅ ।
କର କୋକନଦ ଛବି ଧରଅ ॥
ନଖକ୍ଷତ-ଖଣ୍ଡଚନ୍ଦ୍ର ବିରାଜ ।
ଅବଲୋକେ କନ୍ଦର୍ପ ଦର୍ପ ଗଞ୍ଜ ॥
ମୋର ଭାଗ୍ୟବଳେ ହେଲା ଦର୍ଶନ ।
ଆଜ ହୋଇବ କି ମୋତେ ପ୍ରସନ୍ନ ।
ଶୁଣି ଗୋପୀ ମନ୍ଦ ହସି କହଇ ।
ସେବା କଲେ ଶମ୍ଭୁ ବର ଦିଅଇ ।
ଚଉ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଣ ଚତୁରୀ ।
କର୍ଣ୍ଣମୂଳେ କହଇ ଧୀର କରି ।
କାହା ସଙ୍ଗତେ ରଜନୀ ବଞ୍ଚିଛ ।
ରସ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ତ କି ସଞ୍ଚିଛ ॥
କଥା କହନ୍ତେ ଚୁମ୍ବନ ହୋଇଲା ।
ନବ ବିକାର ମନେ ଉପୁଜିଲା ॥
ସ୍ୱପନରେ ବଞ୍ଚଇ ତୋର ସଙ୍ଗେ ।
ରସ ସଞ୍ଚଇ ନାନା କେଳି ରଙ୍ଗେ ॥
ଏହୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଆସି ହୁଅଇ ।
ଗୋପୀ ବୋଇଲା ସମସ୍ତ ନୁହଇଁ ॥
ଏକ ସୁନ୍ଦରୀ ପଥେ ହରି ଦେଖି ।
ପାଦ ନ ଚଳି ମିଛେ ଅଧୋମୁଖୀ ॥
କୃଷ୍ଣ କଟାକ୍ଷ ବିଶିଖ ବାଜିଲା ।
ଇସି ଇସି ବୋଲି ହାସ ଭଜିଲା ॥
ସଖୀ ବୋଲଇ ତୁ ମିଛେ ଛଟାଉ ।
କଣ୍ଟା ନ ମାଡ଼ିଣ ପାଦ ମେଣ୍ଟାଉ ॥
ସିନା କଣ୍ଟକ ଠାବେ ସେ ବଥାଇ ।
ନେତ୍ରବାଣେ ସର୍ବ ଅଙ୍ଗ ବଥାଇ ॥
ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ମୃଗୟା କରଇ ॥
ଭୂରୁରୂପେ ନେତ୍ରଶର ପୂରଇ ॥
ମନ୍ଦ ଇଷିତ ହାସରେ ସନ୍ଧଇ ।
ତନୁ ଫୁଟି ମର୍ମ ଖୋଜ ଭେଦଇ ॥
ଶୋଇ ଯାନ୍ତି ବେଣୁଗୀତ ସୁସ୍ୱରେ ।
ମୃଗ ଶୁଣି ରହେ ଛନ୍ନଦଶାରେ ।
ନାରୀ ବଧେ ନାହିଁ ତାର ବିଚାର ।
ତୁମ୍ଭେ ଆଉ କେଉଁ କଥା ପଚାର ॥
ବନେ ମୃଗୟା ବିହାର ଉଚିତ ।
କାମୀ କାମିନୀ ମାରଣକୁ ରତ ॥
ନଗ୍ରେ ଥିଲେଣ ବନ୍ଧେ ନ ରହିବେ ।
ମନ୍ଦେ ବସି ବଚନ ନ କହିବେ ॥
ନଟବର ବେଶରେ ବେଣୁଧାରୀ ।
ଦେଖି ଶୁଣି କି ମତି ଧରି ପାରି ॥
ଯୁବା ଯୁବତୀ ଭୁଞ୍ଜାକୁ ଦହଇ ।
ଯାହା ପାଇଲେ କାମ କି ରଖଇ ॥
ସଖି ଯାହା କହିଲ ଏ ଉଚିତ ।
ମତେ ଯାହା ହେବ ଯେବେ କଞ୍ଚିତ ॥

ସୁପ୍ତ ମନସିଜ ମୋହ ନଶାଇବ ।
ପୁଷ୍ପବାଣ ଭସ୍ମ ଆଉ ନୋହିବ ॥
ଛବି ଛଇଳ ଗୃହାଣି ନଟକେ ।
ଚାଳ ଚନ୍ଦ୍ରକାରେ ଶତ୍ର ଅଟକେ ॥
ପଛ ସଖୀ ମୁଖ ଚାହିଁ ପୁଛଇ ।
ସବୁ ଗୋପୀ ଆଖି ଲକ୍ଷି ଅଛଇ ॥
ନେତ୍ରକମଳକୁ ନେତ୍ର ମୋ ଯାଉଛି ।
ସଙ୍ଗ କରଣ ମନକୁ ନେଉଛି ॥
ରାଜା ବିହୁନେ ଅରକ୍ଷ କଟକ ।
ମାରଦଣ୍ଡ ଦାଣ୍ଡେ ନାହିଁ ଅଟକ ॥
ଖଣ୍ଡ କହ୍ଲାଇ ପଡ଼ ଲୋଡ଼ ନେବ ।
ହେମ-କୁମ୍ଭ ଯଉବନ ଜୁରିବ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ତ ବଡ଼ ପୁରୁଣା ।
ଆଜ ଶାଶୁ କରୁଥିବେ ବୋଲଣା ॥
ଛନ୍ଦ କପଟ କିଛି ନ ଜାଣଇ ।
ବଡ଼ ଗଉଡ଼ଘର ଝିଅ ହୋଇ ॥
ଦୁଧେ ପାଣି କିମ୍ପାଇ ନ ମିଶାଉ ।
ଯାହା ମନ ମୋହ ଦହି ବସାଉ ॥
ଦେଖି ଗୋଟିକା ନିବେର୍ଣ୍ଣୀ ରସାଳ ।
ଜାଣି କେହୁ କରିବ ତାହା ମୂଲ୍ୟ ॥
ଗୋପୀ ବୋଲଇ ଯେ ଚହ୍ନି ଜାଣିବ ।
ମନ ବଳ ଦେଇ ଧନ କିଣିବ ॥
ଏହୁ ନୁହଇ ଇତର ଜନକୁ ।
ଯେହୁ ରୁଚଇ ମହନ୍ତମାନଙ୍କୁ ॥
ଏକ ବାଳୀ ଛଳାଇଲ୍ ଅପାର ।
ସତ୍ୟ କଲ ଯାହା ରଖି ନ ପାର ॥
ନ ଚାହିଁବ ତବ ପରସ୍ତ୍ରୀଗଣକ ।
ଆଜ ଚାହୁଁ ଅଛ ମୁଖ ନିରେଖି ॥

କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରମା ଉଦିତେ ।
ନୀଳଉତ୍ପଳ ରହେ କି ମୁଦ୍ରିତେ ॥
ଚାହିଁ ଚକୋର ଚନ୍ଦ୍ରମା ମୂର୍ଚ୍ଛେ କି ।
ପଦ୍ମ ବିକାଶେ ଭ୍ରମର ଲେଛେ କି ॥
ଯତନରେ ହୋଇଥିବ ଦେଖାଇ ।
ଚହ୍ନି ମୃଗମଦ କୁଚେ ଲଗାଇ ॥
ଦେଖି ନିୟମ ରହିବ କାହାର ।
ତୁମ୍ଭ ଭୟେ ପାରୁଁ ନୋହୁ ବାହାର ॥
ବନେ ବାଛୁଣି ଏକାକୀ ରଖିବା ।
ନଗ୍ରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନ ଦେଖିବା ॥
ଗୋପୀ ବୋଲଇ କେ କିଛି ନେଲା କି ।
ଏବେ ଏକାନ୍ତକୁ ମନ ହେଲକି ॥
ତେବେ ଯମୁନା ଗାଧୋଇ ନ ଯିବା ।
ଗଲେ ଚଉଛନ୍ଦ ହୋଇ ହଜିବା ॥
କୃଷ୍ଣ ଚାହିଁ ଏକ ନବ କିଶୋରୀ ।
ଗଲ ମାରିଗମାଳାକୁ ବିସୋରି ॥
ଉର ଆଉଁସି ବୋଲେ ସଖୀ ହାରି ।
ଛୁଡ଼ି ଅଇଲ ନ ପାଇବ ପରି ॥
ଏହିରୂପେ ନବୀନ ଅନୁଭବେ ।
ବ୍ରଜ କାମିନୀ କୃଷ୍ଣ ପ୍ରେମଭାବେ ॥
ଏକେମେଳ ସମାଗମ ନିମନ୍ତେ ।
ନାନା ଉକତି ଚାତୁରୀ ଇଙ୍ଗିତେ ॥
ବ୍ରଜବିହାର ଗୋବିନ୍ଦ ପ୍ରମୋଦେ ।
ଦାସ ଚ ବେ ସହସ୍ରଦଳ ପଦ୍ମେ ॥
ଗୁରୁଦେବ କଣୁଦାସ ଗୋସାଇଁ ।
ପାଦ ଆଶ୍ରେ ଏହୁ ରସ ବସାଇ ।
ଶୁଣି ସୁଜନେ ନ ଘେନ ମୋ ଦୋଷ ।
ଶ୍ରଦ୍ଧାମନେ କର୍ଣ୍ଣେ ପିଅ ପୀୟୂଷ ॥

ଦ୍ୱିତୀୟ ବୋଲି

('ଲୀଳାସାଗର ବୋଲି' ବାଣୀରେ ଗାଇବ ।)

ଜୟ ଯମୁନା ଜଗତନିସ୍ତାରିଣୀ ।
ଭବଭୟ ହାରିଣୀ ଭକ୍ତବିସ୍ତାରିଣୀ ॥
ଦୁଇ ତଟେ କି ମୁକ୍ତା-ହାରାବଳୀ ।
ମହାହ୍ରଦ ମଧ୍ୟେ ଶୋଭା ମାଳମାଳୀ ॥
ନାନା ରତ୍ନାବଳୀ ତଟେ ତରୁଚୟ ।
ମଧ୍ୟେ ପୁଳିନ ପଦକ କମନୀୟ ॥
ଏହୁ ହାର ବହି ମୋହେ ତିନିଲୋକ ।
ଯେଣୁ ଗୋବିନ୍ଦଚରଣ ଚିହ୍ନ ଅଙ୍କ ॥
ଶେଷ ଦେବ ଶିରେ ଧରି ପ୍ରମୋଦିତ ।
ରବି ଶଶୀକରେ କରି ଆଲିଙ୍ଗିତ ॥
ବୃଷ୍ଟି ଅମୃତ କରଇ ଶଚୀସାଇଁ ।
ସର୍ବ ଦେବେ ତୋଷ ରସେ ହେବାପାଇଁ ॥
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଏ ଅବନୀ ହୃଦେ ବହେ ।
ରାଧା ଗୋବିନ୍ଦ ଯହିଁରେ ଅବଗାହେ ॥
ଅତି ନିର୍ମଳ ଶୀତଳ ସ୍ୱାଦୁ ଜଳ ।
ପୁଷ୍ପଗନ୍ଧେ ସଉରଭ ମନୋହର ॥
ମୁଖ ଧୋଇଲେ ଖାଇଲେ ପାଏ ହରି ।
ଏଣୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପାଇଲେ ଗୋପନାରୀ ॥
କୃଷ୍ଣ ସ୍ୱରୂପେ ସଂସାରେ ନିସ୍ତାରଇ ।
ରାଧା ଗୋବିନ୍ଦ ବିଳାସ ବିସ୍ତାରଇ । ୧୦ ।
ନଳକୁବେର ନାରଦ କହେ ଯାହା ।
ଏକମନେ ସାଧୁଜନେ ଶୁଣ ତାହା ॥
ଧନପତିସୁତ ମୁନିପାଦେ ପଡ଼ି ।
ଉଠି କହେ ବେନିକର ଶିରେ ଯୋଡ଼ି ॥
ଏଥି ଉତ୍ତରେ କେବଣ ଲୀଳାରସ ।
ବତ୍ସବାଳଖେଳରସେ ନନ୍ଦଶିଷ୍ୟ ॥
ହେତୁ ନୋହିଲା ସ୍ଥାବର ଦେହ ପାଇ ।
ନିଦ୍ରାଗତେ ପୁଟୁତରେ ପ୍ରାପ୍ୟ ହୋଇ ॥
ଏହା ସ୍ୱପନ ପରାୟେ ମଣୁଥିଲି ।
ଏବେ ତୁମ୍ଭ ତହୁଁ ଶୁଣି ହେତୁ କଲି ॥

କହ କହ ଦୟା ଯେବେ କଲ ମୋତେ ।
ପୁଣି ନମଇ ନାରଦ ପାଦଗତେ ॥
ଦେଖି ନାରଦ ପୁଲକ ତନୁ ହୋଇ ।
ଆନନ୍ଦରେ ନୟନରୁ ଲୁହ ବହି ॥
ବୋଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ବଦନେ ତପୋବନ୍ତ ।
ବୃନ୍ଦାବନ ବିହାର ଏ ସୁଧାମତ ॥
ବତ୍ସ ରଖିଣ ମହିମା କଲେ ଯେତେ ।
ସ୍ଥିର ମନେ ଶୁଣ ତାହା କହୁଁ ତୋତେ ॥
କୃଷ୍ଣ କିଶୋର ବୟସେ କଲେ ଯାହା ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଭଗବତୀ ପାଇ ଯାହା । ୨୦ ।
ନିତି ଦିନ ସେ ଯମୁନା ତୀରେ ତୀରେ ।
ଜଳ ବିହାର ପୁଳିନ କାନନରେ ॥
ଗୋପସୁତ ସେବି ଥାନ୍ତି ପଦେ ପଦେ ।
ପରିମଳ କୂଳ ବାଳି କୁଦେ କୁଦେ ॥
ଛୁଇ ଚଉସମ ତରୁ ମୂଳେ ମୂଳେ ।
ଫଳ ଓହୋଳ ଲାଗଇ ଡାଳେ ଡାଳେ ॥
ପୀଢ଼ ବିଶ୍ରାମ ଚିକ୍କଣ ଠାବେ ଠାବେ ।
ଘାଟ ପାବଚ୍ଛ ବିବିଧ ଭାବେ ଭାବେ ॥
ଲତା ନିକୁଞ୍ଜ ମଞ୍ଜୁଳ ଲାଗେ ଲାଗେ ।
ଫଳ କୁସୁମେ ମଣ୍ଡିତ ଭାଗେ ଭାଗେ ॥
ପଦ୍ମ ଗନ୍ଧରେ ଲୁବ୍ଧ ମଧୁକରେ ।
ହଂସ ଚକ୍ରବାକ ନାନା ଜଳଚରେ ॥
ପ୍ରମୋଦିତ ଲାଗି କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗସଙ୍ଗ ।
ଶୁଣ ଯମୁନା ଜନମ ପୂର୍ବଭାଗ୍ୟ ॥
ପୂର୍ବେ ଅନେକ ଜନମେ ତପ କରି ।
କାଳେ ତପନ ବୀର୍ଯ୍ୟରେ ଅବତରି ॥
ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତା ଅଟଇ ସେ ଯମରାଜା ।
ସର୍ବ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ରୂପେ ନାହିଁ ଦୁଜା ॥
କୃଷ୍ଣ ଚରଣ ଲଭିବା ମାନସରେ ।
ତପୀମାନଙ୍କର ମାର୍ଗ ଅନୁସରେ ॥

ସ୍ନାନ ସରିବ କଳନ୍ଦଗିରି ପଠରେ ।
ଧ୍ୟାନେ ବସିଲି ନିଶ୍ଚଳ ଆସନରେ ॥
ଏକଲୟ କରି ହୃଦ ଶୁଦ୍ଧଚିତ୍ତେ ।
କୃଷ୍ଣ ରୂପକୁ ଭାବଇ ଅନ୍ତର୍ଗତେ ॥
ନବ ସଜଳଜଳଦ ତନୁ ଆଭା ।
ଭୃଗୁ ଚିହ୍ନକିଣ ନଖର ମୃଦୁ ଶୋଭା ॥
ପାଦତଳ କୋକନଦ ଊରୁ ରମ୍ଭା ।
କ୍ଷୀଣକଟୀ ପୀତପଟ ରବିପ୍ରଭା ॥
ଦାମ ମେଖଳା କିଙ୍କିଣୀ ମୋତି ସାର ।
ଉରେ ବନମାଳା କଉସ୍ତୁଭ ହାର ॥
କୁନ୍ଦବଳନ ଆଜାନୁ ବାହୁ ଲମ୍ବ ।
ରତ୍ନବଳୟ ମୁଦ୍ରିକା ମନୋରମ । ୩୬ ।
ହେମ ମାଳାରେ ପଦକ ଗୋଟି ଗୋଟି ।
ହୀର ମାଣିକ୍ୟ ଚୂନରେ ଯୋଡ଼ି କଣ୍ଠି ॥
ଅକଳଙ୍କ-ପୂର୍ଣ୍ଣସୁଧାକର ମୁଖ ।
ଧ୍ୟାନେ ଦେଖିଣ ଲଭଇ ମହାସୁଖ ॥
ଅତି ସୁରଙ୍ଗ ଅଧରେ ମନ୍ଦହାସ ।
ଖେଳେ ମକରକୁଣ୍ଡଳ ଗଣ୍ଡଦେଶ ॥
ଦନ୍ତପନ୍ତି ସିନ୍ଦୂରେ କି ଗଜମୋତି ।
ସଞ୍ଜ ନାସା ନେତ୍ର ପଦ୍ମ ଭୁରୁପନ୍ତି ॥
ସୋମ ଭାଲରେ ତିଳକ ଗୋରଚନା ।
ଧ୍ୟାନେ ଧରିଣ ଭାବଇ ସୁଲୋଚନା ॥
ଘନକୁନ୍ତଳ ଅଳକା କପୋଳରେ ।
ନାନା ରତ୍ନମୟ ମଣି ମୁକୁଟରେ ॥
ଘୁରୁ ଚିକୁର ଚୂଳରେ ପୁଷ୍ପଗଭା ।
ଅତି ସୁନ୍ଦର ଆଗ ପଛକୁ ଶୋଭା ॥
ଦିବ୍ୟଚକ୍ଷୁରେ ଏ ରୂପ ଧ୍ୟାୟେ ଦେଖି ।
ଅତି ଯତ୍ନ କରି ହୃଦ ପଦ୍ମେ ରଖି ॥
କୃଷ୍ଣ ଭାବେ ମନ ବୁଦ୍ଧି ମଜାଇଲା ।
ଯେତେ ବିଷୟ ଚେତନା ହଜାଇଲା ॥
ତଦାକାରେ ପ୍ରେମେ ଦ୍ରବୀଭୂତ ହୁଏ ।
ନଦୀ ହୋଇଣ ଅବନୀ ମଧ୍ୟେ ବହେ ॥
କୃଷ୍ଣ କାନ୍ତି ଏ ନିର୍ମଳ ଜଳ ଜ୍ୟୋତି ।
ଅଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗି ତରଙ୍ଗିତ ଶୋଭା ଅତି ॥
ସ୍ରୋତପ୍ରବାହ ଗମନ ଲୀଳା ରସ ।
ନାଭି ଭଉଁରୀ ଗମ୍ଭୀର ହ୍ରଦଦେଶ ॥
ପଦକର ପୟୋଧର କୋକନଦ ।
ବାହୁ ମୃଣାଳ ମଞ୍ଜୁଳ ମୁଖ ପଦ୍ମ ॥
ହାସ୍ୟ-କମୁଦ ନୟନ-ନୀଳୋତ୍ପଳ ।
ଭ୍ରୂ ଅଳକା ଶ୍ରେଣୀ ଏ ଭୃଙ୍ଗମାଳ ॥
ଜଙ୍ଘ ଯୁଗଳ ପୁଳିନ ବେନି ଧାର ।
ହୃଦ ଉଦର ତଟ ଏ ବନମାଳ ॥
ପୁଷ୍ପରଜ ନିକର ଏ ପୀତପଟ ।
ହଂସପନ୍ତି ମୋତିହାର ଉର ତଟ ॥
ଅହର୍ନିଶ ମଣିପନ୍ତି ପ୍ରତିବିମ୍ବ ।
ନାନାପୁଷ୍ପ ସଉରଭ ମନୋରମ ॥
ସାଧୁ ପରିବ ଅଧରାମୃତ ଜାଣି ।
ମତ୍ସ୍ୟ କଚ୍ଛପାଦି ଅବତାର ଶ୍ରେଣୀ ॥
ଅତି ନିର୍ମଳ ଶୀତଳ ଜଳ କାନ୍ତି ।
ଏଣୁ ସର୍ବ ଚିତ୍ତ ଆକର୍ଷଣ ପ୍ରୀତି ॥
କୃଷ୍ଣ ଅନୁଭାବେ କୃଷ୍ଣ ଚିହ୍ନ ବହେ ।
ତେଣୁ ହରି ଯମୁନା ଏ ଭେଦ ନୁହେ ॥
ଯେଣୁ ବୃନ୍ଦାବନେ ହରି ସଦା ସ୍ଥିତ ।
ନାନା ବିଳାସେ ବିହରେ ଅନୁବ୍ରତ ॥
ଅଭିସାରିକା ଯମୁନା ପ୍ରଦକ୍ଷିଣେ ।
କୃଷ୍ଣ ପାଦେ ଅଭିଷେକ ଅନୁକ୍ଷଣେ ॥
ଏକଦିନେ ନନ୍ଦପୁରେ ବନମାଳୀ ।
କହେ ଜନକଜନନୀ ପାଶେ ମିଳି ॥
ଆମ୍ଭ ଗୋଧନ ନୋହିଲେ ବର୍ଦ୍ଧମାନ ।
ଅତି ଉଦ୍ଦଣ୍ଡ ହୋଇଲେ କ୍ଷୀରହୀନ । ୬୦
ବତ୍ସ ନ ପିଆନ୍ତି ଭଲେ ନ ଦୁହାନ୍ତି ।
ଖଣ୍ଡପଣ କରି ମାରି ବଳାଆନ୍ତି ॥
ଛନ୍ଦା ନ ହୋଇ ବାଛୁରୀ ନ ପିଆଇ ।
ବନ୍ଧ ଗୋଡ଼ାଇ ପଳାଇ ଖେପିଆଇ ॥
ଭାଙ୍ଗେ ଦୁହୁଁଣ ଦୁହିଁଲା କ୍ଷୀରଭାଣ୍ଡ ।
ଶୃଙ୍ଗଖୁରାଘାତେ ମହୀ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ ॥
ଭୟେ ରଖୁଆଳ ପାଶେ ନ ପଶନ୍ତି ।
ଅତି ଅବାରଣ ହୋଇ ନ ଚରନ୍ତି ॥

ମେଳ ହେଲ ଗୋଠା ଗୋଠା ଏଣେ ତେଣେ ।
ଇଚ୍ଛା ମତେ ରଖୁଆଳ ଜଣେ ଜଣେ ॥
ପରପୁଅ କମ୍ପା ଦେବ ଗଞ୍ଜାଇବ ।
ଏଣେ ତେଣେ ଗଲେ କମ୍ପା ଭଙ୍ଗାଇବ ॥
ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଅଳପ ଅଛି ଗାଈ ।
ଦୁଧ ଦୁହିଁଲେ ତାଙ୍କର ନ ସରଇ ॥
ତିନିବେଳ କରଇ ସେ ଦୁହାଁ ନିତି ।
ଭଲେ ଆମ୍ଭ ଗାଈ ବେଳେ ନ ଦୁହାନ୍ତି ॥
ଯେଉଁ ଗଉଡ଼ ସଞ୍ଜୁଆ ନ ଦୁହଁଇ ।
ଯେତେ ଗାଈ ଥିଲେ ଅନ୍ନ ନ ମିଳଇ ॥
ଆମ୍ଭ ବାଛୁରି ଚରନ୍ତି ଗାଈ ମେଳେ ।
କପାଁ ଦୁହାଁଇବେ ଭଲେ ଆର ବେଳେ ॥
ଆପେ ନ ଥିଲେ ହୁଏ କି ଧନ ରକ୍ଷା ।
ଯେବେ ଆଜ୍ଞା ଦେବ ଆମ୍ଭେ ରଖୁଁ ବଛା ॥
ସବୁ ବାଳକ ରଖନ୍ତି ବଛା ରଙ୍ଗେ ।
ଦୁଇ ଭାଇ ରଖିଥିବୁଁ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ॥
ଗ୍ରାମ ପାଖେ ବଛା ରଖି ଜଗାଜଗି ।
ଛଡ଼ାଛଡ଼ି ନୋହି ଥିବୁଁ ଲଗାଲଗି ॥
ଆମ୍ଭେ ଥାଉଁ ବୃଦ୍ଧ କାଳେ ଦୁଃଖ ପାଉ ।
ପୁତ୍ର ଜାତ କଲର କି ହେଲା ଆଉ ॥
ବଛା ମେଳାଇ ଦୁହାଁଙ୍କୁ ଆଗୁସାର ।
ଗୋଷ୍ଠ ଚରନ୍ତୁ ଏ କାଳେ ବଳଆର ॥
ଶୀତକାଳେ ହେଉଥାଉ ଥର ଥର ।
ବରଷାରେ ତନୁବାସ ଜର ଜର ॥
ନିଦାଘରେ ଶ୍ରମ ଝାଳେ ଭ୍ରମି ହେଉ ।
ବୃଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥାରେ ଏତେ ଦୁଃଖ ପାଉ ॥
ପୁତ୍ର ଜାତ କରି ସୁଖ ନ ଭୁଞ୍ଜିଲୁ ।
ଆମ୍ଭ ଯେନ ତୁ ଅଧିକେ ଗଞ୍ଜି ହେଲୁ ॥
ତୋର ନିଷ୍ଠିନ୍ତେ ନ ହେଲୁଁ ସାମରଥ ।
ଧିକ ଧିକ ହେଉ ଆମ୍ଭ ପୁରୁଷାର୍ଥ ॥
ପିତା ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ନୋହେ ଯେଉଁ ସୁତ ।
ଆଜ୍ଞା ନ ମାନି କରଇ ଇଚ୍ଛା ମତ । ୮୦ ।
ସେବା ନ କରି ହୁଅଇ ଫୁଲପଣେ ।
ଡକା ଗୁହାରି କରନ୍ତି ଜଣେ ଜଣେ ॥
ଘରଧନ ପରେ କରି ନାରଖାର ।
ଜାଣି ତିଆରନ୍ତି ରୁଷି ଆଗୁସାର ॥
ପିତା ଦୁଃଖେ ଅଜ ପୁତ୍ର ପ୍ରଭୁପଣ ।
ଏହୁ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଜୀବନ ଅକାରଣ ॥
ନିଜବୃତ୍ତି ଜୀବିକାକୁ ନ ପାରଇ ।
କୁଳ ଅଧମ ବୋଲଣ ତାକୁ କହି ॥
ପିତା ଥାଇ ପୁତ୍ରେ ଯେବେ ନ ଶିଖାଇ ।
ସେହୁ ପୁତ୍ର ପଛନ୍ତରେ ଦୁଃଖ ପାଇ ॥
ତୁ ବା ବୋଲିବୁ ଆମ୍ଭର ଧନ ଅଛି ।
କମ୍ପା ଦୁଃଖ ଦେବ ମୋର ଏକାବଛି ॥
ମୋର ଥିବାଯାଏ ସୁଖେ ଥାଉକନା ।
ଏହି ବଂଶରେ ଅଧମ ହେବୁଁ ସିନା ॥
କୋଟି ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଏ ପ୍ରଭୁପଣ ।
କିଛି ନୁହଇ ନ ଥିଲେ ନିଜଗୁଣ ॥
ଆଜଯାଏ ନ ଜାଣିଲୁ ଦୁହିଁ ବାନ୍ଧ ।
ଗାଈ ଗୋଡ଼ାନ୍ତି ଅଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେଖି ବନ୍ଧ ॥
ଆମ୍ଭ ତହୁଁ ଯେଉଁମାନେ ସାନ ସାନ ।
ଗୋଦୋହନ ବିଦ୍ୟାରେ ସେ ବିଦ୍ୟମାନ ॥ ୯୦ ।
ଯେତେ ହୋଇଲେ ଗଉଡ଼ ଜାତି ଆମ୍ଭେ ।
ରାଜା ହେଲ କି ଜୀବିକା ଛାଡ଼ି ତୁମ୍ଭେ ॥
ବାଳକାଙ୍କୁଁ ନ ଜାଣିଲେ ପଛେ ନୁହେ ।
ବତ୍ସ ରଖୁଛନ୍ତି ଦେଖ ସବୁ ପୁଏ ॥
ଗ୍ରାମେ ଖେଳିବାକୁ ସଙ୍ଗ ନ ମିଳଇ ।
ବତ୍ସ ଚରାଇ ଆଣିବୁଁ ଦୁଇଭାଇ ॥
ଶୁଣି ନନ୍ଦ କୁମରର ସାଧୁବାଣୀ ।
ମୁଖେ ଚୁମ୍ବ ଦେଇ ହୃଦେ ଭିଡ଼େ ଆଣି ॥
ଅଶ୍ରୁ ନୟନେ କହଇ ଗଦଗଦେ ।
ତୋତେ ଅରିଷ୍ଟି ପଡ଼ଇ ପଦେ ପଦେ ॥
ମୋର ନୟନ ପ୍ରତିମା ଦୁଇଗୋଟି ।
କ୍ଷଣେ ନ ଦେଖି ନୟନ ଯିବ ଫୁଟି ॥
ତୋତେ ବନେ ପେଷି ପୁରେ ଥିବି ରହି ।
ଦିନ ବଞ୍ଚିବ ପିଣ୍ଡେ କି ପ୍ରାଣ ବହି ॥
ଦିନେ ମଥୁରା ନ ରହେ ବାସି ଥକା ।
ଯେଣେ ଗଲେ ଥାଇ ଏକା ତୋର ଦକା ॥

ନାତ ଶତ ରଖୁଆଳ ଛନ୍ତି ଯେବେ ।
ତୁମ୍ଭେ ବତ୍ସ ରଖିଲେ କ ପୋଷି ହେବ ॥
ଶୁଣି ଯଶୋଦା ବୋଲନ୍ତି ଆରେ କହ୍ନା ।
ପିତା ଆଗେ କି କହୁଛୁ ମୋତେ ଅନା । ୧୦୦ ।
ଅନବାରଣ ପଶନ୍ତି ବାଛି ବାଛି ।
ବନେ ବୁଲିବାକୁ ଏତେ କଥା ଫାନ୍ଦି ॥
ହାତୁଁ ଫିଟିଲେ ଗୋପରେ ପଡ଼େ ଡକା ।
ଅନୁବ୍ରତେ ମୋତେ ଚୋରି ଚିନ୍ତା ଏକା ॥
ମହା ଅରିଷ୍ଟ ପଡ଼ଇ ଦେଖି ଦେଖି ।
ପ୍ରତେ ନାହିଁ ତୋତେ କୋଳେ ରଖି ରଖି ॥
ଅକାଳରେ ଦଣ୍ଡ ପଡ଼େ କାହୁଁ କାହୁଁ ।
ଦେହ ବୁଦ୍ଧି ଜ୍ଞାନ ହରେ ଗୃହୁଁ ଗୃହୁଁ ॥
ଗାଈ ଗୋରସ ଆମ୍ଭର ନୋହୁ ନୋହୁ ।
ଗାଈ ସଙ୍ଗେ ବତ୍ସ ଫିଟି ଯାଉ ଯାଉ ॥
ଏବେ ଉପାୟ ଗୋଟିଏ ଗଢ଼ିଅଛି ।
ଶୁଣି ପିଣ୍ଡରୁ ପରାଣ ଛାଡ଼ୁଅଛି ॥
ଭଲେ ଜାଣିଲୁଣିକି ତୁ ଅଳି ଭୁଞ୍ଜି ।
ବତ୍ସ ରଖିବାକୁ ହେଉଅଛୁ ଗଞ୍ଜି ॥
କ୍ଷଣେ ନେଖଳ ଫୁଟି ହେଉ ଦୁଃଖଭାଗୀ ।
ଟେଙ୍ଗଣିଉଳ କୁସୁମ ଖରାଲାଗି ॥
ନୁହେ ମାଗଣୀ ଗୋଧନ ଚରାଇବା ।
ଖଦା ବୋଲଣା ନ କରି ଚଳାଇବା ॥
ଖାଲ ଖଣା ଖୁଣ୍ଟ କଣ୍ଟା ଗଛେ ଗଛେ ।
ଥିବ ଅଳସ ନ କରି ପଛେ ପଛେ । ୧୧୦ ।
ଭଲ ମନ୍ଦ ସ୍ଥାନ ବୋଲି ନ ଚିହ୍ନିବ ।
ଶୋକ ଶୋଷ ଦୁଇ କଥା ନ ମଣିବ ॥
ଅତି କଷ୍ଟରେ ହୁଅଇ ବତ୍ସ ରଖି ।
ତୁ ତ ଅତି ସୁକୁମାର ମୋର ଆଖି ॥
କେଉଁ କି ବୋଲୁ ରଖିବ ମୁଁ ବତ୍ସ ସୁଖେ ।
ଅନ୍ଧ ହୋଇ ବସିଥିବ ଅତି ଦୁଃଖେ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ହେ ମାତ ! ଶୁଣ କଥା ।
ହେତ ନ ଜାଣି ପାଅ ତ ମନେ ବ୍ୟଥା ॥
ପିତା ମାତା ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ସେ ଶିଖାବନ୍ତି ।
ନିଜ ବୃତ୍ତିକୁ ମଣାଇଁ ଦେଖାବନ୍ତି ॥
ତୁମ୍ଭ ଠହୁଁ ଶୁଣି ଏବେ ବିପରୀତେ ।
ଆମ୍ଭେ ଅକାରଣେ ହେବୁଁ ସେଉଁ ମତେ ॥
ତୁମ୍ଭେ ବୋଲିବ କେ ମୋତେ ଅଛୁ ବଡ଼ ।
ନିତ ଦେଉଅଛୁ ସୁନା ଶତେ ମାଡ଼ ॥
ଦୁଧ ବହୁତ ହେବାର କେତେ ଘର ।
ବତ୍ସ ରଖିବେ ତୁମରେ କିଂପା ମୋର ॥
ସବୁ ଜାତିକି ବିଧାତା ସରଜିଲା ।
ଯେହୁ ଯାହାର ଜୀବିକା ନିଯୋଜିଲା ॥
ବିପ୍ରପୁତ୍ର ଥିବ ନିତ ଷଟକର୍ମେ ।
କ୍ଷତ୍ରିପୁତ୍ର ମହୀ ପାଳି ରଣଧର୍ମେ ॥
ବୈଶ୍ୟ ବାଣିଜ୍ୟ ବିଧିଯେ ଗୋରକ୍ଷଣେ ।
ଶୂଦ୍ର ସେବା କରିବ ଏ ତ୍ରୟ ବର୍ଣ୍ଣେ ॥
ଉପଜାତିକି ରଚିଲି ଅନୁକ୍ରମେ ।
ବୃତ୍ତି ନ ଛାଡ଼ିଣ ଥିବ ଯେଝା ଧର୍ମେ ॥
ନିଜ ବୃତ୍ତିକୁ ସଙ୍କୋଚ ଯେହୁ ପାଏ ।
ଅନ୍ୟ ବୃତ୍ତି କରି କର୍ମେ ବଡ଼ ହୁଏ ॥
ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ହୁଅନ୍ତି ସେହୁ ଲୋକେ ।
ପିଣ୍ଡ ନପାଇ ପିତାଏ ପଡ଼ି ନର୍କେ ॥
କାଳେ ସେହି ଲୋକମାନେ ଦୁଃଖ ପାଇ ।
ଯାନ ବଚନ ମୋହର ଶୁଣ ଆଈ ॥
ଯାହା ଅରିଷ୍ଟ ପଡ଼ୁଛି ବେଳେ ବେଳେ ।
ହାତ ଦେଇ କି ରଖିବା କାଳେ କାଳେ ॥
ଭାଗ୍ୟ ଥିବାଯାଏ କେହୁ ଘୁଞ୍ଚାଇବ ।
କାଳ ହେଲେ କେହୁ କ୍ଷଣେ ବଞ୍ଚାଇବ ॥
ଯାହା ଅସକାଳ ମନେ ହେଉ ଥାଅ ।
ବ୍ୟର୍ଥରେ ଖେଦ ଚିନ୍ତା ମନେ ପାଅ ॥
ଭଲେ ଲାହାଲି ଅବଶ୍ୟ ହୁଏ ହୁଏ ।
ବ୍ୟାସ ସମ୍ଭବରେ ଥିଲେ ଆନ ନୁହେ ॥
ମାତା ବୋଲନ୍ତି ତୋ କଥା ନ ଯୋଗାଇ ।
ମାତା ପିତା ବୋଲ ପୁତ୍ର ନ ଭାଙ୍ଗଇ । ୧୩୦
ଯେତେ ଲାଭ ହେବ ନୋହୁ ବତ୍ସ ରଖା ।
ତୋତେ ଯେମଣ ମାଗିବ ନଗ୍ରେ ଭିକ୍ଷା ॥
ଜାଣୁ ଜାଣୁ ନୟନ କି ଖୋଲି ଦେଇ ।
ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ ଆପଣେ କି ବିଷ ଖାଇ ॥

ଅନ୍ଧକୂପ ଭିତରେ କି ତେଜଇଁ ପଡ଼ି ।
ଯତନରେ ଅନଳ କି ପାଦେ ମାଡ଼ି ॥
ହସ୍ତଧନ ଫିଙ୍ଗି ଦେବା ମହାଜନେ ।
ଆଉ ଲୋଡ଼ନ୍ତି ପାଇବ ଆଉ କେବେ ॥
ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ମୋର ଧନ ବଡ଼ ପଣେ ।
ପୁରେ ବସିଥାଅ ପଛେ ଅକାରଣେ ॥
ଦୁଃଖେ ପଡ଼ି ଘରେ ଘରେ ଦହି ମୋହି ।
ପୋଷି ଥିବ ଯେତେଦିନ ଥିବ ମୁହିଁ ॥
ନେତ୍ର ପଲକ ବିଚ୍ଛେଦ ନ ସହଇ ।
ମୋର ଅନ୍ତେ ଯାଅ ପଛେ ତହିଁ ଯହିଁ ॥
ଶୁଣି ମାତାଙ୍କ ବଚନ ନୃସିଂହରେ ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀଙ୍କି ଅନାଇ ଇଙ୍ଗିତରେ ॥
କୃଷ୍ଣ ମନ ଜାଣି କହେ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ।
ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ଗୋବିନ୍ଦ ପରଶଂସି ॥
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ମାତା ପିତା ଧନ୍ୟ ପୁତ୍ର ।
ରକ୍ଷା ହୋଇଲା ଗୋକୁଳ ବ୍ରଜଗୋଷ୍ଠ ॥
ତୁ ଯେ ଅପ୍ରାକୃତ କରୁ ମୋ ଏକାବନ୍ଥୁ ।
ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ଯାହାକୁ ରଖିଅଛୁ ॥
ମନ୍ଦ ଶାନ୍ତ ତେଜେ ତେତେ ଝାର ମନେ ।
ଜାଣି ପାରିଲ କି କେତେ ନାଶ ଗଲେ ॥
ଯହିଁ ତହିଁ ପୁତ୍ରକୁ ତୋ ଭୟ ନାହିଁ ।
ଏହା ଦେଖ ଭାରି ନାଶ ହେବ ମହୀ ॥
ମୋର ମନକୁ ଏମନ୍ତ ଆସୁଅଛୁ ।
ମହା ଅରିଷ୍ଟ ନାଶିବ ତୋର ବଚ୍ଛୁ ॥
ବଳେ ନୋହିବେ କେ କାହିଁ ସମସରି ।
ବ୍ରହ୍ମା ସୁର ଶିବ ଯାକୁ ସେବା କରି ॥
ବନବନ୍ଧାରେ ମହିମା ପ୍ରକାଶିବ ।
ରଘୁନାଥ ପ୍ରାୟେ ତେଜ ବିକାଶିବ ॥
ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ଥିବେ ପଦେ ପଦେ ଜଗି ।
ଅଙ୍ଗ ଆରୋଗ୍ୟ ଔଷଧ ତରୁ ଲାଗି ॥
ଯେବେ ଶରଧା କରିଛୁ ରଖି ବଚ୍ଛା ।
ଜଗଦ୍ଧାତ୍ରୀ ଯୋଗମାୟା କରୁ ରକ୍ଷା ॥
ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ଝାର ଏହି ବାଣୀ ଭଣି ।
କୃଷ୍ଣ ବଳ ପ୍ରାକ୍ରମ କେ ପାରେ ଜାଣି ॥

ଜଳ ସ୍ଥଳ ଅନଳରେ ଭୟ ନାହିଁ ।
ଆମ୍ଭ କଥା ଗଣ୍ଠି କରି ଥାଅ ଥୋଇ ।
ଦେବ ଦାନବ ମାନବେ ଅପଚୟେ ।
ନାହିଁ ନାହିଁ ତତ୍ତ୍ୱ ଏହୁ କୃଷ୍ଣ ମାୟେ ।
ଯେତେ କରିଲେ ଯଶୋଦା ପ୍ରତେ ନାହିଁ ।
ଭୟେ ଥରଇ ମୋ କରେ ଗ୍ରୀଷ୍ଠ ଗୃହିଁ ॥
କୋକ ବୋଇଲେ ଗଳା ମୋ ନ ଛାଡ଼ଇ ।
ଆଖି ବୁଜିଣ ପଣନ୍ତ ଉହାଡ଼ଇ ॥
ଗ୍ରୀଷ୍ଠ ଉଞ୍ଚାଇ ଚହିଲେ ଦନ୍ତ ଘୃଷି ।
ଭୟେ ଛନ୍ନ ହୋଇ କାନ୍ଦୁ ବାଢ଼େ ଛପି ॥
ଯେବେ ଦୋଷ କରେ ସାହି ପଡ଼ିଶାରେ ।
ତେବେ ନ ଆସଇ ଘରେ ମୋର ଡରେ ॥
ଖେଳ ଗୋଳେ ପୋଏ ହୋଇ ମରାମରି ।
ମାରି ନ ପାରି ଗୁହାରି ମୋତେ କରି ॥
କଥା କହିଲେ ଲାଗଇ ତନଠାଏ ।
ଖାଇ ଆଞ୍ଚାଇ ନ ଜାଣେ ଯେଉଁ ପୋଏ ।
ବନେ ବନେ ବୁଲୁଥିବ ବସ୍ତ୍ର ରଖି ।
ଦେହ ଧରିବ କେମନ୍ତେ ଦୁଃଖ ଦେଖି ॥
ତୁମ୍ଭ ଜୀବଦାନ ଦେଲ ବାଳବଚ୍ଛୁ ।
ଏହା ପରେ ପଣ ମୋର ନାହିଁ କଛୁ ॥
ବସ୍ତ୍ର ରଖିବା ତୁମ୍ଭକୁ ଯୋଗାଇଲେ ।
କିସ ହୋଇବ ମୋହର ଭୁଙ୍ଗାଇଲେ ॥
ଯହିଁ ରହିଥିଲେ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରତିପାଳ ।
ମିଛେ ବୋଲୁଥାଇ ସିନା ମୋର ବାଳ ।
ଏତେ ବୋଲି ପୁତ୍ର ପାଦେ ପକାଇଲେ ।
ଧୂଳି ଶିରେ ବୋଳି ଲୁହ ଥକାଇଲେ ॥
ମାତା ପିତା ଧନମତେ ଆଗୁସାରି ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀଙ୍କି କରିଣ ନମସ୍କାର ॥
ଦେବୀ ବୋଲନ୍ତି ଏବେ ତ ସବୁ ହୋଇ ।
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲରାଜା ମହାଶୋଇ ॥
ଲେଖାଲେଖିରେ ସେ ହେବ ତୁମ୍ଭ ଭାଇ ।
ଗୋବ୍ରରଣ ଶାସ୍ତ୍ର ତାଙ୍କୁ ପୁଛ ଯାଇ ॥
କଂସ ରାଜାକୁ ନ ଥିବ ଭୟ ଏଣେ ।
ଲଭ ଗୋବଦ୍ୟା ପ୍ରାପତ ହେବ ତେଣେ ।

ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ଶୁଣିଣ ତୋଷମନ ।
କୃଷ୍ଣ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ବୋଲେ ଆଗମନ ॥
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲ ପୁରେ ବଜେ ଯାଇ ॥
ଦେଖି ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ମହାହୋଇ ॥
କୋଳ କରିଣ ଯା ହାଟି ଘେନଗଲ ।
ନିଜପୁରରେ ସଲେଙ୍କ ବସାଇଲେ ॥
ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ଭୋଜନ ଘେନି ସଙ୍ଗେ ।
ମାତା ଭେରୁଣ୍ଡା ପରତେ ନାନାରଙ୍ଗେ ॥
ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦନ ତାମ୍ବୁଳ ଉପହାର ।
ପୂଜେ ବାନ୍ଧବ ବେଷ୍ଟରେ ଶରଧାରେ ॥
ସଙ୍ଗ ପୁଏ ଗଉରବେ ପୂଜାପାଇ ।
କୃଷ୍ଣ ନୂଆ ନୂଆ ଦେଖି ଲଜପାଇ ॥
ଆଡ଼ ଉହାଡ଼ରେ ରୁହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
କୃଷ୍ଣ ରୂପକୁ ନିରେଖି ମନ ବଳି ॥
କିଏ ମର୍କତ ପ୍ରତିମା ରଚନରେ ।
ଜୀବନ୍ୟାସ ହୋଇଅଛି ଯତନରେ ॥
ଅଙ୍ଗ ଦେଖାଇ ଲୋଡ଼ାଇ ଇଚ୍ଛାମତେ ।
ଦୃଷ୍ଟି ପଥେ କଗା ସଖୀ ଅନୁମତେ ॥
ହାଇ ମାରିଣ ଅଳସ ଅଙ୍ଗ ମୋଡ଼ି ।
ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ବାହୁତୋଳି କରେ କର ଭିଡ଼ି ॥
ତଉ ଚଞ୍ଚଳେ ଲୋଚନ ଚଳସଇ ।
ଭୁଣ୍ଡି ଜାଡ଼ବନ୍ଧ ଉର ଉଲୁସଇ ॥
ଫୁଲଶର ଭେଦେ ତନୁ ତରଳିତ ।
ଦମ ଦମ ହୁଅ ମାତ୍ର ବିଚଳିତ ॥
ଲଜ୍ଜା ଆଚ୍ଛାଦି ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧୃତି ଧରେ ।
ବେଳୁଁ ବେଳୁଁ ମନ ଅତି ବଳଆରେ ॥
କୃଷ୍ଣ ବିଷୟୁ ଶୁଣେଇଁ ପରମାଣି ।
ପଦ୍ମା ଶୈବ୍ୟା କେବଳ ତା ଗତି ଜାଣି ॥
ଏହି ସମୟେ ମିଳିଲେ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ।
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲ ଘେନିଗଲା ଆସି ॥
ପାଦପଖାଳି ଆସନେ ବସାଇଲା ।
ଆଣି ଲେଖା ପରିହାସେ ରସାଇଲା ॥
ଦେବୀ ନାନା କଉତୁକ କଥା କହି ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରିୟବନ୍ଧୁ ତୋର କାହିଁ ॥

ନନ୍ଦରାଜା ବୃଦ୍ଧକାଳେ ଏକା ବାଞ୍ଛି ।
ଶ୍ରଦ୍ଧା କରି ସାଇଘର ଆସିଅଛି ॥
ପରପ୍ରାପ୍ତ ବାଳକକୁ ଆଡ଼ ଆଡ଼ ।
ଏଥିଁ ପଉରୁଷ ତୁମ୍ଭ ଅଛି ବଡ଼ ॥
ମଲ୍ଲ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭ ନାତୁଣୀକି କହ ।
ଏଣୁ ତେଣୁ ଆସିଛି କି କାହା ପୁଅ ॥
ଯାକୁ ଲୋଡ଼ିଲେ ନ ପାଇ ଯତନରେ ।
ଯୋଗେ ଆସିଅଛି ଭାଗ୍ୟେ ଆମ୍ଭ ପୁରେ ॥
ବୋଲି ଅର୍ଘ୍ୟସ୍ଥାଳୀ ଘେନ ବେଗେ ଆସୁ ।
ପାଦେ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇ ହାଇ ଚିତ୍ତ ତୋଷୁ ॥
ଶୁଣି ଦେବୀ ବୋଲନ୍ତି ଗୋ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳି ।
କାନ୍ତ ବୋଲେ ଘେନ ଆସ ଅର୍ଘ୍ୟସ୍ଥାଳୀ ॥
ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଲାଜ ଲଜ ପାଇ ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଚରଣରେ ଓଳଗଇ ॥
ଦେବୀ ଶୁଭ ଚିନ୍ତି ଶିରେ କର ଦେଇ ।
ମନେ ମନାଶିଲା ବର ପାଅ ତୁହି ॥
ନଦୀ ନୁଆଣିକୁ ଯେହ୍ନେ ବହେ ବେଗ ॥
ଅଗ୍ନି ଯେସନେ ପବନ ସାହା ଯୋଗେ ।
ଅନ୍ତେ ମନ୍ଥର ଗମନ ଧୀରେ ଧୀରେ ।
ଉପସ୍କର ଅର୍ଘ୍ୟସ୍ଥାଳୀ ସଖୀ କରେ ॥
ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇଣ ଆଳତି ନଉଞ୍ଛାଇ ।
ଛନ୍ନ ନିଷ୍ଟଳଲୋଚନ ନ ପିଞ୍ଛଇ ॥
ନେତ୍ର-ଫଳବାଣ ଭେଦ ଅଙ୍ଗେ ଜଡ଼ି ।
ମନ ରହିଲା ଲାବଣ୍ୟ ଜଳେ ବୁଡ଼ି ॥
ସଖୀ ଜାଣି ତା ସମ୍ଭାଳି ଘେନିଗଲେ ।
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲେ ଦେବୀ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ॥
ଯେଉଁ କାରଣେ ଆସିଛି ନନ୍ଦପୋଇ ।
ଲାଜ ପାଇ ତୋର ଆଗେ କହୁ ନାହିଁ ॥
ବନେ ଗାଈ ରଖିବାକୁ ବଡ଼ ମନ ।
ପିତା ମାତା କଲେ ଅଣ ଅବଧାନ ॥
ବନେ ବନେ ବୁଲି ଆପେ ଦେଖାଇବ ।
ଯେତେ ଗୋବିଦ୍ୟା ଶାସ୍ତ୍ର ତା ଶିଖାଇବ ॥
ମହାହୋଇ ପଣ ରାଜା ନିଯୋଗରେ ।
କୁଳେ ବଡ଼ ଜଣେ ଅଛ ବିବେକରେ ॥

ଏହି ସମସ୍ତେ ତୋ ପୁରେ ଆସିଅଛି ।
ଶୋକ ଜଳେ ଯଶୋବନ୍ତୀ ଭାସୁଅଛି ॥
ଶୁଣି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲ ବୋଲେ ହସି ।
ଏତେକାଳେ ଭାଗ୍ୟେ ମୋର ହେଲା ଆସି ॥
କଂସରାଜାର ସମ୍ମୁଖରେ ଭେଟାଇବ ।
ଗୋପପୁରେ କର ଦାନ କଟାଇବ ॥
ରାଜ୍ୟେ ମହାଭୋଇ ପଣ ଦିଆଇବ ।
କହ ଆଜ ଜଣାଇଁ କି ନିଆଇବ ॥
ଇଚ୍ଛା ଯହିଁ ତହିଁ ଗାଈ ରଖି ରଖି ।
ବେନଜଣ ବନେ ପଶି ଦେଖି ଦେଖି ॥
ଏକନଖୀଏ ମୃଦର ଟଳବାନା ॥
ଦେବ ଦାନବ ମାନବେ ଯାର ଚିହ୍ନା ॥
ଶ୍ୱେତ ବୃଷଭ ଶିରରେ ନେଇ ବାନ୍ଧ ।
ମଦ ଶନ୍ତଲେ ଅବଶ୍ୟ ଛୁଟେ କନ୍ଧ ॥
ଏହି ଶିଙ୍ଗା ଗୋଟି ଯେବେ ବଜାଇବ ।
ଅତି ଅସାଧ ଗୋରୁଙ୍କୁ ମଜାଇବ ॥
ଶୁଣି ନ ବାଧେ ହାବୋଡ଼ା ବ୍ୟାଧି ଯେତେ ।
ଗାଈ ଦୁହାଁନ୍ତି ଅଛନ୍ଦା ଇଚ୍ଛାମତେ ॥
ଶତ କୋଶେ ଥିଲେ ଶୁଣି ପାଶେ ଆସି ।
ବରଷକେ ଗାଈଦୁହାଁ ବାରମାସି ॥
ଯେତେ ଦୂର ଏ କଠାଉ ମାଡ଼ି ବୁଲେ ।
ତୃଣ ନସରେ ଗୋଧନ ଚରିଗଲେ ॥
ମନ ଯହିଁକି କରିବ ତହିଁ ଯାଏ ।
ଜଳ ସ୍ଥଳ ଅନଳରେ ନାହିଁ ଭୟେ ॥
ବିଷ ଅମୃତ ହୁଅଇ ଏହା ଲାଗି ।
ଶୁଦ୍ଧମନେ ଦେଇଛନ୍ତି ମହାଯୋଗୀ ॥
ନିଜ ଆଙ୍ଗୁଳି ମାପ ଏ ବାଡ଼ି ଗୋଟି ।
ଦେବାସୁରେ ନ ଜିଅନ୍ତି ଯେବେ ପିଟି ॥
ମୃତ ଗାଈ ମଇଁଷୀଏ ଜୀବ ପାଇ ।
ବୃଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥା ତେଜିଣ ଯୁବା ହୋଇ ॥
ଚନ୍ଦ ପ୍ରାୟେ କରେ ଧରି ବୁଲାଇଲେ ।
ହଜିଥିଲା ଦ୍ରବ୍ୟ ଆସି ମିଳେ ଭଲେ ॥
ଭୂତ ପ୍ରେତ ଡାକିନୀଏ ପଳାବନ୍ତି ।
ଗାଈ ଅଳପେ ଉଦର ପୂରିବନ୍ତି ॥
ଅଷ୍ଟ ରତନେ ଜଡ଼ିତ ଏହୁ ଘଣ୍ଟ ।
ଆଗେ ବାନ୍ଧିବ କପିଳାଗାଈ କଣ୍ଠ ॥
ଯେବ ଶ୍ରବଣେ ଏହାର ଧ୍ୱନି ଭେଦେ ।
କ୍ଷୁଧା ତୃଷା ନ ଲାଗଇ ଅପ୍ରମାଦେ ॥
ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ପରଯନ୍ତେ ଧ୍ୱନି ଶୁଭେ ।
ହୁଏ ଅମୃତ ଭୋଜନ ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟେ ॥
ପଲ ବଢ଼ଇ ଗୋରସ ହୁଏ ଯାଇ ।
ଦେବାସୁର ହରି ରଖି ନ ପାରଇ ॥
ଏହୁ ପଞ୍ଚ ପଦାର୍ଥ ଯେ ଦେବି ତୋତେ ।
ପୁରେ ଆସି ନ ମାଗିଲୁ ଯେବେ ମୋତେ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣିମା ସାବଧାନେ ।
କାହିଁ ପାଇଲୁ କେ ଦେଲା ପରସନେ ॥
ଏତେ ଏତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ପାଇ ଗୋପ୍ୟ କରୁ ।
ମୋତେ ଦେବ କେଉଁ ସେବା ଦେଖି ମୋର ।
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲ ବୋଲେ ଶୁଣ କାହ୍ନୁ ।
ପୂର୍ବେ ବର ଦେଲେ ମୋତେ ତ୍ରିଲୋଚନ ॥
ମାତା ପିତା ମୋ ଅଧମ ପଣ ଦେଖି ।
ଯେଣୁ ନ ପାରଇ ଭଲେ ଗାଈ ରଖି ॥
ନାନା ଭର୍ତ୍ସନା କଲାଇ ଗାଳି ଦେଇ ।
ଆଡ଼ରୁଷା ହୋଇ ପୁରେ ନ ପଶଇ ॥
ଏହି ଗୋପେଶ୍ୱର ସ୍ଥାନେ ଏକ ଦିନେ ।
ରଜନୀରେ ଶୋଇଥିଲି ଅପମାନେ ॥
ଉଠ ଉଠ ବୋଲି ଡାକେ ବିଶ୍ୱନାଥ ।
ନୟନେ ଫେଡ଼ିଣ ଦେଖିଲି ପଞ୍ଚମାଥ ॥
କଷାବସନ ବୃଷଭ ଆରୋହଣ ।
ମଣିମାଳ ସର୍ପହାର ଆଭରଣ ॥
ପାଦେ ନୂପୁର ପାହୁଡ଼ ଝମ ଝମ ।
ଜାନୁଛନ୍ଦେ ହେମଜାଲି କମ କମ ॥
ଓଡ଼ିଆଣୀ ମୋତିହାର ରସନାରେ ।
କ୍ଷୀଣକଟି ଘଣ୍ଟି ଧ୍ୱନି ଦିଗ ପୂରେ ॥
ମୃଦୁ ମଧୁର ସୁନ୍ଦର କୋମଳାଙ୍ଗ ।
ଉଚ୍ଚତୁଙ୍ଗ ଘଞ୍ଚ ସଞ୍ଚ ଉତ୍ତମାଙ୍ଗ ॥
ଶୋହେ ବଳୟ ମୁଦ୍ରିକା ଦଶଭୁଜେ ।
ଧନୁବାଣ ଡମ୍ବରୁ ତ୍ରିଶୂଳ ସାଜେ ॥

ପାଶ ଅଙ୍କୁଶ କୁଠାର ମୃଗକର ।
କାଳକଣ୍ଠ ମାଳକଣ୍ଠେ ରତ୍ନହାର ॥
ରଙ୍ଗ ଅଧରେ ମଧୁର ମୃଦୁହାସ ।
ଜାଣି କସ୍ତୁରୀ ରେଖିଲ ଦାନ୍ତେ ହଣ ॥
କର୍ଣ୍ଣେ ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ ଢଳ ଢଳ ।
ନବ ଲୋଚନ ବିକଚ ଶତଦଳ ॥
ଘନକୁଟିଳ ଭ୍ରୂଲତା ଅଳକୁଳେ ।
ଭସ୍ମ ଆଡ଼ନ୍ତୋରା ପଞ୍ଚରେଖା ଭାଲେ ॥
ଖଣ୍ଡଚନ୍ଦ୍ର ବିରାଜଇ ମସ୍ତକରେ ।
ମୋତେ ସମାର୍ଜି ଅଭୟ ପଦ୍ମକରେ ॥
ମେଘଗମ୍ଭୀର ବଚନ ଗଦ୍ଗଦ ଗଦ୍ଗଦ ।
ଦେଖି ପାଦେ ପଡ଼ି ପୁଲକର ଦେହ ॥
ନନ୍ଦୀ ଭ୍ରୂକୁଟୀ ଆଦ୍ୟ ଏ ରୁଦ୍ରବଳ ।
ପଚ୍ଛଧୁଞ୍ଚା ଦେଇ ଶିରେ ଜୋଡ଼ି କର ॥
ପଞ୍ଚ ମୁଖେ ପଞ୍ଚବର ଦେଲେ ମୋତେ ।
ଦୟାକଲେ ପ୍ରଭୁ ଅନୁଗ୍ରହ ଚିତ୍ତେ ॥
ଏକ ନଖୀବାନା ଏହୁ ଦେବ ଚିହ୍ନ ।
ଶିଙ୍ଘାଗୋଟି ଦେଲେ ନାମ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ॥
ମନ ଗମନ କଠାଉ ଦୁଇ ଗୋଟି ।
ଗୋପାଳନଦଣ୍ଡ ଗୋଚାରଣ ଦଣ୍ଡି ॥
ଏହି ପଞ୍ଚଦ୍ରବ୍ୟ ଦେଇ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।
କାହିଁ ନ ଦେଇ ଯତନେ ଥୁଅ ଭଲେ ॥
ନନ୍ଦ କୁମର ଜନମ ହେବ ଯେବେ ।
ତୋର ପୁରେ ଗଲେ ଯାଚି ଦେବୁ ତେବେ ॥
ଏତେ କହି ଦେବ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲେ ।
ସେହିଦିନୁ ବିଦିତ ମୁଁ ହେଲି ଭଲେ ॥
ଆମ୍ଭ ପ୍ରାପ୍ତେ କରିଥାଇଁ ପ୍ରତିପାଳ ।
ନ ଜାଣନ୍ତି ଭେଦ ଆଦ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ॥
ଯୋଗବଳେ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଜାଣେ ଏଣୁ ।
ତୋତେ ଦେଲି ତୁ ମୋହର ପ୍ରାଣ ଯେଣୁ ।
ପ୍ରାଣି ହିତରେ ବଞ୍ଚିବୁ ଅନୁବ୍ରତେ ।
ଗୋପେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତୋଷିବୁ ନୃତ୍ୟଗୀତେ ॥
ପିତା ମାତାଙ୍କ ବଚନ ଶିରେ ଧରି ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଆଜ୍ଞା ଥିବୁ ପ୍ରତିପାଳି ॥

ଇଷ୍ଟମିତ୍ର ବାନ୍ଧବଙ୍କୁ ଅବଧାନେ ।
ସାବଧାନ ଗୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଉଦ୍ଧାରଣେ ॥
ମୋତେ ଲାଗେ ରାଜଦ୍ୱାର ଭଲମନ୍ଦ ।
ଗୋପଭୁବନ ପାଳନ କରୁ ନନ୍ଦ ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଦେବୀ ବୁଦ୍ଧି ବିଚାରଣେ ।
ତୁହି କର ଏ ଚରିତ୍ର ଗୋଚାରଣେ ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସଙ୍ଗରେ ତୋର ଥିବ ।
ଗୋପ କୁମର ଗୋବତ୍ସା ଘେନି ଯିବ ॥
ବନେ ବନେ ପଶି ତେତେ ଦେଖାଇବ ।
ଦଣ୍ଡ ଭେଦ ସାମ ଦାନ ଶିଖାଇବ ॥
ଏତେ କହି ଆଣିଦେଲେ ପଞ୍ଚବର ।
ଧନ ବସନ ବିବିଧ ଅଳଙ୍କାର । ୨୫୫ ।
ଧନ କୁଟୁମ୍ବ ସମ୍ପଦ ଦେଲି ତୋତେ ।
ଦିନେ ଦିନେ ସନ୍ତୋଷିବୁ ପୁରେ ମୋତେ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଞ୍ଚିଲର ।
ତୁମ୍ଭେ ଘେନ ଏ ଗୋପରେ ବଞ୍ଚିଲର ॥
କିସ ହୋଇବ ଆଗତ କହିଲେହେଁ ॥
ସୁଝି ପାରିବ କି ଦେହ ବହିଲେହେଁ ।
ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଳମ୍ବରେ ।
ବେଗେ ମିଳେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲ ପୁରେ ॥
ଦେଖି ନମିଲେ ସକଳ ପାଦ ଗତେ ।
ନନ୍ଦ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲ କୋଳାଗ୍ରତେ ॥
ପାଶେ ବସାଇ କହଇ ଶୋକଭର ।
ତୋର ଭାଇଙ୍କି ଘେନଣ ରାଜ୍ୟ କର ॥
କଂସ ନ ଯାଣେ ଏହାଙ୍କୁ ଯେମନ୍ତରେ ।
ବଞ୍ଚାବଞ୍ଚି କରୁଥିବ ତେମନ୍ତରେ ॥
ତୋର ପର ପୁତ୍ର କୁଳେ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ।
ବୃଦ୍ଧ କାଳେ ଆମ୍ଭେ ଏତେ ଦୁଃଖ ପାଉଁ ॥
ମୋତେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ବସାଇ ପୋଷ ବାବୁ ।
ଧନ ସମ୍ପଦ ଗୋକୁଳ ତୋର ସବୁ ॥
ଆନ କିଛି ତୋତେ ମୁହିଁ ନ ମାଗଇ ।
ରାଜଭୟ ଯେମନ୍ତରେ ନ ଲାଗଇ ॥
ଚିନ୍ତା କରଇ ହିରତେ ଡରି ଡରି ।
ସମର୍ପଇ କୃଷ୍ଣକର କରେ ଧରି ॥

ମଲ୍ଲ ବୋଲଇ ଆଜ୍ଞା ଲୁ ଦେବୁ ଯାହା ।
ଜୀବ ଥିବାଯାଏ ଶିରେ ବନ୍ଦି ତାହା ॥
ପୂଜା କଲି ଯେ ବାନ୍ଧବ ଗଉରବେ ।
ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦନ ସୁଗନ୍ଧ ସଉରବେ ॥
ଅନ୍ନ ଅମୃତ ତାମ୍ବୁଲ ଭୋଜନରେ ।
ବସ୍ତ୍ର ଅଳଙ୍କାର ନାନା ଉପଚାରେ ॥
ପୁର ଉତ୍ସବ ଆନନ୍ଦ ନୃତ ଗୀତେ ।
ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ବହୁତ ତୋଷଚିତ୍ତେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଘେନିଣ ଅଇଲେ ନିଜପୁରେ ।
ମଲ୍ଲ ଗୁଡ଼ିଗଲି ଆସି ଖଣ୍ଡ ଦୂରେ ॥
କ୍ଷଣାନ୍ତରେ ହେଲେ ଆସି ପରବେଶ ।
ଯିବା ଆସିବା ଲମ୍ବା ଦେଢ଼କୋଶ ॥
ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ଆନନ୍ଦ ନ ସରଇ ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଆଜ୍ଞା ପାଇ ନିସ୍ତରଇ ॥
ପୁଣି କଲି ଯେ ଗାନ୍ଧାର ନୃତ୍ୟ ଗୀତ ।
ପୁତ୍ର ଘେନିଣ ଭୋଜନ ନିଦ୍ରାଗତ ॥
ପ୍ରାତଃକାଳ ଜାଣି ଆସି ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ।
କୃଷ୍ଣ ଦର୍ଶନ ଲାଳସେ ପୁରେ ପଶି ॥
ମାଏ ଡ଼ାକନ୍ତି ଉଠ ମୋ ଉଠ ବାବୁ ।
ଦ୍ୱାର ଅଗଣା ପୂରିଲେ ପୋଏ ସବୁ ॥
ପୂର୍ବ ଦିଗରେ ଅରୁଣ ପ୍ରକାଶିଲା ।
ଗଗନରେ ଶଶୀ ଶୋଭା ନ ଦିଶିଲା ॥
ପଦ୍ମ ବିକାଶେ କୁମୁଦ ମୁଦ୍ରିତରେ ।
କାକ କୁକୁଠ କପୋତ ନାଦ କରେ ॥
ସ୍ତନ ନ ପାଇ ବାଛୁରୀ ହେମାରବେ ।
ଗୋଷ୍ଠ ଚରଣକୁ ବେଗକର ଏବେ ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଉଭା ତୋର ଦରଶନେ ।
ସର୍ବମଙ୍ଗଳ ତାଙ୍କର ପରସନେ ॥
ନିଦ୍ରା ଅଳସ ତେଜ ମୋ ବାପ ଭାଇ ।
ଦିନ ସୁଫଳ ହେବ ତୋ ମୁଖ ଚାହିଁ ॥
ଶୁଣି ମାତାଙ୍କ ବଚନ ଉଠି ବସି ॥
ହାଇମାରି ଅଙ୍ଗ ମୋଡ଼ି ଚକ୍ଷୁ ଘଷି ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ମାତା ପାଦେ ଓଳଗିଲେ ।
ଦାସଗଣେ ଯେଝା ସେବା ନିଯୋଗିଲେ ॥

କେଶ ବାନ୍ଧି ମୁଖ ଧୋଇ ବାସଜଳେ ।
ଅଙ୍ଗ ଶଉଚ ଯେ ବିଧିବିଧାନରେ ॥
ଶିଙ୍ଗା ବଜାଇ ବାଳକ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ।
ଗୋଷ୍ଠ ମଣ୍ଡଳେ ବିଜୟେ ଭାଇ ବେନି ॥
ମେଲି ବସ୍ତାର ଗୁହାଳ ଧାଡ଼ ଧାଡ଼ ।
ଚଳେ ମୁଗୁନି ଚକଡ଼ା ଅଛୁ ପଡ଼ ॥
ବଡ଼ ନିବାଡ଼ ରସାଳ ଜଉଶାଳ ।
ଚନ୍ଦନର କାଠ ଇଟା ଚୂନ ଚଳ ॥
ଷଣ୍ଢ ଦୁହାଁଳ ବରଡ ବତ୍ସ ସ୍ଥାନ ।
ମାଣ୍ଡ ଅଣ୍ଡିରା ରହିବା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ॥
ଯମୁନାର କୂଳପୀଠ ବାଲିମଡ଼ା ।
ଯାଅଭୂଲ ଭୂମି ଦେଢ଼ଯୁଣ ଛଡ଼ା ॥
ମଶା ଡ଼ାଆଁଶ ପେଟେକ ଟିଙ୍କ ମାଛି ।
ଜୀବ ଉତପାତ ଭୟ ନାହିଁ କିଛି ॥
ନିଜସ୍ଥାନ ନ କରନ୍ତି ମଳ ମୂତ୍ର ।
ଆପଣାର ପ୍ରାୟ ଦେଖି ପରପୁତ୍ର ॥
ରାମ ଗୋବିନ୍ଦ ସହିତେ ଗୋପସୁତେ ।
କର୍ଣ୍ଣ ଡେରିଣ ସୁରଭି ବେଣୁଗୀତେ ॥
କୃଷ୍ଣ ମଧୁର ସୁସ୍ୱର ବଚନରେ ।
ଖଣ୍ଣମାନେ ସନ୍ନ ରହିଁ ନିଶ୍ଚଳରେ ॥
ବତ୍ସ ମେଲିଲି ଗୋପାଳେ ଯେ ଯାହାରେ ।
ଗୋଦୋହନ ଲୀଳାରସେ କୁତୂହଳେ ॥
ବୃନ୍ଦୀ ବଉଳୀ ଶାମଳୀ କଇଁଫୁଲୀ ।
କାଞ୍ଚୀ କାଇଞ୍ଚୀ କଜ୍ଜଳୀ ହେମାବଳୀ ॥
ମେଘୀ ପିଙ୍ଗିଳୀ ରଙ୍ଗିଣୀ ଧବଳାଙ୍ଗୀ ।
କାଳୀ ଧବଳୀ ଗଉଁସୀ ବରଲାଙ୍ଗି ॥
ନୀଳା କପିଳା ସୁଶୀଳା ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତି ।
ଧୀରା ଧୂର୍ତ୍ତଶିରା ଶ୍ରୁତି ତାମ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ॥
କଳା ଧବଳା କାଇଁଚ କୁମୁଦିନୀ ।
ହୀରମାଳା କାଞ୍ଚମାଳା ମାଧବିନୀ ॥
ମାତା ମହତ୍ତା ସୁଗନ୍ଧା ପ୍ରମୋଦିନୀ ।
ହରିଣାକ୍ଷୀ କଟାକ୍ଷୀ ଯେ ପୀନସ୍ତନୀ ॥
ଡ଼ାକେ ଗଉଡ଼ କେ ଗାଇ ନାମ ଧରି ।
ବତ୍ସ ଦେଖାଇ କେ ଏରେ ଏରେ କରି ।

ଶବ ସଙ୍ଗ ଉପର ଧାଏଁ ସ୍ନେହ ବଶ ।
ବତ୍ସ ବୁଲନ୍ତି ଛନ୍ଦ ଦୁହେଁ ଗାଈ ॥
ଧ୍ୱନି ଉଚ୍ଛଳେ ନିବନ୍ଧ ଦୋହନରେ ।
ଯାଇଁ ଆସି ଦୁଧ ଥୋଇ ବହନରେ ॥
କେହୁ ବୋଲେ ବେଗ ବେଗ ଆସ ଭାଇ ।
ଦୁହାଁ ଦେଉ ନାହିଁ ମୋର ଏହୁ ଗାଈ ॥
ଖଣ୍ଡପଣ ସବୁଦିନେ କରକଠ ।
ବାଆଁ ଗୋଠା ଗୁଣ ମାରି ଭାଙ୍ଗ ଆଣ୍ଠ ॥
କେଉଁ ଗାଈ ନ ଦିଅଇ ଛନ୍ଦା ବନ୍ଧା ।
କେହୁ ବୋଲେ ମନ୍ତ୍ର ହେଲା ଚେର ଉଦା । ॥
କେହୁ ବାଛୁରିକ ନ କରଇ କାନ୍ଦା ।
ବେଳେ ଧରିଣ କଗାଳ ନିଜ ବଚ୍ଛା ॥
କେହୁ ନାଚ ମାରି ବାନ୍ଧ ଆଡ଼ ହୋଇ ।
ଧରି ନ ପାରି ଗଉଡ଼ ଗଡ଼ିଯାଇ ॥
କେହୁ ହସି ବୋଲେ ଭାଇ ଭଲ ଭଲ ।
କେହୁ ବୋଲେ ନାତ ଖାଇ ମଲ ମଲ ॥
କେହୁ ପାଶକୁ ପୁରାଇ ନ ଦିଅଇ ।
ଶୃଙ୍ଗ ହଲାଇ ବାଛୁରି ନ ପିଆଇ ॥
କେହୁ ଚୂ-ଚୂ-କାର କରି ଆଉଁସଇ ।
କେହୁ ଚଟାଇ ଲବଣ ଆଶ୍ୱାସଇ ॥
କେହୁ ବୋଲଇରେ ଦେଖ ଦେଖ ଭାଇ ।
ଏହୁ ଗାଈ ମୋ ହାତବାଡ଼ି ଅଛି ପାଇ ॥
ଜାଣି ଲେଉଟ ପାଣି ତୁ ଦେଉ କି ନା ।
ନିକଟରେ ପ୍ରସବିବ ଦେଖ ପହ୍ନା ॥
ଏହିରୂପେ ଏକ ଗାଈ ବେହୁଁଟିଲା ।
ମୋର ଉପାୟ ବଳରେ ଲେଉଟିଲା ॥
ନୂଆ କୁଞ୍ଜରେ କରିବ ମନ୍ତ୍ରପାଣି ।
ଧୂଆଁ ଦେବ ଗୋଠା କେତେ ମୂଳ ଆଣି ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ଏମନ୍ତ ନ କରିବ ।
ଆଣ୍ଠ ହାତବାଡ଼ି ପାଇଲେ କି କରିବ ॥
ଏବେ ଏଣିକି ଉତ୍ତମ ହୁଏ ସିନା ।
ନନ୍ଦ ରଜା ପୁଅ ଆସିଅଛି ଅନା ॥
ଗାଈ ଦୁହିଁ ଶିଖି ବଛା ଚରାଇବ ।
ଥୋକେ ଅଚନ୍ୟା ଆମ୍ଭକୁ ଚରାଇବ ॥
ଆଜ ବାନ୍ଧିବା ମୁଣ୍ଡରେ ପାଟ ପାଟେ ।
ମାଗ ବଧାଇ ଲୁଟିବା ହାଟ ବାଟେ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଯା, ମାଗ ଦେବା ଦେବା ।
କରି ଯାଣିବୁ କି ଆମ୍ଭେ ଗୋରୁ ସେବା ।
ଦେବୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ଦେହରି ବରତନ ।
ତୁମେ ଶିଖାଅ ଆମ୍ଭକୁ ଗୋଦୋହନ ॥
ଗାଈ ରୋଗବ୍ୟାଧି ମନ୍ତ୍ର ମଉଷଧି ।
ଥାଇ ଦେଖାଇ ଶିଖାଅ ନିରବଧି ॥
ବାଡ଼ି ମେଲାଇ ସାଧନ ଖେଳିବାର ।
ତନ ପ୍ରାନ୍ତେ ଦୃଢ଼ କରେ ବୁଲାବାର ।
ତୁମ୍ଭେମାନେ ପୁରାତନ ରଖୁଆଳ ।
ଆମ୍ଭେ ନୂଆ ଶିଖାଣି ଏ ନେତେ ବାଳ ॥
ଶୁଣି ଗୋପାଳେ ନାଚନ୍ତି ହେଣ୍ଡି ମାରି ।
ବୃଦ୍ଧକୁଳ ମହତାକୁ ଗୁରୁ କରି ॥
ମଧ୍ୟେ ସ୍ତମ୍ଭେ ଇନ୍ଦ୍ରଧ୍ୱଜ କରି ପୂଜା ।
ଗୋପ କୁମରେ ବଜାଇ ଯେଝା ବାଜା ॥
କୃଷ୍ଣ ଶିଙ୍ଗା ଧ୍ୱନି ଶୁଣି ଗାଈ ମାନେ ।
କ୍ଷୀର ସ୍ରବଣ ମାରେପି ତୋଷି ମନେ ॥
ଅତି ଅସାଧ ଗୋରୁଏ ସାଧ ହୋଇ ।
ଇଚ୍ଛା ମତେଣ ଅଛନ୍ଦା ଦୁହାଁ ହୋଇ ॥
ଯେତେ ଗୋବ୍ୟାଧି ମୋକ୍ଷଣ ତତକ୍ଷଣେ ।
ଗୋଷ୍ଠେ କୃଷ୍ଣ ସିଂହାଧ୍ୱନି ବିଚକ୍ଷଣେ ॥
ବାଳ କୁମର ମେଳରେ ଗୋ ଦୋହନ ।
ଶ୍ୟାମ ଅଙ୍ଗେ କ୍ଷୀରବିନ୍ଦୁ ଶୋଭାବନ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନେ ଅମୃତ ହାସ ମୃଦୁ ।
ନୀଳନଭେ ତାରାମେଳେ ଯେହ୍ନେ ଇନ୍ଦୁ ॥
କଟୀ କାଚ୍ଛଣୀ ପାଶକୁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଜ୍ୟୋତି ।
ଶିରେ ଚଉତନା ନାଚେ ଗଜ ମୋତି ॥
ପାଦେ ନୂପୁର କଣ୍ଠରେ କଉସ୍ତୁଭ ।
ଗାବଦୋହନରେ ନବ ଅନୁଭବ ॥
ଛନ୍ଦ ବଛା ବାନ୍ଧ ବସି ଡେଙ୍ଗେ ଡେଙ୍ଗେ ।
ଆଣ୍ଠୁ ଦୁହୁଁଣୀକି ଦୁହେଁ ବେଗେ ବେଗେ ॥
ବୃଦ୍ଧାତର୍ଜନୀ ଅଙ୍ଗୁଳି ଚପି ଚପି ।
ଚର କ୍ଷୀର କାଣ୍ଡ ଭାଣ୍ଡେ ସିପି ସିପି ॥

କର୍ଣ୍ଣି ଡେଉରଣ ସୁରଭୀ ସ୍ନେହଭରେ ।
ଏହିରୂପେ ଗୋଦୋହନ ଏକ ଆରେ ॥
ଧ୍ୱନି ଉଚ୍ଛୁଳେ ନିର୍ଗତ ଦୋହନରେ ।
ଅମାପ ତ ଧେନୁ ଦୁହାଁ ହି ଘଡ଼ରେ ॥
କ୍ଷୀର ଘେନାଇଣ ନିଜ ପୁରେ ଚଲେ ।
ରାମ କୃଷ୍ଣ ଆଦି ସର୍ବ ଗୋପବାଳେ ॥
ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ଭୋଜନ ପାଞ୍ଚଦଣ୍ଡେ ।
ଅନ୍ନ ବ୍ୟଞ୍ଜନାଦି ମୂର୍ଣ୍ଣକ୍ଷୀର ଖଣ୍ଡେ ॥
ପରଷନ୍ତି ମା ରୋହିଣୀ ଯଶୋବନ୍ତୀ ।
ପ୍ରିୟସଖା ସଙ୍ଗେ ବସି ପନ୍ତି ପନ୍ତି ॥
ପୁଣି ଅଧିକ ଭୁଞ୍ଜିବା ଲାଳସାରେ ।
ଗୋପସୁତଙ୍କୁ ପରଷେ ବିଶେଷରେ ॥
ସର୍ବେ ସନ୍ତୋଷ ଭୋଜନ ସଂଯୋଗରେ ।
ଆଚମନ ତାମ୍ବୂଳାଦି ନିଯୋଗରେ ॥
ରତ୍ନପଲଙ୍କେ ଘଣାର୍ଦ୍ଧେ ପହୁଡ଼ିଲେ ।
ବତ୍ସ ବାଳକେ ଘେନିଣ ବିହରିଲେ ॥
ଶର୍ଯ୍ୟାତେଜିଣ ବନକୁ ଆଗମନ ।
ଶିଙ୍ଗା ଶଙ୍ଖ ବେଣୁ ବଂଶୀ ନାନା ସ୍ୱନ ॥
ଦ୍ୱାର ମର୍କତ ଶିଳାରେ ବିଜେ କରି ।
ସର୍ବ ଗୋପ ସୁତ ସଙ୍ଗେ ବନଗିରି ॥
ବଳ ସୁବଳ କୋକିଳ ଅରଜୁନ ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବାହୁ ଭଦ୍ରସେନ ॥
ନୀଳ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ପିପ୍ପଳ ମନୋରମ ।
ଦାମ ସୁଦାମ ଶ୍ରୀଦାମ ବସୁଦାମ ॥
ସ୍ତୋକ କୃଷ୍ଣ କିଙ୍କିଣୀ ଯେ ଲୋହିତାଙ୍ଗ ।
ସଖା ଆଦି ଯେତେକ ଏ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗ ॥
ଡାକା ଡାକି ହୋଇ ଏକ ଆରକରେ ।
ବତ୍ସ ଚରାଇଣ ରୁଣ୍ଡ ନନ୍ଦଦ୍ୱାରେ ॥
ଠୁଳ ହୋଇଲେ ଯେ ଥିଲେ ଏଣେତେଣେ ।
ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ପ୍ରବୋଧି ଜଣେ ଜଣେ ॥
ବନେ କେମନ୍ତେ ଯାଣିବେ ବତ୍ସ ରଖି ।
ମନ କମ୍ପୁଛନ୍ତି ତୁମ୍ଭ ଦେଖା ଦେଖି ॥
ମିବା ଜାଣି ଯାଉଅଛୁ ଆଖି ଫୁଟି ।
ଆମ୍ଭ ଅନ୍ଧ ଦିବ୍ୟଚକ୍ଷୁ ଦୁଇଗୋଟି ॥

ବଣା ହୋଇଣ ରହଇ କନ୍ଦ ସାହି ।
ଆସି ନ ଜାଣଇ କିଛି ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ ॥
ଡରେ ଗମ୍ଭୀରଘରକୁ ନ ପଶଇ ।
ଊଚ ପାବଚ୍ଛ ସ୍ଥଳ ତ ଆଳସଇ ॥
ଖେଳେ ଖେଳ ଲାଗି ଅଙ୍ଗ ଝାଳଆଇ ।
କେତେ ରୂପେ ଭୁଞ୍ଜିବାକୁ ନାଳଆଇ ॥
ଖଣ୍ଡସର ଗୋଟିକାକୁ ଥିକାରଇ ।
ତଳ ଗୃହଆଇ ଚଳ ଫିକାରଇ ॥
କୃଷ୍ଣ ନ ଘେନିଲେ ମୁହିଁ ନ ଭୁଞ୍ଜଇ ।
ଅନୁବରତେ ନୟନ ନ ତେଜଇ ॥
ଏବେ ତୁମ୍ଭର ସଙ୍ଗରେ ଦେଉଅଛୁ ।
ବନେ ଆପଦ ଯେମନ୍ତେ ନୁହେ କିଛୁ ॥
ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରୁ ନ ଛାଡ଼ିବ ।
ବାଦ କରି ବତ୍ସ ରଖି ନ ତଡ଼ିବ ॥
ଦୂର ନ ଯାଇଣ ଥିବ ଲଗାଲଗି ।
ବତ୍ସ ଚରାଇ ଆଣିବ ବେଗା ବେଗି ॥
ଏତେ କହି ରାମ କୃଷ୍ଣ କର ଧରି ।
ସମର୍ପିଇ ଆଖି ଥନଥନ କରି ॥
ବାବୁ ! କୁମରଙ୍କ ସଙ୍ଗ ନ ଛାଡ଼ିବ ।
ଭୟ ପାଇଲେ ସେଠାରୁ ବାହୁଡ଼ିବ ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ ସଙ୍ଗେ ଥିବୁ ।
ଏଣୁ ଯେଣେ ଯିବେ ତୁହି ତେଣେ ଯିବୁ ॥
ମାଏ ବୋଲନ୍ତି ସୁବାହୁ ସୁଦାମାରେ ।
ତୁମ୍ଭ ଉଦର ଭରିବ ଅଧମରେ ॥
ଯାହା ନେଉଡ଼ିବ କହିବ ଆଗ ମୋତେ ।
ମୋର କୁମରଙ୍କ କଥା ଲାଗେ ତୋତେ ॥
ଦେଖି ଚିବୁକ ଧରନ୍ତି ଏତେ ବୋଲି ।
ଯେତେ ଆଜ୍ଞା ବୋଲି ପୋଏ ଗଡ଼ଧାଳି ॥
ଏହିରୂପେ କହି ବୋଧି ଜଣେ ଜଣେ ।
ନୀର ନୟନନ୍ତି ବହେ ଅନୁକ୍ଷଣେ ॥
ଅନ୍ତ ଯତନରେ ଦେଲେ ନାନା ଲଡ଼ୁ ।
କ୍ଷୁଧା ଲାଗିଲେ ଖାଇବ ଯାହା ଲୋଡ଼ୁ ॥
ଆଗେ ଚଳାଇ ବାଛୁରୀ ପଛେ ଗୋଳେ ।
ଗୋପସୁତ ମଧ୍ୟେ ଶୋଭି ନନ୍ଦବାଳେ ॥

ପାଦେ ନୂପୁର ବାଜଇ ରୁଣଝୁଣ ।
କଟୀକାଞ୍ଚେଣୀ କଙ୍କିଣୀ କ୍ୱଣକ୍ୱଣ ॥
କଳାବାସ ଜଙ୍ଘି ପୀତାମ୍ବର କାଛ ।
ଛନ୍ଦ କାଙ୍ଗୁଳରେ ଲମ୍ବି ଆଗପଛ ॥
ମୋତିସାର କମନୀୟ ଲତାଜାଲ ।
ଘଣ୍ଟିସାର ହେମପଟ ପାଟଫୁଲ ॥
ଚୂଆ ଚନ୍ଦନ ଲେପନ ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ।
ହେମବଳୟ ରତନ ମୁଦ୍ରିକାରେ ॥
ଉରେ ବିବିଧ ପଦକ ମଣିହାର ।
କମ୍ବୁ କଣ୍ଠ ବେଢ଼ି ହେମ ହୀରସାର ॥
ହେମ ପ୍ରବାଳ ମିଶିଣ ଶୋଭ ଜ୍ୟୋତି ।
ପାଟସୂତା ଗୁଞ୍ଜାଝମ୍ପା ପଞ୍ଚକଣ୍ଠ ॥
ମୁଖେ ତାମ୍ବୂଳ ଚର୍ବଣ ମନ୍ଦହାସେ ।
ଲୁଳେ ମକର କୁଣ୍ଡଳ ଗଣ୍ଡଦେଶେ ॥
ନାନା ମୁକୁତା ଭୂଷଣ ନାସାପୁଟେ ।
ହରିଚନ୍ଦନ ତିଳକ ଭାଲପଟେ ॥
ସଞ୍ଜଭ୍ରୂଲତା ଅଳକା ଅଳିରେଖ ।
ମଧୁଲୋଭେ ଚୁମ୍ବେ ଭୃଙ୍ଗ ପଦ୍ମମୁଖ ॥
ଚୂଳ ଚୂଡ଼ାରେ ମଣ୍ଡିତ ପୁଷ୍ପଗଭା ।
ଗର୍ଭକେତକୀ ପାଖୁଡ଼ା ବେଢ଼ା ଶୋଭା ॥
ଶିଖୀ ଶିଖଣ୍ଡ ଶିରରେ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ।
ଚକ୍ଷୁ ଚାତକକୁ ନବଘନ ତନୁ ॥
ବାସ ଦାମିନୀହାସ ଏ ଅମୃତରେ ।
ବେଣୁ ଘୋଷରେ ପୂରଇ ଜଗତରେ ॥
କୃଷ୍ଣ ବନ ଯିବା ଶୁଣି ଗୋପ ଲୋକେ ।
ଅତି ଉତ୍ସୁକେ ଧାଇଁ ଦେଖେ ଶୋକେ ॥
କୁଳବତୀ ମାନଙ୍କୁ ନ ଗଣିଲେ ।
ଲାଜ ଭୟ କିଛି ମନେ ନ ଘେନିଲେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଗହନେ ମାତ୍ରେପି କେଉଁ ବାଳୀ ।
ଉରେ କର ମାରି ବୋଲେ ମଲି ମଲି ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ଗୋ ଦେଖ ଦେଖ ସଖି ।
ଏହୁ କୁମରେ ଯିବେ ଗୋ ବତ୍ସା ରଖି ॥
ନନ୍ଦ ଦରିଦ୍ର କୃପଣ ଏବେ ହେଲା ।
ବତ୍ସରଖୁଆଳ ଜଣେ ନ ମିଳିଲା ॥

କେତେ ପ୍ରକାରେ ପାଇଛି ବୃଦ୍ଧ କାଳେ ।
କେତେ କଷ୍ଟ ପଡ଼ୁଅଛି ବେଳେ ବେଳେ ॥
ଜାଣୁ ଜାଣୁ ପେଷୁଅଛି ଘୋରବନେ ।
ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବେ ବିହରେ ଅନୁକ୍ଷଣେ ॥
ଯଶୋବନ୍ତୀ କି ଚେତନା ବୁଡ଼ାଇଲା ।
ଛଳେ ଥୁଅନ୍ତେ ଅସୁର ଉଡ଼ାଇଲା ॥
ଏବେ ଯତନେ ହେ ବନେ ପେଷୁଅଛି ।
ବାଳ ଲହୁଣୀ ବୟସ ଏକାବଛି ॥
ବଛା ରଖାଇ ସଞ୍ଜୁଆ ଦୁହାଁଇବ ।
ଗଣ୍ଡି ଅମୂଲ୍ୟ ଧନକୁ ବୁହାଇବ ।
କେହି ବିବେକୀ ନାହାନ୍ତି ଗୋପେ ଜଣେ ।
ନନ୍ଦ ପେଷୁଅଛି ଏବେ ବାଇପଣେ ॥
ବୃଦ୍ଧମାନେ ଭଙ୍ଗାଇଣ ନ କହନ୍ତି ।
କୃଷ୍ଣ ଅଭାବେଣ କ୍ଷଣେ ନ ରହନ୍ତି ॥
ବଛା ରଖାଉ ସେ ଆନ ରଖୁଆଳେ ।
ବରତନ ଲେଖି ଦେବା ଯେତେ ହେଲେ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ସଜନ ସାକ୍ଷୀ ତୁହି ।
ଏଥୁଁ ଯେତେ ଲାଭ ହେବ ଦେବି ମୁହିଁ ॥
ଦେବି ଅଙ୍ଗ-ଅଲଙ୍କାର ବିକ ଭାଙ୍ଗି ।
ସଖୀ ସଙ୍ଗାତମାନଙ୍କୁ ମାଗି ମାଗି ॥
ଆନ ରଖି ବରତନ ଲେଖି ନେଉ ।
ବନେ ନ ଯାଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୋପେ ଥାଉ ॥
କେଉଁ କାମିନୀ ନୟନୁ ନୀର ବହେ ।
କର କପୋଳେ ମାରିଣ ଆହା କହେ ॥
ନନ୍ଦ ନନ୍ଦା କରେ କେଉଁ ଶୁଭ୍ରକେଶୀ ।
ସତ ବକୁଛି ଏହାକୁ ବନେ ପେଷି ।
ଚାଲ ଆମ୍ଭେମାନେ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ଯିବା ।
କାହା ମୁଖକୁ ଅନାଇ ଗୋପେ ଥିବା ॥
କେହି ବୋଲଇ ଗୋ ଏଡ଼େ ଅବିଚାର ।
ଶତ ଶତ ରଖଆଳ ପରଘର ॥
ଦୁଧପିଆ ପୁଅ ଯିବ ବଛା ରଖି ।
ପୂର୍ବେ ଶୁଣିଲା ନ ଥିଲା ଏବେ ଦେଖି ॥
କଂସ ନ ସହଇ ବୋଲେ ଭଲେ ଜାଣେ ।
ଅଘା ବକା ଧେନୁକାଦି ହନ୍ତ ଏଣେ ॥

ଏଥିକିସ ହେବ ପଛେ ଜାଣି ସିନା
ଏତେ ବେଳ କେହ୍ନ କରନାହ୍ନ ମନା
କୃଷ୍ଣ ଯେବେ ସବୁ ନପୋଏ ନାଶ ଯିବେ ।
ଏ ଲୋକେ ଶଣିବାକୁ କିଇଁ ଥିଲେ ॥
ଆଗୁଁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ମରଣ ହେଉ ହେଉ ।
କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ଏମନ୍ତ ନୋହୁ ନୋହୁ ॥
କରପୃଷ୍ଠେ ଚିବୁକକୁ କେହୁ ଦେଇ ।
କୃଷ୍ଣ ବଦନ ନଦେଖି ଲୁହ ବୋହି ॥
କେହୁ ବୋଲେ କୃଷ୍ଣ କ୍ଷଣେ ନ ଦେଖିଲେ ।
ଗୃହ ଚରାଚରେ ମନ ନୋହେ ଭଲେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଦରଶନେ ଆସି ନନ୍ଦ ପୁରେ ।
ଯାହା ତାହା ମାଗି ଯାଇ ଯତନରେ ॥
ଧନ ବଞ୍ଚିବା କେମନ୍ତ ଦିକ ଦିକେ ।
ମନ ପ୍ରବୋଧନ କରି ଏକେ ଏକେ ॥
କଛି ନଭାଳ ସଜନୀ ସନ୍ତାପରେ ।
ଭୟ ନାହିଁ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ପ୍ରତାପରେ ॥
ମାତା ପିତା ଜାଣି କଏ ପଠିଆଇ ।
ଭଗବତୀ ଆଜ୍ଞା କେହୁ ମେଣ୍ଟିଆଇ ॥
ତାଙ୍କ ନ ବୋଇଲେ କିଏ ବନେ ଯାଏ ।
କିସ କରିବେ ସେ ଥାଇଁ ବାପ ମାଏ ॥
ତାଙ୍କ ବୋଇଲା ବୋଲ କେ ପାରେ ଭଙ୍ଗି
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲ ତହୁଁ କ କ ମାଗି ॥
ଯାହା ପାଇଲାକୁ ବନେ ଯାଉଛନ୍ତି ।
ଦୁଷ୍ଟ ପାପିଷ୍ଠ ନାଶିବେ ଏହି ପାନ୍ତି ॥
ବତ୍ସା ଚରାଇ ଏକ୍ଷଣି ବାହୁଡ଼ିବେ ।
ଗୋପପୁର ଦାଣ୍ଡ ମାଡ଼ ବାହାରିବେ ॥
ତେତେବେଳେ ପଥ ଆସି ଦେଖି ସିନା ।
ମନ ସନ୍ତାପ ନାଶିଣ ଏବେ ଅନା ॥
କୃଷ୍ଣ ତେଜାଂଶୁରେ ତମ ଛୁଟାଇଲା ।
ଚିନ୍ତା ନାଶି ମୁଖପଦ୍ମ ଫୁଟାଇଲା ॥
ନବ କାମ ରାଜା କଏ ଶିଖାଇଲେ ।
ବନଗମନେ ମଙ୍ଗଳ ଦେଖାଇଲେ ॥
ଗତି ମତ୍ତଗଜ ହଂସ ଉରୁ ରମ୍ଭା ।
ଦିବ୍ୟପ୍ରତିଷ୍ଠ କୁଚ ହେମ ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ ॥
ପଦ୍ମାବଳୀ ହାର ଫଳ ସୁବସନେ ।
ଚେଳାଞ୍ଚଳ ପତାକା ଏ ନେତ୍ରମୀନେ ॥
ମନ କରିବର ଥିଲା ଲଜ୍ଜାଙ୍କୁଶେ ।
ଦ୍ୱିଜରାଜମୁଖ ଗ୍ରହିଁ ମନତୋଷେ ॥
ଗଣ୍ଡମଣ୍ଡଳେ ତାଟଙ୍କ ବିରାଜଇ ।
ରତ୍ନଜ୍ୟୋତିକ ଆଳତୀ ନଉଛଇ ॥
ହୁଳହୁଳି ମଙ୍ଗଳ ସେ ଗୀତବାଦ୍ୟ ।
ଧୀରେ ଶ୍ୱାସ କମ୍ବୁକଣ୍ଠ ଜଳ ସ୍ୱେଦ ॥
ସ୍ୱର୍ଗେ ଅପସରା ବିଦ୍ୟାଧରୀ ମେଳେ ।
ପୁଷ୍ପ ବରଷି ଦୁନ୍ଦୁଭି ବଜାଇଲେ ।
ଉଚ୍ଚେ ମଙ୍ଗଳ ପଢନ୍ତି ସୁର ମୁନି ।
ବୃହସ୍ପତି ଆଦି ଲଗ୍ନ ଶୁଭ ଗଣି ॥
ବଇଶାଖ ଶୁକ୍ଳ ଗୁରୁ ପଞ୍ଚମୀରେ ।
ପୁଷ୍ୟା ବୃଷଲଗ୍ନ ଶୁଭ ବାଦତରେ ॥
ନମେ ପିତାମାତା ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ପାଦେ ।
ବଳଭଦ୍ର ରୂପ ଚନ୍ଦ୍ର ହୃଦପଦ୍ମେ ॥
ସାତଦଣ୍ଡମାନେ ପାଦ ବଢାଇଲେ ।
ଶ୍ୱେତପାରୁଆ ଆଗରେ ଉଡାଇଲେ ॥
ଗୋପେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ନୃତ୍ୟଗୀତେ ।
ତାଳମାନ ଖେମଟାରେ ଗୋପସୁତେ ॥
ତାଙ୍କୁ ମେଲାଣି ମାଗିଣ ଓଳଗିଲେ ।
ନଗ୍ର ବଳଣ ଉତ୍ତର ଦିଗେ ଗଲେ ।
ପଛେ ଗୋଡାଇ ଅଛନ୍ତି ଗୋପଲୋକେ ।
ରହ ରହ ତହିଁ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଥୋକେ ॥
ଆଖେ ପାଖେ ରହି ପଥ ନ ବାରନ୍ତି ।
ରହ ରହ ବୋଇଲେ ଗ ବଳଆନ୍ତି ॥
ମାଏ ଗୋଡ଼ାଇ ନ ପାରି ପଛେ ରହେ ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ପ୍ରବୋଧିଣ ଲେଉଟାଏ ॥
ଦେବୀ ପାଦ ଛୁଇଁ ନନ୍ଦରାଣୀ ବୋଲେ ।
ବନେ କୁମର ମୋ ଇସନ୍ତସ ହେଲେ ॥
ଶୁଣି ଜୀବନ ନିମିଷେ ନ ରହିବ ।
ଦେବୀ ବୋଲନ୍ତି ଏମନ୍ତ କିପାଁ ହେବ ॥
ନନ୍ଦ ଗୋଡ଼ାଇ କହନ୍ତି ଚରଚରେ ।
ବାବୁ ବଗୁ ରଖ ଆଜ ନିକଟରେ ॥

ଖେଳ କୌତୁକେ ନ ଯିବ ଏଣେ ତେଣେ ।
ନାନା ଦୁଷ୍ଟମାନେ ଛନ୍ତି ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ॥
କାଳନ୍ଦୀରେ କାଳୀୟ ଯେ ଅଛି ରହି ।
ବିଷ ଜାଳେ ପକ୍ଷୀ ଉଡ଼ି ନ ପାରଇ ॥
ଶତାବ୍ଦକୁ ଯାଏ କୂଳେ ନାହିଁ ତରୁ ॥
ଜାଣି ନ ଯିବ ନିକଟେ ଥିବ ଦୂରୁ ।
ବାର କୁଣ୍ଡେ ପଶି ଜଳ ନ ଖାଇବ ।
ନ ଜାଣିବା ବାଳକଙ୍କୁ ଶିଖାଇବ ।
ତାଳବନେ ଧେନୁକ ଯେ ଅଛି ରହି ।
ପାଞ୍ଚ କୋଶଠାରୁ ତହିଁ ଯିବ ନାହିଁ ॥
ମହା ଅଜଗର ଅଛି ଗିରି ତଳେ ।
ଗିରି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଗିଳି ପାରେ ବଳେ ॥
ବଡ଼ କାୟ ବକ ଥାଇ ଗିରି ତଳେ ।
ହାତୀ ଶୁଣ୍ଢକୁ ଗିଳଇ ଅଳପରେ ॥
ଠକାଠକ ହୋଇଥିବ ଏକମେଳେ ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସକଳ ଜାଣେ ଭଲେ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ହେ ପିତା ଯାଅ ତୁମ୍ଭେ ।
ଭୟ ସ୍ଥାନକୁ କଅଁାଉ ଯିବୁଁ ଆମ୍ଭେ ॥
ଶିଙ୍ଗା ସଙ୍ଗେ ବେଣୁ ଘଣ୍ଟା ଧ୍ୱନି ଶୁଣି ।
ଯିବା ଥିବାର ଜାଣିବ ତହୁଁ ପୁଣି ॥
ଜୟ ଅଜୟ ଶବଦୁଁ ବିଚାରିବ ।
ମନ ସଂଶୟ ଦେବାଙ୍କି ପଚାରିବ ॥
ଯାହା ପଛେ ଲଠ କରି ଗୋଡ଼ାଉଛ ।
ବଛା ଭେକ ବିକଳକୁ ବଢାଉଛ ॥
କୃଷ୍ଣ ବଚନେ ବହୁଡ଼ି ଗୋପଜନେ ।
ରହି ରହି ଅନାଇଣ ଖେଦମନେ ॥
ନିଜ ମନ୍ଦିରେଣ ଚିତ୍ତ ନ ରହଇ ।
ଗୃହ କାରଣ ବିଶୋରି ଛନ୍ନ ହୋଇ ॥
ଯହୁଁ ଗୋପଲୋକେ ପଥଁ ବାହୁଡ଼ିଲେ ।
ଯମୁନାର କୂଳ ବନେ ବିହରିଲେ ॥
ସ୍ଥାନ ବିସ୍ତାର ନିର୍ମଳ ବାଲିବନ୍ତ ।
ନାନା ବୃକ୍ଷ ପନ୍ତି ପନ୍ତି ମନ୍ଦାବୃତ ॥
ଫଳଭରେ ଏକ ଆରେ ନଜାଣନ୍ତି ।
ମଞ୍ଜି ଲେଉଟି ଡାଳେ ଡାଳେ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦ ॥

ନମେ ଯେହ୍ନେ ଗୁଣୀଜନ ଗୁଣ ଘେନ ।
କୂଳବିଟପୀ ଗର୍ବିତ ସୀମନ୍ତିନୀ ॥
କୃଷ୍ଣ ଚରଣେ ପ୍ରଣତ ଉପଗୃରେ ।
ଫଳ ସୁଗନ୍ଧ କୁସୁମ ମଧୁଧାରେ ॥
ପୁଷ୍ପଭରେ ଲତା ପନ୍ନ ନ ଦିଶଇ ।
ମଧୁ ମୃଦୁଲ ସୁଗନ୍ଧ ବିକାଶଲ ॥
ଭୃଙ୍ଗ ଚୁମ୍ବି ଲେଉଡ଼େଣ କମ୍ପମାନ ।
ଯେହ୍ନେ ସୁମେଧା ନାୟିକା କାନ୍ତେ ମାନ ॥
କୃଷ୍ଣ ଚରଣେ-ପଙ୍କଜେ ବରଷଇ ।
ମକରନ୍ଦ ପରାଗରେ ସରସଇ ॥
ଶୁକ ପିକ ସାରୀ ଭାଷେ ମଙ୍ଗଳରେ !
ନାନା ପକ୍ଷି ଗଣ ଧ୍ୱନାପଞ୍ଚସ୍ୱରେ ॥
ନୃତ୍ୟକରେ ନୀଳକଣ୍ଠ ଉନମତେ ।
ମୃଗଗଣ ନିରେଖିଣ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତେ ॥
କୁଞ୍ଜେ ଝଙ୍କାର ଶବଦ କୋଳାହଳ ।
ଅତି ପରିମଳ ନୀପ ତରୁମୂଳ ॥
ନଦୀ କାଳନ୍ଦୀ କୂଳକୁ ଲଙ୍ଘି ଲଙ୍ଘି ।
ଭେଦି ମାଧବ ପଙ୍କଜ ପଦ ସଙ୍ଗୀ ॥
କୂଳ-କୁମାରୀ ସ୍ୱୟଂ କି ଅଭିସାର ।
ପଦ ସାରସେ ଲେଭି ତ ବାର ବାର ॥
ମନ୍ଦଗନ୍ଧ ସୁଶୀତଳ ଅନଳରେ ।
ଦଣଦଣ ପ୍ରମୋଦିତ ମଙ୍ଗଳରେ ॥
ବତ୍ସ ରଖି ବାଳମେଳେ ରାମହରି ।
ପାଦେ କଠାଇ ନଉଡ଼ି କରେ ଧରି ॥
ବାମ କାଖେ ଶିଙ୍ଗା ବେଣୁ କାନ୍ଧେ ଛଡ଼ା
ବତ୍ସ ଅଡାଇ ଗୋପାଳ ଗଣେ ଜଡ଼ା ॥
ନଦୀ ଦଣ୍ଡ ନୀପତରୁ ତଳେ ଠଣା ।
ଠୁଳ ହେଲେ ଯହିଁ ତହିଁ ହେଲେ ବଣା ।
ବତ୍ସ ମେଲିଣ କୋମଳ ନବ ଘାସେ ॥
ନାନା କଉତୁକ ଇଚ୍ଛା ଖେଳରସେ ।
ପୁଷ୍ପ ତୋଳିଣ ଗୁନ୍ଥିଲେ ମାଳେ ମାଳେ ॥
ହାର ପଦକ କଙ୍କଣ ଗଭା ଭୁଲେ ।
ଝରା କଳକା ମୁକୁଟ ଅବତଂସ ।
ଶ୍ୱେତ ପୀତ ରଙ୍ଗ ନୀଳ ନାନାପୁଷ୍ପ ॥

ଛତ୍ର ଚାମର ବାଜନ ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ।
ସିଂହାସନ ପଲଙ୍କ ଏ ମୃଦୁ ମଲ୍ଲ ।
କଡ଼ି ଦଳୁର ସ୍ତବକ ବାଞ୍ଛଣିରେ ।
ବନ୍ଧ ଛନ୍ଦ ପତ୍ର ପତ୍ର ପୁଷ୍ପପଞ୍ଜରେ ॥
ରାମ କୃଷ୍ଣ ଶିରେ ପୁଷ୍ପ ନିଉଁଛୁଳେ ।
ରାଜ ଉପଚାରେ ଅଭିଷେକ କଲେ ॥
କଳ୍ପ-ପାଦପ-ତଳରେ ସିଂହାସନ ।
ଦଣ୍ଡ ଛତ୍ର ଟେକି ଧରେ ଅର୍ଜୁନ ॥
ଖଦ୍ଦ ଆଲଟ ଚାମର ବାଞ୍ଛଣିରେ ।
ଦାମ ସୁଦାମ ସୁବଳ କର୍କଶିରେ ॥
ବେତ୍ର ଧରଣ ସୁବାହୁ ପଡ଼ିହାରୀ ।
ସ୍ତୋକ କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୁଝାମଣା କରି ॥
ମଧୁ ମଙ୍ଗଳ ମଙ୍ଗଳ ଆଚରଣେ ।
ଭଦ୍ରସେନ ରାଜନୀତି ବିସ୍ତରଣେ ॥
ଗୁମ୍ଫୁ ଦର୍ପଣ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ସଖା କରେ ।
ଡାକ ମଣିମା ଖୁଣ୍ଟିଆ କୋଳାଳରେ ॥
ପୁଷ୍ପ କରେ ପୁଷ୍ପ ଶିରେ ନିଉଁଛୁଳେ ।
ପାଶେ ପିତଳ ଚରସ ଉହାଡ଼ିଲେ ॥
ଦାମ ଖଟିଲି ତାମ୍ବୁଳ ନିଯୋଗରେ ।
ଧୀର ସୁଦାମ ଭଣ୍ଡାର ଅଧିକାରେ ॥
ବସୁଦାମ ମଣୋହିକ ସଜାଉଇ ।
ମହାବଳ ସବୁ କଥା ନିବାଡ଼ଇ ॥
ନିଜ ନିଯୋଗ ଆରୋବାର ସଖାମାନେ ।
ଯେଝା ସେବା ନିବୋଲଣା ଦାସପଣେ ॥
ରାମ କୃଷ୍ଣ ରାଜା ଦେଖି ବନ ଜୀବେ ।
ପାଶ ଛାଡ଼ି ନ ପାରନ୍ତି ସ୍ନେହ ଲୋଭେ ॥
ବସ୍ତୁ ନ ଚରି ମଣ୍ଡଳ ବେଢି ରହେ ।
ଦେଇ ନିଷ୍ଚଳ ଲୋଚନ କୃଷ୍ଣ ଦେହେ ॥
ଶୂନ୍ୟେ ରହିଣ ଦେଖନ୍ତି ସିଦ୍ଧ ମୁନି ।
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ସେ ଅବନୀ ॥
ଇଚ୍ଛା ସୁଖେଣ ଭ୍ରମନ୍ତି ବନେ ବନେ ।
ପରିମଳ ଦେଖି ରହି ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ॥
ଗୋପ କୁମାର ମାନେ ସେ ଦିଅନ୍ତି ତାଳି ।
ମଧ୍ୟେ ନାଚନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ ତଳି ତଳି ॥
ଶ୍ରମ ଗଳଇ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗୁ ଟୋପି ଟୋପି ।
ବାଞ୍ଛ ଝୀନବାସ କେହୁ ଦିଏ ଛାପି ॥
ଛାଇତଳ ପଲ୍ଲବରେ ଶଯ୍ୟା କରି ।
ପାଦ ମର୍ଦ୍ଦନ ଶୁଆଇ ରାମ ହରି ॥
କେତେବେଳେ ଉଠି ମୁଖ ପଖାଳିଲେ ।
ବନ ଭୋଜନକୁ ଯାହା ନେଇ ଥିଲେ ॥
ଏକ ମେଳ ହୋଇ ସବେ ଭୁଞ୍ଜି ବସି ।
ନାନା ପରିହାସ ରସେ ଭାଷା ଭାଷି ॥
ସ୍ୱାଦ ଚାଖିଣ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କେହୁ ଯାଚେ ।
ସଖା ଭାବେ ଭୁଞ୍ଜି ନିଜ ଗ୍ରାସ ମୁଞ୍ଚେ ॥
ସ୍ୱାଦ ସଉରଭ ବୋଲି କେହୁ ଦିଏ ।
କେହୁ ଅଧରୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ଖାଏ ।
କେହୁ ବୋଲେ ଏଥୁ କିଛୁ ଖାଅ ଖାଅ ।
ମନ ରୁଚି ନେହୁଲେଣ ମୋତେ ଦିଅ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ଏ ଘୃତ ଗୋରସକୁ ।
କଲେ ଖାଇଲେଣ ବଳ ବରଷକୁ ॥
ସର ସାକର ଏ ନଟି କାଳି ରସ ।
ବଡ ସ୍ୱାଦ ହୋଇ ଅଛି କର ଗ୍ରାସ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ଅଛଇ ଏମନ୍ତ କିଁ ।
ସର ଲବଣୀ ଯାଚିଲେ ନ ରୁଚଇ ॥
ପରଘରୁ ଚୋରି କରି ଘୋଳଦହି ।
ମନ ଦେନି ଥାଇ ଚର୍ବି ବଡ ହୋଇ ॥
ଶୁଣି ହସନ୍ତି ମାଧବ ଆନନ୍ଦରେ ।
କିଛୁ ଖାଇଦେଇ ଏକ ଆର କରେ ॥
ଅତି ହରଷ ଭୋଜନ ଲୀଳାରସ ।
ଆଚମନ ସାରି ଭୁଞ୍ଜି ମୁଖବାସ ॥
କେତେବେଳେ ଜଳକେଳି ଯମୁନାରେ
ଦୋଳି ବସି ପହଁରାଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ॥
କେତେ ବେଳେ ଫଳ ତୋଳି ମରି ମରି ।
କେତେବେଳେ କୁଞ୍ଜେ କୁଞ୍ଜେ ଲୁଚକାଳି ॥
କେହୁ ଦେଖି ନ ପାରଣ ବୁଲିବୁଲି ।
କେହୁ ଦେଖିଣ ଆସଇ ହାତ ଧରି ॥
ଛଳ ବର୍ଣ୍ଣ କହଇ ହୋଡ଼ମାରି ।
କେହୁ ବୋଲେ ଆସ ହେବା ପେଲି ପେଲି ।

ଲତାଗହଣ ମାଧବୀ ଉହାଡ଼ରେ ।
କେହୁ ପଶିଲେ ବେତସି ଅନ୍ତରରେ ॥
ଖୋଜି ନ ପାଇଣ କେହୁ ଗଲେ ହାରି ।
କେତେବେଳେ ପୁଣି ବାହୁଯୁଦ୍ଧ କରି ॥
ଯୋଡ଼ି ଯୋଡ଼ି ସେ ନଉଡ଼ି ସାଧନରେ ।
କେହୁ ଲଗା ଲଗି ମାଲି ବନ୍ଧାଣରେ ॥
କେତେବେଳେ ଫଳ ତୋଳି ମରାମରି ।
ଦୁଇଦଳ ହୋଇ ଯୁଦ୍ଧ କରି କରି ॥
କେତେବେଳରେ ବତ୍ସଙ୍କୁ ଲେଉଡ଼ିଆଣି ।
ସମତୁଲ ଘାଟେ ମେଲି ଦେଇ ପାଣି ॥
କେହୁ ତୃଣ ଛିଣ୍ଡାଇଣ ବେକ ବେକ ।
ବସି ବତ୍ସଙ୍କୁ ଖିଆନ୍ତି ଡାକି ଡାକି ॥
ପଛେ ଗୋଡାଇ ବାଛୁରୀ ଲଗିଲଗି ।
ଡାଳ ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି ଦେଇ ଭାଙ୍ଗି ଭାଙ୍ଗି ॥
ନଖେ କୁଣ୍ଡାଇ ବେକ କମଳରେ ।
ପଠିପଖା ବେକସନ୍ଧି ବିମଳରେ ॥
କଣ୍ଠ ଉଶ୍ୱାସରେ ଘଷି ମିଶିଆଇ ॥
କର ଚରଣେ ଲଗିଣ ଘଷିଆଇ ॥
ଘଣ୍ଟି ଘାଘୁଡ଼ି ମଣ୍ଡିତ କାହା ଦେହେ ।
ବାଜେ ବଳୟ ନୂପୁର ଚଉପାଏ ॥
କାହାପରେ କେତେ ପାଟ ଚଉଖଣ୍ଡି ।
କାହା ମୁଖେ ବାନ୍ଧେ ଦିବ୍ୟ ମଣିମଣ୍ଡି ॥
କାହା କପୋଳେ ମୁକୁତା ଛନ୍ଦା ଜାଲି ।
କାହା କଣ୍ଠେ ହେମ କଣ୍ଠି ଘଣ୍ଟା ଦୋଳି ॥
ପାଟ ଫୁଲଝମ୍ପା ଲମ୍ବେ ଦୁଇପାଖେ ।
ଚାନ୍ଦୁ ପରେ ମୟୂରଚୂଳ ରେଖେ ॥
ରଙ୍ଗ ଗୁଞ୍ଜରେ ମଣ୍ଡିତ କେଉଁ ବତ୍ସ ।
ପୁଷ୍ପମାଳ ବିଭୂଷଣେ କାହା ଇଚ୍ଛା ॥
ଏକଆରକେ ବଡିମା ପଣ ଧରି ।
ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖାନ୍ତି ସଜ କରି ॥
ବତ୍ସ ଚରାଇ ଉଦର ପୂରାଇଲେ ।
ଖରାବେଳେ ଛାଇତଳେ ଶୁଆଇଲେ ॥
ସାୟଂ ସମୟ ପ୍ରବେଶ ହେଲା ଆସି ।
ପୁରେ ଯିବା ଚାଲ ଏକ ଆରେ ଭାଷି ॥

ସ୍ୱାଦ ସୁରଙ୍ଗ ସୁଗନ୍ଧ ପକ୍ୱଫଳ ।
ନେବା ଏଥିଁ କହୁ କହୁ ତୋଳ ତୋଳ ॥
ନଗ୍ରଜନଙ୍କୁ ଅପୂର୍ବ କରି ଦେବା ।
ନେଇ ଠେକଥିବେ ବନେ ଆସିଥିବା ॥
ଶୁଣି କୁମରେ ଗୋବିନ୍ଦ ବଚନରେ ।
ଫଳ ତୋଳନ୍ତି ଶରଧା ଆନନ୍ଦରେ ॥
ଡାଳମାନେ ତଳେ ଦେଇଛନ୍ତି ଲଗା ।
ଜାମ୍ବୁ ଜମ୍ବିଲ କମଳା କରମଙ୍ଗା ॥
କେନ୍ଦୁ କରନ୍ଦା ଖଜୁରି ବୈରକୋଳି ।
ବେଲ ରସାଳ ବଇଞ୍ଚି ମାଳ ମାଳ ॥
ଲେମ୍ବୁ ନାରଙ୍ଗ ଯେଉଁଠି ତାଳସଜ ।
କ୍ଷୀର ବରଦାବୃକ୍ଷ ଏ ଯେତେ କାର୍ଯ ॥
ତୋଳି ପତ୍ରପୁଡ଼ା କରି ସଜାଡ଼ିଲେ ।
ଶିଙ୍ଗା ଶଙ୍ଖ ବଜାଇଣ ବାହୁଡ଼ିଲେ ।
ଆଗେ ଅଡ଼ାଇ ବତ୍ସଙ୍କୁ ପଛେ ଚଳେ ।
ନାନା ଭଙ୍ଗିରେ ଚଳନ୍ତି ଗେଲେ ଗେଲେ ।
ବେଢ଼ି ବୁଲିଣ ଉତ୍ତରଦିଗୁଁ ଆସି ।
ଠୁଳ ହୋଇ ଏକମେଳ ନଗ୍ରେ ପସି ॥
ପୁତ୍ର ବିଚ୍ଛେଦେ ରୋହିଣୀ ଯଶୋବନ୍ତି !
ମନ ବିଷାଦରେ ପୁରେ ନ ପଶନ୍ତି ॥
ଚିତ୍ତ ଛନ୍ନଛନ୍ନ ହୁଆ ଦକ ଦକ ।
ଉରୁ ଦମ ଦମ ଲୁହ ଥକ ଥକ ॥
ଉଚ୍ଚ ଡାକରେ ଚକିତ କାତରରେ ।
ତନୁ ଚରଳିତ ମତି ବାତୁଳରେ ॥
କ୍ଷୋଭ ବିଭବ ଅବସ୍ଥା ଆରତରେ ।
କର୍ଣ୍ଣ ଡେରିଣ କୁମର ବାରତାରେ ॥
ଧରି ଧଇର୍ଯ୍ୟ ନ ପାରି ନନ୍ଦରାଣୀ ।
ଏକ ଆରକେ ପଚାରେ ପୁତ୍ର ବାଣୀ ॥
କେହୁ ଦେଖିଲ କୃଷ୍ଣ ମୋ କେଉଁଠାରେ
ବତ୍ସ ଘେନ ବାହୁଡ଼ିବେ କେତେବେଳେ ।
ଝାଳ ଗନ୍ଧୁଥିବ ଅଙ୍ଗୁ ଖରା ଲାଗି ।
ମୁଖ ଶୁଖି ହୋଇଥିବ ଦୁଃଖଭାଗୀ ॥
କେଉଁ ଛାଇ ତରୁତଳେ ଥିବ ବସି ।
ଶୀତ ଅନିଳ ଜଳରେ ମନ ତୋଷି ॥

ପରଶଯ୍ୟା କରିଥିବ ଫଟି ଶୋଇ ।
ବସ୍ତ୍ର ଅଡ଼ାଇଣ ଅଶକତ ହୋଇ ॥
ଦେଖି ସକଳ ପାଇଣ ଗୋପସୁତେ ।
ଆଶ୍ୱାସନା କରୁଥିବେ ନାନାମତେ ॥
ଉଠି ଅଳସେ ହୋଇବେ ଅଙ୍ଗମୋଡ଼ ।
ଭୋକେ ମାଗିଲେ କ୍ଷୀରରେ ଦେବେ ଲୋଡ଼ ॥
ସର ନ ଖାଇବ ବୋଲି କରେ ଗୋଳ ।
ଏବେ ଲୋଡ଼ି ଖାଉଥିବ ବନ ଫଳ ॥
କର୍ମେ ଆଣିଅଛୁ ଯାହା ଭୁଞ୍ଜ ତହିଁ ।
ଆଉ ଅଧିକ ଲୋଡ଼ିଲେ ହେବ କାହିଁ ॥
ପୁତ୍ର ଜାତ କରି ଦୁଃଖ ନ ସହିଲି ।
ଯେତେ ବିଷୟ ମନୁ ମୋ ବିସୋରିଲି ॥
ଅପୁତ୍ରିକ କାଳେ ଥିଲି ମହାକଷ୍ଟ ।
ପୁତ୍ର ହେଲାରୁ ଏଣୁତଣାକୁଁ ଶଷ୍ଟ ॥
ଗୋପେ ପାଶିଲି ହିନ୍ଏ ସୁଖବୁଲି ।
ଦୁଷ୍ଟପଟଣେ ପୁରେ ପୁରେ ହାଲହୋଳ ॥
କର୍ଣ୍ଣ ବଧିର ଗୁହାରି ଶୁଣି ଶୁଣି ।
ଉଷି ନ ଆସି ନ ଖାଇ ଅନ୍ନପାଣି ॥
ତାର ଅଭାବେ ଉପାଶେ ମରୁଥାଇ ।
ନାନାମତେ ପ୍ରବୋଧିଣ ରହୁଥାଇ ॥
ହେନେ ହନେ ଖଙ୍ଗ୍ସ କି ମନେ ଧରି ।
ଆକାଶରୁ ଚନ୍ଦ୍ର ମାଗେ ହଅ ବୋଲି ॥
ଘୁଇ ଖଡାଉଛୁ ମୋର ଆଗୁ ନିଅ ।
ଦରପଣ ପୁଅ ଧରି ମୈଁତେ ହଅ ॥
ଚିତ୍ର ପ୍ରତିମା ଗଣକୁ ଡାକ ଆସୁ ।
ନୃତ୍ୟ ଗୀତ କରି ମୋର ପାଶେ ବସୁ ॥
ଏହିରୂପେ ଅସମ୍ଭବ କଥା ମାଗେ ।
ଅଳି କରିଣ ପଡ଼ଇ ମହୀଭାଗେ ॥
ହେନେ ନିଜଞ୍ଜାଳ ନୋହୁ ତାର ଲାଗି ।
ଚିନ୍ତାଭରେ ହେଉଥାଉ ଦୁଃଖଭାଗୀ ॥
ଏବେ ବସ୍ତ୍ର ରଖି ବନେ ବନେ ଗଲି ।
ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବଙ୍କ ଯହିଁ ନିତି ମେଳା ॥
ନାହିଁ କଲେ ରୁଷିଗଲି ମଛି ପୁରେ ।
ଭାଇ ଭଗାରିଆ ରାଜ ନିଯୋଗରେ ॥

ଏବେ ନଦେଖି ଯାଉଛୁ ଆଖି ଫଟି ।
ପୁତ୍ର ପାଇଣ ହୋଇଲୁ ମହାକଷ୍ଟି ॥
ଲୁହ ଝରି ଝରି ଶୋକେ ଗଦଗଦ ।
ବନେ ନପୁଣ ପଡ଼ଇ ପରମଦା ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ନ କହିଲେ ନିବର୍ତ୍ତାଇ ।
ବସ୍ତ୍ର ରଖି ବୋଲି ଦେଲେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ॥
କୋଳେ ଦେଇ ନେଇ ଶିର ମୁଖେ ଦେଲେ ।
ନାବେ ବସାଇ ଅଗାଧେ ବୁଡ଼ାଇଲେ ॥
ଭାସିଗଲି ନ ଲାଗିଲି କେଉଁ କୂଳେ ।
ଚିନ୍ତା ନ ଗଲା ମନରୁ କାଳେ କାଳେ ॥
ଏହି ରୂପେ ମାଏ ଚିନ୍ତା ସନ୍ତାପରେ ।
ପଥ ନିରେଖନ୍ତି ଯାଇ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରେ ॥
ଏହି ସମୟେ ଗୋପାଳେ ଗୋପେ ପଶି ।
ପଞ୍ଚ କାହାଳି-ମୁରଲୀ ନାଦା ଘୋଷି ॥
ଶିଙ୍ଗା ବେଣୁ ଉଦ୍ଦାମରେ ବଜାଇଲେ ।
ଗୋପ କାମିନୀମାନଙ୍କୁ ମଜାଇଲେ ॥
ଏକ ଆରକକୁ ଯାଇଁ ବେଗେ କହେ ।
ଶୋଇଥିଲା ଲୋକ ଉଠି କରି ଧାଏଁ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ଧାଇଁ ଗୋ ଆସ ସଖି ।
ରାମ କୃଷ୍ଣ ଆସୁଛନ୍ତି ଯିବା ଦେଖି ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ସଜନି ବେଗ ଯିବା ।
ଭିଡ଼ ଗହଳରେ ପଶି ନ ପାରିବା ॥
କେହୁ ଯୁବତୀ ଧାଆଁଇ ଉନମତେ ।
ଧୂଳି ସାଉଁଟେ ପଣତ ଭୂମିଗତେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଗମନକୁ ପଥ ପରିମଳେ ।
ଛଡ଼ା ଚନ୍ଦନ ନୟନ ଅଶ୍ରୁଜଳେ ॥
ଫଟି କବରି କୁସୁମ ବରସଇ ।
କୃଷ୍ଣ ଅନୁଭବେ ଚିତ୍ତ ବିଳସଇ ॥
ଉଙ୍କାଉଙ୍କି ହୋଇ ଧାଏଁ ଗୋପବଧୂ ।
ପଥେ ଦେଖିବା ଚାଲ ଗୋ ପ୍ରାଣ ବନ୍ଧୁ ॥
ଭିଡ଼ ଗହଳେ ପୂରିତ ଗୋପ ଦାଣ୍ଡେ ।
ବାଳମେଳେ ରାମ କୃଷ୍ଣ ମଧ୍ୟ ମଣ୍ଡେ ॥
ଦେଖି ନୟନ ପିଛୁଡ଼ି ନ ପାରନ୍ତି ।
ବିହି ଅବିବେକ ବୋଲି ବିସ୍ମରନ୍ତି ॥

ନଟବର-ବେଶ ଦେଖି ଗୋପୀ ଜନ ।
ଲାଜ ବିବେକ ତେଜନ୍ତି ମୁଗ୍ଧମାନ ॥
ମନମଥ ବଳେ ପଶି ଚିତ୍ତେ ଖେଳେ ।
ମନ ଅର୍ପିତ ନୟନ ଆଲୋକିଲେ ॥
ଗୋପ ଗହଳେ ପଶିଣ ମଶିଆଇ ।
କୁଚ କୁଙ୍କୁମ କସ୍ତୁରୀ ଘଷିଆଇ ।
ଚିନ୍ତୁ ଲାବଣ୍ୟ-ଜଳରେ ନେତ୍ର-ମୀନ ।
ବୁଡ଼ି ଗ୍ଲାନିବାକୁ ନ ଘେନଇ ପୁଣ ॥
ଗୀତ ତମାଳିଆ ଗାଈ ବଛାମେଳେ ।
କୃଷ୍ଣ ନାଚ ତାଳ ସମ ଅଙ୍ଗ ତାଳେ
ଧ୍ୱନି କିଙ୍କିଣୀ କଙ୍କଣ ନୂପୁରରେ ।
ତନୁ ଭୂଷିତ ଗୋଧୂଳି-କର୍ପୂରରେ ॥
କଟି ଚଞ୍ଚଳକୁ ଫେର ଅଞ୍ଚଳରେ ।
ହେମ ମେଖଳା ମୁଖର ଘଣ୍ଟି ଯାରେ ॥
ନାନା ରତ୍ନରେ ଘାଗୁଡ଼ି ମଣିପଟି ।
ମୋତିମାଳ କୁନ୍ଦଫୁଲ ଗୋଟି ଗୋଟି ॥
ହେମଲତା ବେଣିଫୁଲ ଓହଳାଇ ।
ଦୁଇ ପାଶକୁ ଓହଳ ପହଞ୍ଚଇ ।
ହାସ ଇଷିତ ଅପାଙ୍ଗ ଇକ୍ଷଣରେ ।
କେହୁ ସମର୍ଥ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ରକ୍ଷଣରେ ॥
ହୃଦେ ଲମ୍ବେ ବୈଜୟନ୍ତୀ ବନମାଳ ।
କଣ୍ଠେ କଉସ୍ତୁଭ କଣ୍ଠୀ କର୍ଣ୍ଣିକାର ।
ଝାଳ ଟୋପି ଟୋପି ଶୋଭେ ମୁଖଇନ୍ଦୁ ।
ନାସା ଢଳଢଳ ମୋତି ସୁଧାବିନ୍ଦୁ ।
ଭାଲେ ଚନ୍ଦନର ବିନ୍ଦୁ ରଙ୍ଗ ଟିକା ।
କରେ କାମିନୀମାନଙ୍କୁ କାମଡ଼ିକା ।
ମଣ୍ଡି ମସ୍ତକ ବରହି ସ୍ତବକରେ ।
ପୁଷ୍ପ-ଗର୍ଭ-ଶୋଭି ଚୂଳ ଆଗଭରେ ।
ବଂଶୀ ଅଧରେଣ ଗୀତ ପଦେ ପଦେ ।
ଗୋପସୁତେ ତାଳ ଦିଅନ୍ତି ଅତି ମୋଦେ ॥
କେହୁ ଦେଖି ନ ପାରିଣ ଆଗେ ଧାଏଁ ।
ଉଚ ସ୍ଥାନରେ ଉଠିଣ ଧୀରେ ଚାହେଁ ॥
ଆଡ଼ ଉହାଡ଼ ବାଙ୍କରେ ଥାଇ କେହୁ ।
ହଜି ଯାଏ ତା ଚେତନା ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ॥

ପୀଡ଼ି ପ୍ରାଙ୍ଗଣ ମେଢ଼ରେ କେହୁ ଚାହିଁ ॥
ପୀଢ଼ା ପରେ ଚଢ଼ି ତରୁ ଆରୋହଇ ।
ପୁର ପାଚେରିରେ ବସି ପନ୍ତି ପନ୍ତି ।
ପଶି ନ ପାରି ଭିତରେ ଯନ୍ତାଯନ୍ତି ॥
କେହୁ ଅନ୍ତରାଳରେ ଥାଇ ନିହାରଇ ।
ମନ ବୁଦ୍ଧି ସବୁ କୃଷ୍ଣ ପାଦେ ଦେଇ ॥
ବ୍ରଜବାସୀ ଜଗି ପଥେ କୁଦା କୁଦା ।
ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ଦେଖିଣ ବଡ଼ଶ୍ରଦ୍ଧା ॥
ଏମନ୍ତରେ ଆସିଣ ଘେନି କଟରେ ।
ପିତା ପାଦେ ଓଳଗନ୍ତେ କୋଳ କରେ ॥
ମୁଖେ ଚୁମ୍ବ ଦେଇ ଶିର ଆଘ୍ରାଣଇ ।
ଲୁହ ବହିଣ ହୃଦୟେ ଉଲ୍ଲସଇ ॥ ୫୯୪ ॥
ତହୁଁ ଜନନୀ ଚରଣେ ଗଡ଼ଗଡ଼ି ।
ମାଏ ତୋଳି ପଣତରେ ଝାଡ଼ି ଧୂଳି ॥
ଦ୍ୱାର ମର୍କତ-ଶିଳାରେ ବିଜେ କଲେ ।
ଅନ୍ନ ନଉଛୁ ଆଳତି ବନ୍ଦାଇଲେ ॥
ପାଦ ପଖାଳିଣ ରାମକୃଷ୍ଣ ବସି ।
ମାଏ ବିଞ୍ଚିଣ ପୁଅଙ୍କ ଶ୍ରମ ନାଶି ॥
ଗୋପପୁଏ ବତ୍ସମାନ ସମ୍ଭାଳିଲେ ।
ମାଏ ନେଇ ପୁତ୍ରମୁଖ ପଖାଳିଲେ ॥
ନାନା ସୁବେଶ କରିଣ ଭୋଜନରେ ।
ମେଳ ହୋଇ ଭୁଞ୍ଜି ନାନା ବ୍ୟଞ୍ଜନରେ ॥
ମିଷ୍ଟ ଅନ୍ନ ପରସନ୍ତି ଦୁଇମାଏ ।
ପୁତ୍ର ଅଧିକ ଭୁଞ୍ଜିବା ଶରଧାଏ ॥
ଦେଇ ଅଳପ ଅଳପ ଚାହିଁଆଇ ।
ନାନା ମତେ କହି ବୋଧି ଲାଳିଆଇ ॥
ଆଚମନ ସାରି ଭୁଞ୍ଜି ମୁଖବାସ ।
ଗାବ ଦହନ ନିମନ୍ତେ ପରବେଶ ॥
ଯେଉଁ ରୂପରେ ଦୋହନ ପ୍ରାତଃକାଳେ ।
ସେହିରୂପେ ଗୋଦୋହନ ବାଳମେଳେ ॥
କ୍ଷୀର ଘେନାଇଣ ପୁଣ ପୁରେ ଆସି ।
ଗୋପ ସଭାରେଣ ପିତା କୋଳେ ବସି ॥
ଗୁଣୀଜନଙ୍କ କଳା ଗୀତ ବାଦ୍ୟେ ।
ନାଟ ବହୁରୂପେ ହାସ ପାଦେ ପାଦେ ॥

ଦେଖି ଆନନ୍ଦ ବହୁତ ଗୋପଜନେ ।
ଶାଢ଼ି ପ୍ରମୋଦ ହୋଇଣ ତୋଷ ମନେ ॥
ପିତା ଦେଖି କରି ପୁତ୍ର ଆଗମନ ।
ଯତ୍ନେ କରାଇ ଜନନୀ ସୁଭୋଜନ ॥
ଶର୍ଯ୍ୟା ସଜାଡ଼ି ପଲଙ୍କେ ଶୁଆଇଲେ ॥
ସୁଖେ ଶଯ୍ୟାରେ ରଜନୀ ପୁହାଇଲେ ॥
ପ୍ରାତଃକାଳରୁ ଉଠିଣ ପୂର୍ବପରି ।
ଦନ୍ତି ସ୍ନାହାନ ଭୋଜନ ବନଗୃହୀ ॥
ଏଡ଼ ରୂପେ ନିତି କରି ଆଚରଣ ।
ବନେ ବନେ ସଖାମେଳ ଗୋଚାରଣ ॥
ଏମନ୍ତରେତନ୍ତି କେତେ ଦିନ ଗଲି ।
ଏକଦିନ ସେ ବହୁଲା ବନେ ମେଳା ॥
ବତ୍ସ ଚରାଇ ବିହାର ଖେଳ ରସେ ।
ଏକ ଆରକରେ ହାସ ପରିହାସେ ।
ସର୍ବେ ବିଦଗଧ ରସେ ଚତୁରାଇ ।
କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ମଧୁରସେ ମାତୁଲାଇ ॥
ଛଳଶ୍ଳେଷ ଉକତିରେ କଥା ଛନ୍ଦେ ।
ମନ ବର୍ତ୍ତିକ ଉଭୟୁ ଅନୁବନ୍ଧେ ॥
ଛିଦ୍ର ଛଦ୍ମମ କଥାକେ ଛଳକରେ ।
ଭାଷାରସେ ଏକ ଆର ବାଳକରେ ॥
ଉତବାତ କରି କେହୁ ଭୁଟି ଭୁଟି ।
କଳି କରିଣ ହୁଅନ୍ତି ଉଠାଉଠି ॥
କେହୁ କାହା ସଙ୍ଗେ ହୋଇ ବୋଲି ବୋଲି ।
କଥା ନ କହିଣ ମୁହଁ ଫୁଲି ଫୁଲି ॥
କେହୁ କଥାଛିଦ୍ର ପାଇ ଉକାଉକ ।
କେହୁ ବଚନେ ବଚନେ ଯୋଖାଯୋଖି ॥
କାହା ପଛରେ କାହାକୁ କୁହାକୁହି ।
କେହୁ ଉଚିତ କହଇ ମୁହାଁ ମୁହିଁ ॥
ବାଦ ଲଗାଇଣ ହୋଇ କଣାକଣି ।
ପ୍ରୀତି ଧନ ଦେଇ କେହୁ କଣାକଣି ॥
ଏକ ଆରକରେ ତହୁଁ ଶିଖା ଶିଖି ।
ବେଶ ଛଇଳ ଗୃହୁରି ଦେଖା ଦେଖି ॥
କଥା ଅଭାବରେ କେହୁ ରୁଷା ରୁଷି ।
ଭଲି ଭଲି ଲୋକେ ପଶି ତୋଷା ତୋଷି ॥

କେହୁ କାହା ସଙ୍ଗେ ମିତ ବନ୍ଧା ବନ୍ଧି ।
ହାର କଙ୍କଣ ବସନ ପିନ୍ଧା ପିନ୍ଧି ॥
କହୁ କହୁଣ ବଚନେ ହୁଡ଼ା ହୁଡ଼ି ।
ଗୋଳ କରନ୍ତିଣ କେହୁ ଛଡ଼ାଛଡ଼ି ॥
କେହୁ ମାଲ ସ୍ନେହେ ହୋଇମରାମରି ।
ଠାଣିମାଣେ ରହି ମୁଖ ମରାମରି ॥
ଆଡ଼ ଘୁଞ୍ଚ ବଙ୍କାଇଣ ବଙ୍କାବଙ୍କି ।
ଦନ୍ତଗୃପି ବାହୁ ମେଲି ଉଙ୍କା ଉଙ୍କି ॥
ବାହୁବଳରେ ହୁଅନ୍ତି କୋଡ଼ା କୋଡ଼ି ।
ଭିଡ଼ା ଭିଡ଼ି ହୋଇ ମହୀ ଗଡ଼ା ଗଡ଼ି ॥
ଗଦା ଖଡ଼ଗ ଧରିଣ ସନ୍ଧା ସନ୍ଧି ।
କେହୁ ଉତ୍ତମ ମଧ୍ୟମ ଅଧାଅଧି ॥
ଚକା ଗୁଳ୍ପତ ବରଡ଼ା ପକାପକି ।
ଦଣ୍ଡା ଦ୍ୱୋହସ୍ତା ପଖିଆ ଠୁକା ଠୁକି ॥
ମହାଅଚଳ ପଥର ଟେକାଟେକି ।
ଯନ୍ତ୍ରାଯନ୍ତ୍ର ଧନୁବାଣ ଝିଙ୍କାଝିଙ୍କି ॥
ଏକ ଆରେ ବାହେ ବାହା ପେଲାପେଲି ।
ଆଣ୍ଠୁଭରି ହୋଇ ଆଣ୍ଠେ ଠେଲା ଠେଲି ॥
ଠାଣିମାଣେ ଟିପି ଟାଣି ଚଢ଼ା ଚଢ଼ି ।
କନ୍ଧେ କାନ୍ଧ ଦେଇ ବାହା ମଡ଼ାମଡ଼ି ॥
ତମ ତର୍ଜନାରେ ହୋଇ ହୁଆ ହୁଇ ।
ଦୁଇଆଡ଼େ ପୋଏ ଥାଇ ଟିହାଟିହି ।
ବଳ ପ୍ରାକର୍ମ ଦେଖାଇ ଉକା ଉକି ॥
ସମବଳ ପାଇ ହୋଇ ଥକାଥକି ।
କରେ କରତାଳି ମାରି ଧୂଆଁ ଧୂଇଁ ।
ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇଣ ହାତ ପୁଆପୋଇ ॥
ବାଦ କରିଣ ବୃଷକୁ ଉଠାଉଠି ।
ଫେଡ଼ି ନ ପାରିଣ ହାନ ମୁଠାମୁଠି ॥
ମାରି ପଳାନ୍ତେଣ ଧରି ଗୋଡ଼ା ଗୋଡ଼ି ।
ଦୁଇ ହାତେ ମୁଖ ବିଧା କୋଡ଼ା କୋଡ଼ି ॥
ହଣାହଣି ହୋଇ ହାତେ ଅଡ଼ା ଅଡ଼ି ।
ଗଡ଼ବନ୍ଧେ ପଡ଼ି ମହୀ ଗଡ଼ାଗଡ଼ି ।
ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗେ ନିବଡ଼ରେ ଜକାଜକି ।
ମାଲ ବିନ୍ଧାଣରେ ଛିଦ୍ର ଟେକା ଟେକି ॥

ଜଗି ଜାଜାଙ୍ଗ ତଳରେ ଲୁଚ୍ଚାଲୁଚି ।
ଲଗାଲଗି କରେ କେହୁ ବଞ୍ଚାବଞ୍ଚି ॥
ଟାଣ କରି ଉରେ କେହୁ ଘଷାଘଷି ।
ଦେଖି ତାଳି ମାରି ପୋଏ ହସାହସି ॥
ଏକ ଉପରେ ଆରେକ ଗଡ଼ାଗଡ଼ି ।
କେଉଁ କାଳନ୍ଦୀ ଜଳରେ ବୁଡ଼ାବୁଡ଼ି ।
କରତାଳି ମାରି ପାଣି ପକାପକ ।
ସାତ ପାଞ୍ଚ ଦଶ ବାଶ ଛକାଛକ ॥
ବୁଢ଼ା ଅଣ୍ଡାଳି ଚରଣ ଧରାଧରି ।
ଗ୍ରାହ ପ୍ରାୟ ଓଟାଟଣ ଉରାଉରି ॥
ବୁଢ଼ା ପହଁରଣ ଥଳ ଘେନାଘେନ ।
ଭେଳା ରୂପେ ଚଢି କେହୁ ଅନାଅନ ॥
ସାରୀ ଶୁଆକୁ କରଣ ପଢ଼ାପଢ଼ି ।
ନାନାମତେଣ ପାରୁଆ ଉଡ଼ାଉଡ଼ି ॥
ଧରି ବାନର ବାଳକ ଖେଳାଖେଳି ।
କେହୁ ବୋଲେ ଗୁଡ଼ୁଦୁଅ ବେଲାବେଲି ॥
ଛିଁ ଛିଁ କରି ଡ଼ାଳେ ଡ଼ାଳେ ଡ଼ଆଁ ଡ଼େଇଁ ।
ନିଜ ବାଳକ ଡ଼କାଇ କୁହା କୁହି ॥
ରାମକୃଷ୍ଣକୁ କରନ୍ତି ଜଗାଜଗି ।
ବନଭୂମି ପଥ କେହୁ ମଗାମଗି ॥
କୁଞ୍ଜେ କୁଞ୍ଜେ ପଶି କେହୁ ଲୁଚ୍ଚାଲୁଚି ।
ଦେଖା ନ ଦେଇ ଅଳପ ବଞ୍ଚାବଞ୍ଚି ॥
ଲତାତରୁ ଉହାଡ଼େ କେ ଛପାଛପି ।
ଋଷି ରୂପ ଧରି ମାଳି ଜପାଜପି ॥
ବଇ ଦଅନ୍ତି କୁମରେ ଯାଚ ଯାଚ ।
ହସି ତାଳି ମାରି ପୋଏ ନଚାନଚ ॥
ନାନା ଫଳମାନ ଘେନି ଚାଖାଚାଖି ।
କେହୁ ଏକମେଳ କେହୁ ଭିନାଭିନ ॥
ଫୁଲମାଳ ଗୁନ୍ଥି ଉରେ ଲମ୍ବାଲମ୍ବି ।
କାହା ଫୁଲ ଚୋରାନ୍ତି କେ ଚମାଚମି ॥
କେହୁ ଦେବତା ସ୍ଥାପିଣ ପୂଜା ପୂଜି ।
ନାନାଉପଚାରେ ମନ ମଜା ମଜି ॥
କେହୁ କାହାକୁ କରଇ ଲଗାଲଗି ।
କଳି କରନ୍ତେଣ କେହୁ ଭଙ୍ଗାଭଙ୍ଗି ॥

କେହୁ କୁମର କରଇ ବୋଲାବୋଲି ।
କେହୁ ବୋଲଇ ଲଗିବା ପେଲାପେଲି ॥
କେହୁ କାହାକୁ କରଇ ଭଙ୍ଗାଭଙ୍ଗି ।
ବନେ ବାଛୁରୀ ଚରାଇ ଫିଙ୍ଗାଫିଙ୍ଗି ॥
ନାନା କଉତୁକେ ପୋଏ ଉନମତ୍ତ ।
ବନ ବିହାର ଚରିତ ଯେତେ ଯେତେ ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳ, କୃଷ୍ଣର ଅନୁବାଦେ ।
କଥାଛଳେ ପରିହାସ ପଦେ ପଦେ ॥
ରାମ ସୁଦାମ ସଙ୍ଗରେ ହାସରସେ ।
ଏହିରୂପେ ଯୋଡ଼ ଯୋଡ଼ ପ୍ରୀତିବଶେ ॥
ବନେ ବନେ ବୁଲି ରହି ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ।
ନୀପମୂଳେ ତ୍ରିଭଙ୍ଗିରେ ବେଣୁସ୍ୱନେ ॥
କେତେବେଳେ ଖେଳ ରଚି କୁତୁହଳେ ।
ଶ୍ରମେ ବସନ୍ତି ଯାଇଁ ସେ ରୁଛ ତଳେ ॥
କେତେବେଳେ ଫୁଲ ତୋଳି ମାଳ ଗୁନ୍ଥି ।
କେତେବେଳେ ଶ୍ରୀମୁଖ ପଖାଳନ୍ତି ॥
କେତେବେଳେ ବସ୍ତ୍ର ଲୋଡ଼ ପାଣି ଦେଇ ।
କେତେବେଳେ ପତ୍ରଶଯ୍ୟା କରି ଶୋଇ ॥
ସ୍ଥାନ ନିର୍ମଳ ଦେଖିଣ କେଉଁଠାବେ ।
ଏକମେଳେ ଭୁଞ୍ଜି ବସି ପ୍ରିୟଭାବେ ॥
କେଉଁଠାରେ ଆରମ୍ଭିଣ ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗ ।
ନଟବର ବେଶ ଯୋଡ଼ ଯୋଡ଼ ସଙ୍ଗ ॥
ଶ୍ରମେ ତୃଷିତ ଦେଖିଣ ରାମହରି ।
ମେଘମାନେ ଗଗନରେ ଛତ୍ର ଧରି ॥
ସଭା-ମାଧବୀମଣ୍ଡପ ତଳେ ବସି ।
ପରବାଦ୍ୱୀ ବାଦନରସେ ରସି ॥
କେତେବେଳେ ସଖା ଆଙ୍ଗି ବସ୍ତ୍ର ଲୋଡ଼ ।
ବାକ କରଣ ବୃକ୍ଷରୁ ଫଳ ପାଡ଼ ॥
କେହୁ ଝୁଙ୍କିଣ ହାଲଇ ଦୁହାଲଇ ।
ଧୀରେ ଚମକ ଧମକ ଓହ୍ଲାଇ ॥
କେହୁ ବୃକ୍ଷେ ଚଢି ତୋଳେ ଡ଼ାଳେ ଡ଼ାଳେ ।
ଠେକା ଫୋପାଡ଼ ମାରେ କେ ବାହୁବଳେ ॥
କେହୁ ତଳରୁ ଆଙ୍କୁଡ଼ି ବଢାଇଣ ।
ଡ଼ାଳେ ଲଗାଇ ଝାଡ଼ଇ ନୁଆଇଁଣ ॥

କେହୁ ବାହାସ୍ତୁ ମାରି ଫଳ ଖାଏ ।
ତରୁ ଝିଙ୍କି ପେଣ୍ଡା ଛୁଡ଼ି ତଳେ ପଡ଼େ ॥
ତାଳ ନଡ଼ିକାଳ ବେଲ ବରକୋଳି ।
ଗୁର ରସାଳ ବକୁଳ ଭଲଭଲି ॥
ଜାମ୍ବୁ ଜେଉଡ଼ କପିଥ କରମଙ୍ଗା ।
ଗୁଆ ଖଜୁରି ଆଦି ଏ ଡେଙ୍ଗା ଡେଙ୍ଗା ॥
ବଳ ବୁଝିରେ ଚୋଳନ୍ତି ଏକ ଆରେ ।
ମହା କପିଥ ତରୁଏ ଫଳଭରେ ।
ଯାହା ଉପାୟେ ବଳରେ ନ ପାରିଲେ ।
ସୋଏ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସ୍ଥାମୁରେ ଜଣାଇଲେ ॥
ଦେଖ ଉଚ ବସ୍ତାର ଏ ମହାତରୁ ।
ଫଳ ପାଚ ସୁବାସଇ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରୁ ॥
ତଳୁ ଆଙ୍କୁଡ଼ି ବଢ଼ାନ୍ତେ ନ ପାଇଲୁ ।
ଚଢ଼ି ତୋଳି ତ ସାହସ ନ ବଳିଲୁ ॥
ଫଳ ନ ଝଡ଼ଇ ଯେତେ ହଲାଇଲେ ।
ବଡ ବଡ ସାମରଥ ଓହୋଳିଲେ ॥
ଆମ୍ଭେ ଖାଇବା କପିଥ ମନେ ଅଛୁ ।
ତୁମ୍ଭ ଭାଗରେ ହୋଇଲା ଏହୁ ଗଛ ॥
ଦେବ କପିଥ ଜଣକେ ଦଶ ଦଶ ।
କୃଷ୍ଣ କୁମାରଙ୍କୁ ବୋଲେ ହସ ହସ ॥
ତଉଦଗକୁ ହୋଇଲେ ଅନା ଅନା ।
ବସ୍ଥ ଶିରେ ଅଛୁ ଏକଚକ୍ଷୀବାନା ॥
ମାୟାରୂପ ଧରି ବନେ ବସ୍ଥସୁର ।
ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତି ଗମେ କୃଷ୍ଣ ସନ୍ନିଧିର ॥
ଚିହ୍ନି ଚରକ ଜାଣିଲେ ନନ୍ଦବତ୍ସ ।
ମତେ ମାରିତ ଅସୁର ଆୟୁ ଅଛୁ ॥
ଧାଇଁ ଧରି ବେନପାଦ ବୁଲାଇଲେ ।
ନେଇ କପିଥ ଗଛରେ କଚାଡ଼ିଲେ ॥
ଘୋର ରଡ଼ି କରି ଦୈତ୍ୟ ପ୍ରାଣ ଛାଡ଼େ ।
ସବୁ କପିଥ ବୃକ୍ଷରୁ ପଡ଼େ ଝଡ଼େ ॥
ଦେଖି ପୋଏ ମନେ ଆନନ୍ଦିତ ପାଇ ।
ହେଣ୍ଡି ମାରିଣ ନାଚନ୍ତି ଗୀତ ଗାଇ ॥
ପୁଣି ଦୈତ୍ୟରାଜ ମୃତପିଣ୍ଡ ଦେଖି ।
ପୋଏ ଭୟ ତେଜି ମନେ ମହାସୁଖୀ ॥
ଖାଇ କପିଥ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପରଶଂସି ।
ଏବେ ନିର୍ଭୟ ହେଲୁଇଁ ବନେ ପଶି ॥
କସ କରିବ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କଂସରାଏ ।
କୃଷ୍ଣତେଜ-ଅନଳକୁ ତୃଣ ପ୍ରାୟେ ॥
କାହା ଗ୍ଥରକୁ ଭୟ ଯେ ଅଛୁ ଆଉ ।
ସର୍ବ ଶୁଭେ ଏକା ଆମ୍ଭ କୃଷ୍ଣ ଥାଉ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ପୁତନା ଘାଇ ଏହି ।
କଂସ ବୋଲେ ଆସିଥିଲେ ଛଳ ବହି ॥
କେହୁ ବୋଲଇ କେମନ୍ତେ ଗଲା ଶଙ୍କା ।
କେହୁ ବୋଲେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲ ବାନା ॥
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ତା ମନ ପାଇଅଛୁ ।
ଏହାସଙ୍ଗେ ଗଲେ ଭୟ ନାହିଁ କିଛୁ ॥
ପଶି ନ ପାରେ ଯେ ବନେ ଦେବାସୁରେ ।
ବନେ ଆସିବାକୁ ଡ଼ର ନରନ୍ତରେ ॥
ଏବେ ବିହରୁ ଅଛଇଁ ଇଚ୍ଛାମତେ ।
ଫଳ ପୁଷ୍ପ ତୋଳୁ ଥାଇଁ କେତେ କେତେ ॥
ଯାହା ଜନ୍ମେ ଦେଖି ଖାଇ ନ ଥିଲୁଇଁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରପୁରେ ଅପୂର୍ବ ଯେ ଏଥିପାଇଁ ॥
ପାରିଜାତ ନନ୍ଦେ ଏଥି ପୁଷ୍ପବାସ ।
ଅମୃତରୁ ସ୍ୱାଦୁ ଅଟେ ଫଳରସ ॥
କୃଷ୍ଣ ବାହୁବଳେ ଆସି ଭୋଗ କରି ।
ଚନ୍ଦ୍ରପୁରେ ଅଛୁ କେହୁ ଆମ୍ଭ ସରି ॥
ବାଡ଼ ବୁଲାଇଣ ଡ଼ଆଁଟିରା ମାରି ।
ବୀର ଡ଼ାକରେ ବଜାଇ ଗାଲ ଭୁରି ॥
ଜୟଶଙ୍ଖ ବଜାଇଣ ବାହୁଡ଼ିଲେ ।
ଦେବଗଣ ପୁଷ୍ପ ଶିରେ ନଉଡ଼ିଲେ ॥
ପଥେ ମିଳିଲେ ଆସିଣ ବ୍ରଜବାସୀ ।
ରାମକୃଷ୍ଣ ରୂପ ଦେଖି ଚିତ୍ତ ତୋଷି ॥
ମାତା ପିତା ଚରଣରେ ପ୍ରଣମିତ ।
ବସ୍ଥସୁର ବଧ ଶୁଣି ଆନନ୍ଦିତ ॥
ଭୟେ ଥରଇ ଶୁଣିଣ ଯଶୋବନ୍ତୀ ।
କୃଷ୍ଣ ମୁଖ ଚୁମ୍ବି ଶିର ଆଘ୍ରାଣନ୍ତି ॥
ବତ୍ସ ରଖା ଯେତେ ହେଲା ତେତେ ହେଉ ।
ଖାଇଙ୍କର ମେଳେ ଏବେ ବତ୍ସ ଯାଉ ॥

ସଞ୍ଜ ଆରେ ଗାଇ ଦୁହେ ନୋହୁ ଦୁହାଁ
ଏକାବେଳେ ଦୁଧ ତ ନୋହେଁ ମୁହାଁ ॥
ଯହିଁ ଏତେ ଭୟ ତହିଁ ଯିବନି କେ ।
ଏବେ ମରିବ ଅଧିକ ଦକଦକେ ॥
ପୋଏ କହନ୍ତି ବଡ଼ମା ଗରବେର ।
ମାଏ କେ ମମ ଅଛଇ ଜଗତେର ॥
କାହ୍ନା ବଲେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କେ.କସ କରୁ ।
ଭୟ ନାହିଁ ତିନପୁର ହନ୍ତ କରୁ ॥
ଦୈତ୍ୟ ମାରଣ ନିର୍ଭୟ କରାଇବୁ ।
କଂସ ବିନାଶିଣ ଛତ୍ର ଧରାଇବୁଁ ॥
ଦେଖି ହସି ବୋଲନ୍ତି ରେ ତମାଲଆ ।
ଏତେ ନ କହ ଗାରମା ବଢାଣିଆ ॥
ମୋର ଅଧିକକୁ ଲଜ୍ଜା ନାହିଁ ଭଲେ ।
ସବୁ ପାଇବ ଜୀବନେ ଜିଇଥିଲେ ॥
ଏତେ କହିଣ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଘେନଗଲେ ।
ସ୍ନାନ ସୁବେଶ କରାଇ ଭୁଞ୍ଜାଇଲେ ॥
ଗୋଦୋହନ- ସନ୍ଧ୍ୟାଲୀଳା- ସମୟରେ ।
ନିଦ୍ରା ଅଳସ ଶୟନ ପଲଙ୍କରେ ॥
ଆରଦିନ ସେହିରୂପେ ବନ ବିଜେ ।
ରାମକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ଗୋପସୁତ ମାଝେ ॥
ପଥେ ପାଛୋଟି ଆସିଣ ଗୋପଲୋକେ ।
ନେତ୍ର ନିଶ୍ଚଳ କରିଣ ଅବଲୋକେ ॥
ଦେଖିବାର ଶରଧାରେ ମତା ମତ ।
ଭିଡ଼ ଗହଳେ ପଶିଣ ଜନ୍ତାଜନ୍ତ ॥
ନଗ୍ର ଜିଣିଣ କାନନେ ପରବେଶ ।
ପଥ ନିରେଖିଣ ବନ-ଜୀବେ ତୋଷ ॥
ରମ୍ୟ ଉତ୍ତମ ରହସ୍ୟ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ।
ବିନୁ ବିନୁ ଖେଳ-ଲୀଳା ଅନୁଆନେ ॥
ବତ୍ସ ଚରାଇ ଯମୁନାପାଣି ଦେଇ ।
ଗୋପ କୁମାର ମେଳରେ ବେନି ଭାଇ ॥
ବୁଲି ଆସନ୍ତେ ଅତଡ଼ାହଦ ବାଙ୍କେ ।
ଦେଖି ଅତି ଭୟଙ୍କର ଏକ ବକେ ॥
ବତ୍ସ ବାଳକ ଓଗାଳି ଆଗେ ଝାମ୍ପେ ।
ଉଣାବାତ ବତାସରେ ମହି କମ୍ପେ ॥
ଥଣ୍ଟ ବିସ୍ତାରଣ ଆଗେ ଓଗାଳିଲା ।
ଘୋର ଗରଜନେ ଦିଗ ଆଚ୍ଛାଦିଲା ॥
ଡେଣାପିଟି ମହୀ-ଧୂଳି ଉଡ଼ାଇଲା ।
ରବିକିରଣ ଗଗନେ ଉଡ଼ାଇଲା ॥
କଇଲାସ ଗିରି ପ୍ରାୟେ ଦୈତ୍ୟ କାୟ ।
ଦେଖି କୁମରେ ପାଇଲେ ମହାଭୟ ॥
କୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀମୁଖେ ଜଣାନ୍ତି ଏକ ଆରେ ।
ଦେଖ ଆଚମ୍ବିତ ରୂପ ଭୟଙ୍କରେ ॥
ବନ ଯମୁନାରେ ପଶି ମନ୍ଥିଲଇ ।
ହେନ ଏମନ୍ତ ଦେଖି ତ ନ ଥିଲଇଁ ॥
ଶୁଣି କୁମାରଙ୍କୁ କୃଷ୍ଣ ପଛ କରି ।
କେଶ ବାସ ବାନ୍ଧି ଦୃଢ଼େ ଆଗସରି ॥
ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ହାସେ ବକ ପାଶେ ମିଳି ।
ରାହୁ ପୂର୍ଣ୍ଣଶଶଧର ପ୍ରାଏ ଗିଳି ॥
ଦେଖି କୁମରେଂ ପଡ଼ିଲେ ମହୀଲୋଟି ॥
ଗୁଣ ଗାଇ ବାହୁନାଇ ହିଆ ଫାଟି ॥
କେହୁ ହାହା କୃଷ୍ଣ ବୋଲି ହିଆ କୋଡ଼ି ।
କେହୁ ଛେଦନା ସ୍ଥାବର ପ୍ରାଏ ପଡ଼ି ॥
କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ବିନୁ ଶୋକେ ଗୋପବାଳେ ।
ଦିଗ ନ ଦିଶଇ ମହା ଅନ୍ଧକାରେ ॥
ଜଳବିହୁନରେ ସ୍ଥଳେ ମୀନ ପ୍ରାଏ ।
ସବୁ ନୟନ ଜୀବନ କୃଷ୍ଣ ଦେହେଁ ॥
ଏକ ଉପରେ ଆରେକ ପଡେ ଢ଼କେ ।
ହା ହା ଜୀବନ ଆମ୍ଭର ବନମାଳୀ ॥
ତୋର ବିନେ କି ରହିବୁଁ ଦେହ ଧରି ।
ପୁଣି ଲେଉଟି କି ଯିବୁଁ ଗୋପପୁରୀ ॥
ଧିକ ଧିକ ଏ ଜୀବନ ଯାଉକନା ।
ଏବେ ବିଅର୍ଥ ଜୀବନ ଯାଉକନା ॥
କାହା ସଙ୍ଗେ ବଞ୍ଚିବା ନିଶିଦିବା ।
ହାସ-ବଚନ କାହାକୁ କହୁଥିବା ॥
ମନ ଜାଣି କେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଶିଖାଇବ ।
ନାନା ଆଚମ୍ବିତମାନ ଦେଖାଇବ ॥
ସ୍ୱାଦ ଚାଖିଣ ଆମ୍ଭର ମୁଖେ ଦେଇ ।
ଆମ୍ଭ ଅଧରୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ଖାଇ ॥

ଭିନ୍ନେ ଅନ୍ତର ନ କଲେ ଭଜନରେ ।
ଗୁଣ ଗୁଣି କେ ଜୀବନ ଧରି ପାରେ ॥
ଆହା ଗୋକୁଳ-ନାୟକ ଜୀବଧନ ।
କେଉଁଣେ ଗଲୁ କରି ଅଣଅବଧାନ ॥
କଂସ ବାରତା କହିବୁଁ ଗୋପେ ଯାଇଁ ।
ଶୁଣି ଜୀବନ କ୍ଷଣେ ରଖିବେ ନାହିଁ ।
ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ଜୀବନ ଯିବ ଉଡ଼ି ।
ଗୋପ ସମ୍ପଦ ଯାକହିଁ ଯିବ ବୁଡ଼ି ॥
ଆହା ମେଳଶିରୋମଣି ପ୍ରାଣସଖା ।
କେଉଁଣେ ଲୁଚିଲୁ ବଦନ ବାରେ ଦେଖା ॥
ଆମ୍ଭେ ଫୁଟିଲେ ବସାଉ ତରୁତଳେ ।
ବସ୍ତ୍ର ଅଡ଼ାଇଣ ଆଣୁ ଏକମେଳେ ॥
ନାନା ହାସରସ କହି ଶତ ତୋଷୁ ।
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଶୁଆଇ ଜଗି ବସୁ ॥
ନାନା ସ୍ୱାଦୁଫଳ ତୋଳି ଆଣି ଦେଉ ।
ମନ ବିଷାଦ ବେଦନା ହରି ନେଉ ॥
ନାନା କଉତୁକ ଲୀଳା ହାସରଙ୍ଗେ ।
ମାଲ ବିନ୍ଧାଣ ଲଗିବୁଁ କାହା ସଙ୍ଗେ ॥
କାହା ନାଚିବାକୁ ତାଳ ପକାଇବୁ ।
କାହା ଗଳେ ଫୁଲମାଳ ଲମ୍ବାଇବୁଁ ॥
ବନେ ବିହରିବୁଁ କାହା ବାହୁବଳେ ।
ଖେଳ ଖେଳିବୁଁ କା ସଙ୍ଗେ କୁତୂହଳେ ॥
ଅତି ବିକଳେ ବାଳକେ ବାହୁନାଇଁ ।
କହ୍ନା ଆମ୍ଭର ଜୀବନ ଯାଉ ନାହିଁ ॥
ଏକ ଉପରେ ଆରେକ ପଡ଼ି ଅଛୁ ।
ଗୁଣ ଗାଇ କେ ଅବନୀ ଗଡ଼ି ଅଛୁ ॥
ବୁକୁ କୋଡ଼ି ହୋଇ ମସ୍ତି ଶିର ମାରି ।
ମୂର୍ଚ୍ଛା ଯାଏ କେ ଡାକିଣ ନାମ ଧରି ॥
ଉଚ୍ଚେ ରୋଦନ କରନ୍ତି ଅତିଶୋକେ ।
କେଶ ବାସ ଅସମ୍ଭାଳ ଏକେ ଏକେ ॥
ନେତ୍ର ଲୋତକେ ଅବନୀ କରଦମ ।
ଗଡ଼ିବାରେ ତୃଣ ଲତା ମରଦନ ।
ବତ୍ସ ତୃଣ ତେଜ ନେତ୍ରୁ ନୀର ବହେ ।
ଖଗ ମୃଗ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ହୋଇ ରହେ ॥

ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କ ଅଙ୍ଗରୁ ଧାର ସ୍ରବେ ।
କୃଷ୍ଣ ଅଭାବୁ ଦୁଃଖିତ ସର୍ବଜୀବେ ॥
ବକା ନିକଟେ ଶୋକରେ ଗୋପବାଳେ ।
କୃଷ୍ଣ ଗିଳିଲୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଗିଳ ଭାଳେ ।
ତାର ସଙ୍ଗରେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ବେଗେ ଥୁଅ ।
ଏତେ ନିଷ୍ଠୁର ହୃଦୟ ଆଜ ନୁହ ॥
ଶ୍ୟାମ ଚିକ୍କଣ ମୂରତି ମନୋହର ।
କେହ୍ନେ ଗିଳିବାକୁ ମନ ହେଲା ତୋର ॥
କେହୁ ଛଟାଗାଳି କଥା ଭାଷିଆଇ ।
କେହୁ ଗିଳ ବୋଲି ମଥା ଘଷିଆଇ ॥
ବକା କୃଷ୍ଣକୁ ଗିଳଣ ଅଣକତେ ।
ପ୍ରାଣ ସହିତେ ଗୋବିନ୍ଦ କଣ୍ଠାଗତେ ॥
ମହାପ୍ରଳୟ ଅନଳ-ତେଜ ଜାଣି ।
ଗିଳି ନ ପାରି ତରାଟି ଆଖି ବେନି ॥
ତେଣୁ ପିଟିଣ ହୋଇଲା ଛଟପଟ ।
ଉଦଗାରି ପକାଇଲା କୃଷ୍ଣ କଣ୍ଠ ॥
କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟପ୍ରାୟ ତେଜ ପ୍ରକାଶଇ ।
ପୁଣି ପଛଦୁଆ ଦେଇ ପଳାସଇ ॥
ଗୋପକୁମରେ ଦେଖିଣ ବେଗେ ବେଢ଼ି ।
ବକ ଅଙ୍ଗରେ ବୁଲଇ ପିଟି ବାଡ଼ି ॥
କେହୁ ମୁଥ ବିଧା ନେଇ ପ୍ରହାରଇ ।
କେହୁ ଚରଣ ମାରିଣ ଗରଜଇ ॥
କୃଷ୍ଣ ଧଇଲେ ଚଞ୍ଚୁ ତା, ଦୁଇକରେ ।
ଦୁଞ୍ଚି ଦୁଞ୍ଚି ପେଲିପେଲି ବଳଆରେ ॥
ଦୈତ୍ୟ ବଳ କ୍ଷୀଣ ହୋଇ ନ ଚଳଇ ।
ପ୍ରାଣ ଯିବା କାଳେ ମତି ବିଚଳଇ ।
ଦୁଇ ଫାଳ କରି ଚିରି ପକାଇଲେ ।
ଜୀବ ଯାଆନ୍ତେ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ରଖାଇଲେ ॥
ଦେଖି ଆନନ୍ଦେ ନାଚନ୍ତି ଗୋପବାଳେ ।
ବାଇ ଜୟଶଙ୍ଖ ଶିଙ୍ଗା କୁତୂହଳେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଅଲୌକିକ ପରାକ୍ରମ ଦେଖି ।
ପୋଏ ଭୟ ତେଜ ମନେ ମହାସୁଖୀ ॥
କେହୁ ବୋଇଲେ କୃଷ୍ଣ ବଡ଼ ବଳଆର ।
କେହୁ ବୋଇଲେ କେତେ ବଳ ବକ ଛାର ॥

କେହୁ ବୋଲଇ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଲା ଗିଳି ।
ମୋର ବାଡ଼ ଘାତେ ସିନା ଉଦଗାରି ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ଶିକ୍ଷା ।
ବେଳେ ବେଳେ ଆପଦରୁ କରେ ରକ୍ଷା ॥
କେହୁ ବୋଲେ ମୋ ଚରଣ ପ୍ରହାରରେ
ଚଳି ନ ପାରି ସ୍ତବ୍ଧତ ସେ ପ୍ରାଣରେ ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଖାଇ ମୋର ମୁଥଘାତ ।
ଅଧା ପ୍ରାଣ ହୋଇ ହେଲା ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ମାଇଲି ଯେଉଁ ବାଧା ।
ପିଠି ଗୋଳ ହୋଇ ହେଲା ପେଟ ସୁଧା ॥
ପ୍ରାଣ ଛାଡ଼ିଲେ ଥିଲା ସେ ଆଁ ଆଁ କରି ।
ମଲାପିଣ୍ଡ ସିନା ହରି ଦେଲା ଚିରି ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଆମ୍ଭ ସବୁ ଧର୍ମବଳେ ।
ବାରେ ମରଣୁ ବଞ୍ଚିଲା ନନ୍ଦବାଳେ ॥
ଏତେ ବୋଲିଣ ବଣରୁ ବାହୁଡ଼ିଲେ ।
ବକ ପିଣ୍ଡରେ ଲଉଡ଼ି ପ୍ରହାରିଲେ ॥
ବତ୍ସ ଆଗରେ ଚଳାଇ ପଛେ ଗଲେ ।
ମଧୁ ମୃଦୁ ଶୋଭା ଗୋପସୁତ ମେଳେ ॥
ଜାଣି ପଥରେ ମିଳିଲେ ବ୍ରଜବାସୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଗୃହିଁଣ ଚକୋର ଯେସନ୍ତେ ତୋଷି ॥
ବତ୍ସ ସମ୍ଭାଳିଣ ଯୋଏ ଯେଝା ପୁରେ ।
କୃଷ୍ଣ ମହିମା କହନ୍ତି ପ୍ରତିଜ୍ଞାରେ ॥
ବକା ମରଣ ଶୁଣିଣ ଗୋପଲୋକେ ।
ଅତି ହରଷ ବରଷ ଏକେ ଏକେ ॥
କେହୁ ପରତେ ନ କରେ ବାଳ ବୋଲେ ।
ଯାକୁ ନ ପାରନ୍ତି ମହା ମହା ମଲ୍ଲେ ॥
ନନ୍ଦବାଳକ କେମନ୍ତେ ନାଶ କଲା ।
ଏହୁ କଥା ତ ମନକୁ ନ ଆସିଲା ।
କଂସରାଜନ ଯାହାର ବାହୁବଳେ ।
ଜିଣି ଜଗତ ସାଧିଲା ଅବହେଳେ ॥
ଏହୁ ବାଳକେ ମାଇଲେ କଉତୁକେ ।
ବକାସୁର ନୋହେ, ସେହୁ ଆନ ବକେ ॥
ଯୋଏ ବୋଲନ୍ତି ପଞ୍ଚତ୍ୱପ୍ରାପ୍ତ ଦେହ୍ୱ ।
ଦେବାସୁରେ ନ ପାରନ୍ତି ଆନେ ରହ୍ୱ ॥

ଚୀର ଚିରା ପରି ହରି ଚିରି ଦେଲା ।
ଦୁଇ ଫାଳ ହୋଇ ନିଜ ରୂପେ ମଲା ॥
କେହୁ ବୋଲେ ସନ୍ତୋଷରେ ପଞ୍ଚମୁଣ୍ଡି ।
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ଦେଲେ ଏହୁ ଦଣ୍ଡି ॥
ସେହୁ ଲଉଡ଼ି କହ୍ନାଇ ଅଛୁ ପାଇ ।
କୃଷ୍ଣେ ଦାନବ ଜୟୁ ତେଣୁ ନାହିଁ ॥
କୃଷ୍ଣ ଗୁଣକୁ ପ୍ରଶଂସି ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ।
ଯଶୋଦାର ଆଗେ କହୁଛନ୍ତି ବସି ।
ତୋର ପୁତ୍ର ବାହୁବଳେ ଗୋପଜନେ ।
ଧନ ସମ୍ପଦ ବର୍ଦ୍ଧନ ଦିନେ ଦିନେ ॥
ପ୍ରାତୁଁ ଉଠିଣ ବଦନ ନିରେଖନ୍ତି ।
ମନସନ୍ତାପ ବିୟୋଗ ଉପେଖନ୍ତି ।
ତିନି ତାପ ଯେଣୁ ଗୃହିଁ ନ ଲାଗଇ ।
ତେଣୁ କରି ସର୍ବ ମନ ସରାଗଇ ॥
ଆଜ ଯାହା କଲା ବଡ ଆଚମ୍ବିତ ।
ବକାସୁର ନାମେ ମହାବଳ ଦୈତ୍ୟ ॥
ଜଳଘାଟେ ଜଗି ବତ୍ସ ବାଳ ଗିଳେ ।
କୃଷ୍ଣ ଚିରି ପକାଇଲା ଦୁଇ ଫାଳେ ॥
ବତ୍ସ ବାଳକୁ ଜୀଆଁଇ ଆଜ ଦେଲା ।
ଗୋପସମ୍ପଦ ନୋହିଲେ ସରିଥିଲା ॥
କ୍ଷୀର ଖାଇଣ ଅଛଇ ତୋର ତହୁଁ ।
ଦେହ ଦାନବେ ଅଜେୟ ହେବ ସେହୁ ॥
ତୁହି ସତୀ ସାଧ୍ୱୀ ଯେ ଭାଗ୍ୟବତୀ ।
ଅନୁରୂପେ ପୁତ୍ର କଲୁ ଉତପତ୍ତି ॥
ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତିଣ ମରିବେ ଦୁଷ୍ଟଗଣେ ।
ଦେବୀ ବୋଲନ୍ତି ସବୁ ତୋ କଲ୍ୟାଣେ ॥
ମୋର ଯଶ ପଉରୁଷ କିଛି ନୋହୁ ।
ତୁମ୍ଭ ପଦରଜ ଧେନ କଇଁଥାଉ ॥
ଆଉ ଅଧିକ ମୋହର ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ।
ଦୁଃଖେ ସୁଖେ ବଞ୍ଚିଥିବ ମୁଖ ଗୃହିଁ ॥
ଏହି ମତେଣ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରୀତିବଦନେ ।
ବତ୍ସ ବାଳ ଯେନ ହରି ବିଜେ ବନେ ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳର ସଙ୍ଗେ ପରିହାସେ ।
ବକ୍ର ଉକତି ଇଙ୍ଗିତ ନାନାରସେ ॥

କେହୁ ଦୋସଡ଼ା ବସନ ନେଇ ପଛେ ।
ଆରେକକୁ ଦେଖାଇଣ କହେ ମିଛେ ॥
କେହୁ ଖସି ପଳାଇଲା ଧରୁ ଧରୁ ।
କେହୁ ବାସ ଚୋର ଶଙ୍କା ବୋଲେ ଦୂରୁଁ ॥
କାନ୍ଧି ପକାଇଲୁ ତଉ ବାତୁଳରେ ।
ଆଳ ଲଗାଉ ନ ପାଇ ଏତେବେଳେ ॥
ଶୁଣି ସୁବଳ ବୋଲଇ ପଛେ ଥିଲ ।
କାହା ବାସ ପଡ଼ିଅଛୁ ନ ଛୁଇଁଲ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ବନ୍ଧୁ ଏ ଭ୍ରମ ହେଲା ।
ବାସ ଖସି ପଡ଼ନ୍ତେଣ ନ ଜାଣିଲା ॥
ଖଣ୍ଡେ ଦୂର ସିନା ଯାଇଁ ଘେନ ଆସ ।
କୁମାରଙ୍କୁ ଠାର ଦେଇ ହସ ହସ ॥
ସତ ମଣି ବନ୍ଧୁ ପଛ ଅନୁସର ।
କଣ୍ଟି-ଫଳାଂଶରେ ବନ୍ଧୁ ବାସ ଦଳ ॥
ଖଣ୍ଡେଦୂର ଯାଇ ବାସ ନ ପାଇଲା ।
ଟଳ ମୁଖ କୋକନଦ କମ୍ପାଇଲା ॥
ବସୁଦାମ ବାସ ଯାଚି ଦେଲା ନେଇ ।
ପଥେ ଯାଇ ଘେନ ଆସିଥିଲ ମୁହିଁ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ପୁଣି ଏବେ ନ ପକାଅ ।
ବାସ ପାଇଲ ତ ଆଉ ନ ସକାଅ ॥
ଅଙ୍ଗ ଘୋଡ଼ାଇଣ ବାସ ବେଢାଇଲା ।
ବନ୍ଧୁ କୃଷ୍ଣ କରୁଁ ବେତ ଛଡ଼ାଇଲା ॥
ପୋଏ ଦୋଖି ପଳାଇଲେ କରି ଭୟ ।
କଣ୍ଠୁ ପ୍ରତାପ ଚାପିତ ବନ୍ଧୁ କାୟ ॥
ନଖେ ବିଦାରି ହୋଇଣ କୁଣ୍ଡି ଆଇ ।
କୃଷ୍ଣ ହସନ୍ତି ବଦନ ମୁହାଆଇ ॥
ଗଡ଼ଗଡ଼ାଇ ଅବନୀ ନଟଗାଳ ।
ଅଟ୍ଟହାସରେ କୁମରେ ଦେଇ ତାଳ ॥
ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ ଫୁଲି ଗଲା ଦେହ ଗୋଟି ।
ଏବେ ହେଲେଣି ପରା ହେ ମୋଟାମୋଟି ॥
ଶୁଣି ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧରିଣ ବୋଲେ ବନ୍ଧୁ ।
ଆରେ ମୂଢ଼ ଆମ୍ଭେ ଯଜ୍ଞବେଦୀ ଅଟୁଁ ॥
ସାନ୍ଦୀପନି ଦେଲେ ଏହି ବାସ ଗୋଟି ।
ଘୋଡ଼ ହୋଇଲେ ଅବନୀ ଯେବେ ଲୋଟି ।

ଯଶ, ଆୟୁଷ ବର୍ଦ୍ଧନ ପୁଷ୍ଟି କାୟେ ।
ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଇଚ୍ଛା ତାହା ପାଏ ॥
ତେଣୁ ହଜନ୍ତେ ବସନ ଷୋଭ ପାଇଁ ।
ଜାଣି ଥିଲେ କି ଯାଚି ଦିଅନ୍ତି ଆଉ ॥
ଆଉବେଳେ ଆମ୍ଭ ତହୁଁ ନଅ ବୋଲି ।
କଂସ ରାଜାଧିରାଜାଙ୍କ ରାଣ ଦେଲି ॥
ଧାଇଁ ଧରି କାହା ଅଙ୍ଗେ ବାସ ଘଷି ।
ଲଡ଼ା ଛଡ଼ କରି କେହୁ ଗଲା ଖସି ॥
କେହୁ ଚିହ୍ନିଲା ବସନ ଦେଲା ଫେରି ।
ଝୁଲେ ଷଣ୍ଢି ଆରେ ବୋଲି ଦୁହା ଦେଇ ॥
ତାଳ ହଲାଇ ଗ୍ଳଲନ୍ତେ ନାନାମତେ ।
ବନ୍ଧୁ ଗାଳି ଦେଉଅଛୁ ଯେତେ ଯେତେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଶଠପଣେ ବନ୍ଧୁ ଆଶ୍ୱାସନ୍ତି ।
ପୁଅମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ କହିଆରନ୍ତି ॥
ମେଳମତା ହୋଇ ବୋଲ ନ ମାନନ୍ତି ।
ବନ୍ଧୁ ମରମ କଥନ ଚଳାବନ୍ତି ॥
ବନ୍ଧୁ ଚଳ ଧୂଳି ଧରି ଧାଇଁ ଫିଙ୍ଗି ।
କେହୁ ଓଟାରେ ବସନ ପଛୁଁ ଲାଗି ॥
ଫେରି ଗୋଡ଼ାଇ ଫୁଟିଣ ଫୁତ୍କାରଇ ।
ନାନା ଭର୍ତ୍ସନାରେ ଗାଳି ଉଚ୍ଚାରଇ ॥
ଜାତି ଆଭୀର ପାଷାଣ୍ଡ ବନଚର ।
ଭଗ୍ନୀମାନଙ୍କୁ ନ ଦେଇ ହାସ କର ॥
ଆଜ ମନ୍ଦରକୁ ଗଲେ ଜାଣି ସିନା ।
ଯାହା ହୋଇ ରଖିବ କି ନନ୍ଦକହ୍ନା ॥
ବକାସୁର କାଳି ସବୁ ଥା'ନ୍ତା ଗିଳି ।
ପଛ କରି ଆଗ ହୋଇ ଓଗାଳିଲି ॥
ସେହୁ ଗୁଣ କରୁଅଛ ଆଜ ମୋରେ ।
ତୁମ୍ଭ ସାଧିବାକୁ ନାହିଁ କେତେବେଳେ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ହେ ବନ୍ଧୁ ଆସ ଆସ ।
ଭଲ କରି ଦୃଢ଼େ ବାନ୍ଧ କଟିବାସ ॥
ବଡ଼ ସୁବୋଧ ତ ଏବେ ରାଉଅଛୁ ।
ହେଲେ ଧାଙ୍ଗଡ଼ା ମାଇଲା ଷୀର ଭଷି ॥
ବଚ୍ଛା କଚୁଡ଼ି କଟିଥ ଝଡ଼ାଇଲା ।
ବାଇଡ଼ଙ୍କ ବୋଲି ସ୍ୱପ୍ନ ଗଡ଼ାଇଲା ॥

ସ୍ତ୍ରୀ ଶିଶୁ ବିପ୍ର ଗୋ ହତ୍ୟାକୁ ନାହିଁ ଭୟ ।
ମହା ପାତକୀ ନାଶିବ କି ଉପାୟ ॥
ଏହା ସଙ୍ଗେ ଥିଲେ ସର୍ବେ ନାଶ ଯିବ ॥
କଉତୁକେ ଏ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପ୍ରାଣ ନେବ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି କିପାଇଁ ମତେ ବୋଲ ।
ବାଳପୋଏ ଚଳାବନ୍ତି କଥା ଚଳ ॥
ବଟୁ ବୋଲଇ ସକଳ ଚୋର ହେଉ ।
ଏତେ ଉପାୟ ରଚିବା ମୂଳ ତ ତୁ ॥
ଗୋପେ ହୋଇଅଛୁ ବଡ଼ ହନ୍ତକାରୁ ।
ଲୁଳ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ଆଖି ଠାରୁ ॥
ତୋର ଭୟେ ଯୁବତୀଏ ନ ଚଳନ୍ତି ।
ବଳେ ଓଠାରୁ ଭୁହ ଯେ କୁଳବତୀ ॥
କଂସ ବାରତା ପାଇଲେ ଜାଣୁ ସିନା ।
ମତେ କରୁଛୁ ବନରେ ଢେଉତେ ଅନା ॥
ଏହା ସୁଝାଇ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେବେ ପାରେଁ ।
ତେବେ ପଇତା ବହିବ କଣ୍ଠ ପରେ ॥
ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ହସି ବଟୁ କର ଧରି ।
ବସ୍ତ୍ର ବାଳ ଦେଖ ବନେ ବନନ ଫେରି ॥
ଲତା ଗହଳ ଗଭୀର ଅନ୍ଧକାରେ ।
ଚରାଇଣ ପଛ ଘୁଞ୍ଚେ ବନ ଘୋରେ
ଆଗେ ଚଳାଇ ପଛରେ ଘୁଞ୍ଚା ଦେଇ ।
ରହି ଉହାଡ଼େ ଭାଲୁଙ୍କ ଭାଷା କହି ॥
ବଟୁ ନଦେଖି ପଛକୁ ଲେଉଟିଲେ ।
ମେଲ ଯମୁନା କୂଳରେ ବହରିଲେ ॥
କେତେବେଳେ ବଟୁ ପାଶେ ମିଳ ଆସି ।
ଏକ ଆରେକ ଅନାଇ ହସାହସି ॥
କନ ଗୁଆ ପାନେ ଦନ୍ତ ପାଟ ଅଛୁ ।
ବିଶ୍ୱାସରେ ଦୁଇ ଗୋଟି ପୁଏ ପୁଛୁ ॥
ଦନ୍ତ ପାଟବାକୁ କସ ତୁମ୍ଭେ ଖାଅ ।
ବଟୁ ବୋଲନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ କି ଜାଣି ନାହଁ ॥
ମାଣ ମସିଆ ଓଲୁଅ ବଣ ସାରୁ ।
ଚୂନ ଲବଣ ହଳଦୀ ଘଇ ଭେରୁ ॥
ଦନ୍ତେ ନଦଣ ରହିବ ମଞ୍ଜନରେ ।
କଣ୍ଠ ନ ସହିଲେ ପାଚେ ମଞ୍ଜନରେ ॥

ଯେବେ ପହନର ଲେପକୁ ସହିପାରେ ।
ଦନ୍ତ ଅଧର ସୁରଙ୍ଗ ଜ୍ୟୋତି ଧରେ ॥
ତୁମ୍ଭେ ବିଶ୍ୱାସୀ ବୋଲିଣ କହିଲଇଁ ।
ଆନ କୁମରଙ୍କୁ ଏହା ଦେବ ନାହିଁ ॥
ଶୁଣି ମନ କଲେ ତହିଁ ଜଣ ଚାରି ।
ବଟୁ ବଚନେ ବିଶ୍ୱାସ ସବୁ କରି ॥
ସାରୁଣ ରଣ ବିମଳ ସୁଧାକର ।
ଲେପ ସଂଯୋଗ କରିଣ ଅଭ୍ୟନ୍ତର ॥
ଦନ୍ତ ପାଟିବା ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ମୁଖେ ନେଇ ।
କ୍ଷଣେ ନ ସହି ପକାଇ ଉଛେ ରୋଦ ॥
ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ ଫୁଲ ମୁଖ ବିରୂପରେ ।
କଥା କହିତ ନ ଆସେ ସ୍ୱରୂପରେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଗୁମୁକୁ ଯାଇଣ ଗୋପ ସୁତେ ।
ବଟୁ ଚରିତ କହନ୍ତି କୋପ ଚିତ୍ତେ ॥
ଏହୁ ବାଳକେ ଶିଖାଇ ଏହା କଲ ।
ଦେଖ କେତେ ଚତୁରାଇ ପଣ ଭଲ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଉଧାର ସୁଝାଇଲି ।
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନ ପାରି ଏହା କଲି ॥
ବଟୁ ଉଛେ ତାଳ ମାରି କହେ ହସି ।
ଦନ୍ତ ପାଟିବ ଘଡ଼ିଏ ରହ ବସି ॥
ବଟୁ କଥା ଛନ୍ଦ ପଡ଼ି ନ ଜାଣିଲେ ॥
ଲାଜ ପାଇଁ ଯେ ଯାହାର ତୁନ ହେଲେ ।
ବସ୍ତ୍ର ଲେଉଡ଼ି ଆଣି ଓଠେ ଦେଲେ ପାଣି ।
ଘୁଞ୍ଚ ଚଳେ ଶୁଆଇଲେ ବେଳ ଜାଣି ॥
ବଟୁ କହଇ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମନ୍ଦ ହସି ।
ବଡ଼ ଅପୂର୍ବ ଦେଖିଲି ବନେ ପଶି ॥
ତୁମ୍ଭ ମାନଙ୍କୁ ଲୁଚଇ ଗଲି ଧାଇଁ ।
ଏକ ଅପୂର୍ବ କାନନେ ହେଲି ଯାଇଁ ॥
ଏଣେ ଥାଇ କିଛି ତାହା ଜାଣ ନାହିଁ ।
କିସ କହିବ ମହିମା ଅବା ମୁହିଁ ।
ହେମ ଜ୍ୟୋତି ଲତା ତରୁ ବିକାଶଇ ।
ଧୀର ମଳୟ ଅନଳ ସୁବାସଇ ॥
ପୁଷ୍ପ ଗନ୍ଧରେ ମୋହିତ ମତି ମୋର ।
ଅଛି ରହସ୍ୟ କାନନ ମନୋହର ॥

ଆଜ ଯାଏ ତହିଁକି ଯେ ନାହିଁ ଗମି ।
ଦେବସ୍ତ୍ରିୟଙ୍କର ସେହୁ କ୍ରୀଡ଼ାଭୂମି ॥
ପୁଂସ ଲିଙ୍ଗେ ନ ଦେଖିଲା ଜନ୍ତୁ ।
ବନ ପବନ ଲାଗିଲେ ସ୍ତ୍ରି ଶି ହେନ୍ତୁ ॥
ଆନ ଜନ ତହିଁ ନାହିଁ ଆତଜାତ ।
ବନେ ପଶି ମୁଁ ହୋଇଲି ସ୍ତ୍ରୀଭୂତ ॥
କୁଣ୍ଡ ଦେଖିଲି ନିର୍ମଳ ସ୍ଵାଦୁଜଳ ।
କୂଳ ଚଉମଳ ପୀଢ଼ ତରୁମୂଳ ॥
ଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ କୁଙ୍କୁମ ପ୍ରକଟଇ ।
ମହୀ ପାଦ ଚିହ୍ନ ପଦ୍ମ ଉକଟଇ ॥
ଅନୁସରଣ ଚିହ୍ନକୁ ନିରେଖିଲି ।
ଚଉଦିଗରେ କାହାକୁ ନ ଦେଖିଲି ॥
ଏକ ସାରିକା ମାଧବୀମଣ୍ଡପରେ ।
ଭାଷେ ସୁସ୍ଵରେ ମନୁଷ୍ୟ ବଚନରେ ॥
ଜୟ ଅଖିଳମୋହିନୀ ଗାନ୍ଧର୍ବିକେ ।
ଜୟ ଭୁବନବନ୍ଦିନୀ ସୁରାଧିକେ ॥
ତାର ଭାଷାମୋଦେ ତୋର ବିଚ୍ଛେଦରେ ।
ମନ ବଳଇ ରହିବା ଆସିବାରେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣନ୍ତେ ଅନ୍ତେ ଜଡ଼ ।
ନିଜ ମନରୁ ଜନ୍ମିଣ କାମ ପୀଡ଼ ॥
ପ୍ରିୟ ସୁଖଦାୟୀ ହେଲେ ବିପରୀତ ।
ବିଷ ପ୍ରାୟେ ମଣି ନରମଇ ଚିତ୍ତ ॥
ସଖା-ସଙ୍ଗ-ଲୀଳା ରସ ନ ରୁଚଇ ।
କଣଳୟ ତଳୁ ତଳେ ଝରଷଇ ॥
ଜ୍ଞାନ ପାଇଲେ ବିଷୟ ଯେହ୍ନେ ତେଜ ।
ବଟୁ ବଚନ ଶୁଣନ୍ତେ ତେହ୍ନେ ମଜ ॥
ଯୋଏ ଜାଣି ନ ପାରନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ମତ ।
ବେଳୁଁ ବେଳ ଦେଖି ଆନୁ ଆନ ଗତ ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ତ କି କି କହୁଥିଲା ।
ସେତେବେଳୁଁ କୃଷ୍ଣ ମତି ବଦଳିଲା ॥
କେହୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭରସି ନ ପରୁରେ ।
ବଟୁ କହିଲା କି ଭାବ ଅନ୍ତରରେ ॥
ସାୟଂ ପ୍ରବେଶ ବାହୁଡ଼ ପୁରେ ଆସି ।
ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ଭୋଜନେ ମନ ତୋଷି ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସଙ୍ଗରେ ପୀତବାସ ।
ଏକା ପଲଙ୍କେ ପହୁଡ଼ି କଥାରସ ॥
ପୁଣ ପୁଣ ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ହରି ଶରଧାରେ ।
କିସ କିସ ଭାଷେ ସାରୀ କହ ମୋରେ ॥
ବଟୁ ବୋଲେ ସାରୀ ଭାଷେ ସୁରାଧିକେ ।
କେତେବେଳେ ପୁଣ ବୋଲେ ଗାନ୍ଧର୍ବିକେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଆସ୍ଵାଦ ନାମକୁ ପ୍ରକାଶଇ ।
ସୁରନାୟିକା ରାଧିକା ନାମ ହୋଇ ॥
ଭୋଗବିଳାସ ସ୍ଵଭାବେ ଗାନ୍ଧର୍ବିକେ ।
ନେତ୍ର ସୁଫଳ ହୋଇବ ଅବଲୋକେ ॥
ଶୋଭା ସୁକୁମାର ତା କେ କହିବ ପାରୁ ।
କାନ୍ତି କରଣେ ଗଞ୍ଜର ଲତାତରୁ ॥
ସର୍ବସୁଲକ୍ଷଣୀ ଗୁଣେ ଗୁଣମୟୀ ।
ଯାର ଦାସୀ ପାଦେ ପଦ୍ମ ବିକାଶଇ ॥
ମୁଖ ପ୍ରସନ୍ନ ମଧୁର ମୃଦୁହାସେ ।
ବନଭୂମି ଦିଗ ଆଦି ଶୋଭା ଦିଶେ ॥
ସ୍ନେହବନ୍ଧରେ ଆବଦ୍ଧ ଖଗ ମୃଗେ ।
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ବାଳା ସେହୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଭାଗେ ॥
ନାମ ଗୁଣ ଗାଉଛନ୍ତି ବନଜୀବ ।
ପୂର୍ବଜନମେ ଯଦି ଏ ଭାଗ୍ୟ ଥିବ ॥
ତେବେ ସୁଫଳ କରିବା ବେନି ଆଖି ।
କାଲି ଗହନେ ପଶିବା ବୁଲି ଦେଖି ॥
ଛନ୍ନ ଛନ୍ନ ମନ ଅତି ଉଦବେଗେ ।
ନିଦ୍ରା ନ ମାଡ଼େ ନୟନେ ନିଶାଭାଗେ ॥
କେତେବେଳେ ଅଚେତନ ଶୟନରେ ।
ସେହି ଚରିତ ଦେଖନ୍ତି ସ୍ଵପନରେ ॥
ପୁଣ ଚେତ ବସି ମନ ବିଷାଦରେ ।
ଯତ ପରାଏ ମଣିଣ ବିଚ୍ଛେଦରେ ॥
ଆହା ସୁନ୍ଦରି ବୋଲିଣ ଉଚ୍ଚେ ରାବେ ।
ଭୁନ କରାଇଣ ବଟୁ କହେ ଭାବେ ॥
ରୂପ ନ ଦେଖି ଶୁଣିଣ ଏତେ ଯର ।
ଦେଖିଥିଲେ ଧଇର୍ଯ୍ୟ କି ପାର ଧର ॥
ପିତା ମାତା ଶୁଣି ଏହା କି ବୋଲିବେ ।
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବୋଲଣା କରାଇବେ ॥

ଆମ୍ଭେ ଜାଣୁ ନ ମହନ୍ତ ଗୁଣ ସାର ।
ଇଚ୍ଛା କଥାକୁ ହେଉଛୁ ଏବେ ସର ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ହେ ମିତ ଶୁଣ ତୁହି ।
ସ୍ୱପନରେ ଯା ଦେଖିଲି ଆଜ ମୁହିଁ ॥
ଯେହୁ ବଚନ ତୋ ତହୁଁ ଶୁଣିଥିଲି ।
ଏକା ହୋଇଣ ପ୍ରବେଶ ତହିଁ ହେଲି ॥
ଅଗ୍ରତରୁ ମୂଳେ ଅଛୁ ବସି ହୋଇ ।
ଏକ ଅପୂର୍ବସୁନ୍ଦରୀ ମିଳେ ତହିଁ ॥
ମୁଁ ତ ଏମନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ ନାହିଁ ଦେଖି ।
ଶୁଣୁଥାଇଁ ଯେତେ ଶୋଭା ଉପଲକ୍ଷି ॥
ରୂପ ଉପମା ଦେବାକୁ ସମ ନାହିଁ
ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ମୁଁ ହୋଇଲି ଶୋଭା ଚାହିଁ ॥
ବଚନରେ କହିବାକୁ ନ ଆସଇ ।
ହେତୁ ବୁଦ୍ଧି ରେଣୁ ମନ ଆଭାସଇ ॥
ମତେ ଅଳପ ନୟନ କୋଣେ ଚାହିଁ ।
ମନ୍ଦ ହସିଣ ସଖୀକି କିସ କହି ॥
ତାର ଲାବଣ୍ୟସାଗରେ ଥିଲି ମଜ୍ଜି ।
ଲତା ଉହାଡ଼େ ହୁଅନ୍ତେ ନିଦ୍ରା ଭଂଜି ॥
ବାଳା-ବିଚ୍ଛେଦ-ବିହ୍ୱଳ ବଚନରେ ।
ଶୋଭା ସ୍ୱରୂପ ରହିଲା ଲୋଚନରେ ॥
କାଲି ଭିତରେ ଭେଟାଇ ଯେବେ ପାରୁ ।
ତେବେ ବୋଲିବା ହେ ବନ୍ଧୁ କଳ୍ପତରୁ ॥
ହଉ ହଉ ବୋଲି ବନ୍ଧୁ ଆଶ୍ୱାସଇ ।
ନିଶି ଶେଷରେ ଅରୁଣ ପ୍ରକାଶଇ ॥
ଛନ୍ନ ଛନ୍ନ ଗୋଦୋହନ ଭୋଜନରେ ।
ବତ୍ସ ବାଳକ ଘେନିଣ କାନନରେ ॥
ବତ୍ସ ଚରାଇଣ ନଦୀ କୂଳେ କୂଳେ ।
ବନେ ପଶିଲେ କେବଳ ଗୃହମେଳେ ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବାହୁ ସୁବଳାଦି ।
ସଖା ସୁଦାମ ଏ ଗୂର୍ ପରସିଦ୍ଧି ॥
ସଙ୍ଗ କୁମରେ କହନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ହସି ।
ସ୍ୱାଦୁଫଳ ଲୋଡ଼ିଆଣୁ ବନେ ପଶି ॥
ବତ୍ସ ଚରାଇ ଏଠାରେ ଦେବା ପାଣି ।
ଫଳ ଘେନିଣ ଆସିବୁ ଏଡ଼ିକ୍ଷଣି ॥

ଏତେ କହି ପଶି ବନେ ତୋଷମନେ ।
ଅନୁସରଣ ଲୋଡ଼ନ୍ତି ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ॥
ବନ୍ଧୁ କଡ଼ାଉଅଛନ୍ତି ଆଗେ ଆଗେ ।
ବନା ହୋଇଲେ ନ ଜାଣି ଦଗଭାଗେ ॥
ଭ୍ରମି ଭେଟ ନ ପାଇଲେ ବନ୍ଧୁ ଯଥା ।
କୃଷ୍ଣ ମନରେ ପାଇଲେ ବଡ଼ ବ୍ୟଥା ॥
କାହ୍ନୁ ବଦନ ବିରସ ଯୋଏ ଦେଖି ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ବଚନ ହାସ ଦେଖି ॥
ଏହା କଥା ସତ ପରା ମଣୁ ହରି ।
ତେଣୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଆଣିଲୁ ସାଥି କରି ॥
ଏବେ ଚାଲ ଯମୁନାର କୂଳେ ଯିବା ।
ନହିଁ ରହି କଥା ପୁଣ ବିଚାରିବା ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ବଚନ ନ ସ୍ଫୁରଇ ।
ଆଗ ପଛକୁ ଚରଣ ନ ଚଳଇ ॥
ଏମନ୍ତରେ ଦେଖି ବୃଦ୍ଧ ମରକଟୀ ।
ମୁଖ ପାକୋଇ ଚରଣଫରକଟୀ ॥
ଆଗ ଉଗାଳି ବୋଲଇ ଆରେ ବାଇ ।
ଏତେ ଅଗମ୍ୟେ ପଶିଲ କାହିଁପାଇଁ ॥
ବୃନ୍ଦାବଣୀ ଦେବୀଙ୍କର ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା ।
ଏଣେ ଅଇଲ ବହିଣ ପରତିଜ୍ଞା ॥
କ୍ଷଣେ ନ ରହି ପଳାଅ ବେଗେ ବେଗେ
ଅଜଗର ପଡ଼ିଅଛି ଏହିଲାଗେ ॥
କପାଁ ଅଇଲ ନ ଜାଣି ଏହି ବନେ ।
ଏତେ ଦୂର ନ ଆସଇ କେହୁ ଜନେ ॥
ବାତ ଲାଗିଲେ ପୁରୁଷ ଲିଙ୍ଗ ଯାଇ ।
ଜଳ ଖାଇଲେ ଯୁବତୀ ରୂପ ହୋଇ ॥
ଏତେ ଦୁର୍ଗମେ ଅଇଲ କାହିଁପାଇଁ ।
ମୋର ବଚନେ ଲେଉଟ ବାପ ଭାଇ ॥
ଏଣେ ଅଧିକ କାର୍ଯ୍ୟ ତ ନାହିଁ କିଛି ॥
ବଣା ହେବ ଯାହା ନିଜ ତନୁ ଲୋଚ୍ଛି ॥
ଶୁଣି ବାନରୀ ଅପର୍ବ ଏହୁ ଗୀର ।
ବେଗେ ବାହୁଡ଼ି ମିଳିଲେ ନଦୀତୀର ॥
ନିଜ ବାଳକ ମେଳରେ ଯାଇଁ ମିଶି ।
ଛାଇତଳେ ବସି ଦେହଶ୍ରମ ନାଶି ॥

ପୋଏ ବୋଲନ୍ତି କି ଫଳ ଆଣିଅଛ ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳର କଥା ସବୁ ମିଛ ॥
ଷଣ୍ଡି ଆର କଥାକୁ ଯେ ପ୍ରତେ ଯାଇ ।
କାର୍ଯ୍ୟ ନ ପାଇ ବଦନେ ଲାଜ ପାଇ ॥
କି କି କହି କହ୍ନାଇ କି ଭୁଲାଇଲା ।
ମହାଘୋରବନେ ନେଇ ବୁଲାଇଲା ॥
ବଟୁ ବୋଲ କଲେ ସର୍ବେ ନାଶ ଯିବା ।
ଏହା ସଙ୍ଗରେ କ୍ଷଣହେଁ ନ ରହିବା ॥
ବଟୁ ବୋଲଇ ରେ ଭଲ କୁହ ପୁଏ ।
ବକ ପଲେ ଏକ ହଂସ ଶୋଭା ନୁହେଁ ॥
ଦଳଗଡ଼ିଆ ବେଙ୍ଗର ଯେତୁ ଜାଣେ ।
ମାନସରୋବର ଗୁଣ କି କେ ମଣେ ॥
ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭର ଆମ୍ଭେ ତ ସକୁଟୁମ୍ବୀ ।
ତୁମ୍ଭ ଆମ୍ଭର ବହୁତ ଭେଦାଭେଦ ॥
ଆମ୍ଭ ନାମ ସ୍ୱଭାବରେ ବଟୁ ବଟୁଁ ।
ଜାଣି ବଣା ହେଉଛ ତ ଖଟୁ ଖଟୁଁ ॥
ଶୁଣି ଗୋବିନ୍ଦ ହସନ୍ତି ମନ୍ଦେମନ୍ଦେ ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ବଚନ ଅନୁବାଦେ ॥
ଅନନ୍ତରେ ଶୁଭେ ବନେ ହୁଳହୁଳି ।
ହରି ମଙ୍ଗଳ ଆନନ୍ଦ ମହାସ୍ଥଳୀ ॥
ଶୀତ ସୁଗନ୍ଧ ମରୁତ ଆମୋଦଇ ।
ବନ ଜୀବଜନ୍ତୁ ମନ ପ୍ରମୋଦଇ ॥
କୃଷ୍ଣ ଶୁଣି ପଚାରନ୍ତି ଏକ ଆରେ ।
କିସ ଶବଦ ଶୁଭଇ ଶୁଣ ଧୀରେ ॥
ହୁଳହୁଳି ପଡ଼ଏ ତ ଶୁଭୁଅଛି ।
ଜାଣିଆସ ବେଗେ ବୋଲେ ନନ୍ଦବଚ୍ଛି ॥
ଏତେ ବୋଲି ସୁବଳର ମୁଖ ଚାହିଁ ।
ବନେ ପଶିଲା କୃଷ୍ଣର ଆଜ୍ଞା ପାଇ ॥
ହୁଳହୁଳି ଶବଦର ଅନୁସରେ ।
ଯାଇ ଦେଖିଲା ସୁବଳ କେତେ ଦୂରେ ॥
ସ୍ଥାନ ପବିତ୍ର ଗଉରୀତୀର୍ଥ ନାମେ ।
ବୃଷଭାନୁସେମା ଦେବୀ ପୂଜା ଅନୁରାଗେ ॥
ସୁଲକ୍ଷଣୀ ସୀମନ୍ତିନୀବୃନ୍ଦ ମିଳି ।
ଦେବୀପୂଜା ସ୍ଥଳେ ଦେଇ ହୁଳହୁଳି ॥

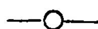
ଜାଣି ସୁବଳ ବହନ ଲେଉଟିଲା ।
ଧୂପଧୂଆଁ ଗନ୍ଧେ ବନ ଚହଟିଲା ॥
କୃଷ୍ଣ ସନ୍ନିଧେଁ ମିଳିଲା ବେଗେ ଆସି ।
କଳ୍ପତରୁ ତଳେ ଏକାନ୍ତରେ ବସି ॥
ଶୁଣ ହେ ମିତ ଅଇଲି ଦେଖି ଯାହା ।
ତ୍ରିଭୁବନପୁରେ ମୁଁ ଅପୂର୍ବ ମଣେ ତାହା ॥
ସର୍ବଗୁଣରେ ସୁନ୍ଦରୀ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ।
ନବଯଉବନ ଜାତି କମଳିନୀ ॥
ଶଚୀ ପାର୍ବତୀରୂପକୁ ସମ ନୁହେ ।
ଦେଖନ୍ତେଣ ଯୋଗିଜନ-ମନ ମୋହେ ॥
ଏକରୂପକୁ ଆରେକ ରୂପ ବଳି ।
ପୂଜା କରଣ ହଅନ୍ତି ହୁଳହୁଳି ॥
ଅତି ଉତ୍ସବେ ଆନନ୍ଦ ନାରୀବୃନ୍ଦ ।
ବୃଷଭାନୁସେମା ସ୍ତୁତି କରି ବନ୍ଦ ପାଦ ॥
ତହିଁ ମଧ୍ୟରେ ତରୁଣୀ ଶିରୋମଣି ।
ତନୁ ହସଇ ତପତ ହେମ ଖଣି ॥
କାନ୍ତି କିରଣେ ଗଉର ବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ।
ଜୀବ ନିର୍ଭୟେ ନିସ୍ତଳେ ରହି ଚାହିଁ ॥
ମନ ବୁଦ୍ଧି ଚାହିଁ ତହିଁ ମଜ୍ଜାଇଲି ।
ଦେଖି ଆସିବା ଚେତନା ହଜାଇଲି ॥
ଲତା ଉହାଡ଼ରେ ଥାଇ ଦେଖିଲଇଁ ।
ନେତ୍ର ସୁଫଳ ସକଳ ଲେଖିଲଇଁ ।
ଏକମେଳରେ ଗଉରୀତୀର୍ଥ ଜଳେ ।
ସ୍ନାନ ସାରିଣ ସୁବେଶ ହେଲେ କୂଳେ ॥
ଦିବ୍ୟବସନ ଭୂଷଣ ଅଳଙ୍କାର ।
ଗନ୍ଧଚନ୍ଦନ କୁସୁମ ମଣିହାର ॥
ଯେସ୍ଥା ଅନୁରୂପେ ବେଶ ବନ୍ଧନରେ ।
ପଶି କୁସୁମ ତୋଳନ୍ତି ବହନରେ ॥
ହୁଳହୁଳିରେ ମଙ୍ଗଳଗୀତ ଗାଇ ।
ପୂଜା ଆରମ୍ଭିଲେ ଏକଚିତ୍ତ ହୋଇ ॥
ଦିବ୍ୟମଣ୍ଡପ ମଣ୍ଡିଣ ପଞ୍ଚ ବର୍ଣ୍ଣେ ।
ବିଜେ ପ୍ରତିମା ବସନ ନବରତ୍ନେ ॥
ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଧୂପଦୀପ ନଇବେଦ୍ୟ ।
ଷୋଡ଼ଶ ଉପଚାରେ ବାଡ଼ି ସର୍ବ ॥

ପୂଜା ବଡ଼ାଇ ପ୍ରସାଦ କ୍ଷୀରେ ଘେନି ।
ପାଦେ ଓଳଗି ମେଲାଣି ସ ମଜ୍ରମା ॥
ତଥ୍ୟ ନ ଜାଣିଲ ସେହୁ ଗଲେ କାହିଁ ।
ତୁମ୍ଭ ଆଗେ କହିବାକୁ ଅଇଲଇଁ ॥
ଶୁଣି ଶରଧା କୃଷ୍ଣର ବେଳୁଁ ବେଳ ।
ସେହୁ ସ୍ଥାନ ଦେଖିବା ଲୋ ମିତ ଗଲ ॥
ଶୁଣି ସୁଦାମ କହଇ ଧୀରପଣେ ।
କନ୍ୟା ନ ଥିବେ ଯିବା ଯା ଅକାରଣେ ॥
ନିଜ ପୁରେ ଯାଇ କଥା ବିଚାରିବା ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀଙ୍କି ଯଇଣ ପଚାରିବା ॥
କାହିଁ ଅଇଲେ ଏଥକୁ କନ୍ୟାଗଣେ ।
କେଉଁ କାମନାରେ ପୂଜା ଏ ଅରଣ୍ୟେ ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳ କହିଲା ଯାହା ଏହି ।
ଖୋଜ ଭେଟ ନ ପାଇଣ ବଣା ହୋଇ ।
ଏବେ ଦେଖିଲକୁ ମନେ ପ୍ରତେ ଗଲା ।
ଚାଲ ଯିବା ପୁରେ ଦିନ ଶେଷ ହେଲା ॥
ଏତେ ବୋଲିଣ ବାଛୁରି ଅଡ଼ାଇଲେ ।
କୃଷ୍ଣ ବିସ୍ମୟେ ଚରଣ ବଢାଇଲେ ॥
ନିଜ ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଯାଇଁ ।
ଦେବୀ ଯଶୋଦା ପାଳନ୍ତି ସୁଖେ ନେଇ ॥
କାମଶରେ ଭେଦେ କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗେ ବେଗେ ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳର ସଙ୍ଗେ କଥାରଙ୍ଗେ ॥
ପୂର୍ବେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ପୁରେ ଗଲି ।
ତାର ରମଣୀର ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ॥
ବନ୍ଧୁ ଆଗମେ ଆଳତି ବନ୍ଦାଇଲେ ।
ମନ ଲାବଣ୍ୟ ରଜ୍ଜୁରେ ବାନ୍ଧାଇଲେ ॥
ଲାଜେ ମୁଖ ପୋତି ରୂପ ଦେଖି ନାହିଁ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେ କି କରଣ ପ୍ରକାଶଇ ॥
ଆହା ଲାଜେ ତନୁ ମନ ପୁଲକିତ ।
ଅଙ୍ଗ ସଉରଭ ଲୋଭେ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ॥
ହେତୁ ବୁଦ୍ଧି ହରାଇଲା ଫୁଲବାଣେ ।
ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇଣ ବାହୁଡ଼େ ତତକ୍ଷଣେ ।
ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ଗମନ ଧୀରେ ଧୀରେ ।
ଗତି ମତ୍ତଗଜ ହଂସ ନିନ୍ଦା କରେ ॥

ବାଜେ ନୂପୁର ମଦନ ସାର ତୁର ।
ଘୁମୁ ଖଣ୍ଟିଆ ଝଣ୍ଟିଆ ଡାକେ ଧୀର ॥
ପାଦପଦ୍ମ ସୁରଙ୍ଗିତ ଯାବକରେ ।
ଅବଲୋକେ ଦହେ କାମ-ପାବକରେ ॥
ଚାରୁ ଅଙ୍ଗୁଳି ଅଶୋକ ସୁକଳିକା ।
ନଖଚନ୍ଦ୍ର ଅକଳଙ୍କ-ସୁଚନ୍ଦ୍ରିକା ॥
ଦେଖି ନୟନ-ମଧୁପ ଲୋଭେ ବସି ।
ମନ ବୁଦ୍ଧି ଚଇତନ ଗଲା ମିଶି ॥
ମୋର ନୟନେ ଲାଗିଛି ଏତେବେଳେ ।
ତନୁ ଲାବଣ୍ୟ ଦେଖି ତ ନାହିଁ ଭଲେ ॥
ପାଦ ଦର୍ଶନ କଲି ମୁଁ ବହୁ ଭାଗ୍ୟେ ।
ନବ ପୁରାଇ ଦେଖିବା କେଉଁ ଯୋଗେ ॥
ସତେ ପ୍ରସନ୍ନ ମତେ ସେ ହେବ ଆସି ।
ଦଶଦ୍ୱାର ଦରେ ଯେହ୍ନେ ନିଧି ପଶି ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଗୁଣ ଚିନ୍ତି ଦାମୋଦର ।
ଫୁଲ ଧନୁ ଧରି ଶର ବଳଆର ॥
ବେଳୁଁ ବେଳ ବିରହର ତାପ ବଢ଼େ ।
ମନ ଛନ୍ନ ଛନ୍ନ ସୁଖଭୋଗ ଏଡ଼େ ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦନ ଅନଳ ପ୍ରାୟେ ଦହେ ।
ବିଷଜାଳ କି ମଳୟ ଚଳୁ ବହେ ॥
ମତି ନ ବଳଇ ସୁବେଶ ଭୋଜନରେ ।
ନିଦ୍ରା ନ ମାଡେ ହଂସୁଲ ପଲଙ୍କରେ ॥
ନିଶି ଦିବସ ଅଶେଷ ନ ସରଇ ।
ମନ ବିଳାସ ବିଷୟ ବିସାରଇ ॥
ପ୍ରିୟସଖା କେବଳ ସେ ଭେଦ ଜାଣେ ।
ଦୁଇ ଗୁରଜଣ ମନ ପରମାଣେ ॥
କୃଷ୍ଣ ବେଦନା ଦେଖିଣ ମନେ ବ୍ୟଥା ।
ପାଶେ ବସିଣ ପ୍ରବୋଧି ନାନାକଥା ॥
ଭେଦ କରନ୍ତି ଆପଣା ଉପାୟରେ ।
ଚିନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କୃପା ହୃଦୟରେ ॥
ବ୍ୟାଧି ଦିନକୁ ଦିନ ଯେ ବଳିଆଇ ।
କୃଷ୍ଣ ବିବେକ ବିରହେ ଭଳିଆଇ ॥
ଆନ ଜନକୁ ଚରିତ ଅଗୋଚର ।
ହେତୁ ଜାଣନ୍ତି କେବଳ ଅନୁଚର ॥

କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ସଖୀ ଏତୁ ଲୀଳା ରସ ।
ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟ ବୋଲି ଯେ ହେଲା ଶେଷ ॥
ମୁନିବର କହେ ଧନପତିପୁଧେ ।
ସଦା ଭଜ ଗୋପବନ୍ଧୁ ପଦ୍ମନେହେ ॥
ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବଙ୍କ ପାଦ ଆଶ୍ରୟରେ ।
ପଦ ଛନ୍ଦିଲି ବିଷୟ ବିଷାଦରେ ॥
ଗୁରୁଦେବ କଣ୍ଠଦାସ ପାଦେ ସେବି ।
ଦେଶ ଭାଷାରେ ଗୋକୁଳ ଲୀଳା ଭାବି ॥
ଏଣୁ ଚରିବା ଭରସା କରି ଅଛୁ ।
ସାଧୁଜନେ ନ ଧରିବା ଦୋଷ କିଛୁ ॥

ଇତି ଦ୍ୱିତୀୟ ବୋଲି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

ଶ୍ରୀ ଚୈତନ୍ୟଚନ୍ଦ୍ରାୟ ନମଃ

ତୃତୀୟ ବୋଲି

(ଦେଶାକ୍ଷ ବାଣୀରେ ଗାଇବ)

ଜୟ ଜୟ ସରସ୍ୱତୀ ହରି-ବଲ୍ଲଭୀ ।
ବେଦପତି ଅଧିକାର ତୋ ପଦ ସେବି ॥
ଯୋଗମାୟା ଯୋଗମୂର୍ତ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରୀ ।
ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା ଭଗବତୀ ଭୁବନେଶ୍ୱରୀ ॥
ପାଶାଙ୍କୁଶଧାରିଣୀ ପୁସ୍ତକଲେଖନୀ ।
ତିନତାପ ନିସ୍ତାର ସଂସାରତାରିଣୀ ॥
ଭବଭୟନାଶିନୀ ପ୍ରଳୟମୋଚନୀ ।
ଶୁଦ୍ଧକନକକାନ୍ତି କମଳଲୋଚନୀ ॥
ଜଗଦ୍ଧାତ୍ରୀ ଲୋକମାତା ଧାତାବନ୍ଦିନୀ ।
ଚରାଚର ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶଲୋକବନ୍ଦିନୀ ॥
ବୀଣାବାଦିନୀ ମୋଦିନୀ ସୁଖଦାୟିନୀ ।
ଜନପ୍ରମୋଦିନୀ ପୁଣି ମହାଯୋଗିନୀ ॥
ଗୁଣମୟୀ ପରମ ସଙ୍ଗୀତ କବିତା ।
ଧୀରଧୈର୍ଯ୍ୟ ଦାୟିନୀ ଶାନ୍ତବକତା ॥
ଗାନ୍ଧାର ଗ୍ରାମେ ଆଶ୍ରିତ ଜନ ମୋହିନୀ ।
କ୍ଷମା ଦୟା ଶାନ୍ତି ହରିହୃଦୟାସନୀ ॥
ବୁଦ୍ଧିଦାୟିନୀ କଣ୍ଠସଙ୍ଗନିବାସିନୀ ।
ସ୍ତୁତି ପାଠ ପଠନେ ପ୍ରସନ୍ନ ମେଦିନୀ ॥
କାଳ ନିଦ୍ରାବଞ୍ଚକ ବୃଷ୍ଟିକବାହିନୀ ।
ବିଦ୍ୟାବତୀ ଗୁଣବତୀ ଭୃତ୍ୟପାହିନୀ ॥
ବ୍ରହ୍ମ ଭାରତୀ ଗିର୍ବାଣେଶ୍ୱରୀ ସାଧବୀ ।
ମେଧା ଶ୍ରଦ୍ଧା ସତ୍ୟ ବିଷ୍ଣୁପ୍ରିୟା ବାନ୍ଧବୀ ॥
ସତୀ ସାରଦା ବରଦା ଜନତୋଷିଣୀ ।
କୁନ୍ଦ ମନ୍ଦାର ମାଳତୀମାଳ-ଭୂଷଣୀ ॥
ଶ୍ୱେତବସନୀ ଶ୍ୱେତକୁସୁମାଭରଣୀ ।
ଶ୍ୱେତ ମଣି ଅଳଂକାର-ହାର-ମଣ୍ଡଣୀ ॥
ଶଙ୍ଖ ଚୂଡ଼ ମୋତିହାର ଚନ୍ଦ୍ରବଦନୀ ।
ହୀର ହାଟକ ଘାଟକେ ମନମୋହିନୀ
ନାରାୟଣ ଦ୍ୱିବଶୀର ବୀଣାରସରେ ।
ସୁନାମରେ ନଦୀ ହୋଇ କାନ୍ତବସରେ ॥
ଲୋକପାବନୀ ଅବନୀ ସାଗର ଭେଦି ।
ବନ୍ଦେ ଭକ୍ତ ବଇଷ୍ଣବ ଚିହ୍ନ ସମ୍ପାଦି ॥
ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ପୁଣ୍ଡ୍ରର ପୁଜନ ଚନ୍ଦନ ପଙ୍କେ ।
ନଳିନାକ୍ଷ ମାଳା ଶୋଭେ ହୃଦୟ ଅଙ୍କେ ॥
ମତ୍ସ୍ୟ କଚ୍ଛପାଦି ରୂପ ଅନେକ ଧରଇ ।
ମୋର ଅବଧି ପ୍ରଭୁ କୀର୍ତ୍ତନ କରଇ ॥
ସ୍ତମ୍ଭ ସ୍ୱେଦ ରୋମାଞ୍ଚ ସ୍ୱରଭଙ୍ଗ କମ୍ପ ।
ବଇବର୍ଣ୍ଣ ଅଶ୍ରୁ ପ୍ରଳୟ ସାତ୍ତ୍ୱିକ ରୂପ ॥
ନମ ଜାଣିରେ ସ୍ତମ୍ଭ ଧାରଣା ସ୍ୱେଦ ।
ବରଷାରେ ପୁଳକ ସ୍ୱରଭଙ୍ଗ ନାଦ ॥

କର୍ମତରଙ୍ଗ ଅଗ୍ରୁ ପରି ଧାରିବନହେ ।
ସିନ୍ଧୁ ପଙ୍କେମ ପ୍ରଳୟ ଦେହ ହଜାଏ ॥
ହରିଭାବରେ ଅଷ୍ଟସାତ୍ତ୍ୱିକ ବିକାର ।
ମୂର୍ତ୍ତିବନ୍ତ ନଦୀ ବଇଷ୍ଣବ ଆକାର ॥
ଅତି ପବିତ୍ର ନିର୍ମଳ ଶୀତଳ ରୀତି ।
ଦରଶନେ ସ୍ପରଶନେ ଅଜ୍ଞାନେ ଶୁଚି ॥
ସର୍ବ ଦୋଷକୁ ନାଶଇ ନାମ ଉଚ୍ଚନେ ।
ପାପୀ ପାଷାଣ୍ଡ ତାରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟଟନେ ॥
ଜୟ ଜୟ ଚଇତନ୍ୟ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ।
ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଭକ୍ତ ତନୁରୂପେ ଆନନ୍ଦ ॥
ଗଉରାଙ୍ଗ ବର୍ଣ୍ଣ କମଣ୍ଡଳୁ ଧାରଣ ।
ଷଡ଼ଭୁଜ ପ୍ରତାପ ରୁଦ୍ର ନିସ୍ତାରଣ ॥
କଳିକଳ୍ମଷ ନାଶନେ ଏ ଅବତାର ।
ହରିନାମେ ପ୍ରମୋଦ କରାଇ ସଂସାର ॥
ହରେକୃଷ୍ଣ ରାମ ମହାମନ୍ତ୍ର ଉଜାରେ ।
ଘରେ ଘରେ ନାମ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରଚୁରେ ॥
ସଦା ଶରଣ ଚରଣ ତଳେ ତାହାର ।
ବକ୍ରେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତ ସେବକ ଯାହାର ॥
ସେହି ସଖୀଭାବରେ ଗାନ୍ଧାର ରସରେ ।
ନାମେ ନୃତ୍ୟ ଚଉବଂଶ ପ୍ରହର କରେ ॥
ମୁଁ ଆଶ୍ରିତ ଅବଲମ୍ବ ତାଙ୍କ ଚରଣେ ।
ଗୁରୁଗୋପାଳ ଗୋସାଇଁ ଜୀବକାରଣେ ॥
ଏହି ଗୋସାଇଁ କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର ଶରୀରେ ।
ମହାପ୍ରଭୁ ନାମ ଜପେ ପ୍ରଚୁର କରେ ॥
[illegible]ଲେ ହରିପାଦାକୃତି ତିଳକ ରଚେ ।
ଅଭିରାମ ଦଣ୍ଡବତ ମରଣୁଁ ବଞ୍ଚେ ॥
ଏହି ପୟରକୁ ନିତ୍ୟ ମୋ ସୁମରଣ ।
ଧ୍ୟାନାନନ୍ଦ ଆଶ୍ରୟ ସେବଣ ଚରଣ ।
ଏହାଙ୍କର ମହିମା ଜଗତେ ବିଦିତ ॥
କୃଷ୍ଣଚରଣ ଧ୍ୟାନେ ସଦା ପ୍ରମୋଦିତ ।
ପରାପର ଗୁରୁ ଏହି ଶରଣ ମୁହିଁ ।
ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଦାସ ଯାର ଅନୁଗ୍ରହୀ ॥
ଏହି ହରି ଭକତି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବକତା ।
ପ୍ରାଣୀନିସ୍ତାରଣେ କୃଷ୍ଣରସେ କ୍ଷମତା ॥

ଗୁରୁ ପରମଗୁରୁ ପାଦେ ମୋ ବିଶ୍ୱାସ ।
ଏହାଙ୍କର କୃପାପାତ୍ର ଶ୍ରୀକଣ୍ଠଦାସ ॥
ରାଧାଗୋବିନ୍ଦ ସେବା ଷାଠିଦଣ୍ଡ ଭାବେ ।
ସାଧ୍ୟସେବା କୃଷ୍ଣଯାତ୍ରା ମହାଉତ୍ସବେ ॥
ସଦଗୋଷ୍ଠୀରେ ରତି ମୋ ପିଣ୍ଡ କାରଣ ।
ସଦା ଶରଣ ଗୁରୁ-ଗୋସାଇଁ ଚରଣ ॥
ଏହି କୃପାରୁ କିଛି ହୋଇଲା ସ୍ଫୁରିତ ।
ବିଗମାନ ଏ ବ୍ରଜବିହାର ଚରିତ ॥
ପୂର୍ବେ ନଳକୁବେର ନାରଦ ସମ୍ବାଦ ।
ଏ ତୃତୀୟବୋଲ ତେରଅଷରେ ପଦ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଅନୁରାଗ ରାଜସାକ୍ଷୀଥେ ।
ବିଶ୍ୱସେମା-ପୂଜା ହେଲ କୁମାରୀଯୂଥେ ॥
ବଚ୍ଛାବାଳକ ମେଳ ହରି ନିହାରିଲେ ।
ବର ବରି କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗରେ ବିହରିଲେ ॥
ଗୈରି ରତିରେଁ ହରିଙ୍କ ପୁରେ ଲୁଚାଇ ।
ନାନାମତେ ସଖୀ ମୁଖରାକୁ ବଞ୍ଚାଇ ॥
ଅଘାସୁର ହତ ବାଲ ବଛା ହରଣ ।
ବିଜେ ଦୁର୍ବାସା ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜାର କାରଣ ॥
ରାଧା ବୃନ୍ଦାବନ ନବାଗମ ମଧ୍ୟାହ୍ନେ ।
ପାଦଚିହ୍ନ-ଚିନପଠ ଅନୁସନ୍ଧାନେ ॥
ଏହି ସୂତ୍ର ମାତ୍ର ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ବିଧାନ ।
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଯୁଗଳକୁ ମୂଳ ପ୍ରଧାନ ॥
ଏହି ଦେବଚରଣ ମୋ ହୃଦେରେ ରହୁ ।
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ରସଗୀତ ସ୍ଫୁରିତ ହେଉ ॥
ସାଧୁଜନ ଶୁଣି ମୋ ନ ଦେନବା ଦୋଷ ।
ମୂର୍ଖ ପାଷଣ୍ଡେ ଗୀତ ନ କରି ପ୍ରକାଶ ॥
ହରିବିମୁଖଜନେ କହନ୍ତି ଭଙ୍ଗାଇ ।
ନାନାମତେ ଦୋଷ ଦୁର୍ବାଦକୁ ଲଗାଇ ॥
ଏଣୁକରି ତୁମ୍ଭ ଚରଣରେ ବନ୍ଦନ ।
କର୍ଣ୍ଣେ ନ ଶୁଣି ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ ନିନ୍ଦନ ॥
ନଳକୁବର ମୁନି କରି ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ ।
ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଣାମ କରି ପୁଚ୍ଛେ ପୁଣି ପୁଣି ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶ୍ରୀହରି ଉଭୟ ବିରହ ।
କେମନ୍ତରେ ମିଳନ ହେଲେ ମୁନିକହ ॥

ଧନପତିସୁତ ଅଶ୍ରୁ ପୁଲକ ଗୃହିଣୀ ।
ମୁନି ଆନନ୍ଦେ କହନ୍ତି ସୁଦପ୍ସା ବହ୍ନି ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବିରହରେ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଚରଣେ କରନ୍ତି ବନ୍ଦନ ॥
କାଲି ବଡ଼ ଆଚମ୍ବିତ ଦେଖିଲୁ ବନେ ।
ଦେବୀପୂଜା ସ୍ଥଳରେ ଆସି କନ୍ୟାଗଣେ ॥
ହୁଳହୁଳି କୋଳାହଳ ଗଉରୀତୀର୍ଥେ ।
ବଞ୍ଚା ରଖିଥିଲୁଁ ଆମ୍ଭେ ମଥୁରା ପଥେ ॥
ଧୂପ ଧୂଆଁ ସୁଗନ୍ଧରେ ବନ ସୁବାସେ ।
ଲତା ତରୁ ପୁଲକ ତେଉର ପ୍ରକାଶେ ॥
ସେହି କନ୍ୟାମାନେ କେହି କାହିଁ ଅଇଲେ ।
ହୁଳହୁଳି ଉତ୍ସବ ମଙ୍ଗଳ ଗାଇଲେ ॥
କହ କହ ଶୁଣେ ଦେବି କେବଣ ଚରିତ ।
ବନେ କନ୍ୟାଙ୍କର ଏ କ ପୂଜା ଚରିତ ॥
ଦେବୀ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ହେ ନବନାଗର ।
ଆଜ ପଡ଼ିଲେ ସୁନ୍ଦରୀ ତୁମ୍ଭ ଆଗର ॥
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲପ୍ରିୟା ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
ସଖୀମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବନେ କରେ କେଳି ॥
ବନେ ବନେ ବୁଲି ନାନା କୁସୁମ ତୋଳି ।
ପୂଜାମଙ୍ଗଳ ଛଳେ ଦେଇ ହୁଳହୁଳି ॥
ନବକୁମାରୀଯୂଥ ଯେଣେ ସୁଲୋଚନା ।
ବିଘ୍ନସେନୀ ଚରଣେ କରନ୍ତି ଅର୍ଚ୍ଚନା ॥
ସେହି ଉତ୍ସବ ଦେଖିଲ ସୁଫଳ ଆଜ ।
ନିଶ୍ଚେ ଲଭିବ ମନୋରଥପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ ॥
ପୂର୍ବ ଅନୁରାଗ ଏବେ ସଂଯୋଗ ହେବ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବରଣମାଳା ଗଳେ ଦେବ ॥
ଶୀଘ୍ର କହି ସକଳ ମନ ବଳାଇବ ।
ନବକନ୍ୟାଗଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମିଳାଇବ ॥
ଏତେ କହି ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଅନ୍ତର ହେଲେ ।
ବଞ୍ଚା ବାଳ ଯେଣେ ହରି ବନକୁ ଗଲେ ॥
ଏଥି ଅନନ୍ତରେଣ ସେହି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ଗଉରୀ ତୀର୍ଥରେ ମିଳି ॥
ସ୍ନାନ ବେଶ ହେଲେ ସେ ନାନା ଅଳଙ୍କାରେ ।
ଗନ୍ଧଚନ୍ଦନ-ଚୂଆ-ପୁଷ୍ପ-ତାମ୍ବୂଳରେ ॥

ନେନେ ଅଞ୍ଜନ, ସିନ୍ଦୂର ଶଙ୍ଖକ ଖଡ଼ିଲେ ।
ବେଶ ଅନୁରୂପେ ଏକ ଆରକୁ ବଳେ ॥
ସମବୟସ୍କା ନବୀନା ସକଳବାଳୀ ।
ପୂଜାଛଳରେ ବନେ ପଶି ଫୁଲ ତୋଳି ॥
ଅଗ୍ରତରୁ ତଳରେ କନକଚଉରା ।
ମଧ୍ୟେ ମଣିମଣ୍ଡପ ମଣ୍ଡଣୀରେ ତୋରା ॥
ସିଂହାସନେ ବିଘ୍ନସେନା ପ୍ରତିମା ସ୍ଥାପି ।
ପୂଜାବିଧାନେ ହୋମ ଇଷ୍ଟମନ୍ତ୍ର ଜପି ॥
ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଧୂପ ଦୀପ ନୈବେଦ୍ୟ ଦେଇ ।
ନାନା ଯନ୍ତ୍ର ବଜାଇ ଆଳତି ବନ୍ଦାଇ ॥
ପ୍ରିୟସଖା ସଙ୍ଗେ ସେହି ବନେ ଗୋବିନ୍ଦ ।
ଗୁପତରେ ରହି ଦେଖି ଅତି ଆନନ୍ଦ ॥
ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ନ ପାରଣ ମିଳିଲେ ଆଗେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଅବଲୋକେ ସଜନୀ ସଙ୍ଗେ ॥
ଗରୁଁ ଶରେ ଗୁଣରେ ବିକାର ବାଧିଲା ।
ସାହା ପାଇ ମଦନ ଅଧିକେ ବିନ୍ଧିଲା ॥
କନ୍ୟାଗଣ ଚକିତେ ନିରେପି ନିଶ୍ଚଳେ ।
ପୂଜା-ଉତ୍ସବ ଛନ୍ନ-ମନର ଚଞ୍ଚଳେ ॥
ଏକ ଆରକେ ମନାସିଲେ ବର ଦେଖି ।
ଅତି ଉତ୍ସବରେ ଆଖି ରହିଲା ଲଖି ॥
ଅନଳକୁ ଦେଖିଣ ପତଙ୍ଗ ଯେସନ ।
କୃଷ୍ଣରୂପ ଦେଖି କନ୍ୟାଗଣ ତେସନ ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଅପୂର୍ବ ଏ ଅଇଲେ କାହୁଁ ।
କେହୁ ବୋଲଇ ସଖି ବ୍ରତଫଳ ଏହୁ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ବିହି ଘଟଣୁ ବାହାର ।
ଅତି ବିଚକ୍ଷଣ ରୂପ ଦେଖ ଏହାର ॥
ଦରଶନେ ନାଶ ଗଲେ ସର୍ବ ଅଶୁଭେ ।
କୋକନଦ ଚରଣ ଗୁଲନ୍ତେ ନ ଶୁଭେ ॥
ଶିଖ ବିଶିଖ ଶିଖା ଝୁଲନ୍ତେ ଉକୁଟେ ।
ଯେହ୍ନେ କମନୀୟ ରାଜା ଶିର ମୁକୁଟେ ।
କେହୁ ବୋଲଇ ଆଜାନୁଭୁଜ ଲମ୍ବିତ ।
କୁନ୍ଦ କଳି ମରକତ ସ୍ତମ୍ଭ ନିର୍ମିତ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ହୃଦୟ ଦେଖ ବିସ୍ତାର ।
ନେତ୍ରେ ଦରଶନ ମାତ୍ରେ ହେଲ ନିସ୍ତାର ॥

କେହୁ ବୋଲଇ କଣ୍ଠ ଏ କମ୍ବୁ ଆକାର ।
ଦେଖି ମନେ ହେଲା ମୋର କାମ ବିକାର ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ରମ୍ଭାଟି ଚରଣ ଛନ୍ଦେ ।
କେହୁ ବୋଲଇ କଟି କେଶରୀକୁ ନିନ୍ଦେ ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଅଧର ପକ୍ୱବିମ୍ବ ଜିଣି ।
ଗହ ଗହ ଶୁଭେ ମେଘ ଗମ୍ଭୀର ବାଣୀ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ନାସା ତିଳଫୁଲ ନିନ୍ଦୁ ।
ମୋତି ଅମୃତବିନ୍ଦୁ ଏ ନୟନ ଇନ୍ଦୁ ।
କେହୁ ବୋଲଇ ନୟନ ନଳିନ-ବାଣ ।
କେହୁ ବୋଲଇ ଭ୍ରୂଲତା କାମକମାଣ ॥
କେହୁ ବୋଲେ କପୋଳ ଅଷ୍ଟମୀ-ଚନ୍ଦ୍ରମା ।
ଗୋରୋଚନା ତିଳକ ଦିଶଇ ସୁଷମା ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ଗୁଞ୍ଜର ଚିକୁର ଜୁଡ଼ା ।
ନାନା କୁସୁମରେ ଶୋଭା କେତକୀ ବେଢ଼ା ॥
ଶିଖିଚୌର ଚୂଳ ଚନ୍ଦ୍ରିକାକୁ ତୁ ଗୁହାଁ ।
ଯୁବା ଯୁବତୀ ଦଳନେ ମଦନ ସାହା ॥
କୃଷ୍ଣ ଯୌବନ ଅଙ୍ଗେ ଯା ନୟନ ପଡ଼ି ।
ଆନ ଠାବକୁ ନ ଯାଇ ଶୋଭାକୁ ଛାଡ଼ି ॥
ନୀପମୂଳରେ ଉଭା ତ୍ରିଭଙ୍ଗ ଛନ୍ଦରେ ।
ବାୟେ ମୋହନ ମୁରଲୀ ବିମ୍ବଅଧରେ ॥
ନବ ଜମ୍ବୁନଦ ମୂର୍ତ୍ତି ତଡ଼ିତବାସ ।
ଶିଖୀଶିଖଣ୍ଡ ଶକ୍ରକୋଦଣ୍ଡ ସଦୃଶ ॥
ମେଘଗମ୍ଭୀର ବେଣୁନାଦ ଘୋଷ ଜାଣ ।
ମଣି ମୁକୁତାହାର ଏ ବଳାକାଶ୍ରେଣୀ ॥
ବୃନ୍ଦାବନେ ଲାବଣ୍ୟ ଅମୃତ ବରଷେ ।
ଚକ୍ଷୁଚାତକ ପିବନ୍ତି ଅତି ହରଷେ ॥
କନ୍ୟା କୁଚ କମ୍ପେ କେକୀ କରେ ନର୍ତ୍ତନ ।
ଶୁଣି ଯାଡ଼ ବହିଲ କୋକିଳ ବଚନ ॥
ଅଙ୍ଗ ଅବନୀ ଲୋଚନ ପୁଲକ ନଦୀ ।
ନୀବିବନ୍ଧ ଖସିଲ ଫୁଲବାଣ ଭେଦି ॥
ପ୍ରେମରସପୂର୍ଣ୍ଣ ମୋଦ ମାନସ ହଂସେ ।
କୁଳ ଲଂଘେ ପ୍ରଖର ପବନ ନିଃଶ୍ୱାସେ ॥
ଭାଲେ ସିନ୍ଦୂରବିନ୍ଦୁ ଇନ୍ଦୁ ଇନ୍ଦ୍ରଗୋପ ।
ମେରୁ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଘୋଟି ଏ ଘନକଳାପ ।
ଲଜ୍ଜା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉହାଡ଼ ଶ୍ୟାମଘନ ଛଳେ ।
ମାର ଶର ଧାରରେ ଜରଜର ବଳେ ॥
ସ୍ତମ୍ଭ ପ୍ରତିମା ପରାଏ ନିଶ୍ଚଳେ ରହି ।
ଦେହ ବୁଦ୍ଧି ପାସୋରିଲେ ସାତ୍ତ୍ୱିକ ବହି ॥
କନ୍ୟାଗଣ ନିରେପିଣ ନଷ୍ଟୁରେ କନ୍ତୁ ।
ମନ୍ଦମନ୍ଦ ହସିଣ କହେ ନନ୍ଦବନ୍ଧୁ ॥
ନବସୁନ୍ଦରୀ ବନେ କିସ ପୂଜା କର ।
ଦୟା କରି କହ ଚିତ୍ତେ ଶରଧା ମୋର ॥
ବହୁକାଳ ତପ କଲେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଲଭି ।
ଓଷା ପୂଜା କର ତୁମ୍ଭେ କାହାକୁ ଭାବି ॥
ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ ଯେତେ ସୁନ୍ଦରୀ ।
ପାଦତଳ ଶୋଭାକୁ ସେ ନୁହନ୍ତି ସରି ॥
ନେଇ ସୁଫଳ ବହୁତ ପୁଣ୍ୟଫଳରେ ।
ଯୋଗେ ଅଇଲ ଏ ବନେ ବିହି ବଳରେ ॥
ଚଷ୍ କୃପଣ ଲଭିଲା ଅମୂଲ୍ୟନିଧି ।
ଚିର ତୃଷିତ ପାଇଲା ସ୍ୱାଦୁ ପୟୋଧି ॥
ବନେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଦେଖିଲୁଁ ଶିବପ୍ରସନ୍ନେ ।
ନୋହେ ବିଫଳ ଉତ୍ତମ ଜନ ଦର୍ଶନେ ॥
ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ବଚନ ମୋହନ ଫାସି ।
ସର୍ବସୁନ୍ଦରୀ ମନ ମଦନେ ଆକର୍ଷି ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳି ଆଳି ପଦ୍ମା ନାମେ ଚତୁରୀ ।
ସେ ବୋଇଲା ଶୁଣ ଯାହା ପଚାର ହରି ॥
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ପ୍ରିୟା ଏ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳି ।
ମନରତ୍ନ ପୂର୍ବେ ଏହାର ଗଲା ଚୋରି ॥
ସଖୀ ପ୍ରାଣଧନକୁ ନ ପାଇ ବିମନ ।
ଲେଖୁ ମ୍ଳାନ ଭୋଜନ ଆଉ ଭୋଗମାନ ॥
ସଖୀ ଧନ ବିରହେ ବାତୁଳ ହୋଇଲା ।
ଯେତେ ଜପ ତପ କଲୁଁ ଏ ଭଲ ନୋହିଲା ॥
ନାନା ଦୈବଜ୍ଞ ଗଣକ ଜନଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛୁଁ ।
ଚୋର ଭେଟ ପାଇବାକୁ ବନେ ବୁଲୁଛୁଁ ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଆଜ୍ଞାରେ ଗଉରୀ ଚରଣେ ।
ପୂଜା କରୁଛୁଁ ମନରତନ କାରଣେ ॥
ଦେବୀ କହିଛନ୍ତି ଏ ଶଙ୍କଟ ତୁଟିବ ।
ଓଷା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାବେ ଚୋରକୁ ଭେଟିବ ॥

ବ୍ରତପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଯୋଗରେ ଭେଟିଲୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
ବେନି ଦେବା ହେଉ ସଖୀ-ମନ ଧନକୁ ॥
ଲୋକ ନ ଜାଣୁ ଏବେ ବେଗ କରି ଦିଅ ।
ଭଲଲୋକ ବୋଲାଇଣ ଗୋପରେ ଥାଅ ॥
କୁଳବତୀ ହୃଦରୁ ଚିତ୍ତ ଚୋରାଇଲେ ।
ଗୋପେ କେଉଁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଉ ରହିବ ଭଲେ ॥
ଏତେ ବୋଲି ଧଇଲା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଞ୍ଚଳ ॥
ଭାବେ ଗଦଗଦ ହରି ଅତି ଚଞ୍ଚଳ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ନୋହୁ ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ ଚୋର ।
ଏବେ ମନକୁ ବଳେ ନେଉଛ ଆମ୍ଭର ॥
ଯେବେ ଅପ୍ରତ କଲ ନିୟମ ଦିଆଅ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କୁଚଶମ୍ଭୁ-ଶିର ଛୁଆଁଅ ॥
ବେଣୀ ଫଣୀ ଭାଲ ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ର ଭୂଷଣ ।
ଛୁଇଲେ କୃତାର୍ଥ ହେବ ଲେଛୁ ଦୂଷଣ ॥
ଦୋଷେ ପଡ଼ିଲେ ଦଣ୍ଡିବ ଚୋର ବେଭାରେ ।
ଧର୍ମ ବୁଝାମଣା କର ତୁମ୍ଭ ସଭାରେ ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ମିଳିଲେ ଏମନ୍ତ ଦେଖି ।
ଦୁଇ ଦିଗ ଅନୁମତେ କରାଇ ସାକ୍ଷୀ ॥
ବଟୁ ବୋଇଲେ କହ ଏ କିସ ଚରିତ ।
କଥା ଜାଣିଲେ ସିନା କହିବା ଉଚିତ ॥
ପଦ୍ମା ବୋଇଲେ ଏ ଆମ୍ଭ ପୁରକୁ ଗଲେ ।
କଥା ନ କହି ତଳକୁ ବଦନ କଲେ ॥
ଆମ୍ଭ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକି ଭେଳିକି ଲଗାଇ ।
ଦମ୍ଭ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧୀର ବିବେକ ଭଙ୍ଗାଇ ॥
ରଞ୍ଜି ଲୋଚନେ ଅଞ୍ଜନ ମୋହ କରାଇ ।
ସଖୀ-ମନ ଧନକୁ ଆଣିଲେ ଚୋରାଇ ॥
ସେହିଦିନୁ ସୁନ୍ଦରୀ ବିଷମ ଉଚ୍ଚାଟ ।
ଏତେକାଳେ ଯୋଗ ଆମ୍ଭେ ପାଇଛୁଁ ଭେଟ ॥
କଥା ମିଛ ହୋଇଲେ ଏହାଙ୍କୁ ପଚାର ।
ସତ୍ୟ ଉଭୟ ମତରେ ଚିତ୍ତେ ବିଚାର ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଏବେ ଆମ୍ଭ ତହୁଁ ଶୁଣ ।
ଏହୁ ମାନେଟି ଗଜ ବନ୍ଧକାରୀଗଣ ॥
ହୁଳହୁଳି ସୁସ୍ୱର ଆଣିଲ କଢ଼ାଇ ।
ଧୂପଗନ୍ଧ ମାନସ ସୁବାସବଢ଼ାଇ ॥

ରୂପ ଟୋପରେ ପକାଇ ରଖିଲେ ଧରି ।
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଦେଖିଲ ପଚ୍ଛ କି ବିଚାରି ॥
ବଟୁ କହିଲେ ଧର୍ମ ସେ କହିବୁ ଆମ୍ଭେ ।
ପକ୍ଷ କହିବୁ କି ଯେତେ କହିଲେ ତୁମ୍ଭେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ମନ ଧନ କରିଛ ଚୋରି ।
ଆମ୍ଭେ ଜାଣିଲୁଁ ତୁମ୍ଭ ବିଷୟ ବିଚାରି ॥
ବେଳେ ନେଇଥିଲେ ଯେ ଆରବେଳେ ମନ ॥
ଲୋଭ ବହି ଯଶ ପାଇ ସେ ଚୌରଜନ ॥
ଏହାଙ୍କର ମତେ ଥିଲେ ବ୍ରତ ବିଧାନେ ।
ତୁମ୍ଭେ ଲୁଚି ଲୁଚି ଅଇଲ ସନ୍ନିଧାନେ ॥
ଚହ୍ନି ଧଇଲେ ଗତକଥା ହେଲୁ କରି ।
ନେଇ ଚୋର ଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିବେ ଚତୁରୀ ॥
ଭୁଜ ରଜ୍ଜୁରେ ନିବନ୍ଧେ କର ବନ୍ଧନ ।
ନଖ-ଦନ୍ତକ୍ଷତରେ କର ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ ॥
ଗାଢ଼େ କଚଗିରିବର ରଖ ମଡ଼ାଇ ॥
ଆଜ ଜାଣିବା କେମନ୍ତେ ଯିବ ଛଡ଼ାଇ ॥
ଏତେ କହିଣ ବଟୁ ବଦନ ମୋଡ଼ିଲେ ।
କୃଷ୍ଣ ତରୁଣୀ-ପ୍ରେମ ସମୁଦ୍ରେ ବୁଡ଼ିଲେ ॥
ହରିଭାବେ ସୀମନ୍ତିନୀବୃନ୍ଦ ଆବେଶେ ।
ନେତ୍ର ଖଞ୍ଜନ ବନ୍ଧ ସେ ଲାବଣ୍ୟ ପାଶେ ॥
କି କହିବା କି କରିବା ବୁଦ୍ଧି ନ ଦିଶେ ।
ଜାଣି ବାରି ମିଳେ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଆଦେଶେ ॥
କନ୍ୟାଗଣକୁ ରାଇ ବିଶ୍ୱାସେ କହିଲେ ।
ତୁମ୍ଭ ପ୍ରାଣନାଥ ଏହୁ ବର ବୋଇଲେ ॥
ଯେଉଁ ନିମନ୍ତେ ଏତେ ବ୍ରତ ପୂଜା କର ।
ଉପବାସେ ଜାଗର ନିଶି ଉଜାଗର ॥
ଯାତ୍ରା ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ ଦାନ ମୂର୍ତ୍ତି ଦର୍ଶନ ।
ଏହି ପୁଣ୍ୟରେ ହରି ହୋଇଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ॥
ଇଚ୍ଛାବର ବରି ଏହୁ ବନେ ବିହରି ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଦେବୀ ଆଜ୍ଞା ଶିରେ ଧରି ॥
ବନ୍ଦିହେ ରୁନ୍ଧିଲା-ମାର ରନ୍ଧ୍ର ପାଇ ଯେହ୍ନେ ।
ରାଧା ବଚନେ ଗୋପକନ୍ୟାଗଣ ତେହ୍ନେ ॥
ବନେ ପଶିଣ ସୁନ୍ଦରୀ କୁସୁମ ତୋଳି ।
ଅନୁରୂପେ ଯେ ଯାହାର ଗୁନ୍ଥିଲେ ମାଳି ॥

କୃଷ୍ଣ ବନେପ୍ସୁ କଲ୍ପ ପାଦପ-ମଣ୍ଡପେ ।
କାମ-ମୋହନ-ନବଘନ ଶ୍ୟାମରୂପେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କରେ ଯେହ୍ନ ଚମ୍ପକମାଳା ।
କର୍ଣ୍ଣମାନେ ଲଗାଇଲେ ମୋହନ ଗଳା ॥
ହରି ହସ୍ତରେ ଯେହ୍ନ ମରକତ-ମାଳା ।
ମୃଦୁହାସେ ଲମ୍ବାଇ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଗଳା ॥
ଶୁଭ ଚକ୍ଷୁ ମିଳନେ ସମର୍ପିଲେ ଦୁହେଁ ।
ମାଳା ଦେଇ ବରିଲେ କୁମାରୀସମୂହେ ॥
ହରି ହୃଦ ଶୋଭାବନ ବରଣମାଳେ ।
ପ୍ରେମନଦୀ ବହିଲା କି ନୀଳ ଶଇଳେ ॥
ଇଚ୍ଛାବର ବରିଲେ ଗୋପକନ୍ୟାଯୂଥ ।
ଶାସ୍ତ୍ର ବୋଇଲେ ନାମ ଆଜହୁଁ ଗୋପୀନାଥ ॥
କୃଷ୍ଣ ବେଢ଼ି ଚଉପାଶେ ନବସୁନ୍ଦରୀ ।
ମରକତ-ପୁରକ୍ସ-କନକ ପାଟେରୀ ॥
ବଚ୍ଛାବୃନ୍ଦ ବେଢ଼ିଣ ଆବର ଦ୍ୱିଗୁଣ ।
ବନଜୀବ ରହିଲେ ବେଢ଼ିଣ ଭୃଙ୍ଗାସ୍ୟ ॥
ଶ୍ୟାମା ବୋଲି ଏକ ଗୋପୀ ପଛରେ ଥିଲା ॥
କଶଲସ୍ୟ -କୁସୁମେ ସେ ମାଳା ଗୁନ୍ଥିଲା ॥
ଚଉପାଶରେ ବୁଲି ନ ପାଇଣ ବାଟ ।
ଖେଦଭରେ ସୁନ୍ଦରୀ ମନରେ ଉଚାଟ ॥
ଭିତରେଣ ଥାଇ ତାହା ଜାଣିଲେ ହରି ।
ଆସ ଆସ ବୋଲିଣ ବାମ କରେ ଠାରି ॥
କନ୍ୟା ବେଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ବଳୟ ଆକାରେ ।
ମନେ ଗରବ ବହି ଏକ ଆରକରେ ।
ମୁହିଁ ମାଳା ଦେଇଣ ବରିଛି ଆଗରେ ।
କୃଷ୍ଣ ନୟନ ମନ ମୋ ଅନୁରାଗରେ ॥
ଆଉମାନଙ୍କ ଠାରେ ଅନୁରାଗ ନାହିଁ ।
ସବୁ ମନେ ଏମନ୍ତ ଗର୍ବଭାବ ବହି ॥
କରେ ବେଣୁ ଧରିଣ ବେଗରେ ଫୁକାରେ ।
ସମ୍ଭାବନା ପାଇଣ ପଛ ଅନୁସରେ ॥
ବାହାରେଣ ଥାଇଣ ଜାଣିଲା ଗୋପିକା ।
କୃଷ୍ଣ ସନ୍ନିଧିକୁ ବୋଲି ଗମିଲା ଏକା ॥
ଗୋପୀମାଳା ହରି କଣ୍ଠ ମୂଳେ ବହିଲେ ।
ବୀର ଦେଖି ବନମାଳୀ ନାମ ଥୋଇଲେ ॥

ବାହୁ ଅବଲମ୍ବି ସେ ଗୋପିକା କାନ୍ଧରେ ।
ଶୋଭା ଧରିଣ ଯୁଗଳ ମଣ୍ଡପ ମଧ୍ୟରେ ॥
ଦେଖି ସୁନ୍ଦରୀ ଗଣ ଗର୍ବହେଲା ଧ୍ୱଂସି ।
ଅଧା ବଦନରେ ଚାନ୍ଦ ମଣ୍ଡୁରେ ଘଷି ॥
ଅପମାନ ପାଇଲେ ଜାଣି କନ୍ଦ୍ରେ ହରି ।
କି କେ ମୁଖ ପୋଛିଲ ସକଳ ସୁନ୍ଦରୀ ॥
ଏହୁ ଗୋପିକା ଆମ୍ଭର ଜାଣିଲା ମନ ।
ମାଳା ହୃଦୟୁ ପୁରି ବକ୍ଷଦେଶ ଚୂର୍ଣ୍ଣି ॥
ନାନା କୁସୁମେ ଗୁନ୍ଥି ସର୍ବେ ଦେଲେ ମାଳା
କଶଲସ୍ୟ-ପୁଷ୍ପ ଭାବେଣ ଏହୁ ଦେଲା ॥
ବାହୁ ଅବଲମ୍ବ ତେଣୁ କଲୁ ତା କନ୍ଧେ ।
ଜାଣିଣ ଦର୍ପ ଯେ ତାହାକୁ ନ ବାଧେ ॥
ଆମ୍ଭ ମନ ଅନୁସରି ସେ ବା ଖଟିଲା ।
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ କଥା ହରଷ ତୁଟିଲା ॥
କରଯୋଡ଼ି କହନ୍ତି ସକଳ ସୁନ୍ଦରୀ ।
ଗର୍ବଗଞ୍ଜନ ନିଜ ମହିମା ବିସ୍ତାରି ॥
ଏତେ ବୋଲି ପାଦେ ପଡ଼ି ସକଳ ବାମା ।
ଦୀନବତ୍ସଳ ନାଥ ଦୋଷକର କ୍ଷମା ॥
ହସି କନ୍ୟାକୁ ତୋଳି ହୃଦରେ ଧଇଲେ ।
କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ ପାଇ କ୍ଷୋଭ ଛାଡ଼ିଲେ ॥
ଗୋପୀଗଣଙ୍କୁ ଘେନିଣ ବନେ ବିହରି ।
ଧୀର ଧୃତ ଲଳିତ ଅଟନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ॥
ସର୍ବେ ବସିଲେ ମାଧବୀ ମଣ୍ଡପ ତଳେ ।
ଉପବର୍ଣ-ବସନ ଆସନକୁ ଦେଲେ ॥
ଗୀତ ଗାନ୍ଧାର ପଞ୍ଚମସ୍ୱରେ ଗାୟନ ।
ବୀଣା ଅମୃତ-ରବ ଶ୍ରୁତି ରସାୟନ ॥
କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗରେ ବସି ଗାବନ୍ତି ସୁନ୍ଦରୀ ।
ରସ ମଧୁର ଧ୍ୱନି ଦଶ ଦିଶ ପୂରି ॥
ସ୍ୱର୍ଗ ବିଦ୍ୟାଧର ଆବି ସେ ସ୍ୱର ଘେନି ।
ପୁଷ୍ପ ବରଷି ଆନନ୍ଦ ହାଗ ଅବନୀ ॥
ବହେ ମନ୍ଦ ସୁଗନ୍ଧେ ବଳୟ ମରୁତ ।
ବୃନ୍ଦାବନରେ ମଙ୍ଗଳ ଧ୍ୱନି ପୂରିତ ॥
କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶୋଭା ଦିଶେ ଆକାଶ ।
ଆହ୍ଲାଦ ପାଇଣ କୁସୁମ ବିକାଶ ॥

ନଦୀ ସ୍ତମ୍ଭିତ ହୋଇ କୂଳକୁ ଲଙ୍ଘିଲେ ।
କରୀ କେଶରୀ ଆଦି ହିଂସାକୁ ଛାଡ଼ିଲେ ॥
ତରୁ ମଧୁଧାର ସ୍ରବେ ପାଷାଣ ଦ୍ରବେ ।
କୃଷ୍ଣ ଗାବେ ପୁଲକ ବନଭୂମି ସ୍ରବେ ॥
ସିଂହାସନରେ ହରି କୋଳେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
ନବଘନେ ସ୍ତମ୍ଭିତ କି ହେଲା ବିଜୁଳି ॥
ଶ୍ୟାମା ଭଦ୍ରା ମଙ୍ଗଳା ପାଳୀ ଯୂଥେଶ୍ୱରୀ ।
ଏହାଙ୍କର ମେଳରେ ଅନେକ ସୁନ୍ଦରୀ ॥
ପଦ୍ମା ସବ୍ୟା ତାରକା ସୁଚସା କପାଳୀ ।
ଲୀଳା ବିମଳା ତରଙ୍ଗିଣୀ ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳୀ ॥
କାମମଞ୍ଜରୀ ମଞ୍ଜୁଭାଷୀ ମନୋରମା ।
କେଳିମଞ୍ଜରୀ କୃଷ୍ଣସାରଙ୍ଗ କୁଙ୍କୁମା ॥
କେଳିରସୀ କମଳା ଶାରୀ ସୁସାରସାକ୍ଷୀ ।
ହାରାବଳୀ ତାରାବଳୀ ସେ ଚକୋରାକ୍ଷୀ ॥
ଗୁଣବତୀ ଭାରତୀ ସୁମୁଖୀ କୁମୁଦା ।
ବଳାକରୀ ଖଞ୍ଜନେକ୍ଷଣୀ ବିଶାରଦା ॥
ଏହୁ ଆଦି ଅନେକ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଖୀ ।
ଅନ୍ତ କରି କି ତାହା ମୁଁ ପାରିବି ଲେଖି ॥
ଯେଝା ସେବା ନିଯୋଗି ଜଗି ଚଉପାଶେ ।
ଖଦି ଚାମର ଢାଳି କେ ପୁଷ୍ପ ବରଷେ ॥
କେହୁ ଆଲଟ ବିଞ୍ଚଣି ଦର୍ପଣ ଦେନି ।
ଧୂପଧୂଆଁ ସଜ ଦେନି କେହୁ କାମିନୀ ॥
କେହୁ ବଡ଼ଆ ଭାଙ୍ଗିଣ କରିଏ ଲାଗି ।
ପାନପିକ ପରିଷ କେହୁ ଦେନି ଜଗି ॥
ରତ୍ନଝରିରେ ସୁବାସ ନୀର ପୂରାଇ ।
କେହୁ କୁସୁମଶଯ୍ୟା ରଚନା କରଇ ॥
ବସ୍ତ୍ର ଅଳଙ୍କାର ଦେନି କେହୁ ମୃଗାକ୍ଷୀ ।
ଚତୁଃସମ ଗନ୍ଧ ପେଡ଼ି କେ ଦେନିଅଛି ॥
କେହୁ ଉଭା ହୋଇ ଛଧ ପାଦୁକା ଧରି ।
ମଧୁପାତ୍ର ଦେନିତି କେବଣ ଚତୁରୀ ॥
କେହୁ ବେତ୍ର ଧରିଣ କରଇ ଜଣାଣ ।
କେହୁ ପାଏଡ଼ା ପାରି ପହଣ୍ଡ ମଣାଣ ॥
କେହୁ ଭୋଜନେ ନାନା ଦ୍ରବ୍ୟ ନିଯୋଗଇ ।
ଲଡ଼ୁ ଶାକର ଖଣ୍ଡସର ଘୃତ ଖଇ ।

ଆମ୍ବ ପଣସ କଦଳୀ ଏ ନଟିକାଳ ।
ଜାମୁ ଜମ୍ବିଲ ଗୋଟିକା ସର ବହୁଳ ॥
ଏହିରୂପେ ଯେ ଯାହାର ସେବା ଆବୋରି ।
କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଚିତ୍ତକୁ ହରି ॥
ଅତି ମତ୍ତ-ଉତ୍କଣ୍ଠା ପ୍ରେମ କାମଲାଳସେ ।
କାନ୍ତ ସଙ୍ଗତରେ ଏକାନ୍ତରେ ବିଳସେ ॥
ହାସରସ ରହସ୍ୟ ଇଙ୍ଗିତ ବଚନ ।
ପ୍ରେମ ଚୁମ୍ବନ ହାବ ଭାବ ଆଲିଙ୍ଗନ ॥
ବାଙ୍କେ ଚାହିଁବା ରହିବା ଅଙ୍ଗଭଙ୍ଗିମା ।
ମାନେ ନୟନ ଧରେ ଅଧର ରଙ୍ଗିମା ॥
ଅନ୍ତେ ଜଡ଼ିଣ ପ୍ରେମ ମିଛେ ନାହିଁ ନାହିଁ ।
ଏକ ସଖୀକି ଦେଖାଇ ଆରେକ କହୁ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଅନୁଗତେ କରନ୍ତି କୋଳ ।
କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ସୁଗନ୍ଧ ପାଇ ଗୋପୀ ଭୋଳ ॥
କେହୁ କାହାକୁ ବୋଲଇ କୁଞ୍ଜକୁ ଯାଅ ।
ଚିରକାଳ ମଦନ ବେଦନା ଛଡ଼ାଅ ॥
କେହୁ କହଇ କୃଷ୍ଣକୁ ସଖୀ ହାତରେ ।
ଏକ ସୁନ୍ଦରୀ ଲୁଚେ ଏ କୁଞ୍ଜ ଭିତରେ ॥
ଆସ ଦେଖିବା ବୋଲି ଅଞ୍ଚଳ ଧରଇ ।
ନେତ୍ରଅପାଙ୍ଗ ବିଞ୍ଚି ମନକୁ ହରଇ ॥
ରତିଲାଳସେ ଆଳସେ ରହେ କେ ବାଙ୍କେ ।
କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗମାଧୁରୀ ଶୋଭା ଅବଲୋକେ ॥
କର୍ଣ୍ଣମୂଳେ କହେ କେ ଅଙ୍ଗୁଳି ଦେଖାଇ ।
ଏହା ନୟନେ କାମବିଶିଖ ରଖାଇ ॥
ଧାଇଁ ଧରନ୍ତେ କେହୁ ବୋଲେ ମୁହିଁ ନୁହେଁ ।
କାମ ଲୁଚି ଏହା କୁଚକନ୍ଦରେ ରହେ ॥
ହୃଦେ ଲଗାଇ ଭିଡ଼ିବା ଏ କଥ ସତ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଯାହା କହିଲ ଉଚିତ ॥
କର ବଢ଼ାଇ ଆଲିଙ୍ଗନେ ଆକର୍ଷଣେ ।
ଆଡ଼ ହୋଇ ଦେଖାଇ ଆନ ବିଶେଷଣେ ॥
ଦେଖ କପାଳରେ ଶୋହେ କସ୍ତୁରୀ ଚିତା ।
ଉବଭୟୁ କାମଦେବ ଗୋପନ ଲତା ॥
ଭ୍ରୂରୂକମାଣ ଅଞ୍ଜନସୁରେଖ ବାଣ ।
ନେତ୍ର ପଞ୍ଚମବାଣେ ଅପାଙ୍ଗ ପୂରଣ ॥

ଗୂଢ଼ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜାଣି ମନ୍ଦ ମୃଦୁ ହାସେ ।
କାମ ବନ୍ଧ ବଢ଼ କରେ ଶ୍ରବଣ ପାଶେ ।।
ମଦନ ବୁଡ଼ାଇ ରୂପ ମୋହନ ସାଗରେ ।
ଆଜ ଯୋଗ ପଡ଼ିଅଛୁ ତୁମ୍ଭ ଆଗରେ ।।
କାମ ସଂଗ୍ରାମେ ରହିଛୁ କର ବଢ଼ାଇ ।
ଜୂଡ଼ା କେତକୀ ବେଢ଼ା ପତାକା ଉଡ଼ାଇ ।।
ଯେତେ ଏହାକୁ ସଂଗ୍ରାମେ ସାଧି କରିବ ।
ତେବେ ରସିକ ନାଗର ଛନ୍ଦ ଧରିବ ।।
କୃଷ୍ଣ ଶୁଣି ଉତ୍ତରେ ତାର କର ବଢ଼ାଇ ।
ବାସ ଧରିଣ କହନ୍ତି କର ଛଡ଼ାଇ ।।
ଦେଖ ପାଳିକା ମଦନା ମଦନ ସାକ୍ଷୀ ।
ହେମ କୁମ୍ଭେ ଅମୃତ ହୃଦେ ଅଛୁ ରଖି ।।
ମୁଦ୍ରି କସ୍ତୁରୀ ଚିହ୍ନ ବସନ ଆଚ୍ଛାଦ ।
ଭସ୍ମ ଅଙ୍କୁର କାମ ଶିବେ ହେବ ବାଧ ।।
ଏହୁ ସୁଧା ଘଟ ଲୁଟ ମହତବାଧ ।
ହରି ପାଳିକା କୁଚ ଦଳିବାରେ ସଧ ।।
ଆଉ ହୋଇ ବେଷ ବହି ଛନ୍ଦ୍ରମ ଦମ୍ଭେ ।
ମଙ୍ଗଳାକୁ ଦେଖାଇଣ କହେ ଆରମ୍ଭେ ।।
ଆଗେ ମଙ୍ଗଳା ଥାଉ ପାଳିକା ସ୍ମରଣି ।
ଏହୁ ତାପିତ ଦେହ ଶ୍ୟାମଘନ ବରଷି ।।
କୂଟଗିରି ଅଞ୍ଚଳେ ଆଚ୍ଛାଦେ ଚଞ୍ଚଳା ।
ଉଡ଼ିଯାଉ ଉଚ ଉରଜ ମୋତିମାଳା ।।
ଗର୍ଜେ ତାମ୍ବୁଳ ବୋଳ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଦିଶୁ ।
ନାଦ ଗମ୍ଭୀର କଙ୍କିଣି ନୂପୁର ଘୋଷୁ ।।
ଶ୍ରମଜଳେ ହୃଦୟ-କାମାନଳ ଲିଭୁ ।
ପ୍ରେମଲତା ଅଙ୍କୁର ଭାବଫଳ ଲଭୁ ।।
ଶୁଣି ଆଗଭର ହରି ପାଳି ବଚନେ ।
ଅନୁରାଗ ମଙ୍ଗଳା ବାଳୀ ଆଲିଙ୍ଗନେ ।।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକି ସେ ଯେ ଦେଖାଇ ଭାଷଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଥାଉ ରାହୁ ଆନ ଗ୍ରହେ ଗ୍ରାସଇ ।।
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅମୃତ ପାନ କରିବ ଯହିଁରେ ।।
ସେହୁ ରସ ପାଇବ କି ଆନ ତହିଁରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଗ୍ରହଣେ ସର୍ବ ଆନନ୍ଦେ ପୂରିତ ।
ତାମ୍ରୂଳେ ଜଳେ ଯେହ୍ନେ କୁସୁମ ପତ ।।

ଶୁଣି ହରି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଆଲିଙ୍ଗନରେ ।
ଦେଖି କୁଙ୍କୁମା କହଇ ସଖୀ ଜନରେ ।।
ଅନୁରାଗେ ଉପରାଗ କଳାବଚ୍ଛେଦେ ।
ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର କୃଷ୍ଣ ବିଧୁନ୍ତୁଦ ଆଚ୍ଛାଦେ ।।
ପୂର୍ବଦିଗୁଁ ଚିବୁକ କଳା ପାଞ୍ଚାଙ୍ଗୁଳେ ।
ସୁଧାଧର ପାନେ ଗ୍ରାସ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣେ ଭଲେ ।।
କଇରବୀ କୁମୁଦକ ରହେ ସଙ୍କୁଚିତେ ।
ପଦ୍ମା କମଳା ଦେଖି କହେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତେ ।।
କାମତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ ବାକ୍ୟ କେହୁ ଜାଣ ।
ବ୍ୟା ବୋଲେ ମନ୍ତ୍ର ମୁଁ କରିବି ବଖାଣ ।

ଶ୍ଳୋକଃ ।

ସ୍ୱସ୍ଥାନଂ ଗମ୍ୟତାଂ କୃଷ୍ଣ ତ୍ୟଜ୍ୟତାଂ ଚନ୍ଦ୍ରସଙ୍ଗମଃ
କାମକୁଣ୍ଡାଳଯୋନିଷ୍ଟ୍ ସ୍ମରପୀଡ଼ା ସଦ୍ୟଂକୁରୁ ।।
ମଙ୍ଗଳାକୁ ତେଜି କୃଷ୍ଣ ନିକୁଞ୍ଜେ ଗମେ ।
କାମକୁଣ୍ଡାଳ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଙ୍ଗମେ ।।
ରତିତୀର୍ଥେ ସ୍ନାନରେ କାମପୀଡ଼ା ଯାଉ ।
ଏହୁ ଯୁଗଳ ଆମ୍ଭର ହୃଦରେ ରହୁ ।।
ମନୋରମା ବୋଲେ ସୁନ୍ଦର ବାକ୍ୟ ହୋଇଲା ।।
ଜପ ମନ୍ତ୍ର ଧ୍ୟାନ ଏଥି ଜାଣ କି ଭଲ ।
ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ର ବିଧାନ କହେ ଶିବାବାଳୀ ।।
ହରି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀଭ୍ୟାମ୍ ନମୋ ମନ୍ତ୍ର ବୋଲି ।।
ଏହି ଯୁଗଳ ରୂପ ହୃଦରେ ଚିନ୍ତିବ ।
ତାରା ବୋଲେ କି ଦାନ କେଉଁ ବିପ୍ରେ ଦେବ ।।
ବୋଲେ ବିମଳା ଦାନ ସୁନ୍ଦର ଶାସ୍ତ୍ର ମତେ ।
ଚଉଷଠି ବନ୍ଧ କଳା ବିଧାନ ଯେତେ ।।
ବିପ୍ରଲବ୍ଧା ଚିନ୍ତ ନିଜ ଧନ ସୁରତି ।
ବୃନ୍ଦାବନ ଦ୍ୱିଜରାଜ ଦେଇ ପୀରତି ।।
ସାତ କୁମ୍ଭ କୁଚ କୁମ୍ଭ କର ଦକ୍ଷିଣା ।
ସ୍ୱସ୍ତି କରି ଚନ୍ଦ୍ର ଚିହ୍ନ ନଖ ଲକ୍ଷଣା ।।
ଏହି ପୁଣ୍ୟ ଫଳେ ହରି ପ୍ରସନ୍ନ ହେବେ ।
ଶୁଣି କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ମୃଦୁହାସ ଭବେ ।।
ମଞ୍ଜୁତର ନିକୁଞ୍ଜପୁଞ୍ଜ ପୁଷ୍ପ ଶେଯେ ।
ବନମାଳୀ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଏକାନ୍ତ ଭଜେ ।

ସଖୀଗଣମାନ ଅଷ୍ଟଦଳେ ଯେ ରହେ ।
କେତେବେଳେ ବନ୍ଧରେ ଯୁବତୀ ସମୂହେ ॥
କେତେବେଳେ ଶୟନ ପାନ ସମ୍ପାଦନ ।
କେତେବେଳେ ସଭା ବସି ନୃତ୍ୟଗାୟନ ॥
କେତେବେଳେ ବସି ଖେଳ ପଶାରେ ହୋଡ଼ ।
ସଖା ସଖୀ ମିଳନେ ଦୁଇଆଡ଼େ ପୀଢ଼ ॥
କେତେବେଳେ ବା ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ଭୋଜନ ।
ନାନାବେଶେ କନ୍ୟାଗଣ ମନରଞ୍ଜନ ॥
ଏକେ ଏକେ ରମିଲେ ନିବିଡ଼ କୁଞ୍ଜରେ ।
ମନ ପୂରେଇ ରଖିଲେ ସୁଖ ପିଞ୍ଜରେ ॥
କୃଷ୍ଣ ନାଗରବର ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
ସର୍ବଚିତ୍ତ ଆକର୍ଷଣ ନେତ୍ର ବିଶ୍ରାମ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀର ବିଳମ୍ବ ଦେଖି ମୁଖରା ।
ପୂର୍ବୁଁ ବାହାର ହୋଇଣ ତେଜ ପ୍ରଖରା ॥
ବନେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଣ କରେ ତର୍ଜନା ।
ଶୁଣି ସଭା ଭାଙ୍ଗିଲେ ସକଳ ଅଙ୍ଗନା ॥
କୃଷ୍ଣ କୁଞ୍ଜରେ ପଶିଣ ଗଲେ ପଳାଇ ।
ସଖା ସଙ୍ଗେ ମିଶିଣ ବାଛୁରୀ ଚରାଇ ॥
ତରତର ସୁନ୍ଦରୀ ପୁର ଆଗମନେ ।
ଆଗେ ଯିବା ମୁଖରା ନ ଦେଖି ଏ ସ୍ଥାନେ ॥
କୃଷ୍ଣବିଚ୍ଛେଦ ଗୁରୁଜନ ଅପବାଦ ।
ଉଭୟ ମତରେ ନ ଚଳେ ବେନିପାଦ ॥
ବିରସରେ ଆସନ୍ତେ ପଥରେ ଦେଖିଲେ ।
ଦେଖି ମୁଖରା କୋପେ ବଚନ ବୋଇଲେ ॥
ଏତେବେଳ ଯାଏ କହିଁ ଆଜ ରହିଲ ।
ଭୟ ନ କରି ମନେ ଗରବ ବହିଲ ॥
ଇଚ୍ଛାମତେ ଏକାନ୍ତେ କାନନେ ବିହର ।
କୁଳବଧୂରେ ଏତେ ସାହସ କାହାର ॥
ଆଜ ଏ ବନେ ଥିଲା ଯଶୋଦାତନୟ ।
ଶୁଣିଲା ବେଳରୁ ମୋତେ ଲାଗିଲା ଭୟ ॥
ସଖୀଗଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଠାକୁରାଣୀ ।
ଆଜ ପୂଜା ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ଗୋସାମଣୀ ॥
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ମନୋରଥ ବର ପାଇଲୁଁ ।
ବ୍ରତ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ ରହିଲୁଁ ॥
ପଥେ ଦେଖିଲୁଁ ବସ୍ତ୍ର ଚୋରାଏ କହ୍ନାଇ ।
ବନ୍ଦୀ ହେଲୁଁ ବାଟ ଗୁଡ଼ ତାଙ୍କୁ ଅନାଇ ॥
ତେଣୁ ପାଦ ଥକାଇ ପଛକୁ ଅନାଉଁ ।
ତୁମ୍ଭେ ତାପ କରିବା ଜାଣି ଖେଦ ପାଉଁ ॥
ପୁଣି ବୋଇଲେ ଦେଖ ବେଶ କମ୍ପା ଭଙ୍ଗ ।
ଲିଭା ସିନ୍ଦୂର କଜ୍ଜଳ ଗଣ୍ଡେ କି ରଙ୍ଗ ॥
ଫିଟି କବରୀ ଲୋଟଇ ଚରମ ଦେଶ ।
ବିପରୀତ କରି ଏହ୍ନ ପିନ୍ଧିଛ ବାସ ॥
ଶୁକ ଚଞ୍ଚୁଘାତ ପରି ଅଧର-ବିମ୍ବ ।
ବକ୍ଷଦେଶେ ନଖ ଚିହ୍ନ ଏ କି ବିଡ଼ମ୍ବ ॥
ରାହୁମୁକ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟେ ହରେଶ ଆନନ ।
ମଧୁକରେ ମଧୁପାନ ହରେଶ ସୁମନ ॥
ଶୈବ୍ୟା ବୋଲେ ଯାହା କହିଲ ଅନୁସରି ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସେବକୀ ତୋଳେ ଡାଳ ଧରି ॥
ଅଳକକୁଳ ଫୁଲ ତେଜି ଏ ମୁଖେ ବସେ ।
ଭୟେ କଣ୍ଟକ ଲତାର ଭିତରେ ପଶେ ॥
ଭୃଙ୍ଗ ନିବାରେ କଣ୍ଟକ ଅଙ୍ଗେ କଣ୍ଟିଲା ।
ଉର ଅଧର କ୍ଷତ କବରୀ ଫିଟିଲା ॥
ପୁଣ ପୁଣ ଝାମ୍ପଇ ମଧୁପ ଚୁମ୍ବନେ ।
କେଶ ବସନ ଶ୍ଳଥ ମୁଖ ଆଚ୍ଛାଦନେ ।
ଆମ୍ଭେମାନେ ଥିଲୁକୁ ଆଣିଲୁଁ ସମ୍ଭାଳି ।
ଏକା ହୋଇଲେ କି କରନ୍ତା ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ॥
ବୁଢ଼ୀ ବୋଇଲା କହିଲ ସତ ଲୁଚାଇ ।
ନାନାପ୍ରକାରେ ଦେଖାଇ କଥା ବଣାଇ ॥
ଏବେ ମାଳଗମାଳା ପାଇଲ କାହିଁ ।
ଏ ତ ଅମୂଲ୍ୟନିଧି ଆମ୍ଭ ଘରେ ନାହିଁ ॥
ଏଣୁକରି କଥାମାନ ଆନ ଜାଣୁଛୁ ।
ତୁମ୍ଭ ସବୁରି ଚରିତ ପରମାଣୁଛୁ ॥
ପଦ୍ମା ବୋଲେ ଏ ମାଳ ଯେ ଶ୍ୟାମଳ ଯେହ୍ନ ।
ଗଗନରେ ଉଡ଼ନ୍ତେ ପଡ଼ିଲା ଅବନୀ ॥
ଏହା ଯାଇ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଉରେ ବହିଲା ।
ହେମଗିରି ଶିଖରେ ଯମୁନା ବହିଲା ॥
ଆଜ ପୂଜା ଫଳରେ ଯେ ଏହା ପାଇଲୁଁ ।
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ବର ବୋଲି ଯାହା ବୋଇଲୁଁ ॥

ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଆଣ୍ଠ କି ନ ମଣାଇ ବଳ ।
ମୁଖ ଚାହିଁ ନେତ୍ରଠାରି କିଛିହିଁ ନ ବୋଲ ॥
ଏକେମେକ ହୋଇ ନିଜ ଭୁବନେ ମିଳ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବନମାଳୀ ସୁରତ କେଳ ॥
ବନେ ବିନୋଦ ଫେରନ୍ତି ଗଉଷ୍ଠାର୍ଥେ ।
କେଉଁ ଦିନ ଭେଟ ହୁଏ ଯମୁନା ପଥେ ॥
ସଖୀଗଣ । ଘେନି ଫୁଲ ତୋଳି ଯାଇ ।
ସଖାଗଣ ଘେନି ହରି ବତ୍ସ ଚରାଇ ॥
ଦୁଇଜଣ ଉମାଷ୍ଟାର୍ଥେ ବନେ ମିଳନ ।
ଦିନୁଦିନୁ ବଢ଼ିଲା ଅତି ପ୍ରୀତିଧନ ॥
ନ ରହନ୍ତି ସଦନରେ ମଦନ ଡରେ ।
ନ ମଣନ୍ତି ଗୁରୁଜନ କୁଳ ବେଭାରେ ॥
ଏକ ଆରେକ କାନ-କୁହାକୁହି ଗୋପେ ।
ହରି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରୀତି ଆନନ୍ଦ ରୂପେ ॥
ଲୋକ ଅପବାଦ ଶୁଣି ଆକଟେ ଶାଶୁ ।
ସଙ୍ଗେ ଜଗିଆ ଦେଇଣ ନ ଛାଡ଼େ ପାଶୁଁ ॥
ଦୁହିଜଣ ବିଚ୍ଛେଦରେ ବିରହ ବଢ଼ି ।
ମନସିଜ ମରମ ପାଇ ଗାଢ଼େ ପୀଡ଼ି ॥
ଜଗିଜଗିଣି ଭେଟ ନ ପାଏ କହ୍ନାଇ ।
ଶ୍ରୀ ଦେବୀଙ୍କି ଯାଇଣ କହେ ମନାଇ ॥
ପ୍ରାଣବାନ୍ଧବୀ ମୋତେ ଏଡ଼େ ହେଳା କଲ ।
କାମନଦୀ ବଢ଼ିଲେ ବୁଡ଼ାଇଲ ଭେଳା ॥
ଭସି ଯାଉଅଛୁ ମତେ ଲଗାଅ କୂଳେ ।
ଅବଲମ୍ବ କରାଅ ଚନ୍ଦ୍ରଲତା ମୂଳେ ॥
ମୋର ଜାଣନ୍ତେ ଦୋଷ କରିନାହିଁ କିଛି ।
କେଉଁ କାରଣେ ଭେଟ ନ ଦିଏ ମୃଗାକ୍ଷୀ ॥
ଝାସି ଅନଳ-ଅନଙ୍ଗେ କରଇ ତପ ।
ନାମମନ୍ତ୍ର ଜପିଣ ଧ୍ୟାନମୟ ରୂପ ॥
ଏତେ ତପରେ ମୋତେ ନୋହିଲ ପ୍ରସନ୍ନ ।
ଧ୍ୟାନେ ଦେଖିଲି ସାକ୍ଷାତେ ନୁହେ ଦର୍ଶନ ॥
ଜୀବଦାନ ଦେଉ ଦେଇ ଅଧରୁ ସୁଧା ।
ପ୍ରୀତିଧନ ଦେଇ ମନ ନେଇଛୁ ବନ୍ଧା ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ଘନ ନ ଦେଖି ଚକୋର ଚାତକ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ନ ଦେଖି ମୁଁ ତେତେହେ ଆତଙ୍କ ॥

ଅରବିନ୍ଦ ମକରନ୍ଦ ଚୁମ୍ବି ଯେ ଅଛି ।
ସେହି ଅଳି ମନ ଆନ ଫୁଲ କି ଅଛି ॥
ନେତ୍ରପିଚ୍ଛୁଳ ଦରସ୍ନିଗ୍ଧ ସୁନ୍ଦରୀ ।
ଗୁଣଗଉରୀ ପ୍ରାଣଧନ ଜୀବେଶ୍ୱରୀ ॥
ମୋର ବିରହ-ବେଦନା ତା ଆଗେ କହ ।
ତାର ଦର୍ଶନ ଲାଳସେ ରହିଛି ଦେହ ॥
ବେଗେ କହିଣ ଆଣ ସେ ଅବୋଧ ବାଳା ।
ଏତେ ବୋଲି ଦେଲେ କଣ୍ଠ-କମଳମାଳା ॥
ପୁଷ୍ପ ସନ୍ଦେଶ ଘେନି ଭ୍ରମରେ ଚଳିଲେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସନ୍ନିଧି ଏକାନ୍ତେ ମିଳିଲେ ॥
ଗଳେ ମାଳା ଦେଇ ବସି ସନ୍ଦେଶ କହେ ।
ବନେ ବନେ ବୁଲେ ହରି ତୋର ବିରହେ ॥
ବ୍ରଜରାଜ-ନନ୍ଦନ ଗୋକୁଳ-ନାୟକ ।
ତୋର ହେତୁ ପୀଡ଼ା କଲା ଫୁଲସାୟକ ॥
ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ଭୋଜନ ନ ରୁଚେ କିଛି ।
କ୍ଷୀଣ ତନୁ ତୋର ଗତ ସୁରତ ଇଚ୍ଛି ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦନ ପବନ ବିଷ ସମାନ ।
ସଖା ସଙ୍ଗ ସୁଖରଙ୍ଗ ନ ରୁଚେ ମନ ॥
ନାହିଁ ବିଦଗଧ ବାଣୀ ବାଙ୍କଚାହାଁଣି ।
ନାହିଁ ବିମ୍ବାଧରେ ହାସ ତ୍ରିଭଙ୍ଗ-ଠାଣି ॥
ନାହିଁ ହାର ଭୂଷଣ ବନପୁଷ୍ପମାଳ ।
ନାହିଁ ଲୋଟଣୀଜୁଡ଼ା ଶିଖିପୁଚ୍ଛଚୂଳ ॥
ନାହିଁ ନୃତ୍ୟମଣ୍ଡଳୀ ଗାନ୍ଧାର ଗାୟନ ।
ନାହିଁ ତାଳ ତାନମାନ ରମ୍ୟ ବାୟନ ॥
ଏକା କେବଳ ତୋର ଗୁଣ ଗାଉଅଛି ।
ଶ୍ରବଣେ ତୋ ନାମ ଶୁଣି ସୁଖ ପାଉଛି ॥
କେଶ କାଳିନ୍ଦୀ ବଦନ ନଳିନ ଗନ୍ଧ ।
ଦନ୍ତପନ୍ତି କୁନ୍ଦ ଅଧର କୋକନଦ ।
ହାସ କଇରବ ଅଳି ଅଳକାବଳୀ ।
ଜଳ ନିର୍ମଳ ମୁଖ ଉପମାରେ ଛଳ ॥
କର ମୃଣାଳ କୁଚ ଚକ୍ରବାକ ମଣେ ।
ସିଂହ କେଶରୀ ମଧ୍ୟ କ୍ଷୀଣ ପରିମାଣେ ॥
ବୀଣା ଭ୍ରମି ନିତମ୍ବ ବୋଲି ମନେ ଧରେ ।
ରମ୍ଭାତରୁ ଏ ଉରୁ ପରିରମ୍ଭ କରେ ॥

ହଂସାଗମନ ଦେଖି ପଥ ମଣିମନେ ।
ପିକ ନାଦ ଶୁଣି ଚକ୍ରୁ କରଇ କୋପେ ॥
ଉଡ଼ ପକାନ୍ତେ ବ'ନ ପଶିଣ ଲେଉଡ଼ଇ ।
ନ ଦେଖି ମୋହନ ମୂର୍ଚ୍ଛା ଯାଇ ପଡ଼ଇ ।
କେତେ ବେଳେରେ ପୁଣି ପାଇ ଚେତନା
ଏହ୍ନରୂପେ ତୋର ରୂପ କରେ ଭାବନା ॥
ମୋତେ ଘେଇଣ ତୋର ସ୍ଥମୂକୁ ପେଷିଲା ।
ତୋର ରୂପ ଲୟ କରି କୁଞ୍ଜେ ବସିଲା ॥
ଗୋପ ନଟଣ ନାଗରୀ ବଶ ଯାହାକୁ ।
କସ ଭେଳକି ଲଗାଇ ଅଛୁ ତାହାକୁ ॥
ବେଗେ ଯାଇ ପ୍ରାଣନାଥ ଜୀବନ ରଖ ।
ତୋର ବନ୍ଧୁ ହୋଇଅଛୁ ଅନ୍ତ ନରେଖ ॥
କେଳିକୁଞ୍ଜ ନରେଷି ଲୋତକ ଝରଇ ।
ପୁଣ ପୁଣ ପହଣଶଯ୍ୟା ଅନୁସରଇ ॥
ସାଗ ତହୁଁ ଶୁଣି ପ୍ରାଣନାଥ ବିରହ ।
ଛନ୍ନ ମନ ତରଳନ୍ତ ତନୁ ଅବହ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବକ୍ର ଦେଶା ।
କୃଷ୍ଣ ବିଚ୍ଛେଦେ ହେଲି ଜାମେ ପରାଭବ ॥
କପଟେ କୃଷ୍ଣ ବିରହ ମୁଁ ତହୁଁ ଅଧିକେ ।
ଚଉପାଶେ ଜଗିଆ ଯିବାକୁ ସନ୍ଧକେ ॥
ଗୁରୁଜନ ଆକଟେ ଜନ ଅପବାଦେ ।
ଉଦ୍‌ବେଗ ମନ ମୋର କୃଷ୍ଣ ବିଚ୍ଛେଦେ ॥
ଫୁଲଶର ଘାତରେ ଯାଆନ୍ତା ଜୀବନ ।
ଯେଣୁ ଅଧରୁ ଅମିୟ କରିଛୁ ପାନ ॥
ତେଣୁ ଜୀବନ ଯାଉ ବେଦନା ସହଇ ॥
କାମ ବିଷମ ବାଣ ହୃଦୟ ଦହଇ ।
ବନେ ଯିବାକୁ ମୋତେ ନ ଦିଶେ ଉପାୟ ॥
ଆଜ ପୁରକୁ ମୋର କରନ୍ତୁ ବିଜୟ
ଏତେ କହିଣ କର୍ପୂର ବଡ଼ପ୍ଲା ଦେଲେ ।
ସାଗ ସନ୍ଦେଶ ଘେନି ଭ୍ରଶତ ଚଳିଲେ ॥
କୃଷ୍ଣ ସନ୍ନିଧି ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
ଦେଖି ହରି ଆସନ ତେଜିଣ ହରଷ ॥
ଦେଇ କର୍ପୂର ବଡ଼ପ୍ଲା ସନ୍ଦେଶ କହେ ।
ହରି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କ୍ଷୀଣ ତୋର ବିରହେ ॥

ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନ ମଳୟାନିଳ ଅନଳ ।
ହାରମଳା ପଙ୍କଜ ଅଶନ ଗରଳ ॥
କାମଦାରୁଣ ବାରଣ ମରମେ କଣ୍ଟଇ ।
କେଶବାସ ଫିଟିଣ ଅବନୀ ଲୋଟଇ ।
ନେତ୍ର ଅମ୍ବୁ କୁଚଶମ୍ଭୁ ଶିରେ ଢାଳଇ ॥
ରତ୍ନ ମରକତ ପୁଷ୍ପ ନୀଳ ଉତ୍ପଳ ।
ଗନ୍ଧ ମୃଗମଦ ବାସେ ଶ୍ୟାମଦୁକୂଳ ॥
ହାର ଅଙ୍ଗନ ଭୂଷଣ ଏ ପଞ୍ଚଦ୍ରବ୍ୟ ।
ଯେତେ ରତ୍ନ ଆଭରଣ ବିଷ ସରବେ ॥
ଗୁରୁଜନଙ୍କ ଆକଟେ ନ ହେ ବାହାର ।
ତୋର ଦର୍ଶନେ ବଡ଼ ଉତ୍ସାହ ତାହାର ॥
କଥା ଦେଖାଇ ମୋତେ ଏତେକ ଭାଷିଲା ।
କୃଷ୍ଣ ପକ୍ଷେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶୋଷ ନାଶିଲା ॥
ଦିନ ଦିନ କ୍ଷୀଣ ଦୈତ୍ୟରେ ତନୁଦଶା ।
ଅଭିସାର ପ୍ରଥମେ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣଆଶା ॥
ଦ୍ୱିତୀୟରେ ମିଳନ ତୃତୀୟରେ ଗମନ ।
ଦୂରେ ରହିଲା ଦେଖି ସେ କାନ୍ତ ମିଳନ ॥
କିନ୍ତୁ ବିଚ୍ଛେଦକୁ ଭାବ କାନ୍ତ ମିଳନ ॥
ଦିନ ପ୍ରଖର ତାପେ ତାରକାନ୍ଧ ହିନେ ।
ଲୁଚେ ନିଜ ସଦନେ ପଶିଣ ଭ୍ରମନେ ॥
ପୁଣି ସୁଧା ପାଇଲେ ଉଦୟ ହୋଇବ ।
ଏ ସମସ୍ୟାକୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସ୍ଥମୁରେ କହିବ ॥
ସଖୀ ଚନ୍ଦନ କର୍ପୂର ଲେପନେ ତନୁ ।
ତାପ ପାଇ ଚମକି ମଣଇ କୃଶାନୁ ॥
ଭୃଙ୍ଗକୁଳ ଝଙ୍କାରେ ଶ୍ରବଣ ବୁଜଇ ।
ପିକଧ୍ୱନି ଭେଦିଲେ ଚେତନା ହଜଇ ॥
ତୋର ସନ୍ଦେଶ ଶୁଣି ସଚେତ ହୋଇଲା ।
ଘେନି କମଳା ମଳା ହୃଦେରେ ବହିଲା ।
କଥା ଅମୃତ ଶ୍ରବଣେ କରି ଆପାନ୍ୟ ॥
ଯାହା ଦେଖିଲି ତୋର ବିନୁ ନାହିଁ ଆନ ।
ଗୁଡ଼ ପୀରତି ଖୀରତି ବିଧି ବିଧାନ ॥
ବସି ତୋର ରୂପ କରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ ।
ବଦନରେ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ମାଳୀ ଜପଇ ॥
ନବଘନେ ତଡ଼ିତ ଲତା ନିରୋପଇ ।

ଘର ଗିରସ୍ତ ଅଛଇ ମଥୁରାପୁରେ ।
ଶାଶୁ ନଣନ୍ଦ ଶୁଅଇ ଦାଣ୍ଡଦୁଆରେ ॥
ଦୁଇଜଣ ପ୍ରିୟସହଚରୀ ସଙ୍ଗେ ନେ ।
ଅନ୍ତେଶ୍ୱର ତୋଟା ପୁରେ ଅଛି ଏକାନ୍ତେ ॥
ଅତି ସୁଗନ୍ଧ ଘନ ଯେ ତରୁ ଲତିକା ।
ଦିବସରେ ଅନ୍ଧକାର ବନବାଟିକା ॥
ଆଜ ରଜନୀ ପାଞ୍ଚ ଘଡ଼ିରେ ଗମନ ।
ଶୁଣି ଶ୍ୟାମମୋହନ ମନ ଛନ ଛନ ॥
ଏତେ କହିଣ ସଖୀ ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ ସଙ୍ଗେ ବିଧୁର ॥
ଉଦବେଗ ହୋଇ ହରି କାମେ କାତର ।
ଭୁଣ୍ଡି ଜାଡ଼ି ବାହୁଣ ନ ଆସେ ଉତ୍ତର ॥
ତନୁ କମ୍ପଇ ମଦନଶରଘାତରେ ।
ଘୃତାନଳେ ତରଳ କଦଳୀ ବାତରେ ॥
ସଙ୍ଗସୁଖ ସଦନେ ନ ରମଇ ମନ ।
ଚିତ୍ତ ଚଞ୍ଚଳ ବିପରୀତ ଆକୁଆନ ॥
ନେହ ଶତପତ୍ରମିତ୍ର ଅସ୍ତ ବାଞ୍ଛଇ ।
ମନକୁମୁଦ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦୟ ଇଚ୍ଛଇ ॥
ଦଶ ବାସର ନିଶାଗମ ଅନୁସରେ ।
ତରୁତମାଳ ଗହଳ ଦେଖେ ସୁଖରେ ॥
ଶ୍ରଦ୍ଧା ନହଇ ଅମିୟ ଅଶନ ଦ୍ରବ୍ୟେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀର ବିଡ଼ୟା କେବଳ ଚର୍ବେ ॥
ପ୍ରିୟଜନ ସନ୍ନିଧେ ଦେଖିଲେ ବିରସ ।
ଗତି ବିପରୀତ କଥା ଅତି ନୀରସ ॥
ଏମନ୍ତେ ଯେ ରବି ମେରୁ-ଉହାଡ଼େ ଗଲେ ।
ଆକାଶରେ ତାରାଗଣ ବିକାଶ ହେଲେ ॥
ଜଗତରେ ଆସିଣ ତିମିର ଘୋଟିଲା ।
କାମଶର ମରମେ ଅଧିକ କଣ୍ଟିଲା ॥
କୃଷ୍ଣ ମିତ୍ର ବଞ୍ଚାଇ ଛଦ୍ମ ଶୟନେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସନ୍ଦେଶେ ନିଦ୍ରା କି ନୟନେ ।
ପୂର୍ବ କବାଟ ଖଲି ପଶ୍ଚିମ ଦୁଆର ।
ରାତ୍ର ପାଞ୍ଚଘଡ଼ିମାନେ ହେଲେ ବାହାର ॥
ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ସୁବଳ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ।
ଲୋକଭୟ ଗମିଲେ ତରୁ ତଳ ତଳ ॥

କଷ୍ଟ କଷ୍ଟରେ ରିଷ୍ଟ ମେଣ୍ଟାଇ ଚଳିଲେ ।
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ପୁର ଅନ୍ତେ ମିଳିଲେ ॥
ଦ୍ୱାର ଆକଟ ଭିତରେ ନ ପାରେ ପଶି ।
ଚଉପାଶେ ବୁଲନ୍ତି ଉପାୟ ନ ଦିଶି ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳ-ପୁର ପାଚେରୀ ।
ନାନା ତରୁ ଫଳଭରେ ହୋଇଅଛି ଘେରି ॥
ବୃକ୍ଷବଳ ଉହଳ କରମଙ୍ଗା ଡାଳେ ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳ କନ୍ଧେ ଚଢ଼ି ତା ଧଇଲେ ॥
ରତ୍ନ ଛନ୍ଦଣୀ ନେତ୍ରଶ୍ରେଣୀ ସୁବଳ ଦେଲେ ।
ଡାଳେ ଲଗାଇ ଖସି ଭିତରେ ପଶିଲେ ॥
ଚଉପାଶେ ବୁଲିଣ ଦ୍ୱାରେ ଠାବ କରି ।
କବାଟରେ ଧୀରେ କର ଠୋକିଲେ ହରି ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଜାଣିଣ ସଖୀଙ୍କି କହିଲେ ।
କବାଟରେ କେ ହସ୍ତ ମାଇଲା ବୋଇଲେ ॥
ଶୁଣି ସଜନୀ ଦ୍ୱାର ଫେଡ଼ିଣ ଅନାଇ ।
ଛପିରହିଛନ୍ତି ଦେଖିଲେ ସେ କହ୍ନାଇ ॥
ବେଗେ ଧରି ବୋଲନ୍ତି ଏ କାହିଁର ଚୋର ।
ଏଡ଼େ ଆକଟେ କେହ୍ନେ ପଶିଲା ଭିତର ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ପୁରରେ ଚୋର ।
ମୋତେ ଧରି ଜଗିବାକୁ ଶକ୍ୟ କାହାର ॥
ପ୍ରାଣସଖୀ ନିମନ୍ତେ ଦୁର୍ଗମେ ଅଇଲି ।
କରମଙ୍ଗା ସ ାକୁ କରମେ ପାଇଲି ॥
ମତେ ତୁମ୍ଭେ ବହୁତ ନକର ଜଞ୍ଜାଳ ।
ଜଳୁଅଛି ମୋ ଅଙ୍ଗେ ଅନଙ୍ଗ ଅନଳ ॥
ବେଗେ ଲିଭାଅ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରେମଜଳେ ।
ଶୁଣି ସଖୀ ହସି ପାଦ ମଣାଇ ନେଲେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ-ଶୟନ ପଲଙ୍କରେ ବିଜେ ।
ଅତି ମୃଦୁଳ ମଞ୍ଜୁଳ ତନ ବିରାଜେ ॥
ଦେଖି ଛଦ୍ମେ ନିଦ୍ରା-ତରଳିତ କାୟେ ।
ଦମଦମ ହୃଦୟା ଖରନିଶ୍ୱାସ ବହେ ॥
ସ୍ତମ୍ଭ ସାତ୍ତ୍ୱିକ୍ୟଭାବେ ମଦନରେ ଜଡ଼ ।
କୃଷ୍ଣ ଲାବଣ୍ୟ ପିଅଇ ନୟନ ଫେଡ଼ି ॥
କୃଷ୍ଣଚରଣ ତଳେ ଦେଇ ଚିତ୍ତବୃତ୍ତି ।
ମିଳେ ଦରିଦ୍ରପୁରେ କି ଅମୂଲ୍ୟନିଧି ॥

ହରି କରକମଳ ଧଇଅନ୍ତେ ସେ ଉରେ ।
ତନୁ ଶୀତଳ ନିଜ ସ୍ୱଭାବକୁ ଧରେ ॥
ଚାହିଁ ଚମକି ଉଠି ବଦନ ଲମ୍ବାଇ ।
କୁଚ ହେମାଚଳ ମୁଖ-ଶଶୀ ସମ୍ଭାଇ ॥
ଦେଖି ଆରମ୍ଭେ କୃଷ୍ଣ ବିନୟ ବଚନ ।
ମୋର ଦୁଃଖମାନ ସଖୀ କର ମୋଚନ ॥
କିମ୍ପାଁ ସଖୀ ତଳମୁଖ କରୁଛ ମାନେ ।
ମାନ ତେଜି ବର ଦିଅ ସେ ଆଲିଙ୍ଗନେ ॥
ଦିଶ ଆକାଶ ଶୋଭା ଦମ୍ପତି ହରଷେ ।
ତତ୍ର ଲତାଦିରେ ପ୍ରେମାମୃତ ବରଷେ ॥
ଫୁଲକୁଳ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୈରବୀ ହାସେ ।
ମାନ-ଅନ୍ଧାର ଗମିଲା ତମାଳ ପାଶେ ॥
ଗତ ସୁରତ ଚିନ୍ତା ଚିତ୍ତ ଚଳିଲା ।
ଧୀର ଧଇର୍ଯ୍ୟ ମୋର ଧରଣ ନ ଗଲା ॥
ଏତେ ବୋଲି ଭୁଜେ ଭିଡ଼ି ଲଗାଇ କୋଳେ ।
ମୁଖ-ଚନ୍ଦ୍ର-ଶୋଭା ପ୍ରେମସିନ୍ଧୁ ଉଛୁଳେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବୋଇଲେ ହେ ନାଗରରାଏ ।
ଆସି ନ ଜାଣିବା ଜାଣି କରଇ ଭୟେ ॥
ଆଜ ଦଇବ ଗଉଡ ନାହିଁ ମନ୍ଦିରେ
ଜଗି ମାଏ ଶୋଇଛନ୍ତି ମେଲା କନ୍ଧରେ ॥
ପଥେ ଅଇଲ ଲୋକ ନ ଦେଖିଲେ କେହି ।
ଏଡେ ଉଚ ପାଚେରି କ ପ୍ରକାରେ ଡେଇଁ ॥
ଭୟ ନ କରି ମନରେ ଭିତରେ ପଶି ।
ଗୋପେ କାହାର ହୋଇବ ଏଡ଼େ ସାହସ ॥
ନିଶାପାଳ ଦେଖିଲେ ସେ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି ।
ଗୋପେ କସ ଅପଯଶ ଧ୍ୱନି ଶୁଭନ୍ତି ॥
କାମେ ଆରତ ହରି ହେଲ ଏଡ଼େ ବାଇ ।
ବନ୍ଦୀ କରାଇବା ନନ୍ଦରାଜାଙ୍କୁ କହି ॥
ଆଉବେଳେ ନ କରିବ ଏମନ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ।
ବେଭାରେଣ ମୁଁ ହେଲି ବଡ଼ ଅପରାଧୀ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ବେଦନା ଜାଣିଲ ଯେବେ ।
ଦୁଃଖ ନାଶ ଗଲା ସୁଖ ପାଇଲୁଁ ତେବେ ॥
ଦେଖା ବୋଇଲେ ନୂଆ ନୂଆ ବିନାକେତେ ।
ଅନୁରାଗ ପୀରତି ହୋଇଥାଇ ଯେତେ ॥
ସେହୁ ଆଦର ପୁଣି ନ ରହଇ ପଛେ ।
ଯେସନେ ମଧୁପ ମଧୁ ଚୁମ୍ବି ପୁଷ୍ପ ଲେଛେ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଚକୋର ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଚାହିଁ ।
ଦିନୁଦିନ ଅନୁରାଗ ବଢ଼ଇ ପାଇ ॥
ଏହିରୂପେ ବେନି ଜନେ ବଚନ ଛଳ ।
କେହି କାହାକୁ ବଚନେ ନ ପାରେ ବଳି ॥
ନାନା ହାସ ରସରେ ରଜନୀ ବଞ୍ଚିଲେ ।
ସ୍ମରଶାସ୍ତ୍ରମତେ କେଳି ଆରମ୍ଭ କଲେ ॥
ଏମନ୍ତେ ରଜନୀ ଯେ ହୋଇଲା ଶେଷ ।
ଦିଶେ ପୂର୍ବଦିଗରେ ପାଣ୍ଡୁର ଆକାଶ ॥
ତାମ୍ରଚୂଡ଼-ଧ୍ୱନି ଶୁଣି ଉଚାଟ ଲାଗେ ।
ବେନିଜନ ମନଦୁଃଖ ସଙ୍ଗ ବିଯୋଗେ ॥
ଲୋକଖ୍ୟାତି ପ୍ରେମପ୍ରୀତି ବିବାଦ ପଡ଼ି ।
କେହି କାହାକୁ ସତ ନ ବଳଇ ଛାଡ଼ି ॥
ଦୁଇ ସହଚରୀ ଯାଇ ଉଚାଟ କଲେ ।
କଥା ଦେଖାଇଣ କହେ ଏକକୁ ଆରେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ତେଜି ରଜନୀ ନିଜ ସ୍ଥାନେ ଗଲା ।
ଦିବାଗମେ କୁମୁଦ ସଙ୍କୁଚିତ ହେଲା ॥
ପଦ୍ମ ବିକାଶେ ଆକାଶେ ତାରା ମଳିନ ।
ଉଦେ ଅରୁଣ କାମୀ ହୃଦୟ ମଳିନ ॥
କାକ କୁକୁଟ କପୋତ କୁଟିଳ ଧ୍ୱନି ।
ଶୁଣି ଲଜ୍ଜା ଆବୋରିଲେ କୁଳକାମିନୀ ॥
ଏହିକ୍ଷଣି ମୁଖରା ଯେ ମିଳିବ ଏଥେଁ ।
ଶୁଣି ବିରସେ କୃଷ୍ଣ ଗଲେ ଗତ ପଥେ ॥
ଦୁଇ ସଖା ସଙ୍ଗେ ନିଜପୁରେ ଶୟନ ।
ନିଦ୍ରା ଆଳସେ ଘୂର୍ମିତ ପଦ୍ମନୟନ ॥
ନିଶା ଶେଷେ ମୁଖରା ନିଦ୍ରା ତେଜିଲା ।
ମୁଖ ପଖାଳି ଶ୍ରୀହରି ନାମ ଭଜିଲା ॥
ପୁଣି ସଜନୀଗଣ ମନରେ ଶଙ୍କିଲେ ।
କୃଷ୍ଣ ଆସିବା ଜାଣି ନାମ ବା ଡାକିଲେ ॥
ଗୃହଚର୍ଯ୍ୟ କରେ ପରିଜନ ରାଇ ।
ଦୁଧଭାର ରଖାଇଣ ଦହି ମୁହାଁଇ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶୟନମନ୍ଦିରେ ଟିକିଲା ।
ପୁର ସୁବାସ ଶୋଭା ଚାହିଁ ପସରିଲା ॥

ଆଜ-ଚରିତ ତ ଆନ ଆନ ଦିଶଇ ।
ଚଉପାଶ ଚହଟି ସୁଗନ୍ଧ ବାସଇ ॥
ଏହି ପାଦରେ କନକ ଘଷିଆ ପଡ଼ିଛି ।
ଆଉପାଦେ ଅଗଣା ପହଣ୍ଡ ଛୁଡ଼ିଛି ॥
ଶୁଣି ଶୈବ୍ୟା କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଗୋ ମାଏ ।
କାଲି ଉଠିଁ ପଶିଲି କସ୍ତୁରି ଗୋଠାଏ ॥
ରାଜପାଟବାଯାଏ ଏଥି ରହିଥିଲି ।
ଲୋକ ପ୍ରଚଳ ହେବା ଜାଣି ଉଠିଗଲି ।
ବୁଢ଼ୀ ବୋଇଲା ଏହୁ କାହା ପାଦଚିହ୍ନ ।
ଅଷ୍ଟାଦଶ ଲକ୍ଷଣ ଦିଶେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ॥
ପଦ୍ମା ବୋଇଲା ଯେଉଁ ବ୍ରତ ବିଧି କଲା ।
ଚାରି ଫଳ ଏକଠୁଳ ହୋଇ ରହିଲା ॥
ପଦ୍ମନିଧି ଶଙ୍ଖନିଧି ଏ ଅଇଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ।
ପୂର୍ଣ୍ଣକଳସ ବାସକସ ସ୍ୱସ୍ତି ଧ୍ୱଜର୍ଯ୍ୟ ॥
କାମଧେନୁ ସମ୍ପଦ ଠୁଳ ତ୍ରିକୋଣ ।
ବୃଷଚକ୍ର ବଜ୍ରାଙ୍କୁଶ ରିପୁ-ମାରଣ ॥
ଶତ୍ରୁ ମିତ୍ର କ୍ଷୟବୃଦ୍ଧି ବିଧିଲକ୍ଷଣ ।
ରେଖାଯିବ ଏ ଶୁଭକର୍ମକୁ କାରଣ ॥
ଦେବ ଦେଲା ବର ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ହୋଇଲା ।
ଧର୍ମପୁରୁଷ ତୁମ୍ଭ ପୁରକୁ ଅଇଲା ॥
ରାଜଶିରୀ ଲକ୍ଷଣ ଚରଣୁ ଉକୁଟେ ।
ରୂପଗୁଣ ଭୂଷଣ ମଣ୍ଡଳ ମୁକୁଟେ ॥
ବ୍ରତ ପୂଜିବାର ଫଳ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଦେଖ ।
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପଚ୍ଛେ କରୁଥାଅ ଦୁଃଖ ।
ଶୈବ୍ୟା ବୋଲେ କାଲି ଚିନ୍ତା କଲି ମନରେ ।
ପୁତ୍ର ରହିଲା ମଥୁରା ରାଜ ସେବାରେ ॥
ଖଟି ନ ପାରେ ନପୁଣ ରାଜନିଯୋଗ ।
ଆଜଯାଏ ତ ନଇଲା କିସ ବିଯୋଗ ॥
ଧର୍ମପୁରୁଷ ବିଜେ କଲେ କି ଦେଖାଇ ।
ଶଙ୍ଖ ପୂରାଇ ଚନ୍ନେ ଉହାଡ଼ ରଖାଇ ॥
ପଦ୍ମ ପ୍ରାୟେ ମୁଖ ରାଜା ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲା ।
ଅନୁଗ୍ରହେ ବସତ ଶାନ୍ତି କରିଦେଲା ॥
ଯବରେଖା ଲେଖାପାଇଁ ଆସେ ଭ୍ରମର ।
ଧନୁ ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ର ବାଣ ଧରିଣ କର ॥

ଗୋପପୁରେ ପାଇଲା ଗୋଠୁଲ ସମ୍ପଦ ।
ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳ ସ୍ୱସ୍ତିକ ଶଙ୍ଖଶବଦ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ ମୀନ ଅନୁକୂଳ ମଙ୍ଗଳ ।
ଶିରେ ଧରଇ ଝିଙ୍କେଣ ଛନ୍ଦଚଗଲ ॥
ଦେଇଣ ଅଙ୍କୁଶ ହସ୍ତୀ କାନ୍ଧ ଚଢ଼ାଇ ।
ବଜ୍ର ହୋଇ ରହେ ମହାଭୋଇ ବଢ଼ାଇ ॥
ରାଜଶିରୀ ଲକ୍ଷଣେ ପାଇଲେ କାଲି ।
ତୁମ୍ଭ ତୁଣ୍ଡ ସୁତୁଣ୍ଡ ହେଉ ବୋଲି ॥
ଶୈବ୍ୟାରାଣୀ ବୋଲେ ଏହୁ ପ୍ରମାଣ ହେଲା ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବାମଜାନୁ ନେତ୍ର ଫୁରିଲା ॥
ଡେଣୁକର ମଧୁର ରୁଚିର ସୁବାସେ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ବିଜେ ଶୁଭ ପ୍ରକାଶେ ॥
ଏହିକ୍ଷଣି ତୁମ୍ଭର ସମ୍ପଦେ ଆସିବେ ।
ଦେଖନ୍ତେଣ ସବୁ ମନସ୍ତାପ ନାଶିବେ ॥
ବୁଢ଼ୀ ବୋଇଲେ ଏହୁ ସତ୍ୟ ହେବ ଯେବେ ।
ଯାହା ମାଗିବ ବଧାଇ ପାଇବ ତେବେ ॥
ଏହି ସମୟେ ଶୁଭେ ଗୋପେ କୋଳାହଳ ।
ହସ୍ତୀ ଚଢ଼ି ଆସଇ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ॥
ଶାନ୍ତି ପାଇଲା ସକଳ ଗୋପାଳକୁଳେ ।
ସରଘର ଅଧିକାର ରାଜନ ଦେଲେ ॥
ବୁଢ଼ୀ ବାରତା ପାଇ ଛାଡ଼ି ମନୋବ୍ୟଥା ।
ବଡ଼ ଆଚମ୍ବିତ ମଣେ ତରୁଣୀ କଥା ॥
ମନ ଆନନ୍ଦେ ବହୁତ ଦେଲା ବଧାଇ ।
ପୁତ୍ରସମ୍ପଦ ଦେଖିଣ ଅର୍ଘ୍ୟ ବନ୍ଧାଇ ॥
ସେହିଦିନର ଦୁହାହୁଁ ଏରୂପେ ବଞ୍ଚିଲେ ।
ସଖୀ ବୁଦ୍ଧିଏ ପାଞ୍ଚ ଉପାୟ ରଞ୍ଚିଲେ ॥
ଏକଦିନେ ନିଶାଶେଷେ ଶୈବ୍ୟା ଚତୁରୀ ।
କହେ ମୁଖରା ସନ୍ନିଧେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ॥
କାଲି ନିଶିରେ ଦେଖିଲି ମୁହିଁ ସ୍ୱପନ ।
ସିଂହବାହିନୀ କହନ୍ତି କୋପ ବଚନ ॥
ମୋର ତୀର୍ଥ ଆରାଧନା ପୂଜା ନ କଲ ।
ଯାହା ଆରାଧି ଏତେ ସମ୍ପଦ ପାଇଲ ॥
ଗର୍ବ ବହିଣ ଏବେ କଲ ଅନାଦର ।
ପ୍ରଜା ପଡ଼ିଆ କଲ ମିଥ୍ୟା ଦୁର୍ବାର ॥

ଏବେ ବୋଇଲେ ଗଉରୀତୀର୍ଥକୁ ଯିବୁଁ ।
ତୋଷ କର ବନ୍ଦନେରୀ ପୂଜା କରିବୁଁ ॥
ଶୁଣି ମୁଖରା ପ୍ରସନ୍ନେ ବୋଇଲେ ଯାଅ ।
ଦେବୀ ପୂଜାରେ ଚରଣେ ବନ୍ଦିତ ହୁଅ ॥
ପୂଜା ବଡ଼ାଇ ପୂରେ ଆସିବୁ ତ୍ୱରିତ ।
କୁଳେ କଳଙ୍କ କଲୁ କହ୍ନାଇ- ଚରିତ ॥
ଯୋଗ ଭେଟିଲେ ନ ଶୁଣୁଁ ନ କହୁ କଥା ।
ଆଡ଼ ହୋଇଣ ଚଲକୁ ପୋତିବ ମଥା ॥
ଯେବେ କହିବ ଶ୍ରବଣ ମୁଦିବ କରେ ।
ମୋହନ ଲଗାଇ କୁଳବତୀଙ୍କି ହରେ ॥
ଏହୁ କଥାକୁ କରିବ ବଡ଼ ବିଶ୍ୱର ।
ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ ତ ବେଭାର କୁଳ ଆଗର
ସଖୀ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆଉଁ ଯହିଁ ।
ଅବେଭାର କଥାଟିକ ହୁଅଇ ତହିଁ ॥
ମହାସତୀ ପତିବ୍ରତା ଏ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
ଏହା ମନକୁ ଆନ ପୁରୁଷେ ବଳି ॥
ଏତେ କହିଣ ମୁଖରା ଆଜ୍ଞାକୁ ନେଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଙ୍ଗେ ରଙ୍ଗେ ବନେ ସଜମି ॥
ଆଗେ ସଙ୍କେତ ନେଇ ଆଇଲା ତାରକା ।
ନୀପ ମୂଳରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖିଲା ଏକା ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଆଗମନ ସନ୍ଦେଶ କହି ।
ଆଜ ଚମ୍ପକ ବନେ କୃଷ୍ଣ ଥିବ ରହି ॥
ଦୂତୀ ତହୁଁ ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ସେବନେ ମିଳ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ନାମେ ଜପି ଉଚାଟ ମାଳ ॥
ଦୂତୀ ଲେଉଟି ଯାଇ ବାରତା କହିଲେ ।
ଚମ୍ପାବନେ ଆସିଣ ମୋହନ ରହିଲେ ॥
ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଉଦବେଗ ମନରେ ।
ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ମିଳିଲେ ସେହିବନରେ ॥
ଗଙ୍ଗା ସାଗରେ ଭେଟ ପ୍ରାୟେକ ମିଳିଲେ ।
ନାନାରସେ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗରେ ଖେଳିଲେ ॥
ଚମ୍ପା କୁସୁମ ଖସି ଶିରେ ବରଷି ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବୋଇଲେ ଏହି ବାଳୀ ବରଷୀ
ଏହୁ ଚମ୍ପା ଦେଖ ହେ ମଦନ ଗୋପାଳ ।
କାନ୍ତ ଅଭାବରେ ହୃଦେ ପୋତିଛି ଶୂଳ ॥

ଅତି ଗାଢ଼ର ରୂଚିର ସୁବାସ ହେଲେ ।
ଭୃଙ୍ଗ ଅଭାବରେ ଶୋଭା ନହିଲେ ଭଲେ ॥
କେଉଁ ଅଭାଗ୍ୟରୁ ଭୃଙ୍ଗ ନ ଆସେ ପାଶେ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ବିରକତ ଏହି ର ରସେ ॥
ଏହୁ ଉଆଁସୀ ନାରୀ ବଲ୍ଲଭ ନାସଇ ।
ଜାଣି ସୁଜାଣ ଅଳି ପାଶେ ନ ଆସଇ ॥
ଦେବୀ ବୋଲେ ସେ କୁଟିଳ ପୁଷ୍ପ ଚୁମ୍ବଇ ॥
ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଲେଉଟୁ ଆନ ପୁଷ୍ପେ ଗମଇ ।
ଯେସନେ ଯାର ପୁରୁଷ ବହୁପୀୟବତୀ ।
ଭାବ ନେଇ ଲେଉଟୁ ଯାଏ ଆରକ କତି ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ଦକ୍ଷିଣନାୟକ ଭ୍ରମର ।
ବାସ ନିବାସ ପୁଷ୍ପ କରେ ଅଙ୍ଗିକାର ॥
ନିଶି ରହଇ ପଦ୍ମିନୀ ହୃଦେ ଆନନ୍ଦେ ।
ଜାଣି ପ୍ରାଣସଖୀ ବନ୍ଧ ପ୍ରେମାନୁବନ୍ଧେ ॥
ମହା ମହା ଦାରୁକୁ ଯେ କରଇ ଭେଦ ।
ପ୍ରୀତିଭାବେ ବନ୍ଧ ହୋଇ ନ କରେ ଛେଦ ॥
ନାରୀ ଗୁଆଁଣ ରସ ବିରସ ମଣଇ ।
ରସବନ୍ତ ସେ ରସିକାରସ ଜାଣଇ ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ଆହ୍ଲାଦ ସବୁଠାରେ ସମାନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ କେବଳ ହୁଏ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ॥
ଦେବୀ ବୋଲେ ଏକପତ୍ନି ବ୍ରତ ନାୟକ ।
ସ୍ନେହ ଗୁଣ ବଢ଼ଇ ବିବେକ ଘୃତକ ॥
ଘନରସେ କେବଳ କରଇ ପୀରତି ।
ତୃଷା ଆରତେ ଆନେ ନ ବଳଇ ମତି ॥
ରସ ନ ପାଇ କେବେ ବିଟପୀ ନ ହୁଏ ।
କାହା କୁହୁଁ ନ ଗୃହଁ ନିଜ ରସଲୟେ ॥
ନବକାଳେ ପୀରତି ରୁଚଇ ମନକୁ ।
ଗ୍ରୀଷ୍ମ କାଳେ ଚନ୍ଦ୍ରମସ ଯେସନେ ତନୁକୁ ॥
ହେମ କାଳରେ ତହିଁ ନ କରେ ଆଦର ।
ଏହି ରୂପେ କୀଟ ବିଟପ ସାଦର ॥
ପୁଣ ଉପମ ଇଚ୍ଛା କାଳେ ତାହା ମିଳୁ ।
କାଳବଞ୍ଚା କୁତ୍ସିତ ଜନ ବଜ୍ରବତୁ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ବାତ ଜ ଜନମ ଦୁଃଖୀ ।
ନଭେ ଭ୍ରମେ ଅଖିଳ ସଖୀ ନାହିଁ ଦେଖି ॥

ସମ-ପ୍ରବନ୍ଧ ପ୍ରୀତି ସର୍ବକାଳେ ସମ ।
ଗ୍ରୀଷମକୁ ଶୀତଳ ଶୀତକୁ ଉଷ୍ମ ॥
ମନ ଜାଣି ନାୟକକୁ ଅନୁସରଇ ।
ଦିନୁ ଦିନୁ ନାନାରସେ ଚିତ୍ତ ହରଇ ॥
ଏହୁ ଗୁଣବନ୍ତ ପ୍ରୀତି ନିକ ଚାରଇ ଗୁଡ଼ ।
ବେଳୁଁ ବେଳୁଁ ଅନୁରାଗ ଅଧିକ ବଢ଼ି ॥
ଯେଉଁ ମଣି ଲାଗି ଲୌହ ହେମ ପାଲଟେ ।
ହେମ ପାଇ ମଣିକୁ କି ଆଦର ତୁଟେ ॥
ଗୋପ-ତରୁଣୀ-ମଣି ଶିରୋମଣି ଧନ୍ୟା ।
ସବେ ତୋ ସୁଖେ ସୁଖୀ ସଖୀ ଗ୍ରବ ଯେଝା ॥
ଲତାମୂଳ ଜଳେ ଯେସନେ ଫୁଲ ପଲ୍ଲବେ ।
ତେସନେ ସକଳେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ତୋର ସୁଲାଭେ ॥
ଏହି ରୂପେ ଏକ ଆରେ ପୀରତି ଛଳେ ।
ନାନାରସେ ଶଳସି ବନେ ବନେ ବୁଲେ ॥
କେଉଁଠାରେ ବସିଣ ସୁବେଶ ହୁଅନ୍ତି ।
କେଉଁଠାରେ ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗେ ଗୀତ ଗାବନ୍ତି ॥
କେଉଁଠାରେ ସ୍ତବକ ତୋଳି ମରମରି ।
କେତେବେଳେ ଗୃଳାନ୍ତି ହସ୍ତ ଧରାଧରି ॥
କେଉଁ କୁଞ୍ଜେ ଶୟନ ଜାନ୍ତି ସୀମସ୍ଥାନେ ।
କ୍ଷଣ କ୍ଷଣକେ ହୁଏ ଲୀଳା ଅନ୍ତମାନେ ॥
ଏକ ଆରେକ ଲୁଚି ଖୋଜେ ଅନ୍ତସରି ।
ଦେଖି ପଣନ୍ତି ଧରି ଓଠାରନ୍ତେ ହରି ॥
ଏହି ସମୟୁ ମୁଖର ମିଳିଲା ବନେ ।
ସଖୀମାନଙ୍କ କଥାକୁ ଅପ୍ରତେ ମନେ ॥
ଲତା ଉହାଡ଼େ ରହି ଧୀରେ ନିରେକ୍ଷିଲା ।
ବୋହୂ ପଣତ କୃଷ୍ଣ ଧରିଛି ଦେଖିଲା ॥
କୋପଭରେ ହୋଇଣ ମିଳିଲା ଆଗରେ ।
କୃଷ୍ଣବାସ ତେଜିଣ ବିରସ ସାଗରେ ॥
ଲାଜ ଭୟ କାତର ଛନ୍ନମନ ସ୍ତମ୍ଭ ।
ପ୍ରୀୟା ବଦନକୁ ଚୁମ୍ବି ହୋଇଲେ ଦମ୍ଭ ॥
କମ୍ପମାନ ହୋଇ ତଳ ହୋଇଲା ବୁଢ଼ି ॥
ଏଥି ରାଜା ହୋଇଲୁ କି କଂସ ଘଉଡ଼ି ।
ଏହିବନେ ଏକା ହୋଇ କମ୍ପା ତୁ ରହୁ ॥
ଏଥି ଓଷ୍ଠ ପକେଇ ଆସି ମୋହର ବୋହୂ ॥

ଅସି ଏକାନ୍ତେ ନାଗର ପଣ ଦେଖାଉ ।
ନନ୍ଦରାଜା କୁଳକୁ କଳଙ୍କ ରଖାଉ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ମୋ ହଜିଲା ମାରଗାମାଳୀ ।
ଏହିବନ୍ତ ପାଇଣ ଅଛି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ॥
ମାଏ ଜାଣିଲେ ଚଳିବେ ବୋଲି ମାଗଇ ।
ଅଳି କରି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଙ୍ଗେ ଲାଗଇ ॥
ବୁଢ଼ୀ ବୋଇଲା ବୋହୂ ପଣତ ଓଠାରୁ ।
ଗୋପେ ଏଡ଼େ ବଳୀୟାର କଂସେ ନ ଡରୁ ॥
ଆଜ ପୁଅକୁ କହି ଗୁହାରି କରାଇ ।
ଲେଙ୍କା ବରଗାଇ ତୋତେ ନେବ ଧରାଇ ॥
ଅହର୍ନିଶି ଯେ କଂଶକୁ ସେବା କରଇ ।
ତ ର ରମଣୀକି କେହ୍ନେ ବଳେ ଧରଇ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକି ପହିଁ ଆକର୍ଷଣ ତୋର ।
ଆଉ କେଉଁ କୁଳବନ୍ତ ଥିବ ବେଭାର ॥
ତୋର ମାତାକୁ ପ୍ରତିପାଳ ଅଛି ଯେଣୁ ।
ଆପେ ବ୍ୟଥା ଲୋକେ କଥା ବୋଲିବେ ତେଣୁ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ପାଇଲି ଯେବଣ ମାଳ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଲମ୍ବାଇଥିଲା ତାହା ଗଳା ॥
ମୋତେ ଦେଖିଣ କାଢ଼ି ପଣତେ ଲୁଚାଇ ।
ମୁହିଁ ପଚାରନ୍ତେ କହେ କଥା ବଞ୍ଚାଇ ॥
ତେଣୁ କରି ଏହାର ଧଇଲି ପଣତ ।
ଏଥେ କି ଦୋଷ ମୋହର ପରିମାଣତ ।
ସଖାମାନେ ବେଢ଼ିଣ କଲେ ହୁରହୁରି ।
ତୁମ୍ଭ ପୁଅକୁ ବୋଲି ଆଣୁଅଛୁ ଧରି ॥
ସତ ମିଛ ବ ଏହଠାରେ ପରମାଣ ।
ଭଲ ମନ୍ଦ ପଣ ହିଁ ଏବେ ତୁ ମ୍ଭ ଜାଣ ॥
ପର ହୋଇଲେ ଗୋଳ କରନ୍ତି କାହିଁକି ।
ଆପଣାର ବୋଲି ଅଳି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକି ॥
ଶାଶୁ ଶୁଣି ପଚାରଇ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀରେ ।
ତୁ ତ ପାଇଛୁ ମାଳକି ଦିଅ କାହ୍ନୁରେ ॥
ଶାଶୁ ବଚନେ ଲା- ଲାଜ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
ବେଗେ ଅଞ୍ଚଳୁ କାଢ଼ି ଗଳେ ଦେଲେ ମାଳୀ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶରଧା ଯେବେ ମାଳାରେ ।
ନିଅ ମୋତିହାର ବୋଲି ଦେଲେ ଗଳାରେ ॥

ଦେଖି ତରୁଲତାରୁ କୁସୁମ ବରଷେ ।
ବନଜୀବ ମଙ୍ଗଳ ଶବଦ ସ୍ୱରସେ ॥
ଅନୁକୂଳ ଅନିଳ ଶୀତଳ ସୁଗନ୍ଧେ ।
ହୁଳହୁଳି ପ୍ରମଦା ଦିଅନ୍ତି ପ୍ରମୋଦେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଦେଖିଣ ସଖି ଗଣଙ୍କୁ ପଚ୍ଛରେ ।
କେଉଁ କାରଣେ ଏହି ଶୁଭ ଉପୁଜରେ ॥
ପଦ୍ମା ବୋଇଲେ ହରଷେ ଉତ୍ତର ଯାହାକୁ ।
ଆପେ ଥାଇ ବରଣ କରିଅ ତାହାଙ୍କୁ ॥
ଏହି ହେତୁ ମଙ୍ଗଳ-ଉତ୍ସବ ହୋଇଲା ।
ଶୁଣି ମୁଖରି ମନେ ସଙ୍କୋଚ ପାଇଲା ॥
କୃଷ୍ଣ ମାଳ ଘେନିଣ ଅଇଲେ ପଳାଇ ।
ସଖା ମାନଙ୍କୁ ଘେନିଣ ବାଛୁରି ଚରାଇ ॥
ପୂଜା ନିମିତ୍ତ ବାଳୀ କୁସୁମ ତୋଳିଲେ ।
ବୁଢ଼ୀ ସହିତେ ଗଉଣି ତୀର୍ଥେ ମିଳିଲେ ॥
ବୁଢ଼ୀ ବୋଇଲା ଥାଇ ଓଷା ପୂଜାଇବା ।
ନାନା ଉତ୍ସବ ମତେ ଓଷା ଉଜାଇବ ॥
ଏତେ ବୋଲି ପୂଜାସ୍ଥାନେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବରଣ କଲେ ॥
ବୁଢ଼ୀ ପୁଚ୍ଛଇ ଆହେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନନ୍ଦନ ।
ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ ତ ଏ ବ୍ରତର ବିଧାନ ॥
ବିଧି ଶରଧା କରି ଏ ବ୍ରତ ପୂଜଇ ।
ଓଷାପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲାଣି ଆଜ ଉଜାଇ ॥
ବିଘ୍ନସେନୀ ପୂଜାର ବିସର୍ଜନ ବିଧି ।
ମନୋରଥ ଯେମନ୍ତେଣ ହୋଇବ ସିଦ୍ଧି ॥
ବଟୁ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ଅଟୁ ଯଜୁର୍ବେଦୀ ।
ମୁନି କର୍ମ ଯାଣନ୍ତି ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ସମ୍ପାଦ ॥
ସାନ୍ଦୀପନଙ୍କର ଆମ୍ଭେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ନନ୍ଦନ ।
ତିନିଭୁବନ ଲୋକେ କରନ୍ତି ବନ୍ଦନ ॥
ଆମ୍ଭେ ପୂଜିଲେ ତୋଷ ହୁଏ ମହାମାୟୀ ।
ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣକରି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ॥
ଏତେ ବୋଲିଣ ପୂଜା ବିଧିକ ଆଚରି ।
ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ହୋଇ ବସି ବ୍ରହ୍ମଋଷି ॥
ପୁଷ୍ପ ଗନ୍ଧ ଧୂପ ନୈବେଦ୍ୟ ଦେଇ ।
କୃଷ୍ଣଭଗିନୀକ ଶନ୍ତ ପୂଜାବଢ଼ାଇ ॥

ବଟୁ ପ୍ରସାଦ ଘେନି ସର୍ବ କରେ ଦେଲେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କରାଞ୍ଜଳି କରି ଘେନିଲେ ॥
ଦେଖା ନ ଦେଖି ବୁଢ଼ୀକି କହେ ଏକାନ୍ତେ ।
ତୋର ବଧୂ କର-ପଦେ ଲକ୍ଷଣ ଯେତେ ॥
ଏହା ସହସ୍ର ମୁଖେ କହି ନ ପାରିବା ।
ଏହା ଆଶ୍ରେ ସବେ ବିପଦୁଁ ତରିବା ॥
ଏହା ପ୍ରସାଦେ ଧନ ସମ୍ପଦ ତୁମ୍ଭର ।
ହେତୁ କରି ଘେନିଥିବ କଥା ଆମ୍ଭର ॥
ପୂଜା ଘେନି ପ୍ରସନ୍ନା ଭବାନୀ ଯାହାରେ ।
କିବା ଅସାଧ୍ୟ ଅବା ହୋଇବ ତାହାରେ ॥
ଏହି ସକାଶୁଁ କଂସ କପଣୁ ନିସ୍ତାର ।
ଏତେ କହିଣ ବଟୁ ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର ॥
ବିପ୍ର-ବଚନ ଶୁଣି ହରଷମନରେ ।
ବୁଢ଼ୀ ଘେନି ବାହୁଡ଼ି ମିଳି ସଦନରେ ॥
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତହୁଁ କେତେ ଦିନ ଗଲା ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବନମାଳୀ ଭେଟ ନୋହିଲା ॥
ବେନିଜନ ଖେଦମନା ମଦନ ବଳେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପୁରେ କୃଷ୍ଣ ବିଜୟ କଲେ ॥
ଗତ ନିଶିରେ ଯାଇ ଭବନେ ପଶିଲେ ।
ଜଗି ବଦରି ତରୁ ତଳରେ ବସିଲେ ॥
ସ୍ଥିର କରିଣ କବାଟେ ମାଇଲେ କର ।
ଜାଣି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଆସି ମିଳିଲେ ଦ୍ୱାର ॥
ବୁଢ଼ୀ ସେହି ଦିନୁ ଅପ୍ରତେ ମନକୁ ।
ଦ୍ୱାରେ ପରତେ ନ କରେ ଆନ ଜନକୁ ॥
ଜଗି ଶୋଇ କବାଟରେ ଶୀଳ ମଡ଼ାଇ ।
ଦୁଆର ବନ୍ଧରେ ମୁଣ୍ଡ ଦେଇଣ ଶୁଅଇ ॥
ଧୀରେ କବାଟ ଫିଟାନ୍ତେ କଙ୍କଣ ବାଜି ।
ଶୁଣି ଚେତା ପାଇଣ ବୁଢ଼ୀ ନିଦ୍ରା ତ୍ୟଜି ॥
କିଏ ବୋଲନ୍ତେ ଲେଉଟି ପଲଙ୍କେ ଶୁତି
ଏହି ରୂପେ କେତେବେଳେ ହେଲା ପାହାନ୍ତି ॥
ବୁଢ଼ୀ ଜଗିବା ଜାଣି ମନେ କ୍ଷୋଭ ପାଇ ।
କଇଁ କମଳ ରଖିଣ ବାହୁଡ଼ ଯାଇ ॥
ସହି ଶେଷେଣ ନିଦ୍ରା ତେଜ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
ସଖୀ ମାନଙ୍କୁ କହିଣ ଅଗଣା ବୁଲି ॥

କୃଷ୍ଣପାଦଚିହ୍ନ ଧୂଳି ବୋଲି ଉରଜ ।
ଥିଆ ଅଛି ଦେଖିଲେ କୁମୁଦ ସରୋଜ ॥
ଏକ ଆରକେ କରନ୍ତି ଅନୁସନ୍ଧାନ ।
କୃଷ୍ଣ ରଖିଥିଲେ ଏହା କେଉଁ ବିଧାନ ॥
କେହି ବୋଲେ ମୋଦଗରେ କୁମୁଦ ପ୍ରାପ୍ୟେ ।
କାର୍ଯ୍ୟ ବିଫଳେ କମଳ ପ୍ରାପ୍ୟ ବିସ୍ମୟେ ॥
କେହି ବୋଲଇ ଏମନ୍ତ ମନେ ଆଶ୍ରସେ ।
ମଦ୍ଦ ମୁଦ କରି ଯେତେବେଳେ ବିକାଶେ ॥
ଏତେବେଳକୁ ଆସି ରହି ନ ପାରି ଗଲେ ।
ଆଗସରଣ ଆରକ ଏମନ୍ତ ବୋଲେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରେମଜଳ-ସେକ ବିହୁନେ ।
ହଂସ ଶଶୀଙ୍କ କଣ ବନ୍ଧୁ ବିଷ ମନେ ॥
କେହି ବୋଲେ ଦୁଇଜଣ ମନେ ବିଚାର ।
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କାହିଁ ହୋଇବ ଗୋଚର ॥
ଦେଖି ବଦସ୍ଥିତଳେ ପାଦଚିହ୍ନ ଯୋଡ଼ି ।
ଅଶ୍ରୁଜଳେ ଅବନୀ ରେଣୁଅଛି ଜଡ଼ି ।
ଗୃହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀର ନ ସ୍ଫୁରଇ କିଛି ।
କୃଷ୍ଣବିଚ୍ଛେଦ ଶଙ୍କି ବିଷାଦ ମୃଗାକ୍ଷୀ ॥
ନବଘନକୁ ଗୃହିଁ ନୟନ ନିଶ୍ଚଳ ।
ଶିଖୀ ନୃତ୍ୟ ଦେଖି ମତି ଅତି ଚଞ୍ଚଳ ॥
କୃଷ୍ଣ ଆଗମ ମଣେ ମଳୟ ମରୁତ ।
ନିରେଖିଣ ଗୃହିଁଇ ତମାଳ ତରୁ ତ ॥
ଶୁକ ସାରୀ ପଢ଼ନ୍ତି କୃଷ୍ଣର ମହିମା ।
କର୍ଣ୍ଣ ଡେରିଣ ତାହା ଶୁଣେ ନୃପଜେମା ॥
ଗତ ସୁରତି ଶଙ୍କି ମନ ଛନ୍ନ ଛନ୍ନ ।
ବେଳକୁ ବେଳ ଉଚ୍ଛନ୍ନ କରଇ ମଦନ ॥
ବେଶ-ବସନ ଶୟନ ଭୋଜନ ନାହିଁ ।
ଶ୍ୟାମମୋହନ ଗୁଣ ପ୍ରଳାପରେ କହି ॥
ପିକଡାକ ଶୁଣିଲେ ପଡ଼ଇ ଚମକ ।
ଖରନିଃଶ୍ୱାସ ବହିଣ ଉଦର ଚମକ ॥
କେଶ ବାସ ଫିଟିଣ ଅବନୀ ଲୋଟଇ ।
ଫୁଲଶର ମରମରେ ଭେଦ କଣ୍ଟଇ ॥
କିଛି ନ କହି ଶୁଣି ତନୁ ଫୁଟଇ ।
ନେହଲୋଚନଙ୍କ ଅଧର ରଙ୍ଗ ଛୁଟଇ ॥

ଦେଖି ସଖୀଗଣରେ ମନେ ବଡ଼ ଖେଦ ।
ଶାଶୁ ନଣନ୍ଦ ପତି ମନରେ ବିଷାଦ ॥
ବ୍ୟାଧିମନ୍ତ ହୋଇଲେ ନୃପତିନନ୍ଦନା ।
କେଉଁ ବୈଦ୍ୟ ଭଲ କରିବ ଏ ବେଦନା ॥
ଘାତପାଞ୍ଚ ଜାଣିବା ଲୋକଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛଇ ।
ବ୍ୟାଧି ଗୋଚର ନ ପାଇ ମୁଖ ଶୁଖାଇ ॥
ତୁଳୀ ହଂସତୂଳୀ ତେଜି ଅବନୀ ଗଡ଼ଇ ।
ମହାତପତ ଦନୁ ଶୀତଳ ଲୋଡ଼ଇ ॥
ମହାଦାବାନଳରେ ହୃଦୟ ପୋଡ଼ଇ ।
ଚଉସମ ଲେପ ଧୂଳି ହୋଇ ଉଡ଼ଇ ॥
ଶେଜ ଶେଜାଇ ସଜଳ କମଳଦଳେ ।
ଅଙ୍ଗ ଲାଗି ଶୁଖି ଚୂନା ତପତଜାଳେ ॥
ଦେଖି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ବଡ଼ ବିସ୍ମୟେ ।
ରୋଗ ଗୋଚର ନ ପାଇ ମନ ସଂଶୟେ ॥
ଅତି ଆତଙ୍କେ ଏକ ଆରକେ ପୁଚ୍ଛଇ ।
ରାଜଉପଚାର ସବ ସଙ୍ଗ ଲେଙ୍ଗଇ ॥
ତାର ବିକଳ ଦେଖି ସାରୀ ଦେଖା କହେ ।
ବ୍ୟାଧି ଘୁଞ୍ଚିବାକୁ ଅଛି ଏକ ଉପାୟେ ॥
ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ବହୁତ ଔଷଧ ଜାଣେ ।
ରୋଗୀ ଦେଖିଲେ ମାତ୍ରେ ବ୍ୟାଧି ପରମାଣେ ॥
ତାକୁ ଜଣାଇ ମଣାଇଣ ଘେନ ଆସ ।
ମଲ୍ଲ ବୋଲଇ ତ ସେହି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ॥
ପ୍ରଭୁବେ ଆସିଥିଲେ ଗୋଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ।
ଯାଚ ପାଞ୍ଚ ପଦାର୍ଥ ଦେଇଣ ଅଛଇଁ ।
ତାର ଅଇଲେ ଏ ଭଲ ହୋଇବ ଯେବେ ।
ଏହିକ୍ଷଣି ଯାଇ ଘେନ ଆସିବ ତେବେ ॥
ଏତେ କହିଣ ଗଉଡ଼ ବ୍ରହ୍ମନ ଗଲେ ।
ନନ୍ଦ ମନ୍ଦିରେ ଯାଇ ତୁରିତେ ମିଳିଲେ ॥
ଦେଖି ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ପାଦେ ଗଡ଼ିଗଲା ।
ଉଠି କୋଳ କରି ନନ୍ଦ ଧଇଲେ ତୋଳି ॥
ଆଶ୍ୱାସନା କରିଣ ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ଯଶୋଦା ।
ଖରନିଶ୍ୱାସ ବାସ ଶ୍ରମଜଳେ ଓଦା ॥
ମନ ବିରସ ନୀରସ ଦିଶେ ବଦନ ।
କିସ କାରଣେ ଏକା ଅଇଲୁ ସଦନ ॥

ମଲ୍ଲ ବୋଲଇ ଶୁଣିବା ଗୋକୁଳେଶ୍ୱର ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବ୍ୟାଧି ଯୋଗୁଁ ଯାଉଛି ମରି ॥
କଂସରାଜାଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଅଣାଇ ବୈଦ୍ୟ ।
ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଲେ ବ୍ୟାଧି ଅତି ଅସାଧ ॥
ଭୂତ ପ୍ରେତ କି ଶାରି ବେତାଳ ଡାକିନୀ ।
ପିତ୍ତ ବାତ କି ଚଣ୍ଡୀ ଗୃମଣ୍ଡୀ ଶୋଷିଣୀ ॥
ବାଇ ବାତୁଳ ହୋଇ ପ୍ରଳାପ କରଇ ।
ଭୁଲି ହିଂସୁଳି ଚେଳ ଅବନୀ ଗଡ଼ଇ ॥
ବେଶ ବସନ ଭୋଜନ ନ କରେ କିଛି ।
କେଶ ବାସ ଫିଟିଣ ସୁଖ ଭୋଗ ଲେଛି ॥
ଯେତ ଆଜନ୍ମ ସୁକୁମାରୀ ନୃପଜେମା ।
କ୍ଷୀଣ ହେଲା କୃଷ୍ଣପକ୍ଷେ ଯେହ୍ନେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ॥
କେଉଁ ବିକାର ତାହାର ନ ଗଲା ଜଣା ।
ଭଲ ଜାଣିବାର ବୈଦ୍ୟ ହୋଇଲେ ବଣା ॥
କୃଷ୍ଣ ଜାଣଇ ଚିହ୍ନି ବ୍ୟାଧି ଔଷଧି ।
ଭୂତ ପ୍ରେତ ଡାକିନୀ ଗଣଙ୍କୁ ନିରୋଧି ॥
ଏହି ଦେଖିଲେ ଭଲ ହେବ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
ଏହି ନିମିତ୍ତ ଆସି ତୁମ୍ଭ ପୁରେ ମିଳି ॥
ଶୁଣି ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ରାଇଲେ ।
କଥା ବୁଝାଇ ସେ ରୁଠିଆଇ କହିଲେ ॥
ଭାଇ ସଙ୍ଗତେ ବାବୁ ବେଗ ହୋଇ ଯାଅ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଭଲକରି ପ୍ରଶଂସା ପାଅ ॥
ମାତା ପିତା ଆଜ୍ଞା ପାଇ କୃଷ୍ଣ ବାହାର ।
ମଲ୍ଲ ସଙ୍ଗତେ ପୁରରେ ମିଳିଲେ ତାହାର ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକି ତୋଳି ବସାଇଲେ ସଖୀ ।
ଯେହ୍ନେ କୁମୁଦ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଦେଖି ॥
ତେହ୍ନେ ପ୍ରାଣେଶ କୃଷ୍ଣ ଦର୍ଶନେ ସୁନ୍ଦରୀ ।
ଧୀରେ ବସାଇ ହରି ବ୍ୟାଧି ଅନୁସରି ॥
ବାମକର ଧଇଲେ ଦକ୍ଷିଣ କରରେ ॥
ଆରକର ଦେଲେ ଅର୍ଦ୍ଧ ବାହୁ ମୂଳରେ ॥
ଧୀରେ ଧୀରେ ଅଙ୍ଗୁଳି ଚଳାଇ ନାଡ଼ିକା ।
ଗୁଡ଼ ଖର ନିଃଶ୍ୱାସ ହୋଇଲେ ତାଡ଼ିକା ॥
ରୁହିଁ ବୁଢ଼ୀ ବୋଲଇ କି ଦେଖିଲୁ ବାବୁ ।
ଭଲ ହେବା ନୋହିବାର ସତ କହିବୁ ॥

ମନ ଜାତ ହୋଇ ବ୍ୟାଧି ବିଷମ ହେଲା ।
ପ୍ରେତ ବିଧାତରେ ଫୁଲବାଣ ମାଇଲା ॥
ଏତ ସତୀ ସାଧ୍ୱୀ ପତିବ୍ରତା ନାରୀ ।
ଗୁରୁଜନ ବଚନେ ମହାଦକା କରି ॥
ରାଜା ଉପଚାର କଲେ ବ୍ୟାଧି ଘୁଞ୍ଚିବ ।
ତୁମ୍ଭ କୁଳେ ଭାଗ୍ୟ ଥିଲେ ଏହି ବଞ୍ଚିବ ॥
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲ ବୋଲେ କି କରି କହ ।
ଭଲ ହେବ କେମନ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଦେହ ॥
ଯାହା କହିବ ତାହା ଲୋଡ଼ାଇ ଆଣିବ ।
ବର୍ତ୍ତମାନେ ଗଣ୍ଠି ଧନ ଦେଇ କିଣିବ ॥
କଂସ ପ୍ରସାଦେ କିଛି ଅପୂରୁବ ଅଛି ।
କହ ଉପାୟ ସଂଶୟ ନ କରି କିଛି ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ସୁକୁମାର ତନୁ ଏହାର ।
ବସନ୍ତରେ କରାଇବ ବନ ବିହାର ॥
ଗ୍ରୀଷ୍ମରେ କରାଇବ ଯମୁନା ଖେଳା ॥
ବରଷାରେ ବଞ୍ଚିବ ଉଚ୍ଚ ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳା ।
ଶରତରେ ଦୁର୍ଗାପୂଜା କ୍ଷୀର ଭୋଜନ ।
ହେମନ୍ତକାଳେ ଦମ୍ପତି ନିବିଡ଼ ଶୟନ ॥
ଶିଶିରରେ ଦିବ୍ୟବାସ ଭାନୁ କୃଶାନୁ ।
ଯଥୋଚିତ ଭୋଜନେ ପୁଷ୍ଟ ହୁଏ ତନୁ ॥
ଅଧି ଭୂତାଦି ତିନିତାପ ନ ବାଧଇ ।
ଦେହ କୁଶଳରେ ବ୍ରହ୍ମଯୋଗ ସାଧଇ ॥
ଏତ ଆଜନ୍ମ ସୁକୁମାରୀ ନୃପସୁତା ।
ରାଜ ଉପଚାରରେ ବଳିଲା ମମତା ॥
ନିକ ବିଧି ଅବିଧି ହେଲେ ବ୍ୟାଧି ଜାତ
ଯେହ୍ନେ କାଷ୍ଠରୁ ଅନଳ ହୁଏ ସମ୍ଭୂତ ॥
ଗୁରୁଜନ ବାଧାରେ ଶ୍ରଦ୍ଧାପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେ ।
ମନ ମାରସରୁ ରୋଗ ପ୍ରବଳ ହୁଏ ॥
ଛିଦ୍ର ପାଇଣ ଭୂତ ପ୍ରେତ ଅନଙ୍ଗ ରହେ ।
ଏହି ସକାସରୁ କିଛି ଗୋଚର ନୁହେଁ ॥
ତୁମ୍ଭେ ଛାଡ଼ ଆମ୍ଭେ ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ି ଝାଡ଼ିବା ।
ଖଡ଼ି ବତି ଧରାଇଣ ପୁଞ୍ଜି ବାଢ଼ିବା ॥
ଏତେ କହି କବେଶରେ ମୁଦ୍ରା ପାତିଲେ ।
ସ୍ଥାନମାନ ଧରି ହରି ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଲେ ॥

ନଖକ୍ଷତ କରନ୍ତି ଶ୍ରୀମୁଖେ ଫୁଙ୍କି ଦେଲେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଥିବା ସ୍ଥାନ ଗୋଳିଲେ ॥
ନିଜ ସହଜ ସ୍ୱଭାବେ ଲଜ୍ଜା ବାଧିଲା ।
ଧଡ଼ପଡ଼େ ଅଙ୍ଗ ବାସ ଆଚ୍ଛାଦିଲା ॥
ଉଭା ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପୋଛିଲେ ମଥା ।
ସର୍ବେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଶୁଣି ନନ୍ଦସୁତ କଥା ॥
ମହା ମହା ବିଦ୍ୟାରେ ଯେ ମୋହିଲା ଭଲ ।
ଏତେ ଅଳପେ ଭଲ କଲା ନନ୍ଦବାଳ ॥
ଏକ ଆରେକ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରି ।
ଗୃଷ୍ଟ କହନ୍ତି କେହି ହାତ ଓଷ୍ଠ ଧରି ॥
କେହି ବୋଲଇ ପାଦ ପରିମୁଣ୍ଡା ଯାଇ ।
କେଉଁ ଦିନ ଏମାନ ଶିଖିଲୁ କହ୍ନାଇ ॥
ଅତି ଆଦରେ ମୁଖର ପୁରେ ବସାଇ ।
ନାନା ଭୋଜନ କରାଇ ମନ ତୋଷାଇ ॥
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ମନେ ଆନନ୍ଦ ହେଲା ।
ଦିବ୍ୟ ବସନ ରତ୍ନ ଆଭରଣ ଦେଲା ॥
କର ଧରି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗୃଷ୍ଟଆଇ କହି ।
ତୋର ଘେନ ଏ ମୋର ଗୃହବାସ ରହି ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀର କଥା ଭୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଲାଗଇ ।
ମଥୁରାକୁ ଯିବାକୁ ମେଲାଣି ମାଗଇ ॥
କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ସ୍ପରଶେ ମୁଖ ବାସ ଗନ୍ଧେ ।
ଗର୍ବୁଁ ଶତଗୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରମୋଦେ ॥
କୃଷ୍ଣପ୍ରିୟା ପ୍ରେମ-ପ୍ରୀତି ଅନୁବନ୍ଧନେ ।
କେତେ ଦିନ ରହି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଦନେ ॥
ଏହିରୂପେ ପରକୀୟା ଅନୁରାଗରେ ।
ସଙ୍ଗ ସଂଯୋଗ ଉପାୟ ନାନାରଙ୍ଗରେ ॥
ଶୁଣି ନଳକୁବର ଶିରେ କର ଯୋଡ଼ି ।
ବହୁ ବିନୟେ ନାରଦ ଚରଣେ ପଡ଼ି ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବନମାଳୀ କେଳିଚରିତ ।
ଶୁଣି ଶ୍ରବଣ ମୋର ହୋଇଲା ପବିତ ॥
ରାଧା ସଙ୍ଗେ ଗୋବିନ୍ଦ କେମନ୍ତେ ବିହାର ।
କାହା ଦୁହ୍ଲଣୀ ସେହୁ ଘରଣୀ କାହାର ॥
କେଉଁ ଭାବେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଏଡ଼େ ବଶ କଲେ ।
କେତେ ଛଳ ସୁନ୍ଦର ମୋହନ ମୋହିଲେ ॥

ଏହା ସମ୍ପ୍ରତି ମୋତେ କହିବା ବିସ୍ତାରି ।
ଭୃତ୍ୟ କରି ରଖ ଭବ-ଜନ୍ତୁଁ ଉଦ୍ଧରି ॥
ବୋଲନ୍ତି ନାରଦ ଶୁଣ ଗୋକୁଳବାସୀ ।
ତୋର ପ୍ରସାଦେ ହରି ମୋ ହୃଦେ ପ୍ରକାଶି ॥
ପୂର୍ବେ ଗୋପେଶ୍ୱର ମୋତେ କହିଲେ ଯାହା ।
ଏକମନେ ଶୁଣ ତୁମ୍ଭେ କହଇ ତାହା ॥
ବୃଷଭାନୁ ବୋଲି ନୃପତି ଧନେଶ୍ୱର ।
ବ୍ରଜମଣ୍ଡଳ ଦଧି ଗ୍ରାମରେ ନବର ॥
ପାଟମହିଷୀ ତାହାର କୀର୍ତ୍ତିଦା ନାମ ।
ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟଇ ଶ୍ରୀଦାମ ॥
ସେହି ରାଣୀ ବହୁତ ବ୍ରତ ଆଚରିଲେ ।
ପୂର୍ବପୁଣ୍ୟେ ନନ୍ଦିନୀ ଗର୍ଭେ ସଞ୍ଚରିଲେ ॥
ମାସ ଭାଦ୍ରବ ରବିବାର ସିତାଷ୍ଟମୀ ।
ଅନୁରାଧା ନକ୍ଷତ୍ର ମଧ୍ୟାହ୍ନେ ଜନମି ॥
ନବକୁମାରୀ ଲାବଣ୍ୟ କେ କହି ପାରେ ।
ଜାତ ମାତ୍ରକେ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ପୁରେ ପୁରେ ॥
ମହାଆନନ୍ଦେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ସକଳ ମନ ।
ନଗ୍ରେ ଉତ୍ସବ ବିଲୋହି ଧନ ବସନ ॥
ଦଧି ହଳଦି ଗୋଳି ହୋଇ ବୋଳାବୋଳି ।
ଚୂଆ ଚନ୍ଦନ ପିଚକା ପନିର ଗୋଳି ॥
ବୃଷଭାନୁ ନୃପତି ଦେଖିଣ ହରଷେ ।
ତିଳ କାଞ୍ଚନ ଦାନ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବରଷେ ॥
ଲକ୍ଷଲକ୍ଷ ଗୋଧନ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଦେଲା ।
ଯେ ସଞ୍ଚିତ ଭଣ୍ଡାର ଧନ ବିଲୋହିଲା ॥
ଗୀତ ଗାନ୍ଧାର ନୃତ୍ୟ ଗୁଣୀଜନ ବାରେ ।
ଧନେ ହରଷ ଭାଟ କଏବାର କରେ ॥
ଅତି ଯତନେ କରିଣ ପାଳନ୍ତି ଜେମା ।
ସର୍ବଗୁଣ ସର୍ବଶୋଭା ଆଶ୍ରୟ ସୀମା ॥
ଶୁକ୍ଳ ପକ୍ଷରେ ଯେସନେ ବଢ଼େ ଚନ୍ଦ୍ରମା ।
ତେସନ ଦିନକୁ ଦିନ ଜେମା ସୁଷମା ॥
ଧାଈ ପରିବାରୀ ଥାଇ ସେବନ୍ତି ପାଶେ ।
ବାଳକୁମାରୀ ପ୍ରତିପାଳନ୍ତି ହରଷେ ॥
ନବକୁମାରୀ ନବୀନ ଗଉଡ଼ୀ ପ୍ରାନ୍ତେ ।
ହାସରସରେ ବିଳସେ ସଖୀ ସଙ୍ଗତେ ॥

ଏହି ଅଂଶରେ ସଖୀଗଣ ଜାତ ହୁଏ ।
ଅବଲମ୍ବ ଗଭୀର ଜଳଚର ପ୍ରାଏ ॥
ଅନୁକ୍ରମରେ ଆସି ଆଶ୍ରିତ ହୋଇଲେ ।
ସେବା ଅନୁରୂପେ ସଖୀଭାବେ ରହିଲେ ॥
ପ୍ରେମ ପ୍ରେଷ୍ଠା ଲଳିତା ବିଶାଖା ଚିତ୍ରିକା ।
ଚମ୍ପକଲତା ରଙ୍ଗଦେବୀ ସୁଦେବୀକା ॥
ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ଇନ୍ଦୁରେଖା ଏ ଅଷ୍ଟୋତ୍ତମା ।
ଛଳେ ଅନ୍ତର ଏଥି ନ ହେ ନୃପଜେମା ॥
ପ୍ରିୟ କାଦମ୍ବରୀ ଶଶୀମୁଖୀ ପ୍ରମଦା ।
ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ପ୍ରିୟମ୍ବଦା ମଦନମଦା ॥
ମଧୁମତୀ ବାସନ୍ତୀ ସେ କଳଭାଷିଣୀ ।
ମଣିମତୀ କର୍ପୂରଲତା ରତ୍ନବେଣୀ ॥
ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ଧନିଷ୍ଠା ବୃନ୍ଦା କୁନ୍ଦଲତା ଆଦି ।
କେଳି କନ୍ଦଳି ମେନକା ସେ ପ୍ରିୟବାଦୀ ॥
ମିତ୍ରା କସ୍ତୁରୀ ମନୋଜ୍ଞା ଚନ୍ଦନ ବତୀ ।
କଜମୁଖୀ ମଦିରା ମାଧବୀ ମାଳତୀ ॥
ମଣି ମଞ୍ଜୁଳା ମଣ୍ଡଳା ହୀରା କୁଣ୍ଡଳା ।
ମଞ୍ଜୁମେଧା ସୁମେଧା ଲକ୍ଷଣା ସୁଶୀଳା ॥
କୁରଙ୍ଗାକ୍ଷୀ ସୁମଧ୍ୟା ମଣ୍ଡଳୀ କମଳା ।
କାମ ଲତିକା ପ୍ରେମପଦ୍ମିକା ବିମଳା ॥
ଗୁଣ ଚୂଡ଼ା ଚନ୍ଦ୍ରଲତା ମଦନାଳସୀ ।
ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ବିଧୁମତୀ ଆଦି ତୁଳସୀ ॥
ଏହିରୂପେଣ ପଞ୍ଚବିଧ ଗଣ ଲେଖି ।
ପ୍ରେମପ୍ରିୟା ପ୍ରାଣନିତ୍ୟା କେବଳା ସଖୀ ॥
ଗୁଣ ମଞ୍ଜରୀ ଆଦି ସଖୀଗଣ ଯେତେ ।
ଅନୁସରି ସେବନ୍ତି ରାଧାପଦାବ୍ଜେତେ ॥
ସାନ ଭଗିନୀ ନାମ ଅନଙ୍ଗ ମଞ୍ଜରୀ ।
ନାନାରସେ ବିଳସେ ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳାପୁରୀ ॥
ପଢ଼ଇ ସେ ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ସଖୀ ସଙ୍ଗର ।
ନୃତ୍ୟ ସାହିତ୍ୟ ସଙ୍ଗୀତ ରସ ଗାନ୍ଧାର ॥
ରାଧା-ରୂପକୁ ଚାହିଁ ନୃପତି ବିଚାର ।
ଅନୁରୂପ ବର କେ ସଭାରେ ପଟୁର ॥
ଯେମା ସମାନ ରୂପେ ବର ନ ମିଳଇ ।
ରାଣୀ ସଙ୍ଗତେ ବସି ନୃପତି ଭାଳଇ ॥

ରାଜ କୁମାର ବହୁତ ହେଲେ ଉପଗତ ।
ଏଥି କାହାକୁ ବିଭା କରିବା ବିହିତ ॥
କର ଯୋଡ଼ିଣ କହଇ କୀର୍ତ୍ତିଦା ରାଣୀ ।
ସାବଧାନେ ଶୁଣିବା ନୃପଚୂଡ଼ାମଣି ॥
ମାର୍ଗଶିର ମାସେ ଯେ ବ୍ରତ ଦୀପାବଳୀ ।
ଗୋପେଶ୍ୱରରେ ଉଜାଗରେ ଜାଗର ଜାଳି ॥
ଭଦ୍ରସେନ ଘରଣୀ ମୋହର ପିରତି ।
ସେହୁ ମନାସେ ପୁତ୍ର ମୁଁ ଚିନ୍ତେ ଦୁହିତ ॥
ଦୁହେଁ ମନୋରଥକୁ ହେଲୁଁ କୁହାକୁହି ।
ଯେବେ ଜାତ ହୋଇବେ ସୁତାସୁତ ଦୁଇ ॥
ବିଭା କରିବା ବୋଲି ହେବା ସତ୍ୟ କଲୁଁ ।
ଗୋପେଶ୍ୱର ଦେବଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀ କରାଇଲୁଁ ॥
ଆଗ ଭଦ୍ରସେନର ଯେ ହେଲା କୁମର ।
ଅଭିମନ୍ୟୁ ନାମ ତାର ରୂପେ ସୁନ୍ଦର ॥
ଆମ୍ଭ ରାଧାକୁ ବଡ଼ ବରଷ ସାତରେ ।
କନ୍ୟା ଜାତ ନୋହୁଁ ଦେଇଅଛୁ ସତ୍ୟରେ ॥
ଶୁଣି ନୃପତି ମନେ ପାଇ ଗୁରୁ ବ୍ୟଥା ।
କଥା ନ କହିଣ କ୍ଷଣେ ପୋତିଲା ମଥା ॥
ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ ସାମନ୍ତ ପାତ୍ର ପୁରୋହିତ ।
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବସାଇ କହେ ରାଣୀ ସତ୍ୟ ॥
ଶୁଣି ସବୁରି ମନେ ଲାଗିଲା ସଂଶୟ ।
ଏଣେ ସତ୍ୟ ତେଣେ ବନ୍ଧୁ ସମାନ ନୁହେ ॥
ପୁରୋହିତଗଣ ସେ ମୂଳ କଲେ ସତ୍ୟ ।
ବନ୍ଧୁଗଣମାନେ ହେଲେ ବିମର୍ଷ ଚିତ୍ତ ॥
ଭ୍ରାତା ଶ୍ରୀଦାମ ଉଷି ନନ୍ଦଗ୍ରାମରେ ରହି ।
ଅଭିମନ୍ୟୁକୁ ରାଧିକା ବିଭା କରାଇ ॥
ବେଭାରେଣ ଭଦ୍ରସେନ ଧନେ ଅଧିପ ।
ଦୁଜେ ପାଇଲା ବନ୍ଧୁ ବୃଷଭାନୁ ନୃପ ॥
ଗଉରବ କରେ ଯାରେ କଂସ ନୃପତି ।
ଅତିବଡ଼ ବୋଲାଇ କୁବେର ସମ୍ପତ୍ତି ॥
ଧାଇ ପରିବାରୀ ସଖୀଗଣ ସହିତେ ।
ଅଙ୍ଗଭୋଗ-ନିଯୋଗ ଯଉତୁକ ଯେତେ ॥
ସର୍ବ ସମ୍ପଦେ ବରଜ ନୃପତି ଦୁହିତ ।
ଶଙ୍ଖନିଧି ପଦ୍ମନିଧି ଆଦି ଆଶ୍ରିତ ॥

ସୁଲକ୍ଷଣୀ ତରୁଣୀ ସୁରମଣୀ ରାଧା ।
ଦେଖନ୍ତେଣ ସବୁର ମନେ ବଡ ଶ୍ରଦ୍ଧା ॥
ଜଗନ୍ମୋହନୀ ରୂପକୁ ଦେଖି ତାହାର ।
ଅନ୍ତେଃପୁର ପୁରରୁ ନ କଲେ ବାହାର ॥
ଶାଶୁ ଜଟିଳା ପାଳଇ ଅତି ହରଷେ ।
ନଣନ୍ଦ କୁଟିଳା ଥାଇ ପ୍ରୀତିବଶେ ॥
ସଖୀଗଣଙ୍କୁ ଅତି ଆଦରବ କରି ।
ଯେବେ ନ ସୋଗ ଖଞ୍ଜେ ବନ୍ଧୁ ମନ ହରି ॥
ଏହି ମତେଣ କେତେ ଦିନ ବହିଗଲା ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କୃଷ୍ଣରେ ବିବାଦ ଶୁଭିଲା ॥
ଅଭିମନ୍ୟୁ ତା ଶୁଣି ମନେ ଭୟ କରି ।
ରାଧା ରୂପ ନିରେଖିଣ ନ ରହେ ଡରି ॥
ଏତ ଅପୂର୍ବ ଜନ ଭୁବନେ ସୁନ୍ଦର ।
ଏଥି ନ ପୁଣ ଭେଟଇ ନନ୍ଦ କୁମର ॥
ରାଧା ଘେନିଣ ଯାବତ ତେଜିଣ ଯିବ ।
ଦୂର ଦେଶରେ ଘର କରିଣ ରହିବ ॥
ଯହୁଁ ଏମନ୍ତ ବିଚାର ଜାଣିଲେ ତାର ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଭଗବତୀ ଖେଦ ଅପାର ॥
ବୀର ବୃନ୍ଦା ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ଘେନି ବିଚାର ।
ଅଭିମନ୍ୟୁ ରାଧାଙ୍କୁ ନେବ ଆନ ପୁରୀ ॥
କୃଷ୍ଣ ଭୟରେ ଲୁଚାଇ ଦୂରେ ରଖିବ ।
ବୃନ୍ଦାବନେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଲୀଳା ନୋହିବ ।
ଆମ୍ଭ ଥିବାର ଏଥି ପ୍ରୟୋଜନ କିସ ।
ଯେବେ ନୋହିବ ରାଧାକୃଷ୍ଣର ବିଳାସ ॥
ଏତେ ବିଚାରି ବୀର ଅଭିମନ୍ୟୁ ପୁରେ ।
ଦେଖି ଅଭିମନ୍ୟୁ ପୂଜା କଲା ଆଦରେ ॥
ତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମେ ବସାଇ ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ପାଶେ ।
ଆମ୍ଭେ ଶୁଣିଲୁ ତୁମ୍ଭେ ଯିବୁ ଅନ୍ୟ ଦେଶେ ॥
କିସ କାରଣ ତାହା ମୋହ ଆଗେ କହ ।
ତୁମ୍ଭେ କାହାର ତ ବାଦ ଭଗାରୀ ନୁହ ॥
ରାଜଭୟ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କେଉଁକାଳେ ନାହିଁ ।
ଗୋପ ଭୁବନେ ମୁଖ୍ୟ ଯାହ ଅଛ ତୁହି ॥
ଧନବନ୍ତେ କୁବେର ନୋହିବ ସମାନ ।
ଯାର ଶ୍ୱଶୁର ଏ ବୃଷଭାନୁ ମହାନ ॥
ତୁମ୍ଭ ସାତ ପୁରୁଷର ଜନମ ଭୂମି ।
ଏହା ଛାଡ଼ି ଧର୍ମରୁ ଆନଦେଶ ଗମି ॥
ବାରସ୍ୱର୍ଗ ପରାଯ଼ୁକ ଭୁବନ ତ୍ୟେଜ ।
କେଉଁ ଆଶ୍ରାରପଲ୍ଲୀରେ ହୋଇବୁ ଗଞ୍ଜି ॥
ଏତେ ଗାଈ ମହିଷି ଚରାଇବୁ କାହିଁ ।
ସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣେ ଲୋଡ଼ିଲେ ଆଉ ନ ପାଇ ॥
ମଧୁପୁରରେ କଂସକୁ ନ ମିଳଇ ଯାହା ।
ତୋର କୋଠାର୍ ମରାଇ ନଅର ତାହା ॥
ପୁର ଦକ୍ଷିଣେ ମାନସ ଗଙ୍ଗା ପବନ ।
ଉପବନ କାନନ କୁସୁମ ବିଚିତ୍ର ॥
ନଗ୍ର ଉତ୍ତରେ ପୂର୍ବ ଅଟାଳ ଦୁଆର ।
ପଶ୍ଚିମରେ ନାନା ଚିତ୍ରବିଚିତ୍ର ପୁର ॥
ଆସୀମନ୍ତ ବେଢ଼ିଛି ମୁଗୁନ ପାଚେରୀ ।
ଏହାଗ୍ରହ ଆନ ଲୋଡ଼ କିସ ବିଚାରି ॥
ମୋହ ଆଗରେ କହ ସ୍ୱରୂପ ବଚନ ।
ଯେତ ପ୍ରକାଶ କର ନ କର ବଞ୍ଚନ ॥
ଶୁଣି କୁମର କହଇ ବିନୟ ମତେ ।
ଯାହା ପୁଚ୍ଛିଲୁ ମୋତେ ଦେବ ଶୁଣ ଏକାନ୍ତେ ॥
ସବୁସାଉ କେବଳ ଏ ବେଭାର ରହୁ ।
ଜୀବ ତେଜ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ରଖେ କେହୁ କେହୁ ॥
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ପ୍ରିୟା ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
ନନ୍ଦସୁତ ନାମରେ ବିବାଦ ଉଚ୍ଛୁଳି ॥
ସେହୁ କଂସ ରାଜାର ନିଯୋଗ ସେବକ ।
ତହିଁ ଭୟ ନ କଲା ଏ ନନ୍ଦ ବାଳକ ॥
ଏତେ ବିବାଦେ କେହୁ ତ ନ କଲା କିଛି ।
ଅତି ପ୍ରବଳ ଏଥି ହେଲା ନନ୍ଦବତ୍ସ ॥
ନଗ୍ର କଲ ଜଗିବ କୁଳବଧୀ ହରେ ।
ନାରୀ କୁଳ ତେଉଁ ପଶଇ ଘରେ ଘରେ ॥
ଏତ ଅପୂର୍ବ ସୁନ୍ଦରୀ ନବ ଅବଳା ।
ସେ ତ ନାଗର କୁଳବଧୀକୁଳକଳା ॥
ନବ ଲାବଣ୍ୟ ଛଇଳ ଶ୍ୟାମଳ କାୟେ ।
ଛଟକରେ ନଟବର ବେଶ ବନାଏ ॥
କେତେ ବାଳ ଜଗିଣ ପୁରେ ରହିଥିବା ।
ଏଥି କରି ବିଚାରେ ଦୂରଦେଶେ ଯିବା ॥

ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ କହିଲେ ଏହି କଥାପାଇଁ ।
ଏତେ ସୁଖ ସମ୍ପଦ ଛାଡ଼ି ଲୋଡ଼ ବାଇ ॥
ଏକ ବନରେ ମୃଗ ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ ଚରନ୍ତି ।
କସ୍ତ କେଶରୀ ରହି ବିହାର କରନ୍ତି ॥
ଅହି ନକୁଳ ବିକେସ ଏକ ସ୍ଥଳରେ ।
ସଙ୍ଗ ମେଳରେ ନ ଦେଖେ ହିଂସା ବଳରେ ॥
ଯହିଁ ଯାହାକୁ ନିଶ୍ଚୟେ ଥାଇଟି ଯୋଗ ।
ଉଦେ ଅସ୍ତାଚଳେ ଥିଲେ ହିଁ ସଂଯୋଗ ॥
ଏହି ଛାର କଥାକୁ ତୁ ବିଚାର କରୁ ।
ମୋର ଥାଅନ୍ତେ କିପାଇଁ ଏଡ଼େ ହୋଇ ଡରୁ ॥
ନେତ୍ର କପାଳ ନ ଦେଖେ ନିକଟେ ଥାଇ ।
ଦୂର ଆକାଶେ ଥିଲେ ତାରା ଦିଶା ଯାଇ ॥
ବ୍ୟାଘ୍ର ଛାଗଳ ରଖି ପାରେ ଏକ କରି ।
ମୋର ଉପାୟେ ରାଧା ନ ଦେଖିବ ହରି ॥
ଏଥି ଭଲମନ୍ଦ କଥା ଲାଗଇ ମୋତେ ।
ଗୋଚାରଣ କର ତୁମ୍ଭେ ଅଚିନ୍ତା ମତେ ॥
ମହାସତୀ ପତିବ୍ରତା ସାଧ୍ୱୀ ରାଧା ।
କେହ୍ନେ ଲାଗିବ ତା ଦେହେଁ ପୁରୁଷ ବାଧା ॥
ଅଭିମନ୍ୟୁ ବୋଲଇ ଶୁଣିମା ଈଶ୍ୱରୀ ।
ଲୋକବାଦକୁ ମନେ ବଡ଼ ଭୟ କରି ॥
କୁଳବଧୂ ଭ୍ରଷ୍ଟରେ ଧର୍ମ ନାଶ ଯାଇ ।
ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କରେ ପିତାଏ ପିଣ୍ଡ ନ ପାଇ ॥
ନାରୀ ଅଗ୍ନି ନୀରକୁ ବଳାଇଲେ ବଳେ ।
କୃଷ୍ଣ ରୂପ ଦେଖିଲେ ସତୀ ବ୍ରତ ଟଳେ ॥
ଏହି ସକାଶ ଏଥିଁ ଯାଇ ତ ଲୋଡ଼ଇ ।
ରାଧା ରୂପ ଲୋଭ ଗୃହିଁ ତନୁ ଝୁରଇ ॥
ଯେବେ ରାଧାକୁ ରଖିବ ତୁମ୍ଭେ ବଞ୍ଚାଇ ।
ଯେମନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ଏହା ରୂପ ନ ଚାହିଁ ॥
ତେବେ କିପାଇଁ ତେଜିବ ଆପଣା ଦେଶ ।
ତୁମ୍ଭ ବଚନ ପ୍ରମାଣେ ଗଲା ସନ୍ତ୍ରାସ ॥
ତାଙ୍କ ଥଏ କରିଛ ଦେବୀ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ।
ମନେ ସ୍ମରଣା କଲେ ଦୂତୀଯା ରଷି ॥
ଯାଇ ତପୋଧନ ବେଗେ ଗୋପେ ମିଳିଲେ ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଦେଖି ଚରଣେ ନମିଲେ ॥

କରଯୋଡ଼ି ଭଗବତୀ କହନ୍ତି ବିନୟେ ।
ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଯୁଗଳଙ୍କୁ କର ଉପାୟେ ॥
ବୃନ୍ଦାବନେ ଯେସନେ ବିହାର ହୋଇବ ।
ତୁମ୍ଭ ବଚନେ ଆମ୍ଭର ବିଶ୍ୱାସ ଯିବ ॥
ରାଧା ଶାଶୁ ଜଟିଳା ଆକଟ ଅପାର ।
ଛଳେ ବୋହୂକୁ ନେତ୍ରୁ ନ କରେ ଅନ୍ତର ॥
କ୍ଷଣେ ଦ୍ୱାର ବାହାରେ ନ ହୁଅଇ ଯାଇ ।
ବୃନ୍ଦା ବିରସ ଚରଣ ଚିହ୍ନ ନ ପାଇ ॥
ତୁମ୍ଭେ ଏଥକୁ ବୁଦ୍ଧି ଉପାୟ କହିବ ।
ଯେଉଁ ରୂପେ ରାଧା ବୃନ୍ଦାବନକୁ ଯିବ ॥
ନନ୍ଦଘର ଯମୁନା କୁଣ୍ଡ ଗମନେ ।
ଶାଶୁ ଏଥି ବିରୋଧ ନ କରେ ଯେସନେ ॥
ଏହା ହେଲେ ରାଧା-କୃଷ୍ଣ-ଲୀଳା ହୋଇବ ।
ତୁମ୍ଭ ବିହନେ ଆନ ବଚନ ନୋହିବ ॥
ଯୋଗେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ହୋଇଛି ଯେମନ୍ତ ।
ତୁମ୍ଭ ବଚନେ ଲୀଳା ହୋଇବ ତେମନ୍ତ ॥
ମୁନି ବୋଇଲେ ସ୍ୱରୂପ ତୁମ୍ଭ ବଚନ ।
ମୋତେ ରାଇଣ ବୋଇଲେ ଝଷଲୋଚନ ॥
ଗାନ୍ଧର୍ବ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀର ସଜା କରେ ଯେମନ୍ତ ।
ଆମ୍ଭେ ଯାଇ ଉପାୟ କରିବ ତେମନ୍ତ ॥
ଏହି ସମୟେ କଲ ତୁମ୍ଭେ ସ୍ମରଣ ।
ହେବ ଏକ କଳଟାକୁ ମନ ଭାବନ ॥
ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ବୃନ୍ଦା ସଖୀ ମନ୍ତ୍ର ସମ୍ପାଦନ ।
ଦୂତୀ ବୟସାଧିକ ମିଳନ ସମ୍ପାଦନେ ॥
ବୃନ୍ଦାବନୀ ଯେ ବନ ସକାଶ କରିବେ ।
ସେବା ସେତ କଳହାନ୍ତ ମନ ହରିବେ ॥
କୁନ୍ଦଲତା ଲଳମୀ ଧନିଷ୍ଠା ସମାନେ ।
ଅବଶ୍ୟ ସଖୀମାନେ ମର୍ମ୍ମସଜ୍ଜା କାରଣେ ॥
ଏହି ବିଧିରେ ମନସଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦେବ ।
ସୀୟ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଅନୁମତି କରିଥିବ ॥
ଅତି ଚପଳଲୀଳା ନୋହିବ ଗୋଚର ।
ଏହି ନିମିତ୍ତ ବ୍ରଜେ ହୋଇଛନ୍ତି ପ୍ରଚୁର ॥
ଏତେ କହିଣ ଚଳେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ପୁରେ ।
ଦେଖି ଜଟିଳା ପୂଜିଲା ମୁନି ପଦରେ ॥

ବ୍ରହ୍ମ ସମାନ ମୁନି ବଚନ ମୋ ଭୁବନେ ।
ପାଦେ ଓଳଗି କରଯୋଡ଼ି ଭକ୍ତି ମନେ ॥
ବହୁ ବିନୟ ବଚନେ କଲି ଭକତି ।
ଦେଖି ମୁନି ସନ୍ତୋଷେ କଲ୍ୟାଣ କରନ୍ତି ॥
ପୁତ୍ର ବଧୂକୁ ଆଣି ପାଦେ ଓଳଗାଇ ।
ଅଧୋବଦନେ ରାଧା ଆଡ଼େ ଉଭା ହୋଇ ॥
ମୁନି କଲ୍ୟାଣ କରି କରନ୍ତି ପ୍ରଶଂସା ।
ଏହା ଯେନି ତୁମ୍ଭର ଏଡ଼େ ଶୁଭଦଶା ॥
ପୁଣ କୁମାର ଗ୍ରହିଁ କପାଳ କଣ୍ଟଇ ।
ସୁଖ ଭୁଞ୍ଜି ପାରିଲେ ଅରିଷ୍ଟ ମେଣ୍ଟାଇ ॥
ଶୁଣି ଜଟିଳା ମୁନି ପାଦତଳେ ପଡ଼ି ।
ଏହା ଶୁଣି ଭୋ ମୁନି ମୋ ଜୀବନ ଛାଡ଼ି ॥
କହ ଅରିଷ୍ଟ ଖଣ୍ଡନ କେବଣ ପ୍ରକାର ।
ମୁନି ବୋଇଲେ ବଧୂ ତୋର ପ୍ରତିକାର ॥
ଗ୍ରହରାଜ ସୂରୁଯ ପୂଜି ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେବ ।
ସର୍ବ ଗ୍ରହ ଅରିଷ୍ଟ ଶାନ୍ତି ତେବେ ହୋଇବ ॥
କାମ କୁସୁମ ବନବାଟି ସୂର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଥଳେ ।
ଜାତି ପଦ୍ମାକର କମଳ କୋମଳେ ॥
ନିତି ମଧ୍ୟାହ୍ନେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜି ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେବ ॥
ଅରିଷ୍ଟ ଖଣ୍ଡି ଚନ୍ଦ୍ର ସୋମ ନାମ ବହିବ ।
ପାଟଣ ରାଇଣ କହନ୍ତି ଗୁପତ ବାଣୀ ॥
ତୋର ବଧୂ ସର୍ବ ଗୁଣେ ଯେ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ॥
ରୂପେ ରତି ପାର୍ବତୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସମାନ ନୁହେଁ ।
ପତିବ୍ରତା ସାଧ୍ୱୀ ସର୍ବଗୁଣ ବହେ ॥
ଏଣୁ ସଦା ସମ୍ପଦ ଯେ ଥିବ ତୋହର ।
ଯଶଃ ଆୟୁଷ ବର୍ଦ୍ଧନ ଧନ ଭଣ୍ଡାର ॥
ଅରିଷ୍ଟ ଶଙ୍କଟମାନେ ନ ପାରିବେ ବାଧି ।
ଶତ୍ରୁମାନେ ଦେଖିଲେ ହେବେ ମିତ୍ର ବୁଦ୍ଧି ॥
ଏହାକରେ ସମ୍ପାଦିବ ଯେବଣ ପାକ ।
ଅତି ସ୍ୱାଦୁ ସୌରଭ ସୁଧାରୁ ଅଧିକ ॥
ଏହାକରେ ଜଳ ପୁଷ୍ପ ଦେବତା ଇଚ୍ଛେ ।
ପୂଜା ହେବାକୁ ରବି ନିତ୍ୟହେଁ ବାଞ୍ଛେ ॥
ଏହିକଥା ବିଶେଷରେ କହୁଛି ତୋତେ ।
ନିତି ମଧ୍ୟାହ୍ନେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜିବ ଯେମନ୍ତେ ॥

ଶୁଣି ଜଟିଳା ପୂଜିଲି ମୁନି ଚରଣେ ।
ବଧୂ ପୂଜିବ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ ॥
ଦୃଢ଼ କରାଇ ମୁନି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନେ ହେଲେ ।
ନନ୍ଦ-ମନ୍ଦିରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ॥
ଦେଖି ନନ୍ଦରାଣୀ କଲେ ଚରଣେ ପୂଜା ।
ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଣାମ କରି ଉଭା ନନ୍ଦରାଜା ॥
ମୁନି ବିନୟ ଦେଖି କହେ ଦୟା କରି ।
ବୃଦ୍ଧକାଳେ ପୁତ୍ର ପାଇଲ ଶ୍ରୀମହରି ॥
ଆୟୁବୃଦ୍ଧି ବଳବାନ ହେବ ଯେମନ୍ତେ ।
ଯାଗ ତ୍ୟାଗ ଗ୍ରହଶାନ୍ତି କରିବୁ ନିତ୍ୟେ ॥
ବୃଷଭାନୁ ନନ୍ଦିନୀ ଅଟେ ମହାସତୀ ।
ତାଙ୍କ ପାକ ଭକ୍ଷଣେ ନ ପଡ଼େ ବିପତ୍ତି ॥
ଯଶ ଆୟୁଷ ବୃଦ୍ଧି ବଳବାନ ହୁଏ ।
ରଣେ ଅଜୟ ତନୟରେ ପୂଜାପାଏ ॥
ତାଙ୍କୁ ଅଣାଇଣ ପୁରେ ପାକ ସମ୍ପାଦ ।
କୃଷ୍ଣ ଭୋଜନେ ନାଶ ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବାଦ ॥
ତତ୍ତ୍ୱ ବଚନ ଆମ୍ଭ ଥିବ ହେତୁ କରି ।
ତୋର ପୁତ୍ରକୁ ଛନ୍ତି ଅନେକ ବଇରି ॥
ଶୁଣି ଯଶୋବନ୍ତୀ ହେନି ବେନି ନନ୍ଦନ ।
ମୁନି ଚରଣ ତଳେ କଲେକ ବନ୍ଦନ ॥
ପାଦଧୂଳି ପୁତ୍ରଙ୍କର ମଣ୍ଡଳରେ ସିଞ୍ଚି ।
ତୁମ୍ଭ କଲ୍ୟାଣେ ଯହିଁ ତହିଁ ଥିବେ ବଞ୍ଚି ॥
ମୁନି ରାମ କୃଷ୍ଣ ତନୁ ସ୍ପର୍ଶ କଲେ ।
ଆନନ୍ଦରେ ନୟନରୁ ଲୁହ ମୁଞ୍ଚିଲେ ॥
ଏମନ୍ତରେ ଦୁର୍ବାସା ମୁନି ଗଲେ ଚଳି ।
ଏଥି ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ କୃଷ୍ଣର କେଳି ॥
ବୃନ୍ଦା ଘେନିଣ ସଙ୍ଗେ କକ୍ଖଟୀ ବାନରୀ ।
କହେ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ପାଦ ଦର୍ଶନ କରି ॥
ଷଡ଼ ଋତୁଙ୍କରେ ଅତି ଶୋଭା କାନନ ।
କାନ୍ତ ଆଗମନେ ଯେହ୍ନେ କାନ୍ତା ଲପନ ॥
ସେହି ପ୍ରକାରେ ନାନା କୁସୁମ ବିକାଶେ ।
ହାସ ମଧୁମାସ ଅଳି-ଧ୍ୱନି ପ୍ରକାଶେ ॥
ଦେବରଥ ଆଘ୍ରାଣେ ଲେଉଟି ଚଳଇ ।
ସାହାସଖା ଘେନିଣ ମଦନ ଗୋଡ଼ାଇ ॥

ସର୍ବ କୁଶଳ ନନ୍ଦନ ବନକୁ କରି ।
କେତେ ଦିନେ ବିଜେ କରିବେ ଠାକୁରାଣୀ ॥
ସର୍ବେ ଅନେକକାଳୁଁ ରହି ବାଟ ଚାହିଁ ।
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଯୁଗଳକୁ ଦେଖିବାପାଇଁ ॥
ଏବେ ନିଭୃତ କୁଞ୍ଜ ହୋଇଛି ପ୍ରକଟ ।
ବତ୍ସ ଚରାଇଗଲେ ଯାହା ନନ୍ଦଗୃଠ ॥
ଗୋପକୁମର ସଙ୍ଗେ କୁତୂହଳ ରସେ ।
ଦିନୁଦିନୁ ସେ ବନ ଭିତରକୁ ପଶେ ॥
ଦିନେ କକ୍‌ଖଟୀ ପକ୍ଷୀ ନ ଦେଇ ଡରାଇ ।
ଗୋପସୁତ ଆସେ ଏଣିକ ବଳାଇ ॥
ପୁଣି କଂସ-ରାଜାର ମଲ୍ଲ ଅର୍ଘାସୁର ।
ଆଜ ବନେ ଆସିଣ କି କରେ ଚତୁର ॥
ବୃନ୍ଦାବନେଶ୍ୱରୀ ତହୁଁ ସେ ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ।
ଦେବୀ ବୋଲେ ତାହା ସବୁ ଅଛଇ ଜାଣି ॥
ଯାହା ଲୋଡ଼ିବ ତାହା କରିବା ସନ୍ଧାନ ।
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଯୁଗଳ ଉପାସ୍ୟ ବିଧାନ ॥
ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ଯାଇଣ ଦ୍ରବ୍ୟ ନିର୍ମା କର ।
ବନବିହାର ମଧୁର ରସ ସମ୍ଭାର ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟସ୍ଥଳେ ନିଭୃତ କୁଞ୍ଜ ପୁଷ୍ପଶେଯ ।
କୁଣ୍ଡ କୂଳଜଳ ଯନ୍ତ୍ର ମଣ୍ଡପଉଜ ॥
ପାକଶାଳା ଭୋଜନ ଲୀଳା ପାଶାଖେଳା ।
ଅଭିଷେକ ସ୍ଥାନେ ଖଞ୍ଜି ତୋରଣ ଦୋଳା ॥
ରାସରଙ୍ଗ ଭୂମିସ୍ଥଳ ବିଶ୍ରାମ ପୀଢ଼ ।
ଲତାତରୁତଳ ସଞ୍ଚଘଞ୍ଚ ନିବିଡ଼ ॥
କଳ୍ପପାଦପ ତଳେ ମାଧବୀ ମାଣ୍ଡୁଆ ।
କୁରୁବକ ଗୁମର କେତକୀ ଗୁନ୍ଦୁଆ ॥
କୁନ୍ଦକଳି ମାଳାରେ ନାଗେଶ୍ୱର ଝୁମ୍ପା ।
ଶତଦଳ ସେବତୀ କର ଥୋପା ଥୋପା ॥
ଅଷ୍ଟସଖୀଙ୍କ କୁଞ୍ଜ ଏକୁଏକ ଜଣା ।
ସେବା ସଂଯୋଗରେ କିଛି ନୋହିବ ଊଣା ॥
ଭୂମି ସମତଳ କରି ବାଲୁକା ସଞ୍ଚି ।
ପୁଷ୍ପ ବନିକା ହେବ ଠାବେ ଠାବେ ଘଞ୍ଚି ॥
ମଧୁଚନ୍ଦ୍ର. ଅଶନ ଯେ ଫଳଯୋଗ୍ୟ ।
ଆତପ ଆଇଲେ ଦେଖି କରିବ ସଂଯୋଗ ॥

ଲକ୍ଷଲକ୍ଷ ବାଞ୍ଛାତରୁ ଯାହାର ମୂଳେ ।
ଇଚ୍ଛା କଲେ ହୋଇବ ଯାହା ଯେତେବେଳେ ॥
କୋଟି କୋଟି କାମଧେନୁ ଚାରେ ଯହିଁରେ ।
କିସ ଅପୂର୍ବ ଅବା ହୋଇବ ତହିଁରେ ॥
କିସ ନ ଜାଣି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କହିବା କିସ ।
ଯେଉଁଥି ରାଇ ଦାମୋଦର ହୋଇବେ ତୋଷ ।
ଆଜ ଗୋପସୁତଙ୍କୁ ଏ ବନେ ଡରାଇ ।
କୃଷ୍ଣ ହସ୍ତରେ ଅଘାସୁରକୁ ମରାଇ ॥
ବ୍ରହ୍ମଗାୟତ୍ରୀ ଜପି କରିବ ଉପାୟେ ।
ବନେ ଯେହ୍ନେ ବରଷେ ନ ଆସିବେ ପୋଏ ॥
ତେବେ ପରମନିତ୍ୟ ଗୁପ୍ତଲୀଳା ହେବ ।
ମହାମଧୁର-ରସ ଉଚ୍ଛନ୍ନ ନୋହିବ ॥
ଏତେ ବୋଲିଣ ଦେବୀ ବାଞ୍ଛାତରୁ ତଳେ ।
ଧ୍ୟାନେ ବସିଲେ ସମାଧିଯୋଗ ନିଷ୍ଠଳେ ॥
କାମଗାୟତ୍ରୀ ପ୍ରସାଦେ ସକଳ ସାଧି ।
ହେତୁ ଗୋଚରେ ତହିଁରେ ଲଗାଇ ବୁଦ୍ଧି ॥
ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ରସ ଶୁଣ ସୁଜନ ।
ମଧୁକଟକରେ ଥାଇ କଂସରାଜନ ॥
କୃଷ୍ଣ ମହିମା ଶୁଣି ନିରନ୍ତରେ ଡରେ ।
ଯେଣୁ ମଲେ ପୂତନାଆଦି ମହାମଲ୍ଲେ ॥
ରାମକୃଷ୍ଣ ବିନାଶ ଅହର୍ନିଶି ଭାଳେ ।
ଅର୍ଘାସୁର ନାମେଣ ମଲ୍ଲ ମହାବଳୀ ॥
ତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସେ କହିଣ ଗୋକୁଳେ ପେଷି ।
ଭ୍ରାତବଇରୀ ରାମକୃଷ୍ଣ ଆସ ନାଶି ॥
ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ସର୍ପ ଅଜଗର ରୂପେ ।
ରହିଅଛି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଗିରି ସମୀପେ ॥
ଏକଦିନେ ମାତାଙ୍କୁ କହନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ।
ରହିଥାଉ ବନେ କାଲି ନେବୁଁ ବାଛୁରୀ ।
ଭୁଞ୍ଜିଗଲେ ଉଛୁର ଖରା କରେ ଟାଣ ।
ବେଗରେଣ ଏ ଖରାକାଳ ଅଗ୍ନିବାଣ ।
ଭାତପୁଡ଼ା ସଜାଡ଼ିଣ ଦିଅ ମା ବାନ୍ଧି ।
ସବୁପୋଏ କରିଣଅଛୁଁ ଏହିବୁଦ୍ଧି ॥
ରାମ ନିଦ୍ରା ନ ଭାଙ୍ଗୁ ଆଗହୋଇ ଯିବୁଁ ।
ଶୀତଳରେ ଯାଇଣ ତରୁତଳେ ଥିବୁଁ ॥

ବାଟବାଲ ତାଡ଼ଣ ଚରଣ ଫୋଟକା ।
ଗୃହ ନ ପାର ମହା ବିକଳେ ତାଟକା ॥
ଶୋକେ ବୋଲନ୍ତି ମାଏ ନ ପାରିଲି ତୋତେ ।
ଏଡ଼େ ଦୁଃଖକୁ କୁଟୁମ୍ବ ଅପୋଷା କେତେ ॥
ଗ୍ରାମ ସାମନ୍ତ ତୁହିରେ ସେବକ ଲୋକ ।
ବନଚର ହୋଇଣ ଭାତପୁଡ଼ା ରଙ୍କ ॥
ଯାନ ଚଢ଼ିବା ପଢ଼ିବା ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜିବା ।
ସୁଖ ତେଜିଣ ଦେହକୁ ଦୁଃଖେ ଗଞ୍ଜିବା ॥
ବଛା ରଖିବାରେ ତୋର ବଳିଲା ମନ ।
ଷଠୀଦେଇଛନ୍ତି ଲେଖନ କେ କରୁ ଆନ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମାତା ଯା'କର ବାରଣ ।
ବୃତ୍ତି ଯେମନ୍ତ ଦୁଃଖ ସେ ସୁଖ କାରଣ ॥
ଶୁଣି ମଉନେ ମାଏ ବାନ୍ଧି ପୁଡ଼ାଭାତ ।
ବେଲ ଅଁଳା ଦଧି ଲବଣ ସହିତ ॥
ଲଡ଼ୁ ସର ଶାକର ଯେ ଛେନାଖରଡ଼ା ।
ନାରିକେଳ ରସକୋରା ଅମୃତମଣ୍ଡା ॥
ଗାଈ ନ ପାହୁ ବେଗ କଲେ ଗାଈଦୁହାଁ ।
ବଛା ଧେନୁ କୁମରେ ହେଲେ ଏକମୁହାଁ ॥
ଅନ୍ନପୁଡ଼ା ଧରି ଅଛନ୍ତି ଯେଝା କର ।
ଶିଙ୍ଗା ବେଣୁ ବଜାଇ ହୋଇଲେ ବାହାର ॥
ମାତା-ଯଶୋଦା ନୟନୁ ଲୋତକ ବହେ ।
ଶୋକେ ଗଦଗଦ ଚିତ୍ତ ନିଶ୍ଚଳ ନୁହେଁ ॥
ସଙ୍ଗକୁମରଙ୍କ କର ଓଷ୍ଠ ଧରଇ ।
ପଥ ଶବଦେ ନୟନ କର୍ଣ୍ଣ ଡେରଇ ॥
ବନେ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ଆସିବ ବେଗ ।
ବଣା ହେବଟି କୃଷ୍ଣ ନ ଛାଡ଼ିବ ସଙ୍ଗ ॥
ମୁହିଁ ଅନ୍ଧସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଣ ରହିଁଣ ଥିବି ।
ତୁମ୍ଭ ଆସିବା ଦେଖିଲେ ଚକ୍ଷୁ ପାଇବି ॥
କହୁ କହୁ ଲୋତକେ ବସନ ତିନ୍ତଇ ।
ପୁତ୍ର ଗମନେ ଇଷ୍ଟଦେବଙ୍କୁ ଚିନ୍ତଇ ॥
କେତେଦୂରେ ମିଶିଣ ନ ପାରେ ଗୋଡ଼ାଇ ।
ପୋଏ ବେଗେଣ ଛଡ଼ାଇ ବଛା ଅଡ଼ାଇ ॥
ବନେ ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତେ ରବି ଉଇଁଲା ।
ବଛା ବାଳକେ ବୃନ୍ଦାବନ ଶୋହିଲା ॥

ପୋଏ ତମାଳ ଗୀତ ଗାଇଣ ନାଚନ୍ତି ।
ଏକ ଆରେକ ବାଡ଼ି ମେଲଇ ପାଞ୍ଚନ୍ତି ॥
ରଙ୍ଗ ଜଙ୍ଘିରେ କାଛୁ କାଛେଣି ଘଣ୍ଟିରେ ।
ପାଦେ ନୂପୁର ଘାଗୁଡ଼ି ଶବଦ କରେ ॥
ଝଲ ଝଲ ଝଲ ଚମ୍ପା ଲମ୍ବେ ପାର୍ଶ୍ୱେ ।
କେକା କଙ୍କଣ ଫୁଲ କର୍ଣ୍ଣ ଅବତଂସେ ॥
ହାରପଦକ ବନମାଳ ଯେ ଗଳାରେ ।
ରଙ୍ଗଗୁଞ୍ଜ ଗୁଞ୍ଜାପାଟି ମଉଳରେ ॥
ଶିଖୀପୁଚ୍ଛ ବାଙ୍କଚୂଳ ବେଗ ବନାଇ ।
ଦେଖାଦେଖି ବେଶ ଏକ ଆରେ ଅନାଇ ॥
କେହୁ ରହିଇ ଆଗରେ ଓଗାଳ ବାଟ ।
ତାଳ ବାଇ ଉକୁଟାଇ କରନ୍ତି ନାଟ ॥
କେହୁ କାହା ଭାତପୁଡ଼ା ନେଇ ଲୁଚାଇ ।
ଏକ ଆରକକୁ କହେ କଥା ବଞ୍ଚାଇ ॥
କୃଷ୍ଣ ଗ୍ରାମରେ ଗୁହାରି କରନ୍ତି ପୁଏ ।
କେହୁ ମେଳ ତେଜିଣ ଆଗଭଳି ଧାଏଁ ॥
ବଟୁ ବୋଲଇ ରେ ଭାଇ ଧାଇଁଛ ଆଗେ ।
ଆଜ କଜାଣି ସିନା ଯାଅ ବେଗେ ବେଗେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇଛି ଆଜ ।
ଷଡ଼ରସ ଯୋଗାଡ଼େ ଦେବ ବନଭୋଜୀ ॥
ଆଗେ ଗଲାପୁଅଙ୍କୁ ଏଥେ ଭାଗ ନାହିଁ ।
ଏହା ଜାଣିଛି ହରି ପଛେ ଅଛି ରହି ॥
ପ୍ରିୟା ପ୍ରେମ ପ୍ରୀତିରେ ନ ପାରଇ ଗୃହ ।
ତାକୁ ଛାଡ଼ି କେମନ୍ତେ ଯିବା ଆଗ ବଳ ॥
ପୋଏ ବୋଲନ୍ତି ଉପାୟ ଲେଞ୍ଜ ଭଣ୍ଡାଇ ।
ହୀନବଳ ଷଣ୍ଢିଆ ନ ପାରି ଗୋଡ଼ାଇ ॥
ଯାଇବେଗ ଆବୋରି ଧେରି ସ୍ୱାଦୁଫଳ ।
ବଟୁ ଯେମନ୍ତେ ପଛେ ନ ପାଇବ ଭଲ ॥
ଏତେ ବିଚାରି ବଛା ଅଡ଼ାଇଲେ ବେଗେ ।
ମହା ଅଜଗର ରୂପ ଦେଖିଲେ ଆଗେ ॥
ପୂର୍ବ ମୁଖରେ ପୋଏ ଯାଉଥିଲେ ଚଳି ।
ରହିଅଛି ପଶ୍ଚିମ ମୁଖେ ମହାବଳୀ ॥
ମହାଭୟଙ୍କର ଘୋର ପାଟି ବିସ୍ତାରି ।
ବନ-ଭୂମି-ନଗ-ପଥ-ନଭ ଆବୋରି ॥

ଦନ୍ତମାନେ ଦିଶନ୍ତି ଗିରିଶୃଙ୍ଗ ପ୍ରାଏ ।
ମେଘମାଳା ଯେସନେ ରସନା ଦିଶଏ ।।
ଦେଖି କୁମାରେ ମନେ ବଡ଼ ଭୟ ପାଇ ।
କେହି ବୋଲନ୍ତି କିସ ଅଦଭୂତ ଏହି ।।
କେହି ବୋଲଇ ମେଘ ଏଟି କାମରୂପୀ ।
ଖର ନିଃଶ୍ୱାସ ବାତେ ଚହ୍ଲଳା କମ୍ପି ।।
କେହି ବୋଲଇ ଏହି ବନପୋଡ଼ ଧୂମ ।
ବେଭାରେନ ଏ ଅନ୍ଧକାର ଲତା ଦ୍ରୁମ ।।
କାଳଚକ୍ର ପ୍ରାୟ ଲୋଚନକୁ ବୁଲାଇ ।
ବିଷରସନା ବଡ଼ବାନଳ ଜ୍ୱଳାଇ ।।
କେହି ବୋଲଇ ଧଁସାଇ ଆଗେ ନ ପଶ ।
କେହି ବୋଲେ ନିକଟେ ନାହିଁ ପୀତବାସ ।।
କୃଷ୍ଣ ଦେଖି ଡାକନ୍ତି ରହ ରହ ପୋଏ ।
ସର୍ପ ଉଦରେ ନ ପଶ ମୋ ଯିବା ପାଏ ।।
ଅର୍ଘା ତୁଣ୍ଡ ହୋଇଛି ପିଚ୍ଛିଳଳି ପଥ ।
ନିଶ୍ୱାସ ସହରନ୍ତେ ପଶେ ଯୂଥଯୂଥ ।।
ଯେହ୍ନେ ନଦୀସ୍ରୋତେ ଭାସେ କୂଳୁ ଖସିଲେ ।
ସେହିରୂପେ ବତ୍ସ ବାଳ ଗର୍ଭେ ପଶିଲେ ।।
ସର୍ପ ଉଦରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦିଶନ୍ତି ସବେ ।
ଅର୍ଘା ପାଟି ନ ପାଡ଼ଇ କୃଷ୍ଣ ଅଭାବେ ।
ବିଷଜ୍ୱାଳା ଜୁମରେ ନ ପାରନ୍ତି ସହି ।
ହରି ପଶିଲେ ଗୋକୁଳ ଆକୁଳ ଗୃହିଁ ।।
ଅର୍ଘା ପାଟି ପାଡ଼ନ୍ତେ ବୋଲେ ହେଲା କାର୍ଯ୍ୟ ।
ନନ୍ଦଗ୍ରାମ ଗିଳିବି ରଜନୀରେ ଆଜ ।।
କୃଷ୍ଣ ଅଭାବେ ଲତା ତରୁ ଝାଉଁଳିଲେ ।
ଝଡ଼ି ଫୁଲଫଳପତ୍ର ମଉଳି ଗଲେ ।।
ଧାର ବହି ବରଷେ ବରହି କାତରେ ।
ଖଗ ମୃଗ କାତର ନୟନ ଲୋତକରେ ।।
ଲଭେ ଲୋଚନ ବଚନ ମନ ବିସ୍ମର ।
ଶ୍ୟାମ ଚିକ୍କଣ ରତ୍ନ ରୂପ ଅନୁସରି ।।
ଛନ୍ନ ଛନ୍ନ ଗଗନ ଅବନୀ କମ୍ପଇ ।
ଭୟେ ବୃନ୍ଦା କାମଗାପୁରୀକି ଜଳଜ ।।
ନଦୀ ପବନ ନ ବହେ ସ୍ତମ୍ଭିତ ରବି ।
ଅର୍ଘା ପ୍ରତାପ ଛଳରେ ଲୁଚିଲା ଛବି ।।

ଜଗତର ଆରତ ଜାଣିଲେ ଶ୍ରୀହରି ।
ଅର୍ଘା କଣ୍ଠମୂଳେ ଥାଇ କାୟା ବିସ୍ତାରି ।।
ମହାପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅନଳ ପ୍ରଳୟ ଜଣି ।
ତାକୁ ଚିରି ବାହାର ହେଲେ ବେଣୁପାଣି ।।
ବତ୍ସା ବାଳକ ଗର୍ଭୁ ନେଇଲେ ବାହାର ।
ଅର୍ଘା ଶିର ପରେ କଲେ ନୃତ୍ୟ ବିହାର ।।
କୃଷ୍ଣ ନୃତ୍ୟ ଗୃହିଁଣ ସକଳ ହରଷେ ।
ପୁଷ୍ପ ସଙ୍ଗେ ଅମୃତ ଗଗନୁ ବରଷେ ।।
ଶୁକ ଶାରୀ କୋକିଳ ମଙ୍ଗଳ ଭାଷନ୍ତି ।
ବନପରିମଳ ଦିଗ ଶୋଭା ଦିଶନ୍ତି ।।
ଧୀରେ ବହେ ଶୀତଳ ମଳୟ-ମରୁତ ।
ଅଦ୍ଭୁତ କୃଷ୍ଣ-ବାଳଲୀଳା ଚରିତ ।।
ଅର୍ଘା ଅଘନାଶୀ ଅନେକେ ସମ୍ଭାଳିଲେ ।
ପୁଚ୍ଛଦେଶରେ ଓହ୍ଲାଇ ତଳେ ମିଳିଲେ ।।
ଏତେ ଦୁର୍ଗମ ବୋଲି ତହୁଁ ଲେଉଟିଲେ ।
ଯମୁନାଘର ଗାଧୋଇ ବତ୍ସା ପାଣି ଦେଲେ ।।
ସ୍ଥାନ ନିର୍ମଳ ଦେଖି ଭାତପୁଡ଼ା ଫେଇ !
ସବେ ଭୁଞ୍ଜି ବସିଲେ ଏକସ୍ଥାନ ହୋଇ ।।
ଶାଳ ପଳାଶ ସିଆଳି ପତରେ ଦନା ।
କେହି ଗୁଆଖୋଳପା କଲେ ରୁଚିର କନା ।।
କେହି କଦଳୀ ଟଣି କୁଣ୍ଡଳୀରେ ପାରି ।
କେହି ମୁଗୁନି ପଥର ଧୋଇ ସଜାଡ଼ି ।।
କେହି ବୋଲଇ ମୁହିଁ ନ ପାରଇ ଲୋଡ଼ି ।
ଅନ୍ନ ଭୁଞ୍ଜିବି ମୋର ଏହି ପୁଡ଼ା ଫେଡ଼ି ।।
ମଧ୍ୟେ ବସି କୃଷ୍ଣ କହେ ହସି ଭୂମିରେ ।
କେହି କି କି ଆଣିଛ ଦେଖାଅ ମୋହରେ ।।
କେହି ବୋଲଇ ମୋ ଅନ୍ନ ଦେଖ ଶ୍ରୀହରି ।
ଆଣିଅଛି ମୁହିଁ ଦଧିଶାକର ଭରି ।।
କେହି ବୋଲଇ କୃଷ୍ଣ ଦେଖ ମୋର ଭାତ ।
ସର ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଲବଣୀ ଅଧାମର ଘୃତ ।।
କେହି ଦୁଗ୍ଧ ଗୋଳାଇ ଆଣିଛି ଅନ୍ନ ।
ସରୁ ନିର୍ମଳ କେହି ମଲ୍ଲିଫୁଲ ବର୍ଣ୍ଣ ।।
ନାନା ଅଡ଼ଙ୍ଗ ବ୍ୟଞ୍ଜନ କେହି ଆଣିଅଛି ।
ଭୁଞ୍ଜି ଭୁଞ୍ଜାଇ ମଧ୍ୟରେ ନନ୍ଦର ବତ୍ସ ।।

କେହୁ ସୁସ୍ୱାଦୁ ଚାଖି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଯାଚନ୍ତି ।
କେହୁ ଅଧରୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ॥
ଏକ ଆରକେ ନାହିଁ ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ବିଚାର ।
ବିହି ଚାହିଁ ଆକାଶେ ବୋଲେ କି ପ୍ରକାର ॥
ଯଜ୍ଞଭୋକ୍ତା ଭୁଞ୍ଜୁଅଛି ଗୋପାଳ ମେଳେ ।
କେମନ୍ତେ ଧର୍ମସ୍ଥାପନା କରିବ ଶପୁଲେ ॥
ଆଜ ଜାଣିବା ବୋଲି ମିଳି ବଚ୍ଛା ପାଶେ ।
କମଣ୍ଡଳେ ଭରଣେ ରହିଲେ ଆକାଶେ ।
ବଚ୍ଛା ପାଶେ ନ ଦେଖି କୁମରେ ଅନାଇ ।
ଲୋଡ଼ିଆଣିବୁଁ ବୋଲି କୃଷ୍ଣରେ ଜଣାଇ ॥
ହରି ବୋଲନ୍ତି ସର୍ବେ କରହେ ଭୋଜନ ।
ଏକା ଯାଇଁ ଲୋଡ଼ି ମୁଁ ଆଣିବି ବହନ ॥
ଏତେ ବୋଲି ଉଠିଲେ ଅନ୍ନ ବାମ କରେ ।
ବେଲକରଡ଼ ଅଏଁଲା ଆଙ୍ଗୁଳି ସନ୍ଧିରେ ।
ତୁଣ୍ଡେ କବଳ ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତରେ ଗୁଣ୍ଡି ।
ବାମକାଖେ ସିଙ୍ଗା ଯେ ଆବର ଲଉଡ଼ି ॥
ବନେ ଲୋଡ଼ିଣ ହରି ବାଛୁରି ନ ଦେଖେ ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ ମିଳିଲେ ପାଖେ ॥
ଯଶୋବନ୍ତୀ ବଚନ ମନେ ହେତୁ ପାଇ ।
କୃଷ୍ଣ ଏକା ଗଲେ ବୁଲି ମିଶିଲେ ଧାଇଁ ॥
ତିନିଜଣ ମେଳ ହୋଇ ଲୋଡ଼ିଲେ ବନେ ।
ବତ୍ସ ନ ପାଇ ଲେଉଟି ଭୋଜନସ୍ଥାନେ ॥
କୃଷ୍ଣ ନ ଦେଖି ବାଳକ ବିଧାତା ହରି ।
ନିଜ ସ୍ଥାନେ ଚଳିଲେ କମଣ୍ଡଳେ ଭରି ॥
କୁମାରଙ୍କୁ ନ ଦେଖି କୃଷ୍ଣ ଖେଦମନ ।
ହରି ଜାଣିଲେ ବିଧାତା ମାୟାବିଧାନ ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀଙ୍କି କଲେ ମନେ ସୁମରଣା ।
କାମ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ବୀଜୋପସନା ॥
କଳ୍ପପାଦପମୂଳେ ଯୋଗମାୟା ଚଳେ ।
କାମଧେନୁ ପ୍ରସାଦେ ଜାତ ବଚ୍ଛାବାଳେ ॥
ରୂପ ଲକ୍ଷଣ ବେଶ ବୟସ ଯେମନ୍ତ ।
ହାସ ରସ ଗତିମଣ୍ଡ ବଳ ତେମନ୍ତ ॥
ଗତ ମତରେ ପ୍ରବେଶ ଗୋକୁଳେ ଆସି ।
ନେଇ ରଣ୍ଡପଥେ ମିଳେ କି ବ୍ରଜବାସୀ ॥

ଗତଦିନୁ ଜନମାନଙ୍କ ସ୍ନେହ ବିଶେଷେ ।
ହରି ପ୍ରତି ଅଙ୍ଗେ ଲଭି ବାତ୍ସଲ୍ୟରସେ ॥
ନିତ୍ୟମଠେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ସ୍ଥାନ ଭୋଜନ ।
ବତ୍ସ ଚରାଇ ବିହରନ୍ତି ବନେବନ ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ ଏ ଦୁହେଁ ସଙ୍ଗେ ।
ଆଗେ ଆଗେ ବତ୍ସ ବାଳଖେଳ ରଙ୍ଗେ ॥
ସ୍ନାନ ବଚନେ ଜଟିଳା ଅବଧାନରେ ।
ଧନବୃଦ୍ଧି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଆରାଧନରେ ॥
ସୂର୍ଯ ଆପୂଜ ଯଶ ହେବ ଶତ୍ରୁ ନାଶ ।
ବଧୂ ହସ୍ତରେ ପୂଜା କରାଇ ଧନେଶ ॥
ଦ୍ୱିଜକାମିନୀ ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ଆନନ୍ଦ ସହି ।
ବଧୂ ସମର୍ପି ଜଟିଳା ଆକଟେ କହି ॥
ମୋର କୁଳମଣ୍ଡନୀରୂପ ଜେମାଦେଈ ।
ନନ୍ଦକହ୍ନାଇ ଯେମନ୍ତେ ନ ଦେଖେ ଛୁଇ ॥
କୁଳବଧୂ-ବଧୂକୁ ବିଧିନୁହେ ସେହି ।
ତାହା ଉପରେ ବାହାର ନୁହନ୍ତି କେହି ॥
ଏହି କଥା ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ସବୁଙ୍କୁ ମାଗଇ ।
ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ବୋଇଲେ ଏ ମୋତେ ଲାଗଇ ॥
ସେ ବନେ ପୁରୁଷ ନୁହନ୍ତି ଆତଯାତ ।
ଶ୍ରୀକୁଣ୍ଡ ବଳି ନ ଯାଏ ଯଶୋଦାସୁତ ॥
ଯିବା ଆସିବା କେବଳ ହେବ ଉତ୍ତର ।
ପୂଜା ବଢ଼ାଇ ବେଗେ ଆସିବୁଁ ମନ୍ଦିର ॥
ସେହୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ସ୍ୱପ୍ନେ ଦେଖିବ କେମନ୍ତେ ।
ଆମ୍ଭେମାନେ ବେଢ଼ିଣଥିବୁଁ ସଙ୍ଗତେ ॥
ବଇଶାଖ ଅର୍କବାର ମିତ୍ରନକ୍ଷତ୍ରରେ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜାକୁ ଶୁଭଯୋଗ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ॥
ପୂଜା ଯୋଗାଡ଼ କେନ ସମ୍ଭ୍ରମେ ବାହାର ।
ସଖୀଗଣ ନିଯୋଗ ସେବା ଯେ ଯାହାର ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ ଦଧିମୀନ ଆଗେ ଧରିଲେ ।
ହୁଳହୁଳି ଦେଇଣ ମଙ୍ଗଳ ଗାଇଲେ ॥
କେହୁ ବୀଣା ଅବା ତାଳ ମର୍ଦ୍ଦଳ ବାଏ ।
ଡମ୍ଫ ଅମୃତି ନାନାବିଧ ଯନ୍ତ୍ର ବଜାଏ ॥
ଛତ୍ର ଚାମର ଚୀରାଳ ଖଣ୍ଡ ବିଞ୍ଚଣୀ ।
ପଥରପଶମଳ ଛରାଚନ୍ଦନପାଣି ॥

ଅତି ଉତ୍ସୁକେ ବନେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
ବୃନ୍ଦା ସ୍ୱଗଣ ଘେନ ପାଛୋଟି ଅଇଲେ ।।
ସମ୍ମାନ ସକାଶେ ଆଗେ ପଥ କଢ଼ାଇ ।
ଧୀରେ ଧୀରେଣ ଦେଖା ଚରଣ ବଢ଼ାଇ ।।
ତରୁ ଲତା ମଧୁ ସ୍ରବ ପୁଷ୍ପ ବରଷେ ।
ଧୀର ପବନ କାନନ ଜୀବ ହରଷେ ।।
ଶୁକ ପିକ ସାରି କରନ୍ତି ଶୁଭଧ୍ୱନି ।
ଦିଗ ପରିମଳ ସୌମ୍ୟ ଦିଶେ ଅବନୀ ।।
କେତେଦୂର ଯାଇଣ କୁଣ୍ଡ ନିରେଖିଲେ ।
ନିଜ ଆତ୍ମା ପ୍ରାୟ ବୁଦ୍ଧି ତହିଁ ରଖିଲେ ।।
ପରିମଳ କୂଳ ଗୁଚ୍ଛ କୂନେ ଶକ୍‌କଣ ।
ସ୍ଫଟିକର ପାବଚ୍ଛେ ବେଢ଼ା ଚଉକୋଣ ।।
ସ୍ୱାଦୁ ସୁଗନ୍ଧ ଶୀତଳ ପାତଳ ଜଳ ।
ଅତି ନିର୍ମଳ ତଳ ବାଲି ଝଲଝଲ ।।
ଠାକୁରାଣୀ ଦର୍ଶନ ଗମନ ଲାଳସେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ବିକାଶ କୁମୁଦ ହସେ ।।
ନେତ୍ର ମୀନ ଚଞ୍ଚଳ ତରଙ୍ଗ ଅପାଙ୍ଗ ।
କୋକନଦାଧର ଭ୍ରୂନ୍ତ ଅଳକାଭୃଙ୍ଗ ।।
କଳମାଳ ଶକୁର ସୁବାହୁ ମୃଣାଳ ।
କୁଚ ସୁଚକ୍ରବାକ ଗମନ ମରାଳ ।।
କଳରବ ନୂପୁର ଶବଦ ରୁଚିର ।
ପୁଷ୍ପ-ପରାଗ-ଭୂଷିତ ଦଳ ସୁଚିର ।।
ବକପନ୍ତି ହାର ମୋତି ଅତି ରୂପକ ।
ମଧ୍ୟ ଦୀପଦଣ୍ଡି ହେମ ହୀରାଦେକ ।।
ଜଳଚର ନିକର ରବ ହୁଳହୁଳି ।
ଦେଖି ଅତି ମୋଦେ ରାଧା ଶରଧା ବଳି ।।
ମୋର ମିତ୍ର ଏ କୁଣ୍ଡ ବୋଲିଣ ପ୍ରଶଂସି ।
ମୁଖ ପଖାଳି ଶ୍ରମ ନାଶି ଜଳ ପଶି ।।
ଶୁଣି ସଜନୀ ପାଣି ଆଣି ମୁନିଣ୍ଡ ସିଞ୍ଚି ।
ପାନ କରିଣ ମୁଖ ଶ୍ରମ ତୃଷା ବର୍ଜି ।।
ବନେ ବନେଣ ଭଣିଣ କୁସୁମ ତୋଳି ।
ଅତି ଚହଲ ଗହ ଗହ ହୁଳହୁଳି ।।
ଲତା ତରୁ ଘର ପଲ୍ଲବ ଫଳ ଫୁଲେ ।
ମଣିବାଲୁକା ସଞ୍ଚଭୂମି ସମତୁଳେ ।।

କୃଷ୍ଣ ଚରଣ ଚିହ୍ନ ପଡ଼ିଅଛି କାହିଁ ।
ଦେଖି ନିରେଖି ସଖୀ ତୁଣ୍ଡ ହୋଇ ରହି ।।
କେହୁ ବୋଲେ ଅଛି ଅଷ୍ଟାଦଶ ଲକ୍ଷଣ ।
ମହାପୁରୁଷ ଚିହ୍ନ ଅତି ବିଚକ୍ଷଣ ।।
କେହୁ ବୋଲଇ ସକଳ ଲୋକ ସ୍ମରଣେ ।
ତେଣୁକରି ସର୍ବଦେବ ଚିହ୍ନ ଚରଣେ ।।
ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦଣ୍ଡରେଖା ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଚକ୍ର ।
ଶିବଙ୍କ ପିନାକ ଯେ ବଜ୍ର ଅସ୍ତ୍ର ଶକ୍ର ।।
ସୂର୍ଯ୍ୟରଥଧ୍ୱଜ ଦ୍ୱିଜରାଜ ବିରାଜେ ।
ଅଷ୍ଟବସୁଏ ଅଷ୍ଟକୋଣ ଅଇଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟେ ।।
ଶତ ଶତ କୋଣ ତୀର୍ଥ ସିନ୍ଧୁ ମୂଳରେ ।
ବନ୍ଦୁମତେଣ ରହିଅଛନ୍ତି ନିସ୍ତଳେ ।।
ଶଙ୍ଖନିଧି ପଦ୍ମନିଧି କୁବେରପଦେ ।
ଗଜାନନାଙ୍କୁଶ କାମଧେନୁ ଗୋଷ୍ପଦେ ।।
ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ ବରୁଣେଯବ ସରସ୍ୱତୀ ।
ମୁନିଗଣ ସ୍ଥାନ ସର୍ବମଙ୍ଗଳସ୍ୱସ୍ତି ।।
କାମକେତନ ମୀନ ତ୍ରିଗୁଣ ତ୍ରିକୋଣେ ।
ଆରାଧିତ ଛତ୍ରର ବାସ ଅମଳାଣେ ।।
କେହୁ ବୋଲଇ ଏମନ୍ତ ପୁରୁଷ ଯେହୁ ।
ଆମ୍ଭ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କି ଅନୁଗତ ସେହୁ ।।
ବିଜେ ଜାଣିଣ ଶୁଭ ଅବନୀ ପ୍ରକାଶେ ।
ଶ୍ୱେତପତାକା ମୀନ ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ ବାସେ ।।
ପଦ୍ମ ଗୋଷ୍ପଦ ଆଦିରେ ଚର୍ଚ୍ଚିତ ମହୀ ।
ଦୂର୍ବା ପାଷାଣ ପଦଚିହ୍ନ ଅଛି ବହି ।।
ଚନ୍ଦନେ ଚନ୍ଦା କରି ପତ୍ର ଲିଖନ ।
ରାଧା ଶ୍ରୀମୁଖରେ ନେଇ କରାଏ ଦର୍ଶନ ।।
କୁଣ୍ଡ ସ୍ନାନ କରି କୂଳେ ସୁବେଶ ହୋଇ ।
ପାଦପଦ୍ମକୁ ଚାହିଁ ଅନୁରାଗ ବହି ।।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ପ୍ରବେଶ ଏମନ୍ତ ସମୟେ ।
ରାଧା ଉଳଟି ଅବଲୋକନ ଉଭୟେ ।।
ଦେଖି ମନକୁ ଜାଣି କହନ୍ତି ବଚନ ।
ତୋର ନିଜ ପତି ପାଦପଦ୍ମର ଚିହ୍ନ ।।
ପଦ୍ମରୂପୀ ତପନ ଏ ଅର୍ଚ୍ଚନା କର ।
ପ୍ରାଣବଲ୍ଲଭ ଲଭ ଅନୁରୂପ ବର ।।

କାମବୀଜମନ୍ତ୍ର କାମଗାୟତ୍ରୀ ଦେଲେ ।
ଜପ କଲେ ପ୍ରାଣନାଥ ମିଳିବ ବୋଲେ ॥
ବନଗମନେ କହିଲେ ପାଦୁକା ମନ୍ତ୍ର ।
ବୃନ୍ଦା ଜାଣଇ ଏଥିର ସର୍ବ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ॥
ଏତେ କହିଣ ଦେବୀ ବିଜେ କରି ଗଲେ ।
ରାଇ ସଖୀ ମୁଖ ଚାହିଁ ରାଧା ପୁଚ୍ଛିଲେ ॥
ଏହି ଚିହ୍ନ ଯାର ରୂପବର୍ଣ୍ଣ କି ତାର ।
ଲେଖି ଦେଖାଇଲେ ଧନ୍ୟ ବୋଲିଲା ଆର ॥
ଶୁଣି ରାଧା ସେ ବାଣୀ ଶିରେ କର ଦେଲେ ।
ପୁଣି ବୃନ୍ଦା ବଦନକୁ ଚାହିଁ ବୋଇଲେ ॥
ଏହି ପୁରୁଷ ଲକ୍ଷଣ ଗୁଣ କି ଜାଣ ।
ବୃନ୍ଦା ବୋଇଲେ ଏକାନ୍ତେ କହିବି ପୁଣି ॥
ଏମନ୍ତେଣ ପରବେଶ ମଧ୍ୟାହ୍ନ କାଳ ।
ପୂଜା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରବେଶିଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟ-ସ୍ଥଳ ॥
ଶୁଦ୍ଧସ୍ଫଟିକ ପଦ୍ମପୃଷ୍ଠ ମଣ୍ଡପରେ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟମଣି ପ୍ରତିମା ବିଜୟ କେଶରେ ॥
ପାଦପଦ୍ମ ପଟ୍ଟ ଆବାହନ କରାଇ ।
ଖଦିରଦ୍ରୁମର ଚବ୍ରାଳଛତ୍ର ଧରାଇ ॥
ମୁନିକନ୍ୟାଗଣ ଦ୍ରବ୍ୟ ସଂସ୍କାର କରି ।
ମଧୁ ଦୁଗ୍ଧ ଦଧି ଘୃତ ଖଣ୍ଡକୁ ଭରି ॥
ମହାସ୍ନାନ ପାଦ ଅର୍ଘ୍ୟ ଆସନେ ଦେଇ ।
ଧୂପଦୀପ ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ନୈବେଦ୍ୟ ଦେଇ ॥
ହୁଳହୁଳି ନାମବାଦ୍ୟ ମଙ୍ଗଳଗୀତ ।
ଉପଚର ସେବା ସେବି ଖଟଣୀ ନୃତ୍ୟ ॥
ରାଇପୁଷ୍ପ ଆଞ୍ଜଳି ଦେଇ ପାଦେ ପଡ଼ି ।
ମନେ ଚିନ୍ତି ବସିଲେ ରହି କର ଯୋଡ଼ି ॥
ଦ୍ୱିଜତରୁଣୀ ଆଣି ପ୍ରସାଦକୁ ଦେଲେ ।
ଚିତ୍ତେ ସେବିଣ ରାଧା ନେଲଣି ହୋଇଲେ ॥

ଦେବାର୍ଚ୍ଚନ ବଢ଼ାଇ ନବରେ ଆସଇ ।
ଗନ୍ତୁଁ ଶତଗୁଣରେ ଶୋଭା ପ୍ରକାଶଇ ॥
ରାଧା ଆଗେ ଚଳେ ରାଜପଥ ଦେଖାଇ ।
ମନବଚନ ଲୋଚନ ତହିଁ ରଖାଇ ॥
ପୁରେ ପ୍ରବେଶ ପାଦ ପଖାଳେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭା ।
ଶ୍ରମଶାନ୍ତେ ଭୋଜନେ ସେବି ଜେଷ୍ଠାସେବା ॥
ବ୍ରଜବିହାର ତୃତୀୟ ବୋଲି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
କୃଷ୍ଣପଦ ସହସ୍ରଦଳ ଏ ଦଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ॥
ଦାସମାନସଭ୍ରମର ବିଳସେ ରସ ।
ଶୁଣି ସୁଜନଜନେ ନ ଘେନିବା ଦୋଷ ॥
ଜୀବକାରଣ ଶ୍ରୀକଣ୍ଠ ଦାସଗୋସାଇଁ ।
ମହାରସ ଦେଶଭାଷା ପାଦେ ବସାଇ ॥
ଭାଗବତ ଦଶମ ମୂଳ ହେମସୂତ୍ର ।
ରତ୍ନ-ରୂପକୃତ-ଲୀଳାମୃତ ଚରିତ୍ର ॥
ମୋର ମନ ରୁଚିକର ଗୁରୁର ବାଞ୍ଛା ।
କଣ୍ଠେ ବନ୍ଧି ଭବବ୍ୟାଧି ନ ବାଧୁ କଛି ॥
ଗୋପୀନାଥ ଦେବ ଅଙ୍କ ଶ୍ରୀମାର୍ଗଶିର ।
ପାନ୍ଥ ଭଗବାନ ପଦ ଭ୍ରମରବର ॥
ସଦା କୃଷ୍ଣ ସଦାମତି ହରିଭକତି ।
ଭୋଗ ପହଣ୍ଡ ଶୁଣ୍ଡି ରୁ ମୋହନ କୀର୍ତ୍ତି ॥
ଏହି ସମସ୍ତ ବୋଲି ହେଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ଦାଶରଥି ଦାସ ସେବେ ପଦ୍ମଚରଣ ॥
ସାଧୁଜନେ ମୋହର ନ ଘେନିବା ଦୋଷ ।
ତୁମ୍ଭ ଚରଣକୁ ମୋର ସର୍ବଦା ଆଶ ॥
ମନ ବୁଦ୍ଧି ଆଦି କରିଥିବ ସେବାରେ ।
ଏହି ଅନୁଜ୍ଞା ମାଗଇ ହରି ଦ୍ୱାରେ ॥

ତୃତୀୟ ବୋଲି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ଶ୍ରୀ ରାଧାକୃଷ୍ଣାର୍ପଣମସ୍ତୁ ।

ଚତୁର୍ଥ ବୋଲ

ଲୁଚକେଳି ବାଣୀରେ ଗାଇବ ।

ଜୟ ଜୟ ଗୋକୁଳ ଶ୍ରୀକୁଣ୍ଡ ବୃନ୍ଦାବନ ।
ଜୟ ଜୟ ଯମୁନା ଶ୍ରୀ ଜୟ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ॥
ଜୟ ଜୟ ବ୍ରଜଭୂମି ଜୟ ରାସସ୍ଥଳ ।
ଜୟ ବଂଶୀବଟ ଜୟ କଳ୍ପତରୁତଳ ॥
ଜୟ ଶ୍ରୀ ମାନସଗଙ୍ଗା ବିଶ୍ରାମ ଶ୍ରୀଘାଟ ।
ଜୟ ଶ୍ରୀ ଗଉରସ୍ଥଳୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକାଶିତ ॥
ଜୟ ଶ୍ରୀ ଭୋଜନଲୀଳା ଜୟ ଶ୍ରୀ ସଂକେତ ।
ନିଭୃତ ନିକୁଞ୍ଜ ରାଧା କୃଷ୍ଣର ଏକାନ୍ତ ॥
ଜୟ ଦୋଳାଲୀଳା ପଶାଖେଳା ବଂଶୀହରା ।
ଜୟ ଜୟ କେଳି ମାପପାଦପ ଚଉରା ॥
ଜୟ ଜୟ ଜୟ ଭଦ୍ର ଶ୍ରୀ ଲୌହଭାଣ୍ଡିର ।
ଖଦିର ବହୁଳା ଯେ କୁମୁଦା ମନୋହର ॥
ମହା, ତାଳ, କାମ୍ୟ, ମଧୁ, ବୃନ୍ଦାବନ ଆଦି ।
ଜୟ ଜୟ ଦ୍ୱାଦଶ ବନ ଏ ପରସିଦ୍ଧି ॥
ଚଉବିଂଶ ଉପବନ ଛତିଶ ଏ ମିଶି ।
ଜୟ ଜୟ ବ୍ରଜଭୂମି କେଶ ଚଉରାଶି ॥
ପଦ୍ମାକାର ମଣ୍ଡଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଶୋଭାପାଏ ।
ଧରଣୀ ତରୁଣୀ ମୁଖକମଳ ପରାଏ ॥
ରାଧାକୁଣ୍ଡ, ଶ୍ୟାମକୁଣ୍ଡ, ନୟନଯୁଗଳ ।
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଶିର ଭାଲ ନାସାଗଣ୍ଡସ୍ଥଳ ॥
କାଳନ୍ଦୀ ଅଳକା ବେଣୀ ତଟ ବେଣୀ ଦଣ୍ଡ ।
ଶ୍ରବଣଯୁଗଳ ଭଦ୍ରକୁଣ୍ଡ ଶିବକୁଣ୍ଡ ॥
କୁଣ୍ଡ ସେ ମାନସଗଙ୍ଗା ଓଷ୍ଠ କୋକନଦ ।
କଞ୍ଜଦଳ କେଶର ରସନାଧର ରଦ ॥
କୋକିଳ ବଚନ ଶ୍ୱାସ ମଳୟ ପବନେ ।
କୃଷ୍ଣମଧୁକର ମଧୁରସ ଆସ୍ୱାଦନେ ॥
ସର୍ବଦା ନିବାସ କୃଷ୍ଣ ପୁଷ୍ପବାସ ବଟ ।
ଧରଣୀ ସୁରଭି ସ୍ଥାନ କ୍ଷର ଯେ ମୃବତ ॥

ଏମନ୍ତ ଯେ ବ୍ରଜଭୂମି ସଦା ମୋ ଆଶ୍ରୟ ।
ଯମଦଣ୍ଡ ନ ଲାଗଇ ସର୍ବଜନାଶ୍ରୟ ॥
ଜୟ ଜୟ ଧରଣୀ ଏ ପରମ ଶୋଭିତ ।
ଯମୁନା ସାଗର ମାଳ କଣ୍ଠରେ ଶୋଭିତ ॥
ପଦକ ଏ ବ୍ରଜଭୂମି ହାର ବୃନ୍ଦାବନ ।
ରାଧାକାନ୍ତ କନକରେ ଅଛି ଶୋଭାବନ ॥
ମଣୀସଖୀ ନାନା ରତ୍ନ ବେଷ୍ଟିଣ ବିରାଜେ ।
କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ମର୍କତନାୟକ ତଥି ମାଝେ ॥
ଏହି ଆଭରଣେ ମହୀ ସ ସାର ମୋହଇ ।
ମହା ଆନନ୍ଦରେ ଭରା କମ୍ପନ୍ତେ ବହଇ ॥
ଏମନ୍ତ ଯେ ବୃନ୍ଦାବନ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ହୋଇ ।
ବୃନ୍ଦା ନାମ ଧରି ରାଧାକୁଣ୍ଡ ସେବା ପାଇଁ ॥
ନିଜଗଣ ଧରି ବୃନ୍ଦାବନରେ ନିବାସ ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଭଗବତୀ ଚରଣେ ବିଶ୍ୱାସ ॥
ସେହି ଦେବୀ ମହିମା ଯେ ନ ଜାଣଇ ଶ୍ରୁତି ।
ଜୟ ଜୟ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଯୋଗମାୟା ମୂର୍ତ୍ତି ॥
କାମ ଯେ ଗାୟତ୍ରୀ କାମବୀଜେ ଉପାସନା ।
ରାଧା-ମାଧବର ଲୀଳା କରେ ଉଦ୍ଦୀପନା ॥
ମନ୍ତ୍ରମୟୀ ମନ୍ତ୍ରଦାୟୀ କୁଶଳ କୁଶଳା କାମଦା ।
ବ୍ରଜପୂଜ୍ୟା ଶିରୋଧାର୍ଯ୍ୟା ସୁଶୀଳା ବରଦା ॥
ତପସ୍ୱୀନିବ୍ରତଗୁଣ ଧର୍ମ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ।
ଅବଲୋକନରେ ଦୁଃଖ ଖଣ୍ଡି ସୁଖ ପାଇ ॥
ଜଗତ-ତାରଣୀ ଜନ-ଧାରଣୀ କାରଣୀ ।
ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶିବ ଯାର ଗୋଚର ନ ଜାଣି ॥
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଚରିତରେ ସଦା ବିନୋଦିନୀ ।
ଗୁଣାଶ୍ରୟୀ ଗୁଣମୟୀ ଗୋକୁଳପାଳିନୀ ।
ନମାମି ପରମେଶ୍ୱରୀ ଜଗତର ମାତା ।
ସଂସାରଆଦି ପ୍ରକୃତି ଚଉବର୍ଗ ଦାତା ॥

ଅପାର ମହିମା କିସ କହିବି ତାହାର ।
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧି ବିଧାନ ଯାହାର ॥
ସେ ଦେବୀ ଚରଣେ ମୋର ସର୍ବଦା ମାନସ ।
ରାଧାକୃଷ୍ଣ-ଚରିତ ଚତୁର୍ଥ ବୋଲି ରସ ॥
ନବଅନୁରାଗ ବେନି ଉନ୍ମାଦ ମାନସ ।
ଚିତ୍ରପଟ ଦରଶନ ବୃନ୍ଦା ଉପଦେଶ ।
ସ୍ୱପନରେ ସମାଗମ କୃଷ୍ଣବିରହିଣୀ ।
ସହଚରୀ ସୁଚତୁର ଭଗବତୀ ବାଣୀ ॥
ପ୍ରୀତି ମଣି ରୂପ ଶୁଣି ଗୋବିନ୍ଦ ଆତୁର ।
ଭ୍ରୂଭଙ୍ଗୀମଲ୍ଲୀକା ଦେଖି ମଦନେ କାତର ॥
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଆରୋହଣ କୁଞ୍ଜବନ ରହି ।
ପ୍ରଥମରେ ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ଭେଟି ସୁଖ ପାଇ ॥
ରାଧା ମୁଖ ଦରଶନେ ମହାଭାବ ଜାତ ।
ସେହି ମୁହିଁ, ମୁହିଁ ସେହି ଜଳେ ଜଳବତ ॥
ବୃନ୍ଦାବନଲୀଳା ଏହା ସୁମଧୁର ରସ ।
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଏ ଗୁଢ଼ତର ନୁହଇ ପ୍ରକାଶ ॥
ବଚ୍ଛାବାଳ ଲବ୍‌ଧବଧି ଅପ୍ରାଧ ମୋଚନ ।
ସଂକ୍ଷେପ ଚତୁର୍ଥ ବୋଲି ସୂତ୍ର ଏ ରଚନ ।
ବିସ୍ତାରି କହିବି କେତେ କେତେ ମୋର ବୁଦ୍ଧି ।
ଏ ବ୍ରଜବିହାର ଅକଳିତ ବାରିନିଧି ॥
ଶ୍ରୀଗୁରୁ କୃପାରୁ କିଛି କରଇ ଲେଖନ ।
ଏକମନ ହୋଇଣ ଶୁଣିବା ସାଧୁଜନ ॥
ନମେ ନଳକୁବେର ନାରଦ ଚରଣରେ ।
କହ କହ ହେ ମୁନି ଚରିତ ଏ ଉତ୍ତରେ ॥
କହନ୍ତି ନାରଦ ଶୁଣି କୁବେର ନନ୍ଦନ ।
ତୋର ଭାବେ ହେଲ ମୋର ହୃଦୟେ ପ୍ରସନ୍ନ ॥
ପରମଗୁପତ କଥା ଶୁଣ ସ୍ଥିରମନେ ।
ରାଧା ଉତ୍କଣ୍ଠା ପାଦପଦ୍ମ ଦରଶନେ ॥
ଦେଖିବି କିରୂପେ ରୂପ ମନେ ବିଚାରଇ ।
ଗୁଣକର୍ମ ଶୁଣିବାକୁ ଶରଧା ବଳଇ ॥
କୁଳବତୀ ମହାସତୀ ବେଭାରେଣ ଭାରି ।
କି ପୁଣି ବୋଲନ୍ତି ସଖୀ ବୋଲି ଲାଜ କରି ॥
ସଖୀଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ନାନାପ୍ରସଙ୍ଗ ବାରତା ।
ହୃଦ ମଧ୍ୟେ ଥାଇ ଏକା ପାଦପଦ୍ମ ଚିନ୍ତା ॥

ଏମନ୍ତେଣ ଚିତ୍ରା ଚିତ୍ରପଟ ଘେନି ଯାଇଣ ।
ଛାମୁରେ ପ୍ରକାଶ କରି ଦେଖାଇ ବିଶ୍ୱାସେ ॥
ରାମକୃଷ୍ଣ ସଖା ସଙ୍ଗେ ବଚ୍ଛା ରଖି ରଙ୍ଗେ ।
ବୃନ୍ଦାବନେ ପୁଲିନ ଯମୁନା ଲୋଗ ଲଗେ ॥
ଯାର ବଳ ଲକ୍ଷଣ ସ୍ୱଭାବ ଶୋଭା ବେଶ ।
ଛଇଳ ଚତୁରୀ ଛବି ରହିଁ ମନ୍ଦହାସ ॥
ସ୍ୱରୂପ ସ୍ୱଭାବ ଲେଖିଅଛି ସେ ତରୁଣୀ ।
ନ ଛାଡ଼ିଲ ପଲକ ରହିଁ ନୃପତି ଦୁଲ୍ଲଣୀ ॥
ବୃନ୍ଦା ଜାଣି ଜଣାଇ ଚିହ୍ନାଇ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ।
ଅନୁରାଗେ ନୟନରେ ନ ଦେଖଇ ଆନେ ॥
ଦେଖ ସଖୀ ଯମୁନା ଏ ପରିମଳ କୂଳ ।
ଦେଖ ଦେଖ ଗୋବଚ୍ଛା ଚରାନ୍ତି ଗୋପବାଳ ॥
ଧବଳମୂରତି ଏ ସୁନ୍ଦର କଳେବର ।
ଘୂର୍ମିତଲୋଚନ ଏହୁ ରୋହିଣୀକୁମର ॥
ଶ୍ରୀଦାମ କନ୍ଧରେ ବାହୁଭର ଦେଇ ଉଭା ।
ନୀଳବାସ ପରିଧାନ ସିଂହା ବାମେ ଶୋଭା ॥
ଦେଖିଣ ରାଧିକା ଅଙ୍ଗେ ବାସ ଘୋଡ଼ାଇଲେ ।
ସଙ୍କୁଚିତେ ରହିଣ ବଦନ ଆଡ଼େ କଲେ ॥
ତହିଁ ଅନ୍ତେ ଦେଖି ସୁବଳାଦି ସଖାଗଣ ।
ନଟବର ବେଶ ଛବି ଅତି ବିଚକ୍ଷଣ ॥
ବେଣୁ ବେତ ଲଉଡ଼ି କେ ଅନ୍ନପୁଡ଼ା କରେ ।
ବଚ୍ଛାକୁ ଅଡ଼ାଇ କେହୁ ନାଚେ ଧୀରେ ଧୀରେ ।
ଦେଖ ସଖୀ କଦମ୍ବ ମୂଳରେ ନବଘନ ।
ନନ୍ଦରନନ୍ଦନ ରୂପ ନବୀନ ମଦନ ॥
ପୀତାମ୍ବର ବେଣୁ ବନମାଳା ଶିଖୀଚୂଳ ।
ତ୍ରିଭଙ୍ଗୀ ଭଙ୍ଗୀରେ ଉଭା ଶୋଭା ସର୍ବତୁଳ ॥
ସାତ୍ତ୍ୱିକ୍ୟ ବାଧାରେ ରାଧା ରହିଣ କାତର ।
ପାଷାଣ ତରଳେ ଯହିଁ ଯୁବତୀ ମାତର ॥
ପୁଷ୍ପବାଣ ମରମେ ବିନ୍ଧଇ ଘନ ଘନ ।
ସହିବ ଲେଉଟନ୍ତେ ମହା ଉଦ୍ଧତ ଯେ ମନ ॥
ନରୋପି ନିଶ୍ଚଳେ ସେହି ଭାବ ହୋଇ ରହି ।
ସ୍ୱେଦ ସ୍ରବନ୍ତେଣ ଦନ୍ତେ ପବନ ଲେଉଡ଼ଇ ॥
ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ରୋମାବଳୀ ନୀପ ପୁଷ୍ପପ୍ରାୟେ ।
ଚୂର୍ଣ୍ଣ ଜାଡ଼ ଦେହ କମ୍ପେ ରମ୍ଭାତରୁ ପ୍ରାୟେ ॥

ଶୀତଳସମୀରେ ସଖୀ ଶୀତ କଲା ମନ୍ତେ ।
ସମ୍ଭାଳନ୍ତେ ବିକାର ପ୍ରକାଶ ହୁଏ ଗାତ୍ରେ ॥
ସଜଳଲୋଚନ ନିଜ ଅଞ୍ଚଳେ ପୋଛଇ ।
ପରାଗ ପଡ଼ିଲା ବୋଲି ମିଛେହିଁ ବଞ୍ଚାଇ ॥
ଦମଦମ ଉର ଓଷ୍ଠ ସୁରଙ୍ଗ ଲୁଟଇ ।
ପ୍ରଖର ନିଶ୍ୱାସ କେଶ ବସନ ଫିଟଇ ॥
ମନ ମତ୍ତ ନୟନ ଯେ ଏକାଳୟେ ମିଶି ।
ଲଜ୍ଜାଭୟ ମଦନ ବିବେକ-ଜଳେ ଭାସି ॥
ଗୃହୁଁ ଗୃହୁଁ ଧଇର୍ଯ୍ୟକୁ ନ ପାରେ ସମ୍ଭାଳି ।
କୋଳ କରୁଁ ଲଳିତା ଉପରେ ମୋହ ଢଳି ॥
ଦେଖି ବେଗେ ଧରି ଅଙ୍ଗେ ଆଉଜୁ ବସାଇ ।
ସଖୀ-ଦୁଃଖେ ମତ୍ତ ଖେଦ ସମୁଦ୍ରେ ଭସାଇ ॥
କେହୁ ନାସେ ହସ୍ତ ଦେଇ ଶ୍ରବଣ ଫୁଙ୍କଇ
ପାଦପାଣି ମଞ୍ଚାଳ କେ ନାଟିକା ଦେଖଇ ॥
ଶୀତଳ ଜଳକୁ ସିଞ୍ଚି ଧୀରେ ଧୀରେ ବିଞ୍ଚି ।
ପଟ ମୁଦାଇଣି କଞ୍ଜଦଳ ଶଯ୍ୟା ରଞ୍ଚି ॥
ଏକ ଆରେ ଗତାଗତ ନନେ ଇଙ୍ଗିତେ ।
ଶବରେ ଏ ଅନୁରାଗ କି ହେବ ସାକ୍ଷାତେ ॥
ଲଳିତା ବୋଇଲେ ଯେହୁ ଯାହା ସଙ୍ଗ ଯୋଗ ।
ଅନୁରାଗ ବଢ଼ନ୍ତ ବେଗରେ ହୁଏ ରୋଗ ॥
ଅନ୍ତଃପୁରେ ରଖି ଅତି ଯତ୍ନ କରିଥିଲେ ।
ମନ ନଷ୍ଟ ବିକଲେ କେ ରଖିପାରେ ଭଲେ ॥
କର୍ଣ୍ଣ୍ୟାନ ଜଟିଲା ସେ ନ ଜାଣି ଯେମନ୍ତ ।
ପଲଙ୍କେରେ ପହୁଡ଼ାଇ କରାଇ ସଚେତ ॥
ସେଥୁ ସେବା ଆବୋରଣ ସଖୀ ଚଉପାଶେ ।
ନୃପପୁତ୍ରୀ ହୃଦୟରେ ମଦନ-ହୁତାଶ ॥
ତନୁତପତ କି ଅଙ୍ଗେ ଲେପି ଚନ୍ଦ୍ରସମ ।
ସଜଳକମଳ ଦଳ ଶଯ୍ୟା ଅନୁପମ ॥
କେମନ୍ଦେହ ଯତେବେଗ ସକଳତା ଲେଖୁ ।
ଏକମାତ୍ର ଶବରୂପ ନେତ୍ରେ ଲାଗିଅଛୁ ॥
ହୃଦୟେ ପଶିଣି ଧୁକଡ଼ି ମରମେ ରହିଲା ।
ଆନ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ତାର ସରାଗ ନୋହିଲା ॥
ନୟନ ବୁଜିଲେ ରୂପ ହୃଦୟେ ଦିଶଇ ।
ଶ୍ୟାମରୂପେ ନାନାରଙ୍ଗେ ମନେ ବିଳସଇ ॥

ଏମନ୍ତେଣ ନିଶି ଆସି ଉଣାଭାବ ହେଲା ।
ଛନ୍ନଛନ୍ନ ହୋଇ ନେତ୍ରେ ନିଦ୍ରା ନ ମାଡ଼ିଲା ॥
କେତେବେଳେ ନିଦ୍ରାଗତେ ଦେଖନ୍ତି ସ୍ୱପନ ।
ଅଭିନବ ଘନଶ୍ୟାମ ମଦନମୋହନ ॥
ଚରଣ ସୁରଙ୍ଗ ପଦ୍ମ କେଶର ଅଙ୍ଗୁଳି ।
ପରାଗେ ଭୂଷିତ ଅଗ୍ର ନଖଚନ୍ଦ୍ର ଝଳି ॥
ନୂପୁର ମର୍କତଚୟ ମଧୁକର ଧ୍ୱନି ।
ତହିଁରେ ଚିତ୍ତ ଅବଳା ସୁଗନ୍ଧକୁ ଘେନି ॥
ଓଲଟ କଦଳୀକାଣ୍ଡ ବଳନି ଯୁଜାନୁ ।
ବିପୁଳନିତମ୍ବଯୁଗ ନ ଯାଇ ନିଧ୍ୟାନୁ ॥
ସିଂହକଟିତଟେ ପୀତପଟ୍ଟନ ଶୋଭିତ ।
କୁଞ୍ଚିତ ସୁରଙ୍ଗ ଧଡ଼ି ଆଗରେ ଲମ୍ବିତ ॥
ଝମ୍ପାଗ୍ରେଳ ମୋତିସାର ମେଖଳା ଜଡ଼ାଉ ।
ନାନା ରତ୍ନ ଖଞ୍ଜାଣିରେ ଦିଶେ ଦାଉଦାଉ ॥
ଶୁକ୍ଳସୁରଙ୍ଗପଟ୍ଟ ଦୋପଡ଼ା ବେଢ଼ାଇ ।
ଦେଖି କୁଳବତୀ-ମତି କୁଳକୁ ଛଡ଼ାଇ ॥
ମଣିହାର ପଦକ ବିସ୍ତାର ହୃଦୟରେ ।
ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ଚନ୍ଦନ ଲେପନ ଘନସାରେ ॥
ନବନୀରଦରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେ ଶୋଭା ଦିଶେ ।
କମ୍ବୁକଣ୍ଠେ ବନମାଳା ଉଡ଼ୁଗଣ କି ସେ ॥
ଆଜାନୁଲମ୍ବିତ ବାହୁ ମରକତ ସ୍ତମ୍ଭ ।
ହେମରତ୍ନେ ବଳୟ ମୁଦ୍ରିକା ହରେ ଦମ୍ଭ ॥
ମଦନ-ମୁକୁର ମୁଖ-ଚିବୁକ ଚଟୁଳ !
ବିମ୍ବାଧରେ ମୃଦୁହାସ ଭୁବନମଣ୍ଡଳ ॥
ଖଗାଧିନାସାରେ ଗଜମୋତିବର ଶୋଭେ ।
ତିଳପୁଷ୍ପେ ଅନଙ୍ଗ କି ଅମୃତ ବିନ୍ଦୁ ରହେ ॥
ନୀଳୋତ୍ପଳ ଲୋଚନ ଯୁଗଳ କାମବାଣ ।
ଆକର୍ଣ୍ଣ ଅପାଙ୍ଗ ଭୁରୁ ଭ୍ରୂଲତା କମାଣ ॥
କାମିନୀ ହୃଦୟ ଭେଦି କରେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ।
ନାଚେ ବେନି ମକରକୁଣ୍ଡଳ ଗୁରୁଗଣ୍ଡ ॥
ଘନ କପୋଳେ ଅଛି ଚନ୍ଦନର ଫାଟି ।
ପତିବ୍ରତା ଦେଖିଲେ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଯାଏ ଫାଟି ॥
ଅକଳଙ୍କ ଖଣ୍ଡ-ସୁଧାକର ଉଦେ କି ସେ ।
ମିତ୍ର ସମାଦରେ ପକ୍ଷପାତ ହୋଇ ହାସେ ॥

ମଦନ ଅମୋଘପାଶ କଣ୍ଠଲଗ୍ନ କଣ୍ଠି ।
ଅଳକାସୁକଳ ବେଢ଼ି ମୋହେ ତ୍ରିଭୁବନ ॥
ସମ୍ପଦ ରକ୍ଷଣେ ମାଳ ପାଚେଶ୍ୱ ବେଢ଼ାଇ ।
ବଦନ ଲାବଣ୍ୟ ଯେଡ଼େ ମଦନ ବଢ଼ାଇ ॥
କିରୀଟ ମୁକୁଟେ ହୀରାନାସୂକ ବିରାଜେ ।
ଯୁବତୀଙ୍କ କୁଳଲଜ୍ଜା ଅନ୍ଧକାର ଗଞ୍ଜେ ॥
କୁଞ୍ଚିତଚିକୁର ଘୂରୁ ଚୂଡ଼ା ପୁଷ୍ପଗଭ ।
କେତକୀପାଖୁଡ଼ା ବେଢ଼ା କେକୀପୁଚ୍ଛ ଶୋଭ ॥
ଶରଣ ପଶିଣ କାମ-ଶର୍ଧୃକୁଳ ଜିଣି ।
ତରାସ ଟେକାଇ କି ଦେଖାଇ ବଢ଼ିଯାଣି ॥
ଏମନ୍ତ ସ୍ୱରୂପେ କୃଷ୍ଣ ପଲଙ୍କେ ବସିଲେ ।
ପ୍ରାଣପ୍ରିୟେ ପ୍ରୀତିବଶେ ବଚନ ଭାଷିଲେ ॥
କରପଦ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗରେ ଦେଇଣ ଆଶ୍ୱାସି ।
ଚନ୍ଦନ ଶୀତଳ ତନୁ ତପତିକ ନାଶି ॥
ଅଗ୍ରସର ବିମ୍ବାଧର ଚୁମ୍ବନଲାଳସେ ।
ସଲଜ୍ଜେ ବଦନ ଆଡ଼େ ଉଦାଡ଼ଣ ବାସେ ॥
ଏମନ୍ତ ସମୟେ ନିଦ୍ରା ଚେତ ଜେମାଦେଈ ।
ନ ଦେଖିଣ ଆହା ନାଥ ବୋଲି ବିଳପଇ ॥
ଶୁଣି ଆଳୀ ପାଶେ ମିଳି ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ବିଶ୍ୱାସେ ।
ଅକାରଣେ କାରୁଣ୍ୟ ଯେ କରୁ ନିଶିଶେଷେ ॥
ଶାଶୁ ଯେ ନଣନ୍ଦ ଶୁଣି କି ବୋଲି ବୋଲିବେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଖୀଗଣ ଶୁଣି ଯେ କଳିବେ ॥
ଶୁଣି ବାମା ସଙ୍କୋଚରେ ମଉନ ହୋଇଲେ ।
ବିଶାଖା ବଦନ ଚୂମ୍ବି ଲଳିତା ବୋଇଲେ ॥
ସ୍ୱପନ ବିକାରଭାବେ କରେ ଏ ବେଦନ ।
ସର୍ବଦା ତ ବାଧା ହୋଇ ଲାଗିଛି ମଦନ ॥
ସୁଚକ୍ଷା ଚମ୍ପକଲତା ହୋନ୍ତି କୁହାକୁହି ।
ଚିତ୍ରପ୍ରତିମାର ରୂପ ହୃଦୟ ଚରଇ ॥
ନିଦ୍ରାଗତେ ସ୍ୱପନରେ ଦେଖିଲା ସ୍ୱରୂପେ ।
ବିଚ୍ଛେଦେ ବେଦଇ ଅତି ବିରହ ସନ୍ତାପେ ॥
ରଙ୍ଗଦେବୀ ସୁଦେବୀ ଏ ବେନି ଜନ କଥା ।
ଜେମାଦେଈ ମରମରେ ଫୁଲଶର ବ୍ୟଥା ॥
ଚିତ୍ରପଟ କୁମରରେ ଅନୁରାଗ ବଢ଼େ ।
ସେହିରୂପ ଭାବେ ବାଳୀ ପଲଙ୍କେ ପଡ଼ୁଡ଼ ॥

ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ଶଶିରେଖା କରନ୍ତି କୁହାକୁହି ।
ନ ଦେଖି ନ ଶୁଣି ଜେମା ଏଡ଼େ ତ ବିରହୀ ॥
ସାକ୍ଷାତେ ଦେଖିଲେ ଅନଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ ମିବ ମିଶି ।
ଧୈର୍ଯ୍ୟକୁ ଧରି ନ ପାରିବ ଏ ଧୂକେଶୀ ॥
ପ୍ରକାଶ ନ କର ଯେଝାମତେ ଅନୁସର ।
ପ୍ରାତଃକାଳେ ଯେଝାମତେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାର ॥
ବୃନ୍ଦା ଦରଶନେ କଲେ ଫଳପୁଷ୍ପ ଯେନ ।
ଦେଖିଣ ସନ୍ତୋଷଚିତ୍ତ ନୃପତିନନ୍ଦନୀ ॥
ଏକାନ୍ତେ ପୁଚ୍ଛଇ ଜେମା ଶୁଣ ବନେଶ୍ୱରୀ ।
କହ ମୋତେ ନନ୍ଦସୁତ ଚରିତ ବିସ୍ତାରି ॥
କିସ କିପ ମହିମା କେବଣ ଗୁଣ କର୍ମ ।
ଚିତ୍ରପଟେ ଦେଖି ସଖୀ ମନ ହେଲା ଭ୍ରମ ॥
ଆଜ ରଜନୀରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲି ସ୍ୱପନେ ।
କୋଟିଗୁଣେ ଶୋଭା କିସ କହିବି ବଚନେ ॥
ମନ୍ଦହାସେ ମନକୁ ରଖିଲେ କରି ବନ୍ଧ !
ନୟନକଟାକ୍ଷ-ଶରେ ମରମକୁ ଭେଦ ॥
ଶରଦପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ରମା ମୁଖ ଆହ୍ଲାଦେ ।
ଲୋଚନ ଚକୋରହୃଦ କୁମୁଦ ପ୍ରମୋଦେ ॥
ବଚନ ଅମୃତେ ଅନ୍ତଃ ପ୍ରେମଲତା ବଢ଼ି ।
ଶ୍ୟାମଳ ତମାଳତରୁ ଅବଲମ୍ବ ଲୋଡ଼ି ॥
ସେହିରୂପ ଦେଖିବି ଶୁଣିବି ସେହି କଥା ।
ଏହା ବିନା ଯେତେ ମୋତେ ଲାଗେ ଗରୁବ୍ୟଥା ॥
ହରଷେ ବୋଲନ୍ତି ବୃନ୍ଦା ଶୁଣିବା ଲୋ ସଖି ।
ନନ୍ଦସୁତ ମହିମା ଯା ଶୁଣିଅଛୁ ଦେଖି ॥
ଦିନେହିଁ ହୋଇଣ ପୂତନା ହତ କଲା ।
ଉଠିଆରି ହିନ ପାଦେ ଶକଟ ଭାଙ୍ଗିଲା ॥
ତୃଣାବର୍ତ୍ତ ଉଡ଼ାଇଣ ଗଗନେ ନାଶିଲା ।
ଅମରକାମିନୀ ନେତ୍ରକମଳ ତୋଷିଲା ॥
ବନ୍ଧନରେ ଯାମଳା ଅର୍ଜୁନ ମୋକ୍ଷ କଲେ ।
ବଚ୍ଛା ରଖି ବନେ ବଚ୍ଛାସୁରକୁ ମାଇଲେ ॥
ଭ୍ରୂଭଙ୍ଗୀ ମଳିକା ମାତା କୋଳନେଇ ବକେ ।
କୋଳେକୋଳ ଡାକିଲେ କୁମାରେ ଏକେ ଏକେ ॥
ନନ୍ଦର କନ୍ଦରେ ଥାଇ ଶୁଣିଲେ ମୋହିନୀ ।
ବାହାର ହୋଇଲେ ଧରୁ ଅଞ୍ଜଳୀଏ ଯେନ ॥

ଗ୍ଭଲନ୍ତେ ଚରଣତଳ ଅବନୀ ବିରାଜେ ।
ମହାମରକତ ହେମ ଗୋଟପୁଞ୍ଜ ମାଝେ ॥
ଦେଖିଣ ଶବରୀ ବେଗେ ପାଞ୍ଚଲିକ ମାନ ।
ଧାନ ଯେନ ହୃଏ କୋଳ କର ପୂରଇଣ ॥
ଗୃହ ବରଷିର ଯେ ଖଜୁରୀ ଜାମ୍ବୁକୋଳ ।
ଯେତେ ଦେଲେ ନ ପୂରଇ କୃଷ୍ଣର ଅଞ୍ଜୁଳ ॥
ଯେତେ ନେଇଥିଲା ସେ ସକଳ ଆଣି ଦେଲା ।
ତଥାପି ଦେଖିଲେ ବାଲ କର ନ ପୂରିଲା ॥
ଟୋକାଇ ସେ ଶୂନ୍ୟ ଦେଖି ବିଷାଦ ଶବରୀ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣପୂରିତ ହେଲା ଗୃହାଙ୍ଗଣ ହରି ॥
ସେହିଦିନୁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ହୋଇଲା ତାର ନାଶ ।
ଅତି ବିଚକ୍ଷଣ ସେହୁ ନନ୍ଦରାଜାଶିଷ୍ୟ ॥
ଆଶ୍ରିତ ଶ୍ରୀନେତ୍ର କୋଣେ ହୋଇଅଛୁ ବନ୍ଧ ।
ଗୋପବଧୂ-ହୃଦପଦ୍ମ ସଦ୍ମ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଛନ୍ଦ ॥
ବିକାମର ଶତ ବନେ ବନେ ବିହରିଲେ ।
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ତଳେ ଅର୍ଘାସୁର ସଂହାରିଲେ ॥
ଗୋକୁଳ ରଖିଣ ମହାଭୟ ଉଶ୍ୱାସିଲେ ।
ସ୍ନେହେ ବନଜୀବମାନେ ସଙ୍ଗେ ବିଶ୍ୱାସିଲେ ॥
ଯାହାରେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶିରଜାର ପୂଜାରମ୍ଭ ।
ସ୍ଫୁଲିତ କାଳିନ୍ଦୀ କୂଳ ଲଙ୍ଘି ପାଦ ଲଭେ ॥
ରୂପଗୁଣ ଲକ୍ଷଣ କି କହିବି ତାହାର ।
କୋଟି କାମ ସମ ନୁହନ୍ତି ପାଦକୁ ଯାହାର ॥
ଅଷ୍ଟାଦଶ ଚିହ୍ନାଙ୍କିତ ମରଙ୍ଗ ପ୍ରବର ।
ଗୋପୀ କୁଚକୁଙ୍କୁମରେ ହିଙ୍ଗୁଳ ଗଉର ॥
ମୃଗମଦ ପତ୍ରାବଳୀ ଲଗିଛି ସୁନ୍ଦର ।
ରଙ୍ଗଅରବିନ୍ଦ ମକରନ୍ଦ ଗନ୍ଧ ଭୃଙ୍ଗ ॥
ରୁଣୁଝୁଣୁ ନୂପୁର ସ୍ୱରରେ କୋଳାହଳ ।
କଳହଂସ ଗମନରେ ଲାବଣ୍ୟ ଶଇଳ ॥
ନଖପନ୍ତି ଜାନ୍ତି ପୁଷ୍ପମାଳ ବିକାଶଇ ।
କୁଚ ପୂର୍ଣ୍ଣକଳସେ ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରକାଶଇ ॥
ଅନଙ୍ଗ ଅନଳ ତାପ କରଇ ଶୀତଳ ।
ତେଣୁ ଗୋପରମଣୀ ତା ଇଚ୍ଛନ୍ତି କୁଶଳ ॥
ଉମ୍ଭରୁ କଟିରେ ପୀତପଟ ପରିହରଣ ।
ଘଣ୍ଟିସାର ରସନା କିଙ୍କିଣୀ କ୍ୱଣକ୍ୱଣ ॥

ଶପ୍ତ କିଣି ଉର୍ଣ୍ଣିମ କି ବଜାଇ ମଦନ ।
ରତି କେଳି କଳାରେ କରଇ ପ୍ରମୋଦନ ॥
କୁଳବଣ୍ଟିକୁଳ କରେ କୁଳଟା ଦୂଷଣ ।
ସଞ୍ଜିଗ୍ରତ ବିଚଳିତ ବଜାଇ ଘୋଷଣ ॥
ଶ୍ରୀହରି ଚନ୍ଦନେ ସୁବଳିତ କଳେବର ।
ବେଣୁ କରେ କଙ୍କଣ ଭୂବନ ମନୋହର ॥
କମ୍ବୁକଣ୍ଠେ ବେଢ଼ିଣ ମୁକୁତାବଳୀ ମୋହେ ।
ମନ୍ଦହାସେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ବଦନ ମନ ଶୋହେ ॥
ଶତପତ୍ର ନେତ୍ର ଅନ୍ତେ ମଦନବର୍ଦ୍ଧନ ।
କାମିନୀହୃଦସ୍ଥ-ଦ୍ରୁମ-ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଛେଦନ ॥
ନାସେ ଗଜମୋତି କର୍ଣ୍ଣେ ମକରକୁଣ୍ଡଳ ।
ଗ୍ରହଗଣ ଉଦୟେ କି ଚନ୍ଦ୍ରମାମଣ୍ଡଳ ॥
କସ୍ତୁରୀ ତିଳକ ଯେ ଘଟନ ଭାଳପଟ ।
ବେଢ଼ିଣ ଅଳକାବଳୀ କିରୀଟ ମୁକୁଟ ॥
ଗୃତର ଚକୁରଚୂଡ଼ା ସେବନ୍ତିର ଗନ୍ଧ ।
ଶିରେ ଶ୍ରୀଖଣ୍ଡ ଶଙ୍ଖ କୋଦଣ୍ଡର ପ୍ରବନ୍ଧ ॥
କିଶୋର ବୟସ ଶ୍ୟାମ ଛଇଳ ଛଟକେ ।
ଦେଖିଲେ ନ ପଡ଼େ ଆଖି ପଲକ ଅଟକେ ॥
ଅନେକ ଜନ୍ମରେ ତପ କରିଥିବ ଯେହୁ ।
ବହୁ ପୁଣ୍ୟେ ରମଣୀ ହୋଇବ ତାର ସେହୁ ॥
ଭାବେ ବେଶ ଆନେ ପୁଣ ନୁହନ୍ତି ପ୍ରାପତ ।
ଶୁଣି ରାଧାର ଶରଧା ବଳିଲା ଅତ୍ୟନ୍ତ ॥
ସେହୁ କୁମରକୁ ସଖି ଭେଟାଇବୁ ମୋତେ ।
ହସ୍ତ ଧରି ବନପ୍ରିରେ କହୁଅଛୁ ତୋତେ ॥
ଦେଖିବ ବନରେ ଗୋଗୃରଣ ଲୀଳାରଙ୍ଗେ ।
ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ଭୂମ୍ଭ ଉଦଯୋଗେ ॥
ବୃନ୍ଦାବନବାସୀ ବୋଲେ ଶୁଣ ନଳିନନୟନୀ ।
ନାହିଁମୁଖୀ ବନ୍ଦୀମନ୍ତୀ ସନ୍ଧିବିଧାୟିନୀ ॥
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେହୁ ଏ ମିଳନ କରାଇବେ ।
ମୋହର କଳରୁ ଜନ ଭୟରୁ ତରିବେ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା ଅନ୍ତେ ହୋଇବ ଦରଶନ ।
କାନ୍ତ ମୁଖ ଅବଲୋକେ ବିଚ୍ଛେଦ ମୋଚନ ॥
ବୃନ୍ଦା ତହିଁ ଖୁଣ କମି ଶୁଣ ନୃପସୁତା ।
ବିରହବିହ୍ୱଳ ବଢ଼େ ଉନ୍ମାଦ ମମତା ॥

ଜେମାଦେଈ ବରସ ଦେଖିଣ ସଖୀଗଣ ।
ବରସରେ ବସିଣ କରନ୍ତି ବସ୍ତୁରଣ ॥
ଦିନୁ ଦିନୁ କ୍ଷୀଣ ଯେ ହୋଇଲା ପ୍ରାଣସଖୀ ।
ଏହାର ଅବସ୍ଥା ଆମ୍ଭେ ନ ପାରୁ ଦେଖି ॥
ତେଜିଲା ବିବିଧ ଭୋଗ ଭୋଜନ ସୁବେଶ ।
ପଦ୍ମନେତ୍ର ବିମ୍ବାଧରେ ନାହିଁ ମନ୍ଦ ହାସ ॥
କୋକିଳ ବଚନ ଶୁଣି ଚମକ ପଡ଼ଇ ।
ହଂସତୂଳ ପଲ୍ୟଙ୍କ ତ୍ୟଜି ଅବନି ଗଡ଼ଇ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ତପନ ମଣି ପଶଇ ସଦନ ।
ଦର୍ପଣେ ନ ଦେଖେ ଏବେ ଆପଣା ବଦନ ॥
ଧୈର୍ଯ୍ୟବନ୍ତୀ ଅତି ମତି ଧୃତି ଅସମ୍ଭାଳେ ।
କହିଁ କହିଁ ବଚନରେ ପ୍ରଳାପ ବହିଲେ ॥
ଅଙ୍ଗଭୋଗେ ଅନୁରାଗ ନ କରଇ ଭଲେ ।
ଅନୁକ୍ଷଣେ ଲୋତକ ଯେ ପୂରୁଥାଇ ଡୋଳେ ॥
ପଚାରିଲେ ନ କହଇ କହିଲେ ନ ଆସେ ।
ଦୁଃଖେ ରହେ ଚକୋର ସେ ଯେସନ ଉଁଆସେ ॥
ଲଳିତା ବୋଇଲେ ଅନ୍ତେ ଚିନ୍ତା ଛାର ରହୁ ।
ଧୈର୍ଯ୍ୟବନ୍ତ ଯେଣୁ ତେଣୁ ଫେଡ଼ିଣ ନ କହୁ ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଭଗବତୀ ବନେ ଯା କହିଲେ ।
ନିଜ କାନ୍ତ ପାଦ ପଦ୍ମ ଆରାଧି ବୋଇଲେ ॥
ସେହିଦିନୁ ସଖୀ ଅନ୍ତେ ଚିନ୍ତା ଯେ ଛାଡ଼ିଲା ।
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମନେ ସଂଶୟ ହୋଇଲା ॥
ସେହି ରୂପ ତପସ୍ୟାରେ ଦେଖିଣ ବରହ ।
ମହାସତୀ ପତିବ୍ରତା ହୋଇଲା ସନ୍ଦେହ ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ବଚନ ନୁହଇ କେଭେ ମିଛ ।
ଯାହା କହିଲେ ସେ କଥା ଅଟଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମନକୁ କେମନ୍ତେ ଆସଇ ।
ଶୁଣି ତା ବିଶାଖା ସଖୀ ବଚନ ଭାଷଇ ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଭଗବତୀ ବଚନ ଯେ ସତ୍ୟ ।
ପୂର୍ବେ ଯାହା ଶୁଣିଅଛୁ ବଚନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ॥
କାର୍ତ୍ତିକ ମାସରେ ଏହି ଗୋପେଶ୍ୱର ସ୍ଥାନେ ।
ପୂର୍ବେ କଦମ୍ବ ତହିଁ ମିଳି ମୁନିମାନେ ॥
ଶ୍ରୀ ଦାମୋଦର ବ୍ରତ ପୂଜାଫଳ ଯେତେ ।
କହନ୍ତି ବିହିତ ସେ ଅନେକ ବିଧିମତେ ॥
ରାଧା ଅଭିମନ୍ୟୁ ବୋଲି କାହିଁ ତ ନ ଶୁଣି ।
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଜଗତେ ବଖାଣି ॥
କେବଣ ଶାପରେ ପତି ପାଇଲା ମୃଗାକ୍ଷୀ ।
ଭୋଗ ନୁହେ ମଧୁ ଯେହ୍ନେ ସଞ୍ଚେ ମଧୁମାଛି ॥
ମୁଖରେ ଅନଳ ଦେଇ ଆନେ କରେ ଭୋଗ ।
ନ ଧରେ ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ଦୋଷ ଦେବତାଙ୍କୁ ଯୋଗ ॥
ସେହିମତ ଅଭିମନ୍ୟୁ ହୋଇଛି ଜଗିଆ ।
ନିଷ୍ଟେ ଭୋଗ କରିବ ଗୋ ସେ ନବରଙ୍ଗିଆ ॥
ବୋଲଇ ବିଚକ୍ଷା ସଖୀ ଶୁଣ ଏକଚିତ୍ତେ ।
ଅବିବାହ କାଳରେ ଚରିତ ଯେତେ ଯେତେ ॥
ଜେମାଦେଈ ରୂପ ଗୁଣ ଶୋଭା ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣେ ।
ହୋଇଲେ ଅନେକ ବର ନୃପତିନନ୍ଦନେ ॥
ମହା ମହା ରାଜାମାନେ ରଣେ ଅଜିତା ।
ବରଣ ନ କଲେ ଦେଖି କାହାକୁହିଁ ପିତା ॥
ରୂପଗୁଣେ ସୁନ୍ଦର ଯେ କନ୍ଦର୍ପ ସଦୃଶ ।
ରୋଷଭରେ ବାହୁଡ଼ି ନ ଯାନ୍ତି ନିଜ ଦେଶ ॥
ଅନେକ ଯେ ଦିନ ରହି ହୋଇ ଏକମନ ।
ଗୋପେଶ୍ୱରଦେବଙ୍କୁ ସେ କଲେ ଦରଶନ ॥
ସତ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରିଲେ ତହିଁ ନରେଶକୁମରେ ।
ନୃପତି ଦୁହିତା ଏଥି ପ୍ରାପତ କାହାରେ ॥
ବିଶ୍ୱନାଥ ଦେବଙ୍କୁ ଯେ କରାଇ ପ୍ରସନ୍ନ ।
ପ୍ରମାଣ ଜାଣିଲେ କେହି ନୋହିବା ବିମନ ॥
ବରଜାତି ହୋଇ ତାକୁ ବଶ ଯେ କରାଇ ।
ନିଜ ରାଜ୍ୟରେ ଗୁଡ଼ିବା ଛନ୍ଦକୁ ଧରାଇ ॥
ଉଚ୍ଚାରି ଏମନ୍ତ ସତ୍ୟ ସକଳ ଯେ ବୀରେ ।
ନାନା ପୁଷ୍ପ ଚଢ଼ାଇଲେ ଗୋପେଶ୍ୱର ଶିରେ ॥
ଜାତି ଯୂଥି ସେବତୀ ମାଳତୀ ରଙ୍ଗବାଣ ।
କନିଅର ମଲ୍ଲି କୁନ୍ଦ କୁମୁଦ କଞ୍ଚନ ॥
ତରାଟ ତଗର କୁରୁଣ୍ଟକ ନାଗେଶ୍ୱର ।
ଚମ୍ପକ ବକୁଳ କୁଆଁଅନା ଇନ୍ଦୀବର ॥
ନିଆଳି ମାଲତୀ ଗଙ୍ଗଶିଉଳୀ କମଳ ।
ଗଇସ ଦୁଦୁରା କ ଟାଠଲୀ ନୀଳୋତ୍ପଳ ॥
ପୁନ୍ନାଗ ରଙ୍ଗଣୀ କେତ୍କି ତୋଷେ ଚଢାଇଣ ।
ଏକେକ ଏକେକ ଫୁଲ ଦେଲେ ମନେ ମନାସିଣ ॥

ଯାହା ପୁଷ୍ପ ବୃଷଭ ଶିରରେ ହେବ ଆସି ।
ତାହାର ରମଣୀ ଏ ହୋଇବ ନୃପଶିଷୀ ॥
ଏମନ୍ତ ଭାବରେ ନାନା କୁସୁମ ଚଢ଼ାଇ ।
ଗ୍ରାମୁନରେଶ ଉଭା ହୋଇ ମାନସ ବଢ଼ାଇ ॥
ଏମନ୍ତେ ସେ ପୂଜାବିଧି ଉତ୍ସବ ସମ୍ଭାରେ ।
ରାଜାଗଣ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଆରମ୍ଭରେ ॥
ଏକ ଲୟ କରି ସର୍ବେ ନୟନ ନିବେଶି ।
ପୂଜା ଅନ୍ତେ ଶିରରୁ ରଜତଚନ୍ଦ୍ର ଖସି ॥
ବୃଷଭ ଶିରରେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ପ୍ରକାଶଇ ।
ଆହାଲ୍ଲାଦେ ସର୍ବ ଶିର ଦେବଙ୍କୁ ନାଶଇ ॥
ବାହୁହୁନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ଶୀତେ ଦନ୍ତୁରୀ କମ୍ପଇ ।
ଗୋପେଶ୍ୱର ଗୋପେଶ୍ୱର ଭବ୍ୟେ କେ ଜପଇ ॥
ମୃଗମଦେ ବଚନ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ବର୍ଣ୍ଣାବଳୀ ।
ପଢ଼ନ୍ତି ଉତ୍ତମଶ୍ଳୋକ ସର୍ବଜନ ମିଳି ॥

(ଶ୍ଳୋକ)

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣୋ ମଧୁରୋ ମୂର୍ତ୍ତି
ଗୋକୁଳେ ନନ୍ଦନନ୍ଦନଃ ।
ପୀତାମ୍ବର ଶ୍ଚତୁରଗଃ
ସ ରାଧା ପ୍ରାଣ-ବଲ୍ଲଭଃ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମଧୁର ମୂର୍ତ୍ତି ଗୋକୁଳ ନଗରେ ।
ନବଘନ ମୋହନ ସୁନ୍ଦର ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ॥
ନନ୍ଦରନନ୍ଦନ ପୀତାମ୍ବର ବନମାଳ ।
ବେଣୁ ଶିଙ୍ଗି ପୁଚ୍ଛ ରାଧା-ବଲ୍ଲଭ ଯେ ମୂଳ ॥
ବେଭୁଆ ସେବକ ଗ୍ରାମୁ ଗହଳ ଛଡ଼ାଇ ।
ଏକ ଆରକରେ ସେହି ଶ୍ଳୋକଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇ ॥
ପଢ଼ିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମନ ପାଇ ରାଜାଗଣ ।
ଯାର ନାମ ନିହ୍ନ ଶିବ ଶିରରେ ଭୂଷଣ ॥
ତାର କଥା କେବାକୁ କେ ହେବ ମନୋରଥ ।
ଏତେ ବୋଲି ଯେ ଯାହାର ଗଲେ ନରନାଥ ॥
ସେହିକାଳେ ଏମନ୍ତ ଅଛଇ ମୁହିଁ ଜାଣି ।
ଶୁଣି ତହିଁ ଏମନ୍ତ ଚମ୍ପକଲତା ଭଣି ॥
ବଚନ କହିଲେ ଯାହା ସତ୍ୟ ସେ ବଚନ ।
ଅଭିମନ୍ୟୁ କନ୍ୟା ସେବେ କଲେ ତେବେ ଦାନ ॥
ଦୁଷ୍ଟ ରାଜାଗଣ ଶୁଣି ହେଲେ ବେଗେ ମେଳ ।
ବଳେ ନେଇଯିବା ଏ ସୁବର୍ଣ୍ଣରତ୍ନମାଳୀ ॥
ଶୂନ୍ୟରୁ ଶବଦ ଯେ ଶୁଭିଲା ଅଦ୍ଭୁତ ।
ଗୋପେଶ୍ୱର କୋପାନଳେ ହେବ ଭସ୍ମୀଭୂତ ॥
ମହାମତ୍ତ ମଦଚକ୍ର ସବେ ଯିବ ନାଶ ।
ଶୁଣି ସର୍ବ ଦୁଷ୍ଟ ରାଜା ବାହୁଡ଼ ନିରାଶ ॥
ରଙ୍ଗଦେବୀ ବୋଇଲେ ସେକାଳ କଥା ପଛ ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଦେବୀ ଯାହା କହିଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥
ଭୂତ ଯେ ଭବିଷ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହୁ ଜାଣେ ।
ତହିଁକି ସଂଶୟ ଯେ କରିବା ଅକାରଣେ ॥
ସୁଦେବୀ ବୋଲନ୍ତି ନିଶ୍ଚେ ଯେହୁ ଗୋ ଯାହାର ।
ବେଳକାଳେ ବିଧି କରେ ମିଳନ ତାହାର ॥
ଉତ୍ତମ ଯେ ଦ୍ରବ୍ୟ ସେ ଉତ୍ତମଜନେ ଭୋଗ ।
ଶବରେ ମାଣିକ୍ୟ ଥିଲେ ଦେବତାଙ୍କୁ ଯୋଗ୍ୟ ॥
ସିନ୍ଧୁ ମନ୍ଥନୁ ଯେ ସୁଧା ଅସୁରେ ପାଇଲେ ।
ଶ୍ରମ ତାହାଙ୍କର ଏହା ଦେବତା ଖାଇଲେ ॥
କୃପଣ ଯେ ଧନ ପାଇ ଯେସନେ ରଖିଥାଇ ।
ଯାହାର ଯେ ଧନ ତାକୁ ବିଧି ବଳେ ଦେଇ ॥
ନିଶ୍ଚୟ କୃଷ୍ଣର ରାଧା ଭେଦ ଏଥି ନାହିଁ ।
ନୋହିଲେ ଏହାର ମନ ଏଡ଼େ ଉଚ୍ଛା କାହିଁ ॥
ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ବୋଇଲେ ଏ ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ବଡ ।
କେବଳ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଦେଖି ହୁଏ ଦ୍ରବୀଭୂତ ॥
ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ କନ୍ଦର୍ପ ସାକ୍ଷାତେ ବିଜେ କଲେ ।
ତେବେହେଁ ଯେ ଶକ୍ତ ତାର ନ ବଳବ ଭଲେ ॥
ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରସଙ୍ଗେ କହିଲେ କାନ୍ତ ରସେ ।
କାମକଳା ସଙ୍ଗୀତରେ ମନ ତା ନ ରସେ ॥
ଏବେ ନିଜ କାନ୍ତ ପାଦ ସଙ୍କେତ ଛନ୍ଦରେ ।
କାହାକୁ ନ କହି ସେହି ଭାବନା ଅନ୍ତରେ ॥
ଦରିଦ୍ର ପାଇଲେ ଧନ ଯେସନେ ତା ଲୁଚଇ ।
ଲଜ୍ଜ୍ୟ ବିଷୟ କରାଇ ଲୋକଙ୍କୁ ବଞ୍ଚାଇ ॥
ନ ପୂଣ ଜାଣିଲେ ଧର୍ମ ପଡ଼ଇ ପ୍ରମାଦ ।
ସେହିରୂପେ ରାଧିକା ଆମ୍ଭରେ କଲେ ଭେଦ ॥
ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଯେ ବୋଲଇ ଆଗୋ ସଖି ।
ତାର ମନୋରଥକୁ ଉପାୟ କର ଦେଖି ॥

ଆମ୍ଭେ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଏତେ ଅବସ୍ଥା ହେଉଛି ।
ବିଷମ ମଦନ-ବାଣ ହୃଦୟ ଦହୁଛି ॥
ଆମ୍ଭ ଜାଣିଥିବା ଆଉ କେବଣ କାରଣ ।
ଜେମା ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ଯେ ସକଳ ସଖୀଗଣ ॥
ଏମନ୍ତେ ସାନ୍ନିଧ୍ୟେ ବସି ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ବିଶ୍ୱାସେ ।
କେବଣ କାରଣେ ଚିନ୍ତା କରୁ ତୁ ମାନସେ ॥
କିସ ମନୋରଥ ତୋର ଆମ୍ଭ ଆଗେ କହ ।
ତୋର ଦୁଃଖ ଦେଖି ନ ରହଇ ଆମ୍ଭ ଦେହ ॥
ଅନ୍ତର ନ ରଖି ଚିତ୍ତେ ଲଜ୍ଜାକୁ ନ ରଖି ।
କିପାଁ ଏତେସର ସ୍ୱରୂପ ଯେ କହ ସଖି ॥
ତନୁ ଖିନ୍ନ ଚିନ୍ତାଭରେ ଲୋତକ ପକାଉ ।
ଅକଳଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ବଦନ ଶୁଖାଉ ॥
କିସ ଅପୂର୍ବ ତୋତେ ନ କହୁ ତ ଫେଡ଼ି ।
ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ ଥିଲେ ଦେବୁଁ ଲୋଡ଼ି ॥
ଶୁଣି ରାଧା ବୋଲନ୍ତି ଗୋ ଶୁଣ ପ୍ରାଣସଖି ।
କୁଳାଙ୍କୁର ହୋଇ ବ୍ରତ ନ ପାଳିଲ ରଖି ॥
ଯେବଣ ପୁରୁଷ ପାଦଚିହ୍ନକୁ ଦେଖିଲି ।
ଆପଣା ଇଚ୍ଛାରେ ଚିତ୍ତ ତହିଁରେ ରଖିଲି ॥
ଚିତ୍ରପଟେ ଚିତ୍ରା ଲେଖିଥିଲେ ଯେଉଁ ରୂପ ।
ଦେଖିଲା ମାତ୍ରକେ ବାଧା ହୋଇଲି କନ୍ଦର୍ପ ॥
ଆଜ ରଜନୀରେ ସ୍ୱପନରେ ସେ ପୁରୁଷ ।
ପାଶେ ବସି ଉରେ କର ଦେଲେ ମୃଦୁହାସେ ॥
ଉଠିଣ ଚାହିଁଲି ଚଉଦିଗେ କେହି ନାହିଁ ।
ତେବେକ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଘେନିଗଲେ ସେହି ॥
ବୃନ୍ଦା ତହୁଁ ଶୁଣିଲି କୁମର ଗୁଣକର୍ମ ।
ତେତେବେଳୁଁ ଚିତ୍ତରେ ହୋଇଲା ସଖୀ ଭ୍ରମ ॥
ପଞ୍ଚସ୍ୱରେ ମଧୁର ମୁରଲୀ ବାଏ ଯେହୁ ।
ସର୍ବଦା ମୋ ହୃଦୟୁ ତରଳ କରେ ସେହୁ ॥
ଏତେ କଥାରେ ଯାହାର ଅନୁରାଗ ବଢ଼େ ।
ରହେ କି ସେ ବିରହିଣୀ ଲୋହାର ଉହାଡ଼େ ॥
ଏ ପାଞ୍ଚ କଥାରେ ସଖି ବଳିଲା ମୋ ଚିତ୍ତ ।
ଧରି ନ ପାରଇ ଦେହ କହୁଅଛି ସତ୍ୟ ॥
ବିଷ ସୁଧା ଦୁଇରୁ କଥାଏ ମୋତେ ଦିଅ ।
ଏତେ କହି ମଉନ ସେ ବୃଷଭାନୁ ଝିଅ ॥

ବୋଲନ୍ତି ସଜନୀ ଶୁଣି ନୃପତିଦୁହିତ ।
ଏ ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷଣ ଯେ ଟି ନନ୍ଦରାଜାସୁତ ॥
ସେ ତୋହର ପ୍ରାଣନାଥ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଆଜ୍ଞା ।
କାହାର ବା ବଳ ତାହା କରିବ ଅବଜ୍ଞା ॥
କରିବା ବିଧାନ ସଖି ଥୟ କର ଦେହ ।
ନିଶ୍ଚୟ ଲଭିବୁ କାନ୍ତ ଆତୁର ଯେ ନୁହ ॥
ମନକୁ ସମ୍ଭାଳ ସଖି ଧଇର୍ଯ୍ୟରେ ଥିଲେ ।
ପ୍ରାଣନାଥ ସଙ୍ଗରେ ମିଳାଇବୁଁ ଭଲେ ॥
ଅବୋଧ ନାୟିକା ଅଙ୍ଗେ ବୋଧ ନ ଭେଦଇ ।
ନନ୍ଦସୁତ ଗୁଣ କର୍ମେ ମନ ତା ଖେଦଇ ॥
ଜେମା-ଦେହ ଦୁଃଖ ଦେଖି ସକଳ ଯେ ଆଳୀ ।
ବୟସେ ଅଧିକା ଯେ ଦୂତିକା ନାମେ ବାଳୀ ॥
ତାହାକୁ ସାନ୍ନିଧ୍ୟେ ରାଇ ଗଉରବ କରି ।
ଧନ ବସ୍ତ୍ର ଅଳଙ୍କାର ଶରୀରରେ ଭରି ॥
ବିଶ୍ୱାସ କହିଲେ ତାଙ୍କୁ ପେଶି କୃଷ୍ଣ ପାଶେ ।
କେମନ୍ତ ଚରିତ ତାଙ୍କ ଚିତ୍ତ କାହିଁ ରସେ ॥
ଜେମାନଙ୍କ ରୂପ କାନ୍ତି ଶୁଣି କି ନାହାନ୍ତି ।
ଗୋବତ୍ସ ଚରାଇ କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଥାଆନ୍ତି ॥
କେତେ ବଡ଼ ସାହସ ପାରିବ ଟିକି ଭେଦ ।
ଦଣ୍ଡ ଭେଦ ଶାମ ଆଦି ଜାଣିବ ସମ୍ବାଦ ॥
ଶୁଣି ଦୂତୀ କହଇ ଯେ ମଧୁର ଉତ୍ତର ।
ରସିକ ନାଗରବର ସେ ନନ୍ଦକୁମର ॥
ପୂର୍ବ ପୁଣ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଲା ଏତେ ଦିନେ ।
କର୍ଣ୍ଣେ କଥା ଶୁଣି ରୂପ ଦେଖିବ ନୟନେ ॥
ଏତେ କହି ହରଷରେ ଚଳିଲେକ ଦୂତୀ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା ସ୍ଥଳେ ବନେ ନୃପତି ଦୁହିତା ॥
ବନେ ପୁଷ୍ପ ତୋଳି କୃଷ୍ଣରୂପ ଅନୁସରେ ।
ତମାଳ ତରୁକୁ ଦେଖି ଚାହିଁଇ ସଧୀରେ ॥
ମୟୂର ମଣ୍ଡଳେ ଶିଖୀ ନୃତ୍ୟକୁ ଦେଖଇ ।
ହରିଣୀ ପଳରେ କୃଷ୍ଣସାର ନିରେଖଇ ॥
ନବଘନ କୋଳେ ଦେଖି ବିଜୁଳିର ଲତା ।
ପୁଲକ ହୁଅଇ ଭାବେ ବୃଷଭାନୁସୁତା ॥
କାଳିନ୍ଦୀ ଜଳରେ ପଶି କରଇ ବିହାର ।
କୃଷ୍ଣର ସ୍ୱରୂପ ଭାବ ନୁହଇ ବାହାର ॥

ଯେତେ ଆଚରଣ ତାର କୃଷ୍ଣରସେ ମଜେ ।
ଲୌକିକ ଭାବରେ ସଖୀସଙ୍ଗେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜେ ॥
ପାଦପଦ୍ମ ଆରାଧି ବଦନେ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇ ।
ନନ୍ଦନନ୍ଦନଙ୍କୁ ପତି ପାଇବ ମାଗଇ ॥
ଜଣାଇ ବିନୟ ଭାବେ କରାଞ୍ଜଳି ହୋଇ ।
ଅମୂଲ୍ୟ ସେ ଚିନ୍ତାମଣି କରେ ପ୍ରବେଶଇ ॥
ଦେଖିଣ ହରଷ ରାଧା ବିସ୍ମିତ ଚିତ୍ତରେ ।
ଯେବେ ମଣି ପ୍ରବେଶ ତୁ ମୋହର ହାତରେ ॥
ମୋର ନିଜ ପ୍ରାଣନାଥ ହୃଦୟରେ ଲମ୍ବି ।
ଯେମନ୍ତ ସେ ପାଦପଦ୍ମ ହେବ ଅବଲମ୍ବି ॥
ସତ୍ୟ ଯେବେ ଚିନ୍ତାମଣି ମୋହରେ ପ୍ରସନ୍ନ ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଘେନିଣ ମୋତେ ଦିଅ ଦରଶନ ॥
ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନେ ଗଲା ମଣି ରାଧା ଆଜ୍ଞା ମାନି ।
ଶ୍ୟାମକୁଣ୍ଡ କୂଳେ ମିଳେ ଫୁଲଧନ୍ୱା ଘେନି ॥
ପୂରେ ବଜେ ବାହୁଡ଼ି ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଶିରୋମଣି ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ କୃଷ୍ଣର କାହାଣୀ ॥
ଏକଦିନେ ସଖା ଘେନି ଗୋକୁଳ ସୁନ୍ଦର ।
ଗୋବତ୍ସା ଚରାଇ ପଶେ ଗହନକନ୍ଦର ॥
ମନ୍ଦଗନ୍ଧ ଶୀତେ ବହେ ମଳୟମାରୁତ ।
ବିକାଶ ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦନ ସକଳ ତରୁ ତ ॥
ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ମିତ ହୋଇଲଇଁ ବଣା ।
ଏହି ବିଗ ଗହନ ତ ନ ଯାଇ କଳନା ॥
ଏକମନେ ଜନଜଣେ ତହିଁ ଚଳିଗଲେ ।
ନବଢ଼ ଲତିକା ବାଡ଼ ଯାଉଁରି ଦେଖିଲେ ॥
ପଞ୍ଜପଞ୍ଜ ଉଚ ତରୁ ଲଗି ଦେହେ ଦେହେ ।
ନିସନ୍ଧିରେ ଲତାଛନ୍ଦା ଜୀବେ ଭେଦ ନୁହେ ॥
ଘୋର ଘନ ନବଢ଼ ବିସ୍ତାର ମହାଗୂଢ଼ ।
ପଶି ନ ପାରନ୍ତି ମନ୍ତ୍ର ଅନ୍ତ ଖେଦ ବଡ଼ ॥
ବାଟ ଖୋଜି ୨ ଲମ୍ବେ କେତେଦୂର ଗଲେ ।
ଗିରିବର ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ତଳରେ ମିଳିଲେ ॥
ହରିବାର ଅନୁସରି ଗିରି ପରେ ଉଠି ।
ସ୍ୱର୍ଗସୁଖ ତୁଚ୍ଛ ସେ ଅମୃତମୟ ସୃଷ୍ଟି ॥
ବିବିଧ ଯେ ଲତା ତରୁ ଫଳଭରେ ଭରି ।
ବିହରନ୍ତି ନାନାପକ୍ଷୀ କୋଳାହଳ କରି ॥
ଚଉସମ ଶିଳ୍ପକଣ ପାଷାଣ ଚନ୍ଦ୍ର ପନ୍ତି ।
ସ୍ଫଟିକ ପ୍ରବାଳ ହେମ ମରକତ ଭ୍ରାନ୍ତି ॥
ମନୋରମ କମନୀୟ ସୁଷମ ସୁଶୀଳା ।
ପୀଢ଼ ବାଢ଼ ଅପସର ପଲଙ୍କ ମୁଚୁଳା ॥
ମେଢ଼ ଯେ ମଣ୍ଡପ ସିଂହାସନ ଛ ପ୍ରକାର ।
ବିଶ୍ୱକର୍ମା ନିର୍ମାଣରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ॥
ନିବିଡ଼ ବିଟପୀ ଜାତି ରହିଛି ସୁସଜ୍ଜେ ।
କେହୁ ତଳ କେହୁ ମଧ କେହୁ ଅଛି ଉଚେ ॥
ଗବାକ୍ଷ ପଲ୍ଲବ ସନ୍ଧି ପବନ ଭେଦଇ ।
ସେହି ମାର୍ଗେ ମନସିଜ ନାରାଜ ସନ୍ଧଇ ॥
କୁସୁମ ବିଶିଖ ମଧୁକର ଧ୍ୱନି ଯନ୍ତ୍ରେ ।
ପିକ ଡାକ ଶବଦରେ ରତିରାଜ ମନ୍ତ୍ରେ ॥
ଲତା ତରୁ ଅଚ୍ଛାଦନେ ମନ୍ଦିର ଆକାର ।
ଦେଖିବା ମାତ୍ରକେ ଅଙ୍ଗେ ମଦନ ବିକାର ॥
ଦେଖି ବହୁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ବେଣୁଧର ।
ଦେଖ ଦେଖ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଶୋଭା ଗିରିବର ॥
ଏତେଢ଼ ସୁଖ ସ୍ଥାନେ ମିତ ଦିନେ ହେଁ ନ ଆସି ।
ବଚ୍ଛା ଚରାଇଣ ଏ ପାଷାଣେ ଥିବା ବସି ॥
ତୁମ୍ଭେ ଜାଣି କପାଇଁ ଏ ସ୍ଥାନ ନ ଦେଖାଅ ।
ନିତ୍ୟହିଁ ଯମୁନା କୂଳେ ଗୋବଚ୍ଛା ରଖାଅ ॥
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନେ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଭାଷଇ ।
କନ୍ଦର୍ପ ଯେ ଦର୍ପ ଧ୍ୱଂସେ ଯେ ଏଥେ ଆସଇ ॥
ତୁଚ୍ଛାକୁ ଆଶ୍ୱିରନାରୀ ସଙ୍ଗରେ ଗୋଡ଼ାଅ ।
ମନମଥ-ନାବ କାମସାଗରେ ବୁଡ଼ାଅ ॥
ଏଥିରେ ତ ଦିବ୍ୟ ନାରୀମାନଙ୍କ ବିହାର ।
ଭେଟ ପଡ଼ିଲେ କେ ତୋତେ କରିବ ବାହାର ॥
ପିତାର ଆଦେଶ ନାହିଁ ଅଇଲ ଏ ଗିରି ।
ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ମନେ ହସି କରେ କର ମାରି ॥
ଭୋ ମିତ ଏ ବନେଶ୍ୱରୀ କଲ ଦରଶନ ।
ଏହୁ ଗିରିବରକୁ କରିବା ଆରାଧନ ॥
ଠାବେ ଠାବେ ବୁଲିଣ ଦେଖନ୍ତି ଜନଜଣ ।
କାହିଁ ରହି କାହିଁ ଶୋଇ କାହିଁ ବିହରଣ ॥
ଫୁଲ ତୋଳି ମାଳା ଗୁନ୍ଥି ହୃଦରେ ଲମ୍ବାଇ ।
ସ୍ୱାଦୁଫଳମାନ ତୋଳି ଭୁଞ୍ଜି ସୁଖ ପାଇ ॥

ଅମୃତ ସମାନ ଫଳ ସ୍ଫଟିକ ଚଉକା ।
ସ୍ନାନ ପାନ କରି ସୁଖ ବଢ଼ଇ ଅଧିକା ॥
ସୁବାସିତ କୁସୁମ ଯେ ପଡ଼ଣେ ଖସନ୍ତି ।
ନିଜ ଅଙ୍ଗ ଢଳ ଢଳ ଜଳରେ ହସନ୍ତି ॥
କେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚପୀଢ଼ ଚଉସମ ଉଠି ।
ହରି ବାରି ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ଦେଖାଇ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ॥
ତହିଁ ମଧ୍ୟେ ରାଧାକୁଣ୍ଡ ବନ ଶୋଭା ଦେଖି !
ମନ ଯେହ୍ନ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଲା ତହିଁ ଆଖି ॥
ପାରେଇକି ଦେଖି ଯେସନ୍ତେ ପାରାବତ ଖସି ।
ସେହିରୂପେ କୂଳରେ ମିଳିଲେ ହରି ଆସି ॥
ତରୁଲତା ଉହାଡ଼ରେ ନ ପାରିଲେ କଳି ।
କେତେଦୂରେ ବନରେ ଶୁଭଇ ହୁଳହୁଳି ॥
ଶ୍ରବଣ ଡେରିଣ ଶୁଣି ଅନୁସରି ଚଳେ ।
ପଥ ପାଇ ପୁଳିନ୍ଦ ପଲ୍ଲୀରେ ଯାଇ ମିଳେ ॥
ଭ୍ରୂଭଙ୍ଗି ମଲ୍ଲିକା ଦୁଇ ପୁଳିନ୍ଦ କୁମାରୀ ।
ମୋହନ ମୂରତି ଚାହିଁ ମଦନରେ ଧାରି ॥
ଅଳସୀ ହୋଇଣ ତରୁ ଅବଲମ୍ବି ରହେ ।
ମନ ମତ୍ତ ନୟନ ସହିତେ କୃଷ୍ଣ ଦେହେ ॥
ଅମୃତ ଆପ୍ୟାନ କରି ଦେବଦୃଷ୍ଟି ହୁଏ ।
ହୃଦପଦ୍ମେ ଭାବଣି ବିଳାସେ ସୁଖ ପାଏ ॥
ଦେଖିଣ ସୁବଳ ମଧୁମୃଦୁବାଣୀ ଭାଷି ।
ରୂପ ଗୁଣେ ସୁନ୍ଦର ଯେ ବେନି ଶୁଭ୍ରକେଶୀ ॥
କି ଅବା ସ୍ୱର୍ଗର ତୁମ୍ଭେ ବିଦ୍ୟାଧରୀ ଅଟ ।
କେବଣ ଦେଶରେ ଘର କାହା ପାଦେ ଖଟ ॥
ବୋଲନ୍ତି ଶବରସୁତା ଶୁଣ ହେ ସୁନ୍ଦର ।
କେବଣ କାରଣେ ବୁଲ ଏ ବନକନ୍ଦର ॥
ଅପୂର୍ବ ମୋହନରୂପ ଦେଖି ନାହୁଁ ଏଥେ ।
କୋମଳ ଚରଣ ବ୍ୟଥା କରିବ ଏ ପଥେ ॥
ପୁଳିନ୍ଦନନ୍ଦନୀ ବେନି ଭଗିନୀ ଯେ ଅଟୁଁ ।
ଇନ୍ଧନ ପଲ୍ଲବ କୋଳି ମଧୁ ନେଇ ଖଟୁଁ ॥
କାହାରିହିଁ ନୋହୁଁ ଆମ୍ଭେ ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ଦାସୀ ।
ତାହାଙ୍କ ଚରଣେ ସେବି ଏ ବନେ ବିଳସି ॥
କାହାର କୁମର ଏଥିଁ କମ୍ପାଇ ଅଇଲ ।
କୋମଳ ଲଳିତ ତନୁ ଦୁଃଖ ଯେ ପାଇଲ ॥

ଶୁଣି ମଧୁମଙ୍ଗଳ ବୋଲନ୍ତି ଆଦରେ ବାଳୀ ।
ଏ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ଯୁବା-ଯୁବତୀ-ସଙ୍ଗାଳି ॥
ରସିକ ନାଗରବର ରସେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ମଦନବର୍ଦ୍ଧନ ପୁଷ୍ପବାଣ କରେ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ॥
ବନ ଶୋଭା ଦେଖିଣ ଯେ ଏଥକୁ ଅଇଲୁ ।
ବଶା ହୋଇ ଯୋଗେ ତୁମ୍ଭ ଭେଟକୁ ପାଇଲୁ ॥
ଗିରି ତଟେ ଉଠି ଯେ ଅଇଲୁ ତିନିଜଣେ ।
ହୁଳହୁଳି ଯନ୍ତ୍ରବାଦ୍ୟ ଶୁଭୁଅଛି ଏଣେ ॥
ବୋଲଇ ଭ୍ରୂଭଙ୍ଗୀ ଏହୁ ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ସ୍ଥଳ ।
ଦେବଗଣେ ଦୁର୍ଲଭ ମନୁଷ୍ୟେ କାହିଁ ମେଳ ॥
ତାଙ୍କ କୃପା ନ ଥିଲେ କେ ଏଥିଁ ପଶି ପାରେ ।
ଜାଣିଲି ସୁଦୟା ଦେବୀ କରନ୍ତି ତୁମ୍ଭରେ ॥
ଉଦ୍ଭବ ଆନନ୍ଦନାଦ ଅନେକ ଶୁଭଇ ।
ଏତେ ବୋଲି ସୁନ୍ଦରୀ ଯେ ଚରଣେ ନମଇ ॥
ଗୋପୀ-କୁଚକୁଙ୍କୁମଚନ୍ଦନ ପଙ୍କ ପାଦ ।
ତୃଣେ ଲଗି କୁଚସଙ୍ଗୀ ଛେଦେ କାମଖେଦ ॥
ନାନା ସ୍ୱାଦୁଫଳ ଆଣି ଭାବେ ସମର୍ପିଲେ ।
ସୁବାସିତ ପୁଷ୍ପମଧୁ କନ୍ଦମୂଳ ଦେଲେ ॥
ଭ୍ରୂଭଙ୍ଗୀମଲ୍ଲିକା ଭାବେ ଅଙ୍ଗୀକାର କଲେ ।
ପ୍ରୀତିବଶେ ତରୁତଳେ କ୍ଷଣେ ବିଶ୍ରାମିଲେ ॥
କୁମାରୀମାନଙ୍କୁ ଘେନି ତହୁଁ ଗଲେ ଚଳି ।
କେତେବେଳେ କଖଟୀ ବାନରୀ ଆସି ମିଳି ॥
ପୂର୍ବ ଅବଲୋକ ଲୋକେ ଚାହିଁଇ ନିରେଖି ।
ଡାଳେ ଡାଳେ ଡେଇଁଣ ହୁଅଇ ଖି, ଖି, ଖି ଖି ।
ସୁବଳ କହଇ କୃଷ୍ଣ କରି ନିଉଛୁଇ ।
ପୂର୍ବେ ଏହିଠାରୁ ଆମ୍ଭେ ବାହୁଡ଼ି ଅଛଇଁ ॥
ତେବେ ଏହି ମକରଟୀ ଉଗାଳି ଯେ ଥିଲା ।
ଏବେ ପୁଣ ସ୍ୱାଭାବିକ ବିକାର ବହିଲା ॥
ଦେଖି ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଯେ ମଧୁ ଫଳ ଥୋଇ ।
ଭ୍ରୂଭଙ୍ଗୀ ମଲ୍ଲିକା ମଲ୍ଲୀମାଳକୁ ଲମ୍ବାଇ ॥
ପାଇଣ ସନ୍ଦେଶ ମନେ ବାନରୀ ଉଲ୍ଲାସ ।
ଆଗେ ବାଟ କଢ଼ାଇଣ ମନରେ ହରଷ ॥
ବୋଲନ୍ତି ମୋହନ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ପ୍ରାଣସଖା ।
ଏହୁ ବନନାୟିକା କରାଅ ମୋତେ ଦେଖା ॥

ଶୁଣୁଥାଇ ଏହ୍ନୁ ବନ ନ ପାରନ୍ତି ଶୋଧି ।
ଏତେକାଳେ ସମ୍ମୁଖ ହୋଇଲା ଅଛି ବଧି ॥
ପୂର୍ବେ ତୁମ୍ଭ ତହୁଁ ଶୁଣି ଉତ୍ସାହ ବଳାଇ ।
ଏହୁଯାଏ ଆସିଣ ସେ ଗଲକ ଲୋକ ॥
ଯେହ୍ନୁ ଭଙ୍ଗାଇଲ ସେହ୍ନୁ ଏବେ ଦରସନ୍ତ ।
ଯାହା କହିଥିଲ ତାହା ହେବ ଦରଶନ ॥
ବୋଲେ ବଟ ହର ଅଟ୍ କାମିନୀ ଲମ୍ପଟୀ ।
ତୋହ ସଙ୍ଗେ ଥିଲେ ଥାଇ ସକଳ ଅରିଷ୍ଟି ॥
କାର୍ଯ୍ୟ ଲଭି ଉପକାର କେହିହିଁ ନ ମାନୁ ।
ଯୋଗେଣ ଭଳିଲେ କଥା ମିଛବୋଲି ଜେନୁ ॥
ପୁଅଙ୍କୁ ଡିହାଇ ମେଳ ଲଗାଇ ସଙ୍ଗରେ ।
ଏବେ କପଟ ବୋଲୁ ପଥ କଢ଼ାଅ ଆଗରେ ॥
ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ଈଷିତେ ଚରଣେ କର ଦେଇ ।
ଗୁପତ ମରମ ସେ ପ୍ରକାଶ ତୁମ୍ଭେ ଦୁଇ ॥
ଭୁଜେ ଭୁଜ ଭିଡ଼ି ବଟ ବୋଲେ ମଲି ମଲି ।
କଖଟୀ ବାନରୀ ଗତ ପଥେ ଆଗେ ଗଲ ॥
ଗହନ ସେ ଲତା ତରୁ ଗମେ ବାଙ୍କେ ବାଙ୍କେ ।
ସେଠାରୁ ଲେଉଟି ଚଳେ ଗତପଥେ ଥୋକେ ॥
କଣ୍ଟକୀ ନୂପୁର ଭିତରେ ପଶିଲେ ।
ବନ ଶୋଭା ଦେଖିଣ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସିଲେ ॥
ବୃନ୍ଦାବନ ଗୃହଯୁକ୍ତ ଯାର ଗୃହକୋଶ ।
ଅପୂର୍ବ ମୋହନ ବନ ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ବାସ ॥
ପଟାନ୍ତର ଦେବା କ ନନ୍ଦନ-ବନ ଜଣି ।
ପୁଷ୍ପ ଗନ୍ଧ ଆମୋଦରେ କୃଷ୍ଣ ମନ କଣି ॥
ଠାକୁରାଣୀ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ପରଶେ ଲତା ତରୁ ।
ସ୍ପରଶୁଁ ଉତ୍ସାହ କେହ୍ନୁ ତାହା କହିପାରୁ ॥
ନବାଙ୍ଗନା ଆଗମନେ ନାୟକ ଯେସନ ।
ମଦନମୋହନ ମନ ଉଦ୍ଧତ ତେସନ ॥
ସମତୁଲ ଅବନୀ କର୍ପୂର ଧୂଳିରଜ ।
ବିଶାଳ ବିସ୍ତାର ନବଦଳ ଅବନୀଜ ॥
ତମାଳ ରସାଳ ଶାଳ ଅଶନ ଅଁଳା ।
କୁମ୍ଭୀ କେନ୍ଦୁ କଦମ୍ବ ସେ କନ୍ଦା କଦଳା ॥
ପୁନ୍ନାଗ ନାରଙ୍ଗ ନାଗେଶ୍ୱର ନାଗବାଲ୍ଲୀ ।
କରମଙ୍ଗା କଞ୍ଚନ କନକ କୁରୁଚିବାଳୀ ॥

ବକୁଳ କପିତ୍ଥ କୋବିଦାର କଳ୍ପତରୁ ।
ପାରିଜାତ ଅଗୁରୁ ଚନ୍ଦନ ଦେବଦାରୁ ॥
ପାଳଧୂଆ ବେଲ ସେ ମହୁଲ ଚମ୍ପ୍ର ଚମ୍ପ୍ର ।
କରଞ୍ଜ ହିଞ୍ଜଳ କଆ ଜଳ କଣ୍ଟ କଣ୍ଟ ॥
ଲେମ୍ବୁ ଜମ୍ବ ମାତଙ୍ଗ ପୁନ୍ନାଗ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ।
ତାଳ ଗୁର ଖଜୁରୀ ନଡ଼ିଆ ବାଡ଼ି ବାଡ଼ି ॥
ବାସଙ୍ଗ ଲବଙ୍ଗ ଗଙ୍ଗଶିଉଳି ଶିମିଳି ।
ଜମ୍ବିଲ ଜମ୍ବୁ ସେଉଠ ବଟ ସେ ପାଟଳୀ ॥
ପିଆଶାଳ ବେତ ସେ ପନସ ମାଳ ମାଳ ।
କାନ୍ଧ କାନ୍ଧ ଉଆଉ ଲେମ୍ବୁ ସେ ମହାକାଳ ॥
କୁସୁଅନା ଚଣ୍ଡିଅନା ସଜନା ସୁନାରି ।
ଜାଈଫଳ ଅଳାଇଚ ମରିଚ ଗମ୍ଭାରି ॥
ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ଦାରାକ୍ଷ ପୁଣି ଗୁନ୍ଦୀଆ ଦୁଲ୍ଲିରି ।
ଅଶୋକ ବଶୋକ ଚମ୍ପା ରମ୍ଭା ଗଭରଗଭ ॥
ହରଡ଼ା ବାହାଡ଼ା ଯେ ଆମ୍ବଡ଼ା ନରକୋଳି ।
ଚନ୍ଦ୍ରକ୍ଷୀର ଭଇଞ୍ଚ ଯେ ସଡ଼ପ ପିପ୍ପଳି ॥
ଧଣିଆ ଜୁଆଣି ଜିରା ମେଥି କୋଠି କୋଠି ।
ଫୁଲବନେ ମରୁଆ ଦଅଣା ପଟିପଟି ॥
ଜାଈଯୂଥି ସେବତୀ ମାଳତୀ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦ ।
ଜାହ୍ନୁଲି କୁମୁଦକୁନ୍ଦ ମଲ୍ଲି ମନ୍ଦାମନ୍ଦ ॥
ତଗର ତରାଟ ନବମାଳିକା ରଙ୍ଗଣୀ ।
ବାଧୁଲି ମନ୍ଦାର କେତକୀ କେ କହୁ ଅଗଣି ॥
ମାଧବୀ ଅଙ୍କାଳିରେ ସ୍ତବକ କେଣ୍ଡି କେଣ୍ଡି ।
ଥୋପି ଥୋପି କୁରୁଣ୍ଟକ ହୋଇଅଛି ମଣ୍ଡି ॥
ଦାଡ଼ିମ୍ବ ପାଚିଲା ଫାଟିଅଛି ଶୁକ ଖାଉଁ ।
ନାନା ଜନ୍ତୁକ ସେ ଦେଖନ୍ତି ଯାଉଁ ଯାଉଁ ॥
ଶ୍ୱେତଶାଖା କୁଞ୍ଜେ ବସି ଗୁହାଁଇ ନିଃଶଙ୍କେ ।
ପହଣ୍ଡ ପଞ୍ଚଶର ପୋଇ ବାଙ୍କେ ବାଙ୍କେ ॥
ତରୁଡାଳେ ନେପାଳି ସେ ମୂଧା ଥିଲା ବସି ।
ଦେଖିବା କ୍ରୀଡ଼ାରେ ସେ ମର୍କଟ ତଳ ଖସି ॥
ନୀଳକଣ୍ଠ ଦେଖି ନବଗେ ନାଟ ଆରମ୍ଭିଲେ ।
ନାନା ପକ୍ଷୀ କୋଳାହଳ ମଙ୍ଗଳ ସୁଚିଲେ ॥
ଦାରୁଷ ଉପରେ ବସି ଘୋଷଇ ସାରିକା ।
ଜୟ ଜୟ ଗାନ୍ଧର୍ବିକା ଜୟ ଶ୍ରୀ ରାଧିକା ॥

ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ମଧୁମଙ୍ଗଳରେ ପ୍ରଶଂସଇ ।
ପୂର୍ବେ ଯାହା କହିଥିଲ ସାରିକା ଭାଷଇ ॥
ଏହି ବନେ କଥାଏ କଥାଏ ଭେଟିଅଛୁ ।
ଭାଗ୍ୟବଳେ ଯୋଗବଳେ ଭେଟିବ ମୃଗାକ୍ଷୀ ॥
ଯେବଣ ଯେ ଚତୁଲତା ତଳେ ଯାଇଁ ମିଳ ।
ପ୍ରଣତ ଚରଣେ ପୁଷ୍ପ ବରଷି ମଙ୍ଗଳ ॥
କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ମଧୁମଙ୍ଗଳ କହଇ ।
ଦେଖ ଚତୁଲତା ଅନୁରାଗ ବରଷଇ ॥
ଝଙ୍କାର କରଇ ଅଳୀ ମଲ୍ଲିକା ପରେ ।
ଜାଣି ତୁମ୍ଭ ବିଜୟ ଯେ ଜୟଶଙ୍ଖ ପୂରେ ॥
ଏହି ବନେ ଦ୍ୱିଜଗଣ ମଙ୍ଗଳ ଭାଷନ୍ତି ।
ମଧୁଧାରା ତ୍ୟଜ ତରୁ ଆନନ୍ଦ ପାବନ୍ତି ॥
ରସାଳ ବକୁଳ ଦେଖ ଭ୍ରମର ଚାଳଇ ।
ଆଲଟ ବାଞ୍ଛଣୀ ଖଟି ପଲ୍ଲବ ଭୁଲଇ ॥
ଦେଖ ନୀଳକଣ୍ଠ ନାଟ କରେ ତୋଷଚିତ୍ତେ ।
ପୁଚ୍ଛଚକ୍ର ଟେକି ରହେ ରମଣୀ ସଙ୍ଗତେ ॥
ଦେଖ ଏହୁ ମୃଗଗଣ ନିଷ୍ଟଳେ ରହନ୍ତି ।
ତୋ ମୁଖ ଅମୃତ ସୁଖ ସୁଧାକୁ ପିବନ୍ତି ॥
ଅନୁକୂଳ ପବନ ବହଇ ଶୀତଗନ୍ଧେ ।
ତୋର ଆଗମନ ଦେଖି ସକଳ ଆନନ୍ଦେ ॥
ଦେଖ ମହୀରୁହ ତୃଣ ପୁଲକ ଯେ ହୁଏ ।
ଦେଖ ରମ୍ଭା କମ୍ପମାନ ଜରଜର କାୟେ ॥
ପୟୋଦପେଟି ପୁଷ୍ପିକୁମ୍ଭ ପୁଷ୍ପ ମାଳ ମାଳ ।
ହୁଳହୁଳ ଦିଅନ୍ତି ସକଳ ପକ୍ଷୀକୁଳ ॥
ଚଦାଳଆ ଗଛେ ଅଛୁ ଭଦାଳସ୍ୟା ପକ୍ଷୀ ।
ସବଳ ଉଦ୍ବରେ ଶଙ୍ଖଚିଲ ବସିଅଛି ॥
ଶ୍ୱେତପାରାବତଗଣ ଉଡ଼ନ୍ତି ଆକାଶେ ।
ରାଜହଂସ ପଲ ପଲ ଚଲନ୍ତି ଚୌପାଶେ ॥
ବେକ ପଦେ ଉଚ୍ଚ ହୋଇ ଗୁଳନ୍ତି ନକୁଳେ ।
କୁହୁକୁହୁ ଡାକଇ ଯେ କୋକିଳ ବକୁଳେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ନିଷ୍ଟ ହେଲା କହୁଅଛୁ ଏହୁ ।
ସାରିକା ବଚନେ ହରି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବେ ଯହୁଁ ॥
କାଉଚୁଳ ପକାଉ ଅଛନ୍ତି ଗୃହିଁ ଗୃହିଁ ।
ଅରଖ ଶିମୁଳ ଫଳ ଫାଟି ଉଡ଼େ ଯାହା ॥

ବଟୁ ବଚନରେ ହରି ପୁଲକିତ ହୁଏ ।
ମଳୟଅନିଳ ଶୀତ ମନ୍ଦଗନ୍ଧେ ବହେ ॥
ସୁବଳ ବୋଲନ୍ତି ସବୁ ଚତୁଲତା ଗୃହିଁ ।
ନ ଫଳିବା ହୋଇ ଏଥିଁ କହ ଅଛୁ କେହି ॥
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଏଥି ସବେ ଛନ୍ତି ଫଳ ।
ଏକା ମୋର କରମ ଯେ ଏଥିରେ ନ ଫଳ ॥
ବୋଲେ ବଟୁ ଯେବେ ତୁହି ବାଞ୍ଛାବଟ ଅଟୁ ।
ଆମ୍ଭ ହରି ବାଞ୍ଛାଫଳ ତତକାଳେ ଭେଟୁ ॥
ଏତେ କହି ସିଦ୍ଧ ତରୁ କଲେ ଆରାଧନ ।
କେତେଦୂରେ ଦଣିଲେ ଅପୂର୍ବ କନ୍ୟାଗଣ ॥
ଫଳପୁଷ୍ପ ପଲ୍ଲବ ଯେ ମଧୁ ସଚୟନେ ।
ବିହରନ୍ତି ବୃନ୍ଦା ଆଦି ବନଦେବୀମାନେ ॥
ଭଦ୍ରାଖ୍ୟା ଲୋହିତା ଉଣ୍ଡିରି ମହତଳ ।
ଖଦିରା ବହୁଳା ଯେ କୁମୁଦା କାମ୍ୟବାଳୀ ॥
ମଧୁମଞ୍ଜ ବୃନ୍ଦା ଆଦି ଦ୍ୱାଦଶ ଏ ସଖୀ ।
ଉପବନବନ୍ତି ଏ ଛତିଶ କନ୍ୟା ଲେଖି ॥
ସକଳ ମଧ୍ୟରେ ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ଯୂଥେଶ୍ୱରୀ ।
ସିଦ୍ଧ ଦେହ ବହି ରାଧା ସେବା ଅନୁସରି ॥
ଠାକୁରାଣୀ ବିରହରେ ହୋଇଣ କାତର ।
କୃଷ୍ଣ ଆଗମନକୁ ହୋଇଣ ତତ୍ପର ॥
ବସନ୍ତ ପବନ ଅନୁକୂଳ ଯେ ହୋଇବ ।
ହୁଳହୁଳ ଗୀତବାଦ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣାଇବ ॥
ଭ୍ରୃଭଙ୍ଗ ମଲ୍ଲିକା କହି ଉତ୍ସାହ ବଢ଼ାଇ ।
କକ୍ଖଟୀ ବାନରୀ ବାଟ ଆଣିବ କଢ଼ାଇ ॥
ଚତୁଲତା ଫଳପୁଷ୍ପ ଶୁଭ ବିକାଶିବେ ।
ବନଜୀବେ ସୁସ୍ୱରେଣ ମଙ୍ଗଳ ଭଣିବେ ॥
ଏମନ୍ତେଣ ସନ୍ଧି ଭୁଳ ସଖୀଗଣ ସଙ୍ଗେ ।
ବିହରନ୍ତି ବନେ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଅନୁରାଗେ ॥
ନବଦଳ ଫଳପୁଷ୍ପ ମଧୁ ସମ୍ପାଦନେ ।
ନାନାଫୂଲ ତୋଳି ମାଳ ଗୁନ୍ଥନ୍ତି ଯତନେ ॥
ଚତୁଲତା ନଉଡ଼ନ୍ତି ହୁଳହୁଳ ଦେଇ ।
ଏକ ଯେଣେ ଯାଇ ତେଣେ ଆରକ ଗୋଡ଼ାଇ ॥
କେହୁ ଡାଳ ଲୁଆଇଣ କୁସୁମ ତୋଳଇ ।
କେହୁ ପକ୍ୱଫଳ ତୋଳି ଠୁଳ ଯେ କରଇ ॥

କେହୁ ହେମ ଘାଟେ କରେ ମଧୁ ଘଟପୂନ ।
କେହୁ ବସି ପୁଷ୍ପ କମ କରଇ ରଚନ ॥
ଆଲଟ ଚାମର ଛନ୍ତି ପଲଙ୍କ ପହୁଡ଼ ।
ଠାକୁରାଣୀ ଲାଗି ମାଲ କେ କରେ ନବାଡ଼ ॥
ଗଣ୍ଡବେଡ଼ା ଅଳକା ଯେ ଝୁଣ୍ଡା ଥୋପା ମଣ୍ଡା ।
ଅବତଂସ ହାରମାନ କରଡ଼ିଆ ଧଣ୍ଡା ॥
ବୃନ୍ଦାର ଆଦେଶେ ପକ୍ଷୀ ପଥେ ସ୍ଥିରେ ଜଗି ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଦନ ଚାହିଁ ହେଲେ ଅନୁରାଗୀ ॥
ଅଜ୍ଞାତେ ସନ୍ନିଧେ ଯାଇ ହେଲେ ବେଣୁପାଶ ।
ଦେଖିଲେ ସୁନ୍ଦରୀଗଣେ ବୃନ୍ଦା ବନେଶ୍ୱଶ ॥
ନ ଚଳ ସ୍ତମ୍ଭିତେ ରହେ କମ୍ପମାନ କାୟେ ।
ବେନପାଶେ ବେନସଖୀ ଅବଲମ୍ବ ରହେ ॥
ବୃନ୍ଦା ଆଦି କନ୍ୟା ଚାହିଁ ଚମକ ପଡ଼ିଲେ ।
କେଶ ବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ ଲତା ଉହାଡ଼େଲେ ॥
ଅନ୍ତର ହୁଅନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ବିଚ୍ଛେଦେ ବିହ୍ୱଳ ।
କନ୍ୟାଭାବ ଯେନ ତରୁଲତା କଲେ କୋଳ ॥
ହାହା ପ୍ରାଣସଖୀଗଣ ଏହିଠାରେ ଥିଲ ।
ମୋତେ ଦେଖି କାହିଁ ତୁମ୍ଭେ ଲୀଳା ଭଗ୍ନ କଲ ॥
ଆମ୍ଭ ଆଶୀର୍ବାଦେ ତୁମ୍ଭେ ସୁଖପ୍ରଦ ନୋହି ।
ହାହା ପ୍ରାଣପ୍ରିୟେ ମୁଖ ଲୁଚାଇଲ କାହିଁ ॥
ଯେତେ ପୁଣ୍ୟଫଳ ନେତ୍ରେ ଦର୍ଶନ ହୋଇଲା ।
ଛଟକ ମାତ୍ରକେ ଚିତ୍ତ ଅଟକ ରହିଲା ॥
ତୁମ୍ଭ ସାଦୃଶ୍ୟରେ ଗୋପ ନଗରେ ନ ଦେଖି ।
କି ଅବା ଅମରାବତୀ ଅଇଲ ଉପେକ୍ଷି ॥
କାମଛଳେ ଅବୋଧ ନାୟିକା ଗୁଣ ବହି ।
ଆହେ ମିତ୍ର କେମନ୍ତ ଦେଖିଲ ତୁମ୍ଭେ କହ ॥
ଛଟକ ଭଙ୍ଗିମା ଠାଣି ପୁଲକଇ ଦେହ ।
କିମ୍ଭୂତ ମାତ୍ରକେ ଏତେ ଲଗାଇଲ ମୋହ ॥
ଯେବଣ ବିମ୍ବୋଷ୍ଠି ମିତ ଥିଲା ଏହିଠାଇଁ ।
ଆଗୋ ସଖୀ ଚାହାନ୍ତି ବଦନ ନେଉଟାଇ ॥
ଚରମ ଦେଶରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେ ଶୋଭା ଦିଶି ।
ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ ଲତା ଭିତରେ ଚାଲିଲା ପଶି ॥
ଲତାଜାଳ ନୁଆଁଇଣ ଫୁଲ ତୋଳୁଥିଲା ।
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ବାଳୀ ଗୁଡ଼ି ପଳାଇଲା ॥

ଦେଖ ଲତା ଉପରକୁ ଧାଉଅଛି ନେକ ।
ମୋର ଜୀବ ଯେହ୍ନେ ଏହୁ ଗଗନେ ଯିବ କି ॥
ଉଚ୍ଚଶିଖେ କର ଯେ ବଢ଼ାଉ ଶୁଭ୍ରକେଶୀ ।
ଦେଖ ଅବନୀରେ ପାଦ ଅଗ୍ର ଅଛି ବସି ॥
ତୋଳନ୍ତେ କୁସୁମ କରୁଁ ଉଚ୍ଛୁଳ ଛୁଡ଼ୁଛି ।
ଉର୍ଣ୍ଣନାଭ ଜାଲ ଯିବା ଛଟକେ ପଡ଼ୁଛି ॥
ଚନ୍ଦନ କୁଙ୍କୁମ ମୃଗମଦ କୁଚ ସଙ୍ଗେ ।
ଲତା ପଲ୍ଲବରେ ଲାଗି ଅଛଇ ସଂଯୋଗେ ॥
ଏ ମୋର ହୃଦୟେ ଆଣି ଲଦସି ହେ ମିତ ।
ଅନଙ୍ଗଅନଳ ଲଭୁ ସ୍ଥିର ହେଉ ଚିତ୍ତ ॥
କଣ୍ଟକ ଯା ପଟେ ଲାଗି ପାଲଟି ରହିଲା ।
ତରତରେ ଛଡ଼ାଇଣ ଅଳପେ ଚାହିଁଲା ॥
ନୟନ ବିଷମ ବାଣ ମରମେ ବାଜିଲା ।
ନୋହିଲେ ଧରନ୍ତି ଯାଇଁ ଚେତନା ହଜିଲା ॥
ଫଳଫୁଲ ତୋଳିବାରେ ଭୁଜ ତୋଳି ବାମା ।
ଦିଶୁଥିଲା ବନ୍ଧତରେ କୁଚଶମ୍ଭୁସୀମା ॥
କି କହିବ ବଚନରେ ବର୍ଣ୍ଣିବ କେତେ ।
ଦର୍ଶନେ ନିଳପେ ସିନା ରହିଲି ସ୍ତମ୍ଭିତେ ॥
ବଟୁ ବୋଲେ ଅଟୁ ଯେଣୁ ନବୀନ ମଦନ ।
ଦେଖି କୁଚଶମ୍ଭୁ ଉପୁ ବାସ ଆଚ୍ଛାଦନ ॥
ଗଉରୀ ସହିତେ ବନେ ଜରେଣ ପଶିଲେ ।
ମାର ନରପତି କର ପୀଡ଼ାକୁ ହାସିଲେ ॥
କୁଆଁରୀ ସ୍ୱବଶ ସେହୁ ଜାଣିଲାଇଁ ତାଙ୍କୁ ।
ଦେଖି ଦେଖି ଲୋଭିଲେ ତୋ ପର ପୁରୁଷଙ୍କୁ ॥
ସୁବଳ ବୋଲନ୍ତି ସେହୁ ନୁହନ୍ତି ସ୍ୱକୀୟା ।
ଦ୍ରବ୍ୟ ସଞ୍ଜିନୀ ସେହୁ ପରସେବକୀୟା ॥
ନିଜ ଆତ୍ମସୁଖ ନାହିଁ ପରସୁଖେ ସୁଖୀ ।
ଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପ ଅଶନ ତାମ୍ବୁଲ ସଜ୍ଜ ରଖି ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ନାଗରୀ ନାରୀଙ୍କ ଯେହ୍ନେ ରୀତ ।
ଦେଖା ଦେଇ ଅନୁରାଗ ବଢ଼ାଇ ରହନ୍ତି ॥
ଉତ୍ତମ ସ୍ତ୍ରୀ ଲକ୍ଷଣ ଏ ଦ୍ରବ୍ୟ ସଞ୍ଜୟୁତ ।
ନିଜକାନ୍ତ ମନସ୍ତାପ କରନ୍ତି ମୋଚନ ॥
କଥା କହୁଁ କହୁଁ ଦୃଷ୍ଟି ଧନୁର୍ଦ୍ଧାରେ ପଡ଼େ ।
ରାହାଳ ଦେଖିଲା ବନ ପଶି ତହିଁ ଲୋଡ଼େ ॥

ପ୍ରାଣପ୍ରିୟେ ମୋର ଏତେ ନିଷ୍ଠୁର ହୋଇଲ ।
ଦରିଦ୍ରରେ ଧନ ଦେଖାଇଣ ତ ହରିଲ ॥
କେଣେ ଲୁଚିଅଛ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ଦେଖାଅ ।
ଚକୋର ଲୋଚନେ ସୁଖ ଅମୃତ ଚଖାଅ ॥
ଅନ୍ତରେ ରହିଣ ବାଳୀ ପିଣ୍ଡା ନ ଚଳଇ ।
ମରମ ବଚନ ଶୁଣି ତନୁ ତରଳଇ ॥
କେତେଦୂରେ ପୁଣି ଯେ ହସିଲେ କନ୍ୟାଗଣ ।
ଛପିଛପି ଲତା ଜହାଡ଼ରେ ତିନିଜଣ ॥
ସନ୍ନିଧେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ କହନ୍ତି ବିନୟେ ।
ବନେଶ୍ୱରୀ ହୋଇ ବନବାସୀରେ ନିର୍ଦ୍ଦୟେ ॥
ନିର୍ମଳ ଜଳ ସନ୍ନିଧି ତୃଷାର୍ତ୍ତ ଅଇଲେ ।
ତୃଷା ଶାନ୍ତ ନ କରିଲ କି ଅନ୍ୟାୟ ହୋଇଲେ ॥
କୃଷ୍ଣର ବଚନ ଶୁଣି ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ଭାଷେ ।
ଯେବଣ ଚାତକ ତୃଷା ହରେ ଘନରସେ ॥
ସେ ପୁଣ ଅବନୀ ନୀରେ ଆଦର ନ ବହେ ।
ମର୍କତନାୟକ ହେମ ପିତ୍ତଳେ କି ଶୋହେ ॥
ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ସୁବଳର ମୁଖକୁ ଚାହିଁଲେ ।
ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ହସି ପ୍ରଚ୍ଛବଚନ କହିଲେ ॥
ମଧୁକର ସର୍ବବିଧ କୁସୁମ ଚୁମ୍ବଇ ।
ଭଲ ମନ୍ଦ ମକରନ୍ଦରସରେ ରସଇ ॥
ଭେଦ ନ କଲକୁ ଯେହ୍ନୁ ସର୍ବ ପୁଷ୍ପବନ୍ଧୁ ।
ଯୁବତୀରତ୍ନକୁ କେ ପୁରୁଷ ଲଙ୍ଘେ ନିନ୍ଦୁ ॥
ଢୁଳଢୁଳ ଦୃଷ୍ଟିଭ୍ରୂ ଆଣିଲା କଡ଼ାଇ ।
ନୟନେ ଦର୍ଶନେ ମନେ ଉଲ୍ଲାସ ବଢ଼ାଇ ॥
ମୁଖପଦ୍ମ ସୁଗନ୍ଧ ଆଘ୍ରାଣେ ଆଶା ବଢ଼େ ।
ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗ ମିଶି ବିମ୍ବାଧର ପାନ ଲୋଡ଼େ ॥
ଚଞ୍ଚଳତେ ସୁହୃଦକୁ କାହିଁ ସୁନ୍ଦରୀ ।
ଦୟବିଧେ ଦେଖିଲ ସେବକ ହୋଇଲ କି ବଇରି ॥
ସନ୍ଦେହ ଯେ ବୁଦ୍ଧ ସଖି କହିବାକୁ ହୋଉ ।
ସୁଫଳ ହୋଇବ ଅଙ୍ଗ ବିଫଳ ଯେ ନୋହୁ ॥
ମୁନିମନମୋହିନୀ ଅପୂର୍ବ କନ୍ୟାଗଣ ।
ଭାଗ୍ୟବଳେ ମିଳିଲୁ ଯେ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗତେଣ ॥
ବହୁକାଳ ଅନୁସରି ପାଇଲ ଦର୍ଶନ ।
ସଦୟ ହୃଦୟେ ସଖି ହୋଇବା ପ୍ରସନ୍ନ ॥

କୃଷ୍ଣର ବିନୟ ବାଣୀ ଶୁଣି ବୃନ୍ଦାବତୀ ।
କୃତାଞ୍ଜଳି ହୋଇ ପୁଣ କାକୁସ୍ତେ କହନ୍ତି ॥
ବ୍ରଜେନ୍ଦ୍ରନନ୍ଦନ ତୁମ୍ଭେ ଅଖିଳବନ୍ଦନ ।
ଦାସୀ ସଙ୍ଗ ଇଚ୍ଛା କର କିସ ପ୍ରୟୋଜନ ॥
ଠାକୁରାଣୀ ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ ଯେଉଁ ଅଙ୍ଗ ଯୋଗ୍ୟ ।
ହୁଅଇ କି ବେଳେ ତାହା ପରଶୁଙ୍ଗ ଭୋଗ୍ୟ ॥
ବୋଲନ୍ତି ନାଗରରୂପେ ତ୍ରିଭୁବନ ମୋହୁ ।
ତୁମ୍ଭର ଉପରେ ଠାକୁରାଣୀ ଅଛି କେହୁ ॥
ଏମନ୍ତ ଯେ ଶୁଣି ବୃନ୍ଦା ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରକାଶି ।
ବୃଷଭାନୁ ଜେମାଦେଙ୍କ ଦାସୀର ମୁଁ ଦାସୀ ॥
ତାଙ୍କ ପଦ ନଖରରେ କେଉର ନୂଶର ।
ଏଥିରେ କି ହେବ ଲୀଳା ଯଶର ବିସ୍ତାର ॥
ବାହାର ରାଜକୁମର ରାଜଜେମା ସଙ୍ଗେ ।
କଉତୁକେ କେଳିରସ ବଢ଼ ନାନାରଙ୍ଗେ ॥
ରାଧାଠାକୁରାଣୀ ରୂପ ରୂପେ ପଟାନ୍ତର ।
ଜାମ୍ବୁନଦେ ନୀଳମଣି ଯେମନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ॥
ଠାକୁରାଣୀ ନାମ ଯହୁଁ ପଡ଼ିଲା ସଭାରେ ।
କର ଯୋଡ଼ି ସଖୀଗଣ ନମସ୍କାର କରେ ॥
କୋଳାହଳେ ଗାନ୍ତି ଜୟ ଜୟ ଶ୍ରୀରାଧିକେ ।
ଜୟ ବୃଷଭାନୁ ଜେମା ଜୟ ଗାନ୍ଧର୍ବିକେ ॥
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପାଇଣ ହରି ବୋଲେ କହ କହ ।
ଦାସୀ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଜଗତଜନେ ମୋହ ॥
ଠାକୁରାଣୀ ପୁଣ ତୁମ୍ଭ କେଡ଼େ ଶୋଭାବନ ।
କହ ଗୋ ସୁନ୍ଦରୀ ଶୁଣି ଶରଧା ମୋ ମନ ॥
ବୋଲନ୍ତି ଯେ ବୃନ୍ଦା ପୁଣ ଗୋକୁଳନାଗର ।
ସର୍ବଗୁଣ ଆଶ୍ରିତ ସେ ଲାବଣ୍ୟସାଗର ॥
ମହାଭାବ ସ୍ୱରୂପିଣୀ ଗୁଣେ ଗରୀୟସୀ ।
ଶୋଭା ଲେଶ ଉପମା ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ନ ଦିଶି ॥
ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ କିଛି ଅବା କହିବି ବଚନ ।
ଶୁଣି ଯେବା ହୋଇଣ ପାରିବ ସ୍ଥିରମନ ॥
ରମା ଉମା ସାବିତ୍ରୀ ଯେ ଶଚୀ ରତି ଆଦି ।
ଯାର ରୂପ ଶୋଭା ଗୁଣ ନିରତେ ସମ୍ବାଦି ॥
ତାରଶୋଭା କହିବାକୁ କାହିଁ ମୋ ଯୋଗ୍ୟତା ।
ଯେଣୁ ଉପଗତେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଅଛ ଶ୍ରୋତା ॥

ତେଣୁ କିଛି କହିବାକୁ ହେବ ଭାରଜନ ।
ପବିତ୍ର ହୋଇଲା ସେ ସଫଳ ଆଜ ଦିନ ॥
ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟମୋହିନୀ ସର୍ବଗୁଣେ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ।
ଶୁଦ୍ଧଜାତି ପଦ୍ମିନୀ ତରୁଣୀ ଶିରୋମଣି ॥
ଧାତା ଯେବେ ଏତେଶୋଭା ଗୋଚର ପାଆନ୍ତା ।
ସୁନ୍ଦରୀ ସଂସାରେ ସେ ରଚନା ନ କରନ୍ତା ॥
ଚୂଳରୁ ଚଞ୍ଚଳ ଶୋଭା ଛଟକ ତାହାର ।
ନୟନ ଜାଣଇ କେତେ ବଚନୁ ବାହାର ॥
ଚିକ୍କଣ ଗଣ୍ଡର କାନ୍ତି କୋମଳତା ଦେଖି ।
ହୃଦଶୂଳେ ଚମ୍ପକ କେତକୀ ଭସ୍ମ ମାଖି ॥
ହରିତାଳଦଳିତ ଅନଳେ ହେମ ଖୋସି ।
ତରଳରେ ଜମ୍ବୁନଦ ଶରଣ ଯେ ପଶି ॥
ଶରଣବତ୍ସଳ ଆଭରଣ ଅଙ୍ଗେ ବହେ ।
କୁଙ୍କୁମାଦି ଯେତେ ସବୁ ଅନୁଗତେ ରହେ ॥
ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଚାହିଁ ସୋମ ସମ ଇଚ୍ଛା କରେ ।
କୁମୁଦ ଆକାରେ ସେ ମୃତ୍ତିକା କୋଳେଧରେ ॥
ମୋତିପୁଞ୍ଜୀ ବସନୀ ପ୍ରାନ୍ତପୂକ ଶୋଭା ଜ୍ୟୋତି ।
ବେନପାଣେ ତାଟଙ୍କ କି ଶୁକ୍ର ବୃହସ୍ପତି ॥
ଚାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରନେତ୍ର ଶଶ ମୃଗ ଅଙ୍ଗେ ଧରେ ।
ମୃଦୁହାସ ପିୟୂଷ ସ୍ୱଭାବେ ବନ୍ଦ କରେ ॥
ଶର୍ବ ବହ୍ନି ଉଦେ ହୋଇ ଗଗନ ମଣ୍ଡଳେ ।
ଦେଖିଣ କୁମୁଦ ସେ ହସଇ ଥାଇ ଜଳେ ॥
ବିଶ୍ୱକର୍ମା ବୋଲେ ଶଶୀ ନୋହିଲୁ ସମାନ ।
ଭ୍ରୂଭଙ୍ଗି ଛଟକ ଓଷ୍ଠ ସୁରଙ୍ଗବର୍ଣ୍ଣନ ॥
ପଦଗନ୍ଧ କୁନ୍ଦରଦ ତୋର ହେବ କାହୁଁ ।
ଦାନବର ଯୋଗ୍ୟ ତେଣୁ ଭୋଗକରେ ରାହୁ ॥
ଦେବତାଏ ମିଳିଣ ଅମୃତ ବାଣ୍ଟି ନେଲେ ।
ରଜନୀଭ୍ରମଣୀ ଦେଖି ଗୁଡ଼ ପଳାଇଲେ ॥
ମଳିଣ ହଶିଣ ଶଶୀ ଦିନୁଦିନ କ୍ଷୀଣ ।
ଠାକୁରାଣୀ ଚରଣରେ ପଶିଲା ଶରଣ ॥
ଏକ ଏକ କଳା ମିଶି ନଖରଣେ ରହେ ।
ଅନୁକ୍ରମେ ପଞ୍ଚଦଶ କଳା ସେବ ଶୋହେ ॥
ମହତ୍ତ୍ୱ ସ୍ମରଣେ ଶଶୀ ଦେବଙ୍କୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
ଶେଷକଳା ଶିରରେ ବହିଲେ ମହାଦେବ ॥

ମୃଗାଙ୍କର ଧରଣ ସେ ଚାଣ୍ଡବେ ପ୍ରମୋଦେ ।
ବ୍ରହ୍ମା ଦେଖି ଲୋଭିତ ସେ **ଚରଣ** ପ୍ରସାଦେ ॥
ଶୁକ୍ଳାଂଶୁ ଯେମନ୍ତ ରବିହୀନ ଶତାକାନ୍ତି ।
ଶୀତଗୁଣ ପବନ ଭୁବନେ ନେଲେ ବାଣ୍ଟି ॥
କନ୍ୟପିଣ୍ଡ ତପନ ସେ ଅଙ୍ଗେ ଆଲିଙ୍ଗନ ।
ବଧୂନାମ ଅଙ୍ଗୀକାର କଲେ ଭଗବାନ ॥
କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ପଞ୍ଚଦଶ ତିଥି ଯେ ହୋଇଲେ ।
ଦେବଗୁରୁ ଜଉତିଷ ପାଞ୍ଜିରେ ଲିହିଲେ ॥
କଳକଣ୍ଠ ମଜନ ବ୍ରତରେ ତପେ ଥିଲା ।
ଏହି ପୁଣ୍ୟଦିନ ତିଥି ନାମେ ଡାକ ଦେଲା ॥
ଶ୍ରୀଶ୍ରୀ ପ୍ରମୋଦିତ ମନ୍ଦ ମଳୟ ପବନେ ।
ମଦନବର୍ଦ୍ଧନ ନବପଲ୍ଲବ କାନନେ ॥
ସର୍ବ ନେତ୍ର ଶଶୀ ଯହୁଁ ଚରଣେ ରହିଲା ।
ତେଣୁ ଠାକୁରାଣୀ ମନେ ସୁଦୟା ହୋଇଲା ॥
ପାଦପଦ୍ମ ମକରନ୍ଦ ଆହ୍ଲାଦ ପାଇ ।
ଦ୍ୱିତୀୟକଳା ନବଚନ୍ଦ୍ର ନଭେ ଉଭା ହୋଇ ॥
ଦିନୁଦିନ ବୃଦ୍ଧି ଜନେ ଶରଧା ବଢ଼ାଇ ।
ଦେଖି ବହ୍ନି ରକ୍ଷାର୍ଥେ ମଣ୍ଡଳ ବେଢ଼ାଇ ॥
ଦ୍ୱିଜରାଜ ପଦେ ଅଭିଷେକ କରାଇଲେ ।
ଗଙ୍ଗାଧର ମଉଡ଼େ ଛତ୍ର ଧରାଇଲେ ॥
ତୁଷାର ସେ ବିନ୍ଦୁ ପଡ଼େ ଅଭିଷେକ ଜଳେ ।
ନାନା ରତ୍ନବୃଷ୍ଟି ତାରା ଗଗନ ମଣ୍ଡଳେ ॥
ରଜନୀରମଣୀ କୋଳେ ପାଉଅଛି ଶୋଭା ।
କିରଣ ଅମୃତେ ଦଶଦିଶେ ପୂରେ ପ୍ରଭା ॥
ବନ୍ଦାପନାବେଳେ ତାର କନ୍ୟା ମୋହ ହୋଇ ।
ଝିଅ ଦେଇ ପ୍ରଜାପତି ଶ୍ୱଶୁର ବୋଲାଇ ॥
ରତିପତି ପ୍ରୀତି ଇଚ୍ଛି ମିତ୍ର ଯେ ହୋଇଲା ।
ଠାକୁରାଣୀ ଆଗ୍ରେ ଏତେ ସମ୍ପଦ ପାଇଲା ॥
ବୃନ୍ଦା ତହୁଁ ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ ଜରଜର କାୟେ ।
ଲୋଚନ ଅଧରସୁଧା ସ୍ୱେଦ ମିଶି ବହେ ॥
ଶ୍ୟାମକୁଣ୍ଡ ଠେଲି ହୋଇ ପ୍ରବାହ ଆଗମେ ।
ମଧ୍ୟ ନଳା ଫିଟି ରାଧାକୁଣ୍ଡର ସଙ୍ଗମେ ॥
କମ୍ପମାନ ପୁଲକ ବିବର୍ଣ୍ଣ ହରି ଦେଖି ।
ସାତ୍ତ୍ୱିକ ବାଧିଲା ଚାହିଁ ବୃନ୍ଦା ଉପଲକ୍ଷି ॥

ବସ୍ତ୍ରେ କହିବ ଯେବେ ସର୍ବାଙ୍ଗ ବର୍ଣ୍ଣନା ।
ଦ୍ରବି ସର୍ବ ଅଙ୍ଗ ଜଳ ହୋଇଯିବ ସିନା ॥
ଏତେ ବସ୍ତ୍ରହରଣ ପଚ୍ଚରଇ ପାସୋରଇ ।
କି କାରଣେ ରୋମ ପୁଲକିତ ଲୁହ ବହି ॥
ବୋଲେ ହରି ଶୁଣ ସୁନ୍ଦରୀ କହିଲୁଟି ଯାହା ।
ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣି ନୟନେ ଉଦ୍‌ଗାରିଲ ତାହା ॥
ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ସାର ବୋଲଉ ଯେ ତୁହି ।
ଅପୂର୍ବ ସୁନ୍ଦରୀ ଶୋଭା ଶୁଣୁଅଛୁ ମୁହିଁ ॥
ହୃଦୟେଣ ସମ୍ଭାଇଣ ପୁଲକଇ ଅଙ୍ଗ ।
ତୁହି ବାରେ ଦେଖିବାକୁ ନୋହିଲୁ ଯା ଯୋଗ ॥
ଏହି ଅପମାନେ ନେତ୍ର ଲୋତକ ତେଜଇ ।
କହ ଏବେ କେମନ୍ତ ଏ ଶାନ୍ତିକ ଭଜଇ ॥
ହରି ବୃନ୍ଦା କଥା ହେଉ ବଟୁ ଭଦ୍ରା ସଙ୍ଗେ ।
କଉତୁକେ ସମାସ୍ୟା ଯେ ପଚୁରନ୍ତି ରଙ୍ଗେ ॥
ଛୁଇଁ ଗୃହିଁ ପରଶରେ ଶୁଣି କେ ଦ୍ରବଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଗୃହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତମଣି ଯେ ସ୍ରବଇ ॥
ଅନଳ ପରଶ ଲାଗି ତରଳଇ ଘୃତ ।
କୃଷ୍ଣ ବଂଶୀସ୍ୱନ ଶୁଣି ପାଷାଣ ତେମନ୍ତ ॥
ତହୁଁ ଏ ଅଧିକ ବଟୁ ବୋଲେ ଇଙ୍ଗିତରେ ।
ସୁବଳକୁ ହସି କହେ କରତାଳି ମାରେ ॥
ବଟୁ କଟୁ ବଚନରେ ଛଳ ସଖୀ ବୋଲେ ।
ଅନେକ କାଳରୁ ଶୀଳା ଜଳେ ବୁଡ଼ିଥିଲେ ॥
କେବେହେଁ ଯେ ଅନ୍ତଃତାର ଜଳରେ ନ ବୁଡ଼େ ।
ଯୁବତୀରତନ ହିଆ କାମାନଳେ ପୋଡ଼େ ॥
ଶ୍ୟାମଘନ ଲାବଣ୍ୟ ସଲିଳ ସଙ୍ଗ ମାନେ ।
ଏକହୋଇ ନିମଜ୍ଜିଣ ଯିବେ ଗାଢେ ଗାଢେ ॥
ଶ୍ରୀପ୍ସା ବୋଲେ ଆମ୍ଭେ ପୟଃଫେଣୀର ଲକ୍ଷଣ ।
ତୁମ୍ଭେ ବଡ଼ ପକ୍ୱଫଳ ରସାଳର ଗୁଚ୍ଛ ॥
ବୋଲଇ ଲୋଲିତା ମୋହ ତହୁଁ ଶୁଣ ବଟୁ ।
ଜିହ୍ୱା ସେ ଜାଣଇ ସ୍ୱାଦୁ ନ ଜାଣଇ ଚଟୁ ॥
କ୍ଷୀରର ସଙ୍ଗତେ ନୀର ଅଭେଦ ମିଶଇ ।
ଘୃତ ମିଶିଲେଣି ଭାସି ଅଲଗ ଦିଶଇ ॥
ସଖୀ ସେ ଜାଣନ୍ତି ରସ ମଧୁର ଗୃତୁସି ।
ତୁମ୍ଭେ ସଖା ଜାଣ ବନେ ରଖିବା ବାଛୁସି ॥

ବୋଲଇ ସୁବଳ ସବୁ ଜାଣିବା ଏଠାଇଁ ।
ବୃଷଭାନୁକୁମାରୀଙ୍କ ପାରିଲେ ଭେଟାଇଁ ॥
ବୃନ୍ଦା ବୋଲେ ଶୁଣି ବଟୁ ଗଲେଣି ତରଳି ।
ଦେଖିଲେ ଧଇର୍ଯ୍ୟ କେହ୍ନେ ପାରିବେ ସମ୍ଭାଳି ॥
ମୁଖଚନ୍ଦ୍ରମଣ୍ଡଳ ହିମାଦ୍ରି କୁଚ ଭେଦ ।
ଲାବଣ୍ୟ ନିର୍ମଳଜଳ ବହେ ରୂପନଦୀ ॥
ପଞ୍ଚଶର ବରଷାରେ ବଢ଼ି ଲଙ୍ଘେ କୂଳ ।
ନେତ୍ରାପାଙ୍ଗ ତରଙ୍ଗରେ ଭ୍ରୂକୁଟୀ କୁଟିଳ ॥
ମନ୍ଦହାସ ସ୍ରୋତ ଅତି ବଚନ ଗମ୍ଭୀର ।
ତ୍ରିବଳୀ ଘୂର୍ଣ୍ଣନାଭି ଭଉଁରୀ ଠୋପର ॥
ପଡ଼ି ବୁଡ଼ି ଗଡ଼ି ଅସମ୍ଭାଳେଣି ଭାସିବ ।
ଅଣକତ କାୟେ କାମ କୁମ୍ଭୀର ଗ୍ରାସିବ ॥
ବିବେକ ଯେ କୂଳ ତରୁ ହୋଇବ ଭଞ୍ଜନ ।
ଆସି ନ ପାରିବେ ତହିଁ ହୋଇବେ ମଗନ ॥
ଉଦ୍ଧାରିବା ପାଇଁ ଆମ୍ଭେ ସର୍ବେ ଯୋଗ୍ୟ ନୋହୁଁ
ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ଦୋଷ ନ ଦେବଟି ଆଉ ।
ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ମୋଦେ ଗଦଗଦେଣ ବଚନ ।
ବୋଲେ ମୋ ନୟନ-ମୀନ ସେ ସୁଖ ସଦନ ॥
ହରଷ ମାନସ ହଂସ କ୍ରୀଡ଼ାରେ ସତତ ।
କୁଚ-ତୁମ୍ବୀ ଅବଲମ୍ବେ ସୁମତି ତରତ ॥
ଏତେ କହି ବୃନ୍ଦାର ଯେ ହସ୍ତକୁ ଧରିଲେ ।
କୃତ କୃତ ହୋଇ ହରି ଶିରେ ଲଗାଇଲେ ॥
ବୋଲନ୍ତି ଜଗିଣ ଥିବ ଏହି କୁଣ୍ଡ କୂଳେ ।
ଦର୍ଶନ ପାଇବ କାଲି ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା ବେଳେ ॥
ଏହିଠାରୁ ସଖା ହେନ ଆଗକୁ ନ ଯିବ ।
ଜଟିଳା ଜାଣିଲେ ଖେଦସାଗରେ ମଜ୍ଜିବ ॥
ଏତେ କହି ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ଯେଝାସ୍ଥାନେ ଗଲେ ।
କୁଣ୍ଡ ଦେଖି କୃଷ୍ଣ ମନେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ॥
ନିର୍ମଳ ଶୀତଳ ଜଳ ସ୍ୱାଦୁ ସୁପବିତ୍ର ।
ନିଜ ନାମ କୁଣ୍ଡେ ହରି ହୋଇଲେକ ମିତ୍ର ॥
ମଧ୍ୟେ ନଳା ଫିଟି ରାଧା କୁଣ୍ଡରେ ମିଶଇ ।
ଦେଖି ହସି କୃଷ୍ଣେ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଭାଷଇ ॥
କୁଣ୍ଡ ରୂପେ ବେନି ଅଙ୍ଗ ହୋଇଛି ସଙ୍ଗମ ।
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏ ତ ଅଟଇ ଅଗମ୍ୟ ॥

ଦେଖ ହେ ସୁବଳ ନଳା ମଧ୍ୟେ ନୀଳଜଳ ।
ବରକନ୍ୟା କର-ବନ୍ଧନ କି ଗଣ୍ଠି ଆଳ ॥
ଶତପତ୍ର-ମୁକୁଟ ଯେ ଜଳ ମାଳ ନାଳେ ।
ଅସରଳା ମୁକ୍ତା ଯେ ବରଣ ପୁଷ୍ପ ମାଳେ ॥
କମଳ କୋରକେ ଭୃଙ୍ଗ ଶଙ୍ଖଧ୍ୱନି କରେ ।
ବରହରେ ସୁମଙ୍ଗଳ ବାଦ୍ୟ ଧ୍ୱନି ସ୍ଫୁରେ ॥
କୂଳ ତରୁ ଲତା ମୋଦେ କୁସୁମ ବର୍ଷନ୍ତି ।
ଦେଖ ମଧୁ ଧାରା ମଧୁ ହରଷେ ମୁଚନ୍ତି ॥
କାମାନଳେ ହୋମଘୃତ ଅବନୀ ଭରିଲେ ।
ଶୁକ ଆଦି ଦ୍ୱିଜ ବେଦବଚନ ପଢ଼ିଲେ ॥
ନବଦଳ ବକୁଳ ଭ୍ରମର ଖଦିରଶ୍ରେଣୀ ।
ଅର୍ଘ୍ୟଦାନ ହରଷେ ପଦ୍ମିନୀ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ॥
ରଜ ସାର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ଅକ୍ଷତ ତଣ୍ଡୁଳ ପତ୍ରାବଳୀ ।
କେଶରନିକର ଅଳି ଧ୍ୱନି ହୁଳହୁଳି ॥
ଆଳତି ବନ୍ଦାଇ ଧୀର ପବନ ଗତିରେ ।
ଜଳେ ଜଳବିନ୍ଦୁ ଖଇ ମୋତି ସଦୃଶରେ ॥
ଦ୍ୱୀପଦଣ୍ଡି ମୃଣାଳ ଏ ମଣ୍ଡପ ଯେ ମନ ।
କୁନ୍ଦବେଣ୍ଟ ପଲ୍ଲବ ଏ ବସନ ଅଶନ ॥
କଇଁକଡ଼ି ମୋତିଘଡ଼ି ଅଛଇ ବିଧାନ ।
ସଙ୍କୁଚିତେ କନ୍ୟାସଖୀ କୁମୁଦିନୀଗଣ ॥
ମଚ୍ଛ କଚ୍ଛପାଦି ବରଜାତିଏ ଅଛନ୍ତି ।
ମୁଖ ଦେଖାଇଣ ପୁଣ ପଛକୁ ଯାଆନ୍ତି ॥
ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଆମୋଦିତ ହୋଇଛନ୍ତି ଧନୀ ।
ହଂସକୁଳ ଆତଯାତ ପଦ୍ମନାଡ଼ି ଘେନି ॥
ସମ୍ମୁଖା ସମ୍ମୁଖି ହୋଇ ବିଭାକୁ ବଢ଼ାଇ ।
ଜଳଜନ୍ତୁ ଯୁଆଖେଳା କଉଡ଼ି ପକାଇ ॥
ବେନି ଅଙ୍ଗ ତରଙ୍ଗ ଚଞ୍ଚଳ ଉତ୍ସାହରେ ।
ପଦ୍ମିନୀ କୋଳରେ ମଧୁଶଯ୍ୟା ମଧୁକରେ ॥
କୁଣ୍ଡରୂପେ ରାଧା ମାଧବର ବିଭା ଦେଖି ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ କହେ ଉପଲକ୍ଷି ॥
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ତ ଭୋଜ କୃଷ୍ଣ ଦେବାର ଉଚିତ ।
ଶୁଣି ହରି ତନୁ ଭାବେ ହୁଏ ପୁଲକିତ ॥
ପରିମଳ କୂଳ ଦେଖି ଠାବେ ଠାବେ ବୁଲି ।
ନିଜକୁଣ୍ଡ କୂଳେ ମଣି ଜ୍ୟୋତି ଦିଶେ ଝଳି ॥

କୁସୁମ ଗଭାରପରେ ଅଛି ଥୁଆ ହୋଇ ।
ଦେଖି ହରି ଘେନି ବେନି ସଖାଙ୍କୁ ଚାହାଇ ॥
ବୋଲେ ବନ୍ଧୁ ବିଭା ଯଉତୁକ ତୁମ୍ଭ ପୁଣି ।
ସୁବଳ ବୋଲଇ ଏହୁ କନ୍ୟା ଚୂଡ଼ାମଣି ॥
ବିଦୂଷ ବୋଲଇ ଏହୁ କନ୍ୟାର ଏ ଦୁତି ।
ଆସିଣ ତୁମ୍ଭରେ ଆଗେ ଲଗାଉଛି ପ୍ରୀତି ॥
ଅମୂଲ୍ୟ ଏ ଚିନ୍ତାମଣି ଲଭିଲ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭେ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣରେ ଖଚିତ ହୋଇବ ସୁଲଭେ ॥
ପୁଣ ପୁଣ ହରି ମଣି ପ୍ରଶଂସେ ମୋଦରେ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଆଧାରେ ଗ୍ରନ୍ଥି ଲମ୍ବାଇ ହୃଦରେ ॥
ଏମନ୍ତେ ରବି ମେରୁ ଉହାଡ଼କୁ ଗଲେ ।
ବତ୍ସ ବାଳ ଘେନି ଗୋପେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ॥
ଜନନୀ ପାଳନ୍ତି ପୁତ୍ର ଅତି ସ୍ନେହ ବହି ।
ଆଜ ତ ଉଛୁର ବାପ କଲ କାହିଁପାଇଁ ॥
ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅମା ବତ୍ସ ଥିଲେ ହଜି ।
ବିଳମ୍ବ ହୋଇଲା ତେଣୁ ଆଣନ୍ତେଣ ଖୋଜି ॥
ବଳରାମ ମୋର ସଙ୍ଗେ ଅଭେଟ ହୋଇଲେ ।
ବଛା ଲେଉଡ଼ି ଆଣନ୍ତେଣ ବହୁତ ବୋଇଲେ ॥
ସେହୁ ନ ରଖନ୍ତୁ ବଛା ରଖିବି ମୁଁ ଏକେ ।
ଶୁଣି ଯଶୋଦା ଲୁହ ପଡ଼େ ଥକେ ଥକେ ॥
ଛଟୀ ହଉଥାଇ ଭଲେ ଯାହା ଅଛି ଲଭି ।
ଭୁଞ୍ଜିବୁ ତା ପିନା ମୋର ବୋଲେ କଷ୍ଟ ହୋଇ ॥
ରାମ ରାଜା ହୋଇ ଗୋପେ ସମ୍ପଦ ଭୁଞ୍ଜିବ ।
ତୋର କର୍ମେ ଅଛି ଦେହ ଦୁଃଖେ ଗଞ୍ଜି ହେବ ॥
ଏତେବୋଲି ଯଶୋଦା ଗୃହ ଚରଣ୍ଡରେ ।
ସଖା ମେଳେ ଯାଇ ପୁଣ ଗୋଦୋହନ କରେ ॥
ପୂର୍ବବାନ ସଭା କଲେ ନୃତ୍ୟଗୀତ ରଙ୍ଗେ ।
ବିବିଧ ଭୋଜନ କଲେ ସୁବଳର ସଙ୍ଗେ ॥
ନେତ ତୁଳି ଗଜଦନ୍ତ ପଲଙ୍କେ ପହୁଡ଼ି ।
ରାଧା ବାଧାରେ ନିଦ୍ରା ନୟନେ ନ ମାଡ଼ି ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳର ସଙ୍ଗେ ବିଚାରି ଏକାନ୍ତେ ।
ରାଧା ସନ୍ନିଧିକି ଭେଦ କରିବା କେମନ୍ତେ ॥
ବେଭାରେ ନୃପତିଜେମା ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା କରେ ।
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ପୁଣ ବଡ଼ଗୁଣ୍ୟ ଧରେ ॥

ଦେଖାଦେଖି ପରଶତ ଆଗରୁ ନୋହିଲୁ ।
ଦେଖିଲେ ଅନ୍ତର ହୁଏ ନ ପୁଣ ମୃଗାକ୍ଷୀ ॥
ବହୁ ଆକଟନ୍ତି ଶାଶୁ ନଣନ୍ଦ ତାହାର ।
ଜାଣିଲେ ସେ ନ କରିବେ ମନ୍ଦିରୁ ବାହାର ॥
ଏଥିକୁ ଉପାୟ ଆଗେ କରିବା ବିଧାନେ ।
ବୃନ୍ଦା ବୋଲେ ହରି ତୁମ୍ଭ ଶୁଣ ସାବଧାନେ ॥
ଚତୁରା ନାପିଆଏ ଅଛି ଦୂତି ତାର ନାମ ।
ତାହାକୁ ପେଷିଣ ଯେ ଜାଣିବା ସବୁ ମର୍ମ ॥
ବୋଲେ ହରି ଚାଲ ଯିବା ତାହାର ସଦନେ ।
ଏତେବୋଲି ବାହାର ହୋଇଲେ ବେନିଜନେ ॥
ଦୂତିକା ମନ୍ଦିରେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
ଦୀପ ଜାଳି ବସି ବାଳୀ ମନରେ ହରଷ ॥
ରାଧା ଅନୁରାଗ ବାସ ଅଳଙ୍କାର ପାଇ ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କେମନ୍ତେ ଏକା କରି ଦେଖିବଇଁ ॥
ରାଧା ଶ୍ରଦ୍ଧା କାମବାଧା ବେଦନା କହିବ ।
କେମନ୍ତେ ମୋ ଇଷ୍ଟଦେବ ସଫଳ ନୋହିବ ॥
ଏମନ୍ତେ ଏ ଦୁଇ ମିତ ଦେଖିଣ ପୁରତେ ।
ଶୁଭ ଯୋଗ ସଙ୍କୁନ୍ୟରେ ଭେଟିଲ ତୁରିତେ ॥
ଚରଣ ପଖାଳି ଦୂତି ଆସନେ ବସାଇ ।
କେତେ ବିନେ କଲା ଧୀରେ ବଚନ ଭାଷଇ ॥
ବୋଲଇ ବିଦୂଷ ଶୁଣ ଚତୁରା ସିହାଣି ।
ଏ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ରାଧା ରୂପ ଗୁଣ ଶୁଣି ॥
ବିରହକାତର ହୋଇ ଚିତ୍ତ ଅଟକାଇ ।
ମନୋଭବ ସମ୍ଭାରେଣ କଲି କଟକାଇ ॥
ସାହା ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନୀକି ଭେଟାଇବ ।
ମହାଘୋର ମଦନ ଅନ୍ଧାର ତୁଟାଇବ ॥
ଶୁଣି ଦୂତି ସ୍ୱରୂପ କହଇ ଏଅନ୍ତରେ ।
ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ ବିରହିଣୀ ରାଧା ସନ୍ତତରେ ॥
ମନାନ୍ତେ କରି ଲଜ୍ଜା ଅଙ୍କୁଶ ନ ମାନି ।
ଗୁରୁଜନେ ବଞ୍ଚାଇଣ ଲୁଚିଛି ସଜନୀ ॥
ଗୋବତ୍ସା ଚରାଉ କଯାଉଁ ମୁରଳୀ ବଜାଅ ।
ନ ଦେଖି ସଦନେ ଥିଲେ ମନକୁ ମଜାଅ ॥
ତୁମ୍ଭ ପାଦପଦ୍ମ ଚିନ୍ତି ଚିତ୍ତ ଆରାଧନେ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଛଳେ ପଦ୍ମରୂପ ପୂଜଇ ବିଧାନେ ॥
ତୁମ୍ଭ ଗୋଚାରଣ ଲୀଳା ଗବାକ୍ଷପଟେ ଦେଖି ।
ସୁଖୀ ହୁଏ ନଟବର ବେଶ ଛବି ଦେଖି ॥
ସେହିରୂପ ନୟନରେ ଦେଖଇ ସ୍ୱପନ ।
ବୃନ୍ଦା ତହୁଁ ଶୁଣି ପୁଣ ପ୍ରସନ୍ନ ଲପନ ॥
ବେଳୁବେଳ ଅନୁରାଗ ଅନ୍ତରେ ବଢ଼ଇ ।
ମୋହ ଯାଇ କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ଢଳିଣ ପଡ଼ଇ ॥
ତୁମ୍ଭର ସଙ୍ଗତେ ଭେଟ କରାଇବା ପାଇଁ ।
ଅଳଙ୍କାର ବସନ ଅଛଇ ଦେଖ ଦେଇ ॥
ଆସିଣ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଲେଡ଼ି ଭେଟ ନ ପାଇଲା ।
ଅନୁସରି ବନରେ ଅନେକ ଦୂର ଗଲା ॥
ଖେଦଭରେ ଆସି ପୁରେ ବସିଛି ସନ୍ତାପେ ।
ଦରିଦ୍ର ଅମୂଲ୍ୟ ନିଧି ପ୍ରବେଶ ମର୍ମ୍ମେ ॥
ନବପ୍ରିୟ ଭାବ ଅନୁରାଗରେ ଶରଦ ।
ଦୂତି ମୁଖେ ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ପୁଲକିତ ଦେହ ॥
ହରଷ ବଢ଼ିଲା ଉତ୍ସାହରେ ଛନ୍ନ ଛନ୍ନ ।
ଅନୁଗତ ଭାବ ଉଦବେଗ ଘନ ଘନ ॥
ହେମହାର ଦେଇ ଗଳାରୁ କାଢ଼ିଦେଲେ ।
ଅନେକ ବିନୟେ ମିଷ୍ଟ ବଚନ କହିଲେ ॥
ମନୋବନ୍ଦୀ-ଗଡ଼-ସନ୍ଧି କବାଟ ଫେଡ଼ିଲେ ।
କାମାନଳ ଦହନରେ ଅମୃତ ଇଡ଼ିଲେ ॥
ଚାଲ କେମାଦେଈ ପାଶେ ଥିବ ଯେଉଁଠାଇଁ ।
ଦାସୀ ବେଶ କରି ମୋତେ ଆଣିବ ଭେଟାଇ ॥
ଦୂତି ବୋଲେ ଅନ୍ତଃପୁର ଆକଟ ଅପାର ।
ନାନାରୂପେ କଇତବେ ପଶି ତ ନ ପାର ॥
ଯେ ଅଗମ୍ୟ କଥା ବାବୁ କରିବାକୁ କହ ।
ମାସ ଉପବାସୀ ହୋଇ ପାରଣା ନ ସହ ॥
କାଲି ବନେ ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା ବେଳେ ଭେଟହେବ ।
ଏହି ରାତିରକ ମାନ ଦୁଃଖେ ସୁଖେ ଥିବ ॥
ଏତେ ବୋଲି ହାତ ଧରି ପାଟଚ୍ଛି ଆସଇ ।
ବୋଧି କହି ଶୟନ ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶଇ ॥
ଏମନ୍ତେ ରଜନୀ ପାହି ତପନ ଉଦୟେ ।
ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ଆସି ମିଳେ ବଳରାମ ଠାଏ ॥
ମଧୁର ବଚନେ ମନ ପ୍ରମୋଦ କରାଇ ।
ଏ ଗୋପ ନବରେ ପାଟଛନକୁ ଧରାଇ ॥

ବୃଦ୍ଧ ପିତା ଭରା କରୁ ଉପହାସ କରାଅ ।
ଏହା ନ କରନ୍ତ ବନେ ବାଛୁରୀ ଚରାଅ ॥
ବନ୍ଧୁ ଦେଖା ଦେଖି ସାନ କଥା ନ କରିବେ ।
ଏତେ ଜଞ୍ଜାଳକୁ ପିତା କେମନ୍ତେ ପାରିବେ ॥
ଗୋଧନ ପାଳନ୍ତ ଗୋପ ଶାନ୍ତିହିଁ କରିବ ।
ତେବେ ମିନା ନନ୍ଦ ଅଶକତରୁ ତରିବ ॥
କଂସ ଆଜ୍ଞାରୁଆପଣେ ଆସିଅଛୁ ନେଇ ।
ଆଜ ଯିବେ ମଥୁରା ସୁନାଅଁ ଧନ ଦେଇ ॥
ସାଜ ଉପଯୁର କର ତୁମ୍ଭେ ଆଜ ଯାଇ ।
ଏକା ବାଳମେଳେ କୃଷ୍ଣ ରଖ ବଚ୍ଛ ଗାଈ ॥
ହଉ ବୋଲି ବଳରାମ ସନମତ କଲେ ।
ଶ୍ରୀଦାମକୁ ଘେନିଣ ଆସ୍ଥାନ ଚଳେ ଗଲେ ॥
ଚହୁଁ ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ପାଇଁ କୃଷ୍ଣ ପାଶେ ମିଳି ।
ବୋଲେ କାଲି ସହିଁକ ଉଚ୍ଛାହ ଅଛୁ ବଳି ॥
ଠାକୁରାଣୀ ଆଜ୍ଞା କରି ସୁଫଳ ହୋଇବେ ।
ବଳାଇ ରହିଲେ ଆଜ ଏକା ତୁମ୍ଭେ ଯିବ ॥
ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ହରଷକୁ କେ ପାରିବ କହି ।
କାନନେ ଗମନ ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ମୁଖ ଚାହିଁ ॥
ଗୁରୁ ପୁଷ୍ୟା ମାଧବ ଏ ରାଧା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ।
ମିଳିଯୋଗ ହେବ ଶୁଭ ମିଥୁନ ଲଗ୍ନରେ ॥
ଦିନେଶ ଦିବସ ଘଟାଇଣ ମେଶଭୋଗ ।
ବସନ୍ତ ସମୀର ଧୀର ଅନୁକୂଳ ଯୋଗ ॥
ଗୋବଚ୍ଛ ଗୋପାଳ ବାଳ ଘେନି ସଙ୍ଗେ ଚଳି ।
ଗନ୍ତପଥ ଅନୁସରି କୁଣ୍ଡ କୂଳେ ମିଳି ॥
ବଚ୍ଛ ରଖି ନାନାଲୀଳା ରଙ୍ଗେ ବିହରେ ।
କେମାଦେଶ ଗମନ ପଥକୁ ଅନୁସରେ ॥
ଏଥି ଅନନ୍ତରେ ରାଧା ପାଶେ ମିଳେ ବୃନ୍ଦା ।
କହଇ କୃଷ୍ଣ ଚରିତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ପ୍ରୀତି ॥
ଏ ଭୂମର ରୂପଗୁଣ ବୃନ୍ଦା ଚହୁଁ ଶୁଣି ।
ଯେତେ ସୁଖ ଭୋଗ କୃଷ୍ଣ କରୁଛନ୍ତି ନ ଜାଣି ॥
କଶୋର ବୟସ ନବ ବିରହ କାତରେ ।
ଲଳିତ ଲହୁଲି ଅଙ୍ଗ ଅନଙ୍ଗ ଘାତରେ ॥
ତୋର ନାମ ଯେନା କରି ରଣେ ଅଛୁ ରହି ।
ଅହର୍ନିଶ ଭାବେ ପଦ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ରମାକୁ ଚାହିଁ ॥

ସାହା ହୋଇ ଦାରୁଣ ମଦନ ଭୟ ଖଣ୍ଡ ।
ନୋହିଲେ କରିବ କାଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ପିଣ୍ଡ ॥
ଗୋବଚ୍ଛ ଚରାଇ ବନେ ବସି ଚହୁଁ ଅଛି ।
ବିଳମ୍ବ ନ କରି ବେଗେ ଚଳ ଗୋ ମୃଗାକ୍ଷି ॥
ବୃନ୍ଦ ଚହୁଁ ଶୁଣି ପ୍ରାଣନାଥର ବିରହ ।
ଉକଣ୍ଠିତା ହୋଇ ଘେନ ସଜନୀ ସମୂହ ॥
ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ହୋଇଣ ଦେବାର୍ଚ୍ଚନେ ବିଜେ ।
ମଙ୍ଗଳ ଅର୍ଚ୍ଚନେ ହୁଳହୁଳ ଯନ୍ତ୍ରବାଜେ ॥
ଜୟଶଙ୍ଖ ମହୁରୀ କାହାଳ ସାରିରବା ।
ଡମ୍ଫ ତାଳ ଅମୃତ ସେନଣ ସେଥି ସେବା ॥
ଖଦ ପଙ୍ଖା ଚାମର କେ ବରଣୀ ବିଞ୍ଚଇ ।
ପାଏଡ଼ା ପାଡ଼ଣ କେହୁ କୁସୁମ ସିଞ୍ଚଇ ॥
ମଙ୍ଗଳ ଅଷ୍ଟକ ଯେ ପଢ଼ନ୍ତି ଦ୍ୱିଜନାରୀ ।
ଦଧିମାଛ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ କେହୁ ଆଗେ ଧରି ॥
ରାଜହଂସ ଦେଖାଇ କେ ପାରୁଆ ଉଡ଼ାଇ ।
କୃଷ୍ଣ ରୂପ ଚିତ୍ର କେମା ଚରଣ ବଢ଼ାଇ ॥
ବେତ ଧରି କେଉଁ ନାରୀ ଖଣ୍ଟିଆ ଡାକରେ ।
ମହିମା ମହିମା କେ ଡାକଇ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରେ ॥
ଧୀରେ ଧୀରେ କେଉଁ ନାରୀ ହେଣ୍ଡ ମଣାଇଁ ।
କେବଳ ନିବେଶ କରି ଯୋଡ଼ଣ ଜଣାଇଁ ॥
ଧୂପକାଠି ଦର୍ପଣ କେବଣ ନାରୀ କରେ ।
କେ ମାନ ପରଖ କେ ବଢ଼ଆଳଟି କରେ ॥
କେ ଛନ୍ଦ ଚାମର ଧରେ କେ ମେଘାଡମ୍ବର ।
ମଣ୍ଡିନ ହୋଇଛି ଶୋଭା ଅବନୀ ଅମ୍ବର ॥
କେହୁ ଝରାନାଳୁଆ କେ ବସନଟଙ୍କ ଡ଼ି ।
କେହି ଅଳଙ୍କାର ପୂଜାସଜ ଚନ୍ଦ୍ରପେଡ଼ି ॥
ନଇବେଦ୍ୟ ଅଶନ କେ ଘେନାଇ ଚଳାଇ ।
କେହି ଧାରୀ ଶୁକ ପିକ ପିଞ୍ଜରୀ ଧରଇ ॥
ମାଜଣା ଯୋଗାଡ଼ ପୀଠ ଚଉକୀ ପାଦୁକା ।
ନାନାବିଧ କଉତୁକେ କେବନ ନାୟିକା ॥
କର ପ୍ରସାରଣ ଅନୁସର କେହି ବାଳୀ ।
କାହା କରେ କର ଦେଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାଲି ॥
ଏମନ୍ତ କାନନେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
ଜନକରେ ଘେନି ବୃନ୍ଦା ଧାଉଁଛନ୍ତି ଅଇଲେ ॥

କେତକୀ କୁସୁମ ଛତ୍ର ଚମ୍ପାପୁଷ୍ପ କମେ ।
ଭୃଙ୍ଗର ବାରଣେ ଶିରେ ଧରିଲେ ସୁଷମେ ॥
ଖଗମୃଗ ଉତ୍ସୁକରେ ଧାମନ୍ତି ହରଷେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଲତା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ଗଉର ବକଷେ ॥
ବିଦ୍ୟୁଲ୍ଲତା ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ଜିଣି ହରି ଛନ୍ନ ଛନ୍ନ ।
ଠାକୁରାଣୀ ବିକେ ଜାଣି ଛନ୍ନ କୃଷ୍ଣ ମନ ॥
ତରୁ ତରୁ ଉତ୍ସବେ କଦମ୍ବ ଶାଖେ ଉଠି ।
ଜେମାଦେଇ ଗମନରେ ନିବେଶିଣ ଦୃଷ୍ଟି ॥
ତଳେ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳେ ହରି ଘାଟେ ।
ଭୋ ମିତ ଏ ହର୍ଷିତ ସମୁଦ୍ର ଘୋଟିଆସେ ॥
ଏତେ ବୋଲି ବେଗେ ବେଗ ବୃକ୍ଷରୁ ଖସିଲେ ।
ଦେଖିଣ ସୁବଳ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ହସିଲେ ॥
ଯାହା ଶୋଭା ଶୁଣି ଏହୁ ତରଳ ବହଇ ।
ତାହା ରୂପ ଦେଖିଣ ଏ କେମନ୍ତେ ରହଇ ॥
ସମୁଦ୍ର ନୁହଇ ହରି ଜେମାଦେଈ ବିଜେ ।
ଲାବଣ୍ୟବାରିଧି ରାଧା ସଖୀଗଣ ମଝେ ॥
ହୁଳହୁଳି ଗୀତ ବାଦ୍ୟ ସିନ୍ଧୁ ଘୋଷ ଜାଣି ।
ଲହରୀ ପରାୟେ ଦିଶେ ଏ ଭ୍ରମରଶ୍ରେଣୀ ॥
ଅକଳିତ ଗୁଣାବଳୀ ଗମ୍ଭୀର ତରଙ୍ଗ ।
କୃଷ୍ଣବେଣୀ ନଦୀତଟ ଭେଟଣ ସଂଯୋଗ ॥
ଭାଳେ ଟିକ ବାଳମିତ୍ର ଉଦୟ ପ୍ରକାଶେ ।
ନେତ୍ର ମତ୍ସ କୁଚ କଚ୍ଛ ପରି ପୃଷ୍ଠ ଦିଶେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱାତି ନାସା ମୋତି ଦନ୍ତପନ୍ତି ସଦ୍ମେ ।
ମୁଖହାସ ଓଷ୍ଠ କୋକନଦ କଇଁ ପଦ୍ମେ ॥
ସୁବାହୁ ମୃଣାଳ ଗ୍ରୀବ ଶଙ୍ଖ ଶୋଭା ଦିଶେ ।
ହୃଦୟରେ ମୋତିହାର ସୁରନଦୀ ମିଶେ ॥
ଆଭରଣ ରତ୍ନକରେ ରତ୍ନାକର ନାମ ।
ଭଉଁରୀ ନାଭି ତ୍ରିବଳୀ ତ୍ରିବେଣୀ ସଙ୍ଗମ ॥
ବାଳିବନ୍ତ ଜଘନ ଏ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ନଖ ।
ଏହୁ ତୀର୍ଥ ଆଶ୍ରେଣ ଖଣ୍ଡଇ କାମଦୁଃଖ ॥
ଫେନଚିହ୍ନ ଚଉଳ ଯେ ନାବ କି ଭାସଇ ।
ସାଢ଼ୀଘର ଚଳନ୍ତେ ଏ ବୋଇତ ଆସଇ ॥
ମୁକୁର ଚନ୍ଦ୍ରମା ରାମା ଅନୁସରି ରହେ ।
ଅନେକ ରୂପକ ସିନ୍ଧୁ ଏକ ଠୁଳ ହୁଏ ॥

କାଳିନ୍ଦୀ ନଦୀ ରୂପରେ ତୁମ୍ଭେ ଯାଇ ମିଶ ।
ସମ୍ପର୍କିତ ହେଲେ ହୁଏ ମହା ସୁଖ ରସ ॥
ଧଇର୍ଯ୍ୟ ମନ୍ଦରଗିରି ବାହୁ ରଜ୍ଜୁଛନ୍ଦେ ।
ମନ୍ଥନ କରି ପୟୋଧି ସୁରାସୁର ମଧ୍ୟେ ॥
ନାନାରସ ଜାତ କରି ସୁଧା ପାନ କର ।
ଦାରୁଣ ମଦନବାଣ ବ୍ୟଥା ତାପ ହର ॥
ପାରିଲେ ଭରସା କର ନ ପାରିଲେ ଘୁଞ୍ଚ ।
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ତଳେ ଉଠି ଲତା ତଳେ ଲୁଚ ॥
ଅନ୍ୟ ନାରୀ ନୁହନ୍ତି ଯେ ଗୃହାନ୍ତେ ମୋହିବୁ ।
ଆଜ ସେ ଜାଣିବ ଧୈର୍ଯ୍ୟ କେମନ୍ତେ ରହିବୁ ॥
ନୃପତିଦୁହିତା ଏ ଯୁବତୀଶିରୋମଣି ।
ଯେବେ ବଶ କରିବୁ ଏହାକୁ ବେଣୁପାଣି ॥
ନେବ ସେ ବହିବୁ ଶିରେ ଶିଖିପୁଚ୍ଛବାନା ।
ଏଠାରେ ନାଗର ପଣ ଜଣା ଯିବ ସିନା ॥
ହସି କୃଷ୍ଣ ଉଲ୍ଲସିଣ ବାନ୍ଧେ ବାହା ମାରି ।
ବୋଲନ୍ତି ଭୋ ମିତ ମୋତେ କଲ ତୁମ୍ଭ ପରି ॥
ଅଗ୍ନିକାଳେ କ୍ଷୀର ପୂରି ଉଚ୍ଛୁଳୁ ଯେ ଥାଇ ।
ଧୀର ହୋଇ ରହଇ ସେ ନୀର ସଙ୍ଗ ପାଇ ॥
ଶୀତକାଳେ ଜଳ ଛୁହିଁ ଶୀତେ କମ୍ପୁଥାଇ ।
ପଶିଣ ମଜ୍ଜିଲେ ଯେହ୍ନେ ଶୀତଭୟ ଯାଇ ॥
ସେହିରୂପେ ତାର ସଙ୍ଗ ହେବ ଯେତେବେଳେ ।
ତେତେବେଳେ ନାଶହେବ ବିକାର ସକଳେ ॥
କାମବ୍ୟାଧି ଚେଷ୍ଟା କରିଅଛି ନାନାମତେ ।
ରାଧା ଔଷଧରେ ବାଧା ନ କରିବ ମୋତେ ॥
ତୁମ୍ଭେ ଦୁଇ ମିତ୍ର ମାତ୍ର ସାହା ହୋଇଥିଲେ ।
ଏ ନୃପନନ୍ଦିନୀ ସଙ୍ଗ ଲଭିବ ମୁଁ ଭଲେ ॥
ଏମନ୍ତେ ଦୂତିକା ପାଶେ ମିଳି ହସ ହସ ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଚାହିଁଣ କହେ ବଚନ ସନ୍ଦେଶ ॥
ତୁମ୍ଭର ଚରିତ ଯେ ଜଣାନ୍ତେ ଜେମା ପାଶେ ।
ପଡ଼ିଲେଣି ଘୃତ ଯେହ୍ନେ ଜଳଇ ହୁତାଶେ ॥
ପୁଣ ପୁଣ ପୁଚ୍ଛଇ ମୋ ପ୍ରାଣନାଥ କାହିଁ ।
କହିଲି ବନରେ ଛନ୍ତି ତୋର ଭେଟ ପାଇଁ ॥
ମୋତେ ଆଗ ପେଷି ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ଆସଇ ।
ଉପାଧି ଦେଇଣ ତୋତେ ସଜନୀ ପେଷଇ ॥

ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ପୁଲକିତ କମ୍ପସ୍ତମ୍ଭ ଦମ୍ଭେ ।
ମିଳି ଉକତି କି କଥା ନ କହେ ଆରମ୍ଭେ ॥
ଏମନ୍ତେ ବୃନ୍ଦା ରାଧା ସ୍ଥାମୁରେ ଜଣାଇ ।
ବ୍ରଜେନ୍ଦ୍ରନନ୍ଦନ କୁଣ୍ଡ କୂଳେ ଛନ୍ତି ରହି ॥
ମୃଗୟା କରଇ ଶ୍ୟାମ କାମତମ ଘୋରେ ।
ଶ୍ୟାମଳ ମଞ୍ଜୁଳ ତନୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହାରରେ ॥
କଟିଘଣ୍ଟି ସ୍ୱରେଣ ସୁସ୍ୱରେ ବଂଶୀସ୍ୱନେ ।
ଶ୍ରବଣ ନୟନ ମତ୍ତ ହରିଣାକ୍ଷୀଗଣେ ॥
କଟାକ୍ଷ ବିଷମବାଣ ଭ୍ରୂଗୁପରେ ସନ୍ଧି ।
ଅପାଙ୍ଗ ଆକର୍ଣ୍ଣେ ପୂରି ମନ୍ଦହାସେ ମନ୍ତ୍ରି ॥
ସନ୍ଧିଲେ ମରମେ ବାଜି ବିବେକ ହଜଇ ।
ଦେଖି କାମକିରାତ ସେ ପୁଣି ପ୍ରହାରଇ ॥
ନ ପଳାଇ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବନ୍ଧି . ବିପରୀତ ଏହି ।
ନିଜ ଧୈର୍ଯ୍ୟକୁ ତେଜି ସୁଧାଲୋଭେ ରହି ॥
ତୋତେ ଉଦ୍ଦେଶିଣ ହରି ଏ ବନେ ଲେଉଡ଼ି ।
ଲଭିଲେ ମୃଗୟା ଜୟ କରି ବାହୁଡ଼ି ॥
ସାବଧାନେ ହୋଇ ଏଥେଁ ବିଜୟ କରିବା ।
ବିଶ୍ୱାସ ସଜନୀ ପେଶି ଆଗରି ବରିବା ॥
ଲଳିତା ବୋଇଲେ ଏହା ବିଗୁରି ଅଟଇ ।
ଠାକୁରାଣୀ କହେ ଏହୁ ମନକୁ ଘଟଇ ॥
ବିଶ୍ୱାସ କରିଣ ତୁଳସୀକୁ ପଠିଆଇ ।
ଜାତିପୁଷ୍ପ ମାଳା ଯେ ଚନ୍ଦନ ପାନ ଦେଇ ॥
ହରଷେ ତୁଳସୀ ଘେନି ବନରେ ଚଳିଲେ ।
କେତେଦୂରେ କୁଣ୍ଡକୂଳ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମିଳିଲେ ॥
ଦୂରୁଁ ଦେଖି ସଖୀ ପଛଧର୍ମା ଲୁଚି ଦେଲେ ।
ଅବଲମ୍ବି ହରି କଳ୍ପପାଦପର ମୂଳେ ॥
ଦୂରୁଁ ଗୃହଁ ଦୂତି କହେ ଦେଖ ହେ ନାଗର ।
ରାଧିକାର ପ୍ରିୟସଖୀ ପ୍ରବେଶ ଆଗର ॥
ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ପାଟେଶ୍ରୁଟି ପହଣ୍ଡ ଦଣ ଆସି ।
ମୃଦୁ ମଧୁ ଲଳିତେ ତୁଳସୀ ହସି ହସି ॥
ବୃଷଭାନୁ ଜେମାଦେଈ ଏ ବରଣ ବିଧି ।
ଯେ ତୁମ୍ଭର ମନୋରଥ ହେବ ସର୍ବସିଦ୍ଧି ॥
ଶୁଣି ଶ୍ୟାମ ହେମପାନ ମସ୍ତକେ ଲଗାଇ ।
ସର୍ବାଙ୍ଗେ ଚନ୍ଦନ ଘେନି ମାଳାକୁ ଲମ୍ବାଇ ॥
ତାମ୍ବୂଳକୁ ଭୁଞ୍ଜିଣ ପ୍ରସନ୍ନମୁଖେ କହେ ।
କେଉଁଠାରେ ଜେମାଦେଈ ବିଜେକରି ରହେ ॥
ତୁଳସୀ ବୋଇଲେ ମୋତେ ସ୍ଥାମୁକୁ ପେଶିଲେ ।
ସଖୀଗଣ ଘେନିଣ ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟସ୍ଥାନେ ଗଲେ ॥
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଭେଟ କେଉଁଠାରେ ହେବ ।
ତୁଳସୀ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଏହିଠାରେ ଥିବ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଥଳେ ସକଳ ଯୁବତୀଗଣ ରଖି ।
କୁଣ୍ଡେ ବିଜେ କରିବେ ଘେନିଣ ପ୍ରାଣସଖୀ ॥
ବୃନ୍ଦା ଘେନି ବେନିଜନ ମିଳନ କରିବେ ।
ଲଳିତା ସଙ୍ଗେ ସଖୀ ଅପସରି ଛନ୍ତି ହେବେ ॥
ମନସିଜ ରହିଣ ସୁଫଳ କରାଇବେ ।
ବେନିଜନ ଚିର ମନୋରଥ ପୂରାଇବେ ॥
ମେଲାଣି ହୋଇଲେ ସିଦ୍ଧ ଠାକୁରାଣୀ ପାଶେ ।
ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ଅଶ୍ରୁଜଳ ହରଷେ ବରଷେ ॥
ନଖାଗ୍ରେ ସେ କାଳମାରେ ପ୍ରେମପଣ ଲହି ।
ମୋହେ ମୁଦ୍ର ଚନ୍ଦନ ଚୁମ୍ବନ ମୁଦ ଦେଇ ॥
ଗଳାମାଳା କମଳ ସହିତେ ଦୂତି କରେ ।
ଗୃହଁ କହି ପେଶିଲେ ସେ ତୁଳସୀ ସଙ୍ଗରେ ॥
ନେନି ଟେକି ଏ ହାରରେ ନୃପତି ଦୁହିଣୀ ।
ଏମନ୍ତେ ଭେଟିଲେ ଯାଇ ସେ ବେନି ତରୁଣୀ ॥
ପ୍ରସନ୍ନବଦନ ଦେଖି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ରାଧେ ।
ବେନିବାମା ହରଷରେ ଜଣାଇ ସାନ୍ନିଧ୍ୟେ ॥
ଦେଖିଲୁଁ ନାଗରବର କୁଣ୍ଡକୂଳ ଭାଗେ ।
ବସିଅଛି ବନମାଳୀ ତୋର ଅନୁରାଗେ ॥
ସମୀର ସୁଗନ୍ଧେ ବହେ ତୋ ଅଙ୍ଗ ସୁଗନ୍ଧେ ।
ଚରଣ ପରାଗ ରେଣୁ ଘେନଇ ଆନନ୍ଦେ ॥
ଶିରରେ ଲଗାଇ ମାଳା ଗଳାରେ ବହିଲ ।
ଚନ୍ଦନ ଘେନି ଶୀତଳ ହୋଇଲି ବୋଇଲ ॥
ତାମ୍ବୂଳ ଚର୍ବିତ ହରି ମହାସୁଖ ପାଇ ।
·ଗଳାର କମଳମାଳା ଲେଖ ଲିହି ଦେଇ ॥
ବୋଲେ ବାଳା କୃଷ୍ଣମାଳା ହୃଦରେ ଲମ୍ବାଅ ।
କାମଦାବାନଳ ଜଳୁ ଅଛଇ ଲିଭାଅ ॥
ଶ୍ରୀହସ୍ତରେ ବର୍ଣ୍ଣାବଳୀ ପତ୍ରିକା ଦେଖାଅ ।
ଅମିୟ ସିଞ୍ଚିଣ ଖିନ୍ନ ଜୀବନ ରଖାଅ ॥

ଏତେ କହି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉଲଗିମାଳ ଘେନି ।
ହୃଦୟେ ଲମ୍ବାଇ ଆଗେ ଲଗାଇ ମର୍ଦ୍ଦନୀ ॥
ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ଶ୍ରୀଲେଖ ଘେନି ହୃଦୟେ ଲଗାଇ ।
ପ୍ରେମ ମୁଦ ଗୁହ୍ନିଁ ଭୃଙ୍ଗବିଦ୍ୟା କରେ ଦେଇ ॥
ମୁଦଫେଡ଼ ଚଢ଼ି କର୍ଣ୍ଣମୂଳରେ ଶୁଣାଇ ।
ନେନ୍ତ ପ୍ରେମଜଳେ କାଳୀ ନଖେ ଲେଖାହୋଇ ॥
ଗୁଣମଣି ପ୍ରାଣଧନୀ ଛାମୁକୁ ଚଳାଉ ।
ଚସ୍ତୁର କମଳେ ମନ ଭ୍ରମରେ ଖଞ୍ଜାଉ ॥
ବୃନ୍ଦାବାଣୀ ତରଙ୍ଗିଣୀ ବୁଡ଼ନ୍ତେ ମୁଁ ଭାସି ।
ଗୋଡ଼ାଇ ଓଗାଳ ଆଗେ କାମଗ୍ରାହା ଗ୍ରାସି ॥
ନାମଲତା ଅବଲମ୍ବ କରିଣ ରହିଛି ।
କୂଳେ ଆସିବାକୁ ମୋର ସଷ ନାହିଁ କଛି ॥
ଅଣକତ ଦେଖି କୂଳେ ଉଢଳିଲା ଯେବେ ।
ମନୋଭବ-ପରସ୍ତ ଉଚିତ ନୁହେଁ ତେବେ ॥
ନଖପନ୍ତି ଜାତି ପୁଷ୍ପ ମାଳ ଚହ୍ନ ବହି ।
ଚନ୍ଦନ ବୋଲ-ତାମ୍ବୁଳ ଭୁଞ୍ଜି ସୁଖ ପାଇ ॥
କଣ୍ଟାଜନ ବୋଲ ଚହ୍ନ ଦେଖନ୍ତେ ବହିତେ ।
ମଦନ ଦାରୁଣ ଖଣ୍ଡ ନ ଯାଇ ପରତେ ॥
ପୁଣି ପୁଣି ମରମେ ସନ୍ଧଇ ପଞ୍ଚବାଣ ।
ଉଢଳି ରଖିଲି ଲୋକେ ଆନ କରେ ପୁଣ ॥
ପାରିଲେ ସମ୍ଭାଳ ନ ପାରିଲେ ତହିଁ ମେଲ ।
ଅଣକେତ କୂଳେ ଲାଗି ଏତେ କଳବଳ ॥
ଅଙ୍ଗୀକାର ପରାଭବ ମହତ ଜନକୁ ।
ଦଣ୍ଡ ଭେଦ ନୋହୁ ଶ୍ୟାମ ବୁଝି ଯେ ଏଥକୁ ॥
କୋଳରେ ରଖିଣ କୁଚ କନ୍ଦରେ ଲୁଚାଅ ।
ଘୋଡ଼ାଇ ବଜ୍ରର ବାହୁ କାମକୁ ଦୂରାଅ ॥
ସଚେତ କର ଅଧରୁ ଦେଇ ସୁଧାପାନ ।
ନୋହେବ ସେ ରଖିବା ହେବ ଭାସିଗଲେ ଜନ ॥
ଉଦ୍ଧତ ଲେଖିଲି ମୋର ଦୋଷ କର କ୍ଷମା ।
ଏ ବେନି କାମିନୀ କହିବାରୁ ତ ଜାଣିମା ॥
ଶୁଣି ସାଇ ପୁଲକରେ ଅଶ୍ରୁଜଳ ବହି ।
କମ୍ପ ସ୍ୱେଦ ଗଦଗଦ କଣ୍ଠ ଜାଡ଼ି ବାହି ॥
ପୁଣି ପୁଣି ଲେଖି ଘେନି ଲଦଇ ସେ ହୃଦେ ।
ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇ ଆଗକୁ ଯେ ନ ଚଳଇ ପଦେ ॥

ଲଳିତା ବୋଇଲେ ଭୃଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ମୁଖ ଗୁହ୍ନିଁ ।
ଆମ୍ଭ ପ୍ରତିଭାଷା ଦିଅ ବୃନ୍ଦାହାତେ ଲିହି ॥
ଶୁଣି ଭୃଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ଯେ ଲେଖନପତ୍ର ଘେନି ।
ଲେଖିଲେ ସରସବାଣୀ ମନେ ମନେ ଗୁଣି ॥
ମୁଦ ଘେନି ଜେମାଦେଈ ହୃଦେରେ ଲଦିଲେ ।
ଉରଜ ଚନ୍ଦନ ଭାଳେ ଲଗାଇଣ ଦେଲେ ॥
ଘେନିଣ ହରଷେ ବୃନ୍ଦା ଚଳେ କୃଷ୍ଣ ପାଶ ।
ଦୂରୁ ଦେଖି ନାଗର ହୃଅନ୍ତି ହାସହାସ ॥
ବୋଇଲେ ହେ ବନେଶ୍ୱରି ମୋତେ ପରସନ୍ନ ।
ତୁମ୍ଭରେ ଯେ କରି ହୁଏ ଏତେ କଥାମାନ ॥
ଗଗନଚନ୍ଦ୍ରମା କରଗତକୁ ଆଣିଲ ।
କି ଦେଇ ଶୁଝିବି ମୋର ଜୀବନ କିଣିଲ ॥
କାଳେ କାଳେ ତୁମ୍ଭରେ ଯେ ହୋଇଥିବି ଋଣୀ
ମହତ ବିବେକ ଜନ ବିପ୍ରୁଥୁ ଜାଣି ॥
କାମ କୋପାନଳେ ଚିରକାଳରୁ ଦଗଧ ।
ସୁରନଦୀ ବୃନ୍ଦାଇଣ ମିଳାଲ ସନ୍ନିଧି ॥
ଭସ୍ମ ଅଙ୍କୁରଇଲ ଅମିୟ ବାଣୀ ସିଞ୍ଚି ।
ପଲ୍ଲବ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲଫଳ ଲଭେ କି ସରଞ୍ଚି ॥
ଶୁଣି ବୃନ୍ଦା ବୋଲେ ହସି ଶୁଣ ହେ ତମାଳ ।
ଧଇର୍ଯ୍ୟରେ ଥିଲେ ସମୟରେ ଲଭେ ଫଳ ॥
ଏଥେ ଶୁଣି ତୁମ୍ଭ ପ୍ରେମ ପତ୍ରିକା ସୁକେଶୀ ।
ବିକାର ବାଧନ୍ତେ ପଦେ ନ ପାରଇ ଆସି ॥
କି କି ଲେଖି ପତ୍ରିକ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅଛି ଦେଇ ।
କୃତ କୃତ୍ୟେ ଘେନ ହରି କରାଞ୍ଜଳି ହୋଇ ॥
ଚନ୍ଦନ ତାମ୍ବୂଳ ମୃଗମଦ ଗରଗର ।
ଗୁହ୍ନିଁ ଲଗାଇ ଶିର ଚୁମ୍ବି ହୃଦୟର ॥
ପଢ଼ି ନ ପାରିଣ ସେହୁ ବୃନ୍ଦାକରେ ଦେଲେ ।
ସରସ ହରଷେ ବୃନ୍ଦା ପତ୍ରିକା ପଢ଼ିଲେ ॥
'ଜୀବବନ୍ଧୁ ଶୋଭାସିନ୍ଧୁ ପଦନଖ ଶଶୀ ।
ହୃଦୟ କୁମୁଦ ଚକ୍ଷୁ ଚକୋର ଲାଳସୀ ॥
ନବଜଳଧର ବରଷାରେ ନଦୀବଢ଼ି ।
ନିଜ ଦେହ ନିମଜାଇ ମହା ଜଳେ ପଡ଼ି ॥
ମନହଂସୀ ମିଳଣ ଆଶୀ ଶରଧା ବଢ଼ାଇ ।
ନୟନମୀନ ଅପାଙ୍ଗତରଙ୍ଗେ ବୁଡ଼ାଇ ॥

ଅନଙ୍ଗ ବାହନେ ନାଚେ କୁଣ୍ଡଳେ ଆକର୍ଷି ।
କରୁଣା-ବୋଇତେ ଏଥୁଁ ପାରକର ଆସି ॥
ପାଦପଦ୍ମ ପିଞ୍ଜରରେ ପୋଷିଣ ରଖିବା ।
ବିମ୍ବାଧର ସୁଧାପାନ ଦେଇଣ ତୋଷିବା ॥
ଲେଖା ଅପରାଧ କ୍ଷମା କରିବା ହୋଇବ ।
ନେମାରେ ଦଇନ୍ୟ ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ଜଣାଇବ ॥
ଶୁଣି ହରି ତନୁ ଘାରି ପ୍ରେମେ ଜର ଜର ।
ଭାବମାର ଭାବଭାଷା ଭାବ ଗର ଗର ॥
ବନେଶ୍ୱରୀ କର ଧରି ସନ୍ତରେ ପୁଛଇ ।
କହ କହ ରସମୟୀ କି କହୁଅଛଇ ॥
ବୃନ୍ଦା ବୋଇଲ ରାଧା ଏହା ବିନୟେ କହିଛି ।
ଅବୋଧ ନାୟିକା କାନ୍ତ ଅଭୋଗ୍ୟ ହୋଇଛି ॥
ଅଜାଅର ଲଳିତ ଲହୁଲ ନବବାଳା ।
ନାହିଁ ଅନୁଭବ ନବ ମନୋଭବ କଳା ॥
ସେବା ଅପରାଧ ଦୋଷ ମନରେ ନ ଘେନ ।
ସାରି ଶୁକ ପଢ଼ାଇ ସୁସ୍ୱରୁବାଣୀ ଶୁଣି ॥
ସୁଧାନିଧି ସଙ୍ଗ ଯେହ୍ନେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ଦେବତା ।
ରସ ରଖି ରସ ଭୋଗ କର ନିଜ କାନ୍ତା ॥
ସମାଗମ ପ୍ରଥମେ ଗୁଆଁରି ନାରି ଦଶା ।
ଜାତ ହୁଏ ଲଜ୍ଜା ଛନ୍ନମନ ଅଭରସା ॥
କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଲତା ବଢ଼ି ତରୁକୁ ବେଢ଼ଇ ।
ଏକାବେଳେ ବେଢ଼ାଇବା ଲୋଡ଼ିଲେ ଛାଡ଼ଇ ॥
ତୁମ୍ଭେ ତ ରସିକବର କସ ବା ଅଧିକେ ।
ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ଈଷିତେ କମ୍ପଇ ଅଙ୍ଗ ଝାଙ୍କେ ॥
କେତେବେଳେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇବେ ଜେମାଦେଇ ।
ଦର୍ଶନ କରିବା ଯେ ଗ୍ମୁରେ କସ ଦେଇ ॥
ମୋହଠାରେ ଅନୁଗ୍ରହ ଅଛିଟିକି ବୃନ୍ଦେ ।
କୃପା ଅବଲୋକନେ ହସିବ ମନ୍ଦେ ମନ୍ଦେ ॥
କି ଅବା ମାନିନୀ ହୋଇ ମୁଖେ ମସି ମଣ୍ଡି ।
ପାଦ ଅଗ୍ରେ କ୍ଷିତି ଘଷି ପଣତେ ଓହାଡ଼ ॥
ଏମନ୍ତ ଅନ୍ତର ସେ ଦେଖିଲେ ମନମଥ ।
ନିମିଷେ ବିଶ୍ରାମ ନ କରିବ ଶରପଥ ।
ଆଗମ ଜାଣି ପାରୁଛି ନ ଗଲା ଯା ଏଥୁଁ ।
ଏହି ଅପରାଧ ଘେନ ଲେଉଟିଲେ ପଥୁଁ ॥

ଦାରୁଣ ମଦନ ଆଜ ରଖିବ କି ଭଲେ ।
ନ ପୁଣ ନ ଆସନ୍ତି ମୋ କରମ ବିଫଳେ ॥
ରମ୍ୟ ସ୍ଥାନ ଦେଖି ଶ୍ରମେ ଶ୍ରମ ପାଇ ରହି ।
ବନଜୀବ କଉତୁକ ଦେଖେ ଅବା କାହିଁ ॥
ଗୁରୁଜନ ଦେଖି ଅବା ପଥ ନିରୋଧିଲେ ।
ଭୟ ଦେଖାଇଣ ଅବା ସଖୀ ନିଷେଧିଲେ ॥
ମୋରେ ବାମ ହୋଇ କାମବାଣେ କି କଟାଳ ।
ଜାଣୁଅଛି ମୋହର ହୃଦୟ ପରିକଳ ॥
ଯାଅ ଯାଅ ବୃନ୍ଦା ବେଗେ ଆଣ ପ୍ରାଣସଖୀ ।
ନିମିଷକ କୋଟିଯୁଗ ହେଉଛି ନ ଦେଖି ॥
ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ବୋଲେ ହରି ନୁହସି ଆରତ ।
ଏହିକ୍ଷଣି ଠାକୁରାଣୀ ଆଶିବ ତ୍ୱରିତ ॥
ଏତେ କହି ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ଶୀଘ୍ରହୋଇ ଗଲେ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟସ୍ଥଳେ ଜେମାଦେଇ ସନ୍ନିଧିରେ ମିଳେ ॥
ଦୂରୁ ରହିଁ ବୋଲେ ରାଇ ଆସ ଆସ ପାଶେ ।
ଏକାନ୍ତରେ କହ କଥା ମରମ ବିଶ୍ୱାସେ ॥
ପ୍ରାଣନାଥ ଦର୍ଶନ ପାଇଲ କେଉଁଠାରେ ।
କେଉଁ ଅବକାଶରେ କେମନ୍ତ ବେଶ ଧରେ ॥
ଆଦରେ ପତ୍ରିକା ପଢ଼ି କସ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।
ଅନ୍ଧକୁ କି ଉଦ୍ଧାରିବା ଅଙ୍ଗୀକାର କଲେ ॥
ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ବୋଲେ ଧୀରେ ଶୁଣ ଗୋ ରାଧିକେ ।
ଯେତେ ପୁଛାକଲୁ ସେହୁ ତୋ ତହୁଁ ଅଧିକେ ॥
ଶ୍ୟାମକୁଣ୍ଡ କୂଳେ ତରୁ ଅବଲମ୍ବେ ଉଭା ।
ନଟବର ବେଶ ତୋର ମଣି ଉରେ ଶୋଭା ॥
ଏହିହରେ ଶ୍ରବଣ ନୟନ ଅଛି ଡେରି ।
ଆଗକୁ ପାଏ ଆସିଣ ପଛ ଅନୁସରି ॥
ଆବେଶେ ଉତ୍ସାହ ଚିତ୍ତ ଧରି ନ ପାରଇ ।
ନିଭୃତେ ପଲ୍ଲବଶଯ୍ୟା ରଚନା କରଇ ॥
ପବନେ ପତନେ ବିଚଳିତ ସଚକିତ ନେହେ ।
ଧାଉଛି ଆସି ନ ଦେଖି ଖେଦ ଚିନ୍ତା ଚିତ୍ତେ ॥
ଏକା ହୋଇ କାନନେ ଭ୍ରମଇ ତୋତେ ଖୋଜ ।
ନ ଦେଖି ବନ୍ଧୁ ମନେ ଖରଶ୍ୱାସ ତେଜ ॥
ମୋତେ ଦେଖି ପାରୁଛି ଆସିଣ ଗଲେ ଘେନ ।
ଆଦରେ ପତ୍ରିକା ଘେନ ଲଗାଇ ମୂର୍ଦ୍ଧନ ॥

ଲୋକଙ୍କେ ନ ପାରି ପଡ଼ି ମୋତେ ପଢ଼ାଇଲେ ।
ଶୁଣି ବେଣୁଁବେଳ ଅନୁରାଗ ବଢ଼ାଇଲେ ॥
ବେଗେ ଘେନିଆସ ବୋଲି ପଠିଆଇ ମୋତେ ।
ମନମଥ ଘାଟେ ପଥ ଚାହୁଁଥିବେ ତୋତେ ॥
ବିଳମ୍ବ ନ କର ସଖି ବେଗ ହୋଇ ଯିବା ।
ପ୍ରାଣନାଥ ବିରହ-ଅନଳ ଲିଭାଇବା ॥
ପୂଜାସ୍ଥଳେ ସକଳ କାମିନୀଗଣ ରଖି ।
ସଙ୍ଗରେ ଘେନିଲେ ଏକା ପ୍ରାଣପ୍ରିୟ ସଖୀ ॥

ଛଦ୍ମରେ ବନରେ ପଶିଲେ ପୁଷ୍ପ ତୋଳି ।
ବୃନ୍ଦା କର ଧରି ପଥେ ଯାଉଁ ଯାଉଁ ଭାଳି ॥
ଦିନେହେଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସଖୀ ଦେଖିଲି ଯେ ନାହିଁ ।
ଛନ୍ନ ହୋଇ ସଲଜ୍ଜାରେ ନ ପାରିବି ଚାହିଁ ॥

ସ୍ମିତମୁଖ ପୋତି ସ୍ତବ୍ଧ ରହନ୍ତେଣ ହରି ।
ରୁଷ୍ଟ କରି ଇଷିତେଣ ନେବେ କୋଳ କରି ॥
କେଶ ଆଉଁସିଣ ମୁଖେ ଦେବେ ଯେ ଚୁମ୍ବନ ।
ସଖି ତେତେବେଳେ ଦେହେଁ ଥିବ କି ମୋ ଜ୍ଞାନ ॥
ମୋର ଉରଜସଂପୁଟେ ମନ ଥିବେ ରଖି ।
ଘୋଡ଼ାଇ ଲୋଡ଼ନ୍ତେ ପୁଣ ପୁଣ ଫେଡ଼ି ଦେଖି ॥

ଉରେ ଉର ଲଗାଇ ଭିଡ଼ିବେ ନିବିଡ଼ରେ ।
ଭ୍ରମେମାନେ ହସୁଥିବ ଲତା ଉହାଡ଼ରେ ॥
କୁଞ୍ଜଗୃହ ଗତେ ଦେଇ ତାଙ୍କର ଆସୁତେ ।
ବାହୁଡ଼ିବ ଲାବଣ୍ୟ ସାଗରେ ମେଲି ମୋତେ ॥

ବିବେକ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧୀର ଆଗେ ପଳାଇବେ ।
ଶିଖାଇଲ ଚରିତ କପାଇଁ ମନେ ଥିବେ ॥
ମନସିଜ ତାଡ଼ନିଆ ହୋଇଥିବ ବାଦୀ ।
ଚେତନା ବୁଡ଼ାଇ ହରାଇବ ମନୋବୁଦ୍ଧି ॥
ଉତ୍କଣ୍ଠିତା ହୋଇ ରସେ ଭାସଇ ସୁକେଶୀ ।
ସଖୀ ସେ କହନ୍ତେ ଜାଣି ଘେନାଇ ବିଶେଷି ॥

ଏମନ୍ତେଣ କୁଞ୍ଜକୂଳେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
କେତେ ଦୂରେ ରହି କୃଷ୍ଣ ରୂପକୁ ଚାହିଁଲେ ॥
ତମାଳ ତରୁ ତଳରେ ଚିକ୍କଣ କାଳିଆ ।
ପୀତପଟ ଶିଖୀ-ପୁଚ୍ଛ ମୁକୁତାମାଳିଆ ॥

ବେଣୁନାଦ ଗମ୍ଭୀର ମଧୁର ମୃଦୁହାସେ ।
ମେଘ ନଗ ନଦୀ ମହାରୂପ କି ପ୍ରକାଶେ ॥
ଚକିତେଣ ଛନ୍ନ ହୋଇ ବୋଲେ ମହାଦେଇ ।
ଶାଢ଼ୀଘେରି ନଭେ ନବଘନ ଉଦେ ହୋଇ ॥
ବୋଲେ ବୃନ୍ଦା ଶୁଣ ରାଧେ ସ୍ୱରୂପ ବଚନ ।
ଏହି ଶ୍ୟାମଘନ ଉଦେ ତୋ ତାପମୋଚନ ॥
ଶିଖେଣ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଶକ୍ରକୋଦଣ୍ଡକୁ ଜିଣି ।
ପୀତାମ୍ବର ସୁନ୍ଦର ରୁଚିର ବେଣୁପାଣି ॥
ମନସିଜ ସୁରରାଜ ଧନୁ ଘଡ଼ଘଡ଼ ।
ବିଷମବାଣେ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଦଳ ଦର୍ପ ହରି ॥
ଉପହାର ବକମାଳା ଘନେ ଶୋଭା ଦିଶେ ।
କାମଦାବାନଳେ ଘୃତସିକ୍ତ ଘୋଟି ଆଳସ ॥
ଏ ଘନକାଳରେ ସଖି ସୁଖୀ ସବୁ ଜନ୍ତୁ ।
ଲାବଣ୍ୟ ଅମୃତ ଚକ୍ଷୁ ଚାତକ ପିବନ୍ତୁ ॥
ତନୁ-ନୀପ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ପୂର୍ଣ୍ଣକାମ-ହ୍ରଦେ ।
ବରଷାରେ ବିରହୀ-ମାନସହଂସୀ ମୋଦେ ॥
ଦେଖି ଦେଖି କୁଚ ହେମଗିରି ଘୋଡ଼ାଇବ ।
ଏହିକ୍ଷଣି ମଧ୍ୟେ ପ୍ରେମନଦୀ ବଢ଼ାଇବ ॥
ମେଘ ଛଳେ ଅରୁଣ ଅଧର ମୁଖଶଶୀ ।
ଭଲେ ନ ଦିଶିବେ ଏ ହୋଇଣ ମିଶାମିଶି ॥
ଇନ୍ଦ୍ରଗୋପ ତାମ୍ବୂଳରେ ଗଣ୍ଡଭୂମି ମଣ୍ଡି ।
ତେଣୁ ତୋର କୋକିଳ ବଚନ ବାହି ଜାଡ଼ି ॥
ଦେଖ ଶିଖେ ଶିଖୀକି ଏ ଟେକେ ଅଛି ପୁଚ୍ଛ ।
ଶ୍ୟାମଘନଛଳେ ବନ ଅନ୍ଧାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥
ସ୍ମରଶର ବରଧାରେ ଜରଜର ନୁହ ।
କୁଞ୍ଜ-ଅଟ୍ଟାଳିରେ କାନ୍ତକୋଳେ ସୁଖେ ରହ
ତମାଳ ଗହଳ ଏ କି ନିବିଡ଼ ରଜନୀ ।
ମୁଖଚନ୍ଦ୍ର ଔଜ୍ଜଲ୍ୟରେ ଚାଲ ଗୋ ସଜନୀ ॥
ଧୂର୍ତ ବୋଲେ ରାଧେ ବନକନ୍ଦରେ ଫୁଟାଉ ।
ଅଶଙ୍କିତେ ଚେତରେ ଉଠାଣି ଉଠାଉ ॥
ଦୂରେ ରହି ଚାହିଁଲେ ସେ ଦେଖିଲେ ସୁନ୍ଦର ।
ବୋଲେ ସଖୀ ସ୍ୱରୂପରେ ଏ ନୀଳକନ୍ଦର ॥
ଗିରିବର ଲକ୍ଷଣ ସାଦୃଶ୍ୟ ହୁଏ ଯେତେ ।
ଶୁଣ ତୁ ସକଳ ସଖୀ କହଇ ଅଗ୍ରତେ ॥

ଶିଖସ୍ପଶିଖରେ ଦେଖ ଶିଖୀଏ ଖେଳୁଛି ।
ଜଳଦ-ଚିକୁର ଚୂର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ତଳ ଚଳୁଛି ॥
ବଦନ-ଚନ୍ଦ୍ରମା ଉଦେ ସର୍ବ ଆହ୍ଲାଦେ ।
ହଂସାତେଜ ସିଂହ ନାଚେ ମୃଗ ସଙ୍ଗେ ମୋଦେ ॥
ଚକ୍ଷୁ ମୃଗ ନାସା ଶୁକଚଞ୍ଚୁ ମୋହିଫଳ ।
ଓଷ୍ଠ ପକ୍ୱବିମ୍ବ ଦୃଢ଼ମତେଣ ନିଶ୍ଚଳ ॥
ଗ୍ରୀବଣ ଲବଣ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳତା କଣଳସେ ।
ବସନ୍ତ-କୁଣ୍ଡଳପକ୍ଷୀ ଦୋଳ ଖେଳେ କଏ ॥
ଦଶନ ଦାଡ଼ିମ୍ବବୀଜ ଫାଟିଣ ଦଶନ୍ତି ।
ଗଣ୍ଡସ୍ଥଳ ମର୍କତ ମୁକୁର ଶୀଳାଭ୍ରାନ୍ତି ॥
କଳକଣ୍ଠ ବଚନ ଏ ବେଣୁରନ୍ଧ୍ର ଗୀତେ ।
ସମୀର ସମୀର ଭେଦୀ ସୁସ୍ୱର ମଣ୍ଡିତେ ॥
ହସ୍ତ ହସ୍ତୀଶୁଣ୍ଡ ପଦ୍ମ ପଲ୍ଲବ ବଳୟେ ।
ସୁବାସେ ତୁଳସୀପୁଷ୍ପ ଅଗରୁ ମଳୟେ ॥
ବକ୍ଷସ୍ଥଳ ବିସ୍ତାର କୌସ୍ତୁଭ ରତ୍ନହାରେ ।
ଗଙ୍ଗାଦ ଅଗସ୍ତି ବନ୍ଧ ମିତ୍ର ଅଭିସାରେ ॥
ବ୍ୟାଘ୍ରନଖ ପଦକ ଏ ରତ୍ନଶୀଳାଚୟେ ।
କଟିକେଶସ୍ତ୍ର ଦେଖି ସଖୀ କର ଭୟେ ॥
ନାଭିକୋଟର ଗମ୍ଭୀରେ ରହିଅଛି ବୁଡ଼ି ।
ସର୍ବ ଚିହ୍ନ ଦେଖାଇ ଲାବଣ୍ୟଲତା ଯୋଡ଼ି ॥
ନିତମ୍ବଯୁଗଳ ଭୃଙ୍ଗଶୃଙ୍ଗ ସୁଚଟ୍ଳ ।
ପାଦ କଳ୍ପପାଦପ ପଲ୍ଲବ ନବଦଳ ।
ନଖପୁଷ୍ପ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଚିହ୍ନ ଫଳାମୃତ ।
ଅମୂଲ୍ୟ ସେ ଚତୁର୍ବର୍ଗେ ହୁଅଇ ଲଭିତ ॥
ଏ ଗିରି ଆଶ୍ରୟେ ଏହି ତରୁତଳେ ରହ ।
ପ୍ରେମଭାବ ଲଭି ରହ ଶାନ୍ତ କର ଦେହ ॥
ମଞ୍ଜୀର ମଞ୍ଜୁଳ ପକ୍ଷୀ କୂଜନ୍ତି ସୁନାଦ ।
ଧୂରଶାସ୍ତ୍ର ବଖାଣନ୍ତି ଶୁଣ ଏଥିଁ କାଣ ॥
ବୋଲେ ଗାଧି ବୃନ୍ଦେ ମୋର ତନୁ ତରଳାଉ ।
କାଳନ୍ଦୀନଦୀ ହ୍ରଦକୁ ଧଳଖି ବଳାଉ ।
ମନସିଜ-ସ୍ରୋତେ ପଶି ନ ପାରିବା ଆମ୍ଭି ।
କୂଳ ଗୁଡ଼ ଧରାଧର ହୋଇ ଯିବା ସର୍ବ ॥
ବିଷପାଣି ସ୍ଥିରମନରେ ଛାଳି ମାରିଲିବା ।
ହାକାଟକୁ ଗଲେ କି ଏ ନଦୀକୁ ତରିବା ॥

ଜାଣୁ ଜାଣୁ ପଡ଼ ଗଡ଼ ବୁଡ଼ିବା ଗଣ୍ଡରେ ।
ହାହାକାର କରୁଥିବେ ଏ ଗୋପ ଦାଣ୍ଡରେ ॥
ବୋଲଇ ସଜନୀ ସଖୀ ହେଲା ଚିତ୍ତ ଭ୍ରମ ।
ମଦନମୋହନ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ଏ ଶ୍ୟାମ ॥
ତୋର ରୂପ ଗୁଣ ଶୁଣି ଦ୍ରବଣ ବହିଲେ ।
ନିଜକୁଣ୍ଡେ ମିଶି କୁଣ୍ଡେ ସଙ୍ଗମ ହୋଇଲେ ॥
ବେଗରେ କାଳନ୍ଦୀନଦୀ ସ୍ୱରୂପେ ବହଇ ।
ଗୁଣବନ୍ତ ବଚନ ତ ଅନ୍ୟଥା ନୁହଇ ॥
ଶ୍ୟାମଳ ମଞ୍ଜୁଳତନୁ ନିର୍ମଳ ସଲିଳ ।
ନୀଳୋତ୍ପଳନେତ୍ର ମୁଖ ବିକଶେ କମଳ ॥
ମକରକୁଣ୍ଡଳ ଦେଖ ମକର ଖେଳୁଛି ।
ବେଣୀ କାଳୀ ଫଣୀ କି ଏ ଉଭାଶ ରହିଛି ॥
ନୀଳକଣ୍ଠ ନିକଟରେ ଦେଖି ନ ଚଳଇ ।
ଅଳକା କୁନ୍ତଳ ଜଳତନୁ ବିକାଶଇ ॥
କୋକନଦ ଅପାଙ୍ଗ କୁମୁଦ ହାସ ମୋଦେ ।
ବିକଶି ଦଶଇ ତୋର ମୁଖଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେ ॥
ଭ୍ରୂଭଙ୍ଗ ସୁସଙ୍ଗେ ଭୃଙ୍ଗ ମକରନ୍ଦେ ବସି ।
ହେମ ଗୁଚ୍ଛେ ମୋତିମାଳା ମଦନ ବଡ଼ଶୀ ॥
ପଡ଼ିଲେ ନୟନମୀନ ଅପାଙ୍ଗେ ଛଟକ ।
ଅଧର ପ୍ରବାଳନାବେ ରହଇ ଅଟକ ॥
ହସ୍ତ କାତଦଣ୍ଡ ପୀତପଟ ଏ ଅଖାଳ ।
ହୃଦପୂରେ ମଣି ନାନାରତ୍ନବେଢ଼ା ଜାଲ ॥
ଝସଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲେ କି ଉବୁଟିବେ ଏଥୁ ।
ସତେ ଉବୁଟିବୁଁ କାମେକେରୁଆଳ ହାତୁଁ ॥
ଚଞ୍ଚଳ ତରଙ୍ଗ ଏ ତ୍ରିଭଙ୍ଗୀ ଭଣାବାଙ୍କ ।
ଏହାର କିଙ୍କିଣୀ କଳରବ ହଂସ ବକ ॥
ମତ୍ସ୍ୟ କଚ୍ଛପାଦ ଅବତାର ଏ ଅବତାର ।
ନିତମ୍ବଯୁଗଳ ଦମ୍ପତି ଚକ୍ରବାକର ॥
ଘୂର୍ଣ୍ଣ ଅଛନ୍ତି ଗଭୀର ନାଭି ଯେ ଭଉଁରି ।
ଜାନୁଯୁଗ ପୁଳିନରେ ମଦନ ବିହାରି ॥
କୁଣ୍ଡଳି ନୂପୁର ମରଚରରବ ତୋରେ ।
ରାଜଛନ୍ତି ହଂସଗାମୀ ଚଳ ଗୋ ସଭରେ ॥
ଏ ନଦୀ ସ୍ନାନେଣ କାମଯମ ତାପ ନାଶ ।
ଚିରକାଳ ତୃଷା ହର ଲାଭଅ ହୃତାଶ ॥

ସୁଖେଣ ବିହର ନିଜ ପ୍ରାଣନାଥ ସଙ୍ଗେ ।
କାତର ନୋହିବ ସଖୀ ରତିକଳା ରଙ୍ଗେ ॥
ତବ ଭାବ ଭାବ ସେବା ସେବ ମନ ଜାଣି ।
ପତିବ୍ରତା ସାଧବୀ ତୁ ସତୀଶିରୋମଣି ॥
ଯାହା ଆଜ୍ଞା ଦେବୁ ତାହା କରିବୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ।
ରସ ରଖି ଅନ୍ତରେ ନୋହିବୁ ପରିଚୟ ॥
ଅବ୍ୟୟ ବ୍ୟୟରେ ସଖି ମୁଦ୍ରିତ ହୋଇବୁ ।
ରତି ଅନ୍ତେ ଯେମନ୍ତେଣ ନୀରସ ନୋହିବୁ ॥
ପଳାଇ ଲୋଡ଼ନ୍ତେ ବ୍ରୀଡ଼ା ନ ଦେବୁଟି ଗୁଡ଼ ।
ଚାର ହେଲେ ଅନୁରାଗ ଦିନେ ଦିନେ ବଢ଼ି ॥
ବୋଲେ ଜେମା ଯେତେ ସଖୀ ଦେଲ ଉପଦେଶ ।
କେମନ୍ତେ ରଖିବ ଚିତ୍ତେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ଧ୍ୱଂସ ॥
ବୁଡ଼ିଗଲା ଜନର କି ରହେ ବୁଦ୍ଧି ଦମ୍ଭ ।
କରେ ଯାହା ପଡ଼ଇ ତା କରେ ଅବଲମ୍ବ ॥
ଏମନ୍ତେଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସନ୍ନିଧେ ଯାଇ ମିଳେ ।
ଗଙ୍ଗା ଯେସନେଣ ସିନ୍ଧୁ ସଙ୍ଗମେ ଉଚ୍ଛୋଳେ ॥
ମୁଖଚନ୍ଦ୍ର ଦୁହିଁ ଚକ୍ଷୁପଦ୍ମ ସଙ୍କୁଚିତେ ।
ଚରଣକମଳେ ରହି ବୁଡ଼ ଭୃଙ୍ଗମତେ ॥
ଜୀବଆତ୍ମା ନବବିଧ ମନ ନିଉଛାଳ ।
ପାଦପଦ୍ମ ପୂଜ ଯେତେ ବିବେକ ସଙ୍ଖାଳ ॥
ନଖଗଣେ ନିଜଗଣ ରୂପ ବିକାଶଇ ।
ଏମନ୍ତେ ସେ ଜେମା ଚିତ୍ତେ ଭ୍ରମେ ଆଶ୍ୱସଇ ॥
ଏକା କୃଷ୍ଣ ବିଜେ ବୋଲି ସଖୀଗଣ ଭଣ୍ଡି ।
ଏବେ କି ଯୁବତୀଗଣ ରହିଛନ୍ତି ବେଢ଼ି ॥
ଏମନ୍ତ ପୁରୁଷ ପାଇ ପଶୁପରମଣୀ ।
କହିଁାଇ ରହିବେ ପୂରେ ଦିବସ ରଜନୀ ॥
କାର୍ଯ୍ୟ ନ ଲଭୁଣୁ ମୁଁ ତ ପ୍ରଘଟ ହୋଉଛୁ ।
ବିଗୃହଣ୍ଟ ଏହା ଖେଦଚିତ୍ତେ ପଛଘଞ୍ଚି ॥
କୃଷ୍ଣ ମନ ଧନ ଲୁଟିଆଇ ଲେଉଟଇ ।
ଗଙ୍ଗା କି ସାଗରେ ପଶି ଉଜାଣି ଟେକଇ ॥
ସାକ୍ଷୀ ରୂପ ଦୁହିଁ ମୋହେ ମଦନମୋହନ ।
ତରଳହୃଦୟ ମନ ନିଶ୍ଚଳଲୋଚନ ॥
ବିଗଦଧ ଧୀରୋଦାତ୍ତ ଲକ୍ଷଣ ବହିଲେ ।
ତଥାପି ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧରି ନ ପାରିଲେ ଭଲେ ॥

ଯାଚ୍ଛିକ୍ୟ ବାଧାରେ ଧାଇଁ ଧରି କୋଳ କଲେ
ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ କାହିଁକି ରେ ଯାଉଛୁ ବୋଇଲେ ॥
ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗ ପରିରମ୍ଭ ଦୁହେଁ ପ୍ରେମେ ଭାସି ।
ଦଳିତ କଜ୍ଜଳ ହରିତାଳ ମିଶାମିଶି ॥
ପ୍ରମୋଦେ ପ୍ରମୋଦେ ସମର୍ପିତ ପ୍ରାଣେ ପ୍ରାଣେ ।
ଭୁଜେ ପରିବନ୍ଧ ମୁଖପଦ୍ମ ଗନ୍ଧଘ୍ରାଣେ ॥
ସେହି ମୁହିଁ ମୁହିଁ ସେହି ଦେହକୁ ପାଶୋରି ।
ରସେ ଢଳଢଳ ଅନୁରାଗ ଭାବ ପୂରି ॥
ବୋଲେ ବନେଶ୍ୱରୀ ଶୁଣ ପୁରୁଷଉତ୍ତମ ।
ନବବଧୂ ସମାଗମେ ଯଥୋଚିତ କର୍ମ ॥
ଲୋକଅପବାଦ ଗୁରୁଜନ ବାଦ ବିଘ୍ନ ।
ନ ପଡ଼ିବ ଭୋଗ୍ୟ କର ଜାଣି ଶୁଭ ଲଗ୍ନ ॥
ବୃନ୍ଦା ଉପଦେଶେ ହରି ପ୍ରିୟା କର ଧରି ।
ମାଧବୀ ମଣ୍ଡପ ବିଜେ ହେଲେ ସହଚରୀ ॥
ଢୁଳଢୁଳ ଦେଇ ପୁଷ୍ପ-ଆସନେ ବସାଇ ।
ମଙ୍ଗଳ ପଢ଼ନ୍ତି ପ୍ରେମଉତ୍କଣ୍ଠ ମିଶାଇ ॥
ଦ୍ୱିଜରାଜମୁଖୀ ସଖୀ ବରଣ ବେଭାରେ ।
ସଂକଳ୍ପ ଉଚ୍ଚରେ ସ୍ମରଯଜ୍ଞ ଆରମ୍ଭରେ ॥
ସ୍ୱସ୍ତି ସ୍ୱସ୍ତି ସ୍ୱସ୍ତି ତିନିବାର ଉଚ୍ଚାରିଲେ ।
ଗଙ୍ଗା ଆଦି ପୁଣ୍ୟନଦୀ ସିନ୍ଧୁ ସୁମରିଲେ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ ସ୍ଥାପିଣ ବରୁଣ ପୂଜାବିଧି ।
ମନମଥ ମନୋରଥ ଯେଣେ ହେବ ସିଦ୍ଧି ॥
ଦୂର୍ବାକ୍ଷତ ପୁଷ୍ପ ଦେଇ ଆଳତି ବନ୍ଦାଇ ।
ଏକ ସଖୀ ଆନେରଙ୍କୁ ବଧାଇ ସଧାଇ ॥
ଲଳିତା ଲଳିତେ ସେ ବଡ଼ପୂଜାଲାଗି କରେ ।
ବିଶାଖା କର୍ପୂର ନାନା ଗନ୍ଧପାତ୍ର ଧରେ ॥
ସୁରଙ୍ଗା ପକାଇ ଖଟ ବସନ ସଂଯୋଗେ ।
ଚାମର ଚମ୍ପକଲତା ଢାଳଇ ସରାଗେ ॥
ରଙ୍ଗଦେବୀ ନାନା କଉତୁକ କଥା ଭଣି ।
ସୁଦେବୀ ସୁବାସ ପାଣି ରତ୍ନଝରି ସେନି ॥
ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ତନ୍ତ୍ରଯନ୍ତ୍ର ବିବିଧବିଧାନେ ।
ଇନ୍ଦୁରେଖା ଦର୍ପଣ ଧରଣ ସନ୍ନିଧାନେ ॥
ଏହୁ ଅଷ୍ଟସଖୀଙ୍କର ମୂଳସେବା ଏହି ।
ଅବକାଶ ଅନୁମତେ ଯେତେବେଳେ ଯେହି ॥

ମଞ୍ଜରୀସମୂହ ଛନ୍ତି ନାନା ସେବା ଖଟି ।
କେତେହେଁ ବିସ୍ତାରି ତା କହିବା ଗୋଟି ଗୋଟି ॥
ଗାନ୍ଧର୍ବେ ଗାନ୍ଧର୍ବୀ ବିଭାଉତ୍ସବ ବଢ଼ାଇ ।
ନାନା ପୁଷ୍ପ ତୋଳି ଶିରେ ଗଭାକୁ ଚଢ଼ାଇ ॥
ପୁଷ୍ପଦୋଳା ପଲଙ୍କେ ବିଜେସେ ତହୁଁ କଲେ ।
ନବଘନ କୋଳେ ବିଦ୍ୟୁ ସ୍ଫୁରିତେ ରହିଲେ ॥
କିଶୋର କିଶୋରୀ ସୁଖେ ସଖୀ ପ୍ରମୋଦିତ ।
ମୂଳଜଳେ ଯେସନ୍ତେ ପୁଷ୍ପ ଲତା ପଲ୍ଲବିତ ॥
ଧୀରେ ଦୋଳ ପହଞ୍ଚାଇ ରଙ୍ଗେ ଗୀତ ଗାଇ ।
ଶୁଣି ବେନି ଜନ ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ॥
ଦୋଳାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ବନେ ପଶିଣ କ୍ରୀଡ଼ନ୍ତି ।
ନାନା ପୁଷ୍ପ ତୋଳି ଆଳୀ ଶିରେ ହାଉଡ଼ନ୍ତି ॥
ରମ୍ୟସ୍ଥାନ ଦେଖିଣ ବିଶ୍ରାମ କଲେ କ୍ଷଣେ ।
ସାରୀ ଶୁକ ପିକ ଚକ୍ରବାକ ଡାକ ଶୁଣେ ॥
ମୁଖପଦ୍ମ ଭ୍ରମେ ନେତ୍ର ଭ୍ରମର ଭ୍ରମନ୍ତି ।
ଏମନ୍ତ ଦେଖିଣ ବୃନ୍ଦା ଉତ୍କଣ୍ଠ କରନ୍ତି ॥
କାମରାଜ ଉପରେ ଏ ମଣ୍ଡଳ ବେଢ଼ାଇ ।
ବାଣ ଦେଇ ଓଗାଳଇ ଦେଖାଇ ବଢ଼ାଇ ॥
ଯଜ୍ଞ ଆରମ୍ଭରେ ତାର ହୋଇଛ ପରଜା ।
ତେଣୁକରି ଦେଖାଏ ସେ ରାଜାର ତରଜା ॥
ପ୍ରିୟାରସ ହରିବର୍ଗ ପାଇ ହେଲ ତୋଷ ।
ନାଗର ନାଗରୀ ଦୁହେଁ ଶୁଣି ହସ ହସ ॥
ଶ୍ରୀହସ୍ତେ କୁସୁମ ତୋଳି ଗୁନ୍ଥି ଗଭମାଳ ।
ଜାନୁରେ ବସାଇ ପ୍ରିୟା ମଦନଗୋପାଳ ॥
କବରୀ ସାଜିଆଇ ଗଭ ଯତନେ ମଣ୍ଡିଲେ ।
ମକର ଲିହନ୍ତେ କରକର୍ମେଣ ହୁଡ଼ିଲେ ॥
କୁଚେ ପତ୍ରାବଳୀ ଲିହିବାକୁ ବଡ଼ ମନ ।
ଧୈର୍ଯ୍ୟ ନ ବଳେ ଆଡ଼େ କରିବାକୁ ବସନ ॥
କୃପଣ ଧନରେ ଯେତେ ପ୍ରାୟେ ନିଜମାନଦଣ୍ଡ ।
ଟସକରି କୁଟିଳ କୃଷ୍ଣର ମତ ନହିଁ ॥
ଯୁବତୀସମୂହ ନାନାରସ ଭଙ୍ଗୀ ଜାଣି ।
ନେତ୍ର ପ୍ରାନ୍ତ ଚତ୍ର ବୃଦ୍ଧି ତହିଁ ଅଛି ମଣି ॥
ଗୁପତେଣ ନଖ ଅଗ୍ର କରେ ଗତାଗତି ।
କୁମ୍ଭସ୍ଥଳେ ଅଙ୍କୁଶ ଭେଦନ୍ତେ ଯେସନ୍ତେ ହସ୍ତୀ ॥

ତହୁଁ କେତେଦୂର ଯାଇ ଶ୍ରମ ଭୂଷି ଦେହେ ।
ଜଳକେଳି କରନ୍ତି ସେ କୁଣ୍ଡ ଅବଗାହେ ॥
ଝିନବାସ ଜଡ଼ିଣ ହଣଇ ଯଜ୍ଞବନ ।
ରହିଲେ ଆକଣ୍ଠେ ବୁଡ଼ି ଯୁବତୀଙ୍କଗଣ ॥
ବୋଲନ୍ତି ନାଗର ଏହା ନୁହଇ ଉଚିତ ।
ନାଭି ବଳ ସ୍ନାନକଲେ ଅଧର୍ମ ବହୁତ ॥
ଶୁଣି ପାଞ୍ଚ ସାତ ନାରୀ ହୋଇ ଏକମେଳ ।
କୃଷ୍ଣ ନୟନକୁ ଜଳ ମାରି କରି ଗୁଳ ॥
ପଛମୁଖ ହୋଇ ହରି ଢାଙ୍କେ ନେତ୍ରେ ହସ୍ତ ।
ଶ୍ରସ୍ତ ହୋଇ କୂଳେ ଉଠି ଯୁବତୀ ସମସ୍ତ ॥
ଚନ୍ଦନ ପିଚକା ନଳୀ ଧରି କୃଷ୍ଣ କରେ ।
ମୃଦୁହାସ୍ୟେ ବାରେସ ମାରେ ଯଜ୍ଞବନ ପରେ ॥
ଲଜ୍ଜା ପ୍ରେମ ସହ କେହୁ କୃଷ୍ଣ ଆଲିଙ୍ଗନେ ।
ପରିରମ୍ଭ କରି କର ଆଚ୍ଛାଦେ ନୟନେ ॥
କେହୁ ସଙ୍କୁଚିତେ ରହି କେ ଅଙ୍ଗ ମୋଡ଼ଇ ।
କେବଣ ନାୟିକା ବାହୁ ଛନ୍ଦଣୀ ଯୋଡ଼ଇ ॥
କେହୁ ଅଙ୍ଗ ଢ଼ାଳି ରହେ କେ କରେ ବଞ୍ଚାଇ ।
କୁଚକୁମ୍ଭ ସଞ୍ଚି କୃଷ୍ଣ ଲୋଚନେ ଲୁଚଇ ॥
ଶତମୁଖୀ ପିଚକା ପଡ଼ନ୍ତେ ଘନ ଘନ ।
ଗଉର ଲାବଣ୍ୟ ତନୁ ନମତେ ବସନ ॥
ଆନନ୍ଦ ଉଦ୍ରେକ ହରି ଅଙ୍ଗଶୋଭା ଦେଖି ।
ଜାମ୍ବୁନଦ ପଙ୍କେ ଖଞ୍ଜରୀଟ ଆଖି ଲାଖି ॥
କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପ୍ରବଳ ଦେଖି ସୀମନ୍ତିନୀ ଯୂଥ ।
ପିଚକାରେ ଅଦୃଶ୍ୟ କଲେକ ନେତ୍ରପଥ ॥
ସୁଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ ବୋଳି ଗୋର ଶରୀରେ ।
ଆଗହୁଁ ସଜ୍ଜିଣ ବୃନ୍ଦା ଅତି ଯତନରେ ॥
ଜଳଯୁଦ୍ଧ ହାରି ହରି ଚତୁ ଅବଲମ୍ବେ ।
ମୋହନ ମୁରଲୀ ଧରି ବଜାନ୍ତି ପଞ୍ଚମେ ॥
ଶୁଣିଣ କାମିନୀବୃନ୍ଦ ମତ୍ତ ବିଶୋରିଲେ ।
ଜଳଯନ୍ତ୍ର ପ୍ରହାର ସଂଯୋଗି ନ ପାରିଲେ ॥
କମ୍ପମାନ ହୋଇ ହସ୍ତୁଁ ଆୟୁଧ ପଡ଼ିଲେ ।
ଆପଣା ଇଚ୍ଛାରେ ଯାଇ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବେଢ଼ିଲେ ॥
ସଭି କରି ପଣ ଖେଳାଇଲେ ବେନି ଜନ ।
ହାରି ଜିଣେ ଧୁଡ଼ି କଲେ ଚମ୍ବୁ ଆଲିଙ୍ଗନ ॥

କେହୁ ହାରେ କେହୁ ଜଣେ ପଣାର ଆପୂତ ।
ହାର ଜଣା ଉଭୟରେ କୃଷ୍ଣର ସମ୍ମତ ॥
ଚତୁରୀ ଯୁବତୀ ଥାଇ ବୋଲନ୍ତି ଏ ପିତ ।
ଆମ୍ଭର ହାରକୁ ତୁମ୍ଭ ବଂଶୀ ଗୋଟି ଆଡ଼ ॥

ତୁମ୍ଭେ ଯେବେ ଜିଣିବ ଏ ଉରହାର ନେବ ।
ଆମ୍ଭର ଜିତାକୁ ତୁମ୍ଭ ବଂଶୀଗୋଟି ଦେବ ॥
ଏମନ୍ତ ସେ ଦ୍ୟୁତ ରଖି ପାତନ୍ତେଣି ଦାନ ।
ପଡ଼ିଲା ପଞ୍ଚତ ଜିତେ ଯୁବତୀରତନ ॥
ଲଳିତା ଉଚ୍ଛୁଡ଼ ବଂଶୀ ଘେନିଲେ ଛଡ଼ାଇ ।
ଏହି ବେଣୁଖଣ୍ଡି କୁଳବତୀଙ୍କି ବୁଡ଼ାଇ ॥
ଆଉ କିସ ଏ ପିଡ଼କୁ ରଖ ଦାମୋଦର ।
ଆମ୍ଭ କୁଚଶମ୍ଭୁକୁ ତୁମ୍ଭର ମୋତିହାର ॥
ସମାନ ନୋହିଲେ ଅଙ୍ଗ ଭୂଷଣି ଯେ ନେବ ।
ହାରିଲେ ତୁମ୍ଭ ଇଚ୍ଛାରେ ମୋତି ଯାଚି ଦେବ ॥

ଦ୍ୟୁତ ରଖି ତୋଡ଼ କରି ପାତନ୍ତେ ସେ ବେନି ।
ଡାକନ୍ତି ସେ ଦଶ ଚଉଦ ଯେ ଗୁରି ତିନି ॥
କେହୁ ଡାକେ ଦୁଗା ଘୁରି ଦୁତିଆ ପଞ୍ଚତ ।
କେହୁ ଡାକେ ବାମଣ୍ଡା କେ ଡାକେ ବିଦ୍ୟୁବନ୍ତୀ ॥
ଏକା କୃଷ୍ଣ ସକଳେ ସପକ୍ଷ ଜେମା ହୋଇ ।
ଘୁରି ଘୁରି ଆଠ ପାଞ୍ଚ ଜିଣେ ଜେମାଦେଇ ॥
ଦେଖିଣ ବିଶାଖା କଣ୍ଠୁ ନେଲେ ହାର କାଢ଼ି ।
ସୁଚିତ୍ରା ଘେନିଲେ ଯେ କୁଣ୍ଡଳଯୋଡ଼ ଫେଡ଼ି ॥
ଚମ୍ପକଲତା ଯେ କରୁ କଙ୍କଣ କାଢ଼ିଲେ ।
ରଙ୍ଗଦେବୀ କଟିରୁ ଯେ କିଙ୍କିଣି ଫେଡ଼ିଲେ ॥
ସୁଦେବୀ ଚରଣୁ ଯେ ନୂପୁର ଯୋଡ଼ ଘେନେ ।
ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ଅଙ୍ଗୁଳି ମୁଦ୍ରିକା ସଯତନେ ॥

ଶଶିରେଖା ନାସା ଗଜମୋତିକି ଘୋଟଇ ।
ଏହି ସିନା ଆମ୍ଭ ସର୍ବ ମନକୁ ଧାଟଇ ॥
ରହ ରହ ପ୍ରାଣସଖୀ ରାଧା ସେ ଡାକନ୍ତି ।
ପ୍ରାଣନାଥ ମୋହର ଯେ ଅଲାଗି ଦିଶନ୍ତି ॥

ଯେତେ କେହ୍ନେ ବୋଲେ କର୍ଣ୍ଣକୁଣ୍ଡଳ ନେବାକୁ ।
ହାତ କେହ୍ନେ ଗଲା ଗଳା ମୁକୁତାମାଳାକୁ ॥

କଙ୍କଣ କିଙ୍କିଣୀ ସଖି କେମନ୍ତେ ଯେ ଫେ଼ଡ଼ି ।
ଏତେବେଳେ ସଖି ଟିକେ ଦୟାହିଁ ନ ମ ଡ଼ି ॥
ମଞ୍ଜୁଳ ମଞ୍ଜୀର ଯୋଡ଼ ନାହିଁ ତ ପଦରେ ।
ଅଙ୍ଗ ଆଭରଣ ଶାନ୍ତ ବିଚ୍ଛେଦ ଖେଦରେ ॥

କେତେ ଅପମାନ କର ପ୍ରାଣଧନ ନାଥେ ।
ନ ପାରେ ଅବସ୍ଥା ଏତେ ଦେଖି ନେତ୍ରପ ॥
ତୁମ୍ଭର କରଣି ଏବେ ଅଙ୍ଗେ ଆଏ ଖଞ୍ଜି ।
ତେବେ ସେ ହୋଇବ ମୋର ନେତ୍ରର ତୃ ॥

ବୋଲନ୍ତି ସଜଣୀ ରାଧେ କୃଷ୍ଣର କି ଦୋଷ ।
ବଂଶୀ ସଙ୍ଗେ ମିଶି ଏ କରନ୍ତି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧ୍ୱଂସ ॥
ତୁମ୍ଭେ ଲଗାହୁଅ ଏବେ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ଥିବ ।
ଆମ୍ଭର ହୋଇଣ ସେହୁ ବିବାଦ ନୋହିବ ॥

ଏହା ଭଣି ମଣ୍ଡନ କରିଲେ ସଯତନେ ।
ବସିଲେ ସୁପକ୍ୱଫଳ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ଭୋଜନେ ॥
ସ୍ୱାଦୁଫଳ ଯତନେ ଅଣାଇ ବନେଶ୍ୱରୀ ।
ସଖୀ ଆଣିଥିଲେ ଯେ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ନିର୍ମ କରି ॥

ଏକାସନେ ହରି ରାଧା ଭୋଜନ କରନ୍ତି ।
ଲଜ୍ଜା ତେଜି ଅଧର ଅମୃତେ ଲୋଭମତି ॥
ସଖୀଗଣ ଅବଶେଷ ଭୁଞ୍ଜି ତୋଷ ହୋଇ ।
ଆଚମନ ସାରି ସଖୀ ତାମ୍ବୁଳ ଭୁଞ୍ଜାଇ ॥

ନିଭୃତ ନିକୁଞ୍ଜ ଶେଯ ଯତନ ହୋଇଛି ।
ପୁଷ୍ପଗବାକ୍ଷରେ ଧୀରସମୀର ବହୁଛି ॥
ପୁଷ୍ପଚନ୍ଦ୍ରାତପ ପୁଷ୍ପଗର୍ଭଦଳ ଶେଯ ।
ଘ୍ରାଣି ସିଞ୍ଚି ସମତୁଲ ଶ୍ରୀକର୍ପୂର ରଜ ॥
ତହିଁ ବିଜେ କରାଇଲେ କିଶୋର କିଶୋରୀ ।
କୁସୁମ କବାଟ ପଡ଼ ସଖୀ ଅପସରି ॥

ମନୋଭବେ ଗୋଚର ନୁହଇ ଯେଉଁ ରସ ।
ଅକଥନ ଲୋକରେ ସେ ନୁହଇ ପ୍ରକାଶ ॥
ଚିରକାଳ ବିରହର ତୃଷା ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେ ।
ଅଷ୍ଟଦିଗ କୁଞ୍ଜେ ସଖୀ ଏହିଭାବେ ରହେ ॥

ପୁଷ୍ପରସ ମଧୁପାନେ ହୋଇଣ ପ୍ରମତ୍ତ ।
ଖେଳନ୍ତି ଖେଳ ଅତିଶୟ ଲୀଳାର ଉଦ୍ଧତ ॥
ବୃନ୍ଦାର ଆଦେଶେ ବୃକ୍ଷେ ସାରିକା ଭାଷଇ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା ବିଳମ୍ବରୁ ଜଟିଳା ଆସଇ ॥
ଶୁଣି ସଙ୍କୁଚିତେଣ ବାହାର ବେନିଜନ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା ଛଳରେ ଚଞ୍ଚଳ ରାଈ ମନ ॥
ବିଷାଦେ ବିଚ୍ଛେଦ ଚିନ୍ତି ଅର୍କସ୍ଥଳେ ଚଳେ ।
ସଖୀ ନେବ ଘେନ ହରି ବତ୍ସବାଳ ମେଳେ ॥
ବଧୂର ବିଳମ୍ବ ଦେଖି ଜଟିଳା ଆସନ୍ତେ ।
ବିନ୍ଦୁମତି କଥା ଭାଷେ ମିଳି ତା ଅଗ୍ରତେ ॥
ବୋଲନ୍ତି ମୁଁ ଥିଲି ତୋର ବଧୂ ସନ୍ନିଧାନେ ।
ଆଜି ପୂଜା ପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥି ଅନେକ ବିଧାନେ ॥
ପ୍ରସନ୍ନ ପାଇଲେ ବର ବାଞ୍ଛାସିଦ୍ଧି ଫଳ ।
ବଧୂ ଯୋଗେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଲା ତୁମ୍ଭ କୁଳ ॥
ପତିବ୍ରତା ସାଧ୍ୱୀ ସେ ସତୀଶିରୋମଣି ।
ମଧୁର ବଚନେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ କିଣି ॥
ଧନ୍ୟ ତୁମ୍ଭ ପୁଣ୍ୟରେ ପାଇଛ କୁଳବଧୂ
ଧନ୍ୟ ଏ ଗୋକୁଳ ଧନ୍ୟ ଅଭିମନ୍ୟୁ ସାଧୁ ॥
ବୋଲଇ ଜଟିଳା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଧର୍ମେ ।
କଲ୍ୟାଣ ଯେ କରୁଥାଅ ଏହି ଶୁଭ କର୍ମେ ॥
ବିନ୍ଦୁମତି କଥାରବେ ମୋହିତ ହୋଇଲା ।
ଆନନ୍ଦେ ବଧାଇ ବାସ ଅଳଙ୍କାର ଦେଲା ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜା ବଢ଼ାଇ ପ୍ରବେଶ ଘରେ ରାଈ ।
ପୁରଜନେ ଆନନ୍ଦ କମଳ ମୁଖ ଚାହିଁ ॥
ସାୟଂ ପ୍ରବେଶିଲା ହରି ବତ୍ସ ଲେଉଟାଇ ।
ବେନିଜନ ମନ ନେଇ ନେଲେ ପାଲଟାଇ ॥
ସ୍ନାନ ଯେ ସୁବେଶ ହୋଇ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ଭୋଜନେ ।
ଦୋହନ ବଢ଼ାଇ ସଭା ଘେନି ପ୍ରିୟଜନେ ॥
ଘଟ ଶିରେ ବହି ଯେତେହେ ଘଟଆଳ ନାଚେ ।
ନାନା ଗୀତ ଗାଉ ଶତ୍ରୁ ଥାଇ ଯେତେହେ ଘଟେ ॥
ସେହି ରୂପେ ମନୋବୁଦ୍ଧି ଲୟ ରାଧାଠାରେ ।
ଲୌକିକ ମତରେ କରେ ନିତ୍ୟସମାଚାରେ ॥
ପଲଙ୍କେ ପହୁଡ଼ି ସେହି ରସରେ ଭାଷଇ ।
ନିଦ୍ରା ଗଲେ ସ୍ୱପନରେ ସେହି ସେ ଦିଶଇ ॥

ଏଥି ଶତଗୁଣେ ରାଧା କାନ୍ତବିଚ୍ଛେଦରେ ।
ନିଶି ଶେଷେ ବନାଗମ ମନପ୍ରମୋଦରେ ॥
ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ହୋଇଣ ନୃପତିଦୁଲ୍ଲଣୀ ।
ଦାସୀ ପରସ୍ପରେ ବେଳ ପୁଚ୍ଛେ ପୁଣି ପୁଣି ॥
ଏମନ୍ତେଣ ନିତି ହରି ବଢ଼ାଇ ବାହାର ।
ବଳଦେବ ସହିତେଣ କାନନେ ବିହାର ॥
ଏମନ୍ତେଣ ଗୋପାଳେ ଗୋଧନ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନେ ।
ଚରନ୍ତି ଦେଖିଲେ ବତ୍ସବାଳ ସନ୍ନିଧାନେ ॥
ହେମାରବ କରି ଗାଈ ଧାଇଁଣ ଆଇଲେ ।
ସ୍ତନଭରା ବତ୍ସଙ୍କୁ ଲେହିଣ ପିଆଇଲେ ॥
ଗୋପାଳେ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଧରି ଦିଅନ୍ତି ଚୁମ୍ବନ ।
କାନ୍ଧେ କାନ୍ଧେ ଗଲେ କେହୁ କରେ ଆଲିଙ୍ଗନ ॥
ଅତିଶୟ ସ୍ନେହ ଦେଖି ବିଚାରନ୍ତି ରାମ ।
ଦିଶନ୍ତି ସକଳେ ଏ କୃଷ୍ଣ ଅନୁପମ ॥
ନିଜ ବତ୍ସବାଳ ଅନ୍ୟନ ଛନ୍ତି କାହିଁ ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ସେ ସଂଶୟ ମନେ ବହି ॥
ପ୍ରଣାମ କରିଣ କରଯୋଡ଼ି କହେ ହରି ।
ବାଳକ ସଙ୍ଗରେ ମୁଁ ଭୋଜନଲୀଳା କରି ॥
ଭ୍ରମ ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମା ଗର୍ବ ବହି ନ ଜାଣିଲା ।
ମୋତେ ମାୟା କରି ବତ୍ସବାଳ ହରିନେଲା ॥
ଏ ଗୋପନଗରେ ଚିନ୍ତା ନୋହିବା ନିମିତ୍ତ ।
ଉପାୟ କରିଣ ବତ୍ସବାଳ କଲି ଜାତ ॥
ଶୁଣି ରାମ ତୋଷେ ହରି ଆଲିଙ୍ଗନ କଲେ ।
ଆମ୍ଭର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଭଲ ରଖିଲୁ ବୋଇଲେ ॥
ଏମନ୍ତେଣ ବରଷ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣେ ବେଦବର ।
ଗର୍ବ ମନେ ପୁଣି ମିଳେ ଶ୍ରୀବୃନ୍ଦାବନର ॥
ବତ୍ସବାଳ ହରି କମଣ୍ଡଳରେ ରଖିଲି ।
କେମନ୍ତ ଆକୁଳ ହେଉଥିବେ ନ ଦେଖିଲି ॥
ଏମନ୍ତ ବିଚାରି ହଂସ ଆରୋହି ବିଜୟ ।
ଦେଖିଲେ ସେ ବୃନ୍ଦାବନ ସର୍ବ ବ୍ରହ୍ମମୟ ॥
ତରୁଲତା ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ଯଜ୍ଞ ଆରମ୍ଭରେ ।
ପତ୍ର ପୁଷ୍ପ ଫଳ ମଧୁ ଇନ୍ଧନ ସମ୍ଭାରେ ॥
ଉଦରେ ଅନଳ ସ୍ଥାପି ସମିଧ କ୍ଷେପନ୍ତି ।
ଶୁକ ପିକ ଆଦି ଦ୍ୱିଜ ନିଗମ ପଢ଼ନ୍ତି ॥

ମୃଗଗଣ ବ୍ରହ୍ମସ୍ତବ କରନ୍ତି ବହୁର ।
ସର୍ବ ଦେବ ହବର୍ଗ ଲୋଭେ ପରସ୍ପର ॥
ଘନମାଳା ଯେମନ୍ତ ଇନ୍ଦ୍ର ଅମୃତ ବରଷେ ।
ବନସ୍ଥଳ ଔଷଧୀଶ ଆହ୍ଲାଦ ରସେ ॥
ଅଷ୍ଟନିଧି ଯେମନ୍ତ ସେ କୁବେର ରହଇ ।
ମନ୍ଦଗନ୍ଧ ଶୀତଳେ ସମୀର ବହଇ ॥
ଯମୁନା ସଙ୍ଗରେ ସେବା କରଇ ବରୁଣ ।
କରପଦ ଯୋଡ଼ି ଦୂରେ ଅଛି ଯମଗଣ ॥
ଏମନ୍ତ ସକଳ ଦେବେ ବ୍ରହ୍ମସ୍ତୁତି ଆଦି ।
ବ୍ରହ୍ମାସ୍ତବ ଶୁଣିବାରେ ହୋଇ ଅନୁବାଦୀ ॥
ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ କାମଧେନୁ ସର୍ବବାଞ୍ଛା ଦ୍ରୁମେ ।
ସର୍ବଫଳ ସିଦ୍ଧି ବ୍ରହ୍ମା ଦେଖି ଚିତ୍ତ ଭ୍ରମେ ॥
ମଣିମୟ ସିଂହାସନେ କମଳନୟନ ।
କର ଯୋଡ଼ି ସ୍ତୁତି କରେ ସହସ୍ରଲୋଚନ ।
ଦେଖି ଭୟେ ଜମମାନେ ଚାହ୍ନି ମୋହ ଗଲା ।
କ୍ଷଣକରେ ଚେତା ପାଇ ପୁଣିହିଁ ଚାହିଁଲା ॥
ଦେଖଇ ପଶୁପବେଶ ନବଘନ ବର୍ଣ୍ଣ ।
କାଖେ ବେଣୁ ବେତ ବାମ କରେ କଚ୍ଛ ଅନ୍ନ ॥
ଦକ୍ଷିଣ କରରେ ଗୁଣ୍ଡି କବଳ ତୁଣ୍ଡରେ ।
ଏକା ହୋଇ ବଚ୍ଛା ଲୋଡ଼େ ଗହନମଣ୍ଡଳେ ॥
ଚରଣେ ପଡ଼ଇ ବହ୍ମ ଭୟେ ଥରହର ।
ସ୍ତୁତି ବଖାଣଇ ଉଭା ହୋଇ ଶିରେ କର ॥
ନମସ୍ତେ ଗୋକୁଳନନ୍ଦ ଅଖିଳ ଜୀବନ ।
ଶରଣରକ୍ଷଣ ନାଥ ମହିମା ଗହନ ॥
କର୍ମଯୋଗେ ଫଳଲୋଭେ ନାନା କର୍ମ କରେ ।
ସ୍ୱର୍ଗଫଳ ଭୁଞ୍ଜି ପୁଣ ପଡ଼ନ୍ତି ସଂସାରେ ॥
ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଶ୍ରମମାତ୍ର ତୁଷ କୁଟିବାରେ ।
ଏ ସାଗରେ ତୋର ପଦ ଲଭନ୍ତି ନ ପାରେ ॥
ଯାହାଙ୍କୁ ତୋହର ଚିତ୍ତ ସୁଦୟା ହୁଅଇ ।
ତାର ତୋର ପାଦପଦ୍ମେ ଭକ୍ତି ଉପୁଜଇ ॥
ଏତେ ଅଧିକାର ମୋତେ ଦେଇଅଛ ପ୍ରଭୁ ।
ତୋତେ ନ ଚିହ୍ନିଲି ମୁହିଁ ଜାତ ହୋଇ ଗର୍ବ ॥
ଆନ ଜନ କାହିଁ ତୋର ପାଇବେ ଗୋଚର ।
ଗୁଣ କର୍ମ ମହିମା ନିଗମେ ଅଗୋଚର ॥

ଏ ଗୋପୀ ଗୋପାଳ ଭାଗ୍ୟ କେ ଅବା କହିବ ।
ଏହି ଅପରାଧେ ମୁଁ ପାଇଲି ପରାଭବ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ

ଆସାମହୋ ଚରଣରେଣୁ ଜୁଷା ମହଂ ସ୍ୟାଂ ।
ବୃନ୍ଦାବନେ କିମପି ଗୁଳ୍ମଲତୌଷଧୀନାଂ ॥
ଯା ଦୁସ୍ତ୍ୟଜଂ ସ୍ୱଜନମାର୍ଯ୍ୟପଥଞ୍ଚ ହିତ୍ୱା ।
ଭେଜୁର୍ମୁକୁନ୍ଦପଦବୀ ଶ୍ରୁତିଭିର୍ବିମୃଗ୍ୟାଂ ॥

ଆଶା ମୋର ଏହି ପଦରେଣୁ ଥିବ ବହି ।
ବୃନ୍ଦାବନେ ତରୁଲତା ଗୁଳ୍ମହୋଇ ରହି ॥
ଏହିମତେ ବିନୟେ ଅନେକ ସ୍ତବ କଲା ।
ଗୋବଚ୍ଛା ବାଳକ ବେଗେ ଆଣି ସମର୍ପିଲା ॥
ଚରଣରେ ପଡ଼ିଣ ବୋଇଲ ବେଦବର ।
ଶ୍ରୀକରେ ତୋଳିଣ ହରି କହନ୍ତି ମଧୁର ॥
ମୋର ଦୁଷ୍ଟଆତ୍ମା ତୁ କପାଇଁ ଶୋକ କରୁ ।
ସମୟକୁ ଜାଣି ସିନା ବଚ୍ଛାବାଳ ହରୁ ॥
ନୋହିଲେ ଗୁପତଲୀଳା ପ୍ରକଟ ହୁଅନ୍ତା ।
ତୁହି ସିନା କରୁ ସର୍ବ ସର୍ଜନାର ଚିନ୍ତା ॥
ନିଜପୁର ଯାଇଣ ଜଗତ ଚିନ୍ତା କର ।
ଆଜ୍ଞା ଶିରେ ଘେନିଣ ଗଲାକ ବେଦବର ॥
ଗତକାଳ ପୁଅଙ୍କୁ ଘେନିଣ ହରି ଗଲେ ।
ବତ୍ସ ଲୋଡ଼ି ପୁଣ ମିଳେ ଭୋଜନର ସ୍ଥଳେ ॥
ଦେଖି ପୁଏ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଭଲ ଭଲ ହରି ।
ଲୋଡ଼ି ଯାଇ କେତେବେଗେ ଆଣିଲୁ ବାଛୁରି ॥
ଆମ୍ଭେ ଜଗି ବସିଛୁଁ ତୁମ୍ଭେ ଏଠାରେ ବସ ।
ବାଳକ ମଧ୍ୟରେ ବସି ଭୁଞ୍ଜି ହେଲେ ତୋଷ ॥
ଏମନ୍ତେଣ ସାୟଂକାଳେ ବତ୍ସ ବାହୁଡ଼ାଇ ।
ଗୋପେ ମିଳେ ଅବାବଧ ପତାକା ଉଡ଼ାଇ ॥
ସ୍ନାନ ବେଶ ଦୋହନ ଭୋଜନ ସର୍ବ ଅନ୍ତେ ।
ରଜନୀରେ ପଲଙ୍କେ ପହୁଡ଼ି ନିଦ୍ରାଗତେ ॥
ବୃଷଭାନୁ ନନ୍ଦିନୀର ଭାବ ହୃଦେ ଗୁଣି ।
ସେ ରସେ ବିଳସେ ଆନ ରସହିଁ ନ ଗଣି ॥
ସେହି ସଖୀଗଣ ସେବା ଘେନଇ ମୁଁ ମନେ ।
ଦାଶରଥି ଦାସ ସେବେ ପଦ ସମ୍ବାହନେ ॥
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚତୁର୍ଥ ବୋଲ ସହସ୍ର ପଦରେ ।
ଗୋପୀନାଥ ଦେବ ତନଅଙ୍କ ଭଦ୍ରବରେ ॥

ରାଧାକୃଷ୍ଣ ନବ ଅନୁରାଗ ପ୍ରେମସାର ।
ଜୀବରେ ମରମଗତ ଆନେ ନାହିଁ ପାର ॥
ତେଣୁ ଗର୍ଭ ଆଶ୍ରିତରେ ଗତି ମୋର ମନେ ।
ଉପାସନା ସଜାତୀୟା ନୈଷ୍ଠିକ ଭଜନେ ॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା କରେ ହୃଦେ ମୁଁ କରେ ଲେଖନ ।
ସାଧୁଜନମାନେ ଏଥି ଦୋଷକୁ ନ ଘେନ ॥
ଶ୍ରୀକଣ୍ଠ ଦାସ ଗୋସାଇଁ ଚରଣ ଆଶ୍ରୟେ ।
ଦାଶରଥି ଦାସର ଏ ସ୍ଫୁରିତ ହୃଦୟେ ॥

ଚତୁର୍ଥବୋଲି ସମାପ୍ତ

ଶ୍ରୀରାଧାଗୋବିନ୍ଦ ଶରଣମ୍

ପଞ୍ଚମ ବୋଲି

ରାଗ—ଖେମଟା ବୃତ୍ତି

ଜୟ ଗୋକୁଳ ସୁନ୍ଦରନନ୍ଦ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ।
ଜୟ ରାଧା ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ଜଗଜନବନ୍ଦନ ॥
ଜୟ ମେଘଶ୍ୟାମଉଜ୍ଜଳ ମୃଗମଦତିଳକ ।
ଜୟ ବୃନ୍ଦାବନଚନ୍ଦ୍ର ନେତ୍ରସୁଖଦାୟକ ॥
ନବଜଳଦ ନୀଳମଣି ମୃଦୁମଞ୍ଜୁଳ ତନୁ ।
କୁଳବତୀ ବ୍ରତ ହନ୍ତା କାମ ଜନମ ମନୁ ॥
ଶୃଙ୍ଗାର ରସର ସାଗରବର ଧଇର୍ଯ୍ୟ ନମ୍ର ।
ଭକ୍ତାନନ୍ଦବତ୍ସଳ ଯେ ବାଞ୍ଛାକଳ୍ପତରୁ ॥
ବେଣୁବାଦନେ ମୋହନ ଭେଦି ଗୋକୁଳନାରୀ ।
ନଟବର ବେଶ ଛବି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନଧାରୀ ॥
ନାଶି ପୂତନା ଶକଟା ତୃଣା ବତ୍ସା ବକାକୁ ।
ଅଘା ଧ୍ୱଂସି ଉଦ୍ଧରିଲ ଗର୍ଭ ବିପ୍ରବାଳଙ୍କୁ ॥
ରାଧା ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଆଦି ଗୋପବାଳୀ ବଳମୀ ।
ବତ୍ସବାଳ ଜାତ କରି ଧାତା ଗର୍ବକୁ ମର୍ଦ୍ଦି ॥
ଗୋପୀ ଗୋପାଳ ଆନନ୍ଦ କନ୍ଦ ସୁଖସାଧନ ।
ଶ୍ୟାମରତନ ଜୀବନଧନ ରୂପ ମଦନ ।
ଖେଳେ ତପନତନୟା ତୀରେ ଗୋପାଳ ମେଳେ ।
ବେନି ସହୋଦର ଚିତ୍ତ ବୋଲି ଦାନବଦଳେ ॥
ଯନ୍ତୁ ଚରଣକମଳେ ମଧୁ ବିରହ ଖଣ୍ଡେ ।
ରେଣୁ ଉକୁଟି ଶନିତ ଭକ୍ତ ହୃଦୟ ମଣ୍ଡେ ॥
ଘଞ୍ଚ ସୁସଞ୍ଚ ଅଙ୍ଗୁଳି ମଣି ଚମ୍ପା ବିଧାନେ ।
ଶାନ୍ତ ଆଦି ପଞ୍ଚରସ ସ୍ୱଷ୍ଟି ଅନୁସନ୍ଧାନେ ॥
ନଭ ଆଦି ପଞ୍ଚଭୂତଗଣ ପରେ ପରେଣ ।
ରହେ ପୃଥକ ଅଙ୍ଗୁଳି ଶବ୍ଦ ଅନୁକ୍ରମେଣ ॥
ରେଖାଙ୍କୁଶ ବଜ୍ରଧ୍ୱଜ ଚକ୍ର ପଦ୍ମ ସ୍ୱସ୍ତିକ ।
ଅଷ୍ଟକୋଣ ଏବ ନବଚିହ୍ନ ଦକ୍ଷ ପଦକ ॥
ବାମେ ବିନ୍ଦୁ ତ୍ରିକୋଣ ଧନୁ ଅମ୍ବର ମଚ୍ଛ ।
ଅଙ୍ଗ ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ର ମନୁ ପଦଘଟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥
ଅଣ୍ଡ ହରଷଣ ହରଣ ନବ ନବ ଶବ୍ଦରେ ।
ଶୋଭା କମନୀୟ ମୁକୁଟ ଏ ଧରଣୀ ଶିରେ ॥
ପାଦପଦ୍ମ ମକରନ୍ଦ ସୁଗନ୍ଧରେ ବାସଇ ।
ଦାସ ମାନସ ମଧୁପ ମଧୁପାନେ ରସଇ ॥
ବାଳ ଅରୁଣ ତରୁଣ ପଦ୍ମପାଦ ରଙ୍ଗିମା ।
ବନ୍ଧୁ ଆହ୍ଲାଦେ ଶୀତକର ମୁଖଚନ୍ଦ୍ରମା ॥
କ୍ୱଣ କ୍ୱଣିତ ନୂପୁର କ୍ଷୁଦ୍ର ଘାଘୁଡ଼ି ସାରେ ।
ଉଦେ ଉତ୍ତରଙ୍ଗ ନାଗର ଏ ବସ୍ତୁ ପ୍ରଦରେ ॥
ଦେବ ଋଷି ଆଦି ଏନ୍ତୁ ପଦ ଆଶ୍ରେ ଉଦ୍ଧତ ।
ଅତି ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜାଣି ମୁଁ ହେଲି ଶରଣାଗତ ॥
ସାଧୁ ଜନଙ୍କର କୃପାରେ କରଇ ପ୍ରକାଶ ।
ବ୍ରଜବିହାର ବୋଲି ପଞ୍ଚମ ପରମ ରସ ॥
ପଞ୍ଚଦଶାକ୍ଷରେ ଛନ୍ଦ ଅତି ଲଳିତ ଭାବ ।
ହରି ହୃଦୟରେ କରନ୍ତୁ ମୋର ଏ ଅସମ୍ଭବ ॥
ତାଳବନରେ ଧେନୁକା ଧ୍ୱଂସିଲେ ବଳଦେବ ।
ବାମେ ଦେନ ଅଧିକାର ସଖା ଧର୍ମରେ ଭାବ ॥

ବେନି ବରଷରେ ବୃନ୍ଦା ଉପଦେଶ ବଚନ ।
ନିମିଷକେ ତ କୁଞ୍ଜରେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ମିଳନ ॥
ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ରାସ ନାନାରଙ୍ଗେ ମକରଧ୍ୱଜ ।
ଫୁଲକୋଦଣ୍ଡ କାଣ୍ଡ କଳିତ ଲଳିତ ରାଜେ ॥
କାମ ଗଞ୍ଜିଣି କାମିନୀକୁଳ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧ୍ୱଂସି ।
କୁଞ୍ଜେ କୁଞ୍ଜେ ରତିରଙ୍ଗ ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ବିଳସି ॥
ବନେ ବନେ ବୁଲି ଏକ ଆରେ ଉପମା ତୁଳି ।
ବୃଷଭାନୁ ଜେମା ସମାସ୍ୟାକୁ ନ ପାରେ ବଳି ॥
ଉପଭୋଗ ସଂଯୋଗରେ ବୃନ୍ଦା ସେବେ ଚରଣେ ।
ମଧୁପାନେ ମତ୍ତ ହୋଇ ରତି ସୁରତରଣେ ॥
ପ୍ରାତଃକାଳେ ବ୍ରଜେଶ୍ୱରୀ କୁନ୍ଦଲତାକୁ ପେଷି ।
ଜଟିଳାକୁ କହି ରାଜ ପୁରେ ଘେନାଇ ଆସି ॥
କୃଷ୍ଣ ନିମିତ୍ତ ଅତି ଯତନେ ପାକ ସମ୍ପାଦି ।
ବଳବନ୍ତ ହେବେ ହରି ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବ ଛେଦି ॥
ଏହି ସବୁ ଅନୁକ୍ରମେ ଗୀତ ହେବ ବିସ୍ତାର ।
ରାଧାକାନ୍ତ ଅପମାନରୁ କରିବେ ନିସ୍ତାର ॥
ନଳକୁବର ନାରଦେ ପୁଛେ ବନ୍ଦି ପୟର ।
କହ ହେ ମୁନି ରାଧାଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସମାଚାର ॥
ଏହି ଅତି ଅମିୟଚରିତ ଶ୍ରବଣେ ପିଏ ।
ତୁମ୍ଭ ବିନୁ ଏ ଗୁପତ ଲୀଳା କହିବ କିଏ ॥
ଏଥି ଉତ୍ତାରେ କେବଣ କୃତ୍ୟ କଲେ ଶ୍ରୀହରି ।
କହ ବୋଲି ମୁନି ପାଦଧୂଳି ଶିରରେ ବୋଳି ॥
ଗଦଗଦରେ ମୁନିବର ପୁଲକିତ ହୋଇ ।
ସ୍ୱେଦ ସ୍ତମ୍ଭ ଦମ୍ଭ ଆଦି ହରି ଭାବକୁ ବହି ॥
ସାଧୁ ମହିମା ଶ୍ରୁତିରେ ଶୁଣି ପଚୁରେ ଯାହା ।
ତୋର ଭାବେ ହରି ହୃଦେ ମୋର ପ୍ରକାଶେ ତାହା ॥
ପୂର୍ବେ ଲଳିତାଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରାଇ ପଚାରି ।
ସେହୁ ଯାହା କହିଥିଲେ ତା କହିବି ବିସ୍ତାରି ॥
ଏକ ଦିନକରେ ବଳରାମ ସଙ୍ଗେ ବିହାର ।
ବନବିହାର ବେଶରେ ଘେନି ଅନ୍ନ ଆହାର ॥
କେହୁ କାଚ କାଛୁ କଟି ଘଣ୍ଟି ଘାଗୁଡ଼ି ସାରେ ।
ଶିରେ ଚଉତିନା ଭାଲେ ଫୋଟାଙ୍କ ଚନ୍ଦନଗାରେ ॥
କେହୁ ଜଙ୍ଘୀପିନ୍ଧି କାଛୁ ଜାନୁ ମୁକୁତା ଜାଲି ।
କେଉ କେଶି ହେମକିଙ୍କିଣୀକୁଳରେ ଝୁମ୍ପା ଓହଳ ॥

କେହୁ ସର୍ବାଙ୍ଗେ ଚନ୍ଦନ ଚୂଆ ଚିତ୍ର ବନାଇ ।
ରାମକୃଷ୍ଣ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି କାହା ବେଶ ଅନାଇ ॥
କେହୁ ତ୍ରିଭଣ ପତନି ନେତ ଗଣ୍ଠି ହୋଇ ।
ଶିରେ ଟୋପି ଭାଲେ ଫୋଟି ଗୁରୁଚନ୍ଦନ ଶୋହି ॥
ହାର କେୟୂର କଙ୍କଣ ଘଣ୍ଟି ନୂପୁର ବାଜେ ।
ରଙ୍ଗମାଟି ଅଙ୍ଗେ ବୋଳି କେହୁ ପାଇକ ସାଜେ ॥
କେହୁ କସଟ କୁଣ୍ଡଳ ଶିରେ ମୟୂର ଚୂଳ ।
ଗୁଞ୍ଜାଗୁଞ୍ଜି ଗୁଞ୍ଜାହାର ମୁଣ୍ଡେ ମଣ୍ଡିତମାଳ ॥
କେହୁ ମୃଗାଙ୍କାସ୍ୟ ବେଶବାସ କାଛ କାଛିଣି ।
କାମକନକ ଅନେକ ମୋଡ଼ଝଣ୍ଡା ସାଜିଣି ॥
ଆଭରଣ ବାଙ୍କଚୂଳ ନାନା କୁସୁମ ଗନ୍ଧ ।
ବାହେ ବାହୁଟି କୁଣ୍ଡଳ ହାର କଙ୍କଣ ଶୋଭା ॥
ଖୁଦ୍ର କିଙ୍କିଣୀ ନୂପୁର ବାଜେ ତାଳ ମାନରେ ।
ରଙ୍ଗେ ନୃତ୍ୟ କରେ ରାମକୃଷ୍ଣ ଅବଧାନରେ ॥
କେହୁ ମାଲବେଶ କାଛୁ ଅଙ୍ଗେ ବିଭୂତି ମାଖି ।
ଏକ ଆରେ ପଞ୍ଝାପଞ୍ଝି ହରି କରାଇ ସାକ୍ଷୀ ॥
କେହୁ ଗାଡ଼ି ଘୋଡ଼ା ଚଢ଼ି ଧାବେ ରାଜତ ବେଶେ ।
କେହୁ ମାହୁନ୍ତ ଗୋପାଳ ଗଜ କନ୍ଧରେ ବସେ ॥
କେହୁ ଠେକା ପାଗ ଅଧାବଳି କେହୁ କାନେଟି ।
କେହୁ ବାସ ଗୁଡ଼ିଆଇ କେହୁ ବାଘମୁହାଁଟି ॥
କେହୁ ଭାଟ ବେଶ ଧରି ହସ୍ତେ ବାହୁ ତୋଳଇ ।
ରାମକୃଷ୍ଣ କବିତ୍ୱରେ କଏବାର କରଇ ॥
କେହୁ ଗୋରଚନା ତିତା କେହୁ କସ୍ତୁରୀ ଟିକା ।
କେହୁ ଅନ୍ନପୁଡ଼ା କାନ୍ଧେ ବାଡ଼ି ଲଗାଇ ଶିକା ॥
କେହୁ ସାତ ଟାଙ୍ଗ ଅନ୍ନ ଭାର କରି ବାହାର ।
କେହୁ ବୋଲେ ମହାବନେ ଆଜ ହେବ ବିହାର ॥
କେହୁ ଛତା ବାଡ଼ି କମ୍ବଳ ଧରି ବଛା ଅଡ଼ାଇ ।
ଶିଙ୍ଗା ବେଣୁ ଶୃଙ୍ଗ ବ୍ରଜବଧୂ ସଙ୍ଗେ ଗୋଡ଼ାଇ ॥
କେହୁ ଦେଖାଇ କହନ୍ତି ରାମକୃଷ୍ଣ ମହିମା ।
ନେତ୍ରଚକୋରୀ ନିସ୍ତୁଳ ଚୁମ୍ବି ମୁଖଚନ୍ଦ୍ରିମା ॥
ବନଗମନ ଉଦ୍ୟମେ ସର୍ବେ ଚଞ୍ଚଳ ମନେ ।
ନଦୀପାର ହୋଇ ସର୍ବେ ପଶି ମହାକାନନେ ॥
ମନ ମଙ୍ଗେ ପେଷି ବାହୁଡ଼ିଲେ ଗୋପସୁନ୍ଦରୀ ।
ବନେ ଚରାଇ ବାଛୁରୀ ପୁଏ ରଙ୍ଗେ ବିହରି ॥

କେହୁ କମଳା ନାରଙ୍ଗ ଡାଳ ନୁଆଇ ତୋଳ ।
ନାନା ସୁବାସ କୁସୁମ ତୋଳି ଗୁନ୍ଥନ୍ତି ମାଳୀ ॥
କେହୁ ମୟୂର ନାଟକୁ ଦେଖି ନାଟ ଆରମ୍ଭେ ।
ହେଠମାନେ ଥଣ୍ଟ ଚରଣ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱେ ତୋଳି ସମ୍ଭ୍ରମେ ॥
କେହୁ ପିକ ଡାକ ଶୁଣି କୁହୁ କୁହୁ ଭାଷଇ ।
କେହୁ ଡାହୁକ ଧ୍ୱନିକି ଶୁଣି ଅନୁସରଇ ॥
କେହୁ ପକ୍ଷିକି ଉଡ଼ାଇ ଛାଡ଼ି ଗୋଡ଼ାଇ ଧାଏଁ ।
ମୃଗଗଣ ମଣ୍ଡଳରେ ମୃଗ ପରାଏ ହୁଏ ॥
କେହୁ ହଂସ ଚାଲି ଦେଖି ହଂସ ପରାଏ ଚାଲେ ।
ତରୁ ଡାଳେ ଡାଳେ ଉଡ଼ନ୍ତି କେ ବାନର ମେଳେ ॥
କେହୁ ନାନା ଜୀବ ଭାଷା ଭାଷି ଲତାରେ ପଶି ।
କେହୁ ପତ୍ରକାହାଳରେ ଗୀତ ଆଳାପେ ଘୋଷି ॥
କେହୁ ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ ଭଲ୍ଲୁକ ଧ୍ୱନି କରି ଡରାଇ ।
କେହୁ ବଛା ନାମେ ଗାଇ ମୃଦୁତୃଣ ଚରାଇ ॥
କେ କେ କେ ଡାକେ ତେଣ୍ଢୋଇ ଯୋଡ଼ି ଗଗନେ ଉଡ଼ି ।
ଆନନ୍ଦେ ରାମକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ଗୋପପୁତ୍ରେ ବିହରି ॥
କାହା ପାଦତଳୁ ଭୂମିବାସୀ ପତଙ୍ଗ ଉଡ଼େ ।
ଭୟେ ଚମକଣ ପଛେ ସଖା ଉପରେ ପଡ଼େ ॥
ଏକ ଆରେ ହସି ହାସେ କରତାଳକୁ ଦେଇ ।
କାହା ପଦଶ୍ରୁ ପଡ଼ନ୍ତେ ଶଶା ଗଲା ପଳାଇ ॥
ଶିରେ ଝଡ଼ ପଡ଼ୁଅଛି ନାଗେଶ୍ୱର ବକୁଳ ।
ଜାତିଲତିକା ତଳେରେ ଶୋଇଅଛି ନକୁଳ ॥
ଶୁକ ଡାଳମ୍ବ ଡାଳେରେ କୃଷ୍ଣ ମହିମା ଗାଏ ।
ବେଢ଼ି ଏକ ଆରେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଭରେ ଶୁଣନ୍ତି ସୁଏ ॥
କାହିଁ କୃଷ୍ଣାଞ୍ଜନରଣ କାହିଁ କୁକ୍କୁଟ ଯୁଦ୍ଧ ।
କାହିଁ ପୁଚ୍ଛରଙ୍ଗେ ଲାଖିଲଖି ଆହାର ସନ୍ଧ ॥
କେଉଁଠାରେଣ କସ୍ତୁରୀସୁଧ ଅଛନ୍ତି ରହି ।
କୃଷ୍ଣ ସୁଗନ୍ଧ ଆଘ୍ରାଣି ଗାଣ୍ଡ ନିଶ୍ଚଳେ ରହି ॥
ତେଙ୍ଗ ଖର୍ଜୁରଗଛରେ ବାୟା ସିଅଁନ୍ତି ବସା ।
ଅଧୋହାର ରଞ୍ଜଣ ସୁଖ ବନେ ବରଷା ॥
କୁହୁ ମାରି କପୋତ ଉଚ୍ଚେ ନାଦ କରନ୍ତି ।
ପକ୍ଷୀ କୋଳାହଳ ଶୋଭାବନ ମହାସମ୍ପତ୍ତି ।
ବୃକ୍ଷ ଫଳଭରେଣ ପ୍ରଣତ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ପାଦେ ।
ଲତା କୁସୁମ ବରଷି ମଧୁଧାରା ଆନନ୍ଦେ ॥

ଖଗ ମୃଗ ଦରଶନ ଲୋଭେ ସଙ୍ଗେ ଗୋଡ଼ାଇ ।
ଦେଖି ରାମକୃଷ୍ଣ ଭୁଲେ ଗୋପସୁତ ବଡ଼ାଇ ॥
ଏମନ୍ତେ ମନ୍ଦଗନ୍ଧ ଶୀତେ ସମୀର ବହେ ।
ପକ୍ୱତାଳ ଆମୋଦନ୍ତେ ରାମ ଶ୍ରୀଦାମେ କହେ ॥
ସଜରଭ ଚହଟଇ ବୃନ୍ଦ ଏଥି ଦିଗରେ ।
ବାଟ କଢ଼ାଅ ତାଳବନକୁ ଯିବା ବେଗରେ ॥
ଶୁଣି କର ଯୋଡ଼ି ବୃଷଭାନୁ କୁମାର କହେ ।
ତାଳବନରେ ଧେନୁକା ଢର. କରଣ ରହେ ॥
ଅତ ଦର୍ପିଷ୍ଠ ଦାନବ ଭୟେ ନ ଯାନ୍ତି କେହି ।
ତେଣୁ ଗୋପେରେ ଅପୂର୍ବ ତାଳ ଦେଖାତ ନାହିଁ ॥
ଶୁଣି କୋପ ଗୁରୁତର ରାମ ଅରୁଣ ଆଖି ।
ତାଳବନକୁ ଧାବନ୍ତି ସର୍ବେ ବତ୍ସ ଉପେକ୍ଷି ॥
ତାଳ ଖାଇବା ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ସୁଏ ଉତ୍ସୁକ ମନ୍ତ ।
ଗଗନରେ ସୁରଗଣେ ଜୟଧ୍ୱନି କରନ୍ତି ॥
କେତେ ଦୂରେଣ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ସେ ତାଳବନ ।
ଅତି ଉଚ୍ଚ ସଞ୍ଜ ଘଞ୍ଚ ଫଳଭରେ ଶୋଭନ ॥
ଏକ ଏକ ଶାଖା ବଲ୍ଲୋଳରେ ସଲଖ ତରୁ ।
ଅଗ୍ରେ ପତ୍ର ଛତ୍ର ଛୁଇଁ ଫଳଭରେଣ ଗରୁ ॥
ବାହା ମାରି ତାଳ କେହୁ ପାଡ଼ି ଝଙ୍କାଇ ଝାଡ଼େ ।
ଭକ୍ଷେ ବୃକ୍ଷେଣ ବାଜି ଅନେକ ଅବନୀ ପଡ଼େ ॥
ରାମ ବୃକ୍ଷେକ ଉପାଡ଼ି ବୃକ୍ଷ ବୃକ୍ଷେଣ ପିଟି ।
ଯେତେ ତାଳଫଳ ଝଡ଼ି ତରୁତଳରେ ଲୋଟି ॥
କୃଷ୍ଣ ପାଦ ପ୍ରହାରନ୍ତେ ତରୁ ପ୍ରଳମ୍ବ କରେ ।
ତାଳବନ ଭାଙ୍ଗି କରି କଲେକ ନର୍ଭୟରେ ॥
ତାଳ ପଡ଼ନ୍ତେଣ ଧଡ଼ଧଡ଼ ଶବଦ କରେ ।
ଶୁଣି ଧାଇଁଲା ଧେନୁକା ଖରରୂପେଣ ଖରେ ॥
କୋପେ ଆସନ୍ତି ଅସୁରବଳ ବନ କମ୍ପାନ୍ତି ।
ନିର୍ଭୟେ ଗୋଚରାଳକର ହରି ହରି ଜପନ୍ତି ॥
ନିଜ ବନ ଭଗ୍ନ ଦେଖି ଘୋର ଗର୍ଜନ କଲା ।
ବେଗେ ବଳଦେବ ଅଙ୍ଗେ ପାଦଘାତ ମାଇଲା ॥
ଦେଖି ମଣ୍ଡି ଦୁଇ ପାଦ ରାମ ଧରିଲେ ଦୃଢ଼େ ।
ଦୁଲାଇ ବୃକ୍ଷେ ମଣ୍ଡିଲାନ୍ତି ତାଳ ଅନେକ ଝଡ଼େ ॥
ମୁଖଁ ଧର ପକାଇ ଦୈତ୍ୟ ଜୀବନ ହାରି ।
ଯେତେ ବନ୍ଧୁବର୍ଗ ପହୋଞ୍ଚ କୃଷ୍ଣ ନିବାରି ॥

ଦେଖି ଦାନବ ମରଣ ଦେବେ ପୁଷ୍ପ ବରଷି ।
ତାଳ ଖାଇଣ ଗୋପାଳେ ରାମକୃଷ୍ଣ ପ୍ରଶଂସି ॥
ତାଳଫଳ ଧରି ବୃନ୍ଦାବନେ ପୁଏ ହରଷ ।
ବନବେଶରେ ଗୋପରେ ଆସି ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ॥
ଏମନେ କୃଷ୍ଣସଙ୍ଗ ପୁଏ ନ ଛାଡନ୍ତି କ୍ଷଣେ ।
କ୍ଷଣେ ନ ରହନ୍ତି ମୁର୍ଚ୍ଛିମନ ଗୋବିନ୍ଦ ସେବନେ ॥
ଅବକାଶ ନୁହେଁ ବୃଷଭାନୁଜେମା ମିଳନେ ।
ବେନି ବିରହ ଉପାୟ ରଞ୍ଜି ଅନୁବଧାନେ ॥
ଏକଦିନେ ବୃଷଭାନୁଜେମା ସଖୀ ମେଳରେ ।
ବୃନ୍ଦାବନେ ଫଳ ତୋଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟଜା କୂଳରେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଦରଶନ ଲାଳସେରେ ନେତ୍ର ବଞ୍ଚଇ ।
ବୃନ୍ଦା ଆଦି ସଖୀଗଣ ସଙ୍ଗେ ସୁଖେ ବଞ୍ଚଇ ॥
ବନପତ୍ରମଳ ମନୋହର ମଙ୍ଗଳମତେ ।
ଦ୍ୱିଜକୁଳ ଧ୍ୱନି ଫୁଲବୃକ୍ଷ ମଳୟ ବାତେ ॥
କର ଯୋଡ଼ି ବୃନ୍ଦା ଜେମା ସମ୍ମୁଖରେ ଜଣାଇ ।
ଖଗ ମୃଗ ତରୁ ଲତା ଦେଖାଇବ ମଣାଇଁ ॥
ଦେଖ ୨ ବନେଶ୍ୱରୀ ଅଭିଷେକ କରନ୍ତି ଏମାନେରେ ।
ନାନା ସୁବାସ କୁସୁମକୁଳ ବରଷେ ଶିରେ ॥
କାମସେନାପତି ବସନ୍ତ ସଖାଙ୍କୁ ଦେଖ ।
ସର୍ବଜନ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶି ସଦେ ଧ୍ୱଏ ଦଇବ ॥
ଅଳି ମଞ୍ଜୁକଳି ପରେ ଗୀତନାଦ କରଇ ।
ମଧୁରେଣୀ ପୁଷ୍ପକୁମ୍ଭକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଥାଇ ॥
ଶୁକ ପିକ ଆଦି ଦ୍ୱିଜଏ ମଙ୍ଗଳ ଗାବନ୍ତି ।
ମୃଗ ମୁଖେ ତୃଣ ଧରି ରୂପ ଶୋଭା ଭାବନ୍ତି ॥
ଶୀତଗନ୍ଧ ସେନ ସଧୀରେ ମଳୟ ମରୁତ ।
ତରୁ ଦ୍ରବ ଧାର ସ୍ରୁତ ଫଳଭରେ ପ୍ରଣତ ॥
ଚୂତ ବକୁଳ ମୁକୁଳ ଦେଖ ଭ୍ରମର ଡାକେ ।
ନବପଲ୍ଲବ ବଞ୍ଜୁଳୀ ପଖା ପଡ଼େ ଗନ୍ଧେଲେ ॥
ଶିରେ କେଶର କୁସୁମ ହେମଦଣ୍ଡୀ ଶୋଭନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମଣିମୟ ସିଂହାସନ ରତ୍ନଆସନ ॥
ରତ୍ନ ପୁଷ୍ପରାଜି ଏ ମଣ୍ଡପ କୁସୁମେ ମଣ୍ଡି ।
ଚଉଦିଗେ ବନ୍ଧି ପଞ୍ଚଅଷ୍ଟ ପରାଗ ଗୁଣ୍ଡି ॥
ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦନ ଶ୍ରୀଫଳ ମଧୁ ଆଦି ବିଧାନେ ।
ଚମ୍ପାକଳି ଦୀପାବଳୀ ଏ ମଙ୍ଗଳାରୋପଣେ ॥

ବନେଶ୍ୱରୀ କରି ଆଗ୍ରେ ଏ ସକଳ ଜୀବେ ।
ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତେ ସେବେ ଯମୁନା ଏ ସଜଣୀ ଭାବେ ॥
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଭୋ ଜେମା ଦୟା କରିଣ ଥିବା ।
ଅହର୍ନିଶି ସନ୍ନିଧିରେ ଯେସନ୍ତେ କରିବୁଁ ସେବା ॥
ଆଜ ଗୁରୁବାର ପୂର୍ଣ୍ଣିତିଥି ପୁଷ୍ୟା ନକ୍ଷତ୍ର ।
ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯୋଗ ସୌଯୋଗରେ ଧରାଅଛନ୍ତି ॥
ଏତେ କହି ମଣିସିଂହାସନେ ବସେ କରାଇ ।
ଧୂପ ଧୂମ ଛନ୍ଦ ଭ୍ରମର ବଦନେ ଧରାଇ ॥
ଚଉପାଶେ ମିଳି ହୁଳହୁଳି ବଇଅନ୍ତି ବାଳୀ ।
ବୃନ୍ଦା ତୀର୍ଥଜଳ କୁମ୍ଭ ଯେନ ଶିରରେ ଢାଳି ॥
ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ଦୁବାକ୍ଷତ ଦେଇ ଆଳତି କଲେ ।
ବନଦେବୀମାନେ ପଟଆର ହୋଇ ରହିଲେ ॥
ବୃନ୍ଦା ଦ୍ୱାଦଶେ ଦ୍ୱାଦଶ ସଖୀ ଅଧିକାରିଣୀ ।
ମନୋହର ଶିରୋମଣି ବୃଷଭାନୁ ଦୁଲଣୀ ॥
ଖଗ ମୃଗ ଲତା ତରୁ ଆଦି ଆହ୍ଲାଦରେ ।
ଅହର୍ନିଶି ରତ ନିଜ କାନ୍ତ ଅନୁମୋଦରେ ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ କାମବୀଜ ଗାୟତ୍ରୀ ଦେଲେ ।
ଜପ କରିବା ମାତ୍ରକେ କୃଷ୍ଣ ସନ୍ନିଧେ ମିଳେ ॥
କାମଧେନୁ ବାଞ୍ଛାତରୁ ଚିନ୍ତାମଣି ପ୍ରାପତେ ।
ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ କୃଷ୍ଣ ବାଞ୍ଛାପୂର୍ଣ୍ଣ ନମିତ୍ତେ ॥
ବନେଶ୍ୱରୀ ଅଭିଷେକ ହୋଇ ବନଭ୍ରମଣେ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା ବଳାଇଣ ଗଲେ ନିଜ ସଦନେ ॥
ଏକଦିନେ ଗୋପସଭାରେଣ ଗୋକୁଳବୃନ୍ଦ ।
ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କୋଳରେ ଧରି ବସିଛୁ ନନ୍ଦ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ହେ ପିତା ଆମ୍ଭେ ରଖିବୁଁ ଗାଈ ।
ବନେ ବନେ ଚରାଇବୁଁ ଦୁଧ ହୋଇବ ପାଇ ॥
ହେଉ କାଲ ଠାରୁ ରଖ ଗାଈ ବୋଲାଇଲେ ତାତ ।
ସବୁ ଦୁଷ୍ଟ ଶିଷ୍ଟ ଖଣ୍ଡନ୍ତି ଯେ ସୁରଭିମାତ ॥
ମୋହନ ଜାଣି ବଞ୍ଚ ପ୍ରାତେ ପୁଏ ଗାଈ ଦୁହିଁଲେ ।
ଏକଗୋଷ୍ଠି କରି ଗାବ ସଙ୍ଗେ ବତ୍ସ ସେ ନେଲେ ॥
ଗୋପ ଗୋପଥ ପ୍ରବେଶ ଗହଳେ ଭିଡ଼ ପଡ଼ିଲା ।
ଦିଶଦିଶ ନ ଦିଶଇ ଧୂଳି ପୂରି ଉଠିଲା ॥
ଦେଖି ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ବୋଲେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗୁହିଁ ।
ଏତେ ଗାଈ ଏକମେଳ ହୋଇ ଚରିବେ କାହିଁ ॥

ମୋର ବୋଲ କର ଗୋଷ୍ଠ ଗୋଷ୍ଠ କରଣ ରଖ ।
ବନେ ବନେଣ ସୁରଭି ଚରି ଲଭିବେ ସୁଖ ॥
ଶୁଣି ସବୁ କୁମରଙ୍କୁ ଏହି କଥା ଯୋଗାଇ ।
ବୋଲେ ଗୋପାଳେ କେ ତୁମ୍ଭ ବୋଲ ପାରେ ଭଙ୍ଗାଇ
ଯେଉଁ ବନରେ ଯାହାକୁ ତୁମ୍ଭେ ଆଜ୍ଞା କହିବ ।
ସେହି ବଚନେ ସେହି ବନରେ ରଖିବୁଁ ଗାବ ॥
ଶୁଣି ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଭଗବତୀ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ।
ଅନୁରୂପେ ଅଧିକାର ମାଳ ବସନ ଦେଇ ॥
ରାମ ମଧୁବନେ ଅଧିକାରୀ ଶ୍ରୀଦାମ ସଖା ।
ମେଘଧେନୁ ତନୁ ଶ୍ୱେତବର୍ଣ୍ଣ ନୀଳପତାକା ॥
ମଣିମାଳ ଆଭରଣ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗ ରକ୍ଷଣ ।
ବନଦେବୀ ମଧୁମତୀ ସଖୀ ମୋହିନୀ ଜାଣ ॥
ସର୍ବସିଦ୍ଧି ବଳବୃଦ୍ଧି ବେନି ଜନ ଆଦରେ ।
ସୁଖେ ଚରାଅ ଗୋଧନ ଶିଙ୍ଗାନାଦ ବାଦ୍ୟରେ ॥
କୃଷ୍ଣ ବୃନ୍ଦାବନପତି ସଙ୍ଗେ ସଖା ସୁବଳ ।
କାମଧେନୁ ତନୁ ତମାଳକୂଳ ପୀତଦୁକୂଳ ॥
କଉସ୍ତୁଭ ହାର ଉରେ ଧରି ଦୁଷ୍ଟ ଦଳନେ ।
ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ସଖୀ ଲଳିତା ଏ ବେନି ବଧାନେ ॥
ବାଇ ମୋହନ-ମୁରଲୀ ରଙ୍ଗେ ସୁରଭି ତୋଷ ।
ଯାହା ନାମେ ବଜାଇବ ସେହୁ ମିଳିବ ପାଶ ॥
କାମକାନନେ ଲବଙ୍ଗ ସଖା ସୁଭଦ୍ରସନେ ।
ନୀଳଗାବ ତନୁ ନୀଳଛବି ନୀଳ ବସନେ ॥
ମଲ୍ଲିମାଳ ଅଙ୍ଗେ ଆଭରଣ ଶୋଭା ଦିଶଇ ।
ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗ ହାସରସେ କୃଷ୍ଣ ମନ ତୋଷଇ ॥
ପ୍ରୀତିକାମବତୀ ଅଧିଷ୍ଠାଣୀ ସୀମନ୍ତ ସଖୀ ।
ଭେରୀ ବାଦ୍ୟନାଦ କରି ସୁଖେ ସୁରଭି ରଖି ॥
ବନକୁମୁଦେ ସୁବାହୁ ସଂଗେ ପ୍ରଶସ୍ତ ସଖା ।
ଶ୍ୟାମ ଗାବ ବର୍ଣ୍ଣ ପାଣ୍ଡୁରକୁ ଛିଟ ପତାକା ॥
ହେମମାଳ ବିଭୂଷଣ ଶିଂଗା ବଂଶୀ ଧାରଣେ ।
କୃଷ୍ଣ ସଂଗେ ରଙ୍ଗ ରସ କରେ ମାଲବନ୍ଧାନେ ॥
ଦେବୀ କୁମୁଦିନୀ ସଖୀ ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଆଦ୍ୟ ।
କାଷ୍ଠ ତାଳ ବାଜନରେ ଧେନୁ ଅସାଧ ସାଧ୍ୟ ॥
ବସୁଦାମ ବହୁଳାରେ ସଖା ତନୁ ବିଳାସ ।
ଶ୍ୱେତ ଗାବବର୍ଣ୍ଣ [illegible] ନିବାସ ॥

ବଇଜନ୍ତୀ ମାଳା ଗଳେ ସେବା ଦର୍ପଣ ବାସ ।
ଦେବୀ ବନ୍ଧୁବତୀ ସଖୀ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ବିଶ୍ୱାସ ॥
ବଂଶନାଳ ବାଦ୍ୟବାଦନରେ ସୁରଭି ବଶ ।
ଦୂରୁ ଡରି ପଳାଇବେ ଅରି ନ ପଶି ପାଶ ॥
ମିତ୍ର ସୁଦାମ ଖଦିର ବନେ ବୃଷଭ ସଖା ।
ଗାବ ଶ୍ୟାମଳୀ ଶ୍ୟାମଳା ତନୁ ନୀଳ ପତାକା ॥
ଗୁଞ୍ଜମାଳା ଆଭରଣ ଶତକମ ସେବକ ।
ଦେବୀ ଖଦେଶ୍ୱରୀ ଶଶିରେଖା ସଖୀ ଭାବୁକ ॥
ମନମୋହନ ମନ୍ତ୍ରସ୍ୱ ସ୍ୱରେ ସୁରଭି ବୋଧ ।
ନାମେ ମୁରଲୀ ବାଇଲେ ଯିବେ କୃଷ୍ଣ ସାନ୍ନିଧ ॥
ତାଳବନରେ ଅର୍ଜୁନ ଗତି ସଖା ହରଥ ।
ଶୁଭ୍ର ସୁରଭି ଶୋଣିତ ତନୁ ବସନ ଶ୍ୱେତ ॥
ରତ୍ନହାର କଣ୍ଠରେ ମୟୂରପୁଚ୍ଛ ପ୍ରଚୂରେ ।
ତାଳବତୀ ସଖୀ ଅଳକା ଯେ ବଳ ବଢୂରେ ॥
ସୁଖେ ଗୋଧନ ରଖିଣ ତୁମ୍ଭେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସେବ ।
ଦୂରେ ଥାଇଣ ସେବା ସେହିଲେ ପ୍ରାପତ ହେବ ॥
ମହାବନେ ମହାମଲ୍ଲ ସଖାମଲ୍ଲ ସଂଗରେ ।
ଗାବ ଅରୁଣବର୍ଣ୍ଣ ଗଉରାମ୍ବର ଅଙ୍ଗରେ ॥
ବନମାଳା ଉରେ ମୟୂରର ଗୁମରେ ସେବ ।
ମାଡହେଶ୍ୱରୀ ସଖୀ ମଦନାବତୀକ ଯେ ଭାବ ॥
ସରୁ ମାଦକ ନାଦରେ ଗାବ ଆୟୁତ୍ତ ହେବ ।
ଯେଉଁସ୍ଥାନେ ଯେ ଲୋଡ଼ିବ ସେହିସ୍ଥାନକୁ ଯିବ ॥
ସ୍ତୋକକୃଷ୍ଣ ହୋଇଲେ ଭାଣ୍ଡିର କାନନପାଳ ।
ସଖା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦର୍ପଣ ଗାବ କପିଳା ପଲ ॥
ତନୁ ଶ୍ୟାମଘନ ଶ୍ୱେତବାସ କଦମ୍ବମାଳ ।
ସେବା ତାମ୍ବୁଳ ଭାଣ୍ଡିରେଶ୍ୱରୀ ହେବ ମଂଗଳ ॥
ସଖୀ ବନନାଦିନୀ ବେଣୁବାଦ୍ୟ ଗାବରକ୍ଷଣେ ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ବନେ ବନେ ପେଶି ଏତେ ଲକ୍ଷଣେ ॥
ଲୋହବନରେ ସୁବଳ ଭଦ୍ରସୁତ ସଙ୍ଗର ।
ପୀତବର୍ଣ୍ଣ ଗାବ ତନୁ ଶ୍ରୋଣି ପିଙ୍ଗଳାମ୍ବର ॥
କୁନ୍ଦମାଳା ଗଳେ ଧରେ ସେବା ମୁରଳୀ ହାତ ।
ଦେବୀ ଲୋହବତୀ ସଖୀ ଗ୍ରୀଷ୍ମା ଆରାଧ୍ୟ ନିତ ॥
ବିରକାହାଳ ନାଦେ ସୁରଭି ଶ୍ରବଣ ଡେରି ।
[illegible] ପଳାଇବେ ଶୁଣି ଶ୍ରବଣ କରି ॥

ମଧୁମଙ୍ଗଳ ହେଲେ ଶ୍ରୀବନେ ରକ୍ଷାପାଳନ ।
ସଖୀ କଙ୍କିଣୀ ଧବଳୀ ଗାବ ମେଘବରନ ॥
ଶ୍ୱେତବାସ ପଦ୍ମହାସ ମାଳାରତ୍ନେ ସେବିତ ।
ଦେଖା ଶ୍ରୀମତୀ ସଖୀ ବିଶ୍ୱାସଭାବେ ଉଦିତ ॥
ବୀଣାବାଦନେ ରଦନେ ତୃଣ ଧରନ୍ତି ନୟନୁ ।
କୋଟିଯୁଗ ମଣେ କ୍ଷଣେ କୃଷ୍ଣବିଚ୍ଛେଦ ବିନୁ ॥
ଭଦ୍ରବନରେ ଶ୍ରୀଦାମ ସଖା ଅଷ୍ଟଧ ସଙ୍ଗ ।
ଗାବତନୁ ବସନାଦି ନବ ଅରୁଣରଙ୍ଗ ॥
ଗଳେ ନାଗେଶ୍ୱର ମାଳ ଧ୍ୱଜପତାକାଧାରୀ ।
ଦେଖା ଭଦ୍ରାବତୀ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ସଙ୍ଗେ ବିହରି ॥
ରବା ବାଦନ ନାଦେ ଗୋଧନ କର ଆପୃତ ।
ଏହୁ ଦ୍ୱାଦଶ ବନେ ଦ୍ୱାଦଶଗୋଷ୍ଠ ନିର୍ମିତ ॥
ଉପବନ ଚଉବିଂଶ ଉପସଖା ବରଗେ ।
ଏହି ରୂପରେ ହାର ବସନ ସୁହୃଦ ସଙ୍ଗ ॥
ପ୍ରସନ୍ନରେ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଶାଢ଼ୀ ବସନ ଦେଇ ।
ଜଣେ ଜଣେ ବାଇ ଉପଦେଶ ବଚନ କହି ॥
ଯେଝାବନେ ସେବା ସେବ କୃଷ୍ଣ ହେବେ ପ୍ରାପତ ।
ବାଦ୍ୟନାଦେ ଯା କହିବ ହେବ ଶ୍ରବଣଗତ ॥
କାର୍ଯ୍ୟକାରଣେ ଯାଇଲେ ଯିବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଶ ।
ଅନ୍ୟ ବେଳେ ଗୋଷ୍ଠରଣ ଛେକ ଗଲେଣ ଦୋଷ ॥
ସବେ ବିଶ୍ରାମ ଘାଟରେ ଆସି ହୋଇବ ଠୁଳ ।
ଏକମେଳ ହେବ ଏଥିଁ ଯିବାଆସିବା ବେଳ ॥
ଏହୁ ବସନ୍ତକୋକିଳ ଜଗିଥିବେ ଯେ ଘାଟ ।
ଆଗେ ପଛେ ଯେ ଆସିବେ ପଲଖିବେ ଏ ବାଟ ॥
ନାମ ଅନୁରୂପେ ବନସଖା ଗାବ ସଙ୍ଗତେ ।
କାନ୍ତିଧାର ବାଦ୍ୟ ସେବା ଦେଖା ସଖୀ ସଙ୍ଗତେ ॥
ଏକାଦଶ ସଙ୍କେତରେ ଅନୁକ୍ରମରେ ଚିହ୍ନ ।
ବାଦ୍ୟ ପତାକା ବାସ ସୁରଙ୍ଗ ଚଳିବେ ବନ ॥
ଶୁଣି କୁମାରେ ଆନନ୍ଦେ ବାନ୍ଧି ଯେଝା ବାଜଣା ।
ପଲ ପଲ ଚଳନ୍ତି ଗୋଧନ ନୂହ୍ନ କଲଣା ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଯୂଥେଶ୍ୱରୀ ଚଳିଲେ ।
କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ମନ ରଖି ଯେଝା ବନେ ମିଳିଲେ ॥
ସଙ୍ଗେ ଗୋପସୁତ ଯେ ଯାହାର ଚଳିଲେ ବାଣ୍ଟି ।
ଦେଖି ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ବନ୍ଦନ୍ତି ମଥା ସଣପୁ ଛୁଟି ॥

କୃଷ୍ଣ ଏକା ହୋଇ ବୃନ୍ଦାବନେ ମିଳିବା ଗୃହିଁ ।
ଜେମା ସାନ୍ନିଧ୍ୟେ ଦୂତିକା ଯାଇ ଗୁପତେ କହି ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ବିଧାନରେ ସୂନାସ୍ତିକା ବନରେ ।
ପଥ ଗୃହିଁଣ ଅଛନ୍ତି ଯମୁନାର କୂଳରେ ॥
ପୁଣି ଛନ୍ନ ଛନ୍ନ ମନ ଅତି ଉତ୍ସୁକ ହୋଇ ।
ତୁଳସୀଙ୍କି ପେଷି ଆଗେ ମାଳ ତାମ୍ବୁଳ ଦେଇ ॥
ମୁହିଁ ବାହାର ହୋଇଲି କହ ପ୍ରାଣନାଥଙ୍କୁ ।
ବସି ନବେଣି ନୟନ ଥିବେ ଗତ ପଥକୁ ॥
ଶୁଣି ହରଷେ ତୁଳସୀ ଚଳି କୃଷ୍ଣେ ମିଳିଲେ ।
ଜେମା ଚରିତ ଜଣାଇ ମାଳ ତାମ୍ବୁଳ ଦେଲେ ॥
କୃଷ୍ଣ ବଲ୍ଲଭୀ ସଙ୍କେତ ପାଇ ପୁଲକେ ତନୁ ।
ଗୃହିଁ ବୋଲେ ମଧୁମତେ ବେଗେ ରହସି ଭାନୁ ॥
ଏମନ୍ତେଣ ସେ ବିକଳ୍ପ ଜେମା ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜନେ ।
ସେବାପର ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ଯଙ୍ଗେ ଗତବିଧାନେ ॥
ବେନିଜନ ମିଳନରେ ଦେହ ବୃଦ୍ଧି ପାଶୋରେ ।
ମନୋଭବ କରେ ଯୁଗଳ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ରସରେ ॥
ଦେଖି ବିଳମ୍ବ ଜଟିଳା ଗମେ ଏ ଅବସରେ ।
ପଥେ ଜଗିଥିଲା ଧାତ୍ରୀ ଡାକ ଦେଲା ପାଶରେ ॥
ଶୁଣି ସଲଜ୍ଜେ ସୁନ୍ଦରୀଗଣ କୁସୁମ ତୋଳେ ।
କୃଷ୍ଣ ଆଚଳେଁ ଅନ୍ତର ଲତାଉହାଡ଼େ ଗଲେ ॥
ସଖୀମାନଙ୍କୁ ଗୃହିଁଣ ଚଳ ଜଟିଳା ବୋଲେ ।
ନବକୁଳବଧୂ କାହିଁ ବନଗହନେ ବୁଲେ ॥
ବୋଲଇ ବିଶାଖା ମାଏ ଆଜ ଅର୍କସପ୍ତମୀ ।
ପୂଜା କରିବାକୁ ନ ପାଇଲୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭ୍ରମି ॥
ବିଶ୍ୱଶର୍ମା ବୋଲ ଏକ ଦ୍ୱିଜ ମଥୁରାବାସୀ ।
ତାଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରନ୍ତା ଯେ କଲୁଁ ବିଶ୍ୱାସୀ ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଶିଖାଇ ତାଙ୍କୁ ବାଟୁଁ ଭାଞ୍ଜିଲେ ।
ବ୍ରହ୍ମଚାରୀଙ୍କି ଦୂଷଣ ଧୃ ଶାସ୍ତ୍ରତ ମୂଜନେ ॥
ଶୁଣି ବୁଢ଼ୀ ବୋଇଲା ଭଞ୍ଜାଇ ସେ ବାଧ୍ରବାଦରେ ।
ମୁହିଁ ଯାଇଁ ବେନି ଜନ ଆଣିବଇଁ ଆଦରେ ॥
ଏତେ କହି ସଖୀଗଣ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଜଟିଳା ।
ପଥୁଁ ବିଶ୍ୱଶର୍ମା ବାହୁଡ଼ାଇ ଆଣିବ ଗଲା ॥
ଲତାଉହାଡ଼େ ସମ୍ବାଦ ହରି ଶୁଣୁ ଯେ ଥିଲେ ।
ବିପ୍ରବେଶ ଚାତୁରୀ ଚଳିଲେ କେତେଦୂରେ ବସିଲେ ॥

ଆଗେ ବିଶାଖାକୁ କରି ବୁଢ଼ୀ ପ୍ରବେଶ ହୋନ୍ତି ।
ବିପ୍ରବର ଦେଖି ଗୃହ୍ନି ଶିରେ କରଯୋଡ଼ି ॥
କଟି ନିକଞ୍ଚବସନ କନ୍ଧେ ଯଜ୍ଞୋପବୀତ ।
ଶ୍ୟାମ ଚିକ୍କଣ ଲାବଣ୍ୟତନୁ କମଳନେତ୍ର ॥
ଛତ୍ର ଉତ୍ତରୀ ଦୋସଡ଼ା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ପୁଣ୍ଡ୍ରଭାଳେ ।
ବାହୁମୂଳେ ହୃଦୟରେ ବେଣୁ ଅଶ୍ୱତ୍ଥଦଳେ ॥
ହସ୍ତେ ତମ୍ବାପାତ୍ରୀ କୁଶବନ୍ଧ ପୁସ୍ତକ ଅଛି ।
ଶ୍ୟାମ ଗାୟନ କରନ୍ତେ ଶୁଣି ସ୍ତବଧ ପକ୍ଷୀ ॥
କର ପ୍ରସାରି କଲ୍ୟାଣ ବୃଦ୍ଧା ନମସ୍କାରକୁ ।
ବୋଲେ ଜଟିଳା କେବେହେଁ କରିବ ପ୍ରାର୍ଥୀଯାରକୁ ॥
ମୋର କୁଳବଧୂ ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା କରେ ଏ ବନେ ।
ତୁମ୍ଭେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇବ ମନତୋଷି ବିଧାନେ ॥
ହରି ବୋଲନ୍ତି ଆଜନ୍ମରୁ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଦୀକ୍ଷା ।
ଗାର୍ଗ ଋଷିଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ସକଳ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଶିକ୍ଷା ॥
ନାରୀବଦନ ଅବଲୋକନ ଯହିଁ ନିଷେଧ ।
ତହିଁ କେମନ୍ତେ କରିବା ତୁଇଁ ସଙ୍କଳ୍ପବିଧି ।
ବୋଲେ ଜଟିଳା ଗୋସାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ସକଳ ଜାଣ ।
ଯାନହେଉ ବହୁହେଉ ଯେବେ କରେ ବରଣ ॥
ଜାଣି ନ ଗଲେ ସୁକୃତ ତାର ହୁଏ ଏହାର ।
ଏହୁ ପୁରାଣ ବଚନ ତୁମ୍ଭେ ବିଚାର କର ॥
ପତିବ୍ରତା ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା ତୁମ୍ଭେ ଅବଶ୍ୟ କର ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଏମନ୍ତେ ଆସି ମିଳେ ଚାତୁର ॥
ବୋଲେ ବିଶ୍ୱଶର୍ମା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେ କୃଷ୍ଣ ଖୋଜାଇ ।
ଚାଲ ଯିବା ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ମିଷ୍ଟଅନ୍ନ ଭୁଞ୍ଜାଇ ॥
ବୋଲେ ବୃଦ୍ଧା ବେନି ଜଣ ବ୍ରହ୍ମା ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ହୁଅ ।
ପୂଜା ବଢ଼ାଅ ଦକ୍ଷିଣା ଧନ ଦେବଇଁ ନିଅ ॥
ବିଶାଖାକୁ ଘେନି ବହୁତ ଯେ ବିନୟ ହୋଇ ।
ସନମତ କରାଇଣ ଘେନି ଆଇଲେ ଦୁଇ ॥
ଏମନ୍ତେଣ ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜାସ୍ଥଳେ ହେଲେ ପ୍ରବେଶ ।
ବିପ୍ରବେଶ ଗୃହ୍ନି ମନେ ରାଈ ଅତି ହରଷ ॥
ବୃଦ୍ଧା ବୋଲେ ଆଜ ମୁହିଁ ଥାଇ ପୂଜା ବଢ଼ାଇ ।
ପାର୍ଦ୍ଧ ପଟ୍ଟପାଟେ ବଧୂ ସର୍ବଅଙ୍ଗ ଧୋଆଇ ॥
ବିପ୍ରଚରଣ ଧୋଇଣ କୁଶଆସନେ ବସି ।
ଜଟିଳାର ମୁଖ ଗୃହ୍ନି ହସି ମଧୁର ଭାଷି ॥
ଆମ୍ଭେ ଆଜନ୍ମରୁ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ନାରୀ ନ ଛୁଉଁ ।
କର ପ୍ରସାରୁ ଶ୍ରୀଫଳ କୁଶ ଅଲଗା ଦେଉଁ ॥
ଶୁଣି ସଖୀ ଜେମା କରାଞ୍ଜଳି କରି ଧରାଇ ।
କୁଶ ଜଳ ଫଳ ଦେଇ ସଂକଳ୍ପକୁ କରଇ ॥
ବିଧିବିଧାନରେ ରାମା ସର୍ବ ଆରାଧି ଅର୍ଘ୍ୟେ ।
ପୂଜା ବଢ଼ାଇଣ ଦ୍ୱିଜବର ବାହାର ଶୀଘ୍ରେ ॥
ବୁଢ଼ୀ ଉକଣ୍ଠ କରିଣ ବୋଲେ ସୁବେଦୀ ଦ୍ୱିଜ ।
ମୋର ବଧୂକୁ କଲ୍ୟାଣ କର ଲଭୁ ତନୁଜ ॥
ଦ୍ୱିଜ ବୋଲନ୍ତି ଏ ସର୍ବ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ଅଙ୍ଗନା ।
ଗୃହ୍ନି ଜାଣିଲୁ କରପଲ୍ଲବ ଗର୍ଭଚିହ୍ନା ॥
ସର୍ବ ଅଇଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ହେବ ପୁତ୍ରବନ୍ତି ନୋହିବ ।
ବୋଲେ ଜଟିଳା କେମନ୍ତେ କୁଳ ଉଦେ ହୋଇବ ॥
ଏଥି ପ୍ରତିକାର ବିଧି କହ ତୁମ୍ଭେ ଗୋସାଇଁ ।
ଆଜ ଚିନ୍ତାଉଦଧିରେ ମୋତେ ଦେଲ ଭସାଇ ॥
ଦ୍ୱିଜ ବୋଲନ୍ତି ସେ ଚିନ୍ତାମଣି ପ୍ରାପତ ଯାରେ ।
ସର୍ବ ମନୋରଥ ଫଳ ସିଦ୍ଧ ହୋଇବ ତାରେ ॥
ନନ୍ଦ ଯଶୋବନ୍ତୀ କୃପା କଲେ ସେ ମଣିପାଇ ।
ବୃଦ୍ଧକାଳେ ପୁତ୍ର ପାଇଲେ ସେ ଜାଣ କି ନାହିଁ ॥
ବୁଢ଼ୀ ବୋଇଲେ ସେ ବିପ୍ର ମୋର ଘେନିବା ସେବା ।
ନିତ୍ୟ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସମୟ ଜାଣି ଏଥି ଆସିବା ॥
ମୁନି ଦୁର୍ବାସା ଶ୍ରୀପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ବେନି ଆଦେଶ ।
ବଧୂ ପୂଜିବ ତପନ ବେନିଦଶ ବରଷ ॥
ଆଜୁଁ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ଯେ ବ୍ରହ୍ମା ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଲ ବେନି ।
ମନ ଖୁସି ହେଲ ଯେ ତୁମ୍ଭ ଶ୍ୟାମଗାୟନ ଶୁଣି ॥
ରାଣୀକର ହେମମୁଦ୍ରି ବିପ୍ର ଦକ୍ଷିଣା ଦେଇ ।
ବୁଢ଼ୀ ନିଜ କର ମୁଦ୍ରି ମଧୁମଙ୍ଗଳ ପାଇ ॥
ନୈବେଦ୍ୟ ଯେ ସାମଗ୍ରୀ ବନ୍ଧି ବାନ୍ଧି ଅଞ୍ଚଳେ ।
କୃଷ୍ଣ ବରଣି ବୋଲିଣ ଗଲେ ମନ ଚଞ୍ଚଳେ ॥
ବଧୂ ଘେନିଣ ଜଟିଳା ପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ।
ଶୀଘ୍ର ନାଗିଣ ଭୋଜନ ନିତି ବିଧାନ କଲେ ॥
ଯହୁଁ ଜଟିଳା ଥାଇଣ ଶ୍ୟାମ ବରଣ କଲା ।
ସେହିଦିନୁଁ ସଖୀଗଣ ମନ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହେଲା ॥
କୃଷ୍ଣ ସୁବଳ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ହାସ ରସରେ ।
ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ଇନ୍ଦୁମତୀ ଭେଟି ଯମୁନା ତୀରେ ॥

ହରି ବୋଲନ୍ତି ପଡ଼ିଣ ଥିଲୁ ଜଟିଳା ଆଗେ ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଉପାୟେ ବଞ୍ଚି ଅଇଲୁଁ ଭାଗ୍ୟେ ॥
କୋଟିଯୁଗ ଯୁଗଳରେ ପ୍ରେମ ନୋହିବ ପାର ।
କ୍ଷଣମାତ୍ର ଭୟେ କେତେ ପ୍ରୀତି ହୋଇବ ତାର ॥
ହେବା ମିଳନରେ ବଢ଼ି ତାର ବହୁତ ହୁଏ ।
ନଣି ଆସିବେ ବନକୁ ଯେମନ୍ତେ କର ଉପାୟେ ॥
ଏତେ କହିଣ ପଣନ୍ତ ବେନି ଆଗେ ପ୍ରସାରି ।
ମୋର ମାଗୁଣି ଯେମନ୍ତ ଆଣ ସେ ଅଭିସାରି ॥
ବୋଲେ ବେନିବାଳୀ ବନମାଳି କହିଲ ଯାହା ।
ଦୁଇସଖୀ ନଷ୍ଟେ ତୁମ୍ଭର କରିବୁ ତାହା ॥
ତୁମ୍ଭ ଗୋଧନ ଦ୍ୱାଦଶ ବନ ପୂରି ଚରିଲେ ।
ଜାଣି ଅଭିମନ୍ୟୁ ଦୂରଦେଶେ ଗୋଗୋଷ୍ଠ କଲେ ॥
ଶାଶୁ ଅନ୍ଧାରକାଣି ନଣନ୍ଦ ନନ୍ଦେ ଅଚେତ ।
ଆଜ ରଜନୀରେ ଭେଟାଇଲେ କି ଦେବ ଦତ୍ତ ॥
ହରି ବୋଲେ ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାରେ ଯେ କରି ।
ସେହି ଅତି ପ୍ରଶଂସିତ ଏହି ଚଉଦ ପୁରି ॥
ଜୀବଦାତାଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ସମ କି ଆନ ଅଛି ।
ଯାହା ମାଗିବ ତଥାପି ଦେବା ସତ୍ୟ କରୁଛି ॥
ବାଳୀ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ତୁମ୍ଭ ବେନିଜନଙ୍କ ଲୀଳା ।
ସଖୀଭାବେ ଯେ ଭାବିବ ସେହି ହେବ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳା ॥
ରାଧା ଦାମୋଦର ବ୍ରତ ଜଗତରେ ରହିବ ।
ଯେହୁ କାର୍ତ୍ତିକେ ପୂଜିବ ସେହୁ ଗୋପି ହୋଇବ ॥
ଶୁଣି ପ୍ରସନ୍ନବଦନେ ହରି ବୋଲନ୍ତି ହେଉ ।
ସନ୍ଧିବିଧାୟିନୀ ନାମ ତୁମ୍ଭ ପୁରାଣେ ରହୁ ॥
ଖଟି ବିଳମ୍ବ ନ କର ଚଳ ସଜନୀ ପାଶେ ।
ଆଜ ରଜନୀ ଉପାୟ କରି ଆଣ ବିଶ୍ୱାସେ ॥
ବାଳୀ ବୋଲନ୍ତି ସଙ୍କେତସ୍ଥଳ ଯମୁନା କୂଳ ।
ଅଛି ମନୋହର କୁଞ୍ଜ କଳ୍ପ ପାଦପ ମୂଳ ॥
ଯିବା ଆସିବାକୁ ନିକଟ ଯେ ନିଜ ନ ସ୍ଥାନ ।
ବୃନ୍ଦା କରିବ ମିଳନ ଜାଣେ ସର୍ବ ବିଧାନ ॥
ଆମ୍ଭେ ଫେରିଣ ରହିବୁଁ ଜଟି ଶାଶୁ ନନ୍ଦେ ।
ନିଶା ଶେଷେ ଯିବ ଯେଯାହାର ସଦନେ ନନ୍ଦ ॥
ଏତେ କହିଣ ଚଳିଲେ ବେନି ରାଧା ସନ୍ନିଧେ ।
ଅନ୍ତଃପୁରରେ ମିଳିଲେ ରାଧା ସଜନୀ ମଧ୍ୟେ ॥

ବୋଲେ ଜେମାଦେଇ ବେନିଜନ ବଦନ ଚାହିଁ ।
ତୁମ୍ଭେ କେଣେ ଥିଲ କସ ଅବା ଦେଖିଲ କାହିଁ ॥
ବେନିଏ ବୋଲନ୍ତି ଯାଇଥିଲୁଁ ଯମୁନା ଜଳେ
କୃଷ୍ଣ ଦେଖିଲୁଁ ଗୋଧନ ରଖେ ଗୋପାଳ ମେଳେ ॥
ବନେ ଉପାଧି କରଣ ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଦେଖଇ
ଚୋର ପ୍ରତିଅଙ୍ଗ ଶୋଭା କାମଭୟେ ଯୋଖଇ ॥
ଗୁଣି ଗୁଣ ଗୀତ ଗାନ୍ଧାରେ ଯେ ଗାୟନ କରେ ।
ନାନା ରତ୍ନାବଳୀ ହାରମାଳା ଗଳାରେ ଧରେ ॥
କାମ ସଂଗ୍ରାମରେ ନାମ ଆଶ୍ରେ କରି ରହିଛି ॥
ସଖା ସୁହୃଦ ସଙ୍ଗେ ଅନଙ୍ଗଦଣ୍ଡ ଦେଉଛି ॥
ନଣି ପ୍ରବେଶ ହେଲେଣ ହେବ ଭଷମ ଘାତ ।
ଯେଣୁ ଲୁଟିଲେ ତା ସୁଧାକୁମ୍ଭ ତେଣୁ କୋପିତ ॥
ଆଜ ପାରିଲେ ପ୍ରାଣବାନ୍ଧବ ସାହା ହୁଅସି ।
ଯେବେ ନ ଯିବୁ କୁସୁମକାଣ୍ଡେ ହୋଇବ ଧ୍ୱଂସି ॥
ଜଳ ବିନୁ ମୀନ ତାପନାରେ କି ବଞ୍ଚଇ ।
ଶୁଣି ଶ୍ୟାମ ସୁହାଗିଣୀ ନେତ୍ରୁଁ ନୀର ମୁଞ୍ଚଇ ॥
କୃଷ୍ଣ ବିରହ ଅନଳ ଅଙ୍ଗେ ଜଳୁ ଯେ ଥିଲା ।
ବେନି ବାଣୀ ଶୁଣି ସଜଳ ଘୃତ ହୋଇଲା ॥
ଦିନୁ ଦିନୁ ଅନୁରାଗ-ଲତା ବଢ଼ୁ ଯେ ଥିଲା ।
ପୂରି ହୃଦୟମଣ୍ଡଳ ବାହାରେଣ ମାଡ଼ିଲା ॥
ପୁଷ୍ପ ବିକଶନ୍ତେ ସୁବାସ କି ଲୁଚଣା ଯାଇ ।
ଲଜ୍ଜାବନ୍ଧ ଭାଙ୍ଗି ପ୍ରୀତିନଦୀ ପ୍ରଖରେ ବହି ॥
ମେରୁ ସମାନ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧୂଳିପ୍ରାୟ ଉଡ଼ିଲା ।
ସିନ୍ଧୁ ସମାନ କୁଳମର୍ଯ୍ୟାଦା ଚଳୁଏ ହେଲା ॥
ଛନଛନ ମନ ହୋଇ ସଖୀଜନେ ପଚାରେ ।
କୃଷ୍ଣ ପାଶେ ଯିବା ଆଜ ନିଶିମନେ ବିଚାରେ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ

ନିନ୍ଦନ୍ତୁ ପ୍ରିୟବାନ୍ଧବାଃ ଗୁରୁଜନାଃ ଗଞ୍ଜନ୍ତୁ ମୁଞ୍ଚନ୍ତୁ ବା
ଦୁର୍ବାଦଂ ପରିଘୋଷୟନ୍ତ୍ୱପିଜନାଃ ବଂଶେ
କଳଙ୍କୋଽସ୍ତୁ ବା
ତାଦୃକ୍ ପ୍ରେମ ନବାନୁରାଗମଧୁନା ମତ୍ତସ୍ୟ ମାନଂ ମୁଦା
ତତ୍ତ୍ୱଂ ନୈବ ନିବର୍ତ୍ତତେ କ୍ଷଣମପି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ-
ପାଦାମ୍ବୁଜାତ୍ ॥

ଗୀତ

ତାର ସୁଖେ ସୁଖୀ ମୁହିଁ ଆନ ନ ରୁଚେ ମୋତେ ।
ଗୋପେ କରନ୍ତୁ ସେ ବାଛପଛେ ଯେ ଯେତେ ଯେତେ ॥
ଲୋକ ଅପବାଦ ଗୁରୁଜନ ଯେ ଯେତେ ଗଞ୍ଜୁ ।
କୃଷ୍ଣ ଦୁର୍ବାଦ ଲାଗିଣ ଗୋପେ ଘୋଷଣା ବାଜୁ ॥
ବଂଶେ କଳଙ୍କ ସେ ରହୁ ମରେ ମୁହିଁ ତାହାର ।
ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ଲାଗିଣ କୁଳୁଁ ହେବ ବାହାର ॥
ଶତେତସ୍ୱର କରି ଜଗି ରଖିଥିଲେ ସଦନରେ ।
ଅହର୍ନିଶି ନୃତ୍ୟ କରେ ମୋର ହୃଦପଦ୍ମରେ ॥
ଶୁଣି ବିଶାଖିକା ବୋଲେ ରାଈ ଚଞ୍ଚଳ ଦେଖି ।
ବଡ଼ ଭଜିଲେ କି ବଡ଼ା ନଦୀ ହୁଅଇ ରଖି ॥
ନବଘନରେ ସେ ଖିଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ତାପ ଛେଦଇ ।
ପ୍ରେମ ତୃଷାଙ୍କୁର ହୋଇ ଲୋକମାର୍ଗ ରୁନ୍ଧଇ ॥
ରଜନୀକାଳେ ସଜନୀ ସେହୁ ରସେ ଭାସିବୁ ।
ଆନେ ଗତ ନାହିଁ ନାହିଁ ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗେ ମିଶିବୁ ॥
କଥା ହୁଅନ୍ତେ ସାଂୟକାଳେ ପ୍ରବେଶ ହୁଏ ।
ଆଳୀ ଘେନ ନୃପଦୁଲାଳୀ ଅଟ୍ଟାଳୀ ବିଜୟେ ॥
ଧେନୁ ବ୍ରଜେ ଉପସ୍ଥିତ ସର୍ବ ଗୋପକୁମାରେ ।
ଏକମେଳରେ ଉତ୍ତର ଗୋଷ୍ଠ ଗହଗହରେ ॥
ପଛେ ଗୋକୁଳସୁନ୍ଦର ବିଜେ କୁମାର ମାଝେ ।
ତନୁ ଇନ୍ଦ୍ରନୀଳମଣି ପାଦେ ନୂପୁର ବାଜେ ॥
କ୍ଷୀଣକଟିତଟେ ଝୀନ ପୀତପାଟପଡଣୀ ।
ନାଗେଶ୍ୱର ଓଡ଼ଆଣିକ ସେ କୁମ୍ଭକାଛେଣି ॥
ଲତାଜାଲମାଳୀ ମଲ୍ଲୀକଳି ଗନ୍ଥିଭଳି ।
ସୁରଙ୍ଗୀ ଥୋପି ଥୋପି କଟି ବେଢ଼ି ଓହଳା ॥
ଉରେ ବନମାଳା କଉସ୍ତୁଭହାର ବିରାଜେ ।
ବ୍ୟାଘ୍ର ନଖପଦକ ଅଗସ୍ତି କୋରକ ସାଜେ ॥
ଶିରେ କେକିପୁଚ୍ଛ ବଳୟ ଯେ ମୁଦି ଅଙ୍ଗୁଳି ।
ଗଳେ ଚମ୍ପକମାଳେକ କଣ୍ଠେ କିଂଶୁକକଳି ॥
ଜବାଧରେ ହାସ ଜାତି ତିଳପୁଷ୍ପ ନାସିକା ।
ମୋତିପରିଏ ତରଳ ଗୁଚ୍ଛ ମଲ୍ଲିକଳିକା ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସନ୍ନବଦନ ଶ୍ରମଜଳକଣାରେ ।
ନେତ୍ର ମାଳୋତ୍ପଳ ଅଳି ବଳି ଛୁରିଅନାରେ ॥
ଫୁଟି ମାଧବୀକୁସୁମ ମଲ୍ଲୀପନ୍ତି ସୁରମେ ।
ଶିରେ ମୟୂରଚନ୍ଦ୍ରିକା ଚୂଡ଼ାଗର୍ଭ ମଣ୍ଡନେ ॥
ଗର୍ଭେ କେତକୀ ପାଖୁଡ଼ା ବେଢ଼ା ଶୋଭେ ଚୂଳକୁ ।
ମହାମରକତମଣି ହେମ ବୋମ ମେଳକୁ ॥
ବେଣୁ ଶୁଣି ଗୋପତରୁଣୀ ଉଚାଟେ ଧାଇଁଲେ ।
ନେମଚକୋର ତୃଷିତେ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ ଚାହିଁଲେ ॥
ରାଧେ ଗବାକ୍ଷରେ ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ମୁଖ ବିଲୋକ ।
ସଦା ମଧୁ ପାନେ ତରଳ ପାତଳ ଅଧିକେ ॥
ନେତ୍ରସ୍ଥଳ ମୀନ ଲଭେ ଶ୍ୟାମଅଙ୍ଗ ଜୀବନ ।
ନଗ୍ରନାଗରୀ ପ୍ରଣମି ବନ୍ଦୀ ଅଣେ ଭୁବନ ॥
ଅତି ମନ ଉଦବେଗ ନେଜମା କୃଷ୍ଣ ଲାଳସେ ।
ହାଳ ମାର କର ଭିଡ଼ ଅଙ୍ଗ ମୋଡ଼ ଅଳସେ ॥
ବାଧା କେତିକ ଏକାର ବାଧା ଦେଖି ସଜନୀ ।
ସ୍ୱାବଶରେ ଅଭିସାର କର ଆଜ ରଜନୀ ॥
ସଖୀ ବାଣୀ ସୁଧା ଜାଣି ଶ୍ରବଣକୁ ରୁଚଇ ।
କୃଷ୍ଣ ଭୋଜନ ନିମିତ୍ତ ନାନା ଦ୍ରବ୍ୟ ସଞ୍ଚଇ ॥
ମନ୍ଦଗଲ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କହେ ଅଙ୍ଗୁଳି ଘେନ ।
ଦେଖ ଅଟ୍ଟାଳ ବିଜୟେ ବୃଷଭାନୁନନ୍ଦନୀ ॥
ଶୁଣି ଗୁହେଁ ହରି ପୂର ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ରଭା ପ୍ରକାଶେ ।
ପଦ୍ମ ଗନ୍ଧେ ଭ୍ରମର ଭ୍ରମେ ଗବାକ୍ଷ ପାଶେ ॥
ରତ୍ନତାଟଙ୍କ ଯୁଗଳ ଜ୍ୟୋତିଜାଲି ଝଟକେ ।
କାମ କଇବର୍ତ୍ତ କୃଷ୍ଣନେତ୍ରମୀନ ଅଟକେ ॥
ମନମଗର ନ ପାରେ ଯାଇ ସେ ଜାଲେ ବନ୍ଧ ।
ପିତା ଦର୍ଶନ ସଙ୍କେତେ କରକମଳ ମୁଦ ॥
ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ବୋଲେ ରାଧେ ହରି ଯୋଡ଼ିଛ କର ।
ପଦ୍ମମୁଦ୍ରିତେ ମିଳନ ହେବା କହେ ବିଗୁର ॥
ନନ୍ଦ ଦେଖି ବୋଲେ ବସୁନନ୍ଦ ବୃଦ୍ଧଗଣଙ୍କୁ ।
କୃଷ୍ଣ ନମସ୍କାର କରୁଅଛି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ॥
ବୃଦ୍ଧଗଣ ଦେଖି ଆନନ୍ଦରେ କଲ୍ୟାଣ କଲେ ।
ନନ୍ଦ କୋଳେ ଧରି ଧୂଳି ଝାଡ଼ି ଚୁମ୍ବନ ଦେଲେ ॥
ମାତାପାଦେ ଓଳଗନ୍ତେ କ୍ଷୀରଲୋତକ ବହେ ।
ଶିରକୁ ଆଘ୍ରାଣ କରି ଅଙ୍ଗ ଆଉଁସି ସ୍ନେହେ ॥
ଗୋଷ୍ଠେ ଗୋଧନ ମିଳାଇ ଦ୍ୱାର ସୁଗୁଣଶୀଳେ ।
କ୍ଷୀରେ ବତ୍ସମାନ ଶ୍ରମ ନାଶି ପୁରେ ମିଳିଲେ ॥
ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ଭୋଜନେ ମାଏ ଅତି ଯତନେ ।
ପୁଣି ଗୋଷ୍ଠକୁ ବିଜୟେ ସାୟଂକାଳ ଦୋହନେ ॥

ପ୍ରାତଃକାଳ ପ୍ରାପ୍ୟେ ବାଳମାନେ ଗାଈ ଦୁହିଁଲେ ।
ଦୁଗ୍ଧଭାର ବୁହାଇଣ ନିଜପୁରେ ଅଇଲେ ॥
ପୁଣି ସୁବେଶ ହୋଇଣ ଅନ୍ନ ଭୋଜନେ ବସେ ।
ଷଡ଼ରସ ପ୍ରକାରେଣ ମିଷ୍ଟ ହରଷେ ଭୁଞ୍ଜେ ॥
ଆଚମନ ଅନ୍ତେ ମୁଖ ମାଜି ଝିନବସନେ ।
କରେ ତାମ୍ବୁଳ ମଣୋହି ବସି ଦିବ୍ୟଆସନେ ॥
ସଙ୍ଗକୁମରଙ୍କୁ ଘେନି ଗୋପସଭାରେ ବସେ ।
ରାମକୃଷ୍ଣ କୋଳେ ଧରି ନନ୍ଦ ସଭାର ମାଝେ ॥
ଗୁଣୀଗଣ ନୃତ୍ୟଗୀତରସ ପୁରାଣ ବାଣୀ ।
ବୃଦ୍ଧମାନେ ଯେ କହନ୍ତି ପୁରାତନ କାହାଣୀ ॥
ନାନାଦେଶର ପ୍ରସଙ୍ଗମାନ ଜଣାନ୍ତି ଚର ।
ଏମନ୍ତେଣ ଜଣେ କହେ କଂସ ସଭା ଭିତର ॥
ବୋଲେ ମଥୁରାକଟକୁ ଏଇକ୍ଷଣି ଅଇଲି ।
ବସୁଦେବ ସଙ୍ଗେ କଥା ସବୁ ହୋଇ ଜାଣିଲି ॥
ମଲ୍ଲମାନେ ମଲେ ଗୋପେ କୃଷ୍ଣେ କୋପ ବଢ଼ୁତ ।
ପେଶି ଅଛଇ ପ୍ରଲମ୍ବ ନାମେ ଏକ ଦଇତ ॥
ଆକାଶରେ ଶିର ଲାଗେ ଜଳେ କର ଚରଣ ।
ଅତି ଭୟଙ୍କର ଦେଖି ଲୋକ ଲଭେ ମରଣ ॥
ଗୋପେ ଘୋଷଣ ଦିଅଅ ମୂର୍ତ୍ତି ନୁହ ବାହାର ।
ଯୋଗେପଡ଼ିବ ଯେ ଆଗେ ନିଷ୍ଟ ହେବ ଆହାର ॥
ନନ୍ଦ ଶୁଣି ଭୟ ପାଇ ମନେ ଦୋସାଧି ସାଇ ।
ରାତେ ବାହାର ନୋହିବ କେହୁ ଡେଙ୍ଗୁରା ଦେଇ ॥
ସନ୍ଧି ଗୋପପୁରେ ଏକଆରେ ଲୋକ ଜାଣିଲେ ।
ନେଳା ନେଳାରେ ପ୍ରଲମ୍ବାଭୟେ ତ୍ରାସ ପାଇଲେ ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନେ ବସ କର ବଢ଼ାଇ ।
କେହୁ ବୋଲେ ପଳାଇଲା ଥିଲା ମୋତେ ଗୋଡ଼ାଇ ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଉପବନ ଅନ୍ଧକାରେ ଲୁଚିଛି ।
କେହୁ ବୋଲଇ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଭୟ କରି ଘୁଞ୍ଚିଛି ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ସେ ତାହା ପୁର ବସ କରିବ ।
ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଭେଟିଲେ ଧନ ପ୍ରାଣ ହାରିବ ॥
କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ବାଳକ ଏହୁ କରିବେ ବଧ ।
କେହୁ ବୋଲେ କଂସ ଏତେମାନଙ୍କ କେକଲେ ନାଶ ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଦଶବାଣ ମେଳା ହୋଇ ଧରିବା ।
କେହୁ ବୋଲଇ ଦେଖିଲେ ତାଠାରେ ମରିବା ॥

କେହୁ ବୋଲଇ ଦାଣ୍ଡରେ ଶୁଣ ବାଜେ ଘୋଷଣ ।
ରାତେ ବାହାର ନୋହିବ ଥିବ ଯେଝା ସଦନ ॥
ଦ୍ୱାରେ କବାଟ ଦେଇଣ ଯେଝାପୁରେ ରହିଲେ ।
ଚଳପ୍ରଚଳ ନୋହିଣ ନିଃଶବଦ ହୋଇଲେ ॥
ଗାର୍ଗବଚନ ପୂର୍ବରୁ ଶୁଣି ନିର୍ଭୟ ନନ୍ଦ ।
ଗୋପ ମନ୍ଦ ଯେ ଚିନ୍ତିବ ନିଷ୍ଟେ ନାଶିବ କନ୍ଦ ॥
ଏମନ୍ତେଣ ଯେ ଗୋକୁଳସଭା ବେଗେ ମଣ୍ଡଳ ।
ନନ୍ଦନନ୍ଦନଙ୍କୁ ଘେନି ନିଜ ସଦନେ ମିଳ ॥
ବେନି ମାଏ ଆସିଘେନି ଗଲେ ଯେଯାହା ଧୃତ ।
ନିଦ୍ରା ଆଳସ୍ୟ ଘୂର୍ଣ୍ଣିତ ହେଲା କମଳ ନେତ୍ର ॥
ଟଳଟଳ ହୋଇ କୋଳପଡ଼େ ଧରନ୍ତି ମାଏ ।
ମୁଖ ସୁବାସଜଳେ ପଖାଳି ନିଦ୍ରା ଯାଞ୍ଚାଏ ॥
ଗୋଚାରଣେ ଅଣକତ ଅତି ଅଣକତରେ ।
ତନୁ ନ ଚଳଇ ଶ୍ରମଭରେ ନିଦ୍ରା ନେତ୍ରରେ ॥
ମୋର ଦୁଃଖକୁ କାରଣ ତୋର ଏତେରେଖା ଯେତେ ।
ଏତେ ଅବସ୍ଥା ମୁଁ ଦୀନ ଦୁଃଖୀ ଦେଖିବି କେତେ ॥
ପାଦେ ନ ମାଡ଼େ କଠାଉ କରେ ଛତା ନ ବହେ ।
ସଙ୍ଗକୁମାରେ ଧରନ୍ତେ ଧର୍ମକାହାଣୀ କହେ ॥
ଖଣ୍ଡି କଣ୍ଟକ ଖରା ବରଷା ନରେ ଗୋମାତା ।
କେହ୍ନେ କଠାଉ ମାଡ଼ିଣ ଶିରେ ଧରିବା ଛତା ॥
ଏଡ଼େ ଧର୍ମପାଳ ହୋଇ ଦୁଃଖେ ଗଞ୍ଜାଉ ତନୁ ।
ଗର୍ଭଧାରୀ ଯେହ୍ନୁ ତା ଲୁହ ରହେ କି ନୟନୁ ॥
ଏତେ କହି ସରଶିଖରଣୀ ବହଳ ଦୁଧ ।
ଚମ୍ପା ତାରଗା ଗୋଟିକା ବାଟି ପହିଁରେ ସଧ ॥
ଅନ୍ନ ଜଳତ କରିଣ ମାତା ଯତ୍ନେ ଖୁଆଇ ।
ଆଧୋର ରାମ ଦେଇ କିଛି ଦୁଧ ପିଆଇ ॥
ଆଚମନ କରାଇଣ ମୁଖ ପଣନ୍ତେ ମାଜି ।
ଦିବ୍ୟ ମନ୍ଦିରେଣ ଗଜଦନ୍ତ ପଲଙ୍କ ସାଜି ॥
ନେତ୍ରଚୁଳି ଅପସର ଜାଙ୍ଗପାଖୁଡ଼ା ପାଡ଼ି ।
ପୟଃଫେନ ପ୍ରାୟେ ଶଯ୍ୟାଘରେ ଯାଇ ପହୁଡ଼ି ॥
ଜଳ ତଇଳ ମିଶାଇ ମାଏ ସେବକେ ଦେଇ ।
କୃଷ୍ଣ ଚରଣେ ଘଷିବ ବ୍ୟଥା ଯେମନ୍ତେ ଯାଇ ॥
ନିଃଶବଦ ହୋଇ ସେବ ନିଦ ଯିବ ଯେମନ୍ତେ ।
ଯେଝା ସଦନେ ଚଳବ କୃଷ୍ଣ ନିଦ୍ରାର ଅନ୍ତେ ॥

ପୁରଜନ କଳରବ ମନ୍ଦ ନିଷେଧ କରି ।
ପୁନ ଶୟନ କରାଇ ଗଲେ ବ୍ରଜଈଶ୍ୱରୀ ॥
କୃଷ୍ଣ ଛଦ୍ମେ ଶୟନ ରାଣୀ ସଙ୍ଗେ ମନ ।
ଛନଛନ ମନ ନିଦ୍ରା ନ ଲାଗଇ ନୟନ ॥
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ ବେନି ଜଗି ଶୋଇଲେ ।
ଦ୍ୱାରକବାଟ ଦେଇଣ ଦାସେ ଘୋଷାରେ ଗଲେ ॥
ପୁରଜନ ନିଃଶବଦ ଜାଣି ଉଠିଲେ ହରି ।
ମୃଦ୍ୱାର କଳ ପଶ୍ଚିମ ଦ୍ୱାରେଣ ବାହାରି ॥
ରାଧାମୁଖଚନ୍ଦ୍ର ଶୋଭା ନେନେ ହୁଏ ପ୍ରକାଶ ।
ମହାଅନ୍ଧକାରେ ଗମନ ମନେ ନ ଯାଇ ନାଶ ॥
ମନୋରଥ ମନମଥ କରି ସାରଥି ବନେ ।
ରତିରଙ୍କ ସଙ୍କେତ କୁଞ୍ଜସଦନେ ମିଳେ ॥
ବାହୁପାଶ ନୀଳକରଜ ନାରାଜ ବରକେ ।
ଦନ୍ତ ଆୟୁଧ ଭ୍ରଶୟ୍ୟସନ୍ଧା କରେ ବିରାଜେ ॥
ଏମନ୍ତେଣ କୁଞ୍ଜେ କୁଞ୍ଜ ପଶି ରାଇ ଉଦ୍ଦେଶି ।
ନବପଲ୍ଲବେ କୁସୁମଶଯ୍ୟା ରଚିଲ ବସି ॥
ଏଥୁଅନ୍ତେ ଶୁଣ ବୃଷଭାନୁଜେମା ଚରିତ ।
ନିଶି ଅଭିସାର ଲାଗି ଅତି ଚଞ୍ଚଳ ଚିତ୍ତ ॥
ବୃନ୍ଦା ଖଟଣୀ କୁସୁମ ଗଭମାଳ ଘେନାଇ ।
ରାଧା ପ୍ରସନ୍ନବଦନ ବନଦେବୀ ଅନାଇ ॥
ଦରଶନ ଇନ୍ଦୀବର ବେନି ଶ୍ରୀକରେ ଦେଲେ ।
ଅଭିସାର କର ବେଗେ କୃଷ୍ଣ ବିଜୟେ କଲେ ॥
ବନ ନିର୍ଜନ ହୋଇଲା ଅନ୍ଧକାର ବ୍ୟାପିତ ।
ପ୍ରଦୋଷର ଶେଷେ ଅଭିସାର କର ସ୍ୱଦସ୍ତ ॥
ଫୁଲକୁଳ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ଭୃଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ ନ ପାଇ ।
ଅଶ୍ରୁଜଳ ଜରଜର ମକରନ୍ଦ ପକାଇ ॥
ପଥ ନ ଚଳି ପଥିକ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ରହିଲେ ।
ହରି ଅଦୃଶ୍ୟ ସମୀର ଶୀତଗନ୍ଧ ବହିଲେ ॥
କୁଳବତୀ ବ୍ରୀଡ଼ା ଯେନି ହବା ଅନ୍ତର ହେଲେ ।
କାନ୍ତ କୋଳରେ କାମିନୀରତ୍ନ ଶୋଭା ପାଇଲେ ॥
ମାର ବିଶେଷରେ ଶର କରେ ବିରହୀ ପର ।
କୃଷ୍ଣ ସଙ୍କେତ ନିକୁଞ୍ଜ ନାମ ସୁମରେ ତୋର ॥
କୁଞ୍ଜେ କୁସୁମ ଶେଯାଇ ତୋ ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଆଶାରେ ।
ଚଳ ବିଳମ୍ବ ନ କର ପ୍ରିୟେ ପତି ପାଶରେ ॥

ତୁମ୍ଭ ଅଭିସାର ହେତୁ ଗୋପେ ପ୍ରକମ୍ପା ଉଦୟେ ।
କେଶବ ବାହାର ନୁହନ୍ତି ଭଗବତୀ ଉପାୟେ ॥
ଅନୁରୂପା ସଖୀ ଜଣେ ରଖି ଶୟନେ ଚଳି ।
ସଖୀଜନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯମୁନା କୂଳରେ ମିଳି ॥
ନନ୍ଦ ଚଳି ଚଳି ଯିବ ଧୀର ମଉନମତେ ।
ଆଗେ ପଛେ ଥିବେ ସଖୀ ମଧ୍ୟେ ଚଳ ଗୁପତେ ॥
ବୃନ୍ଦା ଉପଦେଶ ପାଇ ରାଣୀ ହରଷ ଚିତ୍ତେ ।
ଶାଶୁ ନଣନ୍ଦ ଶୋଇଲେ ଗୃହ ଭଇରୁ ଅନ୍ତେ ॥
ବେଶୁଁ ବେଳ ଆନୁ ଆନ ରାଧା ଅଙ୍ଗ ବିକାର ।
କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଯୋଗ୍ୟ ବେଶ ସଦା ଶୋଭାଳଙ୍କାର ॥
ସଖୀ ପ୍ରଦୋଷ ସମୟେ ରାଧା ମଧ୍ୟେ ବସାଇ ।
ଅଙ୍ଗେ ଲେପି ଗନ୍ଧ ମୃଗମଦ ଚୂଆ ମିଶାଇ ॥
କୃଷ୍ଣଭ୍ରମର ଚିକୁର ଶିର ବେଣୀ ପାନ୍ଧଲେ ।
କଲାପାଟ ଝୁମ୍ପା ଖଞ୍ଜା ଇନ୍ଦୀବର ମଣ୍ଡିଲେ ॥
କୃଷ୍ଣବେଣୀ ହେମଗିରି ଶିଖେଁ ବନ୍ଧୁ କି ଅଛି ।
କିଣି ନିତମ୍ବ ଶଇଳଖଣ୍ଡ ବଞ୍ଚିଭ ଇଚ୍ଛି ॥
କାମକନକ ରଥରେ ନୀଳ ପତକା ଜାଣି ।
ହେମ ମନ୍ଦିରେ ଶୋହନ୍ତି କିବା କାଳୀ ନାଗୁଣୀ ॥
ଦେଖନ୍ତେଣ ଯେ ଅନଙ୍ଗଶର ଅଙ୍ଗେ ଘାରଇ ।
ନବମେଘ ନବଶୁଣ୍ଡ ଧରି ମାର ବହଇ ॥
ଭାଲେ ମୃଗମଦ ଚିତ୍ର ନେତ୍ର କଜ୍ଜଳେ ରଞ୍ଜି ।
ଭ୍ରୂରୂପ ନେତ୍ରଚିତ୍ର ମିତ୍ର ମନକୁ ରଞ୍ଜି ॥
ସାଙ୍ଗୋପାଙ୍ଗରେ ଅପାଙ୍ଗ ବାଣ ଆକର୍ଣ୍ଣେ ଟାଣି ।
ଶ୍ୟାମନାଗର ସଂଗ୍ରାମେ ସଜ ତରୁଣୀମଣି ॥
କର୍ଣ୍ଣେ ତାଟଙ୍କେ ରଙ୍ଗ କସ୍ତୁରୀ ମକରୀ ଗଣ୍ଡେ ।
ଚିବୁକରେ ମୃଗମଦ ବିନ୍ଦୁ ବଦନ ମଣ୍ଡେ ॥
ତିଳପୁଷ୍ପ ନାସେ ମରକତମଣି ବସଣି ।
ଦନ୍ତ ମାଣିକ୍ୟ ଅଧର ତାମ୍ବୁଳରେ ରସାଣି ॥
ଗଳେ ନୀଳମଣି ହାର ବାହେ ମର୍କତ ତାଡ଼ ।
କରରେ ମର୍କତ ବଳୟ କାଚଭୃଙ୍ଗ ନିବାଡ଼ ॥
ନୀଳକଞ୍ଚୁକର ସୂତର ହେମଅଙ୍ଗେ ଆଚ୍ଛାଦେ ।
ଶ୍ୟାମ ଅନୁରାଗ ଫୁଟି କି ବାହାରେ ଆଚ୍ଛାଦେ ॥
ପଦେ ସୁନୀଳ ନୂପୁର ରୁରୁଯାବକ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
ବେଶ ସାରି ସହଚରୀ କହିଁ ହୋଇଲେ ମୋହି ॥

ଶ୍ୟାମ ମୋହନ ମନ୍ତ୍ରର ମାଳା ଶ୍ରୀକରେ ଦେଲେ ।
ହୁଳହୁଳି ଦେଇ ଶୁଭେ ଜୟ ଆଳତି କଲେ ॥
ରାଇ ଅନୁରୂପା ତୁଳସୀଙ୍କୁ ରଖି ଶୟନେ ।
ପୁରୁଁ ବାହାର ସଜନୀମାନେ ବନଗମନେ ॥
ମଧୁମାସ କୃଷ୍ଣସପ୍ତମୀ ନିଶି ଅନ୍ଧାରେ ।
ଖାଲ ଖଣ୍ଡି କଣ୍ଟକରେ ଗମନ କଷ୍ଟ କଷ୍ଟରେ ॥
ବୃନ୍ଦା ଆଗେଣ କଢ଼ାଇ ପଛେ ଗମେ ସଜନୀ ।
ମଧ୍ୟେ ଅଷ୍ଟସଖୀ ଘେନି ରଙ୍ଗେ ଗଜଗମନୀ ॥
ରସ ସରସବଚନେ ଜେମା ଇଷିତ ହାସେ ।
ସତେ ସୁଧାନିଧି ଉଦେ ମୁଖଶୋଭା ବିକଶେ ॥
ଲୋକ ଅବଲୋକ ଶଙ୍କା ଭୟେ ହୁଏ ମଉନ ।
ପାଦ ନଖପନ୍ତି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳରେ ପଥ ଶୋଧନ ॥
ଅନୁରାଗ ପ୍ରେମଜଳେ ଚଳେ ହଂସଗମନୀ ।
ଦେଖି ସଙ୍କୁଚି ଅଇଲା ପଦ୍ମାକାର ଅବନୀ ॥
ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ଉପଦେଶ ମନ୍ତ୍ରପାଦୁକା ବଳେ ।
ନନ୍ଦୀଶ୍ୱର କଳ୍ପତରୁ ତଳ କୁଞ୍ଜରେ ମିଳେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେ ହେଲ ପ୍ରାୟେ ବନଶୋଭା ପ୍ରକାଶେ ।
ମକରନ୍ଦ ଉଦଗାର ପୁଷ୍ପବାସ ବିକଶେ ॥
ଚୂଆ ଚନ୍ଦନ ସୁଗନ୍ଧ ମୃଗମଦ ଆମୋଦେ ।
କୃଷ୍ଣ ଭୃଙ୍ଗମତ୍ତ ଯହିଁ ଅଙ୍ଗ ପଦ୍ମ ସୁଗନ୍ଧେ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ଚକୋର ପକ୍ଷୀ ।
ପୁରେ ପ୍ରବେଶ ଅମୂଲ୍ୟନିଧି ଦରିଦ୍ର ଦେଖି ॥
ତୃଷା ସନ୍ନିଧେ ବହିଲା କିବା ନଦୀ ଜାହ୍ନବୀ ।
ହରି ସେମନ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାଣବଲ୍ଲଭା ଲଭି ॥
ବୃନ୍ଦା ପ୍ରବେଶ ହୋଇଣ ଆଗେ ସବୁ ଜଣାଇ ।
ଅତି ଦୁଃଖେ ରାଇ ଆଣିବାର କହେ ମଣାଇ ॥
ତୋର ଭାବେ ଯେତେଦୁଃଖ ସବୁ ସୁଖ ମଣିଲି ।
କୁଳବଧୂ ଏତେ ଦୁର୍ଗମେ କି ଆସେ ଆଣିଲି ॥
ଶୁଣି ଆନନ୍ଦରେ ହରି ଖଣ୍ଡେ ପାଛୋଟି ଆସି ।
ଯହିଁ କୋଳାଗତ କରି କାମସାଗରେ ଭାସି ॥
ରସେ ଢଳଢଳ ତନୁ ନେତ୍ର ଜଳେ ପୂରିତ ।
ବୋଲୁଁ ବୋଲୁଁ ବଢ଼ାଉଛୁ ପ୍ରେମଲୀଳା ଚରିତ ॥
ମନ୍ଦ ତଟ ବୁଡ଼ି ଉପୁଡ଼ିଲା ତୀରେ ପାଦପ ।
ମିଶି ବହିଲା କି ସରସ୍ୱତୀ ଯମୁନା ଆପ ॥
ଦେହ ବୁଦ୍ଧି ହଜାଇଲେ ବେନି ଅବଲମ୍ବନେ ।
କାମ ଅନୁକୂଳ ହୋଇ ବେନି କଲା ପାଳନେ ॥
ଭୁଜେ ଭୁଜେଣ ବନ୍ଧନ ପଡ଼ି ଫେଡ଼ି ନ ଜାଣେ ।
ଗଣ୍ଡେ ନିବିଡ଼ ଚୁମ୍ବନ ମୁଖଗନ୍ଧ ଆଘ୍ରାଣେ ॥
ଏକ ଜୀବନେ ଜୀବନ ରହି ଦୁହେଁ ମିଶିଲେ ।
ମନୋଭବ ଅନୁଭବେ ବେନି ରସେ ରମିଲେ ॥
ସଖୀଗଣ ମଧ୍ୟେଁ ବିଜୟେ କିଶୋର କିଶୋରୀ ।
ଦେଖି ସଭିଏ ହରଷ ସର୍ବ ଦୁଃଖ ବିସୋରି ॥
କୃଷ୍ଣ ନୟନ କଟାକ୍ଷବାଣ ମରମେ ଭେଦି ।
ନେତ୍ର ନିଶ୍ଚଳ ଚିତ୍ତ ଚଞ୍ଚଳ ତରଳ ହୃଦି ॥
ବୃନ୍ଦା ନିଜ ସଖୀଗଣ ଘେନି ସଭି ଆରାଧେ ।
ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦନ ଅଗୁରୁ ଧୂପ ଫଳ ବିବିଧେ ॥
ମଧୁ ତାମ୍ବୂଳ ଶୀତଳ ଜଳ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଆଦି ।
ଯେତେବେଳେ ଯେ ସାମଗ୍ରୀ ଲୋଡ଼ା ସର୍ବ ସମ୍ପାଦି ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ଦୀପ ହୋଇଲା ବିହୁଡ଼ି ଏ ଜଳେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ।
ନନ୍ଦୀଶ୍ୱର ବନଭୂମି ଜଳ ଦିଶେ ମଞ୍ଜୁଳ ॥
ପୁଷ୍ପ ବିକଶି ସୁଗନ୍ଧ ମକରନ୍ଦ ବରଷେ ।
ତରୁ ଦ୍ରବ ମଧୁଧାର ସ୍ରବ ଅତି ହରଷେ ॥
ଜଳ ଯମୁନା ନିର୍ମଳ ଅତି ଶୀତ ସୁଗନ୍ଧେ ।
ତଟ ତରଙ୍ଗ ଲଙ୍ଘିତ କରେ ଦର୍ଶନ ପାବେ ॥
ଦିଶେ ଦିଶେ ଦିଶେ ଦିବସ ପ୍ରକାଶ ପ୍ରକାର ।
କରେ କୋକିଳ ମଧୁର ଧ୍ୱନି ଭୃଙ୍ଗ ଝଙ୍କାର ॥
ନିଦ୍ରା ତେଜି ଖଗ ମୃଗ ସେବେ ଆନନ୍ଦ ଚିତ୍ତେ ।
ପୁଚ୍ଛ ପ୍ରସାରି ମୟୂର ନୃତ୍ୟକରେ ଅଗ୍ରତେ ॥
ଶୁକ ଶାରୀ ବସନ୍ତରେ ତୋଷେ ଗାୟନ କରେ ।
ରାଧାମାଧବ ଚରିତେ ସର୍ବେ ଶ୍ରବଣ ଜେରେ ॥
ନିଧୁବନ ପୂର୍ଣ୍ଣବିଧୁ ଉଦେ ପରମ ଶୋଭା ।
ଚନ୍ଦ୍ରଗୃହ ପ୍ରଭା ନିଧନ ସଙ୍ଗେ ସକଳ ସଭା ॥
ଦେଖି ପ୍ରମୋଦ ହୃଦକୁମୁଦ ଚନ୍ଦ୍ରଚକୋର ।
ଚିତ୍ରା ରାଧା ଅନୁରାଧା ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ଧନିଷ୍ଠା ଆର ॥
ଆହ୍ଲାଦେ ସୁଖୀ ଖଗ ମୃଗ ଲତା ସ୍ଥାବର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେ ଭାବରୁ ବିଶେଷ ଗୁଣ ଆଦର ॥
ସଦା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅକଳଙ୍କ ଶୋଭା ଦିବା ରଜନୀ ।
ବିରହିଣୀ ନାଶୀ ସୁଖପ୍ରମୋଦିନୀ ପଦ୍ମିନୀ ॥

ତେଣୁ ଗଗନ ଚନ୍ଦ୍ରମା କ୍ଷୀଣଲାଜେ ନ ଆସି ।
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ସେବା ସେବ କଣି ପ୍ରିୟାଙ୍କୁ ଦେଖି ॥
ଏହିରୂପେ ଶୁକ ଶାରୀ ପଦ ପ୍ରବନ୍ଧେ ଗାଏ ।
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗ ସଖୀ ଶୁଣି ଆନନ୍ଦ ପାଏ ॥
ମଣିମଣ୍ଡପେ ଶ୍ୟାମ ସମୀପେ ହେମବରଣୀ ।
ନବଘନମୂଳେ ତଡ଼ିତ୍‌ଲତା ପ୍ରକଟ ଜାଣି ॥
ସଖୀ ଚଉପାଶେ ବେଢ଼ି ସେବେ ହାସରସରେ ।
ଉଡ଼ୁମାଳ ପଦକ ନାନା ପରିହାସରେ ॥
ସଖୀ ଦେଖ ଭୃଙ୍ଗ ବାସନ୍ତ ଏ ଫଳ ଚୁମ୍ବଇ ।
ଆଜ ଭ୍ରମ ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରମାର କୋଳେ ରମଇ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ କୋକିଳ ରସାଳରେ ପଡ଼ିଲା ।
ସ୍ୱାଦ ସଉରଭ କପିଥିଅଲୁ କମ୍ପା ଏଡ଼ିଲା ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଶୁକ ପୁଙ୍ଗଫଳେ ମନ ରସଇ ॥
ଏବେ ତ କେଉଁଭାଗ୍ୟେ ଦାଡ଼ିମ୍ବର ପାଶେ ଆସଇ ॥
କେହୁ ବୋଲେ କୃଷ୍ଣସାର ମୃଗ ତୃଷାରେ ଧାଏଁ ।
ତୃଷାଭରେଣ ଆରତ ହୋଇ ସ୍ୱଅର୍ଥେ ଭ୍ରମେ ॥
ଯୋଗେ ଭାଗ୍ୟବଳେ ଗଙ୍ଗାଜଳେ ଅଛଇଁ ପଶି ।
ପ୍ରେମ ପ୍ରଖର ସ୍ରୋତେ ନ ପୁଣ ଆସଇ ଭାସି ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଆତଯାତ ଯେହ୍ନୁ କରେ ପିତଳ ।
ହେମ ପାଇଲେ ମଣଇ ସେହୁ ପିତଳ ତୁଲ୍ୟ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ଭସ୍ମରଚର୍ଚ୍ଚି ଯେହ୍ନୁ ଘେନଇ ।
ଘନସାରକୁ ପାଇଲେ ସେହି ସୁନା ମଣଇ ॥
କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ମୁକୁତା ନାମ ଲୋକେ ପ୍ରଚୁର ।
ଗଜମସ୍ତକୁ ଶାମୁକୁ ଜାତ ନେନ ପ୍ରକାର ॥
ଗୁଣ ଲକ୍ଷିଣ ସାଧବ ଉତ୍ତମକୁ ଘେନନ୍ତି ।
ଅବିବେକ ଲୋକ ହୀରକୁ ପାଷାଣ ମଣନ୍ତି ॥
ସଖୀ ପଦଳରେ ବୃନ୍ଦା କୃଷ୍ଣ ଇଙ୍ଗିତେ ଭାଷେ ।
ଶ୍ୟାମ ରଙ୍ଗରେ ମିଶିଲେ ଆନରଙ୍ଗ ନ ମିଶେ ॥
ନବଘନ ଦେଖି ଶିଖୀନୃତ୍ୟ କରଇ ଯେହ୍ନୁ ।
ପୁଚ୍ଛ ଚନ୍ଦ୍ରକାଚୂଳରେ ହର ଘେନନ୍ତୁ ତେଣୁ ॥
ଭୃଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ ପଦ୍ମରାଗରେ ନେସ ଧୂମର ଚିହ୍ନି ।
ରାଈ ଚନ୍ଦ୍ରମା କୁଚକୁଙ୍କୁମେ ଶରଧା ବହି ॥
ପିକ ବାଣୀ ଶୁଣି ରାଧା ବଚନରେ ଶରଧା ।
କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣିଲେ ହରବ କାମ ବନ୍ଧନ ବାଧା ॥

ନାନାରତ୍ନେ ହେମପଦକ ଏ ହୃଦକନ୍ଦରେ ।
ରାଈ ନାମାକ୍ଷର ରତ୍ନ ବନ୍ଧେ ରଥି ମଧ୍ୟରେ ॥
ଏହି ରସିକନାଗର ସର୍ବରସ ହୋଇଛ ।
ରସ ପ୍ରିୟସିରେ ରସବନ୍ତୀ ରସ ହେଲ ॥
କାମେ ମୋହିତ ହୋଇଣ ଅନେକ ସ୍ତୁତି କରଇ ।
ରାଧା ସଙ୍ଗେ କାମ ମୋହନମୂରତି ଧରଇ ॥
ନାରୀଶିରୋମଣି ରାଈ ଶ୍ୟାମ ପୁରୁଷହୀର ।
ତିନିଭୁବନେ ନ ଥିବ ବେନି ସମାନ ଆର ॥
ସଖୀଗଣେ ପ୍ରହ୍ଲାଦକ ବୃନ୍ଦା ପ୍ରଭୃତି ବଚନେ ।
ସଙ୍ଗ ସମାଧାନ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ପ୍ରସନ୍ନମନେ ॥
ରାଈମୁଖଚନ୍ଦ୍ରେ କୃଷ୍ଣ ଚକ୍ଷୁ ଚକୋର ଭ୍ରମେ ।
ଶ୍ୟାମ ମୁଖପଦ୍ମେ ରାଈ ନେତ୍ରଭ୍ରମର ଚୁମ୍ବେ ।
ବେନି ଜନଙ୍କ ଲପନେ ବେନି ମଧୁର ପଡ଼େ ।
ପ୍ରେମଲାଳସରେ ଆସି ନ ପାରନ୍ତି ବାହୁଡ଼ି ॥
ନୃତ୍ୟ କରିତେ ଏମନ୍ତେ ରଙ୍ଗସ୍ଥଳେ ପ୍ରବେଶେ ।
ସଖୀ ନାନା ଯନ୍ତ୍ର ବାଇ ଗାଏ ଝଙ୍କାରରସେ ॥
ପ୍ରିୟାମନ ମୋହିବାରେ ମଧ୍ୟେ ମୋହନ ନାଚଇ ।
ସବେ ଭ୍ରମଣେ ମଣନ୍ତି ହର ମୋହ ଆଚରେ ॥
ପାଦ ପ୍ରଚୁର ସଙ୍ଗର ଅଗ୍ରେ ଶୋଭା ଧୂଳିବା ।
ତାଳମାନ ଅଂଗଭଂଗ ନାନାଭାବେ ଦୋଳିବା ॥
ବାଜଇ ନୂପୁର କଙ୍କିଣୀ ଧ୍ୱନି କ୍ଷୁଦ୍ର ଘଣ୍ଟରେ ।
ହସ୍ତ ହସ୍ତକ ମସ୍ତକ ଶତ୍ରୁ ଆକାରେ ॥
ପଞ୍ଚସ୍ୱର ଗୀତେ ଇଷିତେ ଅଧର ଭଙ୍ଗିମା ।
ନେତ୍ର ଅପାଙ୍ଗ ବଙ୍କିମ ଚୂଳେ ଭୂରୁ ଭଙ୍ଗିମା ॥
ନାଚେ ଶିଖୀଚୂଳ ନାସେ ମୋତି ପଦ୍ମ କୁଣ୍ଡଳେ ।
ନାଚେ ଘନଶ୍ୟାମ ମନରେ କ ହୃଦ୍‌ମଣ୍ଡଳେ ॥
ନାଚେ ପୁଷ୍ପ ଲତା ତରୁ ତୃଣ ମୃଗ ବିହଙ୍ଗ ।
ନାଚେ ଖେଚର କରେ ନଦୀ ସଙ୍ଗୀତ ରଙ୍ଗ ॥
ଗୃହୁଗୃହିଣୀ ଗୃହୁଗୀ ଠାଣିମାନ ହେଲା ।
ରସସାଗରେ ଭସାଇ ପ୍ରିୟା ମନ ମୋହିଲା ॥
ବିକଶିତ ପଦ୍ମେ ମଧୁକର ମେଳ ମୃଦୁତ ।
ନାଚନ୍ତେ ଲପନେ ଲପନେ ଭେଦ ଭ୍ରମେ ଭ୍ରମିତ ॥
ଗଣ୍ଡେ ମୁକୁଟରେ ତାଟଙ୍କଚନ୍ଦ ସ୍ୱେଦ ବିନ୍ଦୁକେ ।
ପ୍ରିୟା ଅନୁରାଗେ ନାଗର ଏ ଚୁମ୍ବେ ଛଟକେ ॥

କାଏ ଭ୍ରମର ଭ୍ରମିଣ ବଲୟେ ଚୁମ୍ବେ ପୁଷ୍ପକେ ।
ବାଳୀ ପଦ୍ମଗନ୍ଧି କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ଉପ୍ସ୍ରକେ ॥
ଅନ୍ୟେ ପ୍ରେମ ଜରଜର ବାହାରେଣି ବାମତା ।
ମୁଖ ଆଡ୍ରେ କରି ଏ କି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱଁ ବୋଲେ ବନିତା ॥
କାହା ଉରେକ କରଜ କ୍ଷତ କରେ ଅଚେତେ ।
ଚମକଇ ସେ ଚତୁରୀ କଥା ରଙ୍ଗେ ଗୁପତେ ॥
କାହା ଚିବୁକ ଧରଇ କରେ କର ବାରଇ ।
ଯିବା ବେଗରେ କା ଉରପର ବାସ ହରଇ ॥
ମାଳା ଦେଇ ଏ ବରେ କଲି କାମଦୀକ୍ଷାକୁ ।
ଆଜ କାହାଁ ମନ ଅଛୁ କାମକଳା ଶିକ୍ଷାକୁ ॥
ଦେଖି କୃଷ୍ଣ ନୃତ୍ୟରସ ବଶ କାମିନୀକୁଳ ।
ଲଜ୍ଜାବତୀ ଦୂର କରି ନୃତ୍ୟ ଶିଖେ ସକଳ ॥
କେହୁ ପ୍ରେମଭ୍ରାନ୍ତ ଭଏ କୃଷ୍ଣ କରଇ କୋଳ ।
କେହୁ ଛଦ୍ମେ କହଇ ଚୁମ୍ବି ଶ୍ରବଣ ମୂଳ ॥
କେହୁ ଅଞ୍ଚଳେ ସ୍ୱେଦକଣିକା ବଦନୁ ପୋଛେ ।
କେହୁ କର୍ପୂର ଚନ୍ଦନ ପୁଷ୍ପବାସିନୀ ବାଛେ ॥
କେହୁ ଆଳଟ ଚାମର କେହୁ ପଙ୍ଖା ଢାଳଇ ।
କେହୁ ଧୂପପାନ କେହୁ ଦର୍ପଣକୁ ଧରଇ ॥
କାନ୍ତ ନୃତ୍ୟରତ ତଦଭାବେ ସେ ରସମୟୀ ।
ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତି ରସିକବର ମନକୁ ମୋହି ॥
ପ୍ରିୟା ସ୍ୱରେଣ ଗାୟନ କରି ଯନ୍ତ୍ର ବଜାଇ ।
ମନନୟନ ଶ୍ରବଣ ଆନଠାକୁ ନ ଯାଇ ॥
ରାସରସରେ ରସିକଗୁରୁ ରାଙ୍କ ନଚାଏ ।
ଅଙ୍ଗଭଙ୍ଗ ତରଙ୍ଗରେ ତାଳମାନ ବଞ୍ଚାଏ ॥
ଗୁଣଗାନ୍ଧର୍ବିକେ ସଙ୍ଗୀତ ସାହିତ୍ୟପଠିନୀ ।
ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତେ ରସିକବର ଭାବକୁ ଘେନି ॥
ଗୁରୁଚରଣ ଭୂଳିବା ଅଙ୍ଗଭଙ୍ଗ ତରଙ୍ଗେ ।
ଚକ୍ଷୁ ଘୂର୍ଣ୍ଣାଣୀ ଭୃକୁଟୀ ହାସ ଅଧରରଙ୍ଗେ ॥
ନାନାମତେଣ ମସ୍ତକ ମୁଖପଦ୍ମ ଫେରାଏ ।
ରସସାଗରେ ଧଇର୍ଯ୍ୟଧନ କୃଷ୍ଣ ଭସାଏ ॥
ମନ ଚେତା ବୁଦ୍ଧି ସବୁ କୃଷ୍ଣ ରଙ୍ଗରେ ଦେଇଁ ।
ପ୍ରିୟା ପରମାନନ୍ଦକୁ ହୃଦସପୂର୍ଣ୍ଣ ଥାଇ ॥
ଭାବଭାବେ ଆଲିଙ୍ଗନ ରଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗରେ ।
ନାନା ନୃତ୍ୟ କଉତୁକ ସଖୀଗଣ ସଙ୍ଗରେ ॥

ପୁଣି ବେଣୀଜନ ଯନ୍ତ୍ର ବାଇ କରେ ଗାୟନ ।
ସଖୀଗଣଙ୍କୁ ନଚାଇ ଦେଖେ ମୁଖ ନୟନ ॥
ନାନା ନାଟକରେ ନାଟ ପଣବନ୍ଧେ ଉଲୁଟେ ।
ଶୂନ୍ୟେ ଦେଖନ୍ତି ଶଙ୍କର ସଙ୍ଗ ନନ୍ଦିଭୃଙ୍ଗୀଟେ ॥
ରାଗ ଶଙ୍କରାଭରଣ ଯେ ସକଳ ଈଶ୍ୱର ।
ଭୋଳେ ସବୁ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଦେଇ ଭୀମୁକ୍ତି ହର ॥
ପୁଣି ନାଗର ନାଗରୀ ପଣବନ୍ଧ ନର୍ତ୍ତନେ ।
ସଖୀ ତାଳଅନ୍ତେ ମାନ ନୃତ୍ୟଦେଇ ଯତନେ ॥
ସଖୀବୃନ୍ଦ କରେ କରବନ୍ଧ ମଣ୍ଡଳ ହୋଇ ।
ମଧ୍ୟେ କିଶୋରୀ କିଶୋର ନୃତ୍ୟ ଅମୃତମୟୀ ॥
ପୁଣି ବେନି ସଖୀ କନ୍ଧେ କର ମଧ୍ୟେ ନାଗର ।
ରାସରସରେ ଅନେକ ରୂପ ଲୀଳାସାଗର ॥
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ରାସ ଦେଖି ସର୍ବେ ଆନନ୍ଦଭରେ ।
ତରୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକଳିକା ପୁଷ୍ପ ବରଷେ ଶିରେ ॥
ଗୋପୀ ବେନି ମଧ୍ୟେ ଶ୍ୟାମ ବେନି ମଧ୍ୟେ ଗୋପିନୀ ।
ରାସମଣ୍ଡଳରେ ଯେତେ କୃଷ୍ଣ ତେତେ ତରୁଣୀ ॥
କ୍ରୀଡ଼ାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଗୋଚର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ଆଭାସେ ।
କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଗୋପୀଘଟେ ପ୍ରକାଶେ ॥
କାର୍ଯ୍ୟ କାରଣରେ କୃଷ୍ଣରୂପ ଗୁଣ ବହନ୍ତି ।
କେହୁ ରମଣ କେହୁ ରମଣୀ ଜାଣି ନୁହନ୍ତି ॥
ଗୋପୀ କୃଷ୍ଣଭିନ୍ନ ନୁହନ୍ତି ଏ ଏକଇ ତନୁ ।
ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବଖାଣି ଜାଣି ଏ ଅନୁମାନୁ ॥
ରାଧା ଅନୁରାଧା ମଧ୍ୟେ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ବିରାଜେ ।
ଅଂଶିନୀ ଅଂଶେ ବାହୁ ଦେଇ ରାସମଣ୍ଡଳୀ ସାଜେ ॥
ଶୂନ୍ୟେ ବିଦ୍ୟାଧରୀ ଅପସରା ଗୃହେଁ ମୋହିତ ।
ବୃନ୍ଦାବନେ ଗୁଳ୍ମଲତା ହେବୁଁ ମନେ ବାଞ୍ଛିତ ॥
ରାସରସ ବହୁରୂପ ପ୍ରେମସାଗରେ ମଜ୍ଜି ।
ପୁଣି ମନସିଜ ରସରାଜ ବେଶକୁ ସାଜି ॥
କଳକୁଣ୍ଠଣୀ ଯନ୍ତ୍ରରେ କମନୀୟ ମକର ।
ଅଙ୍ଗ କନକ ବସନ ମାଣିକ୍ୟ କଣ୍ଠ ମାଳାର ॥
ମାଳ୍ପୀଳବାଲେ ନିର୍ମିତ ଶୃଙ୍ଗ ଦଶନ ହୀରା ।
ପୁଷ୍ପ ସାଗରେ ରସନା ହସେ ବଦନ ତୋରା ॥
ଚଉ ଚରଣ ମର୍କତ ନଖ ମୋତି ବିରାଜେ ।
ପୁଚ୍ଛ ଗରୁଡ଼ ଭଙ୍ଗିରେ ଅଷ୍ଟରତନ ସାଜେ ॥

ଖଗପୁଚ୍ଛ ଚନ୍ଦ୍ରିକାର ଝଲକେ ଚମତ୍କାରେ ।
ଦିବ୍ୟ କନକ ମଣ୍ଡପାସନ ପୁଷ୍ପବାସରେ ॥
ଶ୍ରୀଚନ୍ଦନ ପଲଙ୍କରେ ଉପର ଆସ୍ତରଣ ।
ପୀତନେତ୍ର ଝାଲରେ ମୁକ୍ତାହାର ଦର୍ପଣ ॥
ଖଞ୍ଜା ରତନ ଝଲକପାଟୀ ନୀଳଅମ୍ବର ।
ଚଉକଣେ ଲମ୍ବେ କୁରୁବେଲ ଶୁଭ୍ର ଚାମର ॥
ଝମ୍ପାପୁଷ୍ପ ଚମ୍ପା ଥୋପା ଥୋପା କୁନ୍ଦକଳରେ ।
ମଧ୍ୟେ କେତକୀ ପାଖଡ଼ା ମଣ୍ଡି ଧାଡ଼ିମାଳରେ ॥
ମୃଦୁଳ କେଶର କୁସୁମ ରକ୍ତଚନ୍ଦ୍ର ସଟେଳ ।
ବହୁଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେ କି ଏ ନବଜଳଦ କୋଳ ॥
ମୀନକେତନ ପତାକା ଧ୍ୱଜ କଳସ ତେଜେ ।
ମନମଥ ମନ ମନ୍ତ୍ରି ଉଡେ ଏ ବନ୍ଧ ବକ୍ରେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ଝାଲି ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତି ସ୍ତମ୍ଭରେ ।
ସୁଭବାଡ଼ ପୀଢ଼ ହେମାସନ ଜୁଳ ସମ୍ଭାରେ ॥
ତହିଁରେ ବିରାଜେ ମଦନମୋହନ ମୁରାରି ।
ବାମଜାନୁ ପରେ କୋଳେ ଧରି ଏ ପ୍ରିୟବଧି ॥
କାମରାଜ ହରବିଜେ କରେ ବୀରବେଶରେ ।
ବାମେ କୁସୁମ କୋଦଣ୍ଡ କାଣ୍ଡ ଦକ୍ଷିଣ କରେ ॥
ପାଦସରୋଜେ ମଞ୍ଜୀର ଅନର୍ଗଳ ତୋଡ଼ର ।
ସିଂହକଟିତଟେ ପୀତପଟ ମେଖଳା ସାର ॥
ବାମେ କେତକୀର ଛୁରି ବୀରନେତ ଉଡ଼ଇ ।
ଦେଖି କୁଳବତୀ ପଥରେ ଚମକ ପଡ଼ଇ ॥
ବାହେ ବାହୁଟି ଗ୍ରୀବେ ଠଣୀ ଅଙ୍ଗୁଳିରେ ମୁଦ୍ରିକା ।
ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ଚଉସର ଲମ୍ବେ ନବମାଳିକା ॥
ପଦ୍ମ ପଦକ କୌସ୍ତୁଭହାର ହେମମେହଡ଼ରେ ।
ମଧ୍ୟେ ହୀରାର ନାୟକ ନାନାରତ୍ନ ବେଢ଼ରେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ଆଦି ଗ୍ରହ ତାରାଗଣ ଏକତ୍ର ଜଳ କି ।
ହରି ହୃଦୟ ନାଭିମଣ୍ଡଳେ ଜନ୍ମନେଲେ କି ॥
ବିମ୍ବାଧରେ ମନ୍ଦମୃଦୁ ହସି ତମ୍ବୋଳ ଭୁଞ୍ଜେ ।
କର୍ଣ୍ଣେ ମକରକୁଣ୍ଡଳ ଗଣ୍ଡଦେଶେ ବିରାଜେ ॥
ଭାଲେ କସ୍ତୁରୀତିଳକ ଘଞ୍ଚ ଘଞ୍ଚ ଅଳକା ।
ହେମପଟାରେ ଖଞ୍ଜିଣି ମୋତିପନ୍ତି ଝଲକା ॥
ରତ୍ନକଷଟି ମୁକୁଟ ତାକୁ କୁସୁମ ଗଭା ।
ଶିଖ ଶିଖେ ଶିଖିପୁଚ୍ଛ ଗର୍ଭେ କେତକୀ ଶୋଭା ॥

ପୁଷ୍ପକେଶର ଭ୍ରମର ଝମ୍ପା ଧନୁ ମଣ୍ଡିତ ।
ଭୃଙ୍ଗ ଗୁଣ ଟଙ୍କାରେ କନ୍ଦର୍ପ ଦର୍ପ ଖଣ୍ଡିତ ॥
ପରିହରି ଉଡେ ତ୍ରିଭୁବନେ ଜମ୍ବୁପତାକା ।
ସାକ୍ଷାତରେ ମନମଥରେ ଏ ମନ୍ମଥ ଏକା ॥
ମନଗମନ ମକର ଯାନ ସଙ୍ଗୀବାଳାର ।
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଯହିଁ ବିଜେ ଶୁଣ କେ କହୁ ତାର ॥
ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତେ ନବମଦନ ଏ ରତି କୋଳରେ ।
ହେମମକର ଉପରେ କଳ୍ପତରୁ ମୂଳରେ ॥
ବୃନ୍ଦା କାମବିଜେ-ପୂଜା କରି କଲେ ଆଳତି ।
ବୃଷ୍ଟି ହେଲେ ପୁଷ୍ପ ପାଟ ଜତି ମଲ୍ଲୀ ମାଳତୀ ॥
ସେହ୍ନା ସେବା ଧରି ପଟଆରି କାମିନୀକୁଳ ।
ଶୋଭାଦେଖି ଅସମ୍ଭାଳ ସଖୀ ମଦନେ ଭୋଳ ॥
କେହୁ ବାମା ଅଙ୍ଗଭଙ୍ଗିମାରେ ରହେ ଆଳସ୍ୟେ ।
ବାହୁ ତୋଳନ୍ତେ ଶରସନ୍ଧି କୁଚକଳସେ ॥
କେତେ ଚମକି ଚକ୍ଷୁରି ରହେ ସଲଜ୍ଜଭାବେ ।
କାହା ମରମେ ଭେଦନ୍ତେ ମୋହେ ଅବଶ ଲମ୍ବେ ॥
ବେବେଗ ବଣ୍ଟନେରେ କୁସୁମକାଣ୍ଡ ସମ୍ବନ ହୁଏ ।
ମୃତ୍ୟୁସଞ୍ଜୀବନୀ ହେଲ କାଏ ଚେତନା ପାଏ ॥
କୃଷ୍ଣ ଅଧର ତାମ୍ବୁଲ ପ୍ରେମଚନ୍ଦ୍ରକୁ ବନ୍ଧି ।
ପାଶ ସଖୀ ଦେଖି କର୍ଣ୍ଣେ କହି ଅନ୍ଧାରେ କାନ୍ଦି ॥
ଯେତେ ହରିହି ସଦନେ ନାଧିଦେବେଶ ଶୁନ୍ଧି ।
ଶଠ ମିତ୍ର ହରି ନେଲ କାଏ ଛଦ୍ମ ବନ୍ଧି ॥
କେଉଁ ବାଳା ଗଳାମାଳା ହୁଏ ସୁମନବାଣ ।
କାହା ଉପରେ ପରାଗ ଧୂଳି ବରଷେ ପୁଣ ॥
କାହା ପରେ ପଡ଼େ ଅବିରଳେ ଅବିରଗୁଣ୍ଡି ।
କାହିଁ ମକରନ୍ଦ ପଣୀର ସଲିଳ ନଉଡ଼ି ॥
ଫଗୁଗୁଣ୍ଡି ପଡ଼ି ଜଡ଼ି ଅଙ୍ଗ ସୁରଙ୍ଗ ଶୋଭି ।
କୁଚଶମ୍ଭୁ ପୁଷ୍ପଶରଘାତେ ଶ୍ରୋଣୀକ ବନ୍ଧି ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦନଜଳେ ଭୂଷିତ କାହାର ତନୁ ।
କାହା ଶିରେ ପୁଷ୍ପ ନଉଡ଼ଇ କୁସୁମଧନୁ ॥
ଅଦ୍ଭୁତ କାରକ ଶର କାହାର କୁଚେ ହାବୁଡ଼ି ।
ବାଧା ଛିଣ୍ଡଇ କଞ୍ଚୁଳିବାସ ବିଳଗେ ପଡ଼ି ॥
କର କମ୍ପିବାର ବାସ ଉତରେ ଧରି ନପାରେ ।
ମନୋଭାବ ଭୟେ କି ଏ ଶମ୍ଭୁହରିଅମ୍ବରେ ॥

କାହା କବରୀ ଫିଟନ୍ତେ କରେ ସାଞ୍ଜୋଇ ବାଳୀ ।
ଏହି ସମୟେ ତାର ଉରଜୁଁ ବସନ ଟଳି ॥
କେଶ ଛନ୍ଦ କରେ ବନ୍ଧ ବାସ ନ ମାରେ ରଖି ।
ପିଠି ଦେଇଣ ରହନ୍ତେ ପୁଷ୍ପସର ଉପେକ୍ଷି ॥
କେଉଁ ନାଗରୀ ନାଗର ସଙ୍ଗେ ସଂଗ୍ରାମ ସଜ ।
ଭ୍ରୂକୋଦଣ୍ଡ ଅଞ୍ଜନ ଗୁଣ ନେତ୍ରନାରାଜ ॥
ଟାଣି ଆକର୍ଣ୍ଣ ଯେ ପରିଯନ୍ତ କଟାକ୍ଷେ ସନ୍ଧି ।
ପ୍ରହରର କରି ହରି ତାର ହୃଦକୁ ଭେଦି ॥
କେହୁ କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ ସଖୀ ଉହାଡ଼େ ।
କେହୁ ଶର ପଡ଼ନ୍ତେଣ କରକମଳେ ଆଡ଼େ ॥
କେହୁ ଅଶଙ୍କିତେ ଶରଘାତେ ଲତା ଅନ୍ତରେ ।
କେହୁ ଲୁଚିଣ ରହଇ ନାଗରୀଗଣ ଭିତରେ ॥
ମନଭେଦୀ ସର୍ବଜାଣେ କୃଷ୍ଣ କୁସୁମବାଣ ।
ଯହିଁ ଥିଲେ ତହିଁମିଳେ ଭେଦେ ମର୍ମ ଖୋଜିଣ ॥
ଶରପଥ ଆତଯାତ ବାଟେ ଅସ୍ତ୍ରର ଧାରୁ ।
ତନୁ ଜରଜର କମ୍ପଭର ରମ୍ଭାରମ୍ଭୋରୁ ॥
ଅଷ୍ଟଦଳେ ପ୍ରେମପୁଷ୍ଟା ଅଷ୍ଟସଖୀ ଅଛନ୍ତି ।
ରାଈ ରତିପ୍ରିୟ ବଳ ଘେନି ତହିଁ ମିଳନ୍ତି ॥
ପୂର୍ବେ ଲଳିତାର ସମୀପରେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ।
ବାଳୀ ପୂଜା କରି ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି ତାମ୍ବୁଳ ଦେଇ ॥
ବୋଲେ ଲଳିତା ମକର ଶ୍ରବଣରେ ଜଣାଅ ।
ଏହି ମରମେ ତରୁଣୀ ଲତା ଧୀରେ ହଣାଅ ॥
ବୃନ୍ଦାବନ ଚନ୍ଦ୍ର ଆହ୍ଲାଦେ ଏ ବନଜୀବ ।
ଏବେ ବିପରୀତ ହେଉଅଛି କି ଅସମ୍ଭବ ॥
ମନସିଜ ଦ୍ୱିଜରାଜ ରଜନୀରେ ବିହର ।
ଯାନ ଚଢ଼ି ଧନୁ ଧରିବାକୁ ନୁହନ୍ତି ହର ॥
ଶମ୍ଭୁ ପ୍ରାୟେ କି ମଣୁଛ ବାଳା ଉରଜ ବେନି ।
ଖଣ୍ଡଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟେ ମଣି ଭାଲ ପନ୍ନଗ ବେଣୀ ॥
କଣ୍ଠେ ଗରଳ ନୁହଇ ଏହୁ ମର୍କତ ହାର ।
ଭସ୍ମ ନୁହେ ଅଙ୍ଗ ଲେପନ ଏ ଚନ୍ଦନ ସାର ॥
ନୁହେ ତ୍ରିଶୂଳ ତ୍ରିବଳି ନୁହେ ଡମ୍ବରୁ କଟି ।
ପଶୁ ଶୋଭାଙ୍କ ବନ୍ଧିଲେ ପଶୁପତି ନୁହେଟି ॥
ଧନୁ ନ ସନ୍ଧ ଶରକୁ ମଦନ ଶଙ୍କର ଭ୍ରମେ ।
ନବ ଅବୋଧ ଅବଳା ସହିପାରୁ କି ଆମ୍ଭେ ॥

ଶୁଣି ଲଳିତା ତହୁଁ ରୋଷରେ ଉପମା ବାଣୀ ।
ତହୁଁ ଐଶାନ୍ୟେ ବିଶାଖାପାଶେ ପ୍ରବେଶ ପୁଣି ॥
ଦେଖି ପାଦେ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇ ପୂଜା କରେ ଦମ୍ପତି ।
ନିଜ ସେବା ସେହି ତୋଷି ରାଇ ଗୋବିନ୍ଦେ ମତି ॥
ରସ ଶୁଶ୍ରୂଷା ବଚନେ ଲୋଚନରେ କଟାକ୍ଷେ ।
କରେ ଇଙ୍ଗିତ ଇଷିତେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ॥
ନବକାମଦେବ ଦିଗବିଜେ ବାସବ ଗୃହିଁ ।
ତେଣୁ ସହସ୍ରେକଯୋନି ନିଜ ତନୁରେ ବହି ॥
ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ ଆଦି ପ୍ରିୟା ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗେ ଧରି ।
ଖଗ ମୃଗ ନ ମଣି ମାନି ତ ରମଣୀକରି ॥
ପ୍ରିୟବକ୍ଷ ରତି ଆଶ୍ରେ ତେଜେ କନ୍ଦର୍ପଚାପ ।
ତୁମ୍ଭ ପ୍ରିୟବକ୍ଷ ପ୍ରୀତି ଆମ୍ଭଠାରେ କି କୋପ ॥
ବନେ ଏକାନ୍ତେ ବସନ୍ତେ ନିଶି ନବକାମିନୀ ।
ରୂପ ଲାବଣ୍ୟସାଗରେ ଭାସି ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ଜାଣି ॥
ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ କରୁଅଛି ଅନନ୍ତ ମକରଧ୍ୱଜ ।
ମାରି ଧନୁର୍ଦ୍ଧର ହୋଇ ମୂର୍ଚ୍ଛିତରେ ନାରାଜ ॥
ଅଶକତେ ଭାସିଗଲି କୁଳୁଁ ଉଦ୍ଧରି ନିଅ ।
ମୋହଜନଙ୍କୁ ବିମ୍ବାଅଧରୁ ଅମୃତ ଦିଅ ।
ବହୁରୂପେ ବିଶାଖିକା ବାଣୀ ଶୁଣି ଚଳିଲେ ।
ତହିଁ ଉତ୍ତରୁ ଚମ୍ପକଲତା ପାଶେ ମିଳିଲେ ॥
ପୂଜା କରି ବାଳା ଚମ୍ପାମାଳା ଗଳାରେ ଦେଲେ ।
ସେହି ଭ୍ରମର ଉପମା ବିନୟରେ କହିଲେ ॥
ନଦୀ ଗିରି ମନୋହର ଯେଉଁ ତରୁ ଲତାରେ ।
ବଡ଼ ପ୍ରଥମେ ଉପାଡ଼ କି ଏ ସଖୀ ଲତାରେ ॥
କାମ ସମଗ୍ର ବିଜୟେ ଗୃହିଁ ଦୁଃଖ ମୋଚନ ।
ଅଷ୍ଟଚରଣ ଚତୁରଭୁଜ ଖଞ୍ଜଲୋଚନ ॥
ରାଧା କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗ ନବ ମକରେ ଗୃହିଁ ।
ତେଣୁ ଶୀତେ କମ୍ପେ ତନୁ ଜାଡ଼ ବଚନ ବହି ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ତୁଷାର ବରଷେ ପୁଷ୍ପଧନୁ ଗଗନ ।
କଲୁଁ ମକରେ ଲାବଣ୍ୟ ଜଳେ ପ୍ରୟାଗ ସ୍ନାନ ।
ଘେନ କୁଚକୁମ୍ଭ ଦାନ କୃଷ୍ଣ ସୁଦ୍ୱିଜରାଜ ।
ତନୁ ଦକ୍ଷିଣାକୁ ଦେବୁଁ ଫଳ ଲଭିବୁଁ ଆଜ ॥
ନେତ୍ରପଦ୍ମେ ସୁଖୀ ଦେଖି ଉଦେ ଅରୁଣାଧର ।
ଶୀତ ଖାତିରୁ ମୁକତ ହେବୁଁ ଲାଗିଲେ କର ॥

ସୁଧା ଅଧରୁ ହବିଷ୍ୟ ପାନ କରିବୁଁ ବ୍ରତୀ ।
ରସ ଉତ୍ପଳରେ ଉଜାଗର ହୋଇବୁଁ ରାତ୍ର ॥
ଶୁଣି ପ୍ରସନ୍ନ ମକର ସ୍ନାନ ବ୍ରତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
ନେତ୍ରେ ସୁଦେବୀ ସଜନୀ ଦେଖି ପରମତୃଷ୍ଣ ॥
ରତ୍ନଝରରେ ସୁବାସ ନୀରେ ପାଦ ପଖାଳି ।
ନାନା ସୁଗନ୍ଧେ ପୂଜନ୍ତି ଦେଇ ପୁଷ୍ପଅଞ୍ଜଳି ॥
କରଯୁଗଳ ଯୋଡ଼ନ୍ତି ସ୍ତୁତି ବଚନ ଭଣେ ।
ଜୟ ମଦନମୋହନ ରସ ରାଧାରମଣେ ॥
ଜୟ କୁସୁମକୋଦଣ୍ଡକାନ୍ତ ମକରଧ୍ୱଜ ।
ଜୟ ପୀତାମ୍ବର ବେଣୁଧର ଗୋକୁଳରାଜ ॥
ଜୟ ବୃନ୍ଦାବନଚନ୍ଦ୍ର ନେତ୍ରସୁଖଦାୟକ ।
ଜୟ ରସିକଶେଖର ରଙ୍ଗଭୂମି ନାୟକ ॥
ମୃଦୁମଧୁର ମୁରଳୀ ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ବଦନ ।
ଶୋଭାସମୁଦ୍ର କୁଣ୍ଡଳେ କୋଟି କୋଟି ମଦନ ॥
ଦେଖି ପାଷାଣ ତରଳ ନଦୀ ସ୍ଖଳିତେ ରହେ ।
ଗୃହ୍ନି ଧଇର୍ଯ୍ୟ ପାରେ କି ରଖି ଯୁବତୀ ଦେହେ ॥
ଯେଉଁ ମକର ଖେଳାଇ ଅମ୍ଭ ହୃଦେ ନଗୃଅ ।
ମନମୋହନ ପାଦେ ଓଟାରି ପଛ ଯୁଆଅ ॥
ଏତେ କହି ଅଧୋମୁଖେ ମହୀ ଚରଣେ ଘଷି ।
ତହୁଁ ପଶ୍ଚିମେ ରଙ୍ଗଦେବୀ ପାରୁଶେ ଆସି ॥
ରଙ୍ଗେ ପୂଜା କରି ରଙ୍ଗ ଗୁଞ୍ଜମାଳାଭରଣେ ।
ବୋଲେ ରଙ୍ଗଭୂମି ଭ୍ରମ ନବବାଳା ମାରଣେ ॥
କାମକାଣ୍ଡ ଭେଦନ୍ତେଣ ଅଙ୍ଗେ ବ୍ୟଥା ନ ଘେନୁ ।
ଭ୍ରୂମନ୍ଥ ଲୋଚନ ଗୃହାଣୀ ଶର ମନ୍ଥଇ ତନୁ ॥
ବାହୁପାଶ ବନ୍ଧନକୁ ମନ କରି ଚାପଇ ।
ତୀକ୍ଷ୍ଣ ନଖାଙ୍କୁଶ ଗୃହ୍ନି କୁଚକୁମ୍ଭ କମ୍ପଇ ॥
ଭ୍ରୂମନ୍ଥ ବିମ୍ବାଧର ମଧୁ ମଦ ବୃନ୍ଦାବନେ ଲାଗେ ।
ଗୁଣ ଗାନ କଲେ କି ହେବ ତା ଚେତନା ରାଗେ ॥
ଏଣୁ ନିଜ ଦେହେ ଆଯତ୍ତ ଯେ ନାହିଁ ଆମ୍ଭର ।
ପରିରମ୍ଭ କରି ଲୋଡ଼େ ବାହୁ ତନୁ ଭ୍ରମର ॥
ମନମଥ ଲାବଣ୍ୟ ସରୋବରରେ ଭାସଇ ।
ମୁଖପଦ୍ମ ମକରନ୍ଦ ନେତ୍ର ଅଳି ଚୁମ୍ବଇ ॥
କୁଚ ବେନି ଚକ୍ରବାକ ଏଥୁ ତଟାଂଗ ଇଚ୍ଛି ।
କଟକାଇ କରିବାକୁ କେହୁ ଅସାଧ ଅଛି ॥

ରଂଗଦେବୀ ଅଂଗନବେଦି ବନସ୍ଥ ବାଗରେ ।
ଶୁଣି ନଇଁଲେ ଚଳି ମିଳେ ଶଶୀ ଆଗରେ ॥
ନଭଗ୍ରଳ କରି ବାଳୀ ପୂଜ ପୁଷ୍ପଚନ୍ଦନେ ।
ଖଦି ପକାଇ କହଇ ସ୍ତୁତିରସ ବଚନେ ॥
ହେମାଞ୍ଚଳେ ନୀଳାଞ୍ଚଳେ ଘନେ ବିଦ୍ୟୁତସ୍ଥଳ ।
ଦେଖି ଯମୁନାଗଙ୍ଗା ସ୍ଖଳିତ ପାଷାଣ ଜଳ ॥
ଲୌହ ପୁଷ୍ପରୁ କୋମଳପୁଷ୍ପ ଲୌହରୁ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ।
ପଞ୍ଚଶର ବୋଲି ଏକେ ଏକେ ଏ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ॥
ଜୀବ ଅଜୀବ ପ୍ରାୟେ ନିର୍ଜୀବ ତରୁପଲ୍ଲବେ ।
ନଭଲୋକଙ୍କୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଭୂବଲୋକେ ସୁଲଭେ ॥
ଲୋଚନକୁ ଅଗୋଚର ବଚନକୁ ରସେ ।
କୁଳବଧୂବ୍ରତହତ ଯେବା ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧ୍ୱଂସେ ॥
ଧନୁର୍ଦ୍ଧର କୁଜନକୁ ଦଳ ସୁଜନ ପାଳେ ।
ବୃନ୍ଦାବନ ଧନୁର୍ଦ୍ଧର ନବଅବଳାଦଳେ ॥
ଏଣୁ ମହଇ ଧଇର୍ଯ୍ୟଲକ୍ଷ୍ମୀ ଘେନି ପଳାଇ ।
ଉରଗାଂଗି ବାଳା ମନ ଜଳ ନିତ୍ୟ ବଳାଇ ॥
ଶତ୍ରୁ ସନମାନ ବଚନ ସେ ପାଇ ଚଳିଲେ ।
ଦକ୍ଷିଣରେ ତୁଂଗବିଦ୍ୟା ସଖୀ ପାଶେ ମିଳିଲେ ॥
ରାଧାମାଧବ ଆଗମ ଦେଖି ସାନନ୍ଦବାଳା ।
ବେନି ପୂଜା କରି ଦେଲେ ପଦ୍ମ କଦମ୍ବମାଳା ॥
ପରିବାଦିନୀ ବାଦନ ମେଘ ମହ୍ଲାର ରାଗେ ।
ଗୃହ୍ନି ଚହଳ ଚାତୁର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ଳେଷ ରୂପକ ବାଗେ ॥
ବୃନ୍ଦାବନ ପୁରନ୍ଦର ବିଜେ ଉଚିତ ବନେ ।
ପୁଷ୍ପଧନୁ ଧରିଣ ଅବଳା ଦର୍ପଭଞ୍ଜନେ ॥
ଦଶଦିଗେ ଯୋଡ଼ି ଶ୍ୟାମଘନ ନବ ଉଚ୍ଛନ୍ନ ।
କାନ୍ତି କାନ୍ତା ଏ ଉଚିତ ଧନୁଘୋଷ ଗର୍ଜନ ॥
କେକୀ ପିଛ ଆର୍ଦ୍ରାବଳୀ ହାର ବକମାଳିକା ।
ଶିରକୁସୁମ ନିକର ବରଷାରେ କରକା ॥
କାମଦାବାନଳ ନାଶି ନେତ୍ରଚାତକ ତୋଷ ।
ଅଂଗ ଅବଗାହରଣେ ଜାତ ବିବିଧ ରସ ॥
ପ୍ରେମାଙ୍କୁର ପିକବାଣୀ ଜାଢ଼ି କହିଲେ ।
କୁଟ କେକୀ ନାଦେ କଙ୍କଣୀ ଡାହୁକ ଡାକିଲେ ॥
କୁଳବଧୂ କୁଳଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରେମନଦୀ ବହିଲେ ।
ଧୀର ମହତଚିତ୍ତ ଉପୁଡ଼ି ଯୁଗେ ମାଡ଼ିଲେ ॥

ମଧୁମାସରେ ଅକାଳ ବୃଷ୍ଟି ଚଇତମତା ।
ରତି କ୍ରୀଡ଼ାରସେ ମତ୍ତ ବ୍ରୀଡ଼ା ଦୂରେଣଗତା ॥
ଯୁବା ଯୁବତୀଯୂଥ ବିଅର୍ଥେ କର ଅନର୍ଥ ।
ମନମଥ ମନ୍ମଥର ତୁମ୍ଭେ ଯେ ମନୋରଥ ॥
ବେନି ଜନେ ଆଶ୍ରେ କରିଥିବୁଁ ସନ୍ନିଧାନରେ ।
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱଦୟା ଥିବ ସାବଧାନରେ ॥
ଶୁଣି ସରସ ବଚନ କୃଷ୍ଣ ହରଷେ ଚଳି ।
ଅଗ୍ନିକୋଣେ ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ପୁରଦ୍ୱାରେଣ ମିଳି ॥
ଦେଖି ଷଡ଼ଅର୍ଘ୍ୟ ପାଦପୂଜା କରିଣ ବାଳା ।
ଗଳୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ମଣିମାଳା ଲମ୍ବାଇ ଗଳା ॥
ଧରି ଦର୍ପଣ ଚିବୁକରେ ହାସରସେଣ ଭଣେ ।
ପ୍ରିୟା କୁଚକୁଙ୍କୁମରେ ତନୁ ଗଉର ଦିଶେ ॥
କାଞ୍ଚିକେଶରେ କି ମତ୍ତଭୃଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ ଘଷିଲି ।
କିବା କାମହେମ ଶ୍ୟାମକଷଟିରେ କଷିଲି ॥
ଶୁଦ୍ଧଜାମ୍ବୁନଦ ଚହ୍ଲ ଷଷ୍ଟି ସହସ୍ର ବାନି ।
ଦ୍ୟୁତି ଦଣ୍ଡ ରସେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅମୂଲ୍ୟ ଧ୍ୱନ ॥
ଦେବେ ହେମଗିରି ଆଶ୍ରେ କରି ବଇରି ସାଧି ।
ତୁମ୍ଭେ କାମ ସାଧ ରାଧା କୁଚଗିରି ଆରାଧି ॥
ତେଣୁ ସକଳ ସାଧିବ ରତିସଂଗ୍ରାମେ ଜିତା ।
ଏବେ ତୁମ୍ଭ ପରିଜନେ କାମ କରେ ଅହନ୍ତା ॥
ଶରି ଭେଦି ଆମ୍ଭ ଅନ୍ତେ ରହି ନୁହେ ବାହାର ।
ମନେ ବିବେକ ଧରି ଆସୁତ କଲି ବାହାର ॥
ତୁମ୍ଭ ଯୋଗୁଁ ନାଶ ଗଲୁଁ ଆମ୍ଭେ ସକଳ ନାରୀ ।
ରଖି ମଦନକଦନାନଳୁଁ ଉପାୟ କରି ॥
ତନୁ ତନୁ ମିଳନରେ ସେହୁ ଅତନୁ ଘୁଞ୍ଚେ ।
ଯେହୁ ବିଯୋଗୀ ତାର ତହୁଁ କେବେହେଁ ନ ମୁଞ୍ଚେ ॥
ଅଷ୍ଟଦିଗେ ପ୍ରେମଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଖୀ ଉଲ୍ଲସି ରସେ ।
ରତିରସେ ମିଳି ମତ୍ତ ଅତି ତନୁଆଳସ୍ୟେ ॥
ଅଧୋଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱେ ଯାନ ତୋଳି ମଧ୍ୟେ ଧନିଷ୍ଠାଗ୍ରତେ ।
କୁଚକୁମ୍ଭ ନଖରେଖା ନବଚନ୍ଦ୍ର ବିଦିତେ ॥
ତେଣି ଚତୁରୀ ପୁଷ୍ପଚନ୍ଦନେ କଲି ଅର୍ଚ୍ଚନ ।
କହେ ଇଙ୍ଗିତେ ଉଚିତ ନଭଚର କଚନ ॥
ରାଧା ସନ୍ନିଧି ଜ୍ୟେଷ୍ଠାକୁ ପେଶି ଅଛି ଆରତ ।
ଆହେ ଗୋକୁଳଚନ୍ଦ୍ରମା ଏହା ତ ଅନୁଚିତ ॥

ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ସଙ୍ଗେ ଆଗେ ଭୋଗ ହେଲେ କନିଷ୍ଠ ଯୋଗ୍ୟ ।
ଲୋକସମାଜର ଲୋକ କରି ଅବିଧି ମାଗ ॥
ଶୁଣି ବ୍ରତ ମଣି ଜ୍ୟେଷ୍ଠାପାଶେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ।
ଦେଖି ମୂର୍ଚ୍ଛି ବାଳୀ ତାରାବଳୀ ହାରକୁ ଦେଇ ॥
ବୋଲେ ଚତୁରବର ଚତୁରୀ ବଚନେ ଜିଣି ।
ସପତ୍ନୀଙ୍କ ଯୋଗେ ଧନିଷ୍ଠା ମକର ବଖାଣି ॥
ଦେଖ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଧନିଷ୍ଠା କୁମ୍ଭେ ଶଶୀ ଶୋଭିତା ।
ତନୁ ଭୂଷା ଲତା ଶରଣ ଦକ୍ଷିଣେ ଅଯାନା ॥
ଅନୁକୂଳେ ମୂର୍ଦ୍ଧିକୁମ୍ଭ ଗୃହୀଁ ଚଳେ ଉତ୍ତରେ ।
ଏମନ୍ତେ ଜାଣ ଭ୍ରମଣ ସଡ଼କର ଭିତରେ ॥
ଯହିଁ ମନ ତହିଁ ଯାନ ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ନିର୍ମାଣ ।
ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ହୁଏ ପୁଷ୍ପପଞ୍ଚଅକ୍ଷୟ ବାଣ ॥
ସବୁ ଯୁବତୀ ମିଳି ଶିରେ କୁସୁମ ଢାଳନ୍ତି ।
ଆଜୁଁ ମଦନଗୋପାଳ ନାମ ହେଉ ବୋଲନ୍ତି ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଏହୁ ବନପତିଙ୍କ ଶୁକନଖ ।
ହରିଣାକ୍ଷୀ ବକ୍ଷ ବିଦାରଣ ଶୋଣିତ ଦେଖ ॥
କ୍ଷୀଣକଟି ଗୃହୀଁ ଗଜଗତି ସ୍ତନକଟେ ରହି ।
ଏକ ଆରକୁ କହନ୍ତି ଏଥି କେଶରୀ ନାହିଁ ॥
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଏହି ବନ ଦେଖି କଲୁଁ ଆଶ୍ରୟ ।
ସିଂହ ପରିଜନ ହୋଇ କାମକୋଳେ ଭୟ ॥
ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ ବଳଭୋଗ ଆଗେ ନୋହୁ ନା ଯୋଗ୍ୟ ।
ନିଭୃତ କୁଞ୍ଜେରଭରି କର ଇଚ୍ଛାରେ ଭୋଗ ॥
ରତିଉତ୍ସୁକେ ସକଳେ କହି ସରସ ବାଣୀ ।
ଲକ୍ଷକାମ ଦର୍ପ କରି ଶୁଦ୍ଧ ତରୁଣୀମଣି ॥
କାମଅନଳେ ହେମବରଣୀ ଦଗଧ ହୋଇ ।
ଗୁଡ଼ କୁଟିଳ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳରସ କାମକୁ ବହି ॥
ଏମନ୍ତେଣ କଉତୁକ ବହୁରୂପ ପ୍ରବନ୍ଧେ ।
ଅକଥିତ ସରସ୍ୱତୀ ଅଗୋଚର ବିବୁଧେ ॥
କ୍ରୀଡ଼ା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଯମୁନାକୂଳେ ନିକୁଞ୍ଜବନେ ।
କାନ୍ତକୋଳେ ରାଧା ସଖୀ ମୁଖ ଦେଖେ ନୟନେ ॥
କୃଷ୍ଣ ସେବନେ ରାଧିକା ରୂପଶୋଭା କନକ ।
ଏଣୁ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟରସରେ ସୁଖ ବଢ଼େ ଅନେକ ॥
ଏମନ୍ତେଣ କୃଷ୍ଣ ଯାନ ତେଜି ପ୍ରିୟାକୁ ଘେନି ।
ହେମମଣ୍ଡପରେ ସିଂହାସନେ ବିଜୟେ ବେନି ॥

ସେବା ଆଲବାଲ ପଟ୍ଟଆଳ ନାଟଶାଳବୃନ୍ଦ ।
କାମରାଜାଧିରାଜ ସମ୍ପତ୍ତି ବୃନ୍ଦାବନେନ୍ଦ୍ର ॥
ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ପଥୋପାସାର କୁସୁମମାଳ ।
ପୁଷ୍ପବଞ୍ଜଣୀ ଗୃହର ଛତ୍ରଚାମ୍ବର ଚଉଳ ।
ଅନୁକ୍ଷଣ ହୁଏ ଚଉଦିଗେ କୁସୁମ ବୃଷ୍ଟି ।
ଅଗ୍ରଧୂପ ଧୂଆଁ ଗନ୍ଧ ଦଶଦିଗେ ପ୍ରକଟି ॥
କୃଷ୍ଣ ପୁଷ୍ପଧନୁଶର ବୃନ୍ଦା କରେ ଦେଲେ ।
ସାରବେଶ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗୁ ଲଜ୍ଜିତା ଉଲଗି କଲେ ॥
ସୁନ୍ଦରୀ ରମଣୀ ବଦନ ହାସ ମୁଖଅମ୍ବୁଜ ।
ସର୍ବଅଙ୍ଗ ଶୂନ୍ୟ ପୀତାମ୍ବର କେବଳ ମାତ୍ରେ ॥
ରାଧାଅଙ୍ଗ ଶୋଭା ସଜ୍ଜରତ୍ନ ଭୂଷିତ ହୋଇ ।
ଏଣୁ ସାକ୍ଷାତ ମନ୍ମଥ ମନ୍ମଥଙ୍କୁ ମୋହି ॥
ବୃନ୍ଦା ସମ୍ପାଦ ନାନା ଉପାଧି ଅଣାଇବକ ।
ରୁଚି ରୁଚିର ସ୍ୱାଦୁ ମଧୁର ମଧୁମାଦକ ॥
ସୁବାସିତ ପୁଷ୍ପରସସାର କନକପାତ୍ରେ ।
ଭୃଙ୍ଗା ଧରି ଢୋଳା ଗୁଣି ସଞ୍ଚି ଅନେକ ଯତ୍ନେ ॥
ଏହୁ ମଦନବର୍ଦ୍ଧନ ମଧୁ ନାମ ଏହାର ।
ପାନେ ପ୍ରମତ୍ତ ଉଦ୍ଧତ ରତି ରଣବିହାର ॥
ବୃନ୍ଦା ଜଣାଇ ସମ୍ମୁଖରେ ମଧୁପାତ୍ର ଧରିଲେ ।
କୃଷ୍ଣ କିଛି ପାନ କରି ତହୁଁ ରାଧାଙ୍କି ଦେଲେ ॥
ଚେଲାଞ୍ଚଳ ଉହାଡ଼େ ରାଣୀ ପାଇ କେତେଟି ।
ଯେତେ ପାତ୍ରେ ଥିଲା ଶେଷ ସଖୀ ପାଇଲେ ବାଣ୍ଟି ॥
କହୁଁ କହୁଁ ଅରୁଣବର୍ଣ୍ଣ ନେତ୍ରସରୋଜ ।
ମତ୍ତ ବାତୁଳ ସ୍ମରତେ ଏକ ଆରେକ ସଜ ॥
ଟହଟହ ହସ କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳରେ ।
ଟଳଟଳ ଚଳ ବିଚଳିତ ହାରମାଳରେ ॥
ଗଦଗଦ କଥା ପୁନଃ ପୁନଃ କଳରବରେ ।
କାହ୍ନୁ କାହ୍ନୁ ପିବା କୁଞ୍ଜେ ଭଲ ଉଲ୍ଲବରେ ॥
ନେଲା ନେଲା ମନ ଦେଲା ମନ ମନମୀଳରେ ।
ହର ହର ସ୍ମରଭୟ ହର କୁଞ୍ଜ କୁଞ୍ଜରେ ॥
ଚଳ ଚଳ କାନ୍ତ ଅବଲମ୍ବ କାହିଁକି ବିଳମ୍ବ ।
ଦେଖ ଦେଖ ଗାଦେ ଅନଙ୍ଗ ସର୍ବାଙ୍ଗେ ପ୍ରଲମ୍ବ ॥
ପଦେ ପଦ ନଖେ ନଖ ମିଶି ମୁକୁଟମଣି ।
ଏହୁ ଏହୁ ପ୍ରାଣନ୍ମୁଖ ଦେଖ ହୃଦୟେ ହାଣି ॥

କେହୁ ଅସନ ଧରିଣ ସ୍ମରଶାସ୍ତ୍ରକୁ ପଢ଼େ ।
ଏକ ଆରେକରେ ବଖାଣନ୍ତେ କନ୍ଦଳ ବଢ଼େ ॥
ଶିବ ସମାଧି ଭାଙ୍ଗିବାପାଇଁ ମଦନ ଗଲା ।
ସୁଦ୍ଧାନ୍ତେଣ ସେ ମଦନାନଳେ ଦହନ ହେଲା ॥
ରତିପ୍ରିୟା ଧରାମୃତ ପାନେ ଅକ୍ଷୟ ଯେଣୁ ।
ଠାବେ ଠାବେ ରହେ ତେଣୁ ଭସ୍ମ ହୋଇଲେ ତନୁ ॥
ସର୍ବଜନ ମନେ କାମିନୀର ନୟନମୀନ ।
ତେଣୁ ନାମ ତାର ମନସିଜ ମୀନକେତନ ॥
ଆଉ ଜଣେ ଥାଇ ବୋଲେ ଅଛି ଅନେକ ସ୍ଥାନେ ।
କାମୀ କାମିନୀଙ୍କ ମୁଖ କୁଚଜଘନାଶନେ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ନନ୍ଦୀଶ୍ୱର ରମ୍ୟବନ ସଦନେ ।
କେହୁ ବୋଲଇ ସୁଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦନେ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ବସନ୍ତଙ୍କ ପିକବଚନେ ।
କେହୁ ବୋଲଇ ମାଦକ ମଧୁ ଅମୃତାଶନେ ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଭବଭୟେ କାମଶ୍ୟାମେ ଶରଣ ।
ଯେଣୁ ଥୋଇଣ ଭ୍ରୂଲତାରୂପ ନୟନବାଣ ॥
ଖଳନ୍ତିକ ଲୁହେ ଭଲ ନବନାସା ମାରଣେ ।
ଦେଖ ମକର ଚଢ଼ିଣ କହୁଅଛି ଶ୍ରବଣେ ॥
ପୁଣି ଏକଜଣ ଭାଷେ ତହିଁ ସଖୀଗଣରେ ।
ପଡ଼ିଛନ୍ତି ନିଜ ପ୍ରିୟବକ୍ଷ ରତିରଣରେ ॥
ହେମବକ୍ଷରୂପେ ମହାଯୋଗୀ ଯୋଗକୁ ଭାଙ୍ଗି ।
କଣ୍ଠରେ ମତ୍ତ ମୋହି ରତିରଣରେ ସାଜି ॥
ବାହୁପାଶ ନଖକୁଚ ଦନ୍ତକ୍ଷତ ଆୟୁଧେ ।
ହାସଚୁମ୍ବନ ହୁଙ୍କାର ନାଦ ତର୍ଜନ ଯୁଦ୍ଧେ ॥
ତନୁ ତନୁ ଜଡ଼ି ଗଡ଼ାଗଡ଼ି ମାଲବନ୍ଧାଣେ ।
ଚଉଷଠିବନ୍ଧେ ରଣେ ନେତ୍ର ଶରସନ୍ଧାନେ ॥
ମହାଦେବଙ୍କୁ ଜିଣି ଜଗତେ ଅଜିତକାମ ।
ବ୍ରହ୍ମା ଆଦି ଦେବ ଦର୍ପ ଦଳ ଦର୍ପକ ନାମ ॥
ପୁଣି ଆରସର କହୁଅଛି ଏକଇ ବାମା ।
ସତ୍ୟ ତହିଁ ଅଧିକେ ସେ ଭାଙ୍ଗେ ହରଗରିମା ॥
ତ୍ରିପୁରମଣୀ ବଶରେ ଶିବ ଉଲଗ ହେଲେ ।
ତାରାବଳୀ ଅମ୍ବରକୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱେ ଫିଙ୍ଗିଣ ଦେଲେ ॥
ତେଣୁ ଗଗନ ନାମ ଅମ୍ବର ତାରାବଳୀରେ ।
ହରଦିଗମ୍ବର ରତି ସୁଖ ସାର ସଂସାରେ ॥

ପୁଣ ଆଗପଛ ତହିଁ ଏକ ସଜମ୍ମ ବୋଲେ ।
ଉବିବଞ୍ଚ ରତି ଦେଖି ଶିବ ସୁରତିଭୋଳେ ॥
ଅପମ୍ଭାଳେ ହର ମହାବୀର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଖଳିତ ହୁଏ ।
ପାରରସ ନାମ ବନ୍ଧ କେବେ ବିନାଶ ନୁହେ ॥
ଏହିମତେ କାମ ଉନମତେ ରସବାଉଳେ ।
ବୃନ୍ଦାଦି ପେଷ୍ଟା କୁଞ୍ଜ ସଦନେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ॥
ପୂର୍ବେ ଶଯାତଳେ ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଦକ୍ଷିଣେ କୁଞ୍ଜେ ।
ଚମ୍ପକଲତା ନୈଋତେ ରଙ୍ଗଦେବୀ ବିରାଜେ ॥
ପଶ୍ଚିମରେ ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ବାଟିମ ସୁଦେବୀ ଶୋହେ ।
ଲଳିତା ଉତ୍ତରେ ଯେ ଈଶାନେ ବିଶାଖା ରହେ ॥
ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀକୁଞ୍ଜ କୁସୁମଶେଯେ ରାଈ ନାଗର ।
ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗ ମିଶି ରହେ ଯେହ୍ନେ ଗଙ୍ଗାସାଗର ॥
ହବ୍ୟମର୍କତାଦି ଜାମ୍ବୁନଦ ନଦୀ ଏବେ କି ?
ଏକସଙ୍ଗ ହୋଇ ବନ୍ଧ ଭବସିନ୍ଧୁ ଭେଦ କି ?
କାମଅନଳ ଶୀତଳ କରି ପ୍ରେମଜଳରେ ।
ରସସାଗର ଉଛୁଳି ପୂରି ସର୍ବଆଳରେ ॥
କୁଞ୍ଜେ କୁଞ୍ଜେ କୃଷ୍ଣ ସଖୀ ସଙ୍ଗତେ ରତିରଙ୍ଗ ।
ଚୁମ୍ବେ ଅନେକ କନକପଦ୍ମ ଏକଇ ଭୃଙ୍ଗ ॥
କୃଷ୍ଣ ଅଦ୍ଭୁତ ଚରିତ ଏକ ବହୁତ ମୂର୍ତ୍ତି ।
ଜଣେ ଜଣେ ଜାଣନ୍ତି ସେ ହରି ମୋଭବେ ପ୍ରୀତ ॥
ସଖୀମାନେ ଅପମାନେ ଡ଼ଗ ମେଲିବା ଦେଖି ।
ଏକ ଆରକୁ ଲୁଗୁଇ ବଞ୍ଚେ ସକଳ ସଖୀ ॥
ମଧ୍ୟ ନିଭୃତ କୁଞ୍ଜରେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ସୁରତେ ।
ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତେଣ ଶୃଙ୍ଗାର ରସପ୍ରବନ୍ଧ ଯେତେ ॥
ରତ୍ନପଲଙ୍କ ହଂସତୂଳ ତୂଳି ନେତ ମୁରୁଳି ।
ସୁବାସିତ ଫୁଲଦଳ ମିଶି କର୍ପୂରଧୂଳି ॥
ପୁଷ୍ପଗବାକ୍ଷରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ମଳୟାନିଳ ।
ଗୃହଭୂମିର ଆଳଟ ଯନ୍ତ୍ର ବାତ ଶୀତଳ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରଜ୍ୟୋତି ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ଚନ୍ଦ୍ରଟାଣବନ୍ଧରେ ।
ବୃନ୍ଦା ଯତନେ ଶ୍ରୀକୁଞ୍ଜ ମଣ୍ଡି ନାନା ଛନ୍ଦରେ ॥
ନବନାଗର ନାଗରୀ ତହିଁ ରତିରସରେ ।
ନାନା ରସକଳା ବର୍ଦ୍ଧି ତହିଁ ପ୍ରୀତିବଶରେ ॥
ରତିଶ୍ରାନ୍ତେ ବୃନ୍ଦା ଶୀତ ଉପଚାର ବିଧାନେ ।
ଏହି ସମୟରେ ଶୀତକର ଉଦେ ଗଗନେ ॥

ସ୍ୱରୁଚନ୍ଦନ ବାଞ୍ଛଣୀ ଚମ୍ପାଲତା ହସ୍ତରେ ।
ମନ୍ଦସୁଗନ୍ଧ ଶୀତ ମରୁତ ଆତଯାତରେ ॥
ହେମରତ୍ନ ମଣିମୟ ଝରି ସୁଦେବୀ ସେବେ ।
ମୁଖ ପଖାଳି ଶ୍ରମ ବିନାଶି ପ୍ରିୟାନୁଭବେ ॥
ବେନି ବଦନେ ତାମ୍ବୁଳ ଲାଗି ଲଳିତା କରେ ।
ଗନ୍ଧଚନ୍ଦନ କର୍ପୂର ଅଙ୍ଗେ ବିଶାଖା ବୋଳେ ॥
ସୁବାସିତ ପୁଷ୍ପମାଳା ହୃଦେ ଚିତ୍ରା ଲମ୍ବାଏ ।
ରୂପମଞ୍ଜରୀ ଗୁଣମଞ୍ଜରୀ ପାଦସମ୍ବାହେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ମଣିଦର୍ପଣ ଧରେ ।
ଘନସାର ଚନ୍ଦ୍ରହୁଳା ରଙ୍ଗଦେବୀର କରେ ॥
ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ଯନ୍ତ୍ର ବୀଣାନାଦେ ତନୁଦ୍ରବାଇ ।
ବୃନ୍ଦା ନିଜଗଣ ଘେନି ନାନା ସେବା ସେବଇ ॥
ପ୍ରେମପ୍ରଣୟରେ ସହଚରୀ ସେବୀ ସଙ୍ଗରେ ।
ବନ ଭ୍ରମଣ କରନ୍ତି ନାନା କ୍ରୀଡ଼ାରଙ୍ଗରେ ॥
ନଦୀଜଳ ପାର ହୋଇ ପୁଳିନରେ ପ୍ରବେଶ ।
ବନପରିମଳ ମହାଶୋଭା ଦେଖି ହରଷ ॥
କାମରାଜନ ଗୋଟେ ସ୍ଥାନ ଅଜୟ ଗଡ଼ ।
ଘନଗହନ ସ୍ଥାବର ଲତା ନିବିଡ଼ ବାଡ଼ ॥
ଚଉପାଶେ ବେଢ଼ିଅଛି ଜଳ ଯମୁନା ନଦୀ ।
ହର ପୁରନ୍ଦର ଦେବବର ନ ପାରେ ଭେଦି ॥
ସଦା ବସନ୍ତ ସେ ସେନାପତି ସାଜି ସଇନ ।
ଉଚ୍ଛୁଳଇ ବୀରବର ବୀର ନିଶାଣ ଧ୍ୱନି ॥
ପୁଷ୍ପଆୟୁଧ କେଶରହଂସ ଝିଲିକାବାତେ ।
ଗୁରୁ ପାଟଳ ପଟଳ ଶରଶ୍ରେଣୀ ଶୋଭିତେ ॥
ଶୂଳ ଚମ୍ପକ ବକୁଳ ଚନ୍ଦ କଂଶୁକ କାତି ।
ଆଡ଼ଫଢ଼ ଏ ତଗର ମୁଦ୍ଗର ଯୋବତୀ ॥
ନବମାଳିକାଦି ଶରାସନ ଶୋଭା ଅଗସ୍ତି ।
ଗଦା ଖଡ଼ଗ କହ୍ଲର ମୋଦ କୁନ୍ଦ ମାଳତୀ ॥
କୁନ୍ତକରତ କେତକୀ କର ଘଷଣେ ଧୂଳି ।
ଅଛି ବହୁତ ଜାତି ଏରୂପ ବୁଝିବା କଳି ॥
ଚଉପାଶେ ଠଣା ପଡ଼ିହାରି ଅଳିନିକର ।
କାମରାଜା ଜାଗ୍ରତରେ ନିରନ୍ତର ଝଙ୍କାର ॥
କେକୀ କଣ୍ଠଆଳ ଗଡ଼ବୁଲା ପାଳଚେଣ୍ଟୁଆ ।
ଖଗ ମୃଗ ରଥୀ ପଦାତି ଡାହୁକ ଡାକୁଆ ॥

ପିକ ପାରାବତ କପୋତ ଆଦି ଏ ଅମାତ୍ୟ ।
ଶୁକ ପୌରାଣିକ ଧର୍ମବକ ସାଧୁ ପଣ୍ଡିତ ॥
କଣ୍ଡାକାରଣ୍ଡବ କୁମ୍ଭାଟିଆ କାମଦେବଙ୍କ ।
ଲେଙ୍କା ପଡ଼ିହାରୀ ଖଣ୍ଡିଆ ଆସ୍ଥାନପାଳକ ॥
ହଂସ ଚକ୍ରବାକ ସାରସାଦି ସାମନ୍ତ ପାତ୍ର ।
ଧୀର ପବନ ମଳୟ ମନ୍ତ୍ରୀ ସୁସାମନ୍ତ ମିତ୍ର ॥
ଏହି ଅନୁରୂପେ ଶୋଭା ଯେହ୍ନେ ଅନଙ୍ଗରାଏ ।
ଯେହ୍ନ ପୂଜନ ଅକ୍ଷୟ ଗଡ଼େ ଶୁଭେ ବିଜଏ ॥
ଦୁର୍ଗ ଦେଖିଲେଣ ଯୁବାଜନ ବଳ ତୁଟଇ ।
ନିକଟକୁ ଗଲେ ବିବେକ ଧନକୁ ଲୁଟଇ ॥
ନବକଶୋଭା କିଶୋର ସଖୀଗଣ ସଙ୍ଗରେ ।
ସେହି ବନରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ କେଳିରଙ୍ଗରେ ॥
ନବକାମରାଜା ରାଣୀ ବିଜେ ଜାଣି କାନନେ ।
ଦ୍ୱିଜନକର ମଙ୍ଗଳଧ୍ୱନି ଶୁଭ ବିଧାନେ ॥
ତରୁ ପ୍ରଣତ ଫଳରେ ଲତାପୁଷ୍ପ ବରଷେ ।
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ପଦ୍ମପାଦ ପାଇ ସର୍ବେ ହରଷେ ॥
ଅତି ଘଟନ ସୁସଜ୍ଜ ପୁଣ୍ଡ୍ରରାଜ ମଣ୍ଡପ ।
ତଥି ପୀଠରେ ସଜାଇଅଛି କୁସୁମତଳ୍ପ ॥
ପ୍ରିୟା ସୁବେଶ କରିବା ଅର୍ଥେ ବିଜୟେ ତହିଁ ।
ଯେତ୍ନା ସେବା ଯେହ୍ନେ କାମିନୀଏ ଅଛନ୍ତି ରହି ॥
କାନ୍ତ ଅଧୀନ ହୋଇଣ ରସବନ୍ତୀ ଭାଷଇ ।
ମୋତେ ବେଶ କର ପ୍ରାଣନାଥ କୋଳେ ବସାଇ ॥
ଶୁଣି ସାକାଙ୍କ୍ଷ ପୁଣ୍ଡରୀକାକ୍ଷ ସାନନ୍ଦଭରେ ।
ଜାନୁପରେ ପ୍ରିୟା ବସାଇଣ ସୁବେଶ କରେ ॥
ସ୍ନିଗ୍ଧଚିକ୍କଣ ଚିକୁରକେଶ ସାଙ୍ଗୋଇ ଜୁଡ଼ା ।
ଜାତିପୁଷ୍ପଗଭା ମଣ୍ଡି ଖଞ୍ଜି କେତକୀବେଢ଼ା ॥
ମୋତି ସୀମନ୍ତିନୀ ଚନ୍ଦ୍ରୋର୍ମି ତଥି ବିଭାଗେ ।
ଗଙ୍ଗା ସରସ୍ୱତୀ କି ସ୍ତବକିତ କାଳନ୍ଦୀ ସଙ୍ଗେ ॥
ଚୂର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ତଳରେ ଖଞ୍ଜି ମୋତିଝରା ଝଲକା ।
ମୁଖପଦ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ର ବେଢ଼ି ତାରାବଳୀ ଅଳକା ॥
ଭାଲ ଇନ୍ଦୁରେ ସିନ୍ଦୂରବିନ୍ଦୁ ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ ।
ଶଶୀଶରଣ ଅରୁଣ ପଶି ତପନ ତ୍ରାସେ ॥
ଏଣୁ ବିଶେଷରେ ଆହ୍ଲାଦ ଏ ଶୀତକର ।
ନେତ୍ର ଇନ୍ଦୀବର ପ୍ରୀତି କାମ ତପତ୍ତହର ॥

ଖେଳାଖଞ୍ଜନଲୋଚନେ ଦେଲ ଅଞ୍ଜନ ରଞ୍ଜି ।
କିବା ଭ୍ରୂଲତା କୋଦଣ୍ଡେ ଗୁଣ ଚଢ଼ାଇ ମାଜି ॥
ଗଜମୋତି ନାକଚଣା ତିଳଫୁଲ ନାସାରେ ।
ବାମପୁଟେ ହେମରତ୍ନ ପଦ୍ମରାଗ କେଶରେ ॥
ମଲ୍ଲିକଳି ଫୁଲତାଟଙ୍କ ଏ ଭିନ୍ନହାଟକେ ।
କଣଳସ୍ୱ କର୍ଣ୍ଣାଗ୍ରଧୃ କମନୀୟ ଝଟକେ ॥
ଗଣ୍ଡେ ମକର କସ୍ତୁରୀବିନ୍ଦୁ ଚିବୁକେ ଲକ୍ଷି ।
ମୁଖପଦ୍ମଗନ୍ଧେ କୃଷ୍ଣଭୃଙ୍ଗ ରୂପେ କି ରକ୍ଷି ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ନିନ୍ଦି ନେତ୍ରେ ଯେ କରନ୍ତି ଅମୃତପାନ ।
ରାଧାମୁଖ ସୁଧାଂଶୁ ମାଧବ ଶୁଦ୍ଧ ଆପ୍ୟାନ ॥
କମ୍ବୁକଣ୍ଠ ହେମଗ୍ରୀବସରୀ ମାଳାନାୟକ ।
ଲମ୍ବେ ମୋତିହାର ହେମମାଳା ନାନା ପଦକ ॥
ମୃଗମଦ ପତ୍ରାବଳୀ କୁଚକୁମ୍ଭରେ ଲକ୍ଷି ।
କାମ ରତିରସେ ଅନୁକୂଳ ମଙ୍ଗଳ ଏହି ॥
ହେମଶିଖରର ପ୍ରାୟେ ଏବେ ଉପମା ଶୋହେ ।
ନଖଚିହ୍ନ ଚନ୍ଦ୍ର ଯେହ୍ନେ କାମ ଲୁଚିଣ ରହେ ॥
ବାହୁମୃଣାଳରେ ତାଡ଼ ବିଦ ମୁଦି କଙ୍କଣ ।
ଚତୁଃସମ ଯେହ୍ନ ଶ୍ରୀକରେ ସର୍ବାଙ୍ଗେ ଲେପନ ॥
କ୍ଷୀଣକଟୀ ଆଣ୍ଠି ପିନ୍ଧେ ଉଣ୍ଡ ଚିନପଟଣୀ ॥
ପରିଧାପନେ ଖଞ୍ଜି ମେଖଳସାର କିଙ୍କିଣୀ ॥
ମଞ୍ଜୁସରୋଜ ଚରଣଯୁଗେ ମଞ୍ଜୀର ଖଞ୍ଜି ।
ମତ୍ତକଳହଂସ ଗଗନକୁ ସୁସ୍ୱର ବାଜି ॥
ପାଦେ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଝୁଣ୍ଟିଆ ଦେଇ ଯାବକ ଲକ୍ଷି ।
ବେଶ ବଢ଼ାଇ ସୁରତେ ଲୋଭ ଶୋଭାକୁ ଲକ୍ଷି ॥
ପାଶମିଳନେ କୁସୁମମାଳାକାର ପରାଏ ।
ସ୍ନେହଭରେଣ ତାମ୍ବୂଳ ବିମ୍ବାଧରେ ଦିଏ ॥
ବୃନ୍ଦା ଅନେକ ଅଶନ ସଜ୍ଜି କନକପାତ୍ରେ ।
ଦ୍ରବ୍ୟ ପକ୍ୱଫଳ ରସମିଶା ବିବିଧ ଯତ୍ନେ ॥
ଆମ୍ବ ପଣସ ଜାମ୍ବୁ ଜମ୍ବିଳ କମଳା ରମ୍ଭା ।
ବର ଦ୍ରାକ୍ଷା ଖର୍ଜୁର କ୍ଷୀର କେଉଟ ଟଭା ॥
ବେଲ ବକୁଳ ଭରଣ୍ଡ କରମଙ୍ଗା ନାରଙ୍ଗ ।
ବହୁପ୍ରକାରେ ଯେ ବନଫଳ ମନୋଜ୍ଞ ଯୋଗ୍ୟ ॥
ଗଙ୍ଗବାଣ ପ୍ରସ୍ଥଃପେଟୀ ଶ୍ୱେତ ସରସ ଇକ୍ଷୁ ।
ଅଦା ନଡ଼ିଆପାଚି ତିନ୍ତୁଡ଼ି ଜମ୍ବିଳ କକ୍ଷୁ ॥

କନ୍ଦା କନ୍ଦମୂଳ ନାନା ଫଳରସେ ପ୍ରଧାନ ।
ଚର୍ବ୍ୟ ପେୟ ଲେହ୍ୟ ଆଦି ପ୍ରକାର ସୁଭୋଜନ ॥
ଘନସାର ଜାତିଫଳ ଅଳାଇଚ ଲବଙ୍ଗ ।
ଚୂର୍ଣ୍ଣ ମରିଚମିଶ୍ରିତ ଯେତୁ ଯହିଁକି ଯୋଗ୍ୟ ॥
ହେମବର୍ଣ୍ଣ ସାଗପାନ ବଡ଼ା ଯେ ବିଧି ବାନ୍ଧି ।
ବୃନ୍ଦା ଯତନେ ରଞ୍ଜ ପୁଳନବନେ ଉପାଧି ॥
ସୁରୁଁ ଆଣିଥିଲେ ରାଈ ପକ୍ୱଅନ୍ନ ସମ୍ପାଦି ।
ସ୍ୱାଦୁ ସଉରଭ ଘୃତପକ୍ୱ ଅନେକ ବିଧି ॥
କ୍ଷୀରବହୁଳ ରସାଳ ଦଧି ତଥିମିଶ୍ରିତା ।
ଖଣ୍ଡ କର୍ପୂର ସଂଯୋଗେ ସିଖରଣି ବୋଲିତା ॥
ସର ଗୋଟିକା ଅଧାମ ଚମ୍ପା ଦଧି ତଗର ।
ସର ବହୁଳସର ପାପୁଡ଼ି ଲବଣିସର ॥
ଛେନାଲଡ଼ୁ ଦୁଧଲଡ଼ୁ ଦଧିଲଡ଼ୁ ପାୟସ ।
ଖଣ୍ଡକର୍ପୂର ମରିଚ ପାକେ ନଡ଼ିଆ ରସ ॥
ପୟଃ ପାଳୁଅ ମରିଚ ସାଚ ଶାକର ମିଶି ।
ମାଷତଣ୍ଡୁଳ ଲଡ଼ୁ କୃଷ୍ଣ ମନକୁ ତୋଷି ॥
ନାରିକେଳ ରସସାର ସାଚ ନବାତ ପାକେ ।
ସର କର୍ପୂର ମରିଚ ମିଶି ଅମୃତାଧିକେ ॥
ଖଇ ସଙ୍ଗେ ପୟଃତାଳ ନେଇ ନଡ଼ିଆପାଡି ।
ଖଣ୍ଡକର୍ପୂର ମରିଚ ଜଡ଼ି ପୀରତି ଅତି ॥
ଘୃତପୂର ସରପୂର ଥିଲ ଅମୃତକେଳି ।
ହଂସକେଳି ପାରିଜାତ କୃଷ୍ଣ ମନକୁ ହରି ॥
ଏହିରୂପେଣ ଅନେକ ପକ୍ୱଘୃତ ଅଶନ ।
କୃଷ୍ଣ ଭୋଜନ ନିମିତ୍ତ ବିଜେ ହେମ ଆସନ ॥
ହେମଝାରିରେ ସୁବାସ ଜଳ ଦକ୍ଷିଣ ପାଶେ ।
ହେମପାତ୍ରେ ହେମଗାତ୍ରୀ ହରଷରେ ପରଶେ ॥
ପ୍ରିୟା ଅନୁଭବେ ହାସ କଉତୁକେ ଭୋଜନ ।
ସ୍ୱାଦ ସଉରଭେ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ଧନ୍ୟ ଏ ଧନ୍ୟ ॥
ସର୍ବ ଦ୍ରବ୍ୟରୁ ଯେ ଅଧେ ଅଧେ ରହଇ ଶେଷ ।
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅମୃତ ଭୋଜନେ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ହରଷ ॥
ବାସଜଳେ ଆଚମନ-ମୁଖ ମାର୍ଜ ବସନେ ।
ଶତପଦାନ୍ତରେ ଭୁଲ ଅପସର ଆସନେ ॥
ସୁଷ୍ଠେ ବସି ତହିଁ କର୍ପୂର ବିଡ଼ିଆ ମନୋହର ।
ଏଥିଅନନ୍ତରେ ସକଳ ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ରାଈ ॥
ବୃନ୍ଦାଉପାଧି ସାମଗ୍ରୀ ଯେତେ କ୍ରମେ ପରଶେ ।
ବସି ଭୋଜନ କରନ୍ତି ସର୍ବେ ମନହରଷେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଅବଶେଷ ରାଈ ପାନ କେବଳ କରେ ।
ଷଡ଼ରସରେ ସକଳ ସଖୀ ଉଦର ଭରେ ॥
ଆଚମନ ବଢ଼ାଇଣ ଚଳେ କୃଷ୍ଣ ନିକଟେ ।
ସେବାପରି ସଖୀ ଯେଝା ସେବା ଯେବଣ ଖଟେ ॥
କୃଷ୍ଣ କୋଳ କରି ନେଇ ପ୍ରିୟା କୋଳେ ବସାଇ ।
ସଖୀ ଲେପନ୍ତି ଚନ୍ଦନରେ କର୍ପୂର ମିଶାଇ ॥
କ୍ଷଣେ ବିଶ୍ରମିଣ ତହିଁ ବନଶୋଭା ଦେଖନ୍ତି ।
ଚନ୍ଦ୍ରଦୀପ ହୁଳା ଧରି ଚଉପାଶେ ସ୍ଥିବଷ୍ଟି ॥
ଜଳ ମଧ୍ୟେ ଝଲଝଲ ଦିଶେ ଜ୍ୱଳନଜାଳ ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ପ୍ରିୟେ ଦେଖ ଜଳେ ଜ୍ୱଳେ ଅନଳ ।
ବୋଲେ ଲଳିତା ଭୋନାଥ କୁମ୍ଭଲବଣ୍ୟେ ଗୃହିଁ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟତନୟା ହୃଦରେ କାମ ଅନଳ ଦହି ॥
ଏଣୁ କୂଳ ଲଙ୍ଘି ଆମ୍ଭ ପ୍ରାୟ ସ୍ଥକତେ ରହେ ।
ନେତ୍ର ଇନ୍ଦୀବର ନିରେକ୍ଷିଣ କମ୍ପିତକାୟେ ॥
ବୋଲେ ବିଶାଖା ଭୋ କାନ୍ତ ସଙ୍ଗଲବଧୂ ଘୁଞ୍ଚ ।
କାମଅଗ୍ନି ଜଳୁଅଛି ଯମଭରେସ ଲୁଚ ॥
ଟାକ ବିଚ୍ଛେଦ ସମୟ ଏହିରୂପେ ଦହିବ ।
ଏହିରୂପେ ଝଲକଲେ ହୃଦେ କେହୁ ସହିବ ॥
ଚିତ୍ରା କହେ ଗୃହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରୁସଙ୍କ ଚିତ୍ତ ଚମକେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରହାସ ଖଡ଼୍‌ଗକୁ ଧରି କାମ ଝମକେ ॥
କହେ ଚମ୍ପକଲତା ଯମୁନା ଅନୁରାଗରେ ।
ନବ ପ୍ରେମଲତାବଲ୍ଲୀ ପୂରେ ହୃଦବାଗରେ ॥
ବୋଇଲ ସୁଦେବୀ କାଳନ୍ଦୀ ସପତ୍ନୀ ଆମ୍ଭର ।
ଅନ୍ୟେ ମାନେ ଅଗ୍ନି ଜାଳେ ସଙ୍ଗ ଦେଖି ତୁମ୍ଭର ॥
ରଙ୍ଗଦେବୀ ଜାଣେ ତାର ପାଶେ ବିହାର ଜାଣି ।
ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତେ ଧୂଳ ଧରି ସେବେ ଭାନୁଦୁଲାଳୀ ॥
ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା କହେ ନଦୀ ବୀଣାବାଦନେ ମଣି ।
ବେଣୁପାଣେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରବାଳା ତୁମ୍ଭି ଏ ଜାଣି ॥
ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାମୟୀ ଗୁଣ ଜ୍ୟୋତି ଝଟକଇ ସଂସାରେ ।
ସାର ମାର ସେ ମଧୁରଧ୍ୱନି ଭୃଙ୍ଗ ଝଙ୍କାରେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା କହେ ଶ୍ୟାମଘନେ ହେମବରମା ।
ଦେଖି ପଳାଇ ଯମୁନା ପଶି ସଉଦାମିନୀ ॥

ଲହେ ଚଞ୍ଚଳ ତରଙ୍ଗ ରଙ୍ଗେ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶେ ।
ଅଷ୍ଟସଜନୀ ଛଳବା ବାଣୀ ଶୁଣି ହରଷେ ॥
ବୃନ୍ଦା କହେ ଘୋର ପୁଳନରେ ଦେଖ ଦମ୍ପତି ।
ହାସ କଳରବ ହୁଳହୁଳି କରେ ଆଳତି ॥
ରାଧା ବୋଲନ୍ତି ହେ ବନ୍ଧୁ କର ଅନୁସନ୍ଧାନ ।
ଏହୁ କପଟନାୟକ ଅନୁରାଗ ବିଧାନ ॥
ସମୀପରେ ଥିଲେ ପ୍ରୀତି ଯେମନ୍ତେ ବିକଶୁଥାଇ ।
କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତର ହୋଇଲେ ସେହି ସଙ୍ଗତେ ଯାଇ ॥
ପ୍ରିୟା ଇଙ୍ଗିତବଚନେ ପୁଣ ଛଳେ ମାଧବ ।
ରାଧେ ପଦ୍ମିନୀକୋଳରେ ଭୃଙ୍ଗ ଭୁଜଙ୍ଗଧବ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟଭକତା ବୋଲଣ ସର୍ବେ ଭୁବନେ କହେ ।
ତେଣୁ କୁମୁଦିନୀ ହାସ୍ୟ କରେ ଦେଖ ହେ ପ୍ରିୟେ ॥
ନାଥ ପଦ୍ମିନୀର ପ୍ରତି ଭୃଙ୍ଗ ସୁଖଦାୟକ ।
ଶଠପ୍ରୀତି ବନ୍ଧୁ ମଧୁ ପାନ କରେ ନାୟକ ॥
ଉନମତ୍ତେ ନିଦ୍ରାଗତ ରହେ ପଦ୍ମିନୀ କୋଳେ ।
ସଖୀ ଉନ୍ନିଦ୍ର କୁମୁଦ ଜାଗି ଏ ନିଶାକାଳେ ॥
ପ୍ରାଣପ୍ରିୟେ ଦେଖ ପୁଷ୍ପବନ୍ତ ନଦୀ ଯମୁନା ।
କୂଳ ଲେଙ୍ଘି ସିନ୍ଧୁ ସଙ୍ଗ ଇଚ୍ଛି ଶୀଘ୍ର ଗମନା ॥
ନାଥ ପତି ହୃଦେ ବହେ ଯେଣୁ ବଡ଼ବାନଳ ।
ପୁଷ୍ପବନ୍ତ ତେଣୁ ଶୀଘ୍ର ଚଳି କରେ ଶୀତଳ ॥
ରାଧେ ଦେଖ ଏ ଲବଙ୍ଗଲତା ପୁନ୍ନାଗ ଗଛ ।
ନବକୁମାରୀ ଆଗେ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ଇଚ୍ଛେ ॥
ଆହେ ପ୍ରାଣନାଥ ପତିବ୍ରତା ଏହାକୁ କହି ।
ସ୍ୱୟମ୍ବର ବର ଅନ୍ୟ ପୁରୁଷକୁ ନ ଛୁଇଁ ॥
ପ୍ରିୟେ ସୁନାର କଣ୍ଟପୀ ଶୋଭା ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଫୁଲେ ।
ଫଳ ଫଳିଲେ ଅଯୋଗ୍ୟ ଭୋଗ୍ୟ ନୁହେ ଶଇଲେ ॥
ରାଣି କହେ କଣ୍ଟପୀରେ ଯେଣୁ ନିଅଗ୍ନି ହେଲେ ।
ଏଣୁ କଣ୍ଟପୀ ହୋଇଲେ ଆତ୍ମେ ପଥିକ କଲେ ॥
ରାଧେ ଦେଖ ଦେଖ ବନମଲ୍ଲୀ ସୈମୁଲ ସଙ୍ଗ ।
ଏବେ ପ୍ରେମାଙ୍କୁରେ ତମାଳରେ ସମର୍ପେ ଅଙ୍ଗ ॥
ଶୁଣି କାନ୍ତେ ରସବନ୍ତ ପ୍ରୀତିବଚନ ଭାଷେ ।
ଯେମନ୍ତେ ପଦ୍ମିନୀ ତରୁଣୀ ବଞ୍ଚେ ନିଜନିବାସେ ॥
ପୁଷ୍ପ ସମ୍ପୁଟରେ ନିଜ କାନ୍ତ ସଙ୍ଗେ ବିହାରେ ।
ଯେହୁ ଯାହାର ସେ ଯୋଗାମିଳେ କାଳବେଳରେ ॥

ଚହୁଁ ଦେଖେ ନାଗେଶ୍ୱର ଫୁଲେ ଅଳି ବସିଛି ।
କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ପ୍ରିୟେ କେମନ୍ତେ ଏ ଶୋଭା ଦଶୁଛି ॥
ରାଣି କହଇ କଣ୍ଟପକାନ୍ତ ପଦ୍ମିନୀ ମୁଞ୍ଜ ।
ଯେଉଁ ପ୍ରକାରେ ଗଣିକା ରସେ ରଜନୀ ବଞ୍ଚ ॥
ପୁଣ କହେ ହରି ଅଟେଟି ଏ ପୁଷ୍ପ ସଜନ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସମୟେ ଉଦୟେ ପାଏ ଶୋଭା ରଜନୀ ॥
ରାଣି କହେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରୀତି ଅନ୍ତେ ବିକଶେ ।
ଦେଖ ଏହି କୁସୁମକୁ ସେହି ପ୍ରାୟୁ ଆଶ୍ରସେ ॥
ଭୃଙ୍ଗ ଆତପାତ ଧ୍ୱନି ଏହୁ ଗୂଢ଼ ବଚନ ।
ନିଜ ସ୍ୱରୂପ ଦେଖିଣ ତେଣୁ ପ୍ରସନ୍ନ ମନ ॥
ଶୁଣି କମ୍ପମାନ ହୋଇ କୋଳେ ଲଗାଇ ରାଣି ।
ଧରି ଚଟୁଳ ଚିବୁକ ଗୂଢ଼ବଚନ କହି ॥
ସଖୀ ଜନମଦରିଦ୍ର ଯେମନ୍ତେ ପାଇ ରତନ ।
ଲୋକେ ଲୁଚାଇଣ ସଞ୍ଚାଇ କରି ଯତନ ॥
ପଦ୍ମପାଦପାଣି ପଦ୍ମୋଦରୀ ପଦ୍ମଯୌବନୀ ।
ପଦ୍ମଧାରଣୀ ସୁପଦ୍ମା ପଦ୍ମନାଭ ଭାବିନୀ ॥
ଶ୍ୟାମା ନବୀନା ସୁମନା ଶ୍ୟାମେ ଅନୁରାଗିଣୀ ।
ଶ୍ୟାମବସନୀ ଭୂଷଣୀ ଶ୍ୟାମ ସଉଭାଗିଣୀ ॥
ଶ୍ୟାମବିନୋଦିନୀ ଶ୍ୟାମ ନାମ ଗୁଣବାଦିନୀ ।
ଶ୍ୟାମରଞ୍ଜିନୀ ଶ୍ୟାମମୋହିନୀ ଶ୍ୟାମମୋହିନୀ ॥
ମହାଭାବ ସ୍ୱରୂପିଣୀ ବିଶ୍ୱଆହ୍ଲାଦିନୀ ।
ହରିହୃଦୟାସନୀ ଗୋକୁଳ ପୁରବନ୍ଦନୀ ॥
ମହାମଣ୍ଡନୀ ଦୁଃଖଖଣ୍ଡିନୀ ସୁଖଦାୟିନୀ ।
ଜୟ ଜୟ ରାଧେ ପୁରେ ଚଳ ଥାଉ ରଜନୀ ॥
ଶୁକ ଭଣେ ଜୟ ନବଘନ ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ।
ନବତରୁଣୀ ଚିତ୍ତଚୋରକ ତୃଷାକୁ ହର ॥
ନବଅଭିସାରୀ ନାଗରୀ ସୁଖ ସଦନ ।
ମୃଦୁମଧୁରମୁରଳୀ ଅଭିନବମଦନ ॥
ଜୟ ଆଜାନୁପ୍ରଲମ୍ବ ଭୁଜ କରିକରଭ ।
ରାଧା ପଦ୍ମିନୀ ଆବୃତ ଶୋଭା ଅତି ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ॥
ନବଚନ୍ଦ୍ର ମାଳମଣି ତନୁ ଶୋଭାକନ୍ଦର ।
କୁଳବଧୂ ସତୀପୟୋଧି ମନ୍ଥନେ ମନ୍ଦର ॥
ଜୟ ରାଧାପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ସୃଷ୍ଟିବର୍ଦ୍ଧନ ।
ନିଶି ଶେଷ ହେଲା ଚଳ ବେଗେ ନିଜ ସଦନ ॥

ରତି ଆଗମେ ରଜନୀ କାନ୍ତ ସଙ୍ଗ ତେଜଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ରକିରଣ ମଳିନ ତାରା ଛବି ଲଭଇ ॥
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଶୁଣି ଚେତ ନିଦ୍ରାଳସ୍ୟ ନୟନେ ।
ବେନି ଏକଅଙ୍ଗ ନିବିଡ଼ରେ ସୁଖଶୟନେ ॥
ବହୁ ପକ୍ଷୀ କୋଳାହଳ ଶୁଣି ସଖୀ କାତର ।
ବେଗେ ଶଯ୍ୟା ତେଜି ମିଳେ କୁଞ୍ଜଗୃହ ଭିତର ॥
ପୁଷ୍ପାବଳୀ ଲତାଜାଲ ଗବାକ୍ଷରେ ନିରେଖ ।
ସୁଖ ବଢ଼େ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଦେଖି କୁସୁମ ତଳ୍ପେ ॥
ମୁଖେ ମୁଖ ଲଗାଇଣ ପାଦ ପାଦରେ ଛନ୍ଦ ।
ଭୁଜେ ଭୁଜେଣ ବନ୍ଧନ ଉରୁ ଉରୁରେ ଲନ୍ଧ ॥
ନବଘନ କୋଳେ ସ୍ଥକିତ କି ସଉଦାମିନୀ ।
ନବନାଗର ଅଙ୍ଗରେ ଶୋଭା ନବକାମିନୀ ॥
ଭାଗ୍ୟବଳେ ସେହ୍ନ ଚିନ୍ତାମଣି ଲଭଇ ଯେବେ ।
ଆଉ ରତନେ ଆଦର ତାର ନ ରହେ ତେବେ ॥
ଯେତେବେଳଯାଏ ନୋହିଥିଲା ଅମୃତ ପାନ ।
ତେତେବେଳଯାଏ ରୁଚି ହୋଇଥିଲା ଅଶନ ॥
ବୃନ୍ଦା କହେ ବ୍ରଜଚନ୍ଦ୍ର ନଭଚନ୍ଦ୍ର ଏ ଏକ ।
ପୂରେ ପୂରେ ପଶି ଭୋଗ୍ୟକରେ କନ୍ୟା ଅନେକ ॥
ରାଜା ସଂଯୋଗେଣ ପୂର୍ଣ୍ଣୋତ୍ତମ ଅଘ୍ରଣମାସ ।
ନାମ ବହଇ ମାଧବ ରାଧା ସବୁ ବିଶେଷ ॥
ବୃଷଭାନୁ ତନୁଜାର ବିନୁ କାହ୍ନୁ ନ ଶୋହେ ।
ଯେହ୍ନେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ରଜନୀ ବିନା ଶୋଭା ନ ପାଏ ॥
ନାନାରସେ ଛଳ ହାସକଉତୁକ ଇଙ୍ଗିତେ ।
ରାତ୍ରି ପକ୍ଷେ ସଖୀ କୃଷ୍ଣେ ରସବଚନାମୃତେ ॥
ନିଭୃତରେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ବେନି ରତିରସରେ ।
କୁଞ୍ଜେ କୁଞ୍ଜେ କୃଷ୍ଣ ବହୁରୂପେ ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ॥
ନବସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଯୁବା ଧୀର ଲଳିତ ।
କାମକ୍ରୀଡ଼ା ଚରିତରେ ଚିତ୍ତ ଅନୁରତ ॥
ସର୍ବଗୁଣେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୋପଚତୁରୀବୃନ୍ଦ ।
କୃଷ୍ଣ ରାତ୍ରି ସଙ୍ଗ ପାଇ ଏକେ ଏକେ ସାନନ୍ଦ ॥
ଏମନ୍ତରେଣ ରଜନୀ ନିବିଡ଼ର ଶେଷେ ।
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ତେଜି ପୁଷ୍ପଶେଯେ ନିଦ୍ରା ଆଳସ୍ୟେ ॥
ଅଷ୍ଟଦିଗ କୋଣେ ସଖୀଗଣ ପାହାରି ଜଗେ ।
ସନ୍ନିଧିରେଣ ମଞ୍ଜରୀଗଣ ସେବା ସଂଯୋଗେ ॥

ଏମନ୍ତେଣ ନିଦ୍ରା ମହାନିଶା ଛଦଣ୍ଡ ଗଲା ।
ବୃନ୍ଦା ତରସ୍ତଚିତ୍ତରେ ଯହୁଁ ନିଶାନ୍ତ ହେଲା ॥
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଜାଗ୍ରତକୁ ସାରିଶୁକେ ଜଣାଇ ।
ପଦ୍ୟାବଳୀ ପଢ଼ି ମହୁଦରେ ନିଦ୍ରା ଭଙ୍ଗାଇ ॥
ସାରି ଭାଷେ ଜୟ ଜୟ ବୃଷଭାନୁକୁମାରୀ ।
ଜୟ ଗାନ୍ଧର୍ବିକେ ନବ ଗୋରଚନା ଗଉରୀ ॥
ବୃନ୍ଦାବନେଶ୍ୱରୀ ଗୁଣମୟୀ କୃଷ୍ଣବଲ୍ଲଭେ ।
ପତିବ୍ରତା ପ୍ରିୟବର୍ଗ ସର୍ବ ମଧ୍ୟେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭେ ॥
ଜାତି ପଦ୍ମିନୀ ପଦ୍ମଆସନୀ ପଦ୍ମବାସିନୀ ।
ପଦ୍ମବଦନୀ ପଦ୍ମନୟନୀ ପଦ୍ମହାସିନୀ ॥
ଏମନ୍ତେଣ ନିଦ୍ରା ତେଜି ପୁଷ୍ପପଲଙ୍କେ ବସି ।
ହାଇ ଘନ ଘନ ବାହାଟୋଳ ତନୁ ଆଳସୀ ॥
କୃଷ୍ଣ ବେନି ପାରୁଶେ ଅଳତା ଚିହ୍ନକୁ ଦେଖି ।
ନେତ୍ରଅନ୍ତେ ଠାରିଠାରି ଏକ ଆରକ ସଖୀ ॥
ମନ୍ଦ ମନ୍ଦହାସେ ବାସେ ଆଚ୍ଛାଦିଣ ବଦନ ।
ହା ହା କେବଣ ଅବସ୍ଥା ନ କରଇ ମଦନ ॥
ଜାଣି ସଲଜ୍ଜେ ରାଧିକା ମୁଖ ତଳକୁ କରି ।
ଦେଖି ନାଗର ରସିକ ହସେ ମଧୁର କରି ॥
ଯେଝାସେବା ଘେନି ସଖୀମାନେ ଅଛନ୍ତିପାଶେ ।
ଛାଡ଼ି ନ ବଞ୍ଚଇ ବେନି ମନ ପ୍ରେମଲାଳସେ ॥
ବୃକ୍ଷେ କକ୍‌ଖଟି ବାନରୀ ଡାକେ ଜଟିଳା ଆସେ
ଶୁଣି ସଙ୍କୁଚିତେ ସଚକିତେ ସକଳେ ହାସେ ॥
ହାରମାଳା ଗନ୍ଧପାନ ଆଦି ଘେନି ଯେଝାରେ ।
ବେନି କର ଧରାଧରି ମିଳି କୁଞ୍ଜ ବାହାରେ ॥
ପଥଜନ ବଞ୍ଚି ନିଜ ପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ।
ନିଜ ନିଜ ପଲଙ୍କରେ ଯାଇ ଶୟନ କଲେ ॥
ଏମନ୍ତେଣ ପ୍ରାତଃକାଳେ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଆଗମ ।
ଦେଖି ନନ୍ଦରାଣୀ ବିନୟରେ ପାଦେ ପ୍ରଣାମ ॥
ଦେବୀ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ସର୍ବଶୁଭକୁ ପୁଚ୍ଛି ।
ପରିଜନେ ପ୍ରତିପାଳୁଛୁ ମା ଏକଇ ବଞ୍ଚି ॥
ମା କେବାଳନ୍ତି ସର୍ବଶୁଭ ଏକା ତାହାରି ଚିନ୍ତା ।
ବନେ ଗୋଧନ ରଖି ଦୁର୍ବଳ କଂସ ଅହନ୍ତା ॥
ଅନୁକ୍ଷଣେ ଖେଳ ବିନୋଦରେ ବାଳକ ସଙ୍ଗେ ।
ଖରା ବରଷା ଶୀତ ଦୁଃଖକୁ ଘେନଇ ଅଙ୍ଗେ ॥

ଯେତେ ଯତନେ ରନ୍ଧନ କଲେ କିଛି ନ ରୁଚେ ।
ଗାବ ରଖିଆଳ ଷୀଣ ତନୁ କେମନ୍ତେ ବଞ୍ଚି ॥
ପୃଷ୍ଠଦେଶରେ ଉଦର ଲାଗେ ଦୁର୍ବଳ କାୟ ।
ଫଙ୍କ ଦେଲେ ପଡ଼ିଯିବ କି କରିବ ଉପାୟ ॥
ଦେବୀବୋଲେ ନନ୍ଦ କରେ ଯେ ବିଷ୍ଣୁ ଆରାଧନ ।
ସେହି ପୁଣ୍ୟବଳେ ପୁତ୍ର ଜଗତରେ ବର୍ଦ୍ଧନ ॥
ପୂର୍ବେ ଦୁର୍ବାସାର ବରେ ବୃଷଭାନୁ ନନ୍ଦିନୀ ।
ପାକଭୋଜନେ ବଳିଷ୍ଠ ପୁଷ୍ଟ ଯଶବର୍ଦ୍ଧିନୀ ॥
ତାଙ୍କୁ ପୁରେ ଆଣି ରନ୍ଧନ କରିଣ ଭୁଞ୍ଜାଅ ।
କୃଷ୍ଣ ମନ ରୁଚି ହେବ ଜଟିଳାକୁ ମଗାଅ ॥
ଗୃହ ପୁତ୍ରକୁ ଦେଖିବା ବୋଲି ଶୟନଆଳେ ।
ଯଶୋବନ୍ତୀ ଘେନି ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ॥
ଦ୍ୱାର କବାଟ ଘୁଞ୍ଚାଇ ବେନି ଭିତରେ ପଶି ।
ଶ୍ୟାମ ପଲଙ୍କେ ବସିଣ ଅଙ୍ଗ କରେ ଆଉଁସି ॥
ମାଏ ବୋଲନ୍ତି ହେ ଉଠ ଉଠ ରଙ୍କୁଣୀଧନ ।
ନୀଳବଦନ ନିରେଖି ସୁଖୀ ହେଉ ନୟନ ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ବିଜେକଲେ ତୋତେ କଲ୍ୟାଣ କରି ।
ସଙ୍ଗପୁଏ ଅଗଣାରେ ବସିଅଛନ୍ତି ମୂରି ॥
ବନ ଭ୍ରମଣ ଶ୍ରମରେ ଦେଖ ନିଦ୍ରା ଘାରଇ ।
ପ୍ରାତଃକାଳ ଶୟନରେ ଆୟୁବଳ ହରଇ ॥
ନାନାଧାତୁ ଚିତ୍ର ଲଗି ଅଙ୍ଗ କଣ୍ଟକେ କ୍ଷତ ।
କହୁଁ କହୁଁ ନେତ୍ରୁଁ ନୀର ସ୍ତନୁ କ୍ଷୀର ସ୍ରବତ ॥
କୃଷ୍ଣ ଜନନୀ ବଚନ ଶୁଣି ଜାଗ୍ରତେ ଉଠି ।
ହାଇମାରି ଅଙ୍ଗ ମୋଡ଼ି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱେ ଛନ୍ଦି ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ॥
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଭଗବତୀ ମାତା ଚରଣେ ନମି ।
କେଶ ସାଉଁଳି ଯତନେ ମାଏ ବଦନ ଚୁମ୍ବି ॥
ଶୋକଗଦଗଦେ ପୁତ୍ର ଅଙ୍ଗ ଆଉଁସି ବୋଲି ।
ବଡ଼ ଦୁର୍ବଳ ଲାଗୁଛି ତନୁ ମୁଁ ତ ନ ମଲି ॥
ଗାବ ରଖି ଖନପାକ ବନେ ବନେ ବୁଲଇ ।
ଏକଇର ସୁତ ମାତା ପ୍ରାଣ କେହ୍ନେ ଧରଇ ॥
ଏମନ୍ତେଣ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ ମିଳିଲେ ।
କୃଷ୍ଣଦର୍ଶନ ଲାଳସେ ସବୁ ପୁଏ ଚଳିଲେ ॥
ଦାସ ସାରଙ୍ଗ ରକ୍ତକଆଦି ସେବା ସେବିଲେ ।
ରତ୍ନଝରି ସୁବାସିତ ଜଳେ ମୁଖ ପଖାଳେ ॥

ନିଜବାସେ ମୁଖ ମାଜି ବସିଲେ ପୁରି ଅଙ୍ଗନ ।
ସଖା ସେବକ ଯେ ସଙ୍ଗେ ବେଢ଼ି ସକଳଜଣ ॥
ଗୋଶାଳାରେ ଗୋଦୋହନେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ।
ବତ୍ସ ମେଳିଣ ଏକଆରକେ ଦୋହନ କଲେ ॥
ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଗୋଦାବରୀ ନର୍ମଦା କପିଳା ।
କାଳୀ ଶ୍ୟାମଳୀ ଧବଳୀ ନୀଳା କାଞ୍ଚନ ମାଳା ॥
ସେଷ୍ଟା ନାମଧରି ଗାବ ବତ୍ସା ପିଆଇ ଲେହି ।
ବତ୍ସ ବାନ୍ଧି ଛନ୍ଦ ବସି ଆଣ୍ଠୁ ଦୁହୁଁଣେ ଦୁହିଁ ॥
ଘନ ଘନ ଗରଜନ ସେ ଗୋଦୋହନ କାଳେ ।
ଏଣେ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଯଶୋଦାଙ୍କୁ ପ୍ରବୋଧି ଚଳେ ॥
ପୁତ୍ରଗାତ୍ର ବପୁ ପୁଷ୍ଟ ହେବା ଚିନ୍ତା ଜନନୀ ।
ପୁରେ କେମନ୍ତେ ଆଣିବ ବୃଷଭାନୁ ନନ୍ଦିନୀ ॥
ପୂର୍ବେ ମୋତେ ଯେ ଦୁର୍ବାସା କହିଥିଲେ ଏ ବୁଦ୍ଧି ।
ରାଧା ପାକ ଭକ୍ଷଣରେ ଯଶ ଆୟୁଷ ବୃଦ୍ଧି ॥
ଗ୍ରହଚେଷ୍ଟା ଘୋରବନେ ଦୁଷ୍ଟଜୀବ ନିର୍ଭୟେ ।
କେଉଁ ପ୍ରକାରେ ଆଣିବ ରାଈ କସ ଉପାୟେ ॥
ସୁଲକ୍ଷଣୀ ଶିରୋମଣି ନାରୀକୁଳରେ ଧନ୍ୟା ।
ମୋର କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମିଳିବ ଯେବେ ଏମନ୍ତ କନ୍ୟା ॥
ଶାଶୁ ଜଟିଳା ଯତନେ ଜଗି ପୁରେ ରଖାଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ନ ହୁଏ ଯାର ଛାଇ ଦେଖାଇ ॥
ପର ଘର ରନ୍ଧନକୁ ସେ କେମନ୍ତେ ଆସିବେ ।
ଗୋପେ ଶୁଣିଲେ ଯେ ମୋତେ ହାସ୍ୟ କରି ହସିବେ ॥
ମୋର ଭରସା ତ ହେଉନାହିଁ ଏମନ୍ତ କହି ।
ଯେବେ ନ ଆଣିବ ତେବେ ପୁଣି ପୁତ୍ର ଯେ ନୋହି ॥
ଅସମ୍ଭବ ଉଦବେଗ ମୋତେ ଦଇବ ଦେଲା ।
ଏତେ କହି ନେତ୍ର ଲୋତକରେ ପୂରିତ ହେଲା ॥
ଦେଖି ଯଶୋଦା ବିଷାଦ ତହିଁ ଧନିଷ୍ଠା କହି ।
ଅଛି କାରଣ ତୁମ୍ଭର ପୁରେ ଆସିବେ ରାଈ ॥
ତୁମ୍ଭ ବଧୂ କୁନ୍ଦଲତା ଏ ସୁଭଦ୍ରା ବନିତା ।
ବାଳିକାଙ୍କ ବଡ଼ ପ୍ରୀତି ବୃଷଭାନୁଦୁହିତା ॥
ଶାଶୁ ଜଟିଳା ତାଙ୍କର ଏହାଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ।
ତୁମ୍ଭ ନାମ ଧରି କହିଲେ ପେଷିବେ ଅବଶ୍ୟ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜାରେ ଯେ ବିପ୍ରଶର୍ମା ବରଣ କଲେ ।
ଶାଶୁ ଥାଇ ବଧୂ ଟାଳି ଉଦ୍ଭିଜବା ଛନ୍ଦିଲେ ॥

ବିପ୍ର କହିଲେ ଏ ମହାସତୀ ସାଧିବୀ ବାଳା ।
ସର୍ବସୁଲକ୍ଷଣୀ ହୋଇବ ଏ ଗର୍ଭ ସଫଳା ॥
ଶୁଣି ଜଟିଳା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପାଦେ ଭଗତି ହୋଇ ।
କୁଳରକ୍ଷିବ କେମନ୍ତେ ମୋତେ କହ ଗୋସାଇଁ ॥
ବିପ୍ର କହେ ବ୍ରଜେଶ୍ୱରୀ ସେବିବ କରେ ସଦୟେ ।
ଚିନ୍ତାମଣି ପଦପଦ୍ମରେ ସର୍ବସିଦ୍ଧି ହୁଏ ॥
ଏହିହେତୁ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରୀତି କରି ଶରଧା ।
କୁନ୍ଦଲତା ଗଲେ ବେଗେ ଘେନିଆସିବେ ରାଧା ॥
ଶୁଣି ଯଶୋବନ୍ତୀ ପେଷେ କୁନ୍ଦଲତାକୁ ଚାହିଁ ।
ମୋର ନିବେଦନ କହ ଜଟିଳାକୁ ମଣାଇ ॥
ମୁହିଁ ଶୁଣିଲି ରାଧିକା ରନ୍ଧନରେ ନିପୁଣ ।
ଜାଣେ ନାଡ଼ଶୀ ସଡ଼ଶୀ ନଳ ଭିନ ବିଧାନ ॥
ଆଜ ହେବ ଗୋପାଳ ଭୋଜୀ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଅଛି ।
ପେଷିବ ମୋ ସଙ୍ଗେ ରାଧା ପ୍ରହରେକ ମୁହୁର୍ତ୍ତି ॥
ଏତେକହି ଦାସୀସଙ୍ଗେ ଦେଇ ଉତ୍ତମ ଦ୍ରବ୍ୟ ।
ଆଜ୍ଞା ପାଇ କୁନ୍ଦଲତା ଚଳେ ହରଷଭାବେ ॥
ତୁରିତେଣ ଯାଇ ଯାବଟରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ।
ରାଧାକୁଞ୍ଜ ତେଜ ସଖୀସଙ୍ଗେ ପୁରେ ଯେ ଗଲେ ॥
ରତିଶ୍ରାନ୍ତେ ନିଶାଉନ୍ନିଦ୍ରରେ ତନୁ ଅଳସ ।
କୃଷ୍ଣ ବିଚ୍ଛେଦ ଖେଦରେ ଗରୁ କୁଚ କଳଶ ॥
ଶୁଭ ପଲଙ୍କରେ ଗତପ୍ରୀତି ସୁମରେ ମତି ।
ମନ ନୟନୁ ନ ଛୁଡ଼ଇ ସ୍ୱପନରେ ପତି ॥
ଆହା ପ୍ରାଣନାଥ ମୋର କେଉଁଠାଗଲେ ବିହ୍ୱଳେ ।
ମୋତେ ଛୁଡ଼ଯାଇ ନିଷ୍ଠୁରରେ ଶୟନ କଲେ ॥
ନିଦ୍ରା ନୋହିବ କମଳନେତ୍ରେ ମୋର ବିଚ୍ଛେଦେ ।
ଏତେସୁଖ ଏଡ଼ଗଲ ଏହି ଅରୁଣଉଦେ ॥
କେତେବେଳେ ଯାଇ ପ୍ରାଣନାଥ ମୁଖ ଦେଖିବ ।
ଏତେବେଳଯାଏ ଧୈର୍ଯ୍ୟ କେମନ୍ତେ ରଖିବ ॥
ସତେକ ଦଇବ ମୋରେ ଅନୁକୂଳ ହୋଇବ ।
ନନ୍ଦମନ୍ଦିରକୁ ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ଘେନାଇ ଯିବ ॥
କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନିମିତ୍ତ ପାକ ସମ୍ପାଦିବ ଯତନେ ।
କୃଷ୍ଣମୁଖ ଅବଲୋକେ ଦୁଃଖ ଯିବ ସେକ୍ଷଣେ ॥
ମନସ୍କାମନା ଅନ୍ତରେ ସେହି ଚେଷ୍ଟା ଆଭାସେ ।
କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗସଙ୍ଗ ନଖକ୍ଷତ ଚିହ୍ନ ଉଲ୍ଲାସେ ॥
ଚମକଣ ଗୃହ କହାଉନ୍ତେଣ ସଖୀ ଚେତାଇ ।
ଶ୍ୟାମ ଅଙ୍ଗେ ଜଡ଼ ନ ଛୁଡ଼ଇ ମନେ ଭାବଇ ॥
ସ୍କନ୍ଧେ ମାଜଣା ସୁବେଶ ହୋଇ ଆଳସ୍ୟ ତେଜ ।
କାମମୋହନକୁ ମୋହିବାକୁ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ସାଜ ॥
ଦନ୍ତଧାବନପୂର୍ବକ ମାଡ଼ି ବେଗ ବଢ଼ାଅ ।
ବୁଢ଼ୀ ନ ଦେଖଣୁ ଉତ୍ତରଙ୍ଗ ଚିହ୍ନ ଛଡ଼ାଅ ॥
ଶୁଣି ଚଞ୍ଚଳଚିତ୍ତରେ ଶଯ୍ୟା ତେଜଣ ଚଳେ ।
ପ୍ରାତଃକୃତ୍ୟ ବଢ଼ାଇ ମାଜଣାମଣ୍ଡପେ ମିଳେ ॥
ହେମବର୍ଣ୍ଣ ଚୂତପତ୍ରେ ଦନ୍ତଧାବନ କରି ।
ତୋଳ ସୁଦେବୀ ଦିଅନ୍ତି ହେମଝରରେ ବାରି ॥
ହେମପାତ୍ରରେ ରସନା ଶୋଧି ଦଶନ ଖୁଣ୍ଟି ।
ସେସ୍ଥା ସେବା ଘେନି ସଖୀଗଣ ଅଛନ୍ତି ଖଟି ॥
ଜେମା ମାଜଣା ନିମିତ୍ତ ବାସ ପରିଧାପନ ।
ସୁବାସିତ ତୈଳେ ଗନ୍ଧ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗରେ ଲେପନ ॥
ନାନା ସୁଗନ୍ଧ କୁଙ୍କୁମ ଘାଣ୍ଟି ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ବୋଳ ।
ଛଡ଼ାଗନ୍ଧ ଦୂର କଲେ ସର୍ବସଜନୀ ମିଳ ॥
ଶୁଦ୍ଧଜାମ୍ବୁନଦ ରସାଣିଲେ ଯେସନେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ।
ମୃଦୁମନୋହର ତନୁ ତେସନେ ଦିଶେ ନିର୍ମଳ ॥
ତିଳ ଅଂଳାଦି ନବଗ୍ରହ ନାନା ସୁଗନ୍ଧେ ।
ସ୍ନାନ ସୁବାସଜଳେ କରାନ୍ତି ସଜନୀବୃନ୍ଦେ ॥
ଶତ ହେମକୁମ୍ଭ ଶୀତଜଳ ମସ୍ତକେ ଢାଳ ।
କେହୁ ଅଙ୍ଗ ମାର୍ଜନା କରି କେଶ ପଖାଳ ॥
ପଟ୍ଟବାସେ ତନୁ ପୋଛୁ ପିନ୍ଧି ସୁରଙ୍ଗପାଟେ ।
ବେଶ ନିମିତ୍ତ ବିଜେ କରାଇ ରତନପୀଠେ ॥
ଘେନ ବଞ୍ଜନୀ ଚମ୍ପକଲତା କେଶ ଶୁଖାଏ ।
ପାଶେହେଳି ଅଗ୍ରଧୂପ ରଙ୍ଗଦେବୀ ଦେଖାଏ ॥
ଗୁରୁଚିକୁଣୀରେ ଚିରି ବେଣୀରଞ୍ଜେ ତୁଳସୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ରରଶ୍ମି ମୋତି ସୀମନ୍ତିସେ କେତକୀଖୋସି ॥
ହେଳି ନର୍ମଦା ମାଳୁଣୀ ନାନା କୁସୁମ ଆଏ ।
..ବେଣୀରଞ୍ଜି ଅଗ୍ରେ ଥୋପାମଣ୍ଡି ପୃଷ୍ଠେଲମ୍ବାଏ ॥
ଚଉପାଶେ ବେଢ଼ି ସହଚରୀ ବେଶ କରଇ ।
ଗନ୍ଧଚନ୍ଦନ ସିନ୍ଦୂର ହେମପାତ୍ରେ ପୂରଇ ॥
ମୃଗମଦ କର୍ପୂର ଚୂଆଚନ୍ଦନ ଗୋଳି ।
ରଚେ ବିଶାଖା ଚନ୍ଦ୍ରମକର/ସୁପତ୍ରାବଳୀ ॥

ନୀଳନଳିନ ନୟନେ ସରୁ ଅଞ୍ଜନ ରଂଜ ।
ସ୍ବଚ୍ଛଭ୍ରୂଲତା କୋଦଣ୍ଡଗୁଣ ପ୍ରାଏ ବଙ୍କ ॥
ରତ୍ନ ଆଭରଣ ଯେତେଣ ଅନଙ୍ଗ ମଞ୍ଜୁଷା ।
ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗେ ଖଞ୍ଜେ ଭୃଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ପ୍ରମୋଦଭର ॥
ହେମଗୁଣ ମୋତିବର ତିଳଫୁଲ ନାସାରେ ।
ମଲ୍ଲିକଢ଼ି ଫୁଲଗୋଟି ଆମକର୍ଣ୍ଣଦେଶରେ ॥
ସାଚପାନ ଗୁରୁ ହେମପାତ୍ର କର୍ପୂରଯୋଗେ ।
ବିମ୍ବାଧରେଣ ଲଳିତା ଲାଗି କରେ ସଂଯୋଗେ ॥
ଗଳେ ହେମଗୁଚ୍ଛସର ହେମମାଳା ପଦକ ।
ରତ୍ନବେଢ଼ରେ ମେଢ଼ ମଧ୍ୟରେ ନୀଳାନାୟକ ॥
ବାହେ ତାଡ଼ କରେ ଚୂଡ଼ ରତ୍ନମୁଦ୍ର ଅଙ୍ଗୁଳି ।
ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ଘନସାର ଗୁରୁଚନ୍ଦନ ବୋଳି ॥
ଚିନା ଗନ୍ଧାଗୁଂଗନ୍ଧାରେ ନାନା ବସନ ଭଙ୍ଗି ।
ବେଶ ଅନୁରୂପେ ବାସ ପୁଣି ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ଲାଗି ॥
ନୀଳ ମୃଦୁଳ ଦୁକୂଳକଟି ପରିଧାପନ ।
ହେମମେଖଳା କଙ୍କିଣୀ ସାରବନ୍ଧ ଶୋଭନ ॥
ଉରେ ମଣ୍ଡଳେ କନକ କମନୀୟ କାଞ୍ଚୁଳି ।
ପୃଷ୍ଠଭାଗରେ ବନ୍ଧଖଞ୍ଜଣୀ ଝୁମ୍ପା ଓହୋଳି ॥
ସରୁ ସୁରଙ୍ଗ ଅମ୍ବର ଉପରଣ ଉପରେ ।
କିବା ଅରୁଣ ଆଚ୍ଛାଦେ ହେମଗିରିବରରେ ॥
ହୃଦେ ଅନୁରାଗଲତା ବଢ଼ି ପୁଟି ବିକଶେ ।
କୃଷ୍ଣ ତମାଳ ତରୁକୁ ଅବଲମ୍ବନ ଆଶେ ॥
ପଦ୍ମପୟରେ ନୂପୁର ଗୁରୁ ଝୁଣ୍ଟିଆ ଖଞ୍ଜି ।
ଅତି ମନୋହର କରି ସରୁ ଅଳତା ରଞ୍ଜି ॥
ଧରି ଦର୍ପଣ ଶ୍ରୀମୁଖରେ ଇନ୍ଦୁରେଖା ଦେଖାଇ ।
ଶ୍ୟାମମୋହନ ବେଶକୁ ଚାହିଁ ପୁଲକ ରାଇ ॥
ଲୀଳାପଦ୍ମ ବୃନ୍ଦା ନେଇ ଏହି ସମୟେ ଦେଲେ ।
ବେଶ ବଢ଼ାଇ ସଜନୀଗଣ ମଙ୍ଗଳ କଲେ ॥
ଏମନ୍ତେଣ ମିଳେ କୁନ୍ଦଲତା ଜଟିଳା ପାଶେ ।
ପାଦେ ଓଳଗନ୍ତେ ବୃଦ୍ଧା କୋଳେ ଧରି ଆଶ୍ବାସେ ॥
ପାଶେ ବସାଇଣ ପୁଚ୍ଛେ ବ୍ରଜେଶ୍ବରୀ କୁଶଳ ।
କହେ ସୁଭଦ୍ରବନିତା ମାଏ ସର୍ବ ମଙ୍ଗଳ ॥
ପୁଣ ପୁଚ୍ଛେ ଉପହାର ଦ୍ରବ୍ୟ ଦେଖି ଯତ୍ନାରେ ।
ବ୍ରଜେଶ୍ବରୀ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇଛନ୍ତି ତୁମ୍ଭରେ ॥

ଅଘା ବକାଦ୍ଦି ସମ୍ପଦ ହରୁଥିଲେ ସବୁରି ।
ଧର୍ମବଳେ ବାଳମେଳେ ରାମକୃଷ୍ଣ ଉବୁରି ॥
ଏହୁ ଶତ୍ରୁଖଣ୍ଡନଙ୍କୁ ଭୋଜି ଗୋପାଳେ ଦେବ ।
ପୁତ୍ରବଧୂ ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ନନ୍ଦପୁରକୁ ଯିବ ॥
ରାଧା ରନ୍ଧନା ଯୋଗାଡ଼ ସବୁ ଅମୃତମୟେ ।
ମୋତେ କହ୍ବଣ ପେଷିଅଛନ୍ତି ବନ୍ଧୁ ବିନୟେ ॥
ଅତି ଶରଧା ରାଧାକୁ ମୋର ସଙ୍ଗେ ପେଷିବ ।
ବ୍ରଜେଶ୍ବରୀ କଥା ଯେବେ ବେନି କୁଳ ତୋଷିବ ॥
ଏପ୍ରବନ୍ଧ ଶୁଣି ଜଟିଳା ବଖାଇ କହେ ବଚନ ।
ଧେନୁ ମଧ୍ୟ ଦିନେ ଦିନକର କରେ ଅର୍ଚ୍ଚନ ॥
ଦୁର୍ବାସାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଉପଦେଶରେ ।
ବାଧ୍ୟ ହେଲେ ଶସ୍ତ୍ର ହେବ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଆୟୁରେ ॥
ବୃଷଭାନୁ ଶାଶୁ ମୁଖରା ପ୍ରବେଶ ଏକାଳେ ।
ରାଧାମୁଖୀ ବନ୍ଦୁମନ୍ତି ବେନି ଜାଣି ମିଳିଲେ ॥
କୁନ୍ଦଲତା ଜଟିଳାର କଥା ବିଷାଦେ ପଢ଼ି ।
ରାଧାମୁଖୀ କହେ ଉଭୟଙ୍କୁ ସଂଶୟ ଫେଡ଼ି ॥
କାର୍ଯ୍ୟକାରଣେ ଯୋଗାଡ଼ ଭଲ ରନ୍ଧୁଣୀ ଲୋଡ଼ା ।
ଅମୃତୁଁ ଅଧିକ ତୁମ୍ଭ ବଧୂ ପାକସଜଡ଼ା ॥
ମୁଖରାର ମୁଖ ଚାହିଁ ବନ୍ଦୁମନ୍ତି କହଇ ।
ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଅବଜ୍ଞାରେ କର୍ମଫଳ ନୁହଇ ॥
ବେନିଜନଙ୍କୁ ଏ ବେନି ସଖୀ ଉଚିତ କହେ ।
ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯେବେ ଚଳ ପୁତ୍ରବଧୂ ସମୂହେ ॥
ଅଭିମନ୍ୟୁ ଦୂରଗୋଷ୍ଠେ ତୁମ୍ଭେ ଗୃହ ଜଞ୍ଜାଳେ ।
ଯାଇ ନ ପାରିଲେ ବଧୂ ଯାଉ ଏହାଙ୍କ ମେଳେ ॥
ପ୍ରହରେକ ନନ୍ଦପୁରେ ରହି ଆସିବେ ରାନ୍ଧି ।
ପୁଣ ମଧ୍ୟାହ୍ନେ କରିବେ ଅର୍କପୂଜାର ବିଧି ॥
ଏମନ୍ତେଣ ବେନିକୁଳ କାର୍ଯ୍ୟ କାରଣ ରହୁ ।
କୁନ୍ଦଲତା ବୋଲେ ମାଏ ଏହୁ ପ୍ରମାଣ ହେଉ ॥
ଶୁଣି ମୁଖରା ଜଟିଳା ସନମତେ ବିଚାରି ।
ପୁଣ ଜଟିଳା କୁନ୍ଦଲତାକୁ କଥା ପଚାରି ॥
ତୁମ୍ଭ ଦିଅର କହ୍ନାଇ ଅଦଭୁତ ଚରିତ୍ର ।
ପର ରମଣୀ ରମଣେ ରତ ଅନୁବରତ ॥
କୁଳବଧୂ ଯାତ ନଦୋହଲାଇ ଶୁଷ୍କ ବାଉଁଶେ ।
ନଯାଇନ୍ଧ ଏବାନି ଚମ୍ପକଗନ୍ଧି ନବକାଇଁଶେ ॥

ଧରି ଧଇର୍ଯ୍ୟ ନ ରହେ ଗୃହେଁ ମୋହନରୂପ ।
ଏହି କଥା ମନେ ବିଚାରିଣ ପାଉଛି ତାପ ॥
ଚୁପି ଦଶନେ ରସନା କାମ୍ପ୍ତି କରକୁ ଦେଇ ।
କୁନ୍ଦଲତା କହେ ଅତି ଲାଜକୁଳା କହ୍ନାଇ ॥
ପରିହାସ ଭାଷା ହେନେ ଆମ୍ଭେ ଶୁଣି ତ ନାହୁଁ ।
ତାର ଆଉଳ ପାଉଳ ଘେନୁ କହିଲୁ ଯେହୁ ॥
ସେତ ରାସ ଦିବସରେ ଦଣ୍ଡେ ନ ରହେ ଘରେ ।
ନିରନ୍ତର ଗୋଷ୍ଠେ ବନେ ସଖା ଘେନି ବିହରେ ॥
ଆମ୍ଭେମାନେ ହାସ୍ୟ କଲେ ତହୁଁ ଲାଜ ପଳାଇ ।
ପରବଧୂକୁ କେମନ୍ତେ ପୁଣି ମତି ବଳାଇ ॥
ଧର୍ମେ ଥିଲାକୁ ସେ ଧର୍ମ ଦେଖ ପ୍ରତିପାଳଇ ।
ନୋହିଲେ କି ବକା ଅଘା ବଦନରୁ ତରଇ ॥
ପୂର୍ବେ ଗର୍ଗ କହିଛନ୍ତି ଏହୁ ଗୋପ ରଖିବ ।
କରଦାନ ଛଡ଼ାଇଣ କଂସଭୟୁ ନାଶିବ ॥
ବୋଲେ ଜଟିଳା କହିଲ ଅମା ସ୍ୱରୂପ କଥା ।
ଦୁଷ୍ଟ ସଂହାରି ଗୋକୁଳେ ଶୁଣି ବଡ଼ ସମର୍ଥା ॥
ସେହୁ ରାମକୃଷ୍ଣ କୁଶଳ ସମସ୍ତଙ୍କ ଲୋଡ଼ା ।
ନିଅ ରାଧାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରୁ କ୍ଷଣେ ନୋହିବ ଛଡ଼ା ॥
ମୋର ଏତକ ମାଗୁଣି କୁଳରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ।
ବ୍ରଜେଶ୍ୱରୀ ଚିନ୍ତାମଣି ବଧୂ ଲଭେ ଯେମନ୍ତେ ॥
ଶୀଘ୍ର ଆସି କରି ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ଅର୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନ ।
ସନମତ ପ୍ରମୋଦରେ କୁନ୍ଦଲତା ବଚନ ॥
ନିଜ ଉରେ କର ଦେଇ ବୋଲେ ଲାଗିଲା ମୋତେ ।
ବ୍ରଜେଶ୍ୱରୀ ଚିନ୍ତାମଣି ବଧୂ ଲଭେ ଯେମନ୍ତେ ॥
ପ୍ରହରେକ ପାକ ସମ୍ପାଦିଣ ଆଣିବ ଜେମା ।
ସତ୍ୟ ଅସତ୍ୟ ମୋ ବାଣୀ ଆଜଠାରୁ ଜାଣିମା ॥
ସଖୀଜନେ ଶୁଣି ବେଗେ ରାଧାମୁଖରେ କହି ।
ଅନନ୍ତରେ ହରଷେ ବୋଲେ ଏମନ୍ତଅଛି କାହିଁ ॥
କାହା ବଧୂ ପର ଘରେ ଗମେ ରାନ୍ଧି ଶ୍ରୀପନେ ।
ନିଜ ଝିଅ ପଠିଆନ୍ତି ବ୍ରଜେଶ୍ୱରୀ ବରଣେ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା କରି ଯାଏ ତେଣୁ ଆସି ନ ପାରେ ।
ଗୃହଚରଗୃରେ ତନୁ ଅତି ଅଶକତରେ ॥
ଶାଶୁ ବୋଲନ୍ତି ଗୋ ମାଏ ଲୁଚିଯାଇ ତୁମ୍ଭର ।
ସେହୁ ବ୍ରଜେଶ୍ୱରୀ ସବୁଦିନେ ହିତ ଆମ୍ଭର ॥

ପର ବୁଝନ୍ତି ଆପଣା ବୋଲି ତାଙ୍କୁ ଜାଣିବା ।
ମୋର ତହୁଁ ଶତଗୁଣେ ଇଷ୍ଟ କରି ମାନିବା ॥
ଗୃହଚରଗୃ ଏବେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କିଛି ନ ଲାଗୁ ।
ତୁମ୍ଭ ନନ୍ଦ ଗୋରସ ଆଦି ରାନ୍ଧି ସଂଯୋଗୁ ॥
ନନ୍ଦମନ୍ଦିରେ ସଜନୀବୃନ୍ଦ ଘେନି ବିଧାନେ ।
ପାକ ସମ୍ପାଦି ତପନ ପୂଜି ଆସି ମଧ୍ୟାହ୍ନେ ॥
କୁନ୍ଦଲତା ଅମ୍ଭ ବିଶ୍ୱାସ ବଚନରେ ଥିବ ।
ଯଶୋବନ୍ତୀ ବନ୍ଦିପ୍ରହରେକ ରାନ୍ଧି ଆସିବ ॥
କୁନ୍ଦଲତା କରେ କର ଦେଇ ଏତକ କହି ।
ତୁମ୍ଭେ ଘେନି ଆସି ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା କରାଅ ରାଈ ॥
ପୁଣି ଲଳିତା ବିଶାଖା ସଖୀଗଣଙ୍କୁ କହେ ।
ରାଈ ରକ୍ଷାପାଳ କରି ବେଗେ ଆଣିବ ଗୃହେ ॥
ଶାଶୁ ଆଜ୍ଞାପାଇ ତୋଷ ରାଧା ସଜନୀବୃନ୍ଦେ ।
କୁନ୍ଦଲତା ଘେନି ନନ୍ଦପୁର ଗଲେ ଆନନ୍ଦେ ॥
ରାଈ ଆସିବାକୁ ଯଶୋବନ୍ତୀ ପଥ ନିରେପେ ।
ଏମନ୍ତେଣ ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ରାଧା ମିଳେ ସମୀପେ ॥
ପାଦେ ଓଳଗନ୍ତି କୋଳ କରି ଯଶୋଦା ଘେନେ ।
ନବବଧୂ ନବପ୍ରବେଶରେ ଆନନ୍ଦ ଯେହ୍ନେ ॥
ଶିର ଆଉଁସି ଆଘ୍ରାଣ କରି କଲ୍ୟାଣ ବାଣୀ ।
ପତି ସଉଭାଗୀ ସୁଲକ୍ଷଣୀ କୁଳମଣ୍ଡନୀ ॥
ରୋହିଣୀ ପାଶେ ଆନନ୍ଦେ ଯେତେ ସଜନୀଗଣ ।
ପାଦେ ଓଳଗନ୍ତେ କର ଧରି କରେ କଲ୍ୟାଣ ॥
ସଖୀ ଜଣେ ଜଣେ ଓଳଗିଲେ ସମ୍ଭାବନାରେ ।
ପାଦ ପଖାଳିଣ ପାକଶାଳେ ଗଲେ ଆଦରେ ॥
କୁନ୍ଦଲତା କହେ ଜଟିଳାର ବଚନ ଯେତେ ।
ଶୁଣି ନନ୍ଦରାଣୀ ବଧୂକୁ ପ୍ରଶଂସେ ବହୁତେ ॥
ରୋହିଣୀର ସଙ୍ଗେ ରାଈ ଯାଇ ପାକ ସମ୍ପାଦେ ।
କର ଲାଗିବା ମାତ୍ରକେ ହୁଏ ସକଳ ସିଦ୍ଧି ॥
ସଖୀ ଲଳିତା ବିଶାଖା ଚିତ୍ରା ଚମ୍ପକଲତା ।
ରଙ୍ଗଦେବୀ ଯେ ସୁଦେବୀ ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ସହିତା ॥
ଇନ୍ଦୁରେଖା ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ଧନିଷ୍ଠା ଆଦି ।
ପ୍ରିୟମାଲତୀ ବାସନ୍ତୀ ସେ ତୁଳସୀ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ॥
ରୂପମଞ୍ଜରୀ ଗୁଣମଞ୍ଜରୀ ରତ୍ନମଞ୍ଜରୀ ।
ଏହି ଆଦି ଏକ ଏକ ଆଉଡ଼ିକ ଆବୋରି ॥

ଦେଖି ଦାସୀଙ୍କି ଲଗାଇ ଫଳମୂଳ ପଲ୍ଲବେ ।
ନତ ତୋହାରୁ ସେବକେ ଖଣ୍ଡାନ୍ତି ସେ ସୂକ୍ଷ୍ମତେ ॥
ନାନାବିଧ ବ୍ୟଞ୍ଜନକୁ ପରଜନେ ସଂଯୋଗି ।
ଯେହୁ ସହିଁକି ସେ ଲୋଡ଼ା ସେହୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ନିଯୋଗି ॥
ଜିରା ଜାଇଫଳ ତେଜପତ୍ର ମେଥି ମରିଚ ।
ହିଙ୍ଗୁ ଲବଙ୍ଗ ଗୁଆଣି ଶ୍ରୀକର୍ପୂର ଏଲାଚ ॥
ଅଦା ଲବଣ ତିନ୍ତିଡ଼ିରସ ମିଶ୍ରିଶର୍କରେ ।
ଷଡ଼ରସରେ ଯୋଗାଡ଼ ସର୍ବ ଘୃତପକ୍ୱରେ ॥
ଶାକ ଶାକର ଘଣ୍ଟାମୁଗ ମଧୁର ଘଣ୍ଟାତଳିଆ ।
ଏକେବେକ ତିନି ପରିବା ମିଶାଣି କରିବା ॥
ମଧୁରୁଚି ମନରୁଚି କରି ମରିଚପାଣି ।
ଏକ ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ତାହା କେ ପାରେ ଗଣି ॥
ଫଳମୂଳ ଭକ୍ଷ୍ୟ ଆଦି ତିନିଶହ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ।
ଅଛି ଯତନେ ଯେମନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ମନରଞ୍ଜନ ॥
କ୍ଷୀର ଶିଖରିଣୀ କ୍ଷିରସା ଖେଚଡ଼ି ବାଟୁଲା ।
ଦଧିକଡ଼ି ମାଠରୁଆ ପରିପାକ କୋମଳା ॥
ନାନାବର୍ଣ୍ଣେଣ ଫୁଲସାବଲ୍ଲଭର ତଣ୍ଡୁଳେ ।
ସର ଦୁଧସାର ନାରିକେଳ ରସ ସାକରେ ॥
ଘୃତ ପୂରିଇ ବିବିଧ ପୁରି ଖଣ୍ଡମିଶାଇ ।
କେହୁ ପ୍ରମାଣେ ଜଡ଼ାଇ କସ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ବୁଡ଼ାଇ ॥
ନାନାପ୍ରକାରେଣ ଲଡ଼ୁ ବଡ଼ା ମହାପଷ୍ଟକ ।
କୃଷ୍ଣ ବଡ଼ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଅମୃତକେଳିରେ ଅଧିକ ॥
ନାଡ଼ ପାଚୁଡ଼ି ଚିପୁରି ଝିଲ୍ଲି ଗୋଧୂମରୁଟି ।
ସରପୁଳି ଶ୍ରୀକର୍ପୂରକେଳି କୃଷ୍ଣ ରୁଚଟି ॥
ନାରିକେଳରସ କୋରା ରସ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳା ।
ଖଇଘୃତେ ପୋଇଖଣ୍ଡ ଚୂର୍ଣ୍ଣକର୍ପୂର ମେଳା ॥
ଏହିମତେଣ ଅନେକବିଧ ପାକ ସମାଧ ।
କାମଧେନୁ ପ୍ରସାଦରୁ ହୁଏ କ୍ଷଣେକେ ସିଦ୍ଧି ॥
ନବମୃତ୍ତିକା ପାତ୍ରରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରଖାଇ ।
ଯଶୋଦାଙ୍କୁ ଆଣି ପରିଗୁଣ କହି ଦେଖାଇ ॥
ବେଦଘଡ଼ିମାନେ ଏତେ ହର୍ଷ ଦେଖି ପ୍ରଶଂସେ ।
ତତ୍‌କାଳେ ଭୃତ୍ୟଜନ ଯାଇ ଗୋଷ୍ଠକୁ ପେଷେ ॥
ବେଗେଣ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗୋପକୁମାର ସଙ୍ଗେ ।
ବୃଷଭାନୁନନ୍ଦିନୀର ପାକ ଭୁଞ୍ଜିବେ ରଙ୍ଗେ ॥

ଏକ ପରେ ଆରକକୁ ପୁଣ ପୁଣ ପେଶନ୍ତି ।
ଦୁଧଭାରମାନ ଘେନିଣ ଗୋପାଳେ ଆସନ୍ତି ॥
ମାଏ ପଚାରନ୍ତି କାହ୍ନୁ ମୋର କି କରୁଅଛୁ ।
କେହୁ କହେ କୁମର ଭ୍ରମର ଗାଈ ଦୁହୁଁଛୁ ॥
କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ସେ ବୃଷେ ବୃଷେ ଯୁଦ୍ଧ ଲଗାଇ ।
ମହାବଳୀସ୍ୱାର ଷଣ୍ଢକୁ ନ ପାରେ ଭଗାଇ ॥
କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ବାଳକମେଳେ ଲଉଡ଼ି ଖେଳେ ।
କେହୁ ବୋଲେ ଘଣ୍ଟବେଣୁ ଆଣି ବନକୁ ଗଲେ ॥
ଶୁଣି ଆରତ ଉଦ୍ରେକେ ମାଏ ଲୋକବରଗେ ।
ମୋର ସପଥ ଦେଇ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଆଣିବ ବେଗେ ॥
ଆଜ ପ୍ରଭାତୁଁ ଦେଖିଛୁ ପେଟ ଯାଉଛି ପଶି ।
ମାସଉପବାସୀ ପ୍ରାୟ ଅଛି ଦୁର୍ବଳ ହରି ॥
ଭୃତ୍ୟଗଣ ପେଷି ଖଣ୍ଡେଦୂର ଯାଇ ଅନାଇଁ ।
ଦୁଧଭାର ଚଳାଇଣ ପଛେ ଆସେ କହ୍ନାଇ ॥
ଘନ ଘନ ଭୃତ୍ୟଜନେ ଦେଖି କରେ ହାକରି ।
ଆଜ ବୃଷଭାନୁ ଜେମା ଆଣି ପାକେ ତତ୍ପରି ॥
ଶୁଣି ସାନନ୍ଦେ ସୁବଳ ମଧୁମଙ୍ଗଳେ ଗ୍ରହିଁ ।
କାହିଁ ଇଷିତେ ଇଙ୍ଗିତେ ମଧୁମଙ୍ଗଳ କହ୍ନ ॥
ଲୁଙ୍ଗବିଛେଦରେ ପଦ୍ମ ମକରନ୍ଦ ଉନ୍ମତ୍ତେ ।
ଯେହୁ ଭୁଜ ଣ ପଦ୍ମିନୀ ଆମେ କାନ୍ତପୁରତେ ॥
ପୁଣି ରକ୍ଷକ ସେବକ ଯାଇ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କହେ ।
ବେଗେ ପୁରେ ଚଳ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଅଛନ୍ତି ମାଏ ॥
ବୃଷଭାନୁ ଦୁହିତାକୁ ଆଣି ପାକସଂଯୋଗେ ।
ଷଡ଼ରସରେ ଭୋଜନ ସର୍ବକୁମାର ସଙ୍ଗେ ॥
ଶୁଣି ନାଚେ ବଟୁ ଆନନ୍ଦରେ ହେଣ୍ଡି କି ମାରି ।
ଆଜ ଭୁଞ୍ଜିବାରେ ମହାସ୍ୱାଦୁ ଉଦର ଭରି ॥
ପୁଣି କୃଷ୍ଣ ଧରି କହେ ତୋତେ ମୁରଲୀବଣ ।
ମୋତେ ତୋର ପେଟ ଲଡ଼ୁ ଦେବୁ କର ପ୍ରମାଣ ॥
ହଜ ହଜ ଦେବା ବୋଲି କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ହସନ୍ତି ।
ରାମ ସୁଦାମ ସୁଭଦ୍ର ଆଦି ଆସି ମିଳନ୍ତି ॥
ପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତେ ମା ବୋଲନ୍ତି ସ୍ନେହରେ ।
ଏତେ ବିଳମ୍ବ ସେ କକେ ଦୁଃଖ ଦେଇ ମୋହରେ ॥
ସର୍ବେ ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ହୋଇଣ ଭୋଜନେ ବସ ।
ଶୁଣି ଜନନୀ ବଚନ ଗୋପପୁଏ ହରଷ ॥

ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ହେବାକୁ ଯେଝାପୁରକୁ ଗଲେ ।
ପୁରମାଜଣା ମଣ୍ଡପେ କୃଷ୍ଣ ବିଜୟ କଲେ ॥
ସୁଗନ୍ଧେଣ ତୈଳ ପୁଷ୍ପ ସୁବାସିତ ତଇଳେ ।
ଅଙ୍ଗମର୍ଦ୍ଦନ କରିଣ ସ୍ନାନ ସୁବାସ ଜଳେ ॥
କରେ ରକ୍ତକ ମାର୍ଜନ ପ୍ରକ୍ଷାଳନ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ।
କଟିଦେଶେ ପୀତବାସ ଲାଗି କରେ ସାରଙ୍ଗ ॥
ପାଦେ ନୂପୁର କରେ ବଳୟ କଟି କିଙ୍କିଣୀ ।
ଉରେ ହାର ମାଳପଦକ ଏ କୌସ୍ତୁଭମଣି ॥
କର୍ଣ୍ଣେ କୁଣ୍ଡଳ ନାସେ ମୁକୁତା ଭାଲେ ତିଳକ ।
ଗନ୍ଧଚନ୍ଦନ ସର୍ବାଙ୍ଗେ କରେ ନାନାଚିତ୍ରକ ॥
ବିମ୍ବାଧରେଣ ତାମ୍ବୁଳ ଲାଗି କରେ ଜମ୍ଭିଲା ।
ନର୍ମଦାର ପୁଷ୍ପ ସେବେ ଗନ୍ଧ କୁସୁମମାଳା ॥
ଚୂଳ ବନାଇଣ ସୁବଳ ନାନା କୁସୁମେ ମଣ୍ଡି ।
ପଦ୍ମପାଦେ ଦାସ ଦେଲା ରତ୍ନପାଦୁକା ଯୋଡ଼ି ॥
ନବପ୍ରିୟ ପୁରପ୍ରବେଶେଣ ଯେତେକ ବଲ୍ଲଭ ।
ଅନୁରାଗେ ଉଦବେଗ ହର ଅତି ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ॥
ବେଗେ ବଢ଼ାକର ମାତଃ ମୋତେ କ୍ଷୁଧା ଲାଗୁଛି ।
ମାଏ ବୋଲନ୍ତି ହେ ବାବୁ ସବୁ ସଂଯୋଗ ଅଛି ॥
ସର୍ବ କୁମାରଙ୍କୁ ଘେନ ପାଦପଖାଳ ବସ ।
ବୃଷଭାନୁଜେମା ପାକ ଭୁଞ୍ଜି ଉଦର ତୋଷ ॥
ଶୁଣି ଚରଣ ପଖାଳ ହରି ଭୋଜନସ୍ଥଳେ ।
ହେମଆସନେ ବସିଲେ ସର୍ବକୁମାର ମେଳେ ॥
କୃଷ୍ଣ ଦକ୍ଷିଣେ ସୁଭଦ୍ର ବଳଭଦ୍ର ଶ୍ରୀଦାମେ ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ ଆଦି ବସିଲେ ବାମେ ॥
ରତ୍ନଝରରେ ସୁବାସବାରି ସକଳ ପାଶେ ।
ରାଧା ହେମପାତ୍ରେ ସଂଯୋଗେ ରୋହିଣୀ ପରଶେ ॥
କ୍ରମେ ପ୍ରବେଶ କରିଣ ସର୍ବଠାବରେ ଦେଲେ ।
ସ୍ୱାଦସଉରଭେ ସର୍ବବାଳେ ଭୋଜନ କଲେ ॥
ଯଶୋବନ୍ତୀ ଦ୍ରବ୍ୟ ଚାହାଁଇ ଯତନେ ଭୁଞ୍ଜାଇ ।
ଏକ ଆରେକ ଛଳାଇ ପୁଷ୍ପ ମନ ରଞ୍ଜାଇ ॥
ଯହିଁ ଯାହାର ସ୍ପୃହା ତାହା ଅଣାଇଦିଏ ।
ହାସରସେ ବିଦ୍ୟୁଲୋଭେ ଖାଇବାର ଉପାୟେ ॥
ଅମା ଏରୂପେ ରନ୍ଧନ ଯେବେ ନିତ୍ୟେହିଁ କର ।
କୃଷ୍ଣ ମନରୁଚ ହେବ ଭୁଞ୍ଜି ଉଦର ଭର ॥
ମା ବୋଲନ୍ତି ପେଟଭରି ଯେବେ ଭୁଞ୍ଜ କହ୍ନାଇ
ତେବେ ଏରୂପ କରିବ ରାଇ ନିତ୍ୟ ଅଣାଇ ॥
ଗବାକ୍ଷଗବାକ୍ଷ ଭିତରେ ଦେଖେ ଭୋଜନ ଲୀଳା ।
ମୁଖପଦ୍ମ ମକରନ୍ଦେ ନେତ୍ରଭ୍ରମର ମେଳା ॥
କୃଷ୍ଣଲୋଚନ ଚକୋର ରାଧାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନେ ।
ବେନଜନ ଦରଶନ ସ୍ପରଶନ ମନନେ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅମୃତ ଭୋଜନେ ସର୍ବେ ଉଦର ଭରି ।
କୃଷ୍ଣ ସବୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅଧେ ଅଧେ ଭୋଜନ କରି ॥
ଯତ୍ନେ ଧନିଷ୍ଠା ସେ ଅବଶେଷ ପାତ୍ରେ ପୂରାଇ ।
ଭୃତ୍ୟଜନ ଜଳ ଆଚମନ କୁଣ୍ଡେ କରାଇ ॥
କୃଷ୍ଣ ତାମ୍ବୁଳ ଭୁଞ୍ଜି ପଦ୍ମଢଙ୍ଗେ ପଲଙ୍କପରେ ।
ଦେବୀଆଜ୍ଞା ଘେନଭୁଞ୍ଜେ ରାଇ ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ॥
ସର୍ବେ ତୋଷ ଭୋଜନରେ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଶେଷରେ ।
ଆଚମନ ମୁଖବାସ ଦାସ ସେବେ ପାଶରେ ॥
ଏଥୁ ପଞ୍ଚମବୋଲି ସହସ୍ରପଦ ଶରଣେ ।
ଏଣେ ଭକତ ହୁଏ ନିର୍ଭୟ ଜନ୍ମମରଣେ ॥
ଶୁଣି ବଇଷ୍ଣବ ଗୋସାଇଁ ମୋ ଦୋଷ ନ ଧର ।
ସଖୀଭାବ ଉପାସନା ଜନେ କର ବିଚାର ॥
ଅନ୍ୟେ ପ୍ରକାଶ ନ କର ମୋର ବିନୟ ଘେନ ।
ଦନ୍ତେ ତୃଣ ଧରିଣ ମୋର ଏତେ ମାଗୁଣି ॥
ସଂସ୍କୃତେ ରୂପସନାତନ ଗୋସାଇଁ ଲେଖି ।
ବିଷୟୀ ହେତୁରେ ପ୍ରାଣୀ ନ ପାଇଲେ ତା ଦେଖି ॥
ତେଣୁ ପରାକୃତ ଲେଖି ଆପଣାକୁ ବୁଝାଇ ।
ଦୁରାଚାର ପାଷାଣ୍ଡ ଏ ନାନାମତେ ଭଣ୍ଡାଇ ॥
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ପ୍ରେମ ଗୂଢ଼ତର ନିଗମପର ।
ତେଣୁ ଶେଷଈଶଲୋକେ ଶେଷ ବୁଦ୍ଧେ ଗୋଚର ॥
ଗାଢ଼ ଲଉଲ୍ୟ ନମ୍ରତା ହେଲେ ଏ ରସ ପାଇ ।
ଶ୍ରଦ୍ଧା ଶକ୍ତି ରୁଚ ଆଦି ଭାବେ ସଙ୍ଗେ ମିଳଇ ॥
ବହୁ ଜନ୍ମଜନ୍ମାନ୍ତରେ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ସାଧନ ।
ଅସାଧୁର ସଙ୍ଗେ ଅରଜିଲା ଧନ ନିର୍ଦ୍ଧନ ॥
ଏହିହେତୁରୁ ସୁଜନେ ସାଧୁସଙ୍ଗ କରିବା ।
ଗୁରୁପାଦ-ନାବଆଶ୍ରେ ଭବସିନ୍ଧୁ ତରିବା ॥
ଆଶ୍ରେ କର ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଶ୍ରୀବୈଷ୍ଣବଚରଣ ।
ଦାଶରଥି ଦାସ ରାଧାଗୋବିନ୍ଦେଣ ଶରଣ ॥

—— * ——

ପ୍ରକାଶିତ ପୁସ୍ତକାବଳୀ

ବୈଦିକ ସାହିତ୍ୟ

୧ । ପୁରୁଷବୋଧିନୀ ଶ୍ରୁତିଃ ଟ ୨-୫୦

୨ । ବୈଷ୍ଣବ ଶ୍ରାଦ୍ଧ ପଦ୍ଧତି ଟ ୧-୦୦

ପୌରାଣିକ

୩ । ଶ୍ରୀ ଗୌରାଙ୍ଗ ଭାଗବତ—ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ ଦାସ ଟ ୪-୦୦

୪ । ମନଶିକ୍ଷା—ଶ୍ରୀ ଭକ୍ତ ଚରଣ ଦାସ ଟ ୫-୦୦

୫ । ମହାଭାବ ପ୍ରକାଶ—ଶ୍ରୀ କହ୍ନାଇ ଖୁଣ୍ଟିଆ ଟ ୨-୨୫

ଭଜନ, କୀର୍ତ୍ତନ ଓ ପଦାବଳୀ

୬ । ମାନଗୋବିନ୍ଦ ପଦାବଳୀ—ଭକ୍ତକବି ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଓଝା ଟ ୨-୭୫

୭ । ବନମାଳୀ ପଦାବଳୀ—ଭକ୍ତକବି ବନମାଳୀ ଦାସ ଟ ୬-୫୦

୮ । କଲ୍ୟାଣ କଳ୍ପତରୁ—ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଭକ୍ତିବିନୋଦ ଠାକୁର ଟ ୨-୫୦

ଜୀବନୀ ଓ ସମାଲୋଚନା

୯ । ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଶିକ୍ଷାମୃତ—ଶ୍ରୀ ଭକ୍ତିବିନୋଦ ଠାକୁର ଟ୧୦-୦୦

୧୦ । ଭକ୍ତକବି ଗୋପାଳକୃଷ୍ଣ ଟ ୨-୦୦

୧୧ । ଭକ୍ତଚରଣ ଦାସ ଓ ତଦୀୟ ରଚନାବଳୀ ଟ ୩-୦୦

୧୨ । ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମଧାରା ଟ ୮-୦୦
(ଅଦ୍ୱୈବାଦୀ, ବୌଦ୍ଧ ଓ ଜୈନଧର୍ମ)

୧୩ । ପ୍ରମେୟ ରତ୍ନାବଳୀ (ସଂସ୍କୃତ ଅନୁବାଦ) ଶ୍ରୀ ବଳଦେବ ବିଦ୍ୟାଭୂଷଣ ଟ ୫-୦୦

୧୪ । ପ୍ରଯୁକ୍ତାଖ୍ୟାତମଞ୍ଜରୀ (ସଂସ୍କୃତ କ୍ରିୟା ଅଭିଧାନ) ଶ୍ରୀଲ ରୂପଗୋସ୍ୱାମୀ ଟ ୧-୫୦

୧୫ । ଶ୍ରୀ ଚୈତନ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରାମୃତ—ଶ୍ରୀଲ ପ୍ରବୋଧାନନ୍ଦ ସରସ୍ୱତୀ ଟ ୨-୨୫

୧୬ । ଜୈବଧର୍ମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଭକ୍ତିବିନୋଦ ଠାକୁର ଟ ୮-୦୦

୧୭ । ମନଃଶିକ୍ଷା ଶ୍ରୀଲ ରଘୁନାଥ ଦାସ ଗୋସ୍ୱାମୀ ଟ ୦-୫୦

୧୮ । ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଦର୍ପଣମ୍-ଶ୍ରୀଲ ବଳଦେବ ବିଦ୍ୟାଭୂଷଣ ଟ ୧-୦୦

୧୯ । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଗୋଦ୍ରୁମଚନ୍ଦ୍ର ଭଜନୋପଦେଶଃ

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ

ଶ୍ରୀ ହରିସଂକୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରେସ

ଓଡ଼ିଆ ବଜାର, କଟକ-୧

Printed at Shri Hari Sankirtana Press, Cuttack-1